GEÇMİSTEN SONSUZLUĞA

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Turkish

Telif Hakkı © 2020. Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, eleştirel makaleler ve incelemeler somutlaşan kısa alıntılar durumunda dışında. Lütfen ilgili tüm soruları yayımcıya iletin.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve alma sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz - Bir dergi veya gazetede basılması için bir inceleme de kısa pasajlar alıntı olabilir bir eleştirmen dışında - yayıncıyazılı olarak izin olmadan.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Yayın Verilerinde Kataloglama

Tarafından Düzenlendi ve Tasarlandı: Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Birleşik Krallık'ta basılmıştır.

İlk Baskı 26 Mayıs 2020

Yeni Sözleşme Yayınları Uluslararası Grubu

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Web sitesini ziyaret edin: www.newcovenant.co.uk

GEÇMİŞTEN SONSUZLUĞA

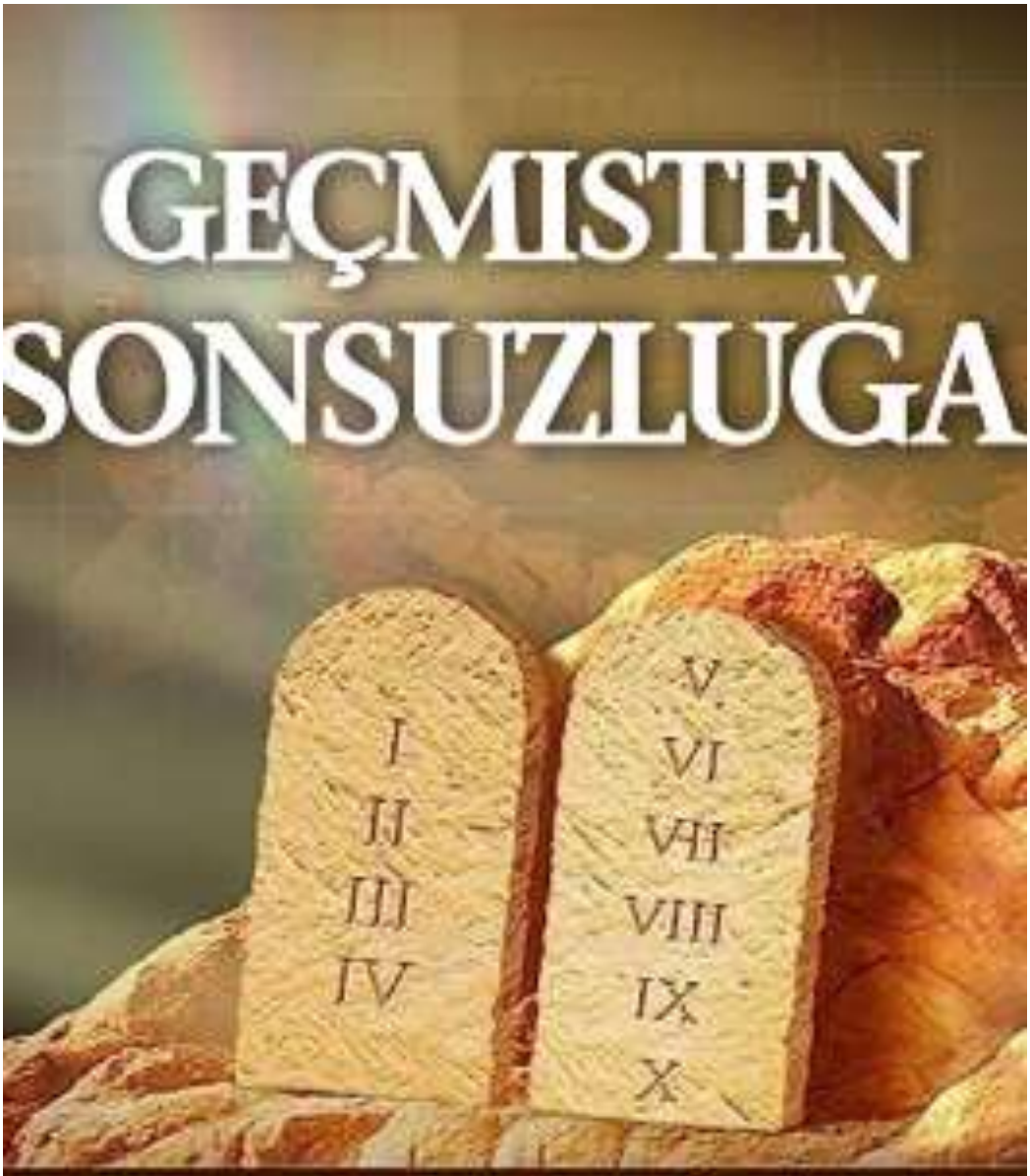

ELLEN G. WHITE

The building was divided into two apartments by a rich and beautiful curtain, or veil, suspended from gold-plated pillars; and a similar veil closed the entrance of the first apartment. These, like the inner covering, which formed the ceiling, were of the most gorgeous colors, blue, purple, and scarlet, beautifully arranged, while inwrought with threads of gold and silver were cherubim to represent the angelic host who are connected with the work of the heavenly sanctuary and who are ministering spirits to the people of God on earth. Beyond the inner veil was the holy of holies, where centered the symbolic service of atonement and intercession, and which formed the connecting link between heaven and earth. In this apartment was the ark, a chest of acacia wood, overlaid within and without with gold, and having a crown of gold about the top. It was made as a depository for the tables of stone, upon which God Himself had inscribed the Ten Commandments. Hence it was called the ark of God's testament, or the ark of the covenant, since the Ten Commandments were the basis of the covenant made between God and Israel.

Chapter 24

From Eternity Past

Ellen G. White

Tapınma çadırı güzel bir perdeyle iki bölmeye ayrılmıştı. İlk bölmenin girişini örten böyle bir perde daha vardı. Bunların görkemli renkleri vardı mavi, mor, kırmızı ve melekleri temsil eden altın ve gümüş örgülerle süslenmişlerdi. {1GS 189.6}

Kutsal çadır, avlu denilen açık bir yerin içinde bulunuyordu. Giriş kapısı doğuya bakıyordu ve incelikle işlenmiş perdelerle örtül-müştü. Tapınma çadırı dışarıdaki insanlar tarafından açıkça görülebilecekti. Avluda, yakmalık adaklar için tunçtan bir sunak duruyordu. Sunular, bu sunakta Rab için yakılan ateşte kızartılacaktı. Sunakla tapınma çadırının kapısı arasında kadınların sunduğu aynalardan tunç bir kazan yapıldı. Kahinler kutsal bölmelere girdiklerinde ya da Rabbe yakmalık bir sunu getirmek amacıyla sunağa yaklaştıklarında ellerini ve ayaklarını bu kazanda yıkayacaklardı. {1GS 190.1}

Birinci bölmede, ekmeğin bulunduğu masa, şamdan ve buhur sunağı olacaktı. Ekmek masası kuzeye bakan bölümde bulunacak ve saf altınla kaplanmış olacaktı. Kahinler, Sept günü bu masaya altışardan iki grup halinde on iki somun ekmek koyacaklardı. Güney tarafında ise yedi kollu bir şamdan olacak, kolları saf altından yapılan süslerle donatılacaktı. Kandiller hiçbir zaman sönmeyecek, gece gündüz yanacaktı. {1GS 190.2}

Kutsal yeri, Tanrı'nın dolaysız varlığını simgeleyen en kutsal yerden ayıran perdenin hemen önünde altın bir buhur sunağı duracaktı. Kahin bu sunağın üzerinde her sabah ve akşam buhur yakacaktı. Sunağın boynuzlarına günah sunusunun kanı serpilecekti. Bu sunağın ateşini Tanrı'nın kendisi yakacaktı. Kutsal buhurun kokusu, kutsal bölmelere ve tapınma çadırının çevresine gece ve gündüz yayılacaktı. {1GS 190.3}

İç perdenin arkasında en kutsal yer bulunuyordu. Burası kefaret ve yalvarışı simgeliyor, göklerle yeryüzü arasındaki bağlantıyı temsil ediyordu. Bu bölmede, On Buyruğun yazılı olduğu taş levhaları barındıran içi ve dışı altınla kaplı Rab'bin sandığı duruyordu. On Buyruk, Tanrı'nın İsrail'le yaptığı antlaşmanın temelini oluşturduğundan sandığa, antlaşma sandığı deniliyordu. {1GS 190.4}

Sandığın üzerinde bağışlanma kapağı vardı. Saf altından yapılmış olan bu kapağın her iki ucunda altın bir keruv simgesi duruyor-du. Keruvların yüzleri birbirine dönüktü ve altlarındaki sandığa saygı ile bakıyorlardı. Bu simgeler, göksel varlıkların Tanrı'nın yasasına nasıl baktıklarını ve kurtuluş tasarısıyla nasıl ilgilendiklerini gözler önüne seriyordu. {1GS 190.5}

Bağışlanma kapağının üzerinde Şekina, yani Tanrı'nın belirgin varlığı bulunuyordu. Tanrı'nın bildirisi bazen kahine buluttan gelen {1GS 190.6}

bir ses biçiminde iletiliyordu. {1GS 191.1}

Tanrı’nın sandık içindeki yasası doğruluk ve adaletin hükmünü temsil ediyordu. Yasa, suç işleyeni ölüme mahkum ediyordu. Ancak yasanın üzerinde bağışlanma kapağı vardı. Tövbe eden günahkar, kefaret sayesinde bağışlanıyordu. “Sevgiyle sadakat buluşacak, doğrulukla esenlik öpüşecek” (Mezmur 85:10). {1GS 191.2}

Bu sayfa bilerek boş bırakıldı.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reform Kitapları, Yeni Düşünceler

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Teşekkür

Tanrı'ya adanmış bu kitap.

Yeni Sözleşme – Önsöz

New Covenant Publications International okuru yeniden, cennet ile yeryüzünü birbirine bağlayan ve sevgi yasasının ebedi kalıcılığını pekiştiren ilahi planla buluşturmaktadır. Yayınevinin logosu olan Sözleşme Sandığı, Hazreti İsa, onun halkı ile Tanrı'nın yasasının temel olması arasındaki kopmaz bağı temsil etmektedir. Daha önce yazılmış olduğu gibi, "O günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım sözleşme şudur, diyor Rab, yasamı onların içlerine yerleştirecek ve kalplerine kazıyacağım; böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım" (Yeremya 31:31-33; İbranice 8:8-10). Gerçekten de yeni sözleşme, bitmek bilmeyen sürtüşmelerin elinde doğmuş olup akan kanla mühürlenmiş bir kefarete delalet etmektedir.

Bundan önceki sayısız yüzyıllarda çok sayıda insan, hakikati silip ortadan kaldıracağı hesaplanmış gurur kırıcı ıstıraplara, aklın hayalin almadığı baskılara katlanmışlardır. Özellikle de Karanlık Çağlar'da, dünya üstünde yaşayan insanlar aklı ve bilgeliği hor gördükleri ve sözleşmeyi çiğnemekten çekinmedikleri için, insanların gelenekleri ve halkın cehaleti şiddetli savaşlara sebep olmuş ve hakikat ışığını büyük ölçüde gölgeleyip karartmıştır. Pıtrak gibi çoğalan kötülükler yüzünden anlaşmanın bozulması, büyük belalar olan yozlaşmanın dizginlemeyen boyutlara varmasını ve şeytani insanlık dışı davranışları öyle bir körüklemiştir ki, vicdani özgürlüklerinden vazgeçmeye karşı koyan bir sürü insanın hayatı haksız yere heba olup gitmiştir. Fakat buna rağmen, özellikle de Reformasyon çağı gelip çattığında, kayıp bilgilerin yeniden su yüzüne çıktığı görülmüştür.

On altıncı yüzyılda yaşanan Reformasyon çağı, Karşı Reformasyon'da yansımış olduğu gibi, hakikati, temel değişiklikleri ve bunların sonucunda bir dizi kargaşayı getiren bir devrin kıvılcımını çakmıştı. Yine de bu kitap boyunca, Reformcular'ın ve diğer cesur öncülerin perspektiflerinden bakıldığında bu benzersiz devrimin yadsınamaz önemini ortaya koymuş olacağız. Reformcular'ın ve diğer öncülerin anlattıkları okunduğunda yıkıcı ölçüdeki savaşlar ile görkemli direnişlerin ve olağanüstü müdahalelerin arka planında yatan sebepler daha kolay anlaşılacaktır.

Bizim mottomuz olan "Reform Kitapları, Yeni Düşünceler", kritik bir çağda üretilmiş olup kendine özgü bir türü oluşturan literatürü ve onun etkisini öne çıkarmaktadır. Bu motto ayrıca kişisel reformasyonun, yeniden doğuşun ve temelden dönüşümün acilliğini vurgulamaktadır. Gutenberg'in matbaası çeviri marifetinin de katkısıyla beş yüz yıl kadar önce reformdan geçirilmiş inancın prensiplerini yaymışken, şimdi de dijitalleşmiş

basın ve internet medyası son çağlardaki hakikatin ışığını her dilde bütün dünyaya iletecektir.

İçindekiler

Bölüm 1: Günaha Neden İzin Verildi? 6
Bölüm 2: Yaratılış: Tanrı'nın Evrim Kuramına Verdiği Yanıt 11
Bölüm 3: Adem ve Havva'nın Diiştüğii Zor Durum 15
Bölüm 4: Kurtuluş Tasarısı Açıklanıyor 21
Bölüm 5: İlk Katil ve Onun Kurbanı 25
Bölüm 6: Şit: İnsanlar Tanrı'ya Döndükleri Zaman 29
Bölüm 7: Dünya Suyla Mahvolduğu Zaman 34
Bölüm 8: Tufandan Sonra Yeni Bir Başlangıç 40
Bölüm 9: Haftanın Başlangıcı 43
Bölüm 10: Diller Değiştiği Zaman 46
Bölüm 11: İbrahim, Bütün İnananların Babası 49
Bölüm 12: İbrahim, Kenan'da İyi Bir Komşu 53
Bölüm 13: İshak'ın Sunusu: İmanın Denenmesi 60
Bölüm 14: Sodom ve Gomora'mn Günahı 66
Bölüm 15: İshak'm Evliliği: Kutsal Kitap'taki En Mutlu Örnek 72
Bölüm 16: Yakup ve Esav 76
Bölüm 17: Yakup'un Kaçışı ve Sürgün Yaşamı 80
Bölüm 18: Yakup'un Güreşle Geçen Korkunç Gecesi 85
Bölüm 19: Yakup Eve Geliyor 89
Bölüm 20: Yusuf'un Şaşırtıcı Öyküsü 94
Bölüm 21: Yusuf ve Kardeşleri 99
Bölüm 22: Musa, Tanrı Halkının Önderi 110
Bölüm 23: Mısır'daki On Felaket 118
Bölüm 24: İlk Fısıh 126
Bölüm 25: İsrailliler Mısır'dan Çıkıyor 129
Bölüm 26: İsrail Sıkıntılarla Karşılaşıyor 133
Bölüm 27: Tanrı Sina Dağı'nda Yasasını Veriyor 139
Bölüm 28: İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor 146
Bölüm 29: Tanrı'nın Yasasından Nefret Eden Şeytan 154
Bölüm 30: Tapınma Çadırı: Tanrı'nın İsrail'deki Konutu 159

Bölüm 31: Nadav ve Avihu'nun Günahı 166
Bölüm 32: Mesih'in Lütfu ve Yeni Antlaşma 168
Bölüm 33: Tanrı Halkının Korkunç Yakınmaları 173
Bölüm 34: On iki Gözcü Kenan'a Gidiyor 179
Bölüm 35: Korah İsyan Çıkarıyor 183
Bölüm 36: Kırk Yıl Çölde Dolaşmak 188
Bölüm 37: Musa, Kenan Sınırında Başarısızlığa Uğruyor 190
Bölüm 38: Neden Edom'un Çevresinden Geçildi? 194
Bölüm 39: Başan'ın Ele Geçirilmesi 200
Bölüm 40: Balam İsrail'e Lanet Okumaya Çalışıyor 203
Bölüm 41: Balam İsrail'i Nasıl Günaha Sürükledi? 211
Bölüm 42: Tanrı Yasasını Yeni Bir Kuşağa Öğretiyor 215
Bölüm 43: Musa'nın Ölümü 219
Bölüm 44: Ürdün Irmağını Geçiş 224
Bölüm 45: Eriha'nın Mucize Düşüşü 227
Bölüm 46: Bereketler ve Lanetler 233
Bölüm 47: Kenanlı Bir Oymak İsrail'i Aldatıyor 235
Bölüm 48: Sonunda Yuvada 238
Bölüm 49: Yeşu'nun Son Sözleri 244
Bölüm 50: Ondalık ve Sunu Bereketleri 246
Bölüm 51: Ekonomik Sıkıntısı Olanlara Tanrı'nın Gösterdiği İlgi 248
Bölüm 52: Sevinç Bayramları 252
Bölüm 53: Hakimler, İsrail'in Kurtarıcıları 255
Bölüm 54: Şimşon, En Güçlü, Ama En Zayıf Adam 263
Bölüm 55: Tanrı Çocuk Samuel'i Çağırıyor 268
Bölüm 56: Eli ve Kötü Yürekli Oğullar 271
Bölüm 57: Ceza: Sandık Alınıyor 274
Bölüm 58: Peygamberlik Okulları 281
Bölüm 59: Saul, İsrail'in İlk Kralı 285
Bölüm 60: Saul Korkunç Bir Yanlış Yapıyor 292
Bölüm 61: Saul Krallıktan Reddediliyor 297

Bölüm 62: Davut Kral Olarak Atanıyor 302
Bölüm 63: Davut Golyat'ı Öldürüyor..... 304
Bölüm 64: Davut Kaçıyor..... 307
Bölüm 65: Davut'un İyi Yüreği..... 313
Bölüm 66: Saul Kendi Canını Alıyor 320
Bölüm 67: Eski ve Çağdaş Rıhçuluk..... 324
Bölüm 68: Davut'un Ağır Denenmesi..... 327
Bölüm 69: Davut Sonunda Kral Tacını Takıyor..... 331
Bölüm 70: Davut'un Başarılı Yönetimi..... 334
Bölüm 71: Davut'un Zina Günahı ve Tövbe Etmesi..... 341
Bölüm 72: Davut'un Oğlu Avşalom'un İsyanı..... 346
Bölüm 73: Tanrı'nın Ardından Giden bir Adam..... 355

Bölüm 1: Günaha Neden İzin Verildi?

'Tanrı sevgidir': O'nun doğası da yasası da sevgidir. Hep böyle olmuştur ve böyle kalacaktır. Yaratılış gücünün her görünümü sonsuz sevginin bir ifadesidir. İyilik ve kötülük arasındaki büyük mü-cadelenin tarihi, göklerde ilk başladığı andan beri Tanrı'nın değişmeyen sevgisine sahne olmuştur. {1GS 9.1}

Evrenin Egemeni lütuf işinde yalnız değildi.O'nun, amaçlarını takdir edebilecek ve yaratılan varlıklara mutluluk vermekteki sevincini paylaşabilecek bir ortağı–bir çalışma arkadaşı vardı."Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi"(Yuhanna 1:1, 2).Allah'ın biricik Oğlu, Söz olan Mesih, sınırsız Baba'yla –doğada, karakterde, tasarıda– birdi, Allah'ın tüm amaçlarına ve tasarılarına dahil olabilen tek varlık O'ydu."Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak"(Yeşaya 9:6).O'nun "kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır"(Mika 5:2).Allah'ın Oğlu da kendisi hakkında şöyle beyan ediyor:"RAB, yolunun başlangıcında, kadim işlerinden evel beni teşkil etti… ezelden ben dikildim. …Dünyanın temellerini pekiştirdiği zaman,yapıcı olarak O'nun yanında idim; ve her gün onun sevinci idim. Her vakit onun önünde sevinirdim" (Süleyman'ın Özdeyişleri 8:22–30 [Kitabı Mukaddes çevirisi]). {1GS 9.2}

Baba tüm göksel varlıkların yaratılışında Oğlu aracılığıyla çalıştı. "Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratılmıştır" (Koloseliler 1:16). Melekler Tanrı'nın isteğini yerine getiren hizmetkarlardır. Ne var ki Oğul, Tanrı'nın yüceliğinin parıltısıdır' ve O'nun tahtı sonsuzluk boyunca kalıcıdır. (Bkz. İbraniler 1:3,8). {1GS 9.3}

Tanrı bütün yaratıklarından sevgiye dayanan bir hizmet, yani kendisinin karakterine duyulan hayranlıktan kaynaklanan bir hizmet bekler. Tanrı insanlara kendi sözünü zorla dinletmekten zevk almaz, hepsine özgür irade vermiş ve gönüllü olarak hizmet etmelerini istemiştir. {1GS 9.4}

Yaratılan tüm varlıklar, sevgiye dayanan bu bağlılığı tanıdığı sürece, Tanrının evreninde yetkin bir uyum vardı. Göksel ahengi bo-zan tek bir uyumsuz nota bile yoktu. {1GS 9.5}

Ancak günün birinde bu mutluluğa gölge düştü. Tanrı'nın, yaratıklarına tanıdığı özgürlüğü saptıran bir varlık vardı. Günah, Tanrı'nın, Mesih'ten sonra en çok onurlandırdığı ve gökte en yüksek konuma sahip olan bu varlıkla birlikte başlamıştır. 'Seherin oğlu' Lusifer (Yeşaya 14:12), kutsal ve lekesizdi. "Bilgeliğin, anlayışın sayesinde, kendine servet biriktirdin. Hazinelerine altın, gümüş yığdın. Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak seni oraya yerleştirdim. Tanrı'nın kutsal dağındaydın, yanan taşlar arasında dolaştın. Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun." {1GS 9.6}

Lusifer yavaş yavaş kendisini yüceltme arzusuna teslim oldu. “Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun” (Hezekiel 28:12-15,17). “İçinden şöyle dedin: ‘Göklere çıkacağım, tahtımı Tanrı’nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; kuzeyin en uç noktasında, ilahların toplandığı dağda oturacağım’” (Yeşaya 14:13,14). Lusifer, göksel varlıklar arasında onurlandırmasına rağmen, sadece Yaratıcıya ait olan saygınlığa göz koydu. Ebedî Baba’nın Oğlu’na verdiği yüceliğe de tamah eden meleklerin önderi, yalnızca Mesih’in ayrıcalığı olan gücü arzuladı. {1GS 9.7}

Artık gökteki uyum bozulmaya yüz tutmuştu. Diğer meleklerin bazıları da Lusifer’in saflarına katıldı. Tanrı’nın Oğlu, Yaratıcının iyiliğini, adaletini ve yasasının değişmezliğini temsil ediyordu. Lusifer ise bu yoldan ayrılarak hem Yaratıcının onuruna gölge düşürecek hem de kendi yıkımını hazırlayacaktı. Tanrı’nın sınırsız sevgi ve merhametle yaptığı uyarı, direnişle karşılandı. Lusifer, Mesih’e duyduğu kıskançlığın baskın çıkmasına izin vererek kararlılığını Perçinledi. {1GS 10.1}

Evrenin Kralı, göksel varlıkları bir gün huzuruna çağırdı. Onlara, Oğlunun gerçek konumunu ve O’nun her şeyi nasıl devam ettirdiğini göstermek istiyordu. Tanrı’nın Oğlu, Baba’nın tahtını paylaşıyor, sınırsız tanrısallığın yüceliği her ikisini de kuşatıyordu. Kutsal melekler tahtın çevresinde toplandılar. “Sayıları binlerce binler, onbinlerce onbinlerdi” (Esinleme 5:11). Tanrı, göksel varlıkların huzurunda kendi yüce tasarısının ve isteğinin yalnızca Mesih tarafından yerine getirileceğini ilan etti. Yeryüzünde yaşayan varlıklar üzerinde tanrısal gücün işleyişi Mesih’in elindeydi. {1GS 10.2}

Lusifer’in Tasarladığı Savaş

Melekler Mesih’in üstünlüğünü sevinçle kabul ettiler, sevgilerini ve hayranlıklarını sundular. Lusifer onlarla birlikte eğildi, ama yüreğinde tuhaf ve keskin bir çelişki vardı. Gerçek ve bağlılık, haset ve kıskançlıkla savaşıyordu. Kutsal meleklerin etkisi bir süre için onu sürükledi. Övgü ezgileri yükselirken kötülük ruhu kaybolur gibi oldu. Bütün varlığını sözle anlatılmayacak bir sevgi doldurdu. Baba’yı ve Oğlu öven günahsız meleklere o da katıldı. Ne var ki üstün olma arzusunun geri dönmesi fazla uzun sürmedi, Mesih’e yönelik kıskançlığı bir kez daha baskın çıktı. Lusifer’e bağışlanmış olan yücelik, Yaratıcıya minnet duymasını sağlamıyordu. Kendi parlaklığı gözlerini kamaştırıyor ve Tanrıyla eşit olmayı arzuluyordu. Melekler onun buyruklarına uyuyor, kendisi de hepsine hükmediyordu. Ama kendisinin üstünde Tanrı’nın Oğlu vardı. “Neden üstünlük Mesih’te olsun ki?” diye soruyordu. {1GS 10.3}

Lusifer melekler arasında hoşnutsuzluk yarattı. Gerçek amacını bir süre için Tanrı’ya hürmet kisvesi altında gizledi. Göksel varlıklara hükmeden yasalara ilişkin kuşkular doğurdu, meleklerin bu tür kısıtlamalara bağlı kalmalarına gerek olmadığını, kendi bilgeliklerinin yeterli olduğunu öne sürdü. Onların bütün düşünceleri zaten kutsaldı, Tanrı gibi onların da yanılgıya düşmelerine olanak yoktu. Tanrı Oğlunun Babayla eşit yüceliği paylaşması Lusifer’e haksızlık gibi geliyordu. Meleklerin başı olarak asıl konumuna bir

yükselebilse, bütün göksel varlıklara büyük iyiliği dokunacaktı. Amacı hepsini özgürlüğe kavuşturmaktı. Lusifer'in sinsi hileleri göksel yerlerde hızla kabul gördü. {1GS 11.1}

Tanrı Oğlunun konumu baştan beri hiç değişmemişti. Ancak meleklerin çoğu Lusifer'in hilelerine kandı. Meleklerin zihinlerine kendi güvensizliğini ve hoşnutsuzluğunu öyle ustaca yerleştirdi ki, onun asıl amacını sezmeleri mümkün olmadı. Lusifer bölünme ve doyumsuzluk yaratmak için Tanrı'nın tasarısını sahte bir ışıkta temsil etti. Bir yandan kendisinin Tanrı'ya yetkin bir bağlılığı olduğunu gösterirken, diğer yandan tanrısal yönetimin süreğenliği için bazı değişimler gerektiğini öne sürüyordu. Bir yandan gizlice uyumsuzluk ve isyan tohumları atarken diğer yandan tek amacının Tanrı'ya sadakati pekiştirmek, uyumu ve barışı korumak olduğu havasını ya-ratıyordu. {1GS 11.2}

Melekler arasında açık bir isyan oluşmasa bile bölünme duygusu giderek güçleniyordu. Bazıları Lusifer'in üstü kapalı önerilerine sıcak bakıyordu. Bu melekler mutsuz ve hoşnutsuzdu; Tanrı'nın Mesih'i yüceltme tasarısını beğenmiyorlardı. Ne var ki sadık melekler, tanrısal yönetimin bilgeliğine ve adaletine bağlı kaldılar. Mesih, Tanrı'nın Oğluydu ve melekler varolmadan önce O'nunla birdi. Öncesizlikten beri Baba'nın sağında duruyordu. Bu konuda şimdi her-hangi bir anlaşmazlığa gerek yoktu. {1GS 11.3}

Tanrı, Lusifer'e uzun bir süre dayandı. Hoşnutsuzluk ruhu yeni bir unsurdu; tuhaf ve anlaşılmazdı. Lusifer kendisinin nereye sürüklendiğini görmüyordu. Tanrı, sevgi ve bilgelikle Lusifer'e yanılgısını göstermek istedi. İsyana doğru giden yolun sonunu görmesini sağladi. {1GS 11.4}

Lusifer, Rab'bin bütün davranışlarında adil ve yaptığı bütün işlerde sevecen olduğunu biliyordu (Mezmu 145:17). Tanrı'nın buyrukları adildi ve bunları oldukları gibi kabul etmeliydi. Nitekim, böyle yapsaydı, hem kendisini hem de birçok meleği kurtarabilirdi. Tanrı'ya dönmek isteseydi ve Tanrı'nın yüce tasarısında kendisine ayrılmış olan yerle yetinmiş olsaydı, kendi konumunda kalacaktı. Son karar için zaman geldi; ya her şeye egemen olan Tanrıya boyun eğecek ya da açık bir isyana girişecekti. Tam geri dönme kararı vermek üzereyken gururu kendisine engel oldu. Bu denli onurlu bir varlığın yanılgıya düştüğünü kabullenmesi çok büyük bir özveri olacaktı. {1GS 12.1}

Lusifer Tanrı'nın sabrını kendi üstünlüğünün bir kanıtı, Evrenin Kralının sonunda razı olacağının bir belirtisi olarak gördü. Melekleri de kendi yanına çekebilirse, arzuladıkları her şeye kavuşabilirlerdi. Kendisini Yaratıcıya karşı dizginsiz bir mücadelenin içine attı. Seher yıldızı olan Lusifer, böylece Tanrı'nın ve kutsal varlıkların düşmanı olan Şeytan haline geldi. {1GS 12.2}

Sadık melekleri hor görerek aldanmış köleler ilan etti. Mesih'in üstünlüğünü bir daha asla tanımayacaktı. Kendisine ait olduğunu sandığı saygınlığı elde etmeye kararlıydı. Kendi safına katılacak olanlara, herkesin özgür yaşayacağı yeni ve daha iyi bir yönetim vaat etti. Çok sayıda melek onu önder olarak kabul etti. Tanrı'yla eşit olmak için meleklerin tümünü

kendi yanına çekmeyi ve bütün göksel varlıkları kendisine bağlamayı umuyordu. {1GS 12.3}

Sadık melekler Lusifer'i ve yandaşlarını Tanrı'ya teslim olmaya çağırdılar, onları bekleyen kaçınılmaz sona işaret ettiler. Bütün meleklerden Lusifer'in aldatıcı hilelerine kulaklarını kapamalarını, Tanrı'nın bilgeliğini ve yetkisini sorgulama yanılgısından vazgeçmelerini istediler. {1GS 12.4}

Birçok melek, Baba ve Oğul'a bağlılıklarını yenilemek isterken Lusifer artık çok geç olduğunu ve Tanrı'nın onları bağışlamayacağını söyledi. Kendisi de Mesih'in yetkisini bir daha asla tanımamaya kararlıydı. Artık tek seçenek özgürlüklerini kabul ettirmek ve kendilerine sağlanmamış olan hakları zorla almaktı. {1GS 12.5}

Şeytan Gökten Atılıyor

Hoşnutsuzluk ruhu gelişip etkin isyana dönüşene kadar Tanrı Şeytan'ın işlevine izin verdi. Onun düzenlerinin tümüyle filizlenmesi ve gerçek doğasının herkes tarafından görülmesi gerekiyordu. Tanrı'nın yönetimi yalnızca göksel varlıkları değil, O'nun yarattığı her şeyi içeriyordu. Lusifer melekleri kendisiyle birlikte isyana sürükleyebilirse, her şeye egemen olabileceğini düşündü. Lusifer'in eylemleri o denli gizemliydi ki etkinliğinin gerçek doğasını açığa vurmak zordu. Sadık melekler bile Lusifer'in nereye gittiğini görmekte güçlük çekiyorlardı. Yalın ve sade olan her şeyi gizemli bir örtüyle kapatıyor, Tanrı'nın açık seçik buyruklarını ustalıkla çarpıtıyordu. Sahip olduğu üstün konum nedeniyle etkinliği daha çok kabul görüyordu. {1GS 12.6}

Tanrı Neden Şeytan'ı Yok Etmedi?

Tanrı yalnızca kendi gerçeğine ve doğruluğuna uygun düşen şeyler yapabilirdi. Şeytan ise Tanrı'mn başvuramadığı yöntemlere yağcılığa ve hileye başvurmuştu. Bu yüzden hem göksel varlıklar hem de bütün alem Tanrı'nın yönetiminin adil ve yasasının yetkin olduğunu görmeliydi. Şeytan kendisini evrenin iyiliğini düşünen bir varlık olarak göstermişti. Ancak onun gerçek karakteri herkes tara-fından anlaşılmalıydı. Şeytan kendisini kötü etkinlikleriyle belli edecek zamana sahip olmalıydı. {1GS 13.1}

Şeytan bütün kötülüğün tanrısal yönetimin sonucu olduğunu ilan ediyordu. Amacı, sözde Tanrı'nın buyruklarını geliştirmekti. Bu yüzden Tanrı onun iddialarının gerçek doğasını göstermesine fırsat tanıdı. Böylece Şeytan'ın etkinliği kendi kendisini mahkum edecekti. Bütün evren aldatıcının maskesinin altında yatan yüzü görmeliydi. {1GS 13.2}

Şeytan gökten atıldığı zaman Tanrı sonsuz bilgeliğine dayanarak onu yok etmedi. Tanrı, yaratıklarının kendisine adaletinden ve iyiliğinden ötürü bağlı olmalarını istiyordu. Tanrı Şeytan'ın varlığına hemen son verseydi, insanlar Tanrıya sevgiden çok korkuyla bağlı olacaklardı. Aldatıcının etkisi hemen ortadan kalkmayacak, isyan ruhu tümüyle silinip atılmayacaktı. Tüm evrenin çağlar boyunca sürecek iyiliği için Şeytanın ilkelerinin sonuçları

görülmeli, Tanınım yönetimine ve adaletine karşı getirdiği suçlamalar gerçek ışıkta anlaşılmalı, böylece Tanrı'nın yasasının değişmezliği sonsuza dek sergilenmeliydi. {1GS 13.3}

Şeytan'ın isyanı gelecekteki tüm çağlar için evrene bir ders olmalı, günahın ve onun korkunç sonuçlarının meyvesine tanıklık etmeliydi. Böylece bu isyan, bütün kutsal varlıkların ileride yanlış seçim yapmalarını engelleyecek ve sonsuza dek ibret olacaktı. {1GS 14.1}

"O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, Bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir" (Tesniye 32:4). {1GS 14.2}

Bölüm 2: Yaratılış: Tanrı'nın Evrim Kuramına Verdiği Yanıt

Bu bölüm Yaratılış 1 ve 2'ye dayanmaktadır.

"Gökler Rab'bin sözüyle, gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı... Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi" (Mezmur 33:6,9). {1GS 15.1}

Yeryüzü Yaratıcının elinden çıktığı zaman son derece güzeldi. Verimli topraklar her yerde zengin bir yeşillikle örtülmüştü. İğrenç bataklıklar ya da kısır çöller yoktu. Göz alabildiğince uzanan rengarenk çiçekler ve bitkiler muhteşem bir görünüm oluşturuyordu. Hava temiz ve sağlıklıydı. Yer kabuğunun tümü, en zengin sarayların dekorunu geriden bırakan muhteşem bir güzelliğe sahipti. {1GS 15.2}

Tanrı yeryüzünü hayvan ve bitkilerin oluşturduğu canlılarla donattıktan sonra yaratılışın en üstün varlığı olan insanı ortaya koydu. "Tanrı, 'İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım' dedi, Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı." {1GS 15.3}

Tanrı'nın insanlığın temelini kendi benzerliğine göre attığını görüyoruz. İnsanın hayvanlardan ya da bitkilerden evrim geçirerek oluştuğuna dair herhangi bir temel yoktur. Kutsal Kitap'a göre insanın kökeni mikroplar, yumuşakçalar ya da dört ayalıklılar değil, yüce Yaratıcıdır. Adem, topraktan yaratılmasına rağmen 'Tanrı oğluydu' (Luka 3:38). {1GS 15.4}

İnsandan daha aşağı düzeyde olan varlıklar Tanrfmn egemenliğini anlayamazlardı, ama insanı sevme ve ona hizmet etme ye-tisiyle yaratılmışlardı. "Ellerinin eserlerine onu egemen kıldın, her şeyi ayaklarının altına serdin; davarları, sığırları, yabanıl hayvanları, gökteki kuşları, denizdeki balıkları, denizde kıpırdaşan bütün canlıları" (Mezmur 8:6-8). {1GS 15.5}

Yalnızca Mesih Baba'nın 'öz görünümüdür' (İbraniler 1:3); insan ise Tanrfmn benzeyişinde yaratılmıştır. Yaratılan insanın doğası Tanrfmn isteğine uygundu, zihni tanrısal gerçekleri kavrayabiliyordu. Yüreğinde pak duygular olduğu gibi tutkuları ve arzuları aklının denetimi altındaydı. Tanrı'nın benzeyişini taşımaktan kutsal bir mutluluk duyuyor ve O'nun isteğini yetkin bir şekilde yerine getiriyordu. {1GS 15.6}

İnsan, Yaratıcının elinden çıktığı zaman çehresinde yaşam ve sevinç ışığı vardı. Adem'in boyu şu anda yaşayan insanlardan çok daha uzundu. Havva, yapıca daha zarif olmasına rağmen soyluluk ve güzellikle kuşanmıştı. Günahsız çiftin yapay giysileri yoktu; onlar melekler gibi yüceliği giyinmişlerdi. {1GS 16.1}

İlk Evlilik

Adem yaratıldıktan sonra Tanrı, "Adem'in yalnız kalması iyi değil" dedi, "Ona uygun bir yardımcı yaratacağım." Tanrı Adem'e bir eş, sevgiyi ve sıcaklığı paylaşabileceği bir kişi

yarattı. Havva Adem'in kaburga kemiğinden alınan bir parçayla yaratıldı. Kadın, erkeğin başı olarak üstünlük taslamayacak, ama erkekten daha aşağı kalarak da ezilmeyecekti. Erkeğin yanında ona eşit bir yardımcı olarak kalacak, onun tarafından sevilecek ve korunacaktı. Kadın erkeğin ikinci benliği gibi olacak, bu ilişkinin amaçladığı yakın birliği sergileyecekti. "Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır" "bu nedenle adam anasını babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak" (Efesliler 5:29; Yaratılış 2:24). {1GS 16.2}

"Herkes evliliğe saygı göstersin" (İbraniler 13:4). Evlilik, günaha düşen Adem'in kendisiyle birlikte cennetin kapılarından geçirdiği iki kurumdan biridir. Tanrısal ilkeler tanındığında ve bunlara uyulduğunda evlilik bir berekettir. Evlilik insanlığın paklığını ve mutluluğunu korur; bedensel, düşünsel ve ahlaksal doğasını yüceltir. {1GS 16.3}

Rab Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem'i oraya koydu. Bu bahçede her türlü ağaç vardı ve çoğunun dalları lezzetli meyvelerle doluydu. Dallanıp budaklanmış asmalar, insanı çeken meyvelerini sunuyordu. Adem ve Havva asmaların dallarını işleyecek, böylece kendilerine yapraklardan ve meyvelerden oluşan konutlar yapacaklardı. Bahçenin ortasında yaşam ağacı duruyor, yücelikte tüm diğer ağaçİarı geride bırakıyordu. Meyvelerinin yaşamı devam ettiren bir niteliği vardı. {1GS 16.4}

"Yer ve gök bütün öğeleriyle tamamlandı. Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü." Muhteşem yaratılışı ne günahın lekesi ne de ölümün gölgesi kirletiyordu. Sabah yıldızları birlikte şarkı söylerken, ilahi varlıklar sevinçle çığrışıyordu (Eyüp 38:7). {1GS 16.5}

Sept Bereketi

Büyük yaratılış etkinliği altı günde tamamlanmıştı. "Tanrı yapmakta olduğu işi yedinci gün bitirdi. O gün işi bırakıp dinlendi. Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak ayırdı. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi." Yaratılan her şey yetkindi ve Yaratıcıya layıktı. Tanrı yorgun olduğu için değil, bilgeliğinin ve iyiliğinin meyvelerini izlemekten hoşnut olduğu için dinlenmişti. {1GS 17.1}

Yedinci gün dinlenen Tanrı, o günü dinlenme günü ilan etti. Yaratıcısını izlemesi gereken insan bu kutsal günde dinlenmeli ve Tanrı'nın yaratılışı üzerinde düşünmeliydi. Böylece insanın yüreği Yaratıcısı için sevgi ve saygıyla dolacaktı. {1GS 17.2}

Sept günü bütün insanlığı kapsamaktadır. Bugünün tutulması insanların yaratıcıları ve hakimleri olan Tanrıya duydukları minneti gösterecekti. İnsanlar Tanrfmn ellerinin eseriydiler ve O'nun yetkisine bağımlıydılar. {1GS 17.3}

Tanrı Sept gününün cennetde bile insan için gerekli olduğunu görmüştü. İnsan yedi günden birinde kendi çıkarlarını askıya ala-caktı. Tanrıyı hatırlayacak ve Yaratıcının elinden çıkan her şey için minnet duygularıyla dolup taşacaktı. {1GS 17.4}

Tanrı Sept gününde insanların zihinlerini O'nun yaratılışına yöneltmelerini amaçlamıştır. Yeryüzünü kaplayan güzellik Tanrı'nın sevgisinin işaretidir. Dev dağlar, yüksek ağaçlar, çiçeklenen tomurcuklar ve işlemeli çiçekler bize hep Tanrıyı anımsatır. Bu nedenle Sept günü bunların hepsini yaratan Tanrıya işaret ederek doğanın kitabını açar, Yaratıcının bilgeliğini, gücünü ve sevgisini dile getirir. {1GS 17.5}

İlk ana babamız, masum ve kutsal olarak yaratılmalarına rağmen yanlış yapma olanağından yoksun değildiler. Tanrı onlara özgür seçim hakkı tanımış, söz dinleyip dinlememe seçeneğini kendilerine bırakmıştı. Sonsuza dek güvenilir olmadan önce bağlılıkları sınanmahydı. İnsan yaratıldığı zaman Şeytan'ın düşmesine yol açan ölümcül tutkunun denetlenebileceği bir sınav hazırlandı. Adem ve Havva'nın söz dinlerliğini, imanını ve sevgisini sınamak amacıyla bahçeye bilgi ağacı yerleştirildi. Bu ağacın meyvesini tatmaları yasaklandı. Şeytanın ayartılarına maruz kalacaklardı. Ama sınavdan geçerlerse Şeytan ın gücü kendilerine erişemeyecekti. Böylece Tanrı'nın süreğen beğenisini kazanacaklardi. {1GS 17.6}

Güzel Aden Bahçesi

Tanrı insanı yasaya, yani tanrısal yönetim biçimine bağladı. Tanrı insanı günah işlememe gücüyle yaratabilir ya da Adem'in meyveye dokunmasını engelleyebilirdi; ama o zaman insan robot olmaktan öteye geçemezdi. Özgür seçim olmadan zor kullanarak söz dinlerdi. Ne var ki böyle bir yaratılış Tanrı'nın zeka sahibi bir varlık yaratma tasarısına ters düşer ve Şeytan'ın, Tanrı'nın keyfi yönetimine ilişkin suçlamalarına kılıf oluştururdu. {1GS 18.1}

Tanrı'nın yarattığı ilk insanın kötülük eğilimi yoktu. Ancak Tanrı insanın önüne oldukça güçlü bir seçim fırsatı koydu. İnsanın söz dinlemesi, sonsuz mutluluğunun ve yaşam ağacına erişiminin tek koşuluydu. {1GS 18.2}

Adem ve Havva'nın evi, onların yeryüzünü dolduracak çocuklarının da evi olacaktı. İnsanlar kendi ellerinin eserleriyle övünürler ve gururlanırlar. Oysa Tanrı Adem'i bir bahçeye yerleştirdi. Bu, insanın alması gereken ve her zaman geçerli olan bir derstir: Gerçek mutluluk gurur ve lükste değil, Tanrı'nın yarattığı eserler aracılığıyla O'nun kendisiyle beraberliktedir. Gurur ve hırs asla tatmin olmak bilmez. Gerçekten bilge olanlar Tanrı'nın herkese sunduğu zevklerle yetinirler. {1GS 18.3}

Aden bahçesinde yaşayanlar, bahçenin bakımından sorumluydular. Tanrı çalışmayı insana bir bereket olarak verdi; insanın zihnini meşgul etmeyi, bedenini güçlendirmeyi ve yeteneklerini geliştirmeyi amaçlıyordu. Adem zihinsel ve bedensel etkinlik sayesinde kutsal varlığının en yüce zevklerinden birine kavuştu. Her ne kadar acı ve yorgunluk içerse de çalışmayı bir lanet olarak görenler yanılgı içindedir. Zenginler çalışan sınıflara genellikle yukarıdan bakarlar, oysa çalışmak Tanrı'nın insanı yaratırken amaçladığı bir etkinliktir. İnsanı neyin mutlu kıldığını bilen Yaratıcımız, Adem'e çalışma görevini verdi. Yaşamın

gerçek sevincine kavuşmanın yollarından birisi çalışmaktır. Yaratıcı kokuşmaya yol açan bir tembelliği öngörmemiştir. {1GS 18.4}

Kutsal çift yalnız Tanrı'nın babalık gözetimi altındaki çocuklar değil, bilge Yaratıcının eğitimi altındaki öğrencilerdi. Melekler ziyaretlerine geliyor, arada hiçbir perde olmaksızın Yaratıcıyla görüşe-biliyorlardı. Yaşam ağacının verdiği kuvvetle dopdoluydular; zihinsel güçleri ise meleklerden biraz daha aşağı düzeydeydi. Her şeyi yaratan ve devam ettiren Tanrı, onların zihinlerinin, doğanın yasalarını anlamalarını sağlıyordu. Adem, sulardaki güçlü livyatandan gün ışığında gezinen böceklere kadar bütün canlıları tanıyordu. Bütün canlıları kendisi adlandırmış olduğundan hepsinin doğasını ve huyunu biliyordu. Ormanın her yaprağında, gece parlayan her yıldızda, yer kabuğunda, havada ve gökte Tanrı'nın adı yazılıydı. Yaratılışın düzeni ve uyumu Tanrı'nın sınırsız bilgeliğini ve gücünü gözler önüne seriyordu. {1GS 18.5}

Adem ve Havva tanrısal yasaya bağlı kaldıkları sürece yeni bilgi hâzineleri ediniyor, mutluluğun taze kaynaklarını keşfediyor, Tanrı'nın ölçüsüz ve sarsılmaz sevgisine ilişkin daha açık kavramlar öğreniyorlardı. {1GS 19.1}

Bölüm 3: Adem ve Havva'nın Düştüğü Zor Durum

Bu bölüm Yaratılış 3'e dayanmaktadır.

Artık gökte isyan çıkarma özgürlüğü kalmayan Şeytan, insanlığın yıkımını sağlayacak yeni bir alan bulmuştu. Kıskançlıkla harekete geçerek insanlığa günahın suçunu ve cezasını çektirmeye karar verdi. İnsanlığın Rab'be olan sevgisini güvensizliğe, övgü ezgilerini şikayete çevirecekti. Böylece, yalnızca bu masum varlıkları sefalete düşürmekle kalmayıp Tanrı'nın onuruna leke sürecek ve göğü kedere boğacaktı. {1GS 20.1}

Göksel haberciler, Şeytan'ın nasıl düştüğünü Adem ve Havva'ya aktarmışlar, O'nun yıkım tasarılarına dikkat çekmişler, kötülükler hakiminin alt etmeye çalıştığı tanrısal yönetimin özünü onlara bildirmişlerdi. {1GS 20.2}

Tanrı'nın yasası; O'nun isteğinin açıklaması, karakterinin yansıması, tanrısal sevginin ve bilgeliğin ifadesidir. Yaratılıştaki düzen, Yaratıcının yasasına yetkin bir şekilde uyum sağlar. Evrendeki her şey değişmeyen, sabit yasalarla belirlenmiştir. Tanrı'nın ahlaksal yasası ise bütün yeryüzü sakinleri içinde yalnızca insana özgüdür. Tanrı insana kendi yasasının adaletini ve iyiliğini kavrama gücü vermiş, bu yasaya hiç şaşmadan bağlı kalmasını istemiştir. {1GS 20.3}

Tıpkı gökteki melekler gibi Aden bahçesinin sakinleri de orada yalnızca koşullu olarak kalabilirlerdi. Ya söz dinleyip yaşayacaklar ya da söz dinlemeyip mahvolacaklardı. Günah işleyen melekleri esirgemeyen Tanrı, günah işleyen insanı da esirgemeyecekti. Günah insana sefalet ve yıkım getirecekti. {1GS 20.4}

Melekler Adem ve Havva'yı, Şeytan'ın düzenlerine karşı dikkatli olmaları için uyarmışlardı. Şeytan'ın ilk girişimlerini geri püskürtürlerse, güvende olacaklardı. Ancak ayartıya teslim olurlarsa, doğaları zayıf düşecek ve Şeytan'a direnecek hiçbir güçleri kalmayacaktı. {1GS 20.5}

Bilgi ağacı insanın Tanrıya bağlılığını ve sevgisini sınamak için dikilmişti. Tanrı'nın isteğini bu sınavda göz ardı ederlerse, suç işlemiş olacaklardı. Bu nedenle Şeytan onları sürekli ayartılarla günaha düşürmeye çalışmak yerine yasak ağaca yaklaşmalarını sağladı. {1GS 20.6}

Fark edilmeden amacına ulaşmayı tasarlayan Şeytan bir hileye başvurdu. Yılan en bilge ve en güzel yaratıklardan biriydi. Göz kamaştıran bir parlaklığı vardı. Yasak ağaca sarılarak dikkat çekmeyi ve meyveyi çekici kılmayı amaçladı. Böylece düşman, esenliğin hüküm sürdüğü bahçede pusuya yattı. {1GS 20.7}

Melekler Havva'yı kocasından ayrı kalmaması için uyarmışlardı. Kocasıyla birlikteyken tehlikeye karşı daha iyi korunabilirdi. Ne var ki Havva, fark etmeden Adem'in

yanından uzaklaştı. Meleğin uyarı-sına kulak asmadığı için merak ve hayranlıkla yasak ağaca bakmaya başladı. Meyve göze çok güzel görünüyordu. {1GS 21.1}

Ayartıcı için fırsat doğmuştu: "Yılan kadına, 'Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?' diye sordu." Havva kendi düşüncelerinin yansımasını duyunca ürktü. Yılan, Havva'nın aşkın güzelliğine sinsice övgüler yağdırdı. Konuşması çok memnuniyet vericiydi. Havva oradan uzaklaşmak yerine kalmayı seçti. Büyüleyici yılanın Tanrı'nın huzurundan atılmış düşman olabileceği aklına gelmedi. {1GS 21.2}

Havva yılana şöyle karşılık verdi: "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi." Yılan karşılık verdi: "Kesinlikle ölmezsiniz, çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız." {1GS 21.3}

O ağacın meyvesinden yiyen Adem ve Havva güya daha yüce bir konuma yükseleceklerdi. Rab'bin o ağacı yasaklamasının asıl nedeninin kıskançlık olduğunu ima etti; Tanrı, Adem ve Havva'nın kendisiyle eşit bir konuma yükselmelerini istemiyordu. Kendilerine bilgelik ve güç kazandıracağı için ağaca dokunmaları ve meyveden tatmaları yasaklanmıştı. Tanrısal yasağın tek nedeni onları korkutmaktı. Hem nasıl ölebilirlerdi ki? Yaşam ağacının meyvesini yememişler miydi? Tanrı onların daha büyük bir soyluluğa ve mutluluğa kavuşmalarını engellemeye çalışıyordu. {1GS 21.4}

Şeytan'ın etkinliği Adem'in günlerinden çağımıza kadar hiç değişmemiştir. İnsanları hep Tanrı'nın sevgisini ve bilgeliğini sorgulamaya yöneltmiştir. Tanrı'nın yasakladığı şeyleri aramaya çıkan insanlar, kurtuluşa götüren gerçekleri göz ardı etmişlerdir. Şeytan insanları, harika bilgilere kavuşacaklarına dair ikna ederek söz dinlemezliğe sürükler. Bunların hepsi aldatmacadır. İnsanlar bu hileler sayesinde yıkım ve ölüm yolunda ilerlemeye devam ediyorlar. {1GS 21.5}

Şeytan'ın Sinsiliği

Şeytan, kutsal İkiliyi, Tanrı'nın yasasını çiğneyerek kazanç sağlayacaklarına inandırdı. Günümüzde birçok kişi, daha büyük bir özgürlük yaşamak varken Tanrı'nın buyruklarına uyarak yaşamanın dar bir çerçeve içine tıkılmak olduğunu düşünüyor. Bu düşünce Aden bahçesindeki Şeytan'ın sesinin yankısıdır. "O ağacın meyvesini yediğinizde..." yani Tanrı'nın buyruğunu çiğnediğinizde "Tanrı gibi olacaksınız." Şeytan kendisinin gökyüzünden atılmış olduğunu gizliyor. Başkalarını da aynı duruma düşürmek için kendi sefaletini saklıyor. Böylece gerçek karakterinin görülmesine ve tanınmasına izin vermiyor. Tanrı'nın yasasını ayakları altına alarak başkalarını da sonsuz yıkıma sürüklüyor. {1GS 22.1}

Havva Tanrı'nın sözlerine inanmadı ve bu onun yenilgisi oldu. Yargı gününde insanlar bir yalana inandıkları için değil, gerçeğe inanmadıkları için mahkum olacaklar. Yüreklerimizi gerçeğe bağlamalıyız. Tanrı'nın Sözüyle çelişen herhangi bir şey Şeytan'dan kaynaklanmaktadır. {1GS 22.2}

Yılan yasak ağacın meyvesini koparıp yemesi için Havva'yı teşvik etti. Sonra da Havva'ya kendi sözlerini, Tanrı'nın meyveye dokunmaları durumunda öleceklerine ilişkin sözleri anımsattı. Kötü bir sonuç göremeyen Havva daha da cesaret kazandı. "Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi." Havva meyveyi yerken daha yüksek bir düzeye yükseleceğini hayal ediyordu. {1GS 22.3}

Ancak bir yandan kendisi günah işlerken diğer yandan kocasının yıkımını hazırlamak üzere Şeytan'ın elinde alet olmuştu. Doğal olmayan tuhaf bir heyecana kapılarak yasak meyveden aldı ve kocasını aradı. {1GS 22.4}

Adem şaşırmış ve dehşete kapılmıştı. Havva'nın sözlerine yanıt olarak kendilerine verilen uyarıyı hatırladı. Tanrı'nın hükmüne göre Havva'nın ölmesi gerekiyordu. Havva ise yılanın ölmeyeceklerine dair sözlerini tekrarlayarak Adem'in yemesi için ısrar etti. Tanrı'nın hoşnutsuzluğunu hissetmiyor, yepyeni ve lezzetli bir duyguyla sarsılıyordu. {1GS 22.5}

Adem eşinin Tanrı'nın buyruğunu çiğnediğini anladı. Zihninde korkunç bir savaş başladı. Havva'nın yanından uzaklaşmasına izin verdiği için üzüntü duyuyordu. Ama artık olan olmuştu; kendisi için bir sevinç kaynağı olan kadından ayrılmalıydı. {1GS 22.6}

Adem Tanrı'nın ve kutsal meleklerin beraberliğini tatmıştı. İnsanlığın Tanrı'ya bağlı kalması durumunda önlerinde açılan yüce geleceği anlamıştı. Ne var ki bütün bu bereketler Yaratıcıya sevgi, minnet ve bağlılık gerçekten kaybetmekten korktuğu armağanın Havva'ya duyduğu sevgi yanında sönük kaldı. Havva kendisinin bir parçasıydı ve ondan ayrılma düşüncesine dayanamıyordu. Kadın ölürse, kendisi de onunla ölecekti. Üstelik, belki de bilge yılanın sözleri doğruydu. Havva'da ölümün hiçbir belirtisi görülmüyordu. Adem sonuçlara göğüs germeye karar verdi. Meyveyi alıp çabucak yedi. {1GS 23.1}

Adem de günah işledikten sonra daha yüksek bir konuma çıkacağını umdu. Ama sonra günahının düşüncesi kendisini dehşetle doldurdu. Sahip oldukları sevgi ve esenlik kaybolmuş, bunların yerini günahın kirliliği, gelecek korkusu ve ruhun çıplaklığı almıştı. Çevrelerini kuşatan ışık artık yoktu; bu yüzden kendilerini örtme ihtiyacı hissettiler. Örtünmedikçe Tanrı'nın ve kutsal meleklerin yüzüne bakamayacaklarını fark ettiler. {1GS 23.2}

Artık günahın gerçek karakterini görmeye başlamışlardı. Adem yanından uzaklaştığı ve yılan tarafından aldandığı için eşine sitem etti. Ancak her ikisi de, kendilerini sevgiye boğan

Tanrı'nın bu tek günahı bağışlayacağını düşündüler. Korktukları başlarına gelmeyecek, dehşet verici cezaya çarptırılmayacaklardı. {1GS 23.3}

Şeytan amacına ulaşmıştı. Kadının Tanrı'nın sevgisinden kuşkulanmasını, bilgeliğini sorgulamasını ve yasasını çiğnemesini sağlamayı başarmıştı. Üstelik kadın aracılığıyla Adem'in de sonunu getir-mişti. {1GS 23.4}

Günahın Getirdiği Üzücü Değişim

Yasayı veren yüce Tanrı, Adem ve Havva'ya günahlarının sonuçlarını göstermek üzereydi. Adem ve Havva masum ve kutsal oldukları zaman Yaratıcılarının gelişini sevinçle karşılıyorlardı, oysa şimdi dehşet içinde kaçıp saklanma ihtiyacı duydular. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen Rab Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. Rab Tanrı Adem'e, "Nerdesin?" diye seslendi. Adem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi. Rab Tanrı, "Çıplak olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu, "Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mi yedin?" {1GS 23.5}

Adem suçu eşine ve böylece Tanrı'ya attı: "Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim." Havva'ya duyduğu sevgi uğruna Tanrı'nın onayını ve sevinçle dolu sonsuz yaşamı yitirmeyi göze almıştı. Oysa şimdi günahından ötürü hem eşini hem de Yaratıcıyı sorumlu tutuyordu. {1GS 24.1}

Rab Tanrı kadına, "Nedir bu yaptığın?" diye sordu. Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi. Şeytan'ın etkisine teslim olan Adem ve Havva'nın ilk mazeretleri kendilerini haklı çıkarıp başkalarını suçlamak olmuştu. Bu daha sonra bütün insanlığın alışkanlığı olacaktı. {1GS 24.2}

Rab daha sonra yılanı mahkum etti: "Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın" dedi, "karnın üzerinde sürünecek ve yaşamın boyunca toprak yiyeceksin." Yılan bahçenin en güzel yaratıklarından biri olduğu halde en aşağılık ve itici varlıklardan biri olacak hem insanın hem de hayvanın nefretine maruz kalacaktı. Yılana söylenen sonraki sözler Şeytan'a yönelikti, O'nun yenilgisini ve yıkımını ilan ediyordu; "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın." {1GS 24.3}

Havva da kendi payına düşen kedere ve acıya mahkum oldu; "Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek." Tanrı Havva'yı Adem'le eşit yaratmıştı. Ama günah bu eşitliği bozdu. Artık aralarındaki uyum yalnızca birinin diğerine bağımlı olmasıyla korunabilecekti. İlk günahı işleyen Havva olmuştu. Adem ise Havva'nın ayartmasıyla günah işlemişti. Bu yüzden artık kocasına bağımlı olacaktı. Nitekim erkeğin, kendisine tanınan üstünlüğü kötüye kullanması kadını sık sık acılığa sürüklemiş ve yaşamını ağır bir yük haline getirmiştir. {1GS 24.4}

Havva kocasının yanında mutluydu, ama Tanrı'nın kendisine verdiği konumla yetinmek yerine daha yüce bir konum uğruna gurura kapılmıştı. Tanrı'nın verdiği konumun üstüne çıkmak islerken o konumun çok altına düşmüştü. Günümüzde de Tanrı'nın kendilerine uygun görmediği konumlara ulaşmak isteyen birçok kişi kendilerine ve başkalarına bereket olabilecek rolleri bırakıp gidiyorlar. {1GS 24.5}

Rab Adem'e şöyle dedi: "Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için, toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Yaratılmış olduğun toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dö-kerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin." {1GS 24.6}

Tanrı Adem ve Havva'yı karşılıksız iyiliklerle kutsamıştı ve kötülükten uzak tutmuştu. Ancak artık yasak ağacın meyvesinden yedikleri için bütün yaşamları boyunca kötülük bilgisine sahiptiler. Mutlu bir şekilde çalışmak yerine kaygıyla alın teri dökeceklerdi. Hayal kırıklığına, kedere, acılara ve en sonunda ölüme teslim olacaklardı. {1GS 25.1}

Tanrı insanı yeryüzünün ve bütün canlıların hakimi yapmıştı. Ancak insan Tanrı'nın buyruğunu çiğnediği zaman ondan daha düşkün varlıklar insanın hakimiyetine baş kaldırdılar. Böylece Rab insanlara kendi merhametiyle buyruklarının kutsallığını ve onları çiğnemenin tehlikesini göstermiş oldu. {1GS 25.2}

İnsanın Durumunu Düzeltme Tasarısı

Bundan sonra insanın payı alınteriyle gayret göstererek yaşam sürmek olacaktı. Günah nedeniyle kendisine disiplin uygulaması, tutkularını ve arzularını denetim altında tutması, öz denetimi öğrenmesi gerekecekti. İnsanın durumunun düzelmesi için Tanrı'nın yüce tasarısının bir kısmı buydu. {1GS 25.3}

Adem ve Havva'ya verilen uyarı "ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz" yasak meyveden aldıkları anda ölecekleri anlamına gelmiyordu. Ama o gün hüküm verilecekti. O gün ölüme mahkum olacak-lardı. {1GS 25.4}

İnsan, varlığını sonsuza dek sürdürebilmek amacıyla yaşam ağacının meyvesinden yemeye devam etmeliydi. Bundan yoksun kalırsa, canlılığını yitirecekti. Şeytan'ın tasarısı günaha düştükten sonra Adem ve Havva'ya yaşam meyvesinden yedirtmek ve böylece günah ve sefaletle dolu varlıklarını sonsuz kılmaktı. Ancak kutsal meleklere yaşam ağacını koruma görevi verildi. Bu meleklerin çevresinde her tarafa dönen alevli kılıç vardı. Adem'in ailesinden hiç kimsenin bu engeli geçerek ölümsüz bir günahkar olmasına izin verilmemeliydi. {1GS 25.5}

Tanrı Çok Sert midir?

Adem ve Havva'nın suçlarına aldıkları karşılık, böyle küçük bir günaha oranla çok korkunç görünebilir. Oysa derinlemesine bakılırsa, suçlarının büyüklüğü anlaşılacaktır.

Tanrı aslında merhametli davranmış ve Adem'i ciddi bir sınavdan geçirmemiştir. Sınavın hafifliği günahın büyüklüğünü artırmaktadır. Adem'in geçtiği sınav büyük olsaydı, yüreği kötülüğe eğilimli kişiler "büyük sınavın karşılığında küçük bir başarısızlık, Tanrı bunu mazur görmeli" diyeceklerdi. {1GS 26.1}

Birçok kişi Tanrı'nın yasasının insanı bağlamadığını, çünkü buyruklara uymanın olanaksız olduğunu öğretirler. Eğer bu doğruysa, Adem neden günahın cezasını çekti? İlk insanın günahı yeryüzüne suç ve keder getirdi. Tanrı'nın iyiliği ve merhameti olmasaydı, insanlık çaresiz bir ümitsizliğe kapılacaktı. Kimse kendini aldatmasın. "Günahın ücreti ölümdür" (Romalılar 6:23). {1GS 26.2}

Adem ve Havva günah işledikten sonra sevincin ve masumiyetin hüküm sürdüğü yuvalarında kalabileceklerini sandılar. Gelecekte Tanrı'nın sözünü tam bir bağlılıkla dinleyeceklerini düşündüler. Ancak onlara günah nedeniyle doğalarının bozulduğu bildirildi. Kötülüğe karşı dirençleri zayıflamıştı. Artık suçlarının bilincindeydiler ve günah işlememek için çok az güçleri kalmıştı. {1GS 26.3}

Güzel yuvalarına üzüntüyle veda ettiler ve lanetin altına giren yeryüzünde yaşamaya gittiler. Artık havalar bozduğundan Rab onlara merhamet ederek soğuktan korunmaları için deriden giysiler sağladı. {1GS 26.4}

Solan çiçeklere ve dökülen yapraklara bakarak çürümenin ilk işaretlerini gören Adem ve eşi derin bir yas tuttular. Yapraklarını yitiren ağaçlar onlara her canlının artık ölüme mahkum olduğunu gösteriyordu. {1GS 26.5}

İnsan Aden bahçesinden çıkarıldıktan sonra bahçe varlığını sürdürdü. Ne var ki insanlar, kendi yıkımlarını hazırlayarak tufana neden olduklarında, Aden'i diken el, O'nu yeryüzünden söküp aldı. Son günde, yeni yeryüzü ve gökyüzü kurulduğunda, bahçe eskisinden de görkemli bir şekilde dikilecektir. (Esinleme 21:1). {1GS 26.6}

Bölüm 4: Kurtuluş Tasarısı Açıklanıyor

İnsanın günaha düşmesi bütün göğü kederle doldurdu. Tanrı'nın buyruğunu çiğneyenlere kaçış yoktu. Melekler övgü ezgilerine son verdiler. {1GS 27.1}

Tanrı'nın Oğlu, kayıp dünyanın acılarının huzuruna yükseldiğini görürken insanlık için büyük bir acıma duydu. Ancak Tanrı, sevgisiyle insanın kurtuluşunu sağlayacak bir tasarı hazırlamıştı. Tanrı'nın çiğnenen yasası, günah işleyen kişinin ölmesini gerektiriyordu. Bu günahın bedelini ödemek için Tanrı'ya, eşit bir kefaret sunulması gerekiyordu. Günahlı insanı yasanın lanetinden kurtarıp gökle uyumlu kılabilecek tek kişi Mesih'ti. Yalnızca Mesih günahın suçunu ve utancını kendi üzerine alıp yıkıma uğrayan insanlığı kurtarabilirdi. {1GS 27.2}

Kurtuluş tasarısı dünya kurulalıdan beri belirlenmiştir (Esinleme 13:8). Ne var ki Evrenin Hakimi için kendi Oğlunu günahlı insanlık uğruna kurban etmek kolay değildi. "Tanrı dünyayı öyle çok sevdi ki biricik Oğlunu verdi. Öyle ki O'na iman eden hiç kimse mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Tanrı'nın kurtarışının gizemi ne denli büyüktür! Tanrı kendisini sevmeyen dünyayı ne denli çok sevmiştir! {1GS 27.3}

"Tanrı dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2.Korintliler 5:19). İnsan günah yüzünden o denli yozlaşmıştı ki, doğasında paklık ve iyilik bulunan Tanrıyla uyumlu bir hale gelmesi olanaksızdı. Ancak Mesih'in gücü insanın gayreti birleştiğinde bu olanaksızlık aşılabilirdi. Adem'in çocukları tövbe ve imanla Mesih'e bağlanarak, Tanrı'nın çocukları haline gelebilirdi (1.Yuhanna 3:2). {1GS 27.4}

Mesih meleklere kurtuluş tasarısını açmadıkça onların sevinmesi mümkün değildi. Tanrı'nın Oğlu yeryüzünün çürümüşlüğüyle nasıl yüzleşeceğini, kedere, utanca ve ölüme nasıl göğüs gereceğini açıklarken melekler hüzün ve hayret içinde dinlediler. Tanrı'nın Oğlu bir insan benzeyişine bürünerek kendisini alçaltacak, acılar çekecek ve ayartılarla karşılaşacaktı. Böylece ayartılanlara yardımcı olabilecekti (İbraniler 2:18). Mesih'in öğretmenlik görevi son bulduğunda Şeytan'ın başvuracağı her türlü hakarete ve işkenceye maruz kalacaktı. Suçlu bir günahkar gibi ölümlerin en zalimine boyun eğecekti. Dünyanın günahlarını üzerine alırken iç parçalayan acıları tadacak ve Baba'nın, yüzünü kendisinden sakladığına tanık olacaktı. {1GS 27.5}

Melekler insan için kurban olmayı önerdiler. Ancak yalnız insanı yaratanın onu kurtaracak gücü vardı. Mesih meleklerden biraz aşağı kılınacaktı (İbraniler 2:9). İnsan bedenine bürüneceğinden onlardan daha zayıf olacak ve acılarında meleklerin yardımına ihtiyaç duyacaktı. Meleklerin başka bir görevi de insanları kötü meleklerin gücünden korumaktı. {1GS 28.1}

Mesih ölümüyle canını birçokları için fidye olarak vereceğini ve insanın günah yoluyla kaybettiği egemenliği yeniden oluşturacağını açıkladı. Kurtulanlar egemenliği Mesih'le birlikte miras alacaklardı. Günah ve günahkarlar ortadan kaldırılacak, göğün ve yeryüzünün esenliği bir daha asla bozulmayacaktı. {1GS 28.2}

Sözle anlatılamayacak bir sevinç bütün göğü doldurdu. Göksel yerler Beytlehem'in tepelerinde yankılanacak o ezginin sözleriyle çınladı: "En yücelerde Tanrıya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!" (Luka 2:14). "Sabah yıldızları hep birden ezgiler söylüyor, Tanrı'nın bütün oğulları sevinçle bağrışıyordu" (Eyüp 38:7). {1GS 28.3}

Tanrı bir Kurtarıcı Vaat Ediyor

Bahçede Şeytan'ı mahkum eden Tanrı şöyle demişti: "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın" (Yaratılış 3:15). Bu sözler büyük düşmanın gücünün kırılacağına ilişkin bir vaatti. Adem ve Havva doğru Yargıcın huzurunda suçluydular. Alın teri ve kederle dolu bir yaşamdan sonra toprağa döneceklerini işittiklerinde bu vaat onlara ümit verdi. Son zaferi ümitle bekleyebilirlerdi. {1GS 28.4}

Şeytan insanlığı mahvetme etkinliğinin son bulacağını ve insanın bir şekilde kendi gücüne direnebilecek duruma geleceğini biliyordu. Ancak gökten kovulan diğer meleklerle birlikte insanın günaha düşmesine sevindi. Böylece Tanrı'nın Oğlunu yüce konumundan indirebileceğini sanıyordu. Mesih insan bedeni aldığında O'nun da üstesinden gelinecekti. {1GS 28.5}

Göksel melekler Adem ve Havva'ya kurtuluş tasarısını bildirdiler. Adem ve eşi Şeytan'ın eline bırakılmayacaktı. Tövbe ve Mesih'e iman yoluyla yeniden Tanrı'nın çocukları olabileceklerdi. {1GS 28.6}

Adem ve Havva günahın getirdiği suçluluğu ve bunun sonuçlarını bir kez daha gördüler. Cezalarını, sevgisiyle eskiden kendileri için sevinç kaynağı olan Mesih'in çekmemesi için yalvardılar. Bu cezayı kendileri ve çocukları çekmeye razıydılar. {1GS 28.7}

Ancak Yahve'nin yasası, O'nun yönetiminin temelini oluşturduğundan bir meleğin canı bile günah için kurban olarak sunulamazdı. Yalnızca insanı yaratmış olan Tanrı Oğlu onun yerine kurban olabilirdi. Adem'in günahı sefalet ve ölüm getirmişti, Mesih'in ölümü ise yaşam ve ölümsüzlük getirecekti. {1GS 29.1}

Adem yaratıldığı zaman yeryüzü üzerinde hakimiyet sahibiydi. Ancak ayartıya teslim olarak Şeytan'ın tutsağı haline geldi. Bu hakimiyet kendisi üzerinde zafer kazanan Şeytan'a geçti. Şeytan 'bu çağın ilahı' haline geldi (2.Korintliler 4:4). Ne var ki Mesih, kendisini kurban olarak sunarak yalnızca insanı kurtarmakla kalmadı, insanın yitirdiği hakimiyeti de

geri aldı. İlk Adem'in kaybettiği her şey İkincisi aracılığıyla geri alındı (Bkz. Mika 4:8). {1GS 29.2}

Tanrı yeryüzünü kutsal ve mutlu varlıkların konutu olarak yaratmıştı. Yeryüzü kurtulanların sonsuz konutu olmak üzere Tanrı'nın gücüyle günahtan ve kederden arındığı zaman, Tanrı'nın bu isteği yerine gelecektir. {1GS 29.3}

Günahın Korkunç Meyveleri

Günah Tanrıyla insanı birbirinden ayırdı. Yalnızca Mesih'in kefareti aracılığıyla bu uçurum kapanabilir. Tanrı Mesih ve melekler aracılığıyla insana ulaşmıştır. {1GS 29.4}

Mesih'in ölümünün tüm dünyayı kurtarmaya yeterli olacağı Adem'e gösterilmişti. Ne var ki, birçokları tövbe edip söz dinleyerek yaşamak yerine günaha bağlı kalmayı seçecekti. Gelecek kuşaklarda suç oranının giderek yükseldiği görülecekti. Günahın laneti insanlık ve yeryüzü üzerinde giderek daha ağır basacaktı. İnsanın ömrü izlediği günahlı yol nedeniyle kısalacaktı. İnsan bedensel, ahlaksal ve düşünsel yönlerden bozulacak, yeryüzü sefaletle dolacaktı. Hırslı tutkular ve arzular nedeniyle insanlar kurtuluş tasarısının yüce gerçeklerini takdir edemez hala geleceklerdi. Sadece Mesih, kendisine imanla yaklaşanların tüm gereksinimlerini karşılayacaktı. Tanrı bilgisini koruyarak sarsılmadan duran bir azınlık her zaman varolacaktı. {1GS 29.5}

Günahın tövbeyle kabullenildiğini ve beklenen Mesih'e iman edildiğini göstermek için kurban sunulması öngörüldü. Adem için ilk kurban acı verici oldu. Yalnızca Tanrı'nın verdiği bir canı almak için elini kaldırdı. Ölüme ilk kez tanık oldu. Tanrı'nın sözünü dinleseydi, ölümün olmayacağını biliyordu. Kendi günahı yüzünden Tanrı Oğlunun kanının dökülecegi düşüncesiyle dehşete kapıldı. Böylece suçunun ne denli büyük olduğunu ve yalnızca Tanrı Oğlunun ölümüyle ortadan kalkabileceğini gördü. Karanlık gelecek, bir ümit yıldızıyla aydınlandı. {1GS 29.6}

Kurtuluşun Geniş Amacı

Kurtuluş tasarısının, insanın kurtuluşundan daha derin ve geniş bir anlamı vardı. Tanrı'nın yasasına yalnızca bu küçük dünyanın sakinleri saygı duymakla kalmayacak, O'nun karakterinin haklılığı ve doğruluğu bütün evrenin gözleri önüne serilecekti. Kurtarıcı çarmıhtan önce bunu dört gözle bekliyordu. "Bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak. Ben yerden yu-karı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" (Yuhanna 12:31,32). İnsanlığın kurtuluşu için ölen Mesih, Şeytan'ın isyanına karşı duran Tanrı'nın ve O'nun Oğlunun haklılığını gösterecek, Tanrı'nın buyruğunun saygınlığını sergileyecek, günahın doğasını ve sonuçlarını açığa vuracaktı. {1GS 30.1}

Başlangıçtan beri en büyük anlaşmazlık konusu Tanrı'nın buyruğuydu. Şeytan Tanrı'nın adaletsiz, buyruğunun da kusurlu olduğunu öne sürüyordu. Tüm evrenin iyiliği

için bunun değişmesi gerekliydi. Tanrı'nın buyruğuna saldıran Şeytan, buyruğu veren Tanrı'nın yetkisini ortadan kaldırmak istedi. {1GS 30.2}

Şeytan, Adem ve Havva'yı alt ettiği zaman dünyanın hakimiyetini ele geçirdiğini sandı. Bağışlanmalarının mümkün olmadığını, günahlı insanlığın artık kendisinin kölesi olduğunu, yeryüzünün de kendi eline geçtiğini öne sürdü. Ancak Tanrı, günahların cezasını çekmek üzere kendi Oğlunu feda etti. Böylece insanlıkla barışmayı ve onları Aden'deki yuvalarına yeniden kavuşturmayı amaçlıyordu. Gökte başlayan büyük mücadele, Şeytan'ın kendisine ait gördüğü yeryüzünde devam edecekti. {1GS 30.3}

Mesih'in günahlı insanlığı kurtarmak amacıyla kendisini alçaltacak olması bütün evrenin hayranlığını kazandı. Mesih dünyamıza insan biçiminde geldiği zaman, bütün evren O'nu yemlikten çarmıha kadar izledi. Gökler, İsa'nın göğüs gerdiği hakaretlere ve alaylara tanık oldu. Bütün bunların arkasında Şeytan'ın bulunduğunu gördüler. Işık ve karanlık arasında giderek güçlenen savaşı izlediler. Mesih çarmıhta "Tamamlandı!" dediği zaman, yerde ve gökte bir zafer çığlığı yükseldi. Artık büyük mücadelenin sonucu belli olmuş, Mesih galip gelmişti. Mesih'in ölümü Baba'nın ve Oğlun sevgisinin yeterliliğini gözler önüne sermişti. Şeytan'ın ise yalancı ve cani karakteri açığa çıkmıştı. Evren tek sesle Tanrı'nın bilgeliğini övdü. {1GS 30.4}

Ne var ki, birçoklarının iddia ettiği gibi Tanrı'nın yasası Çarmıhta geçersiz kılındıysa, Tanrı'nın sevgili Oğlunun acıları ve ölümü yalnızca Şeytan'ın isteğine yaramıştır. O halde kötülüğün hakimi zafer kazanmış, Tanrı'nın yönetimine ilişkin suçlamaları da desteklenmiştir. Mesih'in insan suçlarının cezasını üstlenmesi yasanın değişmezliğiyle, Tanrı'nın doğru, merhametli ve özverili olduğunu gösterir. Tanrı'nın sınırsız adaleti ve merhameti O'nun yönetiminde bir arada sergilenmektedir. {1GS 31.1}

Bölüm 5: İlk Katil ve Onun Kurbanı

Bu bölüm Yaratılış 4:1-15'e dayanmaktadır.

Adem'in oğullan Kayin ve Habil, birbirlerinden çok farklı karakterlere sahiptiler. Habil Yaratıcının günahlı insanlıkla ilişkilerinde adalet ve merhamet görüyor, kurtuluş ümidini minnetle kabul ediyordu. Kayin ise Şeytan'ı yıkıma götüren aynı düşünce yapısına sahipti. Tanrı'nın adaletini ve yetkisini sorguluyordu. {1GS 32.1}

Bu iki kardeş, Tanrı'nın sözüne uyup uymayacaklarının görülmesi için sınavdan geçirildi. Tanrı'nın öngördüğü kurban düzenini anlamışlardı. Sundukları kurbanın, Kurtarıcıya imanlarını örneklediğini ve bağışlanmak için O'na bağımlı olmanın gerekliliğini gösterdiğini biliyorlardı. Kan dökülmedikçe günahların bağışlanması mümkün olmayacaktı. Vaat edilen sunu olarak Mesih'in kanına duydukları inancı, sürünün ilk doğanlarını kurban ederek göstermeliydiler. {1GS 32.2}

İki kardeş de sunak yaptılar ve her biri sunularını getirdi. Habil sürüden aldığı bir kurbanı sundu. "Rab Habil'i ve sunusunu kabul etti" (Yaratılış 4:4). Gökten ateş düşerek sunuyu yakıp tüketti. Ne var ki Kayin, Rab'bin dolaysız buyruğunu çiğneyerek yalnızca meyve sunusu getirdi. Bu sununun kabul edildiğine ilişkin gökten herhangi bir belirti görünmedi. Habil kardeşine rica ederek Tanrı'ya, O'nun öngördüğü şekilde yaklaşmasını öğütledi. Ancak öğütleri, Kayin'i kendi yolunu izleme konusunda daha da kararlı kıldı. {1GS 32.3}

Kayin yüreğinde homurdanarak Tanrı'ya yaklaştı. Getirdiği sunuda pişmanlıktan eser yoktu. Tanrı'nın öngördüğü tasarıya tümüyle uymak, kurtuluşu için vaat edilen Kurtarıcıya güvenmek Kayin'e zayıflık olarak görünüyordu. Bunun yerine kendi erdemlerine güvenerek gelmeyi yeğledi. Kuzuyu getirip sunusunu onun kanıyla karıştırmak yerine, kendi emeğiyle ve uğraşıyla elde ettiği ürünlere güvendi. Aslında Kayin bir sunak yaparak ve kurban getirerek söz dinlemişti. Ama söz dinlerliği sadece kısmi nitelikteydi. Kurtarıcıya duyduğu gereksinimi göz ardı etmişti. Kardeşlerin ikisi de günahlıydı ve ikisi de Tanrı'nın saygıya ve tapınmaya layık olduğunu biliyordu. Dışarıdan bakıldığında her ikisinin inancı da birbirine benzer görünüyordu. Oysa bunun ötesinde büyük bir fark vardı. {1GS 32.4}

Kayin ve Habil arasındaki Büyük Fark

"Habil'in Tanrı'ya Kabil'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu" (İbraniler 11:4). Habil kendisini bir günahkar olarak görüyor, Tanrı'yla kendisinin arasında günahın, günah cezasının ve ölümün durduğunu biliyordu. Kestiği kurbanı getirdi ve böylece Tanrı'nın buyruğunu çiğnediğini kabullenmiş oldu. Dökülmüş olan kanla çarmıhta ölecek olan Mesih'e imanını gösterdi. Mesih'in kefaretine güvenerek doğru kılınmış oldu ve sunusu kabul edildi. {1GS 33.1}

Kayin'in de Habil gibi bu gerçekleri kabul etme fırsatı vardı. Bir kardeş seçilip diğeri reddedilmiş değildi. Habil imanı ve sözdinlerliği, Kayin ise inançsızlığı ve isyanı seçti. {1GS 33.2}

Kayin ve Habil zamanın sonuna dek varolacak iki sınıfı temsil etmektedir. Bir sınıf günah için sunulan kurbana dayanarak Tanrı'ya yaklaşırken diğer sınıf kendi erdemlerine ve uğraşlarına güvenir. {1GS 33.3}

Mesih'in kanına ihtiyaç duymayanlar, kendi eylemleriyle Tanrının beğenisini kazanacaklarını sananlar, aynen Kayin'in düştüğü yanlışa düşüyorlar. {1GS 33.4}

Sahte dinlerin hemen hepsi aynı ilkeye dayanır insanın kurtuluş için kendi uğraşlarına güvenmesi gerektiğini öğretirler. Bazı kişilere göre insanlık kendi kendini arıtabilir, yüceltebilir ve güzelleştirebilir. Kayin nasıl Tanrı'nın beğenisini kurban kanı olmadan kazanmaya çalıştıysa, insanlığın kefaret olmaksızın tanrısal standarda erişebileceğini düşünenler de aynısını yapmaktadır. Kayin'in öyküsü insanlığın Tanrı'nın standardına yükselmediğini, Şeytan'ın standardına alçaldığını gözler önüne serer. Tek ümidimiz Mesih'tir (Bkz. Elçilerin İşleri 4:12). {1GS 33.5}

Tanrı'nın öngördüğü her şeye uyarak gerçek imanımızı göstermiş oluruz. Büyük mücadele, Adem'den çağımıza kadar Tanrı'nın buyruklarına uymak ya da uymamaktan ibarettir. Çağlar boyunca bir yandan Tanrı'nın beğenisi için hak iddia ederken diğer yandan O'nun buyruklarının bazılarını göz ardı eden insanlar olmuştur. İman eylemlerle tamamlanır. Eylemlere ve sözdinlerliğe dökülmeyen iman ölüdür (Yakup 2:22,17). "Tanrıyı tanıdığını söyleyen ama O'nun buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır ve kendisinden gerçek yoktur" (1 .Yuhanna 2:4). {1GS 33.6}

Kayin, sunusunun reddedildiğini görünce tanrısal sununun yerine insan sunusunu kabul etmeyen Tann'ya kızdı. Kendisiyle birlikte Tann'ya başkaldırmak yerine Tanrı'nın sözünü dinleyen kardeşine öfkelendi. {1GS 33.7}

Her şeye rağmen Tanrı, Kayin'i kendi başına bırakmadı, tevazu göstererek onunla konuştu. Rab Kayin'e, "Niçin öfkelendin?" diye sordu, "Niçin surat astın? Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın." Kayin vaat edilen Kurtarıcı aracılığıyla kavuşacağı erdemlere güvenseydi ve Tanrı'nın öngördüklerini yerine getirseydi, Tanrı'nın beğenisine kavuşacaktı. Ancak günahta ve inançsızlıkta ısrar ettiğinden, Rab tarafından reddedildiği için herhangi bir şikayet gerekçesi yoktu. {1GS 34.1}

Kayin günahını kabullenmek yerine Tanrı'nın adaletsizliğinden yakınmaya, Habil'e karşı kıskançlık ve nefret duymaya devam etti. Habil yumuşak huylu, ama kararlı bir tavırla Tanrı'nın adaletini ve iyiliğini savundu. Kayin'e hatasını göstererek yanılgıda olduğunu söyledi. Anne ve babalarını hemen ölümle cezalandırabileceği halde onlara acıyan Tanrı'nın merhametli okluğunu anlattı. Tanrı'nın onları çok sevdiğini, kutsal ve masum Oğlunu

onların cezasını üstlenmek için feda edeceğini söyledi. Bütün bu sözler Kayin'in öfkesini daha da artırdı. Aklı ve vicdanı Habil'in haklı okluğunu söylüyordu. Başkaldırısına destek bulamadığı için çok kızmıştı. Bu kızgınlıkla harekete geçerek kardeşini öldürdü. {1GS 34.2}

Böylece her çağda kötü insanlar, kendilerinden iyi olanlardan nefret ettiler. "Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve işleri açığa çıkmasın diye ışığa gelmez" (Yuhanna 3:20). {1GS 34.3}

Habil'in öldürülmesi kadının soyuyla yılan arasındaki, Şeytan ve hizmetkarlarıyla Mesih ve izleyicileri arasındaki düşmanlığın ilk örneğiydi. İman yoluyla Tanrı Kuzusuna yaklaşan ve günaha hizmet etmeyi reddeden her insan, Şeytan'ın öfkesini alevlendiriyordu. Habil'in kutsal yaşamı, Şeytan'ın, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmenin olanaksızlığına ilişkin iddiasını çürütüyordu. Kayin Habil'i kontrol edemediğini görünce o denli öfkelendi ki onun canını aldı. Tanrı'nın buyruğuna uyarak yaşayan insanların bulunduğu her yerde aynı yaklaşım olacaktır. Ancak İsa uğruna şehit düşen her insan galip olarak can vermiştir (Bkz. Esinleme 12:9,11). {1GS 34.4}

Katil Kayin, suçunun hesabını vermesi için kısa süre içinde çağrıldı. "Rab Kayin'e, 'Kardeşin Habil nerede?' diye sordu. Kayin, 'Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?' diye karşılık verdi." Suçunu gizlemek için yalana başvurdu. {1GS 34.5}

Kayin'in Cezalandırılması

"Rab, 'Ne yaptın?' dedi, 'Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor.'" Kayin'in düşünecek kadar zamanı olmuştu. İşlediği suçun ve onu gizlemek için söylediği yalanın büyüklüğünü biliyordu. Ama tavrını hiç değiştirmedi. Bunun üzerine Tanrı dehşet verici cezayı açıkladı: "Artık döktüğün kardeş kanını içmek için ağzını açan toprağın laneti altındasın. İşlediğin toprak bundan böyle sana ürün vermeyecek. Yeryüzünde aylak aylak dolaşacaksın." {1GS 35.1}

Merhametli Yaratıcı, Kayin'in canını esirgedi ve ona bir tövbe fırsatı daha tanıdı. Ne var ki Kayin yalnız yüreğini katılaştırmaya, Tanrı'nın yetkisine baş kaldırmaya ve cüretli günahkarların öncüsü olarak yaşamaya devam etti. Kayin'in etkisi o denli ahlak bozucu oldu ki yeryüzü çürümeye ve zorbalıkla sarsılmaya yüz tuttu. Dünya hızla yıkıma doğru sürükleniyordu. {1GS 35.2}

Kayin'in ve onun soyunun kara tarihi, günahkar kişinin sonsuza dek yaşamasına ve Tanrı'ya baş kaldırmasına izin verilmesi durumunda neler olabileceğini gösteriyor. Tanrı'nın merhameti kötü insanları daha cüretli ve zorba kılmıştı. Kayin'e verilen cezadan bin beş yüz yıl kadar sonra yeryüzü her türlü zorbalık ve kötülükle doldu. İnsanlığa verilen ölüm cezasının ne denli haklı ve merhametli olduğu görüldü. İnsanlar günah içinde yaşamaya devam ettikçe, daha da sefalete gömüldüler. {1GS 35.3}

Şeytan, Tanrı'nın karakterini ve yönetimini çarpıtmak amacıyla etkinliğini sürdürmekte, insanları hileyle bağlamaya devam etmektedir. Tanrı sonu baştan görmüştür. O'nun tasarıları geniş ve kapsamlıdır. Yalnızca insanların isyanlarını bastırmakla ve bütün evrene bunun çirkin doğasını göstermekle kalmaz, kötülükle savaşırken kendi bilgeliğinin ve doğruluğunun haklılığını da açıklamayı düşünür. {1GS 35.4}

Göksel dünyanın sakinleri yeryüzünün tufandan önceki durumunu derin bir ilgiyle izliyorlardı. Lusifer'in Tanrı'nın buyruklarına karşı gelerek gökte başlattığı ayaklanmanın sonuçlarını görmüşlerdi. İnsanların yüreklerindeki düşünceler her zaman kötüydü (Yaratılış 4:25,36); Tanrı'nın paklık, esenlik ve sevgi ilkeleriyle savaş halindeydi. Korkunç bir sefalet tablosu hüküm sürüyordu. {1GS 35.5}

Tanrı, büyük mücadelenin açığa vurduğu gerçeklerle evrenin takdirini kazanarak başkaldırıyı tümüyle silip atmak amacıyla hala etkindir. Tanrı'nın buyruklarına sırt çeviren herkes, Şeytan'ın yanında yer almakta ve Mesih'e karşı savaşmaktadır. Bu dünyanın ilahı yargılandığı zaman, onunla birleşmiş olanlar aynı kaderi paylaşacaktır. O zaman bütün evren, "Ey ulusların kralı, senin yolların doğru ve adildir" diye ilan edecektir (Esinleme 15:3). {1GS 36.1}

Bölüm 6: Şit: İnsanlar Tanrı'ya Döndükleri Zaman

Bu bölüm Yaratılış 4:25-6:2'ye dayanmaktadır.

Adem'e ruhsal doğum hakkını miras alacak bir oğul daha verildi. Bu oğla Şit adı verildi. Şit, 'bağışlamak' ya da 'telafi' anlamına gelir. Annesi şöyle dedi: "Tanrı Kayin'in öldürdüğü Habil'in yerine bana başka bir oğul bağışladı." Şit Adem'e diğer iki oğlundan daha çok benziyordu. Değerli bir karakteri vardı ve Habil'in izinden gidiyordu. Ne var ki Kayin gibi o da anne ve babasının günahlı doğasını miras almıştı. Ancak Kurtarıcı bilgisine sahipti ve doğrulukla yetiştirilmişti. O da Habil'in yaptığı gibi günahlı insanların zihinlerini Yaratıcıya saygı duymaları ve söz dinlemeleri amacıyla eğitti. {1GS 37.1}

"Şit'in de bir oğlu oldu, adını Enoş koydu. O zaman insanlar Rab'be yakarmaya başladı." Her iki taraf arasındaki fark daha da belirginleşti. Bir taraf Tanrı'ya bağlı kalırken diğer taraf küçümseme ve söz dinlemezlikle yaşıyordu. {1GS 37.2}

Adem ve Havva, günaha düşmeden önce Aden'de başlatılan Sept gününü tutuyorlardı. Cennetten çıkarıldıktan sonra da tutmaya devam ettiler. Onlar herkesin eninde sonunda öğreneceği gerçeği çoktan öğrenmişlerdi: Tanrı'nın buyrukları kutsal ve değişmezdi. Bunları çiğneyenler mutlaka karşılığını alacaktı. Sept günü, Tanrı'ya sadık kalan herkes tarafından saygı görmüştür. Ne var ki Kayin ve onun soyu Tanrı'nın dinlendiği güne saygı göstermedi. {1GS 37.3}

Kayin bir kent kurmuş, ona en büyük oğlunun adını vermişti. Rab'bin huzurundan uzaklaşmış, yeryüzünde mal varlığına kavuşup çeşitli zevklere kapılarak yaşamaya başlamıştı. Bu çağın ilahına tapan insanların başında yer alıyordu. Onu izleyenler, dünyasal ve maddi varlığa bağlılıklarıyla tanınıyorlardı. Tanrı'nın insana yönelik tasarısına karşı duruyorlardı. Beşinci kuşaktan olan Lemek, bütün bunlara ek olarak çok eşli bir yaşam biçimini benimsedi. Habil'in kırsal bir yaşamı vardı. Şit'in izleyicileri de aynı yolu izlediler, yeryüzünde 'yabancılar ve konuklar' olarak yaşadılar. Çünkü onlar daha iyisini, yani göksel olanı arzuluyorlardı (İbraniler 11:13,16). {1GS 37.4}

İki insan sınıfı bir süre için ayrı kaldılar. Kayin'in soyu, önceden Şit'in çocuklarının yaşadığı vadilere ve yaylalara yerleştiler. Şit'in halkı ise Kayin'in soyunun kirletici etkisinden kaçmak için dağlara çekildi, orada pak yüreklerle Tanrıya tapındı. Ne var ki zaman geçtikçe vadinin ve dağların sakinleri birbirine karışmaya başladı. "Tanrı oğulları insan kızlarının güzelliğini görünce beğendikleriyle evlendiler." Şit'in çocukları bu evliliklerle Rab'bin hoşnutsuzluğuna yol açtılar. Tanrı'ya tapınanların çoğu sürekli olarak önlerinde duran ayartılarla günaha düştüler ve karakterlerindeki kutsallığı yitirdiler. Yozlaşmış insanlarla beraber olarak onlara benzediler. Yedinci buyruğu göz ardı ettiler ve kendilerine seçtikleri kadınlarla evlendiler. Şit'in çocukları Kayin'in yolunda yürüdü. Zihinlerini mal varlığı ve dünyasal zevklerle doldurdular. Rab'bin buyruklarını göz ardı ettiler. Günah yeryüzünde çoğaldı. {1GS 37.5}

Adem'in Ömrünün Uzunluğu

Adem hemen hemen bin yıl boyunca kötülüğün hızını kesmeye çalıştı. Soyunu Rab'bin yolunda eğitmesi gerektiği buyrulmuştu. Tanrı'nın kendisine açıkladıklarını dikkatlice yüreğinde sakladı ve sonraki kuşaklara aktardı. İnsanın cennetteki kutsal ve mutlu durumunu dokuzuncu kuşağa varıncaya kadar anlattı. Tanrı'nın buyruklarına uymanın ne denli gerekli olduğunu ve Tanrı'nın merhamet ederek onların kurtuluşu için nasıl bir çare sunduğunu açıkladı. Ancak işlediği günah ve neden olduğu keder yüzünden sık sık insanların acı sitemleriyle karşılaştı. {1GS 38.1}

Adem, Aden bahçesinden çıktığı zaman, ölmek zorunda olduğu düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. Kendi günahından, Habil'in ölümünden ve Kayin'in reddedilmesinden ötürü büyük acılar çekmişti. Ölüm cezası ona en başta korkutucu görünse de acı ve kederle dolu insan yaşamına son vermenin Tanrı'nın merhametinden kaynaklandığını anladı. {1GS 38.2}

İnsanlığın o ilk çağları, sanıldığı gibi cahillik ve barbarlığın hüküm sürdüğü bir dönem değildi. İnsanların büyük bedensel ve zihinsel güçleri vardı. Üstünlükleri rakipsizdi. Zihinsel yetenekleri gelişmişti; Tanrı korkusundan zevk alanlar yaşamları boyunca bilgi ve bilgelik kazanmaya devam ettiler. Çağımızın gösterişli bilginleri, zihinsel ve bedensel açıdan üstün güce sahip olan ilk insanların yanında zayıf kalırlardı. İnsanın ömrü kısaldıkça ve bedensel gücü azaldıkça, zihinsel yetenekleri de zayıflamaya yüz tuttu. {1GS 38.3}

Çağdaş insanların, kendilerinden öncekilerin başarılarından yararlandıkları doğrudur. Üstün zihinli insanlar, çalışmalarını sonraki kuşaklara bıraktılar. Ama o zamanki insanların üstünlükleri o kadar büyüktü ki! Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olan ilk insan yüzlerce yıl aralarında yaşadı. Adem Yaratıcıdan yaratılış tarihini öğrenmişti. Dokuz yüzyılın olaylarına ise bizzat tanık oldu. İlk insanların, öğrendiklerini koruyacak ve kendilerinden sonrakilere eksiksiz bir şekilde iletecek güçlü bellekleri vardı. Yedi kuşak, yüzlerce yıl boyunca yeryüzünde hep birlikte yaşadı. En eskilerin bilgi ve deneyim dağarcığı yüzlerce yıl yeni kuşaklara sunuldu. {1GS 38.4}

O çağlar dinsel karanlığın değil, büyük aydınlığın hüküm sürdüğü çağlardı. Bütün dünyanın Adem'den öğretiş alma fırsatı vardı. Rab'den korkanlar için Mesih ve melekler öğretmenlik yapıyordu. Ayrıca Tanrı'nın bahçesinde gerçeğin sessiz bir tanığı daha vardı. Bu tanık yüzlerce yıl boyunca insanların gözü önündeydi. Aden bahçesi, girişinde nöbet tutan meleklerle birlikte gerçeği hatırlatıyordu. Bahçenin güzelliği ve içindeki iki ağacın öyküsü çürütülemeyecek kanıtlar arasındaydı. Tanrı'nın varlığı ve yüce yetkisi, insanların, aralarında duran Adem'e sorma zahmetine katlanmadıkları gerçeklerdi. {1GS 39.1}

Günahın baskın çıkmasına rağmen, etkileyici zekaya ve harika sıfatlara sahip kutsal insanlar yok değildi. Bu kişilerin önemli bir görevi vardı; yalnız kendi çağlarındaki insanlara değil, gelecek kuşaklara doğru karakterli olmanın önemini vurgulamalı ve Tanrı

yolunu öğretmeliydiler. Kutsal Yazı'da yalnızca birkaçının adı geçse de her çağda Tanrı'nın kendisine içtenlikle tapınan sadık tanıkları olmuştur. {1GS 39.2}

Hanok Hiç Ölmeyen İlk Kişi

Hanok altmış beş yıl yaşadı ve bir oğlu oldu. Ondan sonra üç yüz yıl Tanrı yolunda yürüdü. Gerçek iman sahiplerinden, vaat edi-len soyun öncülerinden biriydi. Günaha düşüşün öyküsünü ve Tanrı'nın lütfunu Adem'in ağzından dinlemiş, gelecek Kurtarıcıya gönül bağlamıştı. {1GS 39.3}

İlk oğlunun doğumundan sonra Hanok daha yüksek bir deneyim yaşadı. Çocuğun babasını nasıl sevdiğini, babasının korumasına nasıl rahatça güvendiğini ve kendi yüreğinde oğluna duyduğu derin şefkati gördükçe Tanrı'nın kendi Oğlunu sunmasındaki sevgiye ilişkin harika bir ders aldı. Tanrı'nın Mesih aracılığıyla sunduğu olağanüstü sevgi, düşüncelerini gece gündüz meşgul ediyordu. Bu sevgiyi birlikte yaşadığı insanlara da açıklamaya çalışıyordu. {1GS 39.4}

Hanok'un Tanrı'yla beraberliği trans ya da görümde kalmıyor, yaşamın bütün uğraşlarına yansıyordu. Bir koca, baba, arkadaş ve vatandaş olarak Rab'bin sarsılmaz hizmetkarıydı. Yüreği Tanrı'nın isteğiyle uyum içindeydi; "İki kişi anlaşmadan yürür mü?" (Amos 3:3). Bu kutsal yürüyüş üç yüz yıl sürdü. Zaman akıp geçtikçe Hanok'un imanı güçlendi, sevgisi arttı. {1GS 39.5}

Hanok'un üstün bilgisi vardı; Tanrı'dan özel esinler alıyordu. Buna rağmen en alçakgönüllü insanlardan biriydi. Rab'bin huzurunda beklemesini biliyordu. Hanok için dua, ruhun soluğu gibiydi. Hanok göksel bir ortamda yaşıyordu. {1GS 40.1}

Tanrı kutsal melekleri aracılığıyla Hanok'a yeryüzünü tufanla yok etme amacını açıkladı. Ona, kurtuluş tasarısını daha yetkin bir şekilde gösterdi. Mesih'in ikinci gelişiyle dünyanın sonu arasındaki bağlantıları ona bildirdi. {1GS 40.2}

Hanok ölen insanlar için kederliydi. Doğru insanlarla kötü insanlar birlikte toprağa dönüyordu ve bu onların sonu oluyordu. Mezarın ötesinde doğruların nasıl bir yaşam sürdüğünü göremiyordu. Mesih'in ölümü ve kutsal meleklerle birlikte halkını mezardan kurtarmak için geri dönüşü Hanok'a bir görüm aracılığıyla gösterildi. Mesih'in ikinci gelişine dek dünyanın ne denli çürüyeceğini de gördü. Tanrı'nın buyruklarını ayaklar altına alan ve Mesih'in kefaretini hor gören kibirli bir kuşak çıkacağını öğrendi. Doğru insanlar yücelik ve onur tacına kavuşurken kötü insanların nasıl ateşle mahvolacağını anladı. {1GS 40.3}

Hanok doğruluğu öğretiyor, dinleyen herkese Tanrı'nın bildirilerini iletiyordu. Kayin'in Tanrı'nın huzurundan kaçtığı diyarda Hanok, görümdeki harika sahneleri anlatmaya başladı. "İşte, Rab herkesi yargılamak üzere kutsallarının onbinlercesiyle geliyor. Tanrı yoluna aykırı olup tanrısızlıkta yapılan tüm işlerden ve tanrısız günahkarların

kendisine karşı söylediği tüm haşin sözlerden ötürü Rab, bütün insanlara suçluluklarını gösterecektir" (Yahuda 14,15). {1GS 40.4}

Hanok Tanrı'nın Mesih'teki sevgisini ilan ederken baskın çıkan günahlara işaret ediyor ve suç işleyenin mutlaka yargılanacağını bildiriyordu. Tanrı adamları yalnızca hoş konulardan söz etmezler. Tanrı, habercilerinin ağzına iki ucu keskin bir kılıç gibi olan sözünü koyar. {1GS 40.5}

Nitekim bazı kişiler insanları uyarmışlar, ama kalabalıklar daha büyük bir cesaretle kötülüklere sarılmışlardır. En son kuşak da Rabbin habercilerinin uyarılarını aynı şekilde hafife alacaktır. {1GS 40.6}

Hanok etkin bir çalışma yaşamına rağmen Tanrı'yla beraberliğini aksatmadan sürdürüyordu. Bir süre insanların arasında kaldıktan sonra, ıssız yerlere çekiliyor, Tanrı bilgisine duyduğu açlığı ve susuzluğu ifade ediyordu. Tanrıyla sürekli beraberlikte bulunan Hanok, Tanrı'nın benzerliğine giderek daha fazla dönüştü. Yüzü İsa'nın yüzündeki ışıkla parlıyordu. {1GS 41.1}

Yıllar geçtikçe insan suçlarının yoğunluğu giderek artıyor, aynı şekilde Tanrı'nın yargısının karanlık bulutları da çoğalıyordu. Ne var ki Hanok, insanları uyararak, yalvararak ve suça karşı durarak Tanrı yolunda yürümeye devam etti. Uyarıları günahı ve zevki seven insanlar tarafından kulak arkası edilse bile Hanok, Tanrı'nın beğenisini kazanmıştı. Tanrı onu günahlı dünyadan alıp göksel sevinçlere kavuşturana dek kötülüğe karşı mücadelesini sürdürdü. {1GS 41.2}

Hanok Göğe Alınıyor

O kuşağın insanları, bu dünyada hazine biriktirmeyen Hanok'la alay ettiler. Ancak Hanok'un yüreği sonsuz hâzinedeydi. Kralın, Siyon'un ortasındaki yüceliğini görmüştü. Hem düşüncesi hem de ko-nuşması gökle ilgiliydi. Suçlar arttıkça Tanrı'nın evine duyduğu özlem de artış gösteriyordu. {1GS 41.3}

Hanok üç yüz yıl boyunca Tanrı yolunda yürüdü. Her gün O'na daha yakın olmak istiyordu ve öyle de oluyordu. Sonunda Tanrı Hanok'u yanına aldı. Yeryüzünde o zamana dek süren Tanrı'yla yol-culuk, artık Kutsal Kentin içinde devam ediyordu. Hanok oraya giren ilk insan oldu. {1GS 41.4}

Hanok'un yokluğu yeryüzünde hissedildi. Hem doğru hem de kötü olan insanlar Hanok'un gidişine tanık olmuşlardı. Onu sevenler her yeri araştırdılar, ama bulamadılar. Tanrı'nın onu aldığını söy-lediler. {1GS 41.5}

Hanok'un göğe alınması aracılığıyla Rab önemli bir ders vermek istemişti. Adem'in günahının korkutucu sonuçlarından ötürü insanlar ümitsizliğe kapılabilirlerdi. Birçokları şöyle demeye hazırdı: "Biz Rab'den korktuk ve buyruklarını yerine getirdik de ne oldu? İnsanlığın üzerindeki ağır lanetten ötürü hepimizin payı ölüm mü olacak?" Şeytan, doğrular

için ödül ve kötüler için ceza olmadığı inancını insanlara aşılamaya çalışıyor, Tanrı'nın buyruklarına uymanın olanaksız olduğunu öne sürüyordu. Oysa Tanrı, Hanok'u göğe alarak buyruklarını yerine getirenler için ne yapacağını gösterdi. İnsanlara Tanrı'nın yasasına uymanın mümkün olduğu öğretildi. Lütuf sayesinde ayartılara direnmek, pak ve kutsal bir yaşam sürmek mümkündü. Hanok'un göğe çıkması, bu yaşamın ötesindekilerle ilgili peygamberliğin gerçek kanıtıydı. Bu dünyadan sonra söz dinleyenler için sonsuz yaşam, suçlular için ise ölüm vardı. {1GS 41.6}

"İman sayesinde Hanok, ölümü tatmamak üzere yukarı alındı. Kimse onu bulamadı, çünkü Tanrı onu yukarı almıştı. Yukarı alınmasından önce, Tanrı'yı hoşnut eden biri olduğuna tanıklık edildi" (İbraniler 11:5). Bu peygamberin olgun karakteri, Mesih'in ikinci gelişinde yeryüzünden satın alınmış olan kişilerde bulunması gereken kutsallığı temsil etmektedir (Esinleme 14:3). O zaman, tıpkı tufandan önce olduğu gibi günahlar baskın çıkacaktır. İnsanlar göğün yetkisine baş kaldıracaklardır. Ancak Tanrı'nın halkı, Hanok gibi Mesih'in benzerliğine dönüşene dek yürek paklığının ve Tanrı'nın isteğinin ardınca gideceklerdir. Hanok gibi onlar da dünyaya Rab'bin ikinci gelişini ilan edecekler, kutsal ve örnek bir yaşam sürerek Tanrı yoluna düşman olanların günahlarını mahkum edeceklerdir. Hanok nasıl göğe alındıysa, yaşayan doğru insanlar da ateşe atılmadan önce yeryüzünden alınacaklardır. (Bkz. 1 .Korintliler 15:51,52; 1.Selanikliler 4:16-18). {1GS 42.1}

Bölüm 7: Dünya Suyla Mahvolduğu Zaman

Bu bölüm Yaratılış 6 ve 7'ye dayanmaktadır.

Nuh'un zamanında Adem'in suçu ve Kayin'in cinayeti yüzünden yeryüzü üzerinde çifte lanet vardı. Buna rağmen yeryüzü, hala güzelliğini koruyordu. Tepeler görkemli ağaçlarla süslü, düzlükler bin-lerce çiçeğin hoş kokusuyla doluydu. Yeryüzünün meyveleri sınırsızdı. Ağaçların boyutları şimdiki örneklerine göre çok daha büyüktü. Dayanıklılık ve sağlamlıkta çok daha üstündüler. Altın, gümüş ve değerli taşların bolluğuna diyecek yoktu. {1GS 43.1}

İnsanlık ilk gücünün çoğunu koruyordu. Bilgelikte ve yetenekte ün salmış birçok dev vardı. Ne var ki günahın da boyutları aynı oranda büyüyordu. {1GS 43.2}

Tanrı ilk çağ insanlarına zengin armağanlar vermiş, ama onlar armağanları veren Tanrıya bağlanmak yerine kendilerini yücelterek bu bolluğu lanete çevirmişlerdi. Ustalıklarını kullanıp evlerini güzelleştirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Zevk ve kötülük alemlerine dalıyorlardı. Bilgilerinde Tanrıya yer vermedikleri için O'nun varlığını kısa sürede reddettiler. İnsan dehasını yücelterek kendi ellerinin eserlerine tapındılar, çocuklarına da oyma putlara eğilmeyi öğrettiler. {1GS 43.3}

Mezmurcu putlara tapınmanın sonucunu şöyle tanımlıyor: "Onları yapan, onlara güvenen herkes onlar gibi olacak!" (Mezmur 115:8). İnsan zihninin bir yasası vardır. Gözlerimizi neye dikersek, ona benzeriz. Eğer zihin hiçbir zaman insanlığın bulunduğu düzeyin üstüne çıkmazsa, sınırsız bilgelik ve sevgi hakkında kafa yormazsa, insanlık giderek daha aşağılara inecektir. "Rab baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte... Tanrı'nın gözünde yer-yüzü bozulmuş, zorbalıkla dolmuştu. Tanrı yeryüzüne baktı ve her şeyin ne denli bozulduğunu gördü. Çünkü insanlar yoldan çıkmıştı." Tanrı'nın yasası çiğnenmiş, bunun sonucunda akla gelebilen her türlü günah işlenmeye başlamıştı. Adalet ayaklar altına alınmış, ezi-lenlerin haykırışları göğe ulaşmıştı. {1GS 43.4}

İnsan Canına Kayıtsızlık

Bu arada Tanrı'nın tasarısı bozulmuş, çok eşlilik yayılmıştı. Rab Adem'e tek bir eş vermişti. Ancak günaha düştükten sonra insanlar kendi günahlı arzularının ardınca gitmeye başladılar. Sonuç olarak, sefalet ve suçlar hızla yayıldı. Ne evliliğe ne de başkalarının mal hakkına saygı kaldı. İnsanlar zorbalıkta ustalaşmışlardı. Hayvanlara eziyet etmekten, onların etini yiyecek olarak kullanmaktan zevk alıyor, bu da onları daha zalim ve acımasız yapıyordu. Sonunda, insan canına bile kayıtsız kalmaya başladılar. {1GS 43.5}

Dünya henüz çocukluk dönemini yaşıyordu, ama günah o denli derin ve yaygın bir hale gelmişti ki, Tanrı şöyle bir karar aldı: "İnsanlığa son vereceğim. Çünkü onların yüzünden yeryüzü zorbalık doldu. Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim." Tanrı, kendi

Ruhunun, suçlu insanlıkla her zaman çekişmeyeceğini ilan etti. Günahlarını bırakmazlarsa, onları yok edecekti; bu denli yiyecek bolluğu sağlayan hayvanlan ve bitkileri ortadan kaldıracak, güzel yeryüzünü boş bir viraneye çevirecekti. {1GS 44.1}

Yaşam Kurtaracak bir Gemi

Tufandan yüz yirmi yıl kadar önce Rab Nuh'a tasarısını bildirmiş ve onu bir gemi yapmaya yönlendirmişti. Nuh Tanrı'nın yeryüzünü suyla mahvedeceğini duyuracaktı. Bu bildiriye inanarak tövbeyle kendilerine çeki düzen veren insanlar bağışlanacak ve kurtulacaktı. Nuh'un bildirisini işiten Metuşelah ve oğulları geminin yapılmasına yardımcı oldular. {1GS 44.2}

Tanrı Nuh'a geminin tam boyutlarını bildirmiş ve nasıl yapılacağını öğretmişti. İnsan bilgeliği bu denli üstün güce ve dayanıklılığa sahip bir eseri tasarlayamazdı. Geminin tasarımcısı Tanrı, yapıcısı ise Nuh olacaktı. Gemi üç katlı olacak ve tek bir girişi bulunacaktı. Işık üstten gelecek, ama diğer bölmelerin de ışık alması sağlanacaktı. Geminin yapımında ıhlamur ve gofer ağacı kullanılacaktı. Böylece yüzlerce yıl boyunca çürümenin önüne geçilecekti. Bu denli büyük bir gemiyi yapmak oldukça uzun bir zaman alacaktı. İnsanların o zaman ağaçları kesmek ve biçmek için verdikleri uğraş, çağımıza kıyasla çok daha zorluydu. İnsanlar ellerinden geleni yaptılar, ama bunlar geminin fırtınalara karşı durabilmesi için yeterli değildi. Yalnızca Tanrı kullarını azgın suların üzerinde tutabilirdi. {1GS 44.3}

"İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili olarak Tanrı tarafından uyarıldığında, Tanrı korkusuyla ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu" (İbraniler 11:7). Nuh uyarıda bulunurken imanı yetkinleşti ve açıkça sergilendi. Nuh Tanrı'nın sözlerine inanan örnek bir kişi oldu. Sahip olduğu her şeyi gemiye yatırdı. Dev gemiyi yapmaya başladığı zaman birçok yerden kalabalıklar geldi; o tuhaf görüntüye baktılar ve onun sözlerini duydular. {1GS 44.4}

Başlangıçta birçok insan uyarılara kulak verir gibi olduysa da gerçek tövbeyle Tanrı'ya dönmediler. Baskın çıkan inançsızlığın etkisiyle uyarıları reddederek eski tanıdıklarının arasına karıştılar. Bazıları ise ikna olmuştu ve uyarılara kulak asacaktı, ama alay edenlerin çokluğu yüzünden onlar da aynı havaya kapıldılar. Merhametin çağrısına sırt çevirerek küstah alaycılara katıldılar. Bir zamanlar ken-dilerinde ışık olan, ama artık Kutsal Ruh'un günahlarını göstermesine tahammül edemeyen insanlar, günah işlemekte dur durak tanımazlar. {1GS 45.1}

O kuşağın insanları tümüyle putperest değildi. Birçokları Tanrı'ya tapındıklarını söylüyorlardı. Putlarının Tanrı'nın temsilleri olduğunu ve onlar aracılığıyla Tanrı'nın varlığına ilişkin daha açık bir görüş kazanılabileceğini iddia ediyorlardı. Bu insanlar Nuh'un duyurusunu reddedenlerin başında geliyorlardı. Tanrısal yasanın artık işlevsiz olduğuna ve

günahları cezalandırmanın Tanrı'nın karakterine ters düştüğünü söylüyorlardı. Işığı reddeden zihinleri o denli körleşti ki, Nuh'un bildirisinin bir aldatmaca olduğuna gerçekten inandılar. {1GS 45.2}

Dünya Tanrı'nın adaletine ve yasalarına karşı birleşti; Nuh'u bir fanatik gibi gösterdiler. Bilge ve onurlu büyük kişiler şöyle dediler: "Tanrı'nın tehditleri korkutma amacını gütmektedir ve gerçekleşmeleri mümkün değildir. Dünyayı ve varlıkları yaratan Tanrı'nın, bunları cezalandırması ve yok etmesi asla söz konusu olmayacaktır. Korkmayın. Nuh uçuk bir fanatiktir." Tanrı'nın kendi kulu aracılığıyla hiç konuşmadığını öne süren insanlık, söz dinlemezlikte ve kötülükte ısrar etti. {1GS 45.3}

Ne var ki Nuh, fırtınadaki bir kaya gibi dimdik duruyordu. Tanrı'yla ilişkisi kendisine sınırsız bir güç sağlıyordu. Nuh'un ciddi sözleri yüz yirmi yıl boyunca o kuşağın kulaklarına ulaştı. {1GS 45.4}

O zamana kadar yağmur yağmamış, yeryüzü çiğ ve nemli sisle yıkanmıştı. Irmaklar sınırlarını henüz aşmamış, sularını güvenle denize taşımışlardı. Tanrı'nın kesin buyrukları suların taşmasına engel olmuştu (Bkz. Eyüp 38:11). {1GS 45.5}

Ancak zaman geçtikçe bazen yürekleri korkuyla titreyen insanlar, rahatladılar. Doğanın, Tanrı'dan daha üstün olduğu sonucuna vardılar. Nuh'un bildirisi doğru olsaydı, doğa çizgisini aşardı. Böylece insanlar uyarı verilmeden önce ne yaptılarsa, aynısına devam ettiler. Alemlere ve eğlencelere dalarak yaşam sürdüler. Yediler, içtiler, ektiler, biçtiler ve gelecekle ilgili planlar yapmaya devam ettiler. Zaten eğer Nuh'un söylediklerinde gerçek payı olsaydı, bilge, basiretli ve büyük adamlar bunu anlarlardı. {1GS 46.1}

Ne var ki bu amaçsız yaşamın sonu gelmek üzereydi. Gemi Rab'bin yönlendirdiği gibi tümüyle bitmişti; insanlar ve hayvanlar için yiyecek depolanmıştı. Tanrı'nın kulu insanlığa bir kez daha çağrıda bulundu. Ellerinde bir sığınma fırsatı varken onu kullanmalarını istedi. Ama insanlar bu kez de onun sözlerini kulak arkası ederek alaycılıkta ısrar ettiler. {1GS 46.2}

Birden dağdan ve ormandan türlü türlü hayvanın geldiğini gördüler. Hayvanlar sessiz sakin gemiye doğru yürüyorlardı. Her yönden kuşlar geliyor ve tam bir düzen içinde gemiye giriyorlardı. Hayvanlar ikişer ikişer gemiye bindiler. Düşünürlere bu olgunun anlamı soruldu, ama hiçbir açıklama yapılmadı. Sonu yaklaşan insanlık, eğlence ve neşeye kapılarak korkularından kurtulmaya çalıştı. Böylece Tanrı'nın gazabını üzerlerine çektiler. {1GS 46.3}

"Rab Nuh'a, 'Bütün ailenle birlikte gemiye bin' dedi, 'Çünkü bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum.'" Nuh'un olumlu etkisi ve örnek yaşamı ailesinin bereket almasıyla sonuçlandı. Tanrı onunla birlikte ailesinin bütün üyelerini kurtardı. {1GS 46.4}

Bir Melek Kapıyı Kapatıyor

Kır hayvanlan ve göğün kuşları sığınağa girmişlerdi. Nuh ve ailesi geminin içinde kaldılar. Rab kapıyı kapattı. İnsanların kapa-tamayacağı dev kapı gözle görülmeyen eller tarafından kapandı. Nuh içeride, Tanrı'nın merhametini reddedenler ise dışarıda kaldı. Mesih göğün bulutlarından ikinci kez gelmeden önce suçlular için yalvarışına son verecektir. Göğün merhamet kapısı kapatılacaktır. O zaman Tanrı'nın lütfu artık kötü insanları kısıtlamayacak, Şeytan, Tanrı'nın merhametini reddedenleri tümüyle denetim altına alacaktır. Nuh nasıl gemiye kapatıldıysa, doğru kişileri de o gün Tanrı'nın gücü koruyacaktır. {1GS 46.5}

Nuh ve ailesi gemiye girdikten sonra yedi gün geçmiş ama yaklaşan fırtınaya ilişkin hiçbir belirti görülmemişti. Bu süre içinde imanları sınandı. Dışarıdaki dünya zaferle bayram ediyordu. Tanrı'nın gücünün belirtilerini alaylı işaretlerle taklit ediyorlardı. Geminin çevresinde toplanıyor ve içeridekilerle alay ediyorlardı. {1GS 47.1}

Ancak sekizinci gün göğü karanlık bulutlar kapadı. Yıldırımlar düşmeye ve şimşekler çakmaya başladı. Kısa bir süre sonra büyük yağmur damlaları dökülmeye başladı. Dünya hiçbir zaman böyle bir şeye tanık olmamıştı; insanların yürekleri korkuyla doldu. İnsanlar, "Acaba bu Nuh'un sözünü ettiği olay mı?" diye gizlice soruyordu. Hayvanlar büyük bir dehşete kapılarak çılgınca koşturmaya başladılar. Sonra "Enginlerin bütün kaynakları fışkırdı, göklerin kapakları açıldı." Bulutlardan oluk oluk su boşanıyordu. Irmaklar taşarak vadilere doldu. Yerkabuğu inanılmayacak baskılarla çatlayarak dipten su fışkırtmaya başladı. {1GS 47.2}

İnsanlar gökemli binalarına, güzel bahçelerine ve putlarını koydukları oyuklara baktılar. Bir zamanlar insanların sunulduğu kurban sunakları yıkılmaya başladı. Putperestler yaşayan Tanrı'nın gücü karşısında dehşetle sarsıldılar. {1GS 47.3}

Fırtınanın şiddeti arttıkça, insanlar ve hayvanlar dizginlenemeyen bir korkuya kapıldılar. Tanrı'nın yetkisini hor görenler artık ağlayarak feryat ediyorlardı. Bazıları Tanrıya küfrederken bazıları dehşetle çılgına dönmüş bir şekilde gemiye koştular ve içeri alınmak istediler. Nihayet gökte bir Tanrı'nın bulunduğu herkesçe anlaşılıyordu. {1GS 47.4}

Bazıları Tanrıyı çağırdılar, ama Tanrı kulağını kapatmıştı. O korkunç anlarda Tanrı'nın yasasını çiğnedikleri için yıkıma uğradıklarını anladılar. Ne var ki o zaman bile tövbe etmeye yanaşmadılar. O anda yargı son bulmuş olsa bile göğe isyan etmekten vazgeçmeyeceklerdi. {1GS 47.5}

Gemiye tutunmaya çalışan insanlar coşkun suların, çarptıkları kayaların ve ağaçların etkisiyle kopup düştüler. Dev gemi acımasız rüzgarın vuruşuyla sarsılıyordu. İçerideki hayvanlar korku ve acıyla bağrışıyordu. Ama gemi güvenli bir şekilde yükselmeye başladı. Melekler onu korumakla görevlendirilmişlerdi. {1GS 47.6}

İnsanların bazıları kendilerini ve çocuklarını güçlü hayvanlara bağladılar. Bu hayvanların yükselen sulardan kurtulmak için en yüksek yerlere çıkacağını biliyorlardı. Bazıları da yüksek ağaçlara ve tepelere kaçtılar. Ama ağaçlar köklerinden sökülüyor, sular tepeleri aşıyordu. Kuru ve güvenli bir yer bulmak için son bir çabayla yukarılara tırmananlar, dalgalarla sürüklenip gittiler. {1GS 48.1}

En yüksek dağların doruklarına ulaşan insanlar, aşağıya baktıklarında kıyışız bir okyanus gördüler. Tanrı kulunun uyarıları artık bir alay konusu olmaktan çıkmıştı. Yıkıma giden günahkarlar, kendilerine bir saat daha bağışlanması ve Nuh'un dudaklarından son bir çağrı daha duymak için yalvardılar. Ne var ki Tanrı'nın hem adaleti hem de sevgisi günaha bir sınır koymuştu. Tanrı'yı hor görenler kara derinliklerde yok olup gittiler. {1GS 48.2}

Tufandan Önceki Koşullar

Tufandan önceki dünyanın yargılanmasını gerektiren günahlar günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Tanrı korkusu insanların yüreklerinden silinmiştir. O'nun yasasına kayıtsız kalınmakta ve yukarıdan bakılmaktadır. "Nuh'un gemiye bindiği güne dek, tufandan önceki günlerde insanlar yiyip içiyor, evlenip evlendiriliyorlardı. Tufan gelinceye, hepsini süpürüp götürünceye dek başlarına geleceklerinden habersizdiler. İnsanoğlu'nun gelişinde de öyle olacak" (Matta 24:38,39). Tanrı o insanları yiyip içtikleri için mahkum etmedi. Bedensel gereksinimlerini gidermek için onlara yeryüzünün nimetlerini sunmuştu. Ne var ki bu insanlar, verdiği armağanlar için Tanrı'ya minnet duymadılar, hiçbir kısıtlama yapmadan kendilerini açgözlülüğe verdiler. Evlenmek yasaya uygundu. Tanrı bu tören için çeşitli buyruklar vermiş, böylece evlilik kurumunu kutsal kılıp güzelleştirmişti. Ne var ki evlilik amacından saptırıldı ve tutkulara hizmet eden bir araç haline geldi. {1GS 48.3}

Günümüzde Aynı Koşullar

Aynı koşullar şimdi de vardır. Açgözlülüğün sınırı yoktur. Mesih'i izlediğini söyleyen kişiler de sarhoşlarla birlikte yiyip içmektedir. Taşkınlık ahlaksal ve ruhsal güçleri körleştirmekte, daha aşağılık tutkuların serbest kalmasına yol açmaktadır. İnsan kalabalıkları şehvetin köleleri olmuş ve zevk peşine düşmüştür. Lüks tutkusu, toplumu işgal etmiştir. Namus, lüks ve gösteriş uğruna kurban edilmektedir. Sahtecilik, rüşvet ve hırsızlık almış yürümüştür. Basında çıkan haberler o denli soğukkanlılıkla suç işlendiğini gösteriyor ki, insanlık duygusunun sanki tümüyle ortadan kalktığı sanılabilir. Üstelik bütün bunlar o kadar yayılmış ki, artık insanlarda şaşkınlık ya-ratmıyor. Yasasızlığın bastırılmış alevleri kontrolden çıkınca bütün yeryüzünü yıkım ve acıyla sarsacaktır. Tufandan önceki dünya, çağdaş toplumun yaklaştığı durumu göstermektedir. {1GS 48.4}

Tanrı insanları tövbeye yöneltmek ve yıkımdan kaçmalarını sağlamak için Nuh'u göndermiştir. Mesih'in dönüş zamanı yaklaşırken Rab bu büyük olaya hazırlanmak için hizmetkarlarını göndermektedir. Büyük kalabalıklar Tanrı'nın buyruklarını çiğneyerek yaşamaktadır. Tanrı ise onlara merhamet elini uzatarak kutsal yasalarına uymaya

çağırmaktadır. Tövbe ve iman yoluyla günahlarına sırt çevirenler, Mesih'in sunduğu affa kavuşacaklardır. Ne var ki birçokları O'nun uyarılarını reddetmekte ve yasasının yetkisini inkar etmektedir. {1GS 49.1}

Tufandan önce yeryüzü nüfusundan yalnızca sekiz kişi iman etmiş ve Nuh aracılığıyla Tanrı'nın sözünü dinlemiştir. Yasayı veren Rab, söz dinlemeyenleri cezalandırmaya gelmeden önce, günahkarlar tövbe etmeleri için uyarılmaktadır. Ama çoğunluk bu uyarılara kulak asmayacaktır. "Dünyanın son günlerinde kendi tutkularının ardından giden alaycı kişiler türeyecek. Bunlar, 'Rab'bin gelişiyle ilgili vaat ne oldu? Atalarımızın ölümünden beri her şey yaratılışın başlangıcında olduğu gibi duruyor' diyerek alay edecekler" (2.Petrus 3:3,4). {1GS 49.2}

İsa, "İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?" diye sormuştur (Luka 18:8). "Ruh açıkça diyor ki, sonraki zamanlarda bazıları imandan dönecek. Vicdanları adeta kızgın bir demirle dağlanmış olan yalancıların ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak verecekler" (l.Timoteyus 4:1). "Son günlerde çetin anlar olacaktır" (2.Timoteyus 3:1). {1GS 49.3}

Bekleme Süresi Dolunca

Tanrı nın tanıdığı süre dolarken, insanlar kendilerini heyecan verici eğlencelere, neşeli ve zevkli etkinliklere verdiler. Günümüzde de dünya zevk peşinde koşan insanlığa sahne olmaktadır. İnsanlar heyecan ve zevk dönencesine kapıldıklarından yaklaşan yıkımdan kendilerini kurtaracak gerçekleri görememektedir. {1GS 49.4}

Nuh'un zamanındaki düşünürler dünyanın suyla mahvolmasının olanaksız olduğunu söylüyorlardı. Şimdiki bilim adamları da dünyanın ateşle yok edilemeyeceğini göstermeye çalışıyorlar. Herkes Nuh'un peygamberliğini aldanış olarak gördüğü zaman Tanrı'nın günü gelmişti. Yasayı veren Tanrı, doğanın yasalarından daha büyüktür. "Nuh'un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu'nun günlerinde de öyle olacak" (Luka 17:26,30). "Ne var ki Rab'bin günü hırsız gibi gelecek. O gün gökler büyük bir gürültüyle ortadan kalkacak, mad-desel öğeler yanarak yok olacak, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp bitecek" (2.Petrus 3:10). {1GS 50.1}

Din öğretmenleri esenliğin ve bolluğun hüküm süreceği çağlara işaret ederken, bütün dünya ekme ve biçmeyle, zevk ve eğlenceyle meşgulken, Tanrı'nın uyarıları hor görülüp habercileriyle alay edilirken hepsi de ani bir yıkıma uğrayacak ve asla kaçamayacaklar (1.Selanikliler 5:3). {1GS 50.2}

Bölüm 8: Tufandan Sonra Yeni Bir Başlangıç

Bu bölüm Yaratılış 7:20 9:7'ye dayanmaktadır.

Sular ulu dağların üzerine kadar yükselmişti. Gemideki aile, öleceklerini sanmaya başladılar, çünkü gemi beş ay boyunca dal-gaların üzerinde sallanıp durmuştu. Bu ateşten bir gömlekti, ama Nuh'un imanı sarsılmadı. {1GS 51.1}

Sular çekilmeye başladığında Rab geminin dağın zirvesinde bir bölgeye oturmasını sağladı. Dağlar arasında, tam geminin boyutlarına göre bir aralık vardı. Yorgunluk ve fırtına yüzünden bitkin düşen yolcular bundan büyük bir rahatlık duydular. {1GS 51.2}

Nuh ve ailesi tekrar yeryüzüne ayak basmak istediler. Dağların dorukları göründükten kırk gün sonra yeryüzünün kuruyup kuru-madığına bakmak için bir kuzgun gönderdiler. Sudan başka bir şey bulamayan kuş uçmaya devam etti ve sonunda gemiye döndü. Yedi gün sonra bir güvercin gönderdiler, ama konacak yer bulamayan güvercin de geri döndü. Yedi gün daha bekleyen Nuh, güvercini tekrar gönderdi. Güvercin o günün akşamı ağzında bir zeytin yaprağıyla döndüğü zaman gemide büyük sevinç oldu. Ancak Nuh, gemiden çıkmak için Rab'bin özel buyruklarını bekliyordu. {1GS 51.3}

Sonunda bir melek dev kapıyı açtı, Nuh'a ev halkıyla birlikte bütün canlıları yanına almasını ve yeryüzüne inmesini söyledi. Nuh lütufkar davranarak kendilerini hayatta tutan Tanrıyı unutmadı. Her şeyden önce bir sunak yaptı ve kurbanlar sundu. Böylece Tanrı'ya hem kendisini kurtardığı için teşekkür sundu, hem de en yüce kurban olan Mesih'e iman ettiğini göstermiş oldu. Bu sunu Rab'bi hoşnut etti. Yalnızca Nuh ve ailesi değil, yeryüzünde yaşayacak olan herkes berekete kavuştu. Rab şöyle dedi: "İnsanlar yüzünden yeryüzünü bir daha lanetlemeyeceğim. Çünkü insanın yüreğindeki eğilimler çocukluğundan itibaren kötüdür. Şimdi yaptığım gibi bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğim. Dünya durdukça, ekip biçmek, sıcak, soğuk, yaz, kış, gece, gündüz hep var olacaktır." Nuh terk edilmiş bir yeryüzüne indi, ama kendisi için bir ev yapmadan önce Tanrı'ya bir sunak yaptı. Elinde küçük bir hayvan sürüsü vardı, ama her şeyin Tanrı'ya ait olduğunu kabul ettiğini göstermek için elindekini sevinçle verdi. Aynı şekilde Tanrı'nın bize karşı merhametini kabul ettiğimizi göstermek amacıyla armağanlar sunarak O'na bağlılığımızı ifade etmeliyiz. {1GS 51.4}

Gökkuşağı Tanrı'nın İyiliğinin Belirtisi

Sizinle antlaşmamı sürdüreceğim: "Bir daha tufanla bütün canlılar yok olmayacak. Yeryüzünü yok eden tufan bir daha olmayacak. Sizinle ve bütün canlılarla kuşaklar boyu sonsuza dek sürecek antlaşmamın belirtisi şu olacak: Yayımı bulutlara yerleştireceğim ve bu, yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın belirtisi olacak. Yeryüzüne ne zaman bulut göndersem, yayım bulutların arasında ne zaman görünse, sizinle ve bütün canlı varlıklarla

yaptığım antlaşmayı anımsayacağım: Canlıları yok edecek bir tufan bir daha olmayacak." {1GS 52.1}

Tanrı'nın kusurlu yaratıkları için gösterdiği tevazu ve merhamet ne büyüktür! {1GS 52.2}

Tanrı'nın anımsaması, unuttuğunu göstermez. Tanrı bize bizim dilimizde konuşmaktadır. Çocuklar göklerdeki yayın anlamını sorduklarında ana babaları onlara tufanın öyküsünü anlatacaktır. Gökkuşağı, yeryüzünün bir daha sularla mahvolmayacağının güvencesidir. Bu işaret Tanrı'nın sevgisine tanıklık edecek ve insanın Tanrı'ya duyduğu güveni pekiştirecektir. {1GS 52.3}

Gökkuşağının bir temsili gökte tahtı çevrelemekte ve Mesih'in başının üzerinden geçmektedir (Hezekiel 1:28; Esinleme 4:2,3). İnsanlar büyük kötülüklerle Tanrı'nın yargısını davet ettiklerinde Baba'nın önünde yalvarışta bulunan Kurtarıcı, bulutlardaki ve tahtın çevresindeki yaya işaret etmekte ve tövbe eden günahkar için merhamet dilemektedir. {1GS 52.4}

"Bu benim için Nuh'un tufanı gibidir. Nuh tufanının bir daha yeryüzünü kaplamayacağına nasıl ant içtimse, sana öfkelenmeyeceğime, seni azarlamayacağıma aynı şekilde ant içiyorum" (Yeşaya 54:9,10). {1GS 52.5}

Nuh gemiden inen güçlü hayvanlara bakarken Rab bir melek gönderdi ve şöyle dedi: "Yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümü sizden korkup ürkecek. Yeryüzündeki bütün canlılar, denizdeki bütün balıklar sizin yönetiminize verilmiştir. Bütün canlılar size yiyecek olacak. Yeşil bitkiler gibi, hepsini size veriyorum." Tanrı o zamana dek hayvan eti yenilmesi için izin vermemişti. Ancak o zaman yeşillikler yok olduğu için gemideki temiz hayvanların etinden yemelerine izin verdi. {1GS 52.6}

Tufanda bütün yeryüzü değişmişti. Her yer ölü bedenlerle doluydu. Rab bunların çürüyerek havayı kirletmesine izin vermedi. Suların kurumasını sağlayan güçlü bir rüzgar bedenleri kuvvetli bir şekilde sürükledi. Dağlardan gelen kayalar, taşlar ve topraklar cesetlerin üzerine yığılarak onları örttü. Aynı şekilde tufandan önce dünyayı zenginleştiren altın, gümüş ve değerli taşlar da gözden gizlenmiş oldu. Tanrı zenginleşip bolluğa kavuşan günahlı insanların daha da bozulduklarını görmüştü. {1GS 52.7}

Bir zamanlar güzel görünen dağlar artık biçimsizleşmişti. Yer örtüsü girintili çıkıntılı, kayalar ve şekilsiz oyuklarla kaplanmıştı. Bir zamanlar dünyanın altın, gümüş ve değerli taşlardan oluşan zengin hâzinelerinin bulunduğu yerler artık lanetin ağır yükü altındaydı. İssız diyarlarda ve suçların az işlendiği yerlerde ise bu lanet daha hafifti. {1GS 53.1}

Dünyanın yaşadığı korkunç olayların çok daha büyüğü Mesih'in dönüşüyle görülecektir. Göğün şimşekleri yerdeki ateşlerle birleştiğinde dağlar kızgın bir fırına atılmış

gibi eriyecek, yanar lav akımları köyleri ve kentleri yok edecektir. Dehşet verici depremlerin ve patlamaların etkisiyle her yer sarsılacaktır. {1GS 53.2}

Böylece Tanrı kötü kişileri yeryüzünden silip atacaktır. Doğru kişiler ise tıpkı Nuh'un gemide korunması gibi sığınak bulacaktır. Mezmurcu şöyle diyor: "Sen Rab'bi kendine sığınak, Yüceler Yücesi'ni konut edindiğin için, başına kötülük gelmeyecek, çadırına felaket yaklaşmayacak" (Mezmur 91:9,10; bkz.14.ayet ve Mezmur 27:5). {1GS 53.3}

Bölüm 9: Haftanın Başlangıcı

Yaratılışla başlayan haftanın, tıpkı Sept günü gibi bütün Kutsal Kitap tarihi boyunca devam ettiğini görüyoruz. İlk hafta yedi günden oluşuyordu. Yaratılış etkinliği altı gün sürmüş, Tanrı yedinci gün dinlenmiş ve aynı gün insanların da dinlenmesini buyurmuştur. "Sept Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın Rab'be Sept Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancı hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü ben, Rab yeri, göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bunun için Sept Günü'nü kutsadım ve kutsal kıldım" (Çıkış 20:8-11). {1GS 54.1}

Yaratılış günlerini simgesel olarak değil de gerçek olarak algılarsak bunun güzel ve etkili bir nedeni olduğunu görürüz. Haftanın ilk altı günü insana çalışması için verilmişti. Ancak insan, Yaratıcının dinlenmesini anmak üzere yedinci gün çalışmayı bırakacaktır. {1GS 54.2}

İlk haftada gerçekleşen olayların aslında binlerce yıl sürdüğünü iddia etmek, son derece sinsi ve tehlikeli bir varsayımdır. Bu tehlike öylesine gizlidir ki, Kutsal Kitap'a inandığını söyleyen birçok kişi tarafından öğretilmektedir. "Gökler Rab'bin sözüyle, Gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı" (Mezmur 33:6). Kutsal Kitap'a göre yeryüzü uzun çağlar boyunca evrim geçirerek oluşmamaktadır. Her yaratılış gününün, tıpkı sonraki günler gibi bir gündüzü ve bir de gecesi vardır. {1GS 54.3}

Jeologlar yeryüzünün, Musa'nın kayıtlarında belirtilenden çok daha yaşlı olduğuna dair kanıt bulduklarını ifade etmişlerdir. Şimdikinden büyük boyutlarda insan ve hayvan kemikleri keşfedilmiş, bu da yaratılış tarihinin çok daha eskilere dayandığı düşüncesini uyandırmıştır. Böylece birçok Kutsal Kitap inanlısı, yaratılıştaki günlerin aslında çağlar olduğuna inanmaya başlamıştır. {1GS 54.4}

Jeoloji, Kutsal Kitap tarihinden ayrı hiçbir şey kanıtlayamaz. Yeryüzünde bulunan kalıntılar eskiden daha farklı koşullar olduğunu gösterebilir, ama bu koşulların ne zaman varolduğu yalnızca Kutsal Yazılara bakılarak öğrenilebilir. Kutsal Yazı'da tufanın tarihi aracılığıyla jeolojinin asla tek başına kavrayamayacağı gerçekler açıklanmıştır. Nuh'un günlerinde insanlar, hayvanlar ve ağaçlar, şu andaki örneklerinden çok daha büyük boyutlardaydı. Bunlar tufan aracılığıyla gömülerek sonraki kuşaklar için bir kanıt oluşturmuştur. Tanrı bunların keşfedilmesiyle insanların Kutsal Yazı tarihine iman etmelerini tasarlamıştır. Ne var ki insanlık, boş düşünüşe kapılarak tufandan öncekilerin yanılgısını tekrarlıyor. Tanrı'nın kendilerine verdikleri şeyleri yanlış kullanarak onları lanete çeviriyor. {1GS 54.5}

Yaratılışın doğal nedenlerin sonucunda kendiliğinden oluştuğunu kabul ettirmek için sürüp giden bir gayret vardır. Ne yazık ki birçok imanlı bunun etkisi altında kalarak Kutsal Yazı gerçeklerine ters düşen yanılgılara inanmaktadır. Örneğin birçok kişi Daniel ve

Esinleme'deki peygamberliklerin araştırılmaması gerektiğini, çünkü bizim bunları anlayamayacağımızı öne sürmüştür. Ancak aynı kişiler, Musa'nın yazılarına ters düşen jeolojik varsayımları hiç çekinmeden kabul ederler. Tanrı yaratılış etkinliğini nasıl gerçekleştirdiğini insanlara asla açıklamamıştır. İnsan bilimleri en yüce Olan'ın gizlerini öğrenemez (Bkz. Tesniye 29:29). {1GS 55.1}

Tanrı'nın Sözünü bırakıp yaratılışı bilimsel ilkelerle açıklamaya çalışanlar, bilinmeyen bir okyanusta pusulasız dolaşan denizcilere benzerler. Tanrı'nın Sözünü rehber edinmeyen en büyük zihinler, bilim ve esin arasındaki ilişkiyi takip edemezler. Eski ve Yeni Antlaşma'nın kayıtlarından kuşku duyanlar, bir adım daha atarak Tanrı'nın varlığından da kuşku duyacaklardır. Daha sonra, gemi demirlerini yi-tirmiş oldukları için tanrısızlığın kayalarına çarpacaklardır. {1GS 55.2}

Kutsal Kitap insanların bilimsel düşünceleriyle sınanmamalıdır. Kuşkucular ya bilimi ya da esini kusurlu kavrayarak bunlar arasında çelişkiler bulduklarını iddia ederler. Oysa her ikisi de doğru yere oturtulduğunda, aralarındaki yetkin uyum doğru bir şekilde anlaşılacaktır. Musa, Tanrı Ruhunun yönlendirişiyle yazmıştır, bu yüzden doğru jeoloji kuramları Tanrı Sözünün gerçekleriyle uyuşmalıdır. {1GS 55.3}

Gerçek Bilim ve Kutsal Kitap Uyum İçindedir

Tanrı Sözünde, bilginlerin açıklayamadığı sorular vardır. Günlük yaşamın sıradan olaylarında bile, bilgelikleriyle övünen sınırlı zihinlerin tümüyle kavrayamadığı olgular söz konusudur. {1GS 55.4}

Ne var ki bilim adamları, Tanrı'nın bilgeliğini kavrayabildiklerini düşünürler. Tanrı'nın, kendi yasalarıyla kısıtlı olduğu düşüncesi baskın çıkmaktadır. İnsanlar O'nun varlığını ya reddetmekte ya da göz ardı etmektedir. Tanrı Ruhunun insan yüreğindeki etkinliği bile reddedilmekte, böylece Tanrı'nın adına saygı duyulmamaktadır. {1GS 55.5}

Çok sayıda insan, doğanın işlevlerinin Tanrı'nın bile müdahale edemediği sabit yasalarla uyum içinde olduğunu öğretmektedir. Bu sahte bilimdir. Doğa, Yaratıcının kuludur. Tanrı kendi yasalarını çiğnemez, ama onları sürekli kendi araçları olarak kullanmaktadır. Baba ve Oğul doğada sürekli olarak etkindir. Mesih şöyle dedi: "Babam hala çalışmaktadır, ben de çalışıyorum" (Yuhanna 5:17). {1GS 56.1}

Tanrı'nın yaratılış etkinliği tamamlanmıştır. "Tanrı dünyanın kuruluşundan beri işlerini tamamlamıştır" (İbraniler 4:3). Ancak Tanrı'nın gücü, O'nun yarattığı nesneleri hala tutmakta ve varlıklarını devam ettirmektedir. Her soluk ve her kalp atışı bizi yaratan Tanrı'nın etkinliğine tanıklık etmektedir. "O'nda yaşıyor ve deviniyoruz; O'nda varız" (Elçilerin İşleri 17:28). Tanrı'nın eli gezegenleri de yönlendirir ve onları bulundukları konumlarda tutar. "Cisimleri sırayla görünür kılıyor, hepsini adlarıyla çağırıyor. Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde hiçbiri yok olmaz" (Yeşaya 40:26). Tanrı'nın gücü sayesinde bitkiler gelişir, yapraklar çıkar ve çiçekler açar. "O'dur gökleri bulutlarla kaplayan,

yeryüzüne yağmur sağlayan, dağlarda ot bitiren" (Mezmur 147:8). Tanrı'nın gücüyle yaylalar meyve verir. "Genç aslan av peşinde kükrer, Tanrı'dan yiyecek ister." (Mezmur 104:20, 21). En küçük böcekten insana kadar her canlı varlık Tanrı'nın günlük sağlayışına muhtaçtır. {1GS 56.2}

Gerçek bilimin her dalı Tanrı'nın etkinliğiyle uyum içindedir. Gerçek eğitimin her alanı, insanları Tanrı'nın sözünü dinlemeye yönlendirmelidir. Bilim sayesinde gözlerimiz yeni harikalara açılır. Gerçek bilim yükseklerde uçar ve yeni derinliklere dalar. Ancak araştırmalarının sonucunda Tanrı'nın esiniyle çelişen hiçbir şey bulmaz. Doğanın kitabı ve Tanrı'nın kitabı birbirine ışık tutar. {1GS 56.3}

İnsanlar araştırmaya ve öğrenmeye her zaman devam edecekler, ama önlerindeki sınırsızlık bitmek bilmeyecektir. Yaratılış eseri Tanrı'nın gücüne ve yüceliğine tanıklık etmeye devam edecektir (Bkz. Mezmur 19:1). Tanrı'nın Sözünü rehber edinenler, bilimin Tanrıyı anlamak için kendilerine yardımcı olduğunu göreceklerdir. "Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılarak açıkça görülü-yor" (Romalılar 1:20). {1GS 56.4}

Bölüm 10: Diller Değiştiği Zaman

Bu bölüm Yaratılış 9:25-27; 11 :1-9'a dayanmaktadır.

Tanrı terk edilmiş olan yeryüzünü yeniden insanlarla doldurmak için tek bir aileyi, Nuh'un ev halkını kullandı. Rab Nuh'a, "Bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum" demişti (Yaratılış 7:1). Gelecekteki insanlığın nasıl olacağını anlamak için Nuh'un üç oğluna Sam, Ham ve Yafet bakmak yeterliydi. Bu oğulların karakteri gelecekteki insanlığın karakterini belirleyecekti. {1GS 57.1}

Tanrısal esin yoluyla konuşan Nuh, bu üç kişiden üç büyük ırkın çıkacağını söyledi. Ham'ın soyu için Ham'ın oğlu Kenan hakkında "Kenan'a lanet olsun, köleler kölesi olsun kardeşlerine" dedi. Ham'ın doğal olmayan suçu onun karakterindeki kötülüğü açığa vurmuştu. Bu kötü özellikler Ham'ın oğlu Kenan'da ve onun ırkında devam etti. {1GS 57.2}

Diğer yandan, Sam ve Yafet'in tanrısal buyruklara gösterdikleri saygı, onların ırkı için daha parlak bir gelecek vaat ediyordu. "Övgüler olsun Şam'ın Tanrısı Rab'be, Kenan Şam'a kul olsun. Tanrı Yafet'e bolluk versin, Şam'ın çadırlarında yaşasın, Kenan Yafet'e kul olsun." Şam'dan çıkacak olan kuşak seçilmiş bir halk olacaktı. Mesih'e zemin oluşturan İbrahim ve İsrail halkı Şam'dan çıkacaktı. Yafet ise Şam'ın çadırlarında yaşayacaktır. Yafet'in soyu müjdenin bereketlerine ortak olacaktı. {1GS 57.3}

Kenan'ın soyu tanrısızlığın en aşağılık biçimlerini benimsedi. Peygamberlik laneti aracılığıyla köleliğe mahkum olsalar da Tanrı onların ahlaksızlığına uzun bir süre katlandı. Ondan sonra da Şam'ın ve Yafet'in soylarının köleleri oldular. {1GS 57.4}

Nuh'un peygamberliği oğulların karakterini belirlemedi. Ancak seçtikleri yolun ve sergiledikleri karakterin sonuçlarını açığa vurdu. Genellikle çocuklar ana babalarının özelliklerini ve eğilimlerini miras alırlar, onları taklit ederler. Bu nedenle Ham'ın kötülüğü ve saygısızlığı onun soyuna da yansıdı. Kuşaklar boyu sürecek bir lanetin oluşmasına neden oldu. {1GS 57.5}

Diğer yandan, Şam'ın babasına duyduğu saygı ne denli büyük bir zenginlikle ödüllendirildi! Şam'ın soyundan gelen kutsal insanların bolluğuna bakın! {1GS 57.6}

Nuh'un soyundan gelenler bir süre için geminin bulunduğu dağlarda yaşamaya devam ettiler. Sayıları çoğaldıkça imandan soğumalarının sonucunda bölündüler. Yaratıcıyı unutmak ve O'nun yasasına bağlı kalmak istemeyenler, Tanrı'dan korkan insanların öğretişlerinden ve yaşamlarından rahatsız olmaya başladılar. Bir süre sonra da onlardan ayrılmaya karar verdiler. Fırat'ın kıyısındaki Şinar'a göçtüler. Orasının güzelliği ve toprağın verimliliği onları çekmişti. {1GS 57.7}

Orada bir kent ve dünyanın hayranlığını uyandıracak bir kule kurmaya karar verdiler. Tanrı insanların yeryüzüne yayılmalarını tasarlamıştı. Ama Babil'i kuranlar bir arada kalmayı ve bütün yeryüzünü ele geçirecek bir krallık oluşturmayı düşündüler. Böylece onların kenti evrensel bir imparatorluğun başkenti olacaktı. Kentin yüceliği dünyanın hayranlığını uyandıracak ve insanları hayrete düşürecekti. Göğe yükselecek kule, onu dikenlerin gücünün ve bilgeliğinin bir anıtı olacaktı. {1GS 58.1}

Şinar ovasında yaşayanlar Tanrı'nın yeryüzüne bir daha tufan göndermeyeceğine ilişkin vaadine inanmıyorlardı. Kulenin bir amacı da başka bir tufana karşı güvencede olmaktı. Bulutlara kadar çıkan bir kule yaparak Tufanın nedenini bulmayı amaçlıyorlardı. Kuleyi tasarlayanların hedefi gururlarını sergilemek ve gelecek kuşakları Tanrı'dan uzaklaştırmaktı. {1GS 58.2}

Kule kısmen tamamlandığında, başarıyla işlev gören tasarı birdenbire denetlendi. Kuleyi dikenlerin amaçlarını boşa çıkarmak amacıyla melekler gönderildi. Kule oldukça yükselmişti; farklı noktalarda farklı kişiler çalışıyordu. Her biri gereken inşaat malzemelerini saptıyor ve altlarındaki diğer kişilere söylüyordu. Ancak Tanrı onların dillerini karıştırınca konuşmaları anlaşılmaz oldu. Söylenenlerin tam tersi yapılmaya başlandı. Çalışanlar aralarındaki tuhaf anlaşmazlığın nedenini çözemedikleri için öfkeyle birbirlerine düştüler. Tanrı'nın hoşnutsuzluğunu gösteren şimşekler çaktı, kulenin tepesi yıkılarak yere düştü. {1GS 58.3}

Tanrı'nın Dilleri Değiştirme Amacı

O zamana kadar bütün insanlar aynı dili konuşuyorlardı. O günden sonra artık birbirlerinin konuşmasını anlayanlar, gruplar halinde toplandılar. Farklı yerlere dağıldılar. "Rab bütün insanların dilini orada karıştırdı ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıttı." Bu dağıtımın amacı insanların yeryüzünü doldurmalarını sağlamaktı. Böylece, insanların bütün direnişine rağmen Rab'bin tasarısı yerine geldi. {1GS 58.4}

Ama ne büyük bir bedel karşılığında! Tanrı'nın amacı, yeryüzünün dört bucağına dağılan insanların, gerçeğin ışığını kendileriyle birlikte götürmeleriydi. Doğruluğun sadık vaizi Nuh, Tufandan sonra üç yüz elli yıl, Sam ise üç yüz yıl yaşadı. Böylece onların soyu, Tanrı'nın buyruklarını ve O'nun babalarıyla nasıl bir beraberliği olduğunu öğrendiler. Ancak bilgilerinde Tanrı'ya yer vermek istemiyorlardı. Dillerin dağılmasıyla kendilerine ışık sağlayacak bir kaynaktan yoksun kaldılar. {1GS 59.1}

Şeytan, Mesih'in ölümünü önceden simgeleyen kurban sunularını aşağılamayı amaçlıyordu. İnsanların zihinlerinin putperestlikle kararmasını fırsat bilen Şeytan, onları kendi çocuklarını ilah sunaklarında kurban etmeye yöneltti. İnsanlar Tanrı'dan uzaklaştıkça, adalet, paklık ve sevgi gibi tanrısal sıfatların yerini baskı, zorbalık ve şiddet aldı. {1GS 59.2}

Babilliler Tanrı'dan bağımsız bir yönetim oluşturmaya karar vermişlerdi. Ancak aralarındaki bazı kişiler Rab'den korkuyorlardı. Rab, sadık olan bu kişilerden ötürü yargısını geciktirdi ve insanların gerçek karakterlerinin açığa çıkması için zaman tanıdı. Tanrı'nın oğulları, kötü kişileri hedeflerinden döndürmek için çok uğraştılar, ama insanlar göğe meydan okuyan tutumlarını sürdürmeye kararlıydılar. Böyle devam etmelerine izin verilseydi, daha çocukluk dönemini yaşayan dünyayı ahlaksızlık silip süpürecekti. Bu yönetim giderek güçlenerek yeryüzünden doğruluğu, barışı, mutluluğu ve güvenliği tümüyle söküp atacaktı. {1GS 59.3}

Rab'den korkanlar, müdahale etmesi için O'na yalvardılar. "Rab insanların yaptığı kenti ve kuleyi görmek için aşağıya indi." Dünyaya duyduğu merhamet nedeniyle kuleyi yapanları dağıttı. Onların dillerini karıştırarak isyanlarına son verdi. Tanrı insanların sapkınlığına uzun bir süre sabrederek onlara tövbe fırsatı tanır. Ama zaman zaman gözle görülmeyen elini uzatarak günaha engel olur. Böylece Evreni Yaratan Tanrı'nın, göğün ve yerin en üstün Yöneticisi olduğu kanıtlanmış olur. Kimse küstahça baş kaldırıp O'nun gücüne meydan okuyamaz. {1GS 59.4}

Çağımızda da kule yapanlar vardır. Tanrı tanımayan insanlar, O'nun ahlaksal yönetimini yargılamaya kalkışırlar. Tanrı'nın yasasını hor görerek insan aklının yeterliliğiyle övünürler. "Suçlu çabuk yargılanmazsa, insanlar kötülük etmek için cesaret bulur" (Vaiz 8:11). {1GS 59.5}

Günümüzün Babil Kulesi

Birçok kişi Kutsal Kitap'ın açık öğretişlerinden dönerek insan tahminlerine ve kulağa hoş gelen masallara dayanan inanç biçimleri oluşturmaktadırlar. Kendi kulelerinin göğe çıkan yol olduğunu iddia etmektedirler. Yetenekli konuşmacılar, günah işleyen kişinin ölmeyeceğini, Tanrı'nın buyruklarına uyulmadan kurtuluşa kavusulabileceğini söylemektedirler. Mesih'i izleyenler Tanrı'nın standardını kabul ederlerse, aralarında birlik olacaktır. Ancak insan bilgeliği Kutsal Söz'ün üzerinde tutulursa, ayrılık ve bölünmelerden kurtuluş olmayacaktır. Birbiriyle çelişen inanç bildirgelerinin ve grupların yarattığı karışıklık nedeniyle, son günlerin dünyayı seven kiliselerinin 'Babil'terimiyle tanımlanması uygun düşmektedir (Bkz. Esinleme 14:8; 18:2). {1GS 60.1}

Tanrı'nın sorgulama zamanı yaklaşmaktadır. O'nun her şeye egemen olan gücü gösterilecek, insan gururunun işleri ortadan kaldırılacaktır. {1GS 60.2}

Bölüm 11: İbrahim, Bütün İnananların Babası

Bu bölüm Yaratılış 12'ye dayanmaktadır.

Babil'den sonra putperestlik tekrar evrensel bir kimliğe büründü. Rab sonunda yüreği katılaşan günahkarları, kendi yollarında yürümeleri için serbest bıraktı. Şam'ın soyundan gelen İbrahim'i seçerek gelecek kuşaklar için yasasını tutmak üzere onu atadı. Tanrı kendisinin değerli isteğini açıklamak için her zaman bir azınlığı korumuştu. Terah'ın oğlu, Tanrı'nın kutsal güvenini miras aldı. İbrahim baskın çıkan sapkınlığa boyun eğmeden Tanrı'ya tapınmasını sürdüyordu. Rab İbrahim'e isteğini ileterek onu Mesih aracılığıyla kurtuluş ve yasa konusunda bilgilendirdi. {1GS 61.1}

İbrahim'e vaat verildi: "Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım. Bereket kaynağı olacaksın." Rab bu vaade dünyanın Kurtarıcısının İbrahim aracılığıyla geleceğine dair bir güvence de ekledi; Yeryüzündeki halkların hepsi senin aracılığınla kutsanacak." Ne var ki bu vaatlerin yerine gelmesi için öncelikle İbrahim'in imanının sınanması gerekiyordu; bir kurban sunulacaktı. {1GS 61.2}

Tanrı İbrahim'e şöyle seslendi: "Ülkeni, halkını, babanın evini bırak, sana göstereceğim topraklara git." İbrahim akrabalarının ve dostlarının olumsuz etkilerinden uzak durmalıydı. Onun karakteri dünyadakilerden farklı olmalıydı. Dostları tarafından anlaşılmasına olanak yoktu. Niyetini putperest akrabalarının anlaması olanaksızdı. {1GS 61.3}

İbrahim'in sorgusuz sualsiz söz dinlemesi, Kutsal Kitap'taki iman kanıtlarının en çarpıcı örneklerinden biridir (Bkz. İbraniler 11:8). Tanrı'nın vaadine güvenen İbrahim, yerini ve yurdunu bırakarak Tanrı'nın yönlendirişini izlemeye başladı. "İman sayesinde, bir yabancı olarak vaat edilen ülkeye yerleşti. Aynı vaadin ortak mirasçıları olan İshak ve Yakup'la beraber çadırlarda yaşadı." {1GS 61.4}

İbrahim'i ait olduğu ülkede tutacak güçlü bağlar vardı. Ancak çağrıya uymakta tereddüt etmedi. Vaat edilen diyarla ilgili toprağı verimli mi, iklimi sağlıklı mı diye herhangi bir sorusu yoktu. Yeryüzünde mutluluğun hüküm sürdüğü yer Tanrı'nın onu götürdüğü yerdi. {1GS 61.5}

İbrahim gibi sınanan birçok kişi vardır. Tanrı'nın gökten seslendiğini duymayabilirler, ama Tanrı onlara kendi Sözü ve sağlayışı aracılığıyla seslenmektedir. Belki de zenginlik ve onur vaat eden bir mesleği bırakmalarını, kendilerini inkar etmelerini ve özverilerde bulunmalarını gerektirecek bir yolda yürümeye çağrılmaktadırlar. Tanrı onlar için işler hazırlamıştır; dostların ve akrabaların etkisi bu işleri engelleyecektir. {1GS 61.6}

Tanrı'nın çağrısına hazır olup kendi mutluluk tasarılarını reddedecek, yeni görevleri üstlenecek ve daha önce adım atmadıkları alanlara girmeye hazır olan kimler vardır? Bunları

yapmayı göze alan kişi, İbrahim'in imanına sahiptir ve onunla birlikte 'büyük, sonsuz bir yüceliği' paylaşacaktır (2.Korintliler 4:17; Bkz. Romalılar 8:18). {1GS 62.1}

Gökten gelen çağrı İbrahim'e ilkönce Kildanilerin Ur kentinde ulaşmıştır. İbrahim de bu çağrıya uyarak Harran'a hareket etmiştir. Babasının ailesi de kendisine eşlik etmiş, Terah'ın ölümüne dek İbrahim burada kalmıştır. {1GS 62.2}

Bilinmeyen Yolculuk

Ancak tanrısal ses babasının ölümünden sonra İbrahim'e yolculuğu sürdürmesini söylemiştir. İbrahim'in eşi Saray'ın yanı sıra, İbrahim'e eşlik eden tek kişi Lut olmuştur. İbrahim'in çok sayıda sürüsü ve sayısız kölesi vardı. Bir daha asla geriye dönmemesi gerektiğinden sahip olduğu her şeyi yanına almıştı. "Karısı Saray'ı, yeğeni Lut'u, Harran'da kazandıkları malları, edindikleri uşakları yanına alıp Kenan ülkesine doğru yola çıktı." Harran'da, İbrahim ve Saray diğer insanları gerçek Tann'ya tapınmaya yöneltmişlerdi. Bütün bu insanlar İbrahim'e, vaat edilen Kenan diyarına kadar eşlik ettiler. {1GS 62.3}

Konakladıkları ilk yer Şekem'di. Burası zeytinlikleri ve su kaynaklarıyla dolu olan büyük ve yeşil bir vadiydi. İbrahim orada durdu. Ülkenin "ırmakları, pınarları, derelerden tepelerden çıkan su kaynakları vardı; buğdayı, arpası, üzümü, inciri, narı, zeytinyağı, balı vardı" (Tesniye 8:7,8). Ne var ki ormanlık tepelerin ve verimli ovaların üzerinde karanlık bir gölge vardı. Sahte ilahlar için sunaklar dikilmişti ve insan kurbanlar sunuluyordu. {1GS 62.4}

Rab orada İbrahim'e görünerek "Bu toprakları senin soyuna vereceğim" dedi. Bu güvenceyle imam güçlenen İbrahim, kendisine görünen Rab'be bir sunak yaptı. Ardından yine yolculuğa koyularak Beytel yakınlarında bir yöreye geldi. Orada da bir sunak yaparak Rab'bin adını andı. {1GS 62.5}

İbrahim bizim için değerli bir örnek oluşturmaktadır. Onun yaşamını belirleyen unsur duadır. Her nerede çadır kurduysa, orada bir sunak yapmıştır. Diğer insanları da çağırarak sabah ve akşam kurban sunmuştur. Çadırını toplayıp yoluna devam ettiğinde sunak orada kalmıştır. Gezgin Kenanlılar, İbrahim'den öğretiş almışlar ve onun sunaklarıyla karşılaştıklarında yaşayan Tanrı'ya tapınmışlardır. {1GS 63.1}

Tanrı İbrahim'in Neden Kıtlıktan Geçmesine İzin Veriyor

İbrahim güneye doğru yolculuk etmeye devam etti ve yine imanı denendi. Gökler yağmur vermez, sürüler otlak bulamaz oldu. İbrahim'in bütün ev halkı açlık tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Sıkıntı üzerine sıkıntıyla karşılaşan insanlar, İbrahim'in ne yapacağını merak ediyorlardı. İbrahim'in güveni sarsılmadığı sürece, ümit olduğunu hissediyorlardı. Tanrı'nın, İbrahim'in dostu olduğuna ve hala onu koruduğuna inanıyorlardı. {1GS 63.2}

İbrahim, Tanrı'nın verdiği, "Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım. Bereket kaynağı olacaksın" vaadine sımsıkı yapıştı. İçinde bulunduğu koşulların Tanrı'nın sözüne duyduğu

imanı sarsmasına izin vermiyordu. Kıtlıktan kaçmak için Mısır'a gitti. Kildanilerin ülkesine geri dönmedi, vaat edilen diyarın yakınlarında geçici bir sığınak aradı. {1GS 63.3}

Rab İbrahim'in bu şekilde sınanmasına izin vermiş, böylece sonradan katlanışa çağrılacak olanların ders almasını istemişti. Tanrı kendisine güven duyanları unutmaz ve bir kenarda bırakmaz. İmanımızı sert bir şekilde sınayan ve Tanrı'nın bizi unuttuğunu sanmamıza yol açan sıkıntılar, bizi Mesih'e daha çok yaklaştırma amacını gütmektedir. Bütün yüklerimizi O'nun ayaklarına getirerek bize ve-receği esenliğe kavuşabiliriz. {1GS 63.4}

İmanlının karakterinin cüruftan arınması ve altın saflığına kavuşması için ocağın yakıcı sıcaklığı gereklidir. Tanrı kullarını sıkıntılı sınavlardan geçirerek terbiye eder. İmanlılara kendi etkinliğini yürütmeleri için çeşitli güçler vermiştir. Onların karakterini sınamak, bilmedikleri zayıflıklarını göstermek amacıyla denenmelerden geçirir. Ortaya çıkan kusurlarını düzeltmeleri için onlara fırsat tanır. Zayıflıklarını gözler önüne sererek kendisine güvenmelerini sağlar. Böylece imanlılar, eğitilmiş, yetiştirilmiş, terbiye edilmiş ve Tanrının kendilerine bağışladığı güçleri O'nun tasarısı doğrultusunda kullanabilmeleri için hazırlanmış olurlar. Göksel melekler de imanlılara yeryüzündeki etkinliği yürütmeleri için destek olur. {1GS 63.5}

İbrahim'in Üzücü Hatası

İbrahim Mısır'dayken bir kusur işledi. Saray güzel bir kadındı; İbrahim Mısırlılar'ın güzel yabancıya göz koyup kendisini öldüreceğinden kuşku duymuyordu. Aynı anneden olmamalarına rağmen Saray'ı kız kardeşi olarak tanıtmakta herhangi bir sakınca görmedi. {1GS 64.1}

Ama bu bir hileydi. İbrahim'in imansızlığı nedeniyle Saray büyük bir tehlikeye düştü. Mısır kralı onu karısı olarak sarayına almak istedi. Ancak Rab, merhametli davranarak Saray'ı korudu ve kralın ev halkını yargıladı. Böylece kral, kendisine yapılan hileyi öğrendi. İbrahim'e şöyle sitem etti: "Nedir bana bu yaptığın?" dedi, "Neden Saray'ın karın olduğunu söylemedin? Niçin 'Saray kız kardeşimdir' diyerek onunla evlenmeme izin verdin? Al karını, git!" {1GS 64.2}

Firavun İbrahim'i iyi ve cömert bir tavırla gönderdi; ona Mısır'dan ayrılmasını söyledi. İbrahim'e zarar da verebilirdi, ama Tanrı kralı böyle bir günah işlemekten alıkoydu. Firavun Tanrı'nın İbrahim'i onurlandırdığını görmüştü. İbrahim Mısır'da kalsaydı, giderek artan zenginliği ve saygınlığı nedeniyle hem kendisi zarar görebilir hem de kralın ev halkı felaketlerle karşılaşabilirdi. {1GS 64.3}

Her şey ortaya çıkmıştı; İbrahim'in tapındığı Tanrı'nın, kulunu koruduğu ve ona yapılacak her kötülüğün karşılık bulacağı açıkça görülmüştü. Göğün kralının çocuklarından herhangi birine yanlış yapmak tehlikeliydi. "Kimsenin onlara baskı yapmasına izin vermedi

Rab. Onlar uğruna kralları bile azarladı: ‘Dokunmayın meshettiklerime, kötülük etmeyin peygamberlerime!’” (Mezmur 105:14,15). {1GS 64.4}

Bölüm 12: İbrahim, Kenan'da İyi Bir Komşu

Bu bölüm Yaratılış 13-15; 17:1-16; ve 18. bölüme dayanmaktadır.

İbrahim Kenan ülkesine geri döndü. Sürüleri, altınları ve gümüşleri vardı. Lut da onunla birlikteydi; Beytel'e gelip çadır kurdular. Zorluklara ve sıkıntılara karşın birlikte uyum içinde yaşadılar. Ancak zenginleştikçe, çekişme tehlikesi de artıyordu. O yörenin otlakları her ikisinin sürülerine yetmiyordu. Ayrılmaları gerektiği anlaşıldı. {1GS 65.1}

İbrahim barışı korumak amacıyla ilk teklifte bulunan kişi oldu. Ülkenin tümü kendisine Tanrı tarafından verilmiş olsa da, hakkını Lut'la paylaşmaya razı oldu. "Biz akrabayız" dedi, "Bu yüzden aramızda da, çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın. Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim." {1GS 65.2}

Aynı durumda olan birçok kişi bireysel haklarından ve tercihlerinden vazgeçmezdi. Birçok aile ve kilise çekişip bölünerek gerçeğin davasını kötüler arasında küçük düşürmüştür. Dünyanın her yerindeki Tanrı'nın çocukları tek bir ailedir; hepsine ortak sevgi ve uzlaşma ruhu hükmetmelidir. "Birbirinizi kardeşlik sevgisiyle, şefkatle sevin. Birbirinize saygı göstermekte yarışın" (Romalılar 12:10). Başkalarının bize nasıl davranmasını istiyorsak, bizim de onlara aynı şekilde davranmamız, yaşamın birçok bozukluğuna çare olacaktır. Mesih'in sevgisini tatmış olan yürek, 'kendi çıkarını aramayacaktır' (Filipililer 2:4). {1GS 65.3}

Lut kendisine iyilik yapan İbrahim'e karşı minnet duymadı. Bunun yerine, avantajlardan bencilce yararlanmaya koyuldu. "Lut çevresine baktı. Ürdün Ovası'nın tümü Rab'bin bahçesi gibiydi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibi. Her yerde bol su vardı." Filistin'deki en verimli bölge Ürdün vadisiydi. Kaybedilen cennetin güzelliğini andıran yerler ve Nil'in zenginleştirdiği düzlüklerle kaplıydı. Bolluk ve güzellikle dolu olan kentler, yolculuk yapan kervanları çekiyordu. Dünyasal kazançla gözü kamaşan Lut, oradaki ahlaksal kötülükleri göz ardı etti. "Lut kendine Ürdün Ovası'nın tümünü seçti ve doğuya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar." Bu bencilce seçimin sonuçlarını göremedi. {1GS 65.4}

Kısa bir süre sonra İbrahim Hevron'a göçtü. Zeytinlikler, buğday tarlaları ve yemyeşil otlaklarla kaplı yüksek düzlüklerin taze havasını tercih ederek oraya yerleşti. Lut'u Sodom'un tehlikeli lüksüne bırakarak sade bir yaşam sürmeye başladı. {1GS 65.5}

İbrahim komşularından kopuk kalmadı. Onun yaşamı ve karakteri, putperestlere ters düşüyor, gerçek imanın etkisini yansıtıyordu. Tanrıya bağlılığı sarsılmazdı; iyiliği ve sıcaklığı güven ve dostluk için zemin oluşturuyordu. {1GS 66.1}

Mesih yürekte yaşadığı zaman O'nun varlığının ışığını saklamak olanaksızdır. Doğruluk Güneşi yüreği bencillik ve günahtan arındırdıkça bu ışık daha da çok parlayacaktır. {1GS 66.2}

Tanrı'nın halkı bu dünyanın ahlaksal karanlığındaki ışıklar gibidir. Köylere, kasabalara ve kentlere dağılarak Tanrı'nın isteğini O'nun lütfunun bilgisi ve harikaları sayesinde inançsız bir dünyaya ileteceklerdir. {1GS 66.3}

Tanrı'nın tasarısı, O'nun kurtuluşuna ortak olanların karakterleriyle birer ışık gibi parlamaları, doğal yüreğin karanlık bencilliğini açığa vurmalarıdır. {1GS 66.4}

İbrahim diplomaside bilge, savaşta cesur ve yetenekliydi. Yaşadığı yörenin yöneticisinin üç kardeşi daha fazla güvenlik içinde olmak için onunla ittifak yaptılar. Çünkü ülke zorbalık ve zulümle doluydu. Bir süre sonra bu ittifaktan yararlanma fırsatı doğdu. {1GS 66.5}

İbrahim Lıut'u Kurtarıyor

Elam kralı Kedorlaomer, yıllar önce Kenan'ı ele geçirmiş ve haraca bağlamıştı. Ancak prenslerden bazıları ayaklanmaya başlamıştı. Elam kralı onlara yeniden boyun eğdirmek için ülkeye yürümeye koyulmuştu. Kenan'ın beş kralı işgalcilerle karşılaştı, ama yenik düştü. Zafer kazananlar, yağmaladıkları bollukla birlikte birçok kişiyi tutsak aldılar. Tutsakların arasında Lut ve ailesi de vardı. {1GS 66.6}

İbrahim, kaçanlardan felaketin öyküsünü ve yeğeninin başına gelenleri dinledi. İçinde Lut'a karşı duyduğu sevgi uyandı ve onun kurtarılması gerektiğini düşündü. Tanrıya danışan İbrahim savaşa hazırlandı. Kendisiyle birlikte olan insanlardan üç yüz on sekiz tane eğitimli köle seçti. Bu adamlar Tanrı korkusuna sahiptiler, efendilerinin hizmetinde sadıktılar ve silah kullanmayı biliyorlardı. Eşkol, Mamre ve Aner de kendisine katıldı. Hep birlikte işgalcilerin peşine düştüler. Elamlılar, Kenan'ın kuzey sınırında bulunan Dan'da kamp kurmuşlardı. Zafer sarhoşluğuyla kendilerini eğlenceye vermişlerdi. İbrahim kampa gece vakti yaklaştı. Yaptığı beklenmedik ve etkili saldırı, hızlı bir zaferle sonuçlandı. Elam kralı öldürüldü ve paniğe kapılan kuvvetleri bozguna uğradı. Lut ve ailesi, bütün tutsaklar ve mallarla birlikte kurtarıldı. Zafer kazananların eline yüklü bir ganimet geçti. {1GS 66.7}

İbrahim yalnızca ülkeye büyük bir hizmette bulunmakla kalmamış, aynı zamanda cesur bir kişi olduğunu kanıtlamıştı. İbrahim'in inancı, doğru olanı yapmasında ve ezilenleri savunmasında ortaya konmuştu. Sodom kralı geri dönerken zafer kazananları onurlandırmaya çıktı ve yalnızca tutsakların geri verilmesini diledi. Ganimetler zafer kazananlara aitti, ama İbrahim bu talihsizlikten pay kapmayı reddetti. Müttefiklerinin eşit paya sahip olmasını sağladı. {1GS 67.1}

Böyle bir sınavla karşılaşan pek az kişi, ganimetlerden vazgeçerdi. İbrahim'in davranışı, kendi çıkarını arayanlara örnek olmalıdır. İbrahim Sodom Kralına, "Yeri göğü

yaratan ulu Tanrı Rab'bin önünde sana ait hiçbir şey, bir iplik, bir çarık bağı bile almayacağıma ant içerim" diye karşılık verdi, "Öyle ki, 'Ben İbrahim'i zengin ettim' demeyesin". Tanrı İbrahim'i kutsayacağını vaat etmişti, bu nedenle yücelik O'na ait olmalıydı. {1GS 67.2}

Zafer kazanan İbrahim'i karşılamaya çıkan başka bir kişi de Sa lem kralı Melkisedek'ti. Yüce Tanrı'nın başkahini olan Melkisedek, İbrahim'i kutsadı ve kulunu kurtaran Rab'be şükran sundu. İbrahim de Melkisedek'e her şeyin ondalığını verdi. {1GS 67.3}

İbrahim Korkuyor

İbrahim barışçıl bir kişiliğe sahip olduğundan çekişmelerden mümkün olduğunca uzak duruyordu. Tanık olduğu kıyımı dehşetle hatırlıyordu. Alt ettiği kuvvetlerin ulusları, kuşkusuz işgale yeniden kalkışacak ve özellikle kendisinden intikam almaya çalışacaktı. Üste-lik henüz Kenan'ı sahiplenmemişti. Vaadin yerine gelmesi için mirasçı bir oğlu da yoktu. {1GS 67.4}

Geceleyin bir görümde Tanrı'nın sesi yeniden işitildi. "Korkma, Avram. Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak." Ancak bir oğlu olmadıkça antlaşma vaadi nasıl yerine gelebilirdi? "Ya Rab Yahve, bana ne vereceksin?" dedi, "Çocuk sahibi olamadım. Evim Şamlı Eliyezer'e kalacak. Bana çocuk vermediğin için evimdeki bir hizmetkâr mirasçım olacak." İbrahim, güvenilir kölesi Eliyezer'i evlat edinerek mirasçısı yapmayı düşünüyordu. Ama Tanrı onun öz oğlunun mirasçı olacağına dair güvence verdi. Sonra Tanrı ona gökte parlayan sayısız yıldıza bakmasını söyledi ve "İşte soyun onlar kadar çok olacak" dedi. "İbrahim Tanrı'ya iman etti ve Rab bunu ona doğruluk saydı" (Romalılar 4:3). {1GS 67.5}

Rab, kuluyla antlaşma yaparak ona tevazu gösterdi. Tanrı'nın sesi duyuldu ve İbrahim'e vaat edilen diyarı hemen ele geçirmemesini söyledi. İbrahim'in soyu Kenan'a yerleşmeden önce sıkıntılardan geçecekti. İbrahim'e Mesih'in ölümüyle gerçekleşecek kurtuluş tasarısı ve yücelik içindeki gelişi gösterildi. İbrahim, verilen vaatlerin sonunda yeryüzünün Aden'in güzelliğine yeniden kavuştuğunu gördü. {1GS 68.1}

İbrahim Kenan'da yaklaşık olarak yirmi beş yıl kaldıktan sonra Rab ona göründü ve onunla antlaşma yaptı. Bu antlaşmanın bir işareti olarak "Seninle yaptığım antlaşma şudur:" dedi, "Birçok ulusun babası olacaksın. Artık adın Avram değil, İbrahim olacak." Tanrı Saray'ın adını da Sara yaptı. Sara'nın ulusların anası olacağını ve kendisinden halkların kralları çıkacağını söyledi. {1GS 68.2}

O dönemde İbrahim'e ve soyuna sünnet olması buyruldu. Böylece putperestlerden ayrı oldukları ve Tanrı'nın onları kendisine bir hazine olarak kabul ettiği bilinecekti. Diğer uluslarla evlilik bağı kurmayacaklardı. Çünkü böyle yaparak onların günahlı uygulamalarına ortak olma ve putperestliğe kapılma olasılığı vardı. {1GS 68.3}

İbrahim Farkında Olmadan Melekleri Ağırlıyor

Tanrı İbrahim'i büyük ölçüde onurlandırdı. Melekler onunla yürüdü ve konuştu. Tanrı'nın yargısı Sodom'un üzerine gelmeden önce İbrahim bundan haberdar edildi ve günahkarlar için yalvarışta bulundu. İbrahim sıcak bir öğlen vakti çadırının kapısında otururken uzakta üç yolcu gördü. Yabancılar İbrahim'in çadırına yaklaşmadan önce durdular. Onlar herhangi bir dilekte bulunmadan önce İbrahim, yiyecek sunarak onları onurlandırdı. Kendi elleriyle su taşıyarak ayaklarını yolun kirinden temizlemelerini sağladı. Yolcular için yiyecek hazırladı ve gölgede dinlenirlerken onların yanında durarak konukseverliğini gösterdi. Yıllar sonra bu tutum bir elçinin kalemine şöyle yansıdı: "Konuksever olmaktan geri kalmayın. Çünkü bu sayede bazıları bilmeden melekleri konuk ettiler" (İbraniler 13:2). {1GS 68.4}

İbrahim, konuklarını sadece üç yorgun yolcu olarak görmüştü. Onların arasında günahsız olarak tapınacağı kişinin bulunduğunu tahmin edemezdi. Ancak göksel habercilerin gerçek kimliğinin ortaya çıkması fazla uzun sürmedi. Bu varlıklar Tanrı'nın gazabının hizmetkarlarıydı, ama ilkönce İbrahim'i kutsadılar. Tanrı öç almaktan hoşnut değildi. {1GS 69.1}

İbrahim Tanrı'yı onurlandırmıştı. Tanrı da onu, kendi tasarısını açıklayarak onurlandırdı. Rab, "Yapacağım şeyi İbrahim'den mi gizleyeceğim?" dedi, "Kuşkusuz, İbrahim'den büyük ve güçlü bir ulus türeyecek, yeryüzündeki bütün uluslar onun aracılığıyla kutsanacak. İbrahim'i, doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim." Sonra İbrahim'e, "Sodom ve Gomora büyük suçlama altında" dedi, "Günahları çok ağır. Onun için inip bakacağım. Duyduğum suçlamalar doğru mu, değil mi göreceğim. Yapıp yapmadıklarını anlayacağım." Tanrı Sodom'un suçunu zaten biliyordu, ama insanların, O'nun adaletini anlayabilmeleri için kendisini insan gibi ifade ediyordu. Onların kötülüğünün doğru olup olmadığını anlayacaktı. Eğer tanrısal merhametin sınırlarını aşmamışlarsa, onlara tövbe fırsatı tanıyacaktı. {1GS 69.2}

Göksel meleklerden ikisi ayrıldı, İbrahim'i, Tanrı Oğlu olduğu bilmediği kişiyle birlikte baş başa bıraktılar. İman adamı olan İbrahim Sodom'da yaşayanlar için yalvarışta bulundu. Onları bir kez kılıcıyla kurtarmıştı, şimdi ise dua yoluyla kurtarmaya çalışıyordu. Lut ve ev halkı hala orada yaşadıklarından İbrahim onları Tanrı'nın yargısından kurtarmak istedi. {1GS 69.3}

Büyük bir alçakgönüllülükle ricalarda bulundu. "Ben toz ve külüm, bir hiçim" dedi, "Ama seninle konuşma yürekliliğini göstereceğim." İbrahim kendisinin söz dinlerliğini ya da sunduğu kurbanları gerekçe göstererek dilekte bulunmadı. Kendisi de bir günahkar olarak günahkar insanların adına yalvardı. Ne var ki İbrahim, sevecen babasıyla konuşan bir çocuğun güvenini sergiliyordu. Lut, Sodom diyarında yaşasa da oradakilerin suçuna ortak olmamıştı. İbrahim o kentte gerçek Tanrıya tapınan başka insanlar da olabileceğini düşündü.

“Senden uzak olsun bu. Haklıyı, haksızı aynı kefeye koyarak haksızın yanında haklıyı da öldürmek senden uzak olsun. Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı” dedi. İbrahim ricalarına karşılık aldığı zaman on doğru kişi bulunsa bile kentin yok edilmeyeceğine dair güvence aldı. {1GS 69.4}

İbrahim’in Sodom için sunduğu dua, günahtan nefret etmemiz ama günahlı insana acıma ve sevgiyle yaklaşmamız gerektiğini göstermektedir. Çevremizdeki bütün insanlar yıkıma doğru gitmektedir. Bazı kişiler her saat merhamet sınırlarının dışına çıkmaktadır. Günahkarları korkulacak sondan kurtaracak yalvarışlar nerededir? Tanrıya onlar için kim dilekte bulunacaktır? {1GS 70.1}

Günümüzdeki ‘Sodom’ İçin Kim Dua Ediyor?

İbrahim’in ruhu Mesih’in ruhudur. Mesih’in kendisi de günahkarların adına yalvarışta bulunmaktadır. Mesih günahlı kişiye karşı yalnızca sonsuz iyiliğin sergileyebileceği bir sevgi duymaktadır. Çarmıha gerilerek bütün dünyanın günahlarının korkunç ağırlığını yüklenen Mesih, kendisini öldürenler için şöyle dua etmiştir: “Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar” (Luka 23:34). {1GS 70.2}

Tanrı’nın İbrahim’le ilgili tanıklığı şöyleydi: “İbrahim’i, doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim.” Tanrı İbrahim’i onurlandırmıştı. Tanrı’nın gerçeğinin emanet edileceği ve aralarından Mesih’in çıkacağı halkın babası olmak büyük bir onurdur. İbrahim Tanrı’nın buyruklarına uyacak, adil ve doğru bir yaşam sürecekti. Yalnız kendisi Rab korkusuyla yaşamakla kalmayacak, ailesini de doğruluk yolunda eğitecekti. {1GS 70.3}

İbrahim’in ev halkı binden fazla kişiden oluşuyordu. İbrahim, tıpkı bir okuldaymış gibi ev halkını gerçek imanın bekçileri olmak üzere eğitecekti. Bunun için ailelerin reislerini eğitiyordu. Bu kişiler de aynı eğitimi kendi ailelerine vereceklerdi. {1GS 70.4}

Ev halkının üyelerini birleştirmek ve yaygın putperestliğe karşı onları korumak gerekliydi. İbrahim ev halkının Tanrıyı tanımayan insanlarla kaynaşmasına ve onların putperest uygulamalarını görmesine engel olmaya çalıştı. Ev halkının zihnine, yaşayan Tanrı’nın yüceliğini ve görkemini anlatarak O’na tapınmalarını öğütledi. Tanrı İbrahim’i bu amaçla putperest akrabalarından ayırmış, onun ailesinin Mezopotamya’daki ayartıcı etkilerden uzak bir şekilde eğitilmesini istemişti. Böylece İbrahim’in soyu gerçek imana pak bir şekilde sahip çıkacaktı. {1GS 70.5}

Günlük Yaşamın Etkisi

İbrahim’in çocukları ve ev halkı gökteki Tanrı’nın yönetimi altında yaşamak üzere eğitim gördü. Ana babalar baskı yapmayacak, çocuklar da söz dinleyecekti. İbrahim’in günlük yaşamının sessiz etkisi sürekli bir ders oluşturuyordu. İbrahim’in yaşamının hoş kokusu, karakterinin soyluluğu, onun gökle bağlantılı olduğunu gösteriyordu. İbrahim’in

evinde efendi ve köle için ayrı ayrı kurallar yoktu. Herkese, lütufkar yaşamın mirasçıları gibi adalet ve merhametle dav-ranılıyordu. {1GS 71.1}

Günümüzde bunu örnek alan insanların sayısı o kadar azdır ki! Birçok ana baba, çocuklarını sevgi adını verdiklerini aşırı duygusallıkla yetiştirerek onlara kendi istedikleri gibi yaşamaları için fırsat tanırlar. Bu gençliğe zalimce davranmak ve dünyaya büyük bir kötülük yapmak demektir. Ailenin çocuklarını fazlaca serbest bırakması, onların Tanrıya boyun eğmeden kendi yollarını çizmelerine yol açabilir. Böylece çocuklar kendi inançsızlıklarını ve aymaz ruhlarını kendi çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına aktarmış olurlar. Tanrı'nın yetkisine boyun eğilmesi için öncelikle ana babanın yetkisine boyun eğmenin öğrenilmesi gereklidir. {1GS 71.2}

Tanrı'nın buyruklarının artık geçerli olmadığına ilişkin yaygın öğretiş, insanların ahlakı üzerinde putperestlikle aynı etkiyi yaratmaktadır. Ana babalar ev halkına Rab'bin yolunu tutmayı buyurmamaktadır. Dolayısıyla büyüyen çocuklar, evlerini kurarlarken kendilerinin öğrenmediği bir şeyi çocuklarına da öğretemezler. Bu kadar çok sayıda Tanrısız aile olmasının ve sefaletin bu denli yaygınlaşmasının nedeni budur. {1GS 71.3}

Derin ve geniş bir devrim gereklidir. Ana babalar, hizmetliler değişmeli ve Tanrı'yı kendi ev halklarında onurlandırmalıdırlar. Tanrı'nın Sözünü ailelerine öğreterek çocuklarını Tanrı yoluna yaraşan bir yaşam sürme konusunda eğitmelidirler. Böyle bir evde yetişen çocuklar, gelen kuşkuculuk dalgasında ayakta durmayı öğrenecektir. {1GS 71.4}

Birçok evde ana babaların gün ışığı, yağmurlar ve kutsal meleklerin koruyuculuğu için şükran sunacak birkaç dakikası bile yoktur. Dua etmeye zaman ayırmamaktadırlar. Tanrı'yı düşünmeden bir at ya da öküz gibi işe koşmaktadırlar. Tanrı'nın Oğlu onlar için kendi canını bir fidye olarak sunmuştur, ama O'nun iyiliğini yok olup giden hayvanlar kadar bile takdir etmezler. {1GS 71.5}

Eğer her evin dua evi olması gereken bir zaman varsa, o zaman şimdidir. Baba ev halkının kahini olarak Tanrı'nın sunağına sabah ve akşam kurbanlarını sunmalı, karısı ve çocukları da dua ve övgüyle ona katılmalıdır. İsa böyle bir ev halkının arasında yaşamaktan zevk alır. {1GS 72.1}

Her evden iyilik, yumuşaklık ve bencil olmayan nezaket akmalıdır. İnsanların Tanrı'ya tapındığı ve gerçek sevginin hüküm sürdüğü evler vardır. Tanrı'nın merhameti ve bereketleri böyle evlerin üzerine sabah çiği gibi dökülür. {1GS 72.2}

Böyle düzeni olan evler, Hıristiyanlık inancının güçlü bir tanığı olurlar. Tanrı'nın ailedeki işleyişi çocukları da etkiler. İbrahim'in Tanrısı onlarla birliktedir. Böyle ana babalar için Tanrı aynı şeyi söyler: "İbrahim'i, doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim." {1GS 72.3}

Bölüm 13: İshak'ın Sunusu: İmanın Denenmesi

Bu bölüm Yaratılış 16; 17:18-20; 21:1-14; 22:1-19'a dayanmaktadır.

İbrahim'e bir oğul vaadi verilmişti. Ne var ki İbrahim, Tanrı'nın, bu sözünü kendi zamanına ve yöntemine göre yerine getirmesini beklemedi. İbrahim'in imanının sınanması için vaadin yerine gelmesi gecikti. İbrahim bu sınavda başarısız oldu. {1GS 73.1}

Saray Tanrı'nın vaadini yerine getirmek için bir tasarı yaptı. Cariyelerinden birini İbrahim'in ikinci karısı yapmayı düşünüyordu. Çok eşlilik artık günah olarak kabul edilmiyordu, ama böylece Tanrı'nın yasası çiğnenmiş olacak, ailenin kutsallığı ve esenliği bozulacaktı. İbrahim'in Hacer'le evliliği yalnız kendi ev halkı için değil, gelecek kuşaklar için de kötü bir sonuç doğurdu. {1GS 73.2}

İbrahim'in karısı olarak yeni konumundan hoşnut kalan Hacer, ondan çıkacak büyük ulusun anası olma umudunu taşıyordu. Bundan gurur duydu. Karşılıklı kıskançlık mutlu yuvanın huzurunu bozdu. Her ikisinin de şikayetini dinlemeye çalışan İbrahim boşuna uyum sağlamaya çalıştı. Saray'ın ısrarıyla Hacer'le evlenmesine rağmen Hacer bundan İbrahim'i sorumlu tutuyordu. Rakibini kovmayı düşündü. Ama İbrahim buna engel oldu, çünkü Hacer, vaat edilen oğlunun annesiydi. Ne var ki Hacer, Saray'ın kölesiydi ve onun yetkisi altındaydı. Saray, Hacer'e sert davranmaya başlayınca Hacer evden kaçtı. Çöle yönelen Hacer bir çeşmenin başında tek başına dinlenmeye başladı. O anda kendisine bir melek yaklaştı. "Saray'ın cariyesi Hacer, nereden gelip nereye gidiyorsun?" diye sordu. Hacer, "Hanımım Saray'dan kaçıyorum" diye yanıt verdi. Rab'bin meleği, "Hanımına dön ve ona boyun eğ" dedi, "Senin soyunu öyle çoğaltacağım ki, kimse sayamayacak. İşte hamilesin, bir oğlun olacak, adını İsmail koyacaksın. Çünkü Rab sıkıntı içindeki yakarışını işitti." 'İsmail' adının anlamı, 'Tanrı işitecektir'. {1GS 73.3}

İbrahim yüz yaşına gelmişti ve oğul vaadi tekrarlandı: karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın" dedi, "Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim. İsmail'e gelince, seni işittim. Onu kutsayacağım; onu verimli kılacak, soyunu alabildiğine çoğaltacağım. On iki beyin babası olacak. Soyunu büyük bir ulus yapacağım." {1GS 73.4}

Çok Eşlilik Keder Getiriyor

İshak'ın doğumu İbrahim ve Sara'nın çadırlarını sevinçle doldurdu, ama Hacer için bu olay yüreğindeki hayallerin suya düşmesi demekti. İsmail herkes tarafından İbrahim'in mirasçısı olarak kabul ediliyor, İbrahim'in soyuna vaat edilen zenginliğe ve bereketlere onun kavuşacağı düşünülüyordu. Ne var ki İsmail, bir anda kenara itilivermişti. Ana ve oğul Sara'nın oğlundan nefret ettiler. {1GS 74.1}

İshak'ın doğumuyla yaşanan genel sevinç, kıskançlıklarını artırdı. İsmail artık Tanrı'nın vaat ettiği mirasçıyla açıktan açığa alay etmeye başlamıştı. Sara İsmail'in verdiği

rahatsızlıktan bunalınca İbrahim'e ricada bulunarak Hacer ve İsmail'in gönderilmesini istedi. {1GS 74.2}

İbrahim bu yüzden sıkıntıya düştü. Çok sevdiği oğlu İsmail'i nasıl kovabilirdi? Tanrı'ya yöneldi. Rab'bin kutsal bir meleği Sara'nın dileğinin yerine gelmesini istedi. Ailede uyum ve mutluluğun yeniden oluşturulması için tek çare buydu. Melek Tanrı'nın İsmail'i bırakmayacağını ve büyük bir ulusun babası yapacağını söyledi. İbrahim söz dinledi, ama bu ona çok acı verdi. Babanın yüreği Hacer'i ve oğlunu gönderirken çok kederliydi. {1GS 74.3}

Evlilik ilişkisinin kutsallığı her çağ için bir ders oluşturmalıydı. Bu ilişkinin hakları ve mutluluğu, büyük özveriler gerektirse de, dikkatlice gözetilmeliydi. Sara İbrahim'in gerçek karısıydı. Onun haklarına başka bir kişi ortak olmamalıydı. Sara İbrahim'in sevgisini bir başkasıyla paylaşmaya razı değildi. Rab de onun rakibini göndermesine yönelik isteğini kabul etti. {1GS 74.4}

Bütün Kuşaklar İçin bir Örnek

İbrahim gelecek kuşaklar için bir iman örneği olmalıydı. Bu yüzden imanının yetkinleşmesi gerekiyordu. Hacer'le evlenerek Tanrı'ya güvensizliğini göstermişti. İmanının daha yüksek standarda ulaşması için Tanrı onu başka bir sınavdan geçirdi. Bu sınav insanın katlanabileceği en zor sınavlardan biriydi. Bir gece İbrahim'e görüm yoluyla oğlunu kendisine gösterilen dağda yakmalık bir sunu olarak kurban etmesi buyruldu. {1GS 74.5}

İbrahim yüz yirmi yaşına gelmişti. Gençliğin ateşi geride kalmıştı. Genç ve güçlü bir insanın cesaretle göğüs gerebileceği sıkıntılar ve zorluklar yaşamın ileriki dönemlerinde yüreği zorlar. Ancak Tanrı, İbrahim için en zorlu sınavı, artık istirahate çekilmesi gereken ömrünün son yıllarına saklamıştı. {1GS 74.6}

İbrahim çok zengindi ve ülkenin yöneticileri tarafından büyük bir önder olarak saygı görüyordu. Gökler İbrahim'i özverili ve sabırlı bir yaşamın sonucunda bereketlerle onurlandırmıştı. {1GS 75.1}

İbrahim'e İslıak'ı Kurban Etmesi Buyruluyor

İbrahim imanla söz dinleyerek ülkesini terk etmiş, miras alacağı ülkede bir garip gibi dolaşmıştı. Uzun yıllar vaat edilen mirasçının doğumunu beklemişti. Tanrı'nın buyruğuyla İsmail'i göndermişti. Şimdi ise, tam ümitlerinin gerçekleşmesini beklerken, öncekilerden çok daha büyük bir sınanmayla karşılaştı. {1GS 75.2}

Tanrı'nın buyruğu İbrahim'in yüreğine acı verdi: "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git" dedi, "Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık adak olarak sun." İshak evinin ışığı, yaşlılığının avuntusu, vaat edilen bereketin mirasçısıydı. Ne var ki şimdi, İbrahim'den tek oğlunun kanını dökmesi isteniyordu. Bu dehşet verici bir buyruktu. {1GS 75.3}

Diğer yandan Şeytan, İbrahim'e aldandığını, çünkü Tanrı'nın kendi koyduğu buyruğu çiğneyemeyeceğini söylüyordu. Tanrı kendi koyduğu kurala karşı gelemezdi. Çadırının dışına çıkan İbrahim, soyunun gökteki yıldızlar kadar kalabalık olacağına ilişkin vaadi düşündü. Eğer bu vaat İshak aracılığıyla yerine gelecekse, onu nasıl öldürebilirdi? İbrahim yere eğildi ve Tanrı'dan bu korkutucu buyruğu onaylamasını istedi. Sodom'u yok etmek amacıyla gönderilen melekleri anımsadı. Aynı melekler İbrahim'e Tanrı'nın İshak'la ilgili vaadini iletmişlerdi. Göksel meleklerle karşılaştığı yere gitti. Tanrı'dan orada yine yönlendiriş almayı umuyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Tanrı'nın buyruğu İbrahim'in kulaklarında çınlıyordu; "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al." Tanrı'nın buyruğu yerine getirilmeliydi. Gün yaklaşıyordu ve yola çıkmalıydı. {1GS 75.4}

İshak gençliğin ve masumluğun verdiği deliksiz bir uykuya dalmıştı. Baba bir süre oğlunun sevgili yüzüne baktı, sonra da titreyerek uzaklaştı. Uyuyan eşi Sara'ya bakmaya gitti. Onu uyandırmalıydı. Yüreğindeki yükü ve bu korkunç sorumluluğu onunla paylaşmak istedi, ama kendini tuttu. İshak, Sara'nın sevinci ve kıvancıydı; analık yüreği oğlunun kurban edilmesine el vermeyebilirdi. {1GS 75.5}

Üç Üzücü Gün

İbrahim sonunda oğlunu çağırdı, ona, uzaktaki bir dağda kurban sunulmasına ilişkin buyruğu anlattı. İshak babasıyla sık sık tapınmaya giderdi, bu nedenle şaşırmadı. Odunlar hazırlanmış ve eşeğe yüklenmişti. İki uşakla birlikte yola koyuldular. {1GS 76.1}

Baba ve oğul sessizlik içinde yolculuk yaptılar; İbrahim önemli sırrı üzerinde düşünüyordu. Eşini, İshak'la kıvanç duyan annesini ve ona yalnız döneceği günü düşünüyordu. Oğlunun yaşamını alan bıçak, annesinin de yüreğini deşecekti. {1GS 76.2}

İbrahim'e en uzun gelen o gün sona ermek üzereydi. Geceyi duayla geçiren İbrahim göksel bir meleğin görünmesini ve çocuğu annesine geri götürülmesini buyurmasını bekliyordu. Ama hiçbir teselli bulamadı. {1GS 76.3}

Uzun bir gün, duayla ve Rab'bi arayışla dolu uzun bir gece daha geçti. Kendisini çocuksuz bırakacak olan buyruk hala kulaklarında çınlıyordu. Şeytan da İbrahim'e kuşku ve inançsızlık aşılamaya çalışıyordu, ama İbrahim buna direndi. {1GS 76.4}

Üçüncü gün yolculuğa başlayacakken İbrahim vaat edilen belirtiyi gördü. Moriya dağının tepesinde yüce bir bulut vardı. Konuşan sesin gökten geldiğini anladı. {1GS 76.5}

O anda bile Tanrı'ya karşı söylenmedi. Bu oğul kendisine hiç beklenmedik bir şekilde verilmişti. Değerli bir armağan verenin, onu geri almaya hakkı yok muydu? İbrahim imanla, "Soyun İshak'da sürecektir" vaadini tekrarladı. İshak mucize eseri dünyaya gelmişti. Ona yaşam veren Tanrı, isterse alıp tekrar verebilirdi. "İbrahim, Tanrı'nın, ölüleri bile diriltebileceğini düşündü" (İbraniler 11:19). {1GS 76.6}

Oğlunu ölüme teslim eden babanın özverisinin büyüklüğünü yalnızca Tanrı anlayabilirdi. İbrahim oğlundan ayrılışına sadece Tanrı'nın tanık olmasını arzuladı. Uşaklarına arkada kalmalarını söyledi. "Oğlumla birlikte tapınmak için oraya gidip döneceğiz" dedi. {1GS 76.7}

İshak odunları, baba ateşi ve bıçağı aldı. Birlikte dağın doruğuna tırmanmaya başladılar. İshak sonunda konuştu: "Ateşle odun burada, ama yakmalık adak kuzusu nerede?" {1GS 76.8}

Bu nasıl bir sınavdı. İshak'ın, "Baba" deyişi, İbrahim'in yüreğini kim bilir nasıl parçalamıştı! "Oğlum, yakmalık adak için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak" diye yanıtladı İbrahim. {1GS 76.9}

Tanrı'nın belirttiği yerde bir sunak yaptılar ve üzerine odun koydular. Sonra İbrahim, titreyen bir sesle tanrısal bildiriyi açıkladı. {1GS 77.1}

Söz Dinlemek Üzere Eğitilmiş

Dehşet ve şaşkınlıkla dolan İshak kaderini öğrendi, ama hiçbir direnişte bulunmadı. İsteseydi kaçabilirdi. Üç yorucu günün yıprattığı İbrahim, oğlunun gençliğinden kaynaklanan gücüne karşı duramazdı. Ne var ki İshak, çocukluğundan beri söz dinlemek üzere eğitilmişti. Tanrı'nın tasarısı ortaya çıktığında isteyerek teslim oldu. İshak, İbrahim'in imanını paylaşıyordu; kendisini Tanrı'ya kurban olarak sunduğu için onurlandırılmış hissetti. {1GS 77.2}

Artık son sevgi sözleri söyleniyor, son gözyaşları dökülüyor ve baba oğul son kez kucaklaşıyordu. Onu boğazlamak için uzanıp bıçağı aldı. Ama Rab'bin meleği göklerden, "İbrahim, İbrahim!" diye seslendi. İbrahim, "İşte buradayım!" diye karşılık verdi. Melek, "Çocuğa dokunma" dedi, "Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin." {1GS 77.3}

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık adak olarak sundu. Oraya, "Yahve-Yire" adını verdi. "Rab'bin dağında sağlanacaktır" sözü bu yüzden bugüne kadar söylenmektedir. {1GS 77.4}

İbrahim'e Verilen Vaat Tekrarlanıyor

Tanrı Moriya dağında İbrahim'e ve soyuna verdiği bereket vaadini tekrarladı: "Rab diyor ki, kendi adıma ant içiyorum. Bunu yaptığın, biricik oğlunu esirgemediğin için seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun düşmanlarının kentlerini mülk edinecek. Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin." {1GS 77.5}

İbrahim'in büyük iman eylemi sonraki çağlarda yaşamış bütün Tanrı kullarının yollarını aydınlatan bir ışık sütunu gibi durmaktadır. İbrahim'in bu üç günlük yolculukta

Tanrı'dan kuşkulanacak kadar zamanı vardı. Oğlunu katletmesinin kendisini bir katil, ikinci bir Kayin gibi göstereceğini biliyordu. Öğretişi reddedilecek ve hor görülecek, böylece başka insanlara iyilik etme gücünden yoksun kalacaktı. Belki de söz dinlememek için yaşlılığını mazeret olarak göstermeyi düşündü. Ancak İbrahim mazeretlere sığınmadı. O bir insandı; bizim gibi arzuları ve tutkuları vardı; ama oturup sancılı yüreğiyle pazarlık etmedi. Tanrı'nın adil ve bütün buyruklarında doğru olduğunu biliyordu. {1GS 77.6}

"İbrahim Tanrı'ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı" (Yakup 2:23). "İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir" (Galatyalılar 3:7). İbrahim'in imanı eylemleriyle ortaya kondu: "Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrıya adama eylemiyle aklanmadı mı?" (Yakup 2:21,22). {1GS 78.1}

Birçok kişi iman ve eylem arasındaki ilişkiyi anlamakta güçlük çekmektedir. Böyleleri, "Yalnız Mesih'e iman et, bu her şeyi halleder. Yasaya uymak falan zorunda değilsin" der. Ancak gerçek iman söz dinlemeyle ortaya konulur. Rab sadık olanların babasına ilişkin şöyle diyor: "Çünkü İbrahim sözümü dinledi. Uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı" (Yaratılış 26:5). Elçi Yakup, "Aynı şekilde, tek başına eylemsiz iman da ölüdür" diyor (Yakup 2:17). Sevgi üzerine yoğunlaşan Yuhanna şöyle diyor: "Tanrı'yı sevmek, O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir." (1.Yuhanna 5:3). {1GS 78.2}

Tanrı İbrahim'e müjdeyi önceden verdi (Galatyalılar 3:8). İbrahim'in imanı gelecek olan Kurtarıcıya dayanıyordu. İsa şöyle dedi: "Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi" (Yuhanna 8:56). İshak'ın yerine sunulan kurbanlık koç, bizim yerimize kurban edilecek olan Tanrı Oğlunu temsil ediyordu. Oğluna bakan Baba, günahkara, "Yaşa!" dedi, "Senin fidyeni ödeyecek bir kurban buldum." {1GS 78.3}

O korkutucu sınava karanlık günlerde dayanan İbrahim'e, insanlığın kurtuluşu için sunulacak kurbanın yüceliği açıklanmıştı. İbrahim'e hiçbir sınav oğlunu sunmak kadar ağır gelemezdi. Tanrı kendi Oğlunu acı ve utanç verici bir şekilde sundu. Bu kez, İshak'da olduğu gibi meleklerin müdahale etmesine izin verilmedi. Gökten, "Bu kadar yeter!" diye bir ses işitilmedi. Yüce Kral, günahlı insanlığı kurtarmak için kendi canını verdi. {1GS 78.4}

"Öz Oğlunu bile esirgemeyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi de bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32). {1GS 78.5}

Evrenin Ders Kitabı

İbrahim'den istenen kurban, sadece kendisinin ya da gelecek kuşakların yararına değildi. Göklerin ve diğer dünyaların günahsız varlıkları bu olaydan ders almalıydı. İbrahim imanda kusur ettiği zaman Şeytan O'nu meleklerin ve Tanrı'nın önünde suçlamıştı. Tanrı bütün göğün altında kulunun sadakatini kanıtlamak, yetkin söz din-lerlikten daha azının

makbul olmadığını göstermek istemişti. Kurtuluş tasarısının onlara açıklanması için bunun böyle olması gerekiyordu. {1GS 79.1}

İbrahim'e öngörülen sınav, onun bedensel acılar çekmesini değil, ama en acı verici olan özveride bulunmasını gerektirmişti. Bütün gökler İbrahim'in şaşmaz söz dinlerliğini hayranlık ve şaşkınlıkla seyretti. Hepsi de onun sadakatine alkış tuttu. Şeytanın suçlamalarının boş olduğu ortaya çıktı. Tanrı'nın antlaşması, sözdinlerliğin ödüllendirileceğine tanıklık etti. {1GS 79.2}

İbrahim'e oğlunu kurban etme buyruğu verildiği zaman bütün göksel varlıklar bu buyruğun yerine getirilmesini yoğun bir merakla, adım adım izlediler. Kurtuluşun gizemine ışık tutuldu ve melekler bile insanın kurtuluşu için Tanrı'nın sağladığı kurbanı daha iyi anladılar. (Bkz. 1.Petrus 1:12). {1GS 79.3}

Bölüm 14: Sodom ve Gomora'mn Günahı

Bu bölüm Yaratılış 19'a dayanmaktadır.

Sodom'un içinde bulunduğu Ürdün vadisi, Rab'bin bahçesi gibiydi (Yaratılış 13:10); güzel ve verimliydi. Tarlalar bol ekinlerle doluydu. Tepelerde hayvan sürüleri kaynıyordu. Gururlu kentte sanat ve ticaret üst düzeydi. Doğunun zenginlikleri sarayları süslüyor, kervanlar pazarlara değerli mallar taşıyordu. Biraz düşünerek ve emek vererek, yaşamın her gereği karşılanabilirdi. {1GS 80.1}

Kıtlık ve kederle yoğrulmamış yürekler, boşluk ve zenginlikle katılaşmıştı. İnsanlar kendilerini cinsel zevklere vermişlerdi. "'Kız kardeşin Sodom'un günahı şuydu: Kendisi de kızları da gururluydu, ekmeğe doymuşlardı, umursamazlardı. Düşküne, yoksula yardım elini uzatmadılar. Kendilerini beğenmişlerdi. Önümde iğrenç şeyler yaptılar. Bu nedenle, gördüğün gibi onları önümden süpürüp attım" (Hezekiel 16:49,50). Şeytan insanlara, boş kaldıklarında yaklaştığı zaman en büyük başarılarını elde eder. {1GS 80.2}

Sodom'da alemler, şölenler ve sarhoşluk vardı. En kötü tutkular sınır tanımıyordu. İnsanlar Tanrı'ya ve O'nun yasasına açıkça meydan okuyarak zorbalık ediyordu. Tufan'dan önceki dünyanın nasıl yok olduğunu bildikleri halde, aynı kötülük çizgisinde devam ediyorlardı. {1GS 80.3}

Lut Sodom'a taşındığı zaman bu bozulma henüz doruğa ulaşmamıştı. Tanrı merhametli davranarak ışığının ahlaksal karanlığı aydınlatmasına fırsat tanıdı. İbrahim Sodom halkına yabancı değildi. Üstün kuvvetler üzerindeki zaferi şaşkınlık ve hayranlıkla karşılanmıştı. Tanrısal bir gücün İbrahim'e başarı kazandırdığı mutlaktı. İbrahim'in soylu ve bencil olmayan karakteri, Sodom'un kendi çıkarları peşinde koşan halkına çok yabancıydı. Bu karakter, İbrahim'in inancına daha da saygınlık kazandırıyordu. Tanrı bir bakıma bu yolla Sodom halkına sesleniyordu. Ama onlar, önceden de olduğu gibi gerçeğin ışığını reddettiler. {1GS 80.4}

Artık Sodom'un son gecesi yaklaşıyordu. Halk bunu algılayamıyordu. Meleklerin yıkım görevi yaklaşırken, insanların tek düşündüğü zevk ve sefaydı. Son günün görünüşte diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Eşsiz güzellikteki kırlar batan güneşin ışıklarıyla bezenmişti. Zevk peşindeki kalabalıklar, oradan oraya gezmeye devam ediyordu. {1GS 80.5}

Alacakaranlıkta, iki yabancı kent kapısından girdiler. Kimse bu yolcuların tanrısal yargının yüce habercileri olduğunu bilemezdi. Düşüncesiz kalabalıklar, bu göksel varlıklara karşı o gece takındıkları tavrın kentin suç oranını doruğa çıkaracağını bilemezlerdi. {1GS 80.6}

Lut Farkında Olmadan Melekleri Konuk Ediyor

Yabancılara ilgi gösterip evine davet eden tek kişi Lut oldu. Lut onların gerçek kimliğini bilmiyordu. Kibarlık ve konukseverlik, Lutun İbrahim'den miras aldığı genel özellikleriydi. Eğer onlara böyle bir tavırla yaklaşmamış olsaydı, kendisi de Sodom'la birlikte yok olacaktı. Birçok ev halkı, yabancılara kapılarını kapatarak kendilerine bereket getirebilecek olan Tanrı habercilerini reddediyorlar. Tanrı, insanların sevinçli ve istekli bir yürekle kendilerini inkar etmelerinden hoşnut kalır. {1GS 81.1}

Lut yabancıların Sodom'da maruz kaldığı kötü davranışları görünce onları kendi evinde ağırlayarak korumayı görev bildi. Yolcular yaklaşırken evinin kapısında oturuyordu ve onları karşılamak için yerinden kalktı, nezaketle eğilerek şöyle dedi: "Efendilerim" dedi, "Kulunuzun evine buyurun. Ayaklarınızı yıkayın. Geceyi bizde geçirin. Sonra erkenden kalkıp yolunuza devam edersiniz." Melekler, "Olmaz" dediler, "Geceyi kentin meydanında geçireceğiz." Melekler Lut'un içtenliğini sınamak istediler ve Lut'un halkının durumundan habersiz göründüler. Bu yüzden sanki kent meydanında kalmak güvenliymiş gibi davrandılar. Ancak Lut'un ısrarı üzerine onun evinde kalmaya razı oldular. {1GS 81.2}

Meleklerin çekinmesi ve Lut'un ısrarı halk tarafından gözleniyordu; gece uyumadan önce yasa tanımaz bir kalabalık evin önünde toplandı. Gençlerden ve yaşlılardan oluşan kalabalık kötü tutkularla yanıp tutuşuyorlardı. Yabancılar kentin durumunu araştırırlarken kalabalığın alaycı sesleri duyuldu. Konukların kendilerine verilmesini istiyorlardı. {1GS 81.3}

Lut onları ikna etmeye çalıştı. "Kardeşler, lütfen bu kötülüğü yapmayın" dedi. Onlara, 'kardeş' diye seslenerek uzlaşmaya çalışıyordu. Ama kalabalığın öfkesi bir fırtına gibi patladı. Lut'la alay ederek "Sana daha beterini yaparız" diye tehdit ettiler. Tanrı'nın melekleri Lut'un yardımına koşmasaydı, kalabalık onu parçalayacaktı. Melekler kapıya dayanan adamları, büyük küçük hepsini kör ettiler. Öyle ki, adamlar kapıyı bulamaz oldu. O gece sergilenen kötülük, önceki gecelerden daha fazla değildi, ama Tanrı'nın, uzun süre etkin olan merhameti artık son bulmuştu. Artık O'nun adaletinin ateşi yanmak üzereydi. {1GS 81.4}

Melekler Lut'a görevlerini açıkladılar; "Biz burayı yok edeceğiz. Rab bu halk hakkında birçok kötü suçlama duydu. Kenti yok etmek için bizi gönderdi." Lut'un korumak için çok uğraştığı yabancılar, kötülüğün hüküm sürdüğü kentten kaçacak olan Lut'u ve ailesini korumayı vaat ettiler. Kalabalık oradan ayrılınca Lut, kızlarıyla evlenecek adamları uyarmaya gitti; "Hemen buradan uzaklaşın!" dedi, "Çünkü Rab bu kenti yok etmek üzere." Lut'un uyarılarını batıl kuruntular diye savsaklayan adamlar ona güldüler. Ortada herhangi bir tehlike belirtisi yoktu. Kentte mal varlıkları vardı ve güzel Sodom'un yok olacağına inanmıyorlardı. {1GS 82.1}

Lut, Hayatı Dışındaki Her Şeyi Kaybediyor

Üzüntüyle evine dönen Lut, nasıl başarısız olduğunu anlattı. Melekler ona, evdeki eşini ve iki kızını alarak oradan ayrılmasını söylediler. Ama Lut ağır davranıyordu. Kentteki kötülüğün boyutlarını tam olarak kavramamıştı. Tanrı'nın günaha son vermek için kenti yargılaması gerektiğini kabul etmekte zorluk çekiyordu. Çocuklarının bazıları Sodom'da kalmak istiyordu ve sevdiği bu insanlardan ayrılmak Lut'a acı veriyordu. Rahat evini ve bütün ömrünün zenginliğini bırakarak bir göçebe gibi yaşamak ona zor geliyordu. Kederle dolup taştığı için ağır davrandı. Ama Rab Lut'a acıdı. Melekler onun, eşinin ve kızlarının elinden tutarak hepsini kent dışına çıkardılar. Melekler Tanrı'nın buyruğunu ilettiler; "Kaç, canını kurtar, arkana bakma. Bu ovanın hiçbir yerinde durma. Dağa kaç, yoksa ölür gidersin." Kente dönüp bir kez bakmak, güzel evlerini özlemle son bir kez seyretmek, canlarına mal olabilirdi. Tanrı'nın yargısı bu yolcuların kaçmasını bekliyordu. {1GS 82.2}

Ancak kafası karışan ve korkan Lut, söylendiği gibi olmamasını diledi. O kötü kentte yaşamak, imanını zayıflatmıştı. Tanrı'nın varlığı onunla birlikteydi ve ona büyük sevgi gösteriyordu. Buna rağmen Lut, "Bakın, şurada kaçabileceğim, yakın bir kent var, küçücük bir kent. İzin verin, oraya kaçıp canımı kurtarayım. Zaten küçücük bir kent" dedi. Soar kenti, Sodom'dan birkaç kilometre uzaktaydı ve Sodom gibi orada da yozlaşmış bir halk yaşıyordu. Bunun küçük bir rica olduğunu söyleyen Lut, kentin yıkılmamasını diledi. Adamlardan biri Lut'a, "Peki, dileğini kabul ediyorum" dedi, "O kenti yıkmayacağım." {1GS 82.3}

Lut'a bir kez daha acele etmesi söylendi, çünkü ateşin düşmesi için çok az zaman kalmıştı. Ancak kaçanlardan biri, mahkum olan kente dönüp baktı ve Tanrı'nın yargısını gözler önüne seren bir anıt haline dönüştü. Eğer Lut, pazarlık yapmadan hemen dağlara kaçsaydı, karısı da kaçabilecekti. Lut'un davranışı, karısını mahkum etti. Lut'un tereddütlü kaçışı, eşinin de Tanrı'nın yargısını hafife almasına yol açtı. Bedeni kentin dışında olduğu halde yüreği hala Sodomdaydı. Sodom'la birlikte yok oldu. Tanrı'ya isyan etmişti, çünkü Tanrı'nın yargısı onun mal varlığına ve çocuklarına yıkım getirecekti. Yıllardır biriktirdiği eşyalar yok olacaktı. Tanrı'nın sağladığı kurtuluşu şükrederek kabullenmek yerine, tanrısal uyarıyı reddedenlerin yaşamına özenerek geriye baktı. {1GS 83.1}

Bazı imanlılar, "Eşim ve çocuklarım kurtulmadı ki, benim kurtuluşum kaç para eder" diyorlar. Sevdikleri insanlar yanlarında olmadıkça göğün gök olmayacağını hissediyorlar. Ancak bunu söyleyenler Yaratıcılarına ve Kurtarıcılarına güçlü sevgi ve sadakat bağlarıyla bağlı olduklarını unutuyorlar mı? Dostlarımız Kurtarıcı'nın sevgisini reddediyor diye biz de O'na sırt mı çevirelim? Mesih kurtuluşumuz için sınırsız bir bedel ödemiştir; bu kurtuluşun değerini bilen hiç kimse Tanrı'nın merhametini hor görmez. Başkalarının, Tanrı'nın sözlerini göz ardı etmesi, bizi bu konuda daha da titiz kılmalıdır. Tanrı'yı onurlandırmalı ve herkesi Tanrı'nın sevgisini kabul etmeye yönlendirmeliyiz. {1GS 83.2}

Sodom Yok Ediliyor

"Lut Soar'a vardığında güneş doğmuştu." Sabahın parlak ışıkları ovadaki kentlere sadece bolluk ve esenlik vaat eder gibiydi. Sokaklarda etkin bir yaşam başlamıştı; erkekler çeşitli yerlere dağılıyor, günün işlerine ya da zevklerine dalmaya hazırlanıyorlardı. Lut'un damatları, yaşlı adamın korkuları ve uyarılarıyla dalga geçiyorlardı. {1GS 83.3}

Hiç beklenmedik bir anda, bulutsuz gökten yıldırımlar düşmeye başladı ve fırtına patladı. Rab Sodom ve Gomora'nın üzerine gökten ateşli kükürt yağdırdı. Saraylar ve tapmaklar, pahalı konutlar, bahçeler, bağlar ve daha bir gece önce göksel habercilere hakaret eden zevk peşindeki kalabalıkların tümü yanıp tükendi. Sanki dev bir ocaktan bulutlar yükseliyordu. Güzel Sidim vadisi, yaşanmayacak bir hale geldi. Kentin yıkıntıları, Tanrı'nın günahı nasıl yargıladığına dair gelecek kuşaklara tanık olarak kaldı. {1GS 83.4}

Şu anda Sodom ve Gomora'yı yıkıma götüren günahların çok daha büyükleri işlenmektedir. Tövbeye çağıran müjdeyi işiten, ama kulak vermeyenler Sidim vadisinde yaşayanlardan daha çok suçludur. Sodom'un sonu, yalnız göze batan günahlardan suçlu olanları değil, gökten gelen ışığı ve ayrıcalığı reddeden herkes için ciddi bir uyarıdır. {1GS 84.1}

Kurtarıcı, yoldan çıkan oğlunu bağışlamaya can atan bir babadan daha büyük bir sevgi, bağışlama ve merhamet ile insanlardan karşılık beklemektedir. '"Bana dönün, ben de size dönerim' diyor her şeye egemen Rab" (Malaki 3:7). Bu şefkatli sevgiyi reddedenler, sonunda karanlıkta kalacaklardır. Tanrı'nın merhametini uzun süre reddederek nasırlaşan bir yürek, artık O'nun lütfunu algılayamaya-cak hale gelmiştir. Mesih'in sevgisini tanımış, ama günahın zevkine dönmüş olanların yargılanması, ovadaki kentlerin yargılanmasından çok daha şiddetli olacaktır. Göksel kitaplarda, ulusların, ailelerin ve bireylerin günahları kayıtlıdır. Tövbe çağrıları yapılacak, af sunulacak, ama herkesin hesap vereceği bir an gelecektir. İnsan kendi kararını vermektedir. İnsanın geleceği kendi seçimiyle belirlenmektedir. Yargının yürütülmesi için işaret verilecektir. {1GS 84.2}

Başka bir Sodom

Günümüzün dinsel dünyasında Tanrı'nın merhametiyle oyun oynanmaktadır. Büyük kalabalıklar yasayı boşa çıkarmışlardır. İnsan kuralları öğretilmektedir (Matta 15:9). Birçok kilisede sadakatsizlik baskın çıkmış, Kutsal Kitap'a duyulan inanç sarsılmıştır. Canlı imanın yerini boş şekilcilik almıştır. Sonuç olarak imandan dönüş ve benlikten kaynaklanan etkinlikler yayılmaktadır. Mesih'in söylediği gibi, "Nuh'un günlerinde nasıl olduysa İnsanoğlu'nun günlerinde aynısı olacak" (Luka 17:28,30). Dünya hızla yıkıma doğru gitmektedir. {1GS 84.3}

Kurtarıcımız şöyle demiştir: "Kendinize dikkat edin! Yürekleriniz sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın. O gün, üzerinize bir tuzak gibi inmesin. Çünkü o gün bütün yeryüzünde yaşayan herkesin üzerine gelecektir. Her an uyanık durun, gerçekleşmek

üzere olan bütün bu olaylardan kurtulabilmek ve İnsanoğlu'nun önünde durabilmek için dua edin" (Luka 21:34-36). {1GS 84.4}

Sodom yıkılmadan önce Tanrı, Lut'a bir bildiri vermişti; "Kaç, canını kurtar!" Aynı uyarı, Kudüs'ün yıkımından önce de verilmişti: "Kudüs'ün ordular tarafından kuşatıldığını görünce bilin ki, kentin yıkılacağı zaman yaklaşmıştır" (Luka 21:20,21). İmanlıların beklememesi, kaçması gerekiyordu. {1GS 85.1}

İmanlılar kötü kişilerin arasından kararlı bir şekilde çıkmalı ve canlarını kurtarmalıydılar. Nuh'un günlerinde nasılsa, Lut'un günlerinde de aynıydı. Kudüs'ün yıkımından önce öğrenciler için nasıl olduysa, son günlerde de aynısı olacaktır. Tanrı'nın sesi yine işitilmekte, halkının baskın çıkan günahtan kurtulmasını buyurmaktadır. {1GS 85.2}

Son günlerde yaşanacak olan bozulma ve imandan dönüş Yuhanna peygambere Babil'le ilgili görümde bildirilmişti. "Gördüğün kadın, dünyanın kralları üzerinde egemenlik süren büyük kenttir" (Esinleme 17:18). Babil'in yıkılışından önce gökten çağrı yapılacaktır; "Ey halkım! Onun günahlarına ortak olmamak, uğradığı belalara uğramamak için çıkın oradan!" (Esinleme 17:18). Nuh'un ve Lut'un günlerinde olduğu gibi günümüzde de Tanrı ile dünya arasında herhangi bir bağ bulunmamalı, dünyasal zenginliklerin güvenliğine dönüş olmamalıdır (Matta 6:24). {1GS 85.3}

Gökler, günahkarların üzerine hızlı bir yıkım geleceğini duyururlarken, insanlar bolluk ve esenlik hayali kurmakta, kalabalıklar "Esenlik ve güvenlik" diye bağırmaktadır. Ovadaki kentler, yıkımdan bir gece önce zevkle sürüklenmiş ve Tanrı habercisinin uyarılarına gülüp geçmişti. Ama o gece, merhamet kapısı Sodom'un kayıtsız sakinlerine sonsuza dek kapandı. Tanrı'yla alay edilemezdi. {1GS 85.4}

Dünyanın büyük bir kısmı Tanrı'nın merhametini reddedecek, böylece hızlı ve geri alınamayacak bir şekilde mahvolacaktır. Ancak uyarılara kulak verenler, "Yüceler Yücesinin barınağında oturacak ve her şeye gücü yetenin gölgesinde yaşayacaktır" (Mezmur 91:1). {1GS 85.5}

Soar kısa bir süre içinde Tanrı'nın tasarladığı gibi yanıp yıkıldı. Lut ise dağlara çekildi ve bir mağarada yaşamaya başladı. {1GS 85.6}

Ne var ki Sodom'un laneti, onu oraya kadar takip etti. Kızlarının günahlı eylemi, o iğrenç kentin onların karakterine sinmiş mirasıydı. Lut Sodom'u zevkli ve karlı bir yer olduğu için seçmiş, ama yüreğinden Tanrı korkusu eksilmemişti. Sonuçta ateşten çekilip kurtarıldı, ama mal varlığından, eşinden ve çocuklarından oldu. Mağaralarda oturarak yaşlılığında düşkünlüğü yaşadı. Üstelik yeryüzüne, doğru insanlardan oluşan bir kuşak değil, Tanri'ya düşman, savaşçı ve putperest olan iki ulus bıraktı. Bu uluslar da, günah kaseleri ağzına kadar dolduğu zaman yıkıma mahkum oldular. Bilgece atılmayan bir adımın sonuçları ne kadar korkunç oldu! {1GS 85.7}

"Zengin olmak için didinip durma, bunu düşünmekten vazgeç. Kazanca düşkün olan kendi evine sıkıntı verir." "Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanları çöküşe ve yıkıma götüren birçok anlamsız ve zararlı arzulara kapılırlar" (Süleyman'ın Özdeyişleri 23:4; 15:27; l.Timoteyus 6:9). {1GS 86.1}

Lut, Sodom'a girdiği zaman, kendisini ve ev halkını günahtan korumaya niyetliydi. Ama sonuçta başarısız oldu. Bunun sonucu da önümüzdedir. {1GS 86.2}

Lut gibi birçok kişi çocuklarının mahvolduğunu görüyor ve kendi canlarını zorlukla kurtarabiliyor. Ömürlük kazançları kayboluyor ve yaşamları üzücü bir başarısızlıkla son buluyor. Oysa gerçek bilgeliğe kulak verselerdi, belki çocuklarına daha küçük bir dünyasal varlık kalırdı, ama ölümsüz mirasa ortak olmaya hak kazanırlardı. {1GS 86.3}

Tanrı'nın vaat ettiği miras bu dünyada değildir. İbrahim, "iman sayesinde, bir yabancı olarak vaat edilen ülkeye yerleşti. Aynı vaadin mirasçıları olan İshak ve Yakup'la beraber çadırlarda yaşadı. Çünkü mimarı ve yapıcısı Tanrı olan sağlam temelli kenti bekliyordu. Oysa onlar daha iyisini, yani göksel olanı arzu ediyorlardı. Bundan dolayı Tanrı, onların Tanrısı olarak anılmaktan utanmıyor. Çünkü onlara bir kent hazırlamıştır" (İbraniler 11:9,10,16). {1GS 86.4}

Bölüm 15: İshak'm Evliliği: Kutsal Kitap'taki En Mutlu Örnek

Bu bölüm Yaratılış 24'e dayanmaktadır.

İbrahim artık çok yaşlanmıştı; ama yapınası gereken bir şey daha vardı. İshak Tanrı'nın yasasını kendisinden miras alacak ve seçilmiş halkın babası olacaktı. Ancak henüz evlenmemişti. {1GS 87.1}

Kenanlılar putperestliğe dalmışlardı. Bu nedenle Tanrı, onlarla kendi halkı arasında evlilik bağı kurulmasını yasaklamıştı. Böyle evliliklerin insanları imandan saptıracağını biliyordu. İshak'ın yumuşak ve boyun eğmeye yatkın bir karakteri vardı. Tanrı'dan korkmayan birisiyle birleşseydi, uyumlu olmak uğruna tanrısal ilkelerden ödün vermesi gerekecekti. İbrahim'in zihninde, oğlu için bir eş seçmek büyük önem taşıyordu. Oğlunu, Tanrı'dan uzaklaştırmayacak bir kadınla evlendirmeyi arzuluyordu. {1GS 87.2}

Eski zamanlarda, evlilikle ilgili ön görüşmeler tarafların ana babaları tarafından yapılırdı. Tanrıya tapınanlar arasında da aynı gelenek geçerliydi. Kimseden sevmedikleri kişilerle evlenmesi beklenmiyordu, ama gençler Tanrı'dan korkan ana babalarının düşüncelerine göre hareket ediyorlardı. Bunun tersini yapmak ana babalara saygı-sızlık etmek ve suç işlemek anlamına gelirdi. {1GS 87.3}

Babasına güvenen İshak da bu konuyu ona bıraktı, Tanrı'nın da yaptığı seçimde kendisine yön vereceğine inanıyordu. İbrahim'in aklına Mezopotamya'da bulunan babasının akrabaları geldi. Putperestlikten tam anlamıyla özgür olmasalar da gerçek Tanrı bilgisine sahiptiler. İshak onlara gitmemeliydi, ama onların arasında evini bı-rakıp İshak'a bağlanacak ve yaşayan Tanrıya gönül verecek bir kişi bulunabilirdi. {1GS 87.4}

İbrahim bu durumu "evindeki en yaşlı ve her şeyden sorumlu hizmetkârına" açıkladı. Hizmetkarın İshak için Kenanlılar'dan bir kız bulmaması için ona yemin ettirdi. Mezopotomya'daki Nahor'un ailesinden bir kız seçecekti. Eğer aileden bir kız bulunamazsa, hizmetkar bu yeminden özgür olacaktı. İbrahim, hizmetkarın yolculuğunu Tanrı'nın kutsayacağına dair ona güvence verdi; "Beni baba ocağından, doğduğum ülkeden getiren, 'Bu toprakları senin soyuna vereceğim' diyerek ant içen göklerin Tanrısı Rab senin önünden meleğini gönderecek. Böylece oradan oğluma bir kız alabileceksin." {1GS 87.5}

Haberci gecikmeden yola çıktı. Kendi yanına on deve ve akrabalar için armağanlar alarak Şam'ın ilerisine, Doğu'daki büyük ırmağın kıyısındaki düzlüklere doğru uzun bir yolculuğa koyuldu. {1GS 88.1}

Harana, Nahor kentine varınca kadınların su çekmek için geldiği pınarın yanı başındaki duvarlarda durdu. Kafasında kaygılar vardı. Çünkü yapacağı seçim, yalnız efendisinin ev halkını değil, gelecek kuşakları da etkileyecekti. Tanrı'nın, meleğini göndereceğini hatırladığı için O'ndan kendisine yön vermesini diledi. Efendisinin evinde süreğen nezakete

ve konukseverliğe alışkındı; şimdi de Tanrı'nın seçtiği kızın, böyle bir nezaket eylemiyle belli olmasını diledi. {1GS 88.2}

Duası sona ermeden yanıt geldi. Kuyudaki kadınlardan biri, nazik davranışlarıyla hizmetkarın dikkatini çekti. Kuyudan dönen kızın yanına giderek omzundaki testiden kendisine su vermesini istedi. Kız nazik bir cevap vererek develeri de sulamayı teklif etti. {1GS 88.3}

Böylece beklenen işaret verildi. Kız çok güzeldi; nezaketi yumuşak yüreğini, etkin ve enerjiyle dolu doğasını açığa vuruyordu. O ana kadar Tanrı, İbrahim'in hizmetkarını yönlendirmiş ve onunla birlikte olmuştu. Kızın ana babasını sorduğunda, İbrahim'in yeğeni Betuel'in kızı olduğunu öğrendi. "Adam yere eğilip Rab'be tapındı." {1GS 88.4}

Hizmetkar, İbrahim'le bağlantısını açıkladı. Eve dönen kız olanları anlattı. Erkek kardeşi Lavan hızla koşarak hizmetkarı eve çağırdı. {1GS 88.5}

Eliezer görevini ve pınar başındaki duasını anlatmadan ağzına yemek koymadı. Sonra da şöyle dedi: "Şimdi efendime iyilik ve bağlılık mı göstereceksiniz, yoksa olmaz mı diyeceksiniz, bana bildirin. Öyle ki, ben de ne yapacağıma karar vereyim." Kendisine şöyle yanıt verildi: "Bu Rab'bin işi" diye karşılık verdiler, "Biz sana ne iyi, ne kötü diyebiliriz. İşte Rebeka burada. Al götür. Rab'bin buyurduğu gibi efendinin oğluna karı olsun." {1GS 88.6}

Rebeka Tanrı'nın Konuştuğuna İnanıyor

Rebeka'ya danıştılar; İbrahim'in oğluyla evlenip babasının evinden uzakta yaşamayı istiyor mu diye sordular. Rebeka, Tanrı'nın kendisini İshak'ın eşi olması için seçtiğine inanıyordu; "İstiyorum" diye yanıt verdi. {1GS 88.7}

Efendisinin sevincini düşünen hizmetkar, gitmek için sabırsızlanıyordu; sabahleyin eve dönmek üzere yola çıktılar. İbrahim Beerşeva'da yaşıyor, İshak ise komşu ülkede sürülerle ilgileniyordu. Ama Haran'dan gelecek haberi beklemek için babasının çadırına dönmüştü. "Akşam üzeri düşünmek için tarlaya gitti. Başını kaldırdığında develerin yaklaştığını gördü. Rebeka İshak'ı görünce deveden indi, İbrahim'in hizmetkârına, Tarladan bizi karşılamaya gelen şu adam kim?' diye sordu. Hizmetkâr, 'Efendimdir' diye karşılık verdi. Rebeka peçesini alıp yüzünü örttü. Hizmetkâr bütün yaptıklarını İshak'a anlattı. İshak Rebeka'yı annesi Sâra'nın yaşamış olduğu çadıra götürüp onunla evlendi. Böylece Rebeka İshak'ın karısı oldu. İshak onu sevdi. Annesinin ölümünden sonra onunla avunç buldu." {1GS 88.8}

İbrahim, Kayin'in günlerinden beri Tanrı'dan korkan insanlarla korkmayanların evliliklerinin sonuçlarını biliyordu. Kendisinin Hacerle evliliği, İsmail'le Lut'un evlilik bağları önünde duruyordu. Babanın İsmail üzerindeki etkisiyle annenin putperest akrabalarının çocuk üzerindeki etkisi birbiriyle çatışıyordu. Hacer'in kıskançlığı ve İsmail için seçtiği eşler, İbrahim için aşılması güç engeller oluşturmuştu. {1GS 89.1}

İbrahim'in ilk öğretişlerinin İsmail üzerinde etkisi olmuştu, ama onun karılarının etkisi ailede putperestliğin baskın çıkmasına yol açtı. Babasından ayrı düşen, Tanrı sevgisinden ve korkusundan yoksun bir evde çekişmelere ve kavgalara maruz kalan İsmail, çölde ya-bansı ve aykırı bir yaşam biçimini benimsedi. "O herkese, herkes de ona karşı çıkacak. Kardeşlerinin hepsiyle çekişme içinde yaşayacak" (Yaratılış 16:12). Ömrünün son günlerinde tövbe etmiş ve babasına dönmüştü, ama karakterinin etkisi soyuna da yansımıştı. Kendisinden çıkan güçlü ulus, her zaman kargaşayla çalkalanmış ve Tanrı'dan uzak kalmıştır. {1GS 89.2}

Lut'un karısı bencil ve imansız bir kadındı; kocasını etkileyerek İbrahim'den ayrı düşmesine yol açmıştı. Ama Lut, onun için Sodom'da kalmayacaktı. Lut'un eskiden İbrahim'den aldığı eğitim olmasaydı, karısının ve o kötü kentin etkisiyle Tanrı'ya sırtını dönebilirdi. {1GS 89.3}

Tanrı'dan korkan bir kişinin, Tanrı'dan korkmayan bir kişiyle birleşmesi, kendisini tehlikeye atması demektir. "İki kişi anlaşmadan birlikte yürür mü?" (Amos 3:3). Evliliğin mutluluğu ve zenginliği iki tarafın da birliğine bağlıdır. Ancak imanlıyla imansız arasında zevkler, eğilimler ve amaçlar açısından büyük farklılıklar vardır. İmansız kişinin ilkeleri ne denli pak ve doğru olursa olsun, imanlı kişiyi Tanrı'dan uzaklaştırma eğilimi gösterecektir. {1GS 89.4}

İmansız olduğu zaman evlenen bir kişi, iman ettikten sonra inançları farklı da olsa eşine bağlı kalmalıdır. Ancak Tanrı'nın buyrukları, zulüm ve denenmelerle sonuçlansa bile her türlü dünyasal ilişkinin üstünde tutulmalıdır. Sevgi ve sadakat, imansız eşin kazanılmasını sağlayabilir. Ancak tanrısızlarla evlenmek Kutsal Kitap'ta yasaklanmıştır; "İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin" (2.Korintliler 6:14,18). {1GS 90.1}

Evlenmeden Önce

İshak, dünyanın kutsanacağına ilişkin vaatlerin mirasçısıydı, ama kırk yaşında olduğu halde kendisine bir eş seçmesi için babasına boyun eğdi. Bu evliliğin meyvesi, hoş ve güzel bir mutluluktur. "İshak Rebeka'yı annesi Sâra'nın yaşamış olduğu çadıra götürüp onunla evlendi. Böylece Rebeka İshak'ın karısı oldu. İshak onu sevdi. Annesinin ölümünden sonra onunla avunç buldu." {1GS 90.2}

Gençler, bu tür kararlarda yalnızca kendi duygularına danışmayı seçiyorlar. Ana babalarına danışmadan kendi başlarına karar almanın yeterli olduğunu düşünüyorlar. Birkaç yıllık evlilik yaşamı, hatalarını gözler önüne seriyor, ama artık çok geç kalınmış oluyor. Acele seçime neden olan bilgelik ve öz denetim yoksunluğu, evliliğin sinir edici bir boyunduruk olmasına yol açıyor. Böylece birçok kişi bu yaşamdaki mutluluklarını ve gelecek yaşamın ümidini kaybediyor. {1GS 90.3}

Kutsal Kitap'a danışmak ve duayla Tanrı'nın yönlendirişini aramak özellikle böyle büyük ve bağlayıcı kararlarda önem kazanmaktadır. {1GS 90.4}

Ana babalar, çocuklarının gelecekteki mutluluklarından sorumlu olduklarını asla unutmamalıdır. İbrahim, çocuklarına ana babanın yetkisini saymayı öğretmişti. Onun günlük yaşamı, bu yetkinin bencil ve keyfi olmadığını, sevgiye dayandığını, çocukların refahını ve mutluluğunu göz önünde bulundurduğunu göstermektedir. {1GS 90.5}

Babalar ve anneler çocuklarını sevgi konusunda yönlendirmeli, onların eş seçimine yardımcı olmalıdır. Çocukların karakteri, ilk yıllarından başlayarak biçimlendirilirse, iyi ve doğru olana bağlı kalacak, pak ve soylu bir yaşam süreceklerdir. Gerçek, paklık ve iyilik sevgisinin çocuğun içine önceden ekilmesini sağlayın. Böylece gençler, ileride bu niteliklere sahip olan kişilerle evlenmek isteyeceklerdir. {1GS 90.6}

Ana babalar, göksel Baba'nın sevgisini çocuklarına göstersinler. Evler gün ışığıyla dolup taşsın. Bunun çocuklarınız için değeri, mal ve mülk varlığından daha büyük olacaktır. Evdeki sevgi, çocukların yüreklerinde canlı kalsın. Ana babalarının evlerini, göksel bir esenlik ve mutluluk yuvası olarak ansınlar. {1GS 91.1}

Gerçek sevgi, yüksek ve kutsal bir ilkedir; sert bir şekilde sınandığında uçup giden bir dürtü değildir. Gençler, ana babalarının evinde, kendi evleri için hazırlık yapmalıdırlar. Kendilerini inkar etmeyi, nezaketi, şefkati ve Hıristiyanlığa yaraşan karakteri orada edinmelidirler. {1GS 91.2}

Böyle bir ev halkında yetişen kişi, kendi evinin başına geçtiğinde, yaşam arkadaşı olarak seçtiği kişiye nasıl mutluluk vereceğini bilecektir. O zaman evlilik, sevginin sonu değil başı olacaktır. {1GS 91.3}

Bölüm 16: Yakup ve Esav

Bu bölüm Yaratılış 25:19-34; 27'ye dayanmaktadır.

İshak'ın ikiz oğulları Yakup ve Esav, karakter ve yaşam konularında çarpıcı bir karşıtlık sergilemişlerdir. Bu farklılık, onlar dünyaya gelmeden önce Tanrı'nın meleği tarafından bildirilmiştir. Rebeka'nın sıkıntılı duasına karşılık olarak kendisine iki oğul verileceği söylenmiştir. Melek Rebeka'ya, çocukların geleceğini anlatmış, birinin diğerinden daha büyük olacağını bildirmiştir. Küçük olanı baskın çıkacaktır. {1GS 92.1}

Esav kendi benliğine bağlı bir şekilde yetişmiş, bütün ilgisini yaşadığı ana odaklamıştır. Kısıtlamalardan hoşlanmadığı için, avcılık yaşamını benimsemiştir. Buna rağmen, babasının en sevdiği çocuk odur. Büyük oğul, dağları ve çölleri korkusuzca dolaşarak avladığı hayvanları eve getirir, macera dolu yaşamının heyecan verici anlarını ev halkına anlatırdı. {1GS 92.2}

Yakup ise düşünceli ve özenliydi; daha çok geleceği düşünür, toprağın ürünleri ve sürülerin bakımıyla ilgilenmekten zevk alırdı. Yakup'un sabrı, idareciliği ve ileri görüşlülüğü annesi tarafından hoş karşılanırdı. Yakup'un yumuşaklığı, annesinin mutluluğuna Esav'ın övüngen ve atılgan kişiliğinden daha büyük bir katkıda bulunurdu. Rebeka için göz bebeği Yakup'tu. Esav ve Yakup'a, ilk doğum hakkına büyük önem vermeleri öğretilmişti. Çünkü bu hak, yalnız dün-yasal zenginliğin değil, ruhsal önceliğin de kime miras kalacağını belirliyordu. İlk doğan çocuk, ileride ailenin kahini olacak ve dünyanın Kurtarıcısı onun soyundan çıkacaktı. {1GS 92.3}

Diğer yandan, ilk doğum hakkına sahip olan kişinin sorumlulukları da vardı. Bereketleri miras alacak olan kişi tüm yaşamını Tanrı'nın hizmetine adamalıydı. Evliliğinde, aile ilişkilerinde ve toplum içindeki yaşamında Tanrı'nın isteğine bağlı kalmalıydı. {1GS 92.4}

İshak oğullarına bu ayrıcalıkları ve koşulları bildirdi. İlk doğum hakkının, yaşça büyük olan Esav'ın elinde bulunduğunu açıkça söyledi. Ancak Esav'ın inançlı bir yaşam için gönlü yoktu. Ruhsal doğum hakkıyla birlikte gelen gerekler, onun hoşnut kalmadığı engeller gibiydi. Tanrı'nın yasası ve İbrahim'le tanrısal antlaşma koşulları Esav için bir boyunduruktan başka bir şey değildi. Kendi benliğine bağlı olduğu için her şeyden çok özgürlüğüne önem veriyordu. Esav için mutluluk; güç ve zenginlik, şölenler ve alemlerdi. Vahşi ve gezgin bir yaşamın kesintisiz özgürlüğünü her şeye yeğliyordu. {1GS 92.5}

Rebeka meleklerin sözlerini anımsadı ve oğullarının karakterini kocasından daha iyi görebildi. Tanrısal vaadin Yakup için geçerli olduğunu bildiğinden İshak'a meleğin sözlerini iletti. Ancak babanın sevgisi büyük oğla odaklanmıştı. {1GS 93.1}

Yakup annesinden ilk doğum hakkının kendisine kalacağını öğrenmiş ve bunun getireceği ayrıcalıkları arzulamaya başlamıştı. İstediği şey babasının zenginliği değil ruhsal

doğum hakkıydı. Yakup da İbrahim gibi Tanrı'yla beraber olmak, O'na kefaret sunuları getirmek, vaat edilen Mesih'in çıkacağı seçilmiş halkın atası olmak, antlaşmanın kapsamındaki ölümsüz mutluluğu miras almak istiyordu. Yakup'un arzularını alevlendiren ayrıcalık ve saygınlık buydu. {1GS 93.2}

Babasının ruhsal doğum hakkına ilişkin anlattığı her şeyi dinledi; annesinden öğrendiklerini dikkatlice yüreğinde sakladı. Bu konu, onun başlıca ilgi alanı olmuştu. Ne var ki Yakup'un zihni, saygı duyduğu Tanrı'nın bilgisini tatmamış, yüreği tanrısal lütufla henüz yoğrulmamıştı. Bu yüzden kardeşinin önem vermediği, ama kendisi için çok değerli olan berekete kavuşmak için bir hile düşünmeye başladı. {1GS 93.3}

Esav Hâzinesini Satıyor

Bir gün avdan yorgun argın dönen Esav, Yakup'un hazırladığı yemekten istedi. Yakup bu avantajdan yararlanarak doğum hakkı karşılığında ağabeyinin açlığını gidermeyi teklif etti. Esav, "Baksana, açlıktan ölmek üzereyim" dedi, "İlk oğulluk hakkının bana ne yararı var?" Böylece Esav, bir tabak yemek için doğum hakkını bıraktı ve ant içerek bunu onayladı. Esav'ın bütün ilgisi anlık ihtiyacına yönelikti. Gelip geçici bir ihtiyacı gidermek için Tanrı'nın, babalarına vaat ettiği yüce mirası kaybetti. Göksel olanı dünyasal olanla değiştirmeye, anlık bir ihtiyaç için geleceğin bütün iyiliğini yok saymaya hazırdı. {1GS 93.4}

Esav ilk doğum hakkını hor gördü. Ondan kurtularak geçici bir rahatlık duygusu hissetti. Artık istediği gibi yaşayabilirdi. Birçok kişi, özgürlük adını verdikleri vahşi zevkler uğruna ilk doğum hakkını, göksel ve sonsuz mirası satmaktadır. {1GS 93.5}

Esav Hititli iki kadını eş olarak aldı. Sahte ilahlara tapman bu kadınların putperestliği İshak'ı ve Rebeka'yı çok kederlendirdi. Esav, seçilmiş halkla putperestler arasında evlilik yapılmaması gerektiğine dair antlaşma koşullarından birini çiğnemişti. Buna rağmen İshak, ona ilk doğum hakkını vermeye kararlıydı. {1GS 93.6}

Aradan yıllar geçti. Yaşlanan ve görme yeteneği zayıflayan İshak, ölümünün yaklaştığını bildiğinden büyük oğlunu kutsamak için artık bekleyemeyeceğini biliyordu. Ancak Rebeka'nın ve Yakup'un karşı çıkacağını bildiğinden bu töreni gizlice yapmaya karar verdi. Esav'ı yanına çağırdı ve şöyle dedi: "Silahlarını ok kılıfını, yayını al, kırlara çıkıp benim için bir hayvan avla. Sevdiğim lezzetli bir yemek yap, bana getir yiyeyim. Ölmeden önce seni kutsayayım." {1GS 94.1}

Rebeka, olanları Yakup'a anlattı, bereketin Esav'a geçmemesi için acilen hareket etmeleri gerektiğini söyledi. Oğlu, dediklerini yaptığı takdirde Tanrı'nın vaatlerine kavuşabilirdi. Yakup hemen razı olmadı. Babasını aldatma düşüncesi onda büyük bir sıkıntı yarattı. Böyle bir günah, bereketten çok lanet getirecekti. {1GS 94.2}

Ancak sonuçta, vicdanının sesine kulak vermek yerine annesinin önerisini yerine getirmeye karar verdi. Aslında böyle bir hileye başvurmaya niyeti yoktu, ama bir kez

babasının huzuruna çıkınca artık çok geç kalmıştı. Yakup, özendiği berekete hileyle kavuştu. {1GS 94.3}

Hilenin Sonuçları

Yakup ve Rebeka, amaçlarına ulaştılar. Ancak hile onlara yalnızca dert ve sıkıntı getirdi. Tanrı, doğum hakkını Yakup'un alacağını zaten söylemişti, ama O'nun sözü imanla beklendiğinde yerine gelecekti. Rebeka oğluna verdiği yanlış tavsiyeden ötürü acı bir şekilde tövbe etti. Yakup kendisini suçladı. Babasına, kardeşine, kendisine ve Tanrı'ya karşı suç işlemişti. Kısacık bir saat içinde bütün yaşam boyunca anacağı bir hata işlemişti. O sahne, sonraki yıllarda oğullarının kötü bir yaşam sürmesi nedeniyle aklında hep taze kaldı. {1GS 94.4}

Yakup babasının çadırından çıktıktan hemen sonra Esav girdi. İlk doğum hakkını satmış olsa da, bereketi almaya kararlıydı. Ne de olsa işin içinde sadece ruhsallık değil, dünyasal ayrıcalıklar da vardı. Ailenin başı olacak ve babasının zenginliğine kavuşacaktı. "Baba, kalk, getirdiğim av etini ye" dedi, "Öyle ki, beni kutsayabilesin." {1GS 94.5}

Şaşkınlık ve sıkıntıyla titremeye başlayan yaşlı İshak kendisine hile yapıldığını fark etti. Büyük oğlunun yaşayacağı hayal kırıklığını hissetti. Ancak Tanrı'nın sağlayışının, kendisinin kaçınmaya kararlı olduğu sonu getirdiğini biliyordu. Meleğin Rebeka'ya söylediklerini hatırladı ve Tanrı'nın tasarısını yerine getirmek için uygun oğlun Yakup olduğunu gördü. Bereketin sözcükleri hala dudaklarındayken üzerinde Kutsal Ruh'un varlığını hissetti; "Artık o kutsanmış oldu." {1GS 94.6}

Esav Tövbe Edemedi

Esav önceden kendisine ait olan bereketi hafife alıyordu, ama artık elinden kaçırdığı için korkunç bir keder ve öfkeyle sarsılıyordu: Esav babasının anlattıklarını duyunca, acı acı haykırdı. Babasına, "Beni de kutsa, baba, beni de!" dedi. Ne var ki kayıtsızca satılan doğum hakkı artık geri alınmazdı. Bir kaç dakika midesine hakim olamadığı için değerli mirasını kaybetmişti. {1GS 95.1}

Aklı başına geldiğinde bereketi almak için çok geç olmuştu: "Kutsanmak için gözyaşlarıyla yalvardığı halde, vermiş olduğu kararın sonucunu değiştiremedi" (İbraniler 12:17). Tövbe yoluyla Tanrı'nın beğenisini kazanma kapısı Esav'a henüz kapanmamıştı. Ne var ki onun kederi, günahlı olduğunu görmekten kaynaklanmıyordu. Tanrı'yla barışmayı arzu etmiyordu. Esav günahı için değil, günahının sonuçları için kederleniyordu. {1GS 95.2}

Esav için Kutsal Yazı'da 'saygısız' sözcüğü kullanılıyor (İbraniler 12:16). Esav, Mesih'in kendileri için satın aldığı kurtuluşu hafife alanları, yeryüzünün gelip geçici değerleri uğruna göksel mirası kaybetmeyi göze alanları temsil etmektedir. Büyük kalabalıklar gelecekle ilgili hiçbir düşünceleri olmadan yaşayıp gitmektedir. İnsanlar Esav

gibi, “Yiyip içelim, nasılsa yarın öleceğiz” demektedir (l.Korintliler 15:32). İnsanın iştahı baskın çıkmakta, Tanrı ve gökler hor gö-rülmektedir. İnsanlara kendilerini bedenin ve ruhun kirinden arındırıp Tanrı korkusuyla yaşamaları söylendiğinde, bu sözler güçlerine gitmektedir. {1GS 95.3}

Kalabalıklar ilk doğum hakkını benliğin ihtiyaçları uğruna satabilmektedir. Gelip geçici zevkler, çürütücü ve zayıflatıcı günahlar uğruna sağlık kurban edilmekte, zihinsel yetiler zarar görmekte ve göklere girme hakkı kaybedilmektedir. Esav, kaybettiği şeyleri sonradan fark edip uyandı. Göksel mirası bencil arzularla değiştirenler için Tanrı’nın gününde de aynı şey olacaktır. {1GS 95.4}

Bölüm 17: Yakup'un Kaçışı ve Sürgün Yaşamı

Bu bölüm Yaratılış 28-31'e dayanmaktadır.

Esav tarafından ölümle tehdit edilen Yakup, babasının evinden, babasının bereketini alarak kaçtı. İshak ona antlaşma vaadini anımsatarak Mezopotamya'da annesinin ailesinden bir eş almasını söyledi. {1GS 96.1}

Ne var ki Yakup bu yalnız yolculuğa sıkıntılı bir yürekle çıktı. Elindeki değnekle vahşi ve göçebe oymaklar arasında yüzlerce kilometre yol almalıydı. Keder ve korku içinde insanlardan kaçınmaya çalıştı, çünkü öfkeli kardeşi tarafından bulunmak istemiyordu. Tanrı'nın kendisine vermeyi tasarladığı bereketi sonsuza dek kaybettiğinden korkuyordu; Şeytan da ona çeşitli ayartılarla baskı yapıyordu. {1GS 96.2}

İkinci günün akşamı, babasının çadırlarından epeyce uzaklaşmıştı. Dışlanmış bir kişi olduğunu ve başına gelen bütün sıkıntıların kendi kusurundan kaynaklandığını biliyordu. Ruhunu derin bir çaresizlik kapladı ve zorlukla dua etmeye çalıştı. Kendisini o kadar yalnız hissediyordu ki, Tanrı'nın korumasına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Ağlayarak günahını itiraf etti ve tümüyle bırakılmadığını gösteren bir işaret verilmesini diledi. {1GS 96.3}

Ancak Tanrı'nın merhameti, kusurlu ve güvensiz kuluna erişti. Rab Yakup'un ihtiyacını bir Kurtarıcı açıkladı. Yakup günah işlemişti, ama Tanrı'nın beğenisini yeniden kazanabileceği bir yol buldu. {1GS 96.4}

Yolculuğun verdiği yorgunluktan ötürü kendisine uzanacak bir yol buldu ve başını bir taşa yasladı. Uyurken yerden göğe uzanan bir merdiven gördü. Bu merdivene melekler inip çıkıyorlardı. Merdivenin üzerinde yücelik içindeki Rab görülüyordu. Yakup'a şöyle dedi: "Atan İbrahim'in, İshak'ın Tanrısı Rab benim" dedi, "Üzerinde yattığın toprakları sana ve soyuna vereceğim. Yeryüzünün tozu kadar sayısız bir soya sahip olacaksın. Doğuya, batıya, kuzeye, güneye doğru yayılacaksınız. Yeryüzündeki bütün halklar senin ve soyunun aracılığıyla kutsanacak." Bu vaat, İbrahim'e ve İshak'a verilmişti; şimdi de Yakup'a veriliyordu. Tanrı bu sözlerden sonra Yakup'u şöyle teselli etti: "Seninle birlikteyim. Gideceğin her yerde seni koruyacak ve bu topraklara geri getireceğim. Verdiğim sözü yerine getirinceye kadar senden ayrılmayacağım." {1GS 96.5}

Merhametli Rab, kaçak Yakup'a geleceği göstererek putperestler ve düzenbazlarla karşılaştığında ayartılara göğüs gerebilmesi için onu hazırladı. Tanrı'nın amacının Yakup aracılığıyla yerine gelecek olması onu sürekli olarak bağlılığa yöneltmeliydi. {1GS 97.1}

Bu görüm aracılığıyla kurtuluş tasarısı Yakup'a bildirilmiş oldu. Rüyadaki gizemli merdiven, İsa'nın Natanyel'e sözünü ettiği merdivendi; "Size doğrusunu söyleyeyim, göğün açıldığını, Tanrı'nın meleklerinin İnsanoğlu üzerinde yükselip indiklerini göreceksiniz" (Yuhanna 1:51). Adem ve Havva'nın günahları, yeryüzünü göklerden ayırmıştı. İnsan bu

yüzden Yaratıcısıyla beraber olamıyordu. Ancak dünya, ümitsizliğe terk edilmemişti. Merdiven, bu beraberliği yeniden kuracak olan İsa'yı temsil etmektedir. Mesih, zayıf ve çaresiz insanı, sınırsız gücün kaynağına bağlar. {1GS 97.2}

Bütün bunlar, Yakup'a rüyasında gösterildi. Yakup'un zihni o zaman gösterilenlerin sadece bir kısmını kavradıysa da, bu esinin büyük ve gizemli gerçekleri bütün ömrü boyunca incelenecek ve anlaşılacaktır. {1GS 97.3}

Yakup gecenin sessizliğinde uyandı. Görüm kaybolmuştu. Sadece ıssız tepelerin hatları ve göklerin parlak yıldızları görülüyordu. Yakup, Tanrı'nın kendisiyle birlikte olduğunu güçlü bir şekilde hissediyordu. "Rab burada, ama ben farkına varamadım...Ne korkunç bir yer!" dedi, "Bu, Tanrı'nın evinden başka bir yer olamaz. Burası göklerin kapısı." {1GS 97.4}

"Ertesi sabah erkenden kalkıp başının altına koyduğu taşı anıt olarak dikti, üzerine zeytinyağı döktü. Oraya Beyt-EI adını verdi." Beyt-El, 'Tanrı'nın evi' anlamına gelmektedir. Yakup bundan sonra ciddi bir ant içti. "Tanrı benimle olur, gittiğim yolda beni korur, bana yiyecek ve giyecek sağlarsa, esenlik içinde babamın evine dönersem, Rab benim Tanrım olacak. Anıt olarak diktiğim bu taş Tanrı'nın evi olacak. Bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim." {1GS 97.5}

Yakup, Tanrıyla pazarlık yapmak istemiyordu. Rab ona zaten bolluk vaadi vermişti ve bu ant, Tanrı'nın merhametinden emin olan bir yürekten taşıyordu. Yakup, Tanrı'nın beğenisinin özel belirtilerini gördüğü için buna bir karşılık vermesi gerektiğini biliyordu. {1GS 97.6}

İmanlı kişi Tanrı'nın kendisini kurtardığı zamanları minnetle anmalıdır. Her şeyin karanlık ve korkutucu göründüğü anlarda, bayılmak üzere olduğunda Tanrı'nın kendisini nasıl tazelediğini hatırlamalıdır. Sayısız bereketlerin içinde sık sık şöyle sormalıdır: "Ne karşılık verebilirim Rab'be, bana yaptığı onca iyilik için?" (Mezmur 116:12). {1GS 97.7}

Ondalık Neden Kutsaldır?

Tanrı bizi özel bir şekilde kurtardığı ya da bizi yeni ve umulmadık bereketlerle kutsadığı zaman O'nu armağanlar ve sunularla onurlandırmalıyız. Tanrı'nın bereketlerini sürekli olarak aldığımız gibi sürekli olarak vermeliyiz. {1GS 98.1}

Yakup, "Bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim" dedi. Müjdenin ışığının tümüne sahip olan bizler, Mesih görünmeden önce yaşayanlardan daha mı az vereceğiz? Bizim sorumluluğumuz daha da büyük değil midir? Sınırsız nitelikteki böyle bir sevgiyi ve kavranılamayacak değerdeki böyle bir armağanı matematik kurallarıyla, zamanla ve parayla ölçmeye çalışmak boş bir gayret olacaktır. Mesih'e ondalık sunmak mı? O'nun ödediği bedele kıyasla ne kadar küçük, değersiz ve utanç verici bir karşılık! Mesih çarmıh aracılığıyla kendisini sunarak bizden bütün varlığımızı beklemektedir. {1GS 98.2}

Göksel meleklerin varlığıyla imanı yenilenen ve güvenceye kavuşan Yakup, yolculuğuna devam ederek doğu halklarının ülkesine vardı. Ama onun varışı, İbrahim'in habercisinin yüz yıl kadar önceki varışından ne denli farklıydı! Hizmetkar o zaman develerle, altın ve gümüş armağanlarla oraya varmıştı. Oysa Yakup'un, elindeki değneğinden başka bir şeyi olmadığı gibi yalnızdı da... İbrahim'in hizmetkarı gibi o da pınarın başında durakladı ve orada Lavan'ın genç kızı Rahel'le karşılaştı. Kendisini tanıttıktan sonra Lavan'ın evine kabul edildi. Birkaç hafta içinde ne denli yetenekli ve özenli olduğunu kanıtladığından kalması için ısrar ettiler. Rahel'le evlenebilmek için Lavan'a yedi yıl boyunca hizmet sunmasına karar verildi. {1GS 98.3}

Yakup'un Rahel'e Duyduğu Sevgi

Geçmiş zamanların geleneklerine göre damat, evlenmek için belli bir miktar başlık parası, ya da buna denk gelen bir mülk vermek zorundaydı. Bu gelenek evliliğin güvencesi olarak görülüyordu. Babalar kızlarının mutluluğunu, ailesini destekleyemeyecek durumda olan bir adama emanet edemiyorlardı. İşini yönetemeyecek, hayvan ya da toprak edinemeyecek kadar tutumlu ve enerjik olmayan bir kişinin, ömrünün sıkıntıyla geçeceği belliydi. Ancak evlenmeye parası olmayanlar için de bir sınav vardı. Böylelerinin, başlık parasına denk gelen süre boyunca kızın babası için çalışmasına izin verilirdi. Damat adayı kendisini kanıtlayınca adamın kızıyla ev-lenebilirdi. {1GS 98.4}

Babanın aldığı başlık parası, geline genellikle evlilik anında verilirdi. Ancak Lavan, Rahel ve Lea'ya vermesi gereken başlık parasını bencilce elinde tuttu. Onlar da Mezopotamya'dan ayrılmadan önce babaları için şöyle dediler: "Onun gözünde artık yabancı değil miyiz? Çünkü bizi sattı. Bizim için ödenen bedelin hepsini yedi." {1GS 99.1}

Damat adayı, gelin adayına kavuşmak için böyle bir hizmet sunarken, acele evliliğin de önü kapanmış olur. Damat adayının sevgisinin derinliği ve ailesini geçindirip geçindiremeyeceği anlaşılır. Çağımızda evlenecek olan insanlar birbirlerinin huylarını ve alışkanlıklarını tanımak için fazla fırsat bulamıyorlar. Bu nedenle, sunakta birleştikleri zaman birbirlerine yabancı oluyorlar. Birçok çift birbirlerine uygun olmadıklarını çok geç fark ediyorlar ve sonuçta ömür boyu sefalet içinde yaşıyorlar. Onların çocukları da ana babalarının tembellikleri ya da kötü alışkanlıkları yüzünden acı çekerek yetişiyor. Damat adayının karakteri, eski gelenekte olduğu gibi evlenmeden önce sınansa, büyük bir mutsuzluğun önü alınmış olacaktır. {1GS 99.2}

Yakup, Rahel için yedi yıl boyunca sadık bir hizmet sundu. Rahel'i sevdiği için bütün bu yıllar ona birkaç gün gibi geldi. Ancak bencil Lavan, Rahel'i Lea'yla değiştirerek zalimce bir hile yaptı. Leanın bu hileye ortak olması nedeniyle Yakup, onu sevemeyeceğini anladı. Lavan'ı öfkeyle azarladığı zaman Lavan, yedi yıl daha hizmet sunduğu takdirde Rahel'i ona vereceğini söyledi. Ancak Lea'nın dışlanmaması için ısrar etti. Böylece Yakup kendisini acı verici bir du-rumda buldu. Sonunda, Lea'yla evli kalıp Rahel'i de eş olarak

almaya karar verdi. Gerçi Rahel her zaman sevilen bir eş oldu, ama Yakup'un yaşamı kız kardeşler arasındaki çekişme yüzünden acılıkla doldu. {1GS 99.3}

Yakup Mezopotomya'da, Lavan'ın hizmetinde yirmi yıl kaldı. Ancak Lavan, Yakup'un emeğinin bütün ürünlerini kendisine saklamaya kararlıydı. İki kızı için on dört yıllık bir çalışma istemiş, kalan sürede de Yakup'un ücreti on kez değişmişti. {1GS 99.4}

Ne var ki Yakup özenli ve sadık bir şekilde hizmet ediyordu. Yılın belli dönemlerinde sürülere bakıyor, kuru mevsimlerde susuz kalmalarına, ayazlı gecelerde üşümelerine engel oluyordu. Yakup baş çobandı ve diğer çobanların önderiydi. Koyunlarından herhangi biri kaybolduğu zaman, bunun bedelini baş çoban ödemeliydi. Bu nedenle gelişmeyen sürünün hesabını diğer çobanlara soruyordu. {1GS 100.1}

Sadık bir Çobanımız Var

Çobanın, çaresiz yaratıklarla ilgilenerek onlara merhamet etmesi, müjdenin bazı değerli gerçeklerine ışık tutmaktadır. Mesih bir çobana benzetilmektedir. Kendi koyunlarının, günahın karanlık dehlizlerinde mahvolduğunu görmüştür. Sürünün dışında olan bu koyunları kurtarmak için Baba evinin yüceliğini ve saygınlığını bırakmayı göze almıştır. "Yiteni arayacak, yolunu şaşıranı geri getireceğim. Yaralının yarasını saracak, zayıfı güçlendireceğim. Ama semizlerle güçlüleri yok edeceğim. Koyunlarımı adaletle güdeceğim... koyunlarımı kurtaracağım, artık çapul malı olmayacaklar. Koyunla koyun arasında ben yargıçlık yapacağım. Artık ulusların çapul malı, yabanıl hayvanların yemi olmayacaklar. Güvenlik içinde yaşayacaklar, kimse onları korkutmayacak" (Hezekiel 34:16,22,28). Çobanın sesi koyunlarını ağıla çağırmaktadır. O'nun çağırdığı yer, "gündüzün sıcağına karşı gölge, fırtınaya ve sağanak yağmurlara karşı sığınak olacaktır" (Yeşaya 4:6). Çoban zayıfı güçlendirir, kuzuları kollarına alır ve onları kucağında taşır. Sürüdekiler, Çobanı severler; "Bir yabancının peşinden gitmezler, ondan kaçarlar. Çünkü yabancıların sesini tanımazlar" (Bkz. Yuhanna 10:1-15). {1GS 100.2}

Mesih'in kilisesi, O'nun kanıyla satın alınmış ve her çobana Mesih'in Ruhu verilerek O'nun kendini inkar edişini örnek almaları istenmiştir. Çobanlar sürünün refahı için sürekli emek verecek ve sürü de onların gözetiminde gelişecektir. Baş Çoban göründüğü zaman yüceliğin solmaz tacına kavuşacaklardır (1.Petrus 5:4). {1GS 100.3}

Lavan'ın hizmetinde yorgun düşen Yakup, Kenan'a dönmeyi teklif etti. "Beni gönder, evime, topraklarıma gideyim" dedi, "Hizmetime karşılık karılarımı, çocuklarımı ver de gideyim. Sana nasıl hizmet ettiğimi biliyorsun." Ancak Lavan ona kalması için ısrar ederek, "Çünkü fala bakarak anladım ki, Rab senin sayende beni kutsadı" dedi. {1GS 100.4}

Yakup, "Ben gelmeden önce malın azdı. Benim sayemde Rab seni kutsadı. Malın gitgide arttı. Ya kendi evim için ne zaman çalışacağım?" dedi. Zaman geçtikçe Lavan, Yakup'un daha büyük olan zenginliğini kıskanmaya başladı. Oğulları da babalarının kıskançlığını paylaşıyorlardı. Kötü konuşmaları Lavan'ın kulağına erişti; "Yakup babamızın

sahip olduğu her şeyi aldı" dediler, "Bütün varlığını babamıza ait şeylerden kazandı." {1GS 101.1}

Esav'la karşılaşma korkusu olmasa Yakup düzenbaz kayınpederini çoktan terk ederdi. Ama şimdi de Lavan'ın oğullarından tehlike geleceğini hissediyordu. Lavan'ın oğulları, Yakup'un zenginliğini kendilerine ait olarak gördüklerinden zorbalığa başvurabilirlerdi. Yakup büyük bir karışıklık ve sıkıntı içindeydi. Ancak Beyt-El'deki vaadi anımsadığından davasını Tanrıya götürdü. Bir rüyada duasına yanıt geldi: "Atalarının topraklarına, akrabalarının yanına dön" dedi, "Seninle olacağım." {1GS 101.2}

Sürüler hızla toplandı, karılarını, çocuklarını ve hizmetkarlarını gönderen Yakup Fırat'ı geçti. Kenan sınırlarındaki Gilead'a doğru yola koyuldu. Lavan, üç gün sonra Yakup'u kovalamaya başladı ve yedinci gün onlara yetişti. Öfkeyle doluydu ve geri dönmeleri için onları zorlamaya kararlıydı. Kaçaklar gerçekten de büyük bir tehlikedeydi. {1GS 101.3}

Tanrı, kulunun yardımına yetişti. Lavan'a bir gece önce rüyada görünerek "Dikkatli ol!" dedi, "Yakup'a ne iyi, ne kötü bir şey söyleme." Yani, Lavan, dönmesi için Yakup'u ne zorlayacak ne de kandırmaya çalışacaktı. {1GS 101.4}

Lavan kızlarının başlık parasını elinde tutmuş, Yakup'a da hile yapmış ve kaba davranmıştı. Ancak şimdi Yakup'a kızları ve çocukları için herhangi bir şölen düzenlemeden kaçıp gittiği için sitem ediyordu. {1GS 101.5}

Yakup buna yanıt olarak Lavan'ın bencil ve baskıcı politikasını açıkça dile getirdi. Kendi sadakatini ve dürüstlüğünü de ona tanık olarak gösterdi. "Babamın ve İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın taptığı Tanrı benden yana olmasaydı, beni eli boş gönderecektin. Tanrı çektiğim zorluğu, verdiğim emeği gördü ve dün gece seni uyardı." {1GS 101.6}

Gerçekleri inkar edemeyen Lavan bu kez bir barış antlaşması önerdi. Yakup buna razı oldu ve antlaşmanın belirtisi olarak taşlardan bir sütun dikildi. Lavan, "Bu yığın bugün aramızda tanık olsun" dedi. Bu yüzden yığına Gilat adı verildi. Mispa diye de anılır. Çünkü Lavan, "Birbirimizden uzak olduğumuz zaman Rab aramızda gözcülük etsin" dedi, "Eğer kızlarıma kötü davranır, başka kadınlarla evlenirsen, yanımızda kimse olmasa bile Tanrı tanık olacaktır... İbrahim'in, Nahor'un, babasının Tanrısı aramızda yargıç olsun. Yakup babası İshak'ın taptığı Tanrı'nın adıyla ant içti." {1GS 101.7}

Bu antlaşmayı kutlamak için taraflar bir şölen düzenlediler. Dostça beraberlikle geçen geceden sonra sabah Lavan ve yakınları oradan ayrıldılar. Bu ayrılmayla birlikte İbrahim'in çocukları ile Mezopotamya'da yaşayanlar arasındaki bütün bağlantı koptu. {1GS 102.1}

Bölüm 18: Yakup'un Güreşle Geçen Korkunç Gecesi

Bu bölüm Yaratılış 32 ve 33'e dayanmaktadır.

Yakup birçok korkuyla birlikte yirmi yıl önce bir kaçak olarak geçtiği yolda ilerlemeye başladı. Babasını aldatma günahı her zaman akimdaydı. Uzun sürgünün bu günahın sonucu olduğunu biliyordu. Bunlar üzerinde gece gündüz düşündüğü için vicdanı bu yolculuğu üzüntüden çekilmez kıldı. Doğup büyüdüğü ülkenin tepeleri uzakta görünürken zihninde geçmiş canlandı. Aklına günahının anısıyla birlikte Tanrı'nın yardımına ve yönlendirişine dair vaatler de geldi. {1GS 103.1}

Esav'la ilgili düşünce de sıkıntılarını artırıyordu. Esav yalnızca intikam amacıyla değil, Yakup'un elindeki mal varlığını ele geçirmek için de şiddete başvurabilirdi. {1GS 103.2}

Rab Yakup'a, yeniden tanrısal lütfun bir işaretini verdi. Göksel meleklerden oluşan iki ordu Yakup'un yanına geldi. Yakup BeytEl'deki görümü hatırlıyordu, bu yüzden yüreğindeki ağırlık biraz olsun hafifledi. Kenan'dan kaçarken kendisine ümit ve cesaret sağlayan tanrısal haberciler, dönerken onu koruyacaklardı. Yakup bu yüzden o yere, 'Tanrı'nın ordugahı' adını verdi. {1GS 103.3}

Buna rağmen Yakup, kendi güvenliğini sağlamak için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Esav'ı uzlaşmayla selamlamak için haberciler gönderdi. Haberciler, Esav'a, "Efendim Esav" diye seslenirken kendi efendilerinden de 'kulun Yakup' diye söz edeceklerdi. Esav'ın mirasını geri almak için döndüğünden korkan Yakup, bildirisine şöyle ekledi: "Öküzlere, eşeklere, davarlara, kölelere, cariyelere sahip oldum. Efendimi hoşnut etmek için önceden haber gönderiyorum." {1GS 103.4}

Ne var ki gönderilen dostça bildiriye hiçbir karşılık gelmedi. Esav'ın intikam amacıyla yaklaştığı belli oluyordu. Yakup'un ev halkını korku sardı. İnsanlar savunmasız ve silahsız olduklarından düşmanca bir saldırıya karşı hazırlıksızdılar. Yakup sürüsünün genişçe bir kısmını cömert bir armağan olarak Esav'a gönderdi. Kardeşine yaptığı yanlışı elinden geldiğince örtmeye çalışıyor ve tehlikeden kurtulmaya gayret ediyordu. Sonra Tanrı'nın korumasını diledi: "Ey atam İbrahim'in, babam İshak'ın Tanrısı Rab! Bana, 'Ülkene, akrabalarının yanma dön, seni başarılı kılacağım' diye söz verdin. Bana gösterdiğin bunca iyiliğe, güvene layık değilim. Ürdün Irmağı'nı geçtiğimde değneğimden başka bir şeyim yoktu. Şimdi iki orduyla döndüm. Yalvarırım, beni ağabeyim Esav'dan koru. Gelip bana, çocuklarla annelerine saldırmasından korkuyorum. Sen bana, 'Seni kesinlikle başarılı kılacağım, soyunu denizin kumu gibi sayılamayacak kadar çoğaltacağım' diye söz vermiştin." {1GS 103.5}

Yakup geceyi Tanrı'ya dua ederek geçirmeye karar verdi. Tanrı, Esav'ın yüreğini yumuşatabilirdi. Yakup'un tek ümidi Tanrı'ydı. {1GS 104.1}

Bir Melek Yakup'la Güreşiyor

Bulunduğu yer, ıssız ve dağlık bir bölge, vahşi hayvanların, soyguncuların ve katillerin yuvasıydı. Yakup büyük bir sıkıntı içinde savunmasız bir şekilde yere eğildi. Vakit gece yarısını bulmuştu. Kendisi için hayatı yaşanmaya değer kılan her şey tehlikeye ve yıkıma açıktı. Kendi günahı yüzünden masumların tehlikeye girdiğini düşünmek kendisine acı verdi. {1GS 104.2}

Birden üzerine güçlü bir el geldi. Bir düşmanın canını almak istediğini düşündü. İkisi güreşmeye başladılar. Hiçbir söz söylenmedi; Yakup bütün gücünü ortaya koyarak büyük gayret gösterdi. Canı için savaşırken suçluluğu ruhunda ağır basıyor, günahları Tanrı'yla arasına giriyordu. {1GS 104.3}

Ancak Yakup bu zor anlarda Tanrı'nın vaatlerini anımsadı. Yabancıyla yaptığı mücadele sabaha kadar sürdü. Yabancı Yakup'un uyluk kemiğine çarptı ve onu anında sakatladı. Yakup o zaman göksel bir varlıkla güreştiğini anladı. Bu nedenle başarılı olamamıştı. Karşılaştığı varlık, antlaşma meleği olan Mesih'ti. Yakup artık sakattı ve keskin bir sancısı vardı, ama Meleğe yapıştı ve bırakmadı. O'nun bereketini diliyor, günahının bağışlandığına emin olmak istiyordu. Adam, "Bırak beni, gün ağarıyor" dedi. Yakup, "Beni kutsamadıkça seni bırakmam" diye yanıt verdi. Yakup kendi değersizliğini itiraf ederek antlaşmayı tutan Tanrı'nın sadakatine güveniyordu. {1GS 104.4}

Yakup, "Melekle güreşip yendi" (Hoşea 12:4). Günahlı ve kusurlu olan ölümlü Yakup, göklerin Efendisini yendi. Tanrı'nın vaatlerine sımsıkı sarıldı. Tanrı'nın sınırsız sevgiyle dolu olan yüreği günahkarın ricalarını geri çevirmedi. {1GS 104.5}

Yakup'un Adı 'İsrail' Oluyor

Yakup'un, doğum hakkını hileyle ele geçirme günahı artık açıkça belliydi. Tanrı'nın vaatlerine güvenmemiş, Tanrı'nın kendi zamanına ve yöntemine göre yerine getireceği vaatlere Yakup kendi gayretiyle kavuşmaya çalışmıştı. Bağışlandığının bir kanıtı olarak adı değiştirildi; kazandığı zaferin anısına ona yeni bir adı verildi: "Artık sana Yakup değil, İsrail denecek" dedi, "Çünkü Tanrı'yla, insanlarla dövüştün ve kazandın." {1GS 104.6}

Yakup'un yaşamındaki kriz geçmişti. Bütün varlığı kuşku, karışıklık ve kederle acılaşmıştı, ama artık hepsi geride kalmıştı. Tanrı'yla barışık olmanın huzuru çok tatlıydı. Yakup artık ağabeyiyle karşılaşmaya korkmuyordu. Tanrı Esav'ın yüreğini değiştirerek onu alçakgönüllülüğe ve tövbeye yöneltebilirdi. {1GS 105.1}

Yakup Melekle güreşirken, Esav'a başka bir göksel haberci gönderildi. Esav bir rüyada, kardeşinin yirmi yıl sürgünde yaşadığını, eve döndüğünde annesini ölü bulduğunda kederle dolduğunu gördü. Yakup'un çevresi Tanrı'nın ordularıyla kuşatılmıştı. Babasının Tanrısı, Yakup'la birlikteydi. {1GS 105.2}

İki taraf nihayet birbirlerine yaklaşmaya başladılar. Çölün hakimi savaşçılarıyla ilerliyor, Yakup da karıları, çocukları ve sürüleriyle birlikte yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Değneğine dayanarak yürüyen Yakup, son mücadeleden ötürü solgun ve çelimsiz olduğu gibi bir de topallıyordu. Acısı yüzünden ağır aksak yürüyordu, ama yüzünden sevinç ve esenliğin ışığı vardı. {1GS 105.3}

Topallayan kardeşi Yakup'u gören Esav, koşarak onu karşıladı; kucaklayıp boynuna sarıldı, öptü. İkisi de ağlamaya başladı. Bu görüntü, Esav'ın kaba savaşçılarının yüreğine bile dokundu. Önderlerindeki değişimi anlayamıyorlardı. {1GS 105.4}

Yakup, acıyla geçen önceki gece insanın yardımına güvenmenin, insan gücüne dayanmanın boşluğunu öğrenmişti. Kendisini çaresiz ve değersiz hissettiğinden, bir günahkar olarak Tanrı'nın merhamet vaadini dilemişti. Bu vaat, Tanrı'nın onu bağışladığının ve kabul ettiğinin güvencesiydi. {1GS 105.5}

Yakup'ıın Gelecekteki Sıkıntısı

Yakup'un güreşle ve acıyla geçen sıkıntılı gecesi, Mesih'in ikinci gelişinden önce Tanrı halkının yaşaması gereken sıkıntıyı temsil etmektedir. "Titreme sesi işittik, esenlik değil, yılgınlık... o Yakupun sıkıntı vaktidir; fakat ondan kurtulacak" (Yeremya 30:5-7). {1GS 105.6}

Mesih insanın uğruna aracılık etme etkinliğine son verince, bu sıkıntı dönemi başlayacaktır. O zaman her insanın kaderine karar verilecek ve günahtan temizleyecek kefaret kanı olmayacaktır. "Kötülük yapan, yine kötülük yapsın. Bayağı olan, bayağı yaşamını sürdürsün. Doğru olan, yine doğruyu yapsın. Kutsal olan kutsal kalsın" (Esinleme 22:11). Yakup'un, öfkeli kardeşi tarafından ölümle tehdit edilmesi gibi, Tanrı'nın halkı da kötüler tarafından tehdit edilecektir. Doğrular, kurtuluş için gece gündüz Tann'ya yakaracaklardır. {1GS 105.7}

Şeytan, Yakup'u Tanrı'nın meleklerinin önünde suçlamış, günahından ötürü onu yok etme hakkını almak istemişti. Yakup'a suç yükü vererek cesaretini kırmak istemiş ve Tanrı'dan soğutmaya çalışmıştı. Ancak Yakup gözyaşlarıyla yalvardığı zaman göksel Haberci, onun imanını denemek için günahını hatırlatmıştı. Yaşamını gözden geçiren Yakup, ümitsizliğe kapılmış, ama Meleğe sımsıkı yapışmıştı. Ricasına kavuşana kadar acısından ötürü gözyaşları dökmüştü. {1GS 106.1}

Son Mücadele

Kötülükle son kez mücadele eden Tanrı halkına da böyle olacaktır. Tanrı onların imanını, dayanma gücünü ve kendisinin kudretine güvenip güvenmediklerini sınayacaktır. Şeytan onların günahlarının bağışlanamayacak kadar büyük olduğunu söyleyerek onları kor-kutacaktır. Yaşamlarını gözden geçiren imanlılar ümitlerini yitirecektir. Ancak Tanrı'nın merhametini ve kendi içten tövbelerini anımsayarak Tanrı'nın vaatlerine yapışacaklardır. Duaları hemen cevaplanmıyor diye imanlarını kaybetmeyeceklerdir. "Beni kutsamadıkça seni bırakmam" diyeceklerdir. {1GS 106.2}

Yakup doğum hakkını hileyle elde ettiği için önceden tövbe etmeseydi, Tanrı onun canını koruyamazdı. Aynı şekilde, Tanrı'nın halkı sıkıntılarında korku ve acılarla yoğrulurken yaşamlarında itiraf edilmemiş günahlara yer verirlerse, ümitsizlik yüzünden imandan kopacaklar ve kurtuluşları için Tanrı'ya güven duyamayacaklardır. Ancak imanlıların gizli kusurları olmayacaktır. Günahları Mesih'in kefaret kanı aracılığıyla zaten silinmiştir. Mesih bu günahları tekrar saymayacaktır. {1GS 106.3}

Günahları için mazeret bularak onları gizleyenler, bunların itiraf edilmeden ve bağışlanmadan gökteki kitaplarda yazılı kalmalarına izin verenler, Şeytan tarafından alt edileceklerdir. Sahip oldukları ruhsal görev ne denli büyük olursa, konumları ne denli yüksek olursa, büyük düşmanın zaferi de o denli kesin olacaktır. {1GS 106.4}

Yakup'un yaşamı günaha düşen, ama sonra gerçek tövbeyle Tanrı'ya dönenlerin dışlanmadığını gösteren bir güvencedir. Tanrı, kendi kuluna, arzuladığı berekete yalnızca tanrısal lütufla kavuşabileceğini öğretti. Son günlerde yaşayanlar için de aynı şey geçerlidir. Kendi çaresiz değersizliğimiz içinde çarmıha gerilen ve ölümden dirilen'Kurtarıcımıza güvenebiliriz. Bunu yapan kimse mahvolmayacaktır. {1GS 107.1}

Yakup'un deneyimi, yalvarışın gücünü göstermektedir. Sarsılmaz imanla ilgili bu dersi alma zamanımız şimdidir. En büyük zaferler üstün yeteneklerle, eğitimle, zenginlikle ya da insanların beğenisiyle kazanılmaz. En büyük zaferler gizli odada Tanrıyla beraberken, iman edip Tanrı'nın gücüne sımsıkı yapışırken kazanılır. {1GS 107.2}

Yakup'un yaptığı gibi Tanrı'nın vaatlerine dayanan herkes, onun başarılı olduğu gibi başarılı olacaktır. {1GS 107.3}

Bölüm 19: Yakup Eve Geliyor

Bu bölüm Yaratılış 34; 35; 37'ye dayanmaktadır.

Yakup Padan-Aram'dan Kenan ülkesine, Şekem Kenti'ne güvenlik içinde vardı. Kentin yakınında konakladı. Çadırını kurduğu arsayı Şekem'in babası Hamor'un oğullarından yüz parça gümüşe aldı. Orada bir sunak kurarak ona El-Elohey-İsrail adını verdi." Yakup burada, on sekiz yüzyıl sonra Yakup'un oğlu ve Kurtarıcı olan Mesih'in gelip dinlendiği kuyuyu kazdı. Mesih, orada "içende sonsuz yaşam için fışkıran su kaynağından" söz etti (Yuhanna 4:14). {1GS 108.1}

Yakup'un ve oğullarının Şekem'de konaklaması kan dökülmesiyle son buldu. Ev halkının kızlarından biri kirletildi ve utanca düştü; iki kardeş cinayet suçu işlediler; bütün kent aceleci bir gencin yasasızlığı yüzünden yıkıma ve katliama uğradı. Bütün bu korkunç sonuçlar Yakup'un kızının putperestlerle beraberliği yüzünden oldu. Tanrı'dan korkmayanlarla beraberlikten zevk alan kişi ayartıya kapı açmaktadır. {1GS 108.2}

Şimun ve Levi'nin, Şekemlilere karşı hain zalimliği keder verici bir günahtır. İntikam haberi Yakup'un dehşetle dolmasına yol açtı. Oğullarının hileleri ve zorbalığı yüzünden acı çekerken şöyle dedi: "Bu ülkede yaşayan Kenanlılar'la Perizliler'i bana düşman ettiniz, başımı belaya soktunuz. Sayıca azız. Eğer birleşir, bana saldırırlarsa, ailemle birlikte yok olurum." Yakup'un kendisini aşağılanmış hissetmesinin bir nedeni vardı. Oğullarının karakterinde zalimlik ve sahtekarlık vardı. Sahte ilahlar ve putperestlik, kendi ev halkında bile bir dereceye kadar yer tutmuştu. {1GS 108.3}

Yakup böyle sıkıntılarla mücadele ederken Rab ona Beyt-El'e yolculuk yapmasını söyledi. Bu yer, Yakup'a yalnızca melekleri ve Tanrı'nın merhamet vaatlerini değil, Rab'bi Tanrısı olarak benimseyeceğine dair verdiği sözü de hatırlatıyordu. Bu kutsal yere gitmeden önce ev halkının putlardan kurtulması gerektiğini düşündü. Herkese şöyle buyurdu: "Yabancı ilahlarınızı atın, kendinizi arındırıp giysilerinizi değiştirin. Beyt-El'e gidelim. Sıkıntı çektiğim günlerde yakarışımı duyan, gittiğim her yerde benimle birlikte olan Tanrı'ya orada bir sunak yapacağım." {1GS 108.4}

Yakup Beyt-El'deki Deneyimine Dönüyor

Yakup Beyt'-El'e yaptığı ilk ziyareti ve Rab'bin geceleyin orada bir görümde kendisine nasıl göründüğünü yeniden anlattı. Kendi yüreği yumuşamış, çocukları da sakinleşmişti. Beyt-El'e vardıklarında onları Tanrıya tapınmak amacıyla hazırlamanın en etkili yolunu seçmişti. Ev halkı, ellerindeki sahte ilahlarını ve kulaklarındaki küpeleri Yakup'a verdiler. Yakup da bunları Şekem'deki bir meşe ağacının altına gömdü. {1GS 108.5}

Tanrı o ülkede yaşayanların yüreklerine korku salmıştı, bu nedenle Şekem'deki katliamın intikamını almaya kalkışmadılar. Yolcular Beyt-El'e rahatsız edilmeden vardılar. Burada Rab, Yakup'a tekrar görünerek antlaşma vaadini yeniledi. {1GS 109.1}

Beyt-El'den Hevron'a varmak iki gün sürüyordu, ama Yakup, Rahel'in ölümüyle kedere boğuldu. Ona duyduğu sevgi yüzünden on dört yıl boyunca hizmet sunmuş, sevgisi bu uzun çabayı hafifletmişti. Yakup'un sevgisi bu denli derin ve kalıcı olmuştu. {1GS 109.2}

Rahel ölmeden önce ikinci oğlunu dünyaya getirmişti. Son soluğunu verirken oğluna, kederimin oğlu anlamına gelen Ben-Oni adını verdi. Ama babası ona, sağ elimin oğlu anlamına gelen Benyamin adını verdi. {1GS 109.3}

Sonunda Yakup yolculuğunun sonuna geldi. Yakup, İshak'la İbrahim'in de yabancı olarak kalmış olduğu, bugün Hevron denen Kiryat-Arba yakınlarındaki Mamre'ye, babası İshak'ın yanına gitti. Kötürüm ve kör olan İshak, kaybolan bu oğlunun dönüşüyle teselli buldu. {1GS 109.4}

Yakup ve Esav babalarının ölüm döşeğinde buluştular. Doğum hakkının bereketlerinden hoşnut olan Yakup, babasının zenginliğini, Esav'ın değer verdiği tek mirası, ağabeyine bıraktı. Artık aralarında soğukluk kalmamıştı; ayrıldılar. Esav, Seir dağına yerleşti. Bol bereketlerin kaynağı olan Tanrı, Yakup'a, aradığı yüce değerlerin yanı sıra dünyasal zenginlikler de bağışlamıştı. İki kardeş inanç bakımından birbirinden farklı olduğundan, ayrı yaşamaları iyi olacaktı. {1GS 109.5}

Esav ve Yakup Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek ve O'nun beğenisini kazanmak için özgürdüler, ama ikisi de birbirinden farklı yollarda yürüdüler. Üstelik bu yollar birbirinden giderek daha çok ayrılıyordu. {1GS 109.6}

Tanrı, Esav'ı kurtuluşun bereketlerinden yoksun bırakmış ve onu mahvoluşa mahkum etmiş değildi. Herkes kendi seçimini yapmaktadır. Tanrı sonsuz yaşama kavuşma gereklerini Sözünde açıklamıştır. Mesih İsa'ya iman ederek Tanrı'nın sözünü dinlemek gereklidir. Tanrı, kendi yasasına uygun standardı böyle belirlemiştir. Bu standarda uyan her insan, sonsuz yaşam için seçilmiş olacaktır. İnsanın sonsuz kurtuluşu için Tanrı'nın sözünde açıklanan tek seçilmişlik budur. {1GS 109.7}

Seçilmiş olan her imanlı, kurtuluşunu korku ve titremeyle sonuca götürmeli, Tanrı'nın sağladığı silahları kuşanarak iman savaşını sürdürmelidir. Seçilmiş olan kişi duada uyanık kalacak, Kutsal Yazıları inceleyecek, ayartılardan kaçınacak, imanla yaşayacak ve Tanrı'nın ağzından çıkan her söze boyun eğecektir. Kurtuluş kapısı herkese açıktır; koşullara uyan herkes bu kurtuluşa ortaktır. {1GS 110.1}

Esav antlaşmanın bereketlerini küçümsedi. Kendi seçimiyle Tanrı'nın halkından ayrılmayı göze aldı. Yakup ise imanın getireceği mirası seçti. Gerçi bunu başlangıçta hile ve

düzenle yapmıştı, ama Tanrı bu günahlarını düzeltmesi için ona fırsat verdi. Yakup amacından asla şaşmadı ve bu seçimini geri almadı. Güreşle geçen o geceden sonra Yakup, farklı bir kişi olmuştu. Kendine güvenme alışkanlığından kurtuldu. Önceden hileye ve düzene dayanan yaşamı artık yalındı ve gerçeğe bağlıydı. Karakterinin aşağılık yönleri Tanrı'nın ateşiyle yanmış, İbrahim ve İshak'ın arınmış altın gibi olan imanı Yakup'ta da oluşmuştu. {1GS 110.2}

Yakup'un günahı ve bunun ardından gelen olaylar, oğullarının karakterinde acı bir meyve verdi. Ciddi kusurlar işlediler. Ev halkına çok eşlilik girdi. Bu kötülüğün sonuçları sevginin ırmaklarını kurutur, kutsal bağları gevşetir. Annelerin kıskançlığı ilişkilerinde acılığa yol açmıştı. Çocuklar, kavgacı, sabırsız ve kontrolcü oldular. Babanın yaşamı da keder ve kaygıyla karardı. {1GS 110.3}

Ne var ki, ailede karakteri çok farklı olan bir kişi vardı. Rahel'in küçük oğlu Yusuf, zihin ve yürek güzelliğini yansıtan bir karaktere sahipti. Pak, etkin ve sevinçli bir mizaca sahip olan Yusuf, ahlaksal ciddiyete ve kararlılığa sahipti. Babasının buyruklarına kulak vermiş ve Tanrı'nın sözünü dinlemeyi ilke haline getirmişti. Sonradan Mısır'da yükselmesini sağlayan nitelikleri yumuşaklık, sadakat ve gerçeğe bağlılık daha küçükken oluşmuştu. Yusuf, annesi öldüğü için babasına daha sıkı bağlandı. Yakup'un yüreği de oğluna bağlıydı. "İsrail Yusufu öbür oğullarının hepsinden çok severdi." {1GS 110.4}

Ancak bu sevgi sıkıntı ve keder kaynağı olacaktı. Yakup'un bilgece davranmayıp oğulları arasında belirgin bir tercih yapması, kıskançlığa yol açtı. Yakup onlara yumuşak bir şekilde sitem etse de, daha büyük bir nefret ve güceniklik uyandırıyordu. Onların Tanrı'ya günah işlemelerini görmeye dayanamıyordu. {1GS 110.5}

Yakup derin duygularla onlara adını lekelememelerini ve daha da önemlisi Tanrı'nın saygınlığına gölge düşürmemelerini söylüyordu. Kötülüklerinin ortaya çıkmasından utanç duyan gençler, görünüşte tövbe etseler de gerçek duygularını gizliyorlardı. Bu da daha büyük bir gücenmeyle sonuçlanıyordu. {1GS 111.1}

Babanın Yusuf'a verdiği pahalı giysi, bir saygınlık simgesiydi. Bu yüzden diğer oğullar, ilk doğum hakkının Yusuf'a geçirildiğinden kuşkulanmaya başladılar. {1GS 111.2}

Yusuf bir gün onlara gördüğü düşü anlattı: "Tarlada demet bağlıyorduk. Ansızın benim demetim kalkıp dikildi. Sizinkilerse, çevresine toplanıp önünde eğildiler." {1GS 111.3}

Kardeşleri, "Başımıza kral mı olacaksın? Bizi sen mi yöneteceksin?" dediler. Düşlerinden, söylediklerinden ötürü ondan büsbütün nefret ettiler. {1GS 111.4}

Bir süre sonra, Yusuf başka bir düş gördü. "Dinleyin, bir düş daha gördüm" dedi, "Güneş, ay ve on bir yıldız önümde eğildiler." Yusuf babasıyla ağabeylerine bu düşü anlatınca, babası onu azarladı: "Ne biçim düş bu?" dedi, "Ben, annen ve kardeşlerin gelip

önünde yere mi eğileceğiz yani?" Yakup'un sözlerinin sertliği, Rab'bin Yusuf'a geleceği gösterdiğine inanmasından kaynaklanıyordu. {1GS 111.5}

Ağabeylerinin huzurunda duran Yusufun güzel çehresinde esin Ruhunun ışığı yanıyordu. Onlar ise buna dayanamıyorlar ve günahlarını açığa vuran paklıktan nefret ediyorlardı. {1GS 111.6}

Kardeşler, sürüleri için otlak bulmak amacıyla farklı yerlerde dolaşıyorlardı. Bu olaylardan sonra Şekem'e gittiler. Bir süre onlardan haber, alamayan baba, Şekemlilere yaptıkları kötülükten ötürü başlarına bir şey mi geldi diye kaygılanmaya başladı. Bu nedenle Yusuf'u göndererek onları bulmasını istedi. Yakup, oğullarının Yusufa karşı gerçek duygularını bilseydi, onu tek başına göndermezdi. {1GS 111.7}

Yusuf sevinçli bir tavırla babasından ayrıldı; ne baba ne de oğlu bir daha hangi koşullarda görüşeceklerini bilemezlerdi. Yusuf Şekem'e vardığında kardeşlerini ve sürüleri bulamadı. Yabancılara sorduğunda Dotan'a gitmesi gerektiğini anladı. Yorgunluğunu unutarak babasının kaygılarını gidermek umuduyla oraya yöneldi. {1GS 111.8}

Ağabeyler, Yusuf'un yaklaştığını gördüler. Ancak onları bulmak için yaptığı uzun yolculuk, açlığı, yorgunluğu ve kardeşlik sevgisi onların acı nefretini yumuşatmadı. Babalarının sevgisinin işareti olan giysi onları öfkeyle doldurdu. Birbirlerine, "İşte düş hastası geliyor" dediler, "Hadi onu öldürüp kuyulardan birine atalım. Yabanıl bir hayvan yedi deriz. Bakalım o-zaman düşleri ne olacak!" {1GS 112.1}

Ancak Ruben, kardeşinin öldürülmesi düşüncesine karşı çıktı, onun bir çukura atılmasını ve orada bırakılmasını önerdi. Aslında sonradan dönüp Yusuf'u oradan kurtarmayı tasarlıyordu. Asıl niyetinin keşfedilmesinden korkan Ruben, hepsini ikna ettikten sonra oradan ayrıldı. {1GS 112.2}

Yusuf tehlikeden habersiz gelmişti. Ağabeylerinden sıcak bir selam beklerken, kızgın ve öfkeli bakışlarla karşılandı. Ağabeyleri onu tutup hırpaladılar; giysisini çıkardılar. Alaylı sataşmaları ve tehditleri ölümcül bir amaçları olduğunu ortaya koyuyordu. Hiçbiri Yusufun ricalarına kulak asmadı. Onu derin bir çukura sürükleyerek içine attılar ve orada bıraktılar. {1GS 112.3}

Yusuf Köle Olarak Satılıyor

Bir süre sonra gezginlerden oluşan bir grup göründü. İsmailli bir kervan, ticaret için Mısır&a;a gidiyordu. Yahuda bu kez kardeşleri Yusuf u çukurda ölüme terk etmek yerine kervana satmayı teklif etti. Böylece hem kardeşlerinden kurtulacak hem de onun kanından sorumlu olmayacaklardı. Hepsi bu düşünceyi onayladılar ve Yusuf çukurdan çıkarıldı. {1GS 112.4}

Tacirleri gören Yusuf, gerçeği kavradı. Kölelik, ölümden de beterdi. Dehşet içinde ağabeylerine yalvardıysa da sözünü dinletemedi. Bazıları ona acıdıysa da artık geri

dönülemeyecek bir karar aldıklarını biliyorlardı. Yusuf olanları babalarına anlatacaktı. Yüreklerini Yusuf'un ricalarına kapatıp onu putperest tacirlere teslim ettiler. Kervan harekete geçti ve kısa sürede gözden kayboldu. {1GS 112.5}

Ruben sonradan çukura döndüğünde Yusuf un orada olmadığını gördü. Yusuf'un kaderini öğrendiği zaman bu suçun gizlenmesi konusunda onların kararına katıldı. Bir erkeç keserek kanını Yusuf'un giysisine sürdüler ve babasına götürdüler. Ona, giysiyi kırda bulduklarını söylediler. Babalarının yürek parçalayan bir acıya ve yoğun bir kedere gömüleceğini bilmiyorlardı. Yakup giysiyi tanıdı, "Evet, bu oğlumun giysisi" dedi, "Onu yabanıl bir hayvan yemiş olmalı. Yusufu parçalamış olsa gerek." Oğulları ve kızları Yakup'u boşuna teselli etmeye çalıştılar. "Yakup üzüntüden üstünü başını yırttı, beline çul sardı, oğlu için uzun süre yas tuttu. 'Oğlumun yanına, ölüler diyarına yas tutarak gideceğim' diyerek oğlu için ağlamaya devam etti." {1GS 112.6}

Yaptıklarının dehşetiyle sarsılan genç adamlar, babalarının öfkesinden korktukları için kendilerine bile büyük gelen suçlarını gizlemeye devam ettiler. {1GS 113.1}

Bölüm 20: Yusuf'un Şaşırtıcı Öyküsü

Bu bölüm Yaratılış 39-41'e dayanmaktadır.

Bu arada Yusuf, kervanla birlikte yoluna devam ediyordu. Çocuk, uzakta babasının çadırlarının kurulu olduğu tepeleri görüyordu. Sevecen babasını düşünerek ağladı. Dotan'da işittiği hakaret ve acılıkla dolu sözler hala kulaklarında çınlıyordu. Titreyen bir yürekle geleceğe baktı. Yalnız ve arkadaşsız olarak gittiği tuhaf ülkede kendisini acaba neler bekliyordu? Yusuf, bir süre için tarifi imkansız bir kedere ve dehşete boğuldu. {1GS 114.1}

Ancak bu deneyimin kendisi için berekete dönüşeceğinden habersizdi. Birkaç saatlik olaylar, kendisine yılların öğretemeyeceği dersler vermişti. Babası kardeşler arasında ayrım yaparak hata etmişti. Ağabeylerini kızdırmış ve onu yuvasından ayıran zalimliğe yol açmıştı. Babasının bu davranışı kendisinde de bazı kusurlar doğurmuştu. Kendi kendine yeten ve aşırı titiz bir kişi haline gelmişti. Önündeki zorluklara karşı hazırlıksızdı; yaşamının acılıkla dolu bir kölelik içinde geçeceğini sanıyordu. {1GS 114.2}

Sonra, yavaş yavaş babasının Tanrısını anımsadı. Yakup'un, kendi evinden kaçarken gördüğü görümle ilgili öyküyü sıkça dinlemişti. Rab'bin Yakup'a verdiği vaatleri, meleklerin ihtiyaç anında nasıl yardıma geldiklerini, onu nasıl koruduklarını ve teselli ettiklerini biliyordu. Tanrı'nın sevgisini, sağlayışını ve kurtarışını öğrenmişti. Şimdi bütün bu dersler Yusuf'un zihninde canlanıyordu. Atalarının Tanrısını kendi Tanrısı olarak kabul ediyordu. Orada kendisini tümüyle Rab'be adadı ve İsrail'i koruyanın sürgünde kendisiyle birlikte olması için dua etti. {1GS 114.3}

Tanrı'ya sadık kalma ve göğün Kralına kulluk etme düşüncesi ruhunu sardı. Kendisini bekleyen olaylar karşısında metin olacak, her ödevi sadakatle yerine getirecekti. Bir günde yaşadığı olaylar, Yusuf u, küçük bir çocuktan, düşünceli, cesur ve kendisine hakim bir erkek haline getirmişti. {1GS 114.4}

Mısır'a varan Yusuf, Firavun'un görevlisi olan muhafız birliği komutam Potifar'a satıldı. On yıl boyunca putperestliğe, krallığın debdebesine, o zaman var olan en uygar ulusun zengin kültürüne maruz kaldı. Yusuf buna rağmen Tanrı'ya bağlılığını korudu. Çevresi kötülüğün her türlüsüyle kuşatılmıştı, ama Yusuf bunları görmüyor ve duymuyordu. Düşüncelerinin yasak konulara kaymasına izin vermiyordu. Mısırlıların beğenisini kazanma arzusu, ilkelerini gizlemesine neden olmadı. Yahve'ye tapındığını kimseden gizlemiyordu. {1GS 114.5}

Efendisi, Rab'bin Yusufla birlikte olduğunu ve yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü. Ondan hoşnut kalarak onu özel hizmetine aldı. Evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu ona verdi. Yusufu evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren Rab, Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evini, tarlasını, kendisine ait her şeyi

bereketli kıldı. Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusufa verdi; yediği yemek dışında, hiçbir şeyle ilgienmedi. {1GS 115.1}

Yusuf un çalışkanlığı, titizliği ve enerjisi Tanrı'nın bereketiyle meshedilmişti. Putperest efendisi bile zenginliğinin nedenini buna bağlıyordu. Tanrı, kendi kulunu onurlandırıyordu. Tanrı'nın niyeti, imanlının, putperestlerden ne kadar farklı olduğunun ortaya çıkmasıdır. Böylece göksel lütfun ışığı, putperestliğin karanlığında parlayabilir. {1GS 115.2}

Potifar, Yusuf'u köleden çok oğul gibi kabul ediyordu. Genç adam rütbesi yüksek, eğitimli adamlarla tanıştı. Bilim, diller ve devlet işleri konusunda bilgi edindi. Bunlar, ileride Mısır'ı yönetirken kendisine lazım olacaktı. {1GS 115.3}

Güçlü bir Ayartı

Yusufun efendisinin eşi, genç adamı Tanrı'nın yasasını çiğnemesi için ayartmaya kalktı. Yusuf o ülkedeki putperestlikten fazlaca etkilenmemişti; ama ansızın karşısına çıkan böyle güçlü ve etkili ayartıyı nasıl karşılamalıydı? {1GS 115.4}

Yusuf, kadına direnmenin bedelini iyi biliyordu. Bir yandan, gizlilik, insanların beğenisi ve ödüller, diğer yandan ise rezil olmak, tutuklanmak ve belki de ölüm vardı. Yusufun gelecek yaşamı o an vereceği karara bağlıydı. Yusuf Tanrıya sadık kalacak mıydı? Melekler gözlerini büyük bir beklentiyle bu sahneye çevirdiler. {1GS 115.5}

Yusuf'un yanıtı ilke sahibi olmanın gücünü göstermektedir. Yeryüzündeki efendisinin güvenini boşa çıkarmayacaktı. Üstelik, sonuçları ne olursa olsun, gökteki Efendisine de sadık kalacaktı. Yusufun ilk düşüncesi Tanrı'yla ilgiliydi: "Tanrı'ya karşı nasıl böyle bir kötülük ve günah işleyebilirim?" dedi. {1GS 115.6}

Gençler, nerede olurlarsa olsunlar ve ne yaparlarsa yapsınlar, Tanrı'nın huzurunda bulunduklarını bilmelidirler. Hiçbir davranışımız Tanrı'nın gözünden kaçmamaktadır. Yaptıklarımızı en yüce Olan'dan saklayamayız. Her eylemimiz göze görülmeyen bir tanık tarafından gözlenmektedir. Her hareketimiz, her sözcüğümüz, her düşüncemiz, sanki dünyada tek kişi bizmişiz gibi özenle kayıt edilmektedir. {1GS 115.7}

Yusuf, namuslu davrandığı için acı çekti. Onu ayartan kadın, Yusuf'u tutuklatarak intikam aldı. Potifar karısının Yusufa yönelttiği suçlamaya inansaydı, genç İbrani canından olabilirdi. Ne var ki, Yusuf un davranışlarına hakim olan iffet ve doğruluk, onun masum olduğunu kanıtlıyordu. Buna rağmen efendisinin evinin adını aklamak için gözden düşmeye ve tutsaklığa terk edildi. {1GS 116.1}

İlk başta zindancılar Yusuf'a sert davrandılar. Mezmurcu şöyle diyor: "Zincir vurup incittiler ayaklarını, demir halka geçirdiler boynuna, söyledikleri gerçekleşinceye dek, Rab'bin sözü onu sınadı" (Mezmur 105:18,19). {1GS 116.2}

Yusuf Zindanda

Yusuf'un gerçek karakteri zindanda bile parlıyordu. Yıllarca sunduğu sadık hizmete zalimce karşılık verilmiş, ama Yusuf buna rağmen somurtkan ve güvenilmez bir kişi haline gelmemişti. Davasını esenlik içinde Tanrı'ya getirerek O'na güvenmişti. Kendisine yapılan yanlışlar üzerinde durmak yerine kendi kederini unutarak başkalarının kederini hafifletmeye koyulmuştu. Zindanda bile yapacak bir iş buldu. Tanrı onu daha büyük işlerde kullanmak için acılarla eğitilmesine izin veriyordu. Yusuf gerekli olan disiplini almayı reddetmedi. Merhamet ve bilgelikle hareket edebilmesi için adaleti ve uysallığı öğrendi. {1GS 116.3}

Yusuf, zaman içinde zindancıbaşının güvenini kazanmayı başardı ve sonunda bütün mahkumların başına getirildi. Zindanda oynadığı rol dertli ve sıkıntılı olanlara merhamet etmek ve namuslu davranmak Yusuf'u gelecekteki zenginliğe ve saygınlığa hazırlıyordu. Kederli olanlara söylenen her şefkatli söz, ezilenleri rahatlatmaya yönelik her eylem, muhtaç olanlara verilen her armağan, arka-sında doğru bir niyet olduğu taktirde, veren kişiye bereket olarak dönecektir. {1GS 116.4}

Bir süre sonra Firavun'un sakisi ve fırıncısı bir suç işleyerek zindana atıldılar. Yusuf'un sorumluluğuna verildiler. Bir sabah onların üzgün olduğunu gözlemleyen Yusuf, ikisinin de önemli birer düş gördüğünü öğrendi. Düşlerinin anlamını bilmek istiyorlardı. "Düş gördük ama yorumlayacak kimse yok" dediler. Yusuf, "Yorum Tanrı'ya özgü değil mi?" dedi, "Lütfen düşünüzü bana anlatın." {1GS 116.5}

Onlar düşlerini anlatırlarken Yusuf da yorumlarını yapmaya başladı. Saki, üç gün içinde görevine dönecek ve önceki gibi Firavun'a kase sunmaya devam edecekti. Oysa fırıncı, Firavun'un buyruğuyla öldürülecekti. Her iki olay da bildirildiği gibi gerçekleşti. {1GS 117.1}

Firavun'un sakisi, düşünü yorumladığı için Yusufa derin bir minnet duydu. Yusuf da, adil olmayan tutukluluğu için davasının krala götürülmesini istedi: "Ama her şey yolunda giderse, lütfen beni anımsa. Bir iyilik yap, Firavun'a benden söz et. Çıkar beni bu zindandan. Çünkü ben İbrani ülkesinden zorla kaçırıldım. Burada da zindana atılacak bir şey yapmadım." {1GS 117.2}

Saki, düşün tümüyle yerine geldiğini gördü, ama kralın hizmetine döndükten sonra Yusuf'u unuttu. İki yıl sonra, Yusuf hala tutukluydu. Yüreğinde tutuşan ümit, yavaş yavaş sönmeye yüz tuttu. {1GS 117.3}

Ne var ki Tanrı'nın eli, zindanın kapılarını açmak üzereydi. Mısır kralı bir gecede iki düş gördü. Her iki düş de aynı olaya işaret ediyordu ve bir felaketin olacağını gösteriyordu. Büyücüler ve bilge adamlar bu düşleri yorumlayamadılar. Kralın şaşkınlığı giderek arttı ve bütün sarayı dehşetle sarsmaya başladı. Bu olay sakiye kendi düşünü hatırlattı. Aklına Yusuf geldi; ne denli unutkan ve nankör davrandığını görüp üzüntüye kapıldı. Hemen krala çıkıp kendisinin ve fırıncının düşlerini anlattı. Bu düşlerin İbrani bir tutuklu tarafından nasıl yorumlandığını ve yerine geldiğini söyledi. {1GS 117.4}

Firavun için bir köleye akıl danışmak alçaltıcı bir deneyimdi, ama kafasındaki yükten kurtulmak için bunu yapmaya hazırdı. Yusuf hemen çağrıldı, zindan giysileri çıkarıldı ve krala götürüldü. Firavun Yusufa, "Bir düş gördüm" dedi, "Ama kimse yorumlayamadı. Duyduğun her düşü yorumlayabildiğini işittim." Yusuf, "Ben yorumlayamam" dedi, "Firavun'a en uygun yorumu Tanrı yapacaktır." Yusuf üstün bilgeliği olduğunu reddederek Tanrı'yı onurlandırdı. Bu tür gizemleri yalnızca Tanrı açıklayabilirdi. {1GS 117.5}

Firavun Yusufa anlatmaya başladı: "Düşümde bir ırmak kıyısında duruyordum. Irmaktan semiz ve güzel yedi inek çıktı. Sazlar arasında otlamaya başladılar. Sonra arık, çirkin, cılız yedi inek daha çıktı. Mısır'da onlar kadar çirkin inek görmedim. Cılız ve çirkin inekler ilk çıkan yedi semiz ineği yedi. Ama kötü görünüşleri değişmedi. Sanki bir şey yememiş gibi görünüyorlardı. Sonra uyandım. Bir de düşümde bir sapta dolgun ve güzel yedi başak bittiğini gördüm. Sonra solgun, cılız, doğu rüzgarının kavurduğu yedi başak daha bitti. Cılız başaklar yedi güzel başağı yuttular. Büyücülere bunu anlattım. Ama hiçbiri yorumlayamadı." {1GS 117.6}

Firavun'un Düşlerinin Yorumu

Yusuf, "Efendim, iki düşün de aynı anlamı taşıyor" dedi, "Tanrı ne yapacağını sana bildirmiş. Yedi güzel inek yedi yıl demektir. Yedi güzel başak da yedi yıldır. Aynı anlama geliyor. Daha sonra çıkan yedi cılız, çirkin inek ve doğu rüzgarının kavurduğu yedi solgun başak ise yedi yıl kıtlık olacağı anlamına gelir. Söylediğim gibi, Tanrı ne yapacağını sana göstermiş. Mısır'da yedi yıl bolluk olacak. Sonra yedi yıl öyle bir kıtlık olacak ki, bolluk yılları hiç anımsanmayacak. Çünkü kıtlık ülkeyi kasıp kavuracak. Ardından gelen kıtlık bolluğu unutturacak, çünkü çok şiddetli olacak. Bu konuda iki kez düş görmenin anlamı, Tanrı'nın kesin kararını verdiğini ve en kısa zamanda uygulayacağını gösteriyor. Şimdi Firavun'un akıllı, bilgili bir adam bulup onu Mısır'ın başına getirmesi gerekir. Ülke çapında adamlar görevlendirmeli, bunlar yedi bolluk yılı boyunca ürünlerin beşte birini toplamalı. Gelecek verimli yılların bütün yiyeceğini toplasınlar ve Firavun'un yönetimi altında kentlerde depolayıp korusunlar." {1GS 118.1}

Yusuf'un yorumu akılcı ve tutarlıydı. Üstelik, sağlam ve keskin bir tavsiyede bulunuyordu. Ancak bu planın yürütülmesinin sorumluluğu kime verilmeliydi? Ulusun hayatta kalması doğru kişinin seçilmesine bağlıydı. {1GS 118.2}

Atanacak kişi üzerinde bir süre düşünüldü. Firavun, Yusuf'un zindandaki yönetiminin bilgece ve sağgörülü olduğunu sakiden öğrenmişti. Dikkat çeken bir yöneticilik yeteneği vardı. Bütün Mısır'da krallığı tehdit eden tehlikeyi ve bu tehlikenin nasıl karşılanması gerektiğini bilen tek kişi Yusuf olmuştu. Kralın devlet adamları arasında, ulusun işlerini böyle bir krizden geçerken yönetebilecek başka bir kişi yoktu. {1GS 118.3}

Firavun görevlilerine, "Bu adam gibi Tanrı Ruhu'na sahip birini bulabilir miyiz?" diye sordu. {1GS 118.4}

Zindandan Yöneticiliğe

Yusuf, Firavun'un aldığı karar karşısında şaşkına döndü. Firavun, "Madem ki Tanrı sana bütün bunları açıkladı, senden daha akıllı ve bilgili bir adam yoktur" dedi, "Sarayımın yönetimini sana vereceğim. Bütün halkım buyruklarına uyacak. Tahttan ötürü yalnız ben senin üzerinde olacağım. Seni bütün Mısır'a yönetici atıyorum." Sonra mührünü parmağından çıkarıp Yusufun parmağına taktı. Ona değerli ketenden giysi giydirdi. Boynuna altın zincir taktı. Kendi yardımcısının arabasına bindirdi. Yusufun önünde, "Yol açın!" diye bağırdılar. Böylece Firavun ona bütün Mısır'ın yönetimini verdi. {1GS 119.1}

Zindandan çıkan Yusuf, bütün Mısır ülkesinin yöneticisi olmuş, saygınlığa kavuşmuş, ama aynı zamanda yeni bir tehlikeyle karşılaşmıştı. Tehlike olmaksızın yüksek bir konumda bulunmak mümkün değildir. Fırtına, vadinin dibindeki küçük bir çiçeğe zarar veremez, ama dağın tepesindeki gürbüz ağacı söküp götürür. Alçakgönüllü bir yaşam sürerek namuslarını koruyanlar, dünyasal başarı ve saygınlığın getirdiği ayartılarla sürüklenebilirler. Ne var ki Yusufun karakteri, düşmanlığa da zenginliğe de katlanmasını öğrenmişti. Yusuf akrabalarından ayrılmıştı ve putperest bir ülkede yabancıydı. Ama Tanrı'nın elinin, adımlarına yön verdiğine inanıyordu. Sürekli olarak Tanrı'ya dayandığından, konumunun gerektirdiği görevleri sadık bir şekilde yerine getirdi. Kralın ve Mısır'ın büyük adamlarının gözleri tek gerçek Tanrıya dönmüştü. Yahve'ye tapınan bir kişide görülen ilkelere saygı duymayı öğrendiler. {1GS 119.2}

Yusuf, ilk yıllarında görevlerine büyük bir bağlılık gösterdi. Genç adamın namusluluğu, yalın güveni ve soylu karakteri, yaptığı işlerin meyve vermesini sağladı. {1GS 119.3}

Karşılaştığımız çeşitli koşullar, güvenilirliğimizi sınayıp bizi daha büyük işlere hazırlamaktadır. İlkeye bağlı olan bir zihin, göre-vinin gereklerini zevk ve eğlenceden daha üstün tutar. Böyle terbiye edilen zihinler, rüzgarın sürükleyip savurduğu bir yaprak gibi doğru ile yanlış arasında gidip gelmez. Küçük işlerde güvenilir olduklarını kanıtlayanlara büyük işler için güç verilir. {1GS 119.4}

Doğru bir karakter saf altından değerlidir. Böyle karakteri olmayan bir kişinin saygınlığa kavuşması mümkün değildir. Tanrı fır-satlar verir; başarı, kişinin bunları doğru değerlendirmesine bağlıdır. {1GS 119.5}

Bölüm 21: Yusuf ve Kardeşleri

Bu bölüm Yaratılış 41:54-56; 42-50'ye dayanmaktadır.

Mısır'ın her yöresinde, Yusuf'un yönetimi altında dev ambarlar oluşturuldu. Böylece ürünün fazlası saklanacaktı. Yedi yıllık bolluk sırasında yığılan buğdayın haddi hesabı yoktu. {1GS 120.1}

Yedi yılın ardından Yusufun bildirdiği gibi kıtlık baş gösterdi. Bu kıtlık bütün ülkeleri kıskacına aldı. Ancak Mısır'ın her yanında yiyecek bulunabiliyordu. Mısırlılar aç kalınca, yiyecek için Firavun'a yakardılar. Firavun onlara, "Yusufa gidin" dedi, "O size ne derse öyle yapın." Kıtlık bütün ülkeyi sarınca, Yusuf ambarları açıp Mısırlılara buğday satmaya başladı. Çünkü kıtlık Mısır'ı boydan boya kasıp kavuruyordu. Bütün ülkelerden insanlar da buğday satın almak için Mısır'a, Yusufa geliyordu. {1GS 120.2}

Yakup'un yaşadığı ülkede de kıtlığın şiddeti hissedildi. Mısır kralının bol miktarda yiyecek yığdığı öğrenilince Yakup'un on oğlu buğday almak için yola koyuldular. Kralın yardımcısına götürüldüler ve ülke yöneticisinin huzuruna çıkarıldılar. "Kardeşleri gelip onun önünde yere kapandılar." Yusuf kardeşlerini tanıdı, ama onlar Yusuf'u tanımadılar. Yusuf'un İbranice adı değişmişti; Mısır'ın yöneticisi ile İsmaililere satılan zavallı küçük arasında hiçbir benzerlik yoktu. Yusuf kardeşlerinin önünde nasıl eğildiklerini ve hürmet gösterdiklerini görünce aklına düşleri geldi. Benyamin'in aralarında olmadığını fark etti. Acaba Benyamin de onların hain zalimliğine kurban mı olmuştu? Gerçeği öğrenmeye kararlıydı. "Siz casussunuz" dedi, "Ülkenin zayıf noktalarını öğrenmeye geldiniz." "Aman, efendim" diye karşılık verdiler, "Biz kulların yalnızca yiyecek satın almaya geldik. Hepimiz aynı babanın çocuklarıyız. Biz kulların dürüst in-sanlarız, casus değiliz." Yusuf, "Hayır!" dedi, "Siz ülkenin zayıf noktalarını öğrenmeye geldiniz." Kardeşleri, "Biz kulların on iki kardeşiz" dediler, "Hepimiz Kenan ülkesinde yaşayan aynı babanın çocuklarıyız. En küçüğümüz babamızın yanında kaldı, biri de kayboldu." {1GS 120.3}

Yusuf kardeşlerinin öyküsünden kuşkulanmış gibi yaparak onlara Mısır'da kalmalarını söyledi. Aralarından biri gidip en küçüklerini getirecekti. Eğer buna razı olmazlarsa, casus muamelesi göreceklerdi. Yakup'un oğulları bunu kabul edemezlerdi, çünkü bu arada aileleri açlıktan ölürdü. Üstelik tek başına yolculuğa çıkmayı kim göze alır ve diğerlerini zindanda bırakırdı? Ya öldürülecek ya da köle olacaklardı. Bu arada, getirilen Benyamin de onlarla aynı kaderi paylaşacaktı. Yakup'a, kalan tek oğlunun acısını tattırmak yerine orada kalmaya ve acı çekmeye razı oldular. Hep birlikte zindana atıl-dılar. {1GS 120.4}

Kötü Kişiler Tövbeyi Öğrenmişler

Yakup'un oğullarının karakterleri değişmişti. Eskiden kıskanç, kavgacı, hilekar, zalim ve intikamcı olanlar, sınandıktan sonra kendi çıkarını düşünmeyen, birbirine sadık ve

babalarına bağlı kişiler haline gelmişlerdi. Artık orta yaşlı oldukları halde babalarının yetkisine bağımlıydılar. {1GS 121.1}

Mısır zindanında geçen üç gün boyunca kardeşler, geçmişteki günahları üzerinde acı acı düşündüler. Benyamin gelmezse, casus oldukları kesinleşecekti. {1GS 121.2}

Üçüncü gün, Yusuf kardeşlerinin huzuruna getirilmesini buyurdu. Onları daha çok alıkoymaya cesaret edemiyordu. Babaları ve aileleri yiyecek sıkıntısı çekiyor olabilirlerdi. "Ben Tanrı'dan korka-rım" dedi, "Dürüst olduğunuzu kanıtlamak için, içinizden biri göz altında tutulduğunuz evde kalsın, ötekiler gidip aç kalan ailenize buğday götürsün. Sonra küçük kardeşinizi bana getirin. Böylece anlattıklarınızın doğru olup olmadığı ortaya çıkar. Ölümden kurtulursunuz." {1GS 121.3}

Yusuf onlarla çevirmen aracılığıyla iletişim kuruyordu. Yöneticinin kendilerini anlamadığını düşünen kardeşler, onun huzurunda birbirleriyle serbestçe konuştular. Birbirlerine, "Besbelli kardeşimize yaptığımızın cezasını çekiyoruz" dediler, "Bize yalvardığında nasıl sıkıntı çektiğini gördük, ama dinlemedik. Bu sıkıntı onun için başımıza geldi." Önceden, Dotan'da Yusuf'u kurtarmayı düşünen Ruben şöyle ekledi: "Sizi uyarmadım mı?" dedi, "Çocuğa zarar vermeyin diye. Ama dinlemediniz. İşte şimdi kanının hesabı soruluyor." {1GS 121.4}

Bu sözleri dinleyen Yusuf, duygularını kontrol edemedi, dışarı çıkıp ağladı. Geri döndüğünde Şimon'un bağlanmasını ve zindana atılmasını buyurdu. Şimon, Yusuf'a yapılanlarda başrolü oynamıştı. {1GS 121.5}

Yusuf kardeşlerinin ayrılmasına izin vermeden önce kendilerine buğday verilmesini ve paralarının gizlice torbalarına konulmasını söyledi. Dönüş yolculuğu sırasında kardeşlerden biri torbasını açtığı zaman parasını bulunca şaşkına döndü. Yürekleri yerinden oynadı. Titreyerek birbirlerine, "Tanrı'nın bize bu yaptığı nedir?" dediler. {1GS 121.6}

Yakup oğullarının dönmesini kaygıyla bekliyordu. Ev halkı, kardeşlerin döndüğünü görünce toplandı. Oğullar babalarına olan biten her şeyi anlattılar. Hepsinin yüreği kuşkuyla doldu. Mısırlı yöneticinin davranışları kötü bir düzenin varlığını gösteriyordu. Üstelik, torbalarında bulunan para keseleri bu korkularını daha da güçlendirdi. Yakup, "Beni çocuklarımdan yoksun bırakıyorsunuz" dedi, "Yusuf yok, Şimon yok. Şimdi de Benyamin'i götürmek istiyorsunuz. Sıkıntıyı çeken hep benim. Oğlumu sizinle göndermeyeceğim. Çünkü kardeşi öldü, yalnız o kaldı. Yolda ona bir zarar gelirse, bu acıyla ak saçlı başımı mezara götürürsünüz." {1GS 122.1}

Ne var ki kıtlık devam ediyordu ve Mısır'dan gönderilen buğday bitmek üzereydi. Açlıktan ölümlerin başlaması an meselesiydi. Yaşlı adam ev halkının kaygılı yüzlerinde ihtiyaçlarını okudu. Sonunda şöyle dedi: "Yine gidin, bize biraz yiyecek alın" dedi. {1GS 122.2}

Yahuda, “Adam bizi sıkı sıkı uyardı” diye karşılık verdi, ‘Kardeşiniz sizinle birlikte gelmezse, yüzümü göremezsiniz’ dedi. Kardeşimizi bizimle gönderirsen, gider sana yiyecek alırız. Göndermezsen gitmeyiz. Çünkü o adam bize, ‘Kardeşinizi birlikte getirmezseniz, yüzümü göremezsiniz’ dedi.” Babasının kararlılığının yumuşadığını gören Yahuda, ısrar etti, “Çocuğu benimle gönder, gidelim” dedi, “Sen de, biz de, yavrularımız da ölmez, yaşarız. Ona ben kefil oluyorum. Beni sorumlu say. Eğer onu geri getirmez, önüne çıkarmazsam, ömrümce sana karşı suçlu sayılayım. Çünkü gecikmeseydik, şimdiye dek iki kez gidip gelmiş olurduk.” {1GS 122.3}

Yakup artık rıza göstermek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine İsrail, “Öyleyse gidin” dedi, “Yalnız, torbalarınıza bu ülkenin en iyi ürünlerinden biraz pelesenk, biraz bal, kitre, laden, fıstık, badem koyun. Mısır’ın yöneticisine armağan olarak götürün. Kardeşinizi alıp gidin, o adamın yanına dönün.” Oğulları ayrılmak üzereyken yaşlı baba yerinden kalktı, ellerini göğe kaldırarak dua etti; “Her şeye gücü yeten Tanrı, adamın yüreğine size karşı merhamet koysun da, adam öbür kardeşinizle Benyamin’i size geri versin.” {1GS 122.4}

Kardeşler tekrar Mısır’a yolculuk yaptılar ve Yusuf’un huzuruna çıktılar. Yusuf Benyamin’i, kendi annesinin oğlunu görünce derinden etkilendi. Duygularını gizledi, ama onların kendi evine götürülmesini ve öğle yemeğine hazırlanmasını buyurdu. Kardeşler çok korktular, torbalarındaki paranın hesabının kendilerinden sorulacağını sandılar. Paranın onları köle yapmak için bir gerekçe olarak oraya konulduğunu düşündüler. Masum olduklarını kanıtlamak için evin kahyasına bilgi verdiler. Torbalarında buldukları parayı geri getirdiklerini, yiyecek almak için de paraları olduğunu söylediler. “Paralan torbalarımıza kimin koyduğunu bilmiyoruz” dediler. Kâhya, “Merak etmeyin” dedi, “Korkmanıza gerek yok. Parayı Tanrınız, babanızın Tanrısı torbalarınıza koydurmuş. Ben paranızı aldım.” Bu sözleri işiten kardeşler rahatladılar. Zindandan kurtulan Şimon da kendilerine katılınca Tanrı’nın onlara gerçekten lütfettiğini düşündüler. {1GS 122.5}

Yusuf un Düşü Yine Gerçekleşiyor

Yöneticiyle tekrar karşılaştıklarında ve ona armağanlarını sunduklarında önünde yere kapandılar. Yusuf’un aklına yine düşleri geldi; hatırlarını sorduktan sonra, “Bana sözünü ettiğiniz yaşlı babanız iyi mi?” dedi, “Hâlâ yaşıyor mu?” Kardeşleri, “Babamız kulun iyi” diye yanıtladılar, “Hâlâ yaşıyor.” Sonra saygıyla eğilip yere kapandılar. Yusuf göz gezdirirken kendisiyle aynı anadan olan kardeşi Benyamin’i gördü. “Bana sözünü ettiğiniz küçük kardeşiniz bu mu?” dedi, “Tanrı sana lütfetsin, oğlum.” Sonra hemen oradan ayrıldı, çünkü kardeşini görünce yüreği sızlamıştı. Ağlayacak bir yer aradı. Odasına girip orada ağladı. {1GS 123.1}

Yusuf kendisini toparladıktan sonra geri döndü. Kanunlara göre Mısırlıların başka ulustan olanlarla yemek yemesi yasaktı. Yakup’un oğullan ayrı bir sofraya oturdular. Mısırlı yönetici de, yüksek sınıftan olduğu için tek başına oturdu. Sofraya yaşlarına göre sıra halinde oturtulan kardeşler şakına döndüler. Yusufun masasından onlara yemek dağıtıldı.

Benyamin'in payı ötekilerden beş kat fazlaydı. En küçük kardeşe, kendisine yapıldığı gibi kıskançlık ve nefretle davranıp davranmayacaklarını merak ediyordu. Yusufun dillerini anlamadığını düşünen kardeşler, birbirleriyle serbestçe konuşmaya devam ettiler. Böylece Yusuf, onların gerçek duygularını öğrenme fırsatı buluyordu. Buna rağmen onları, biraz daha sınamak istedi. Gümüş kasesinin en küçük kardeşin torbasına konulmasını buyurdu. {1GS 123.2}

Tövbelerinin Gerçekliği Sınanıyor

Yakup'un oğullan sevinç içinde dönüş yolculuğuna başladılar. Şimon ve Benyamin de kendileriyle birlikteydi. Hayvanlar buğdayla yüklüydü. Kendilerini kuşatan tehlikelerden güvenle sıyrıldıklarını düşünüyorlardı. Kentin sınırına vardıklarında yöneticinin kahyası tarafından durduruldular. Kahya şöyle sordu: "Efendimin şarap içmek, fala bakmak için kullandığı kâse değil mi bu? Bunu yapmakla kötülük ettiniz." {1GS 124.1}

Adamlar, "Efendim, neden böyle konuşuyorsun?" dediler, "Bizden uzak olsun, biz kulların böyle şey yapmayız. Torbalarımızın ağzında bulduğumuz paraları Kenan ülkesinden sana geri getirdik. Nasıl efendinin evinden altın ya da gümüş çalarız? Kullarından birinde çıkarsa öldürülsün, geri kalanlar efendimin kölesi olsun." Kâhya, "Peki, dediğiniz gibi olsun" dedi, "Kimde çıkarsa, kölem olacak, geri kalanlar suçsuz sayılacak." {1GS 124.2}

Hemen torbalarını indirip açtılar. Kâhya büyükten küçüğe doğru hepsinin torbasını aradı. Kâse Benyamin'in torbasında çıktı. {1GS 124.3}

Kardeşler üzüntüden üstlerini başlarını yırttılar ve kente döndüler. Benyamin onların kendi sözleriyle köleliğe mahkum olmuştu. Kahyanın ardınca saraya döndüler, yöneticinin önünde yere kapandılar. {1GS 124.4}

Yusuf, "Nedir bu yaptığınız?" dedi, "Benim gibi birinin fala bakabileceği aklınıza gelmedi mi?" {1GS 124.5}

Yahuda, "Ne diyelim, efendim?" diye karşılık verdi, "Nasıl anlatalım? Kendimizi nasıl temize çıkaralım? Tanrı suçumuzu ortaya çıkardı. Hepimiz köleniz artık efendim, hem biz hem de kendisinde kâse bulunan kardeşimiz." {1GS 124.6}

Yusuf, "Benden uzak olsun!" dedi, "Yalnız kendisinde kâse bulunan kölem olacak. Siz esenlikle babanızın yanına dönün." {1GS 124.7}

Yahuda'nın Ricası

Sıkıntıyla dolu olan Yahuda, yöneticiye yaklaştı. Yusufu kaybeden babasının kederini ve bu yüzden Benyamin'i bırakmak istemediğini anlattı. Yakup'un çok sevdiği Rahel'den kalan tek oğlu Benyamin'di. "Efendim, şimdi babam kulunun yanına döndüğümde çocuk yanımızda olmazsa, babam onu görmeyince ölür. Çünkü onu yaşama bağlayan bu oğludur.

Biz kulların da acı içinde babamızın ak saçlı başını mezara indiririz. Ben kulun bu çocuğa kefil oldum. Babama, 'Onu sana geri getirmezsem, ömrümce kendimi sana karşı suçlu sayarım' dedim. Lütfen şimdi çocuğun yerine beni kölen kabul et. Çocuk kardeşleriyle birlikte geri dönsün. O yanımda olmadan babamın yanına nasıl dönerim? Babamın başına gelecek kötülüğe dayanamam." {1GS 124.8}

Yusuf artık tatmin olmuştu. Ağabeylerinde gerçek tövbenin meyvelerini görüyordu. Herkesin odadan çıkmasını buyurdu. Yusuf kardeşlerine, "Ben Yusuf'um!" dedi, "Babam yaşıyor mu?" {1GS 125.1}

Uzlaşma!

Kardeşleri donup kaldı, yanıt veremediler. Kıskandıkları, öldürmeye çalıştıkları ve köle olarak sattıkları küçük kardeşleri Yusuf, Mısır'ın yöneticisi olmuştu! Ona nasıl davrandıkları gözlerinin önünden geçti. Yusufun düşlerini nasıl küçümsediklerini ve gerçekleşmelerine nasıl engel olmaya çalıştıklarını anımsadılar. Ama aslında bu rüyaların gerçekleşmesine hizmet etmişlerdi. Artık tümüyle Yusuf'un elindeydiler. Kuşkusuz kardeşleri, çektiği acının öcünü kendilerinden alacaktı. {1GS 125.2}

Onların şaşkınlığını gören Yusuf şefkatle çağırdı; "Lütfen bana yaklaşın" dedi. Onlar yaklaşınca Yusuf şöyle devam etti: "Mısır'a sattığınız kardeşiniz Yusuf benim. Beni buraya sattığınız için üzülmeyin. Kendinizi suçlamayın. Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi." Yusuf, ağabeylerinin, kendisine yaptıkları zalimliğin yükünü fazlasıyla çektiklerini bildiğinden onların korkularını yatıştırmak ve acılarını dindirmek istedi. {1GS 125.3}

"Tanrı yeryüzünde soyunuzu korumak ve harika biçimde canınızı kurtarmak için beni önünüzden gönderdi. Beni buraya gönderen siz değilsiniz, Tanrı'dır. Beni Firavun'un baş danışmanı, sarayının efendisi, bütün Mısır ülkesinin yöneticisi yaptı. Hemen babamın yanına gidin ve ona oğlun Yusuf şöyle diyor deyin: 'Tanrı beni Mısır ülkesine yönetici yaptı. Durma, yanıma gel. Goşen bölgesine yerleşirsin; çocukların, torunların, davarların, sığırların ve sahip olduğun her şeyle birlikte yakınımda olursun. Orada sana bakarım, çünkü kıtlık beş yıl daha sürecek. Yoksa sen de, ailen ve sana bağlı olan herkes de perişan olursunuz.'" {1GS 125.4}

"Hepiniz gözlerinizle görüyorsunuz, kardeşim Benyamin, sen de görüyorsun, konuşanın gerçekten ben olduğumu. Mısır'da ne denli güçlü olduğumu ve bütün gördüklerinizi babama anlatın. Babamı hemen buraya getirin." {1GS 126.1}

Sonra kardeşi Benyamin'in boynuna sarılıp ağladı. Benyamin de ağlayarak ona sarıldı. Yusuf ağlayarak bütün kardeşlerini öptü. Sonra kardeşleri onunla konuşmaya başladı. Kendilerini alçaltıp günahlarını itiraf ederek Yusuf un affını dilediler. {1GS 126.2}

Kralın bütün bu olanları duyması fazla zaman almadı. Yöneticinin ailesini o da davet ederek şöyle dedi: "Gözünüz arkada kalmasın, çünkü Mısır'da en iyi ne varsa sizin olacak." Kardeşler, ailelerinin ve hizmetkarlarının Mısır'a taşınması için gereken her şeyi yüklenerek yola çıktılar. {1GS 126.3}

Oğulları, Yakup'un yanma sevinçli haberlerle döndüler. "Ona, 'Yusuf yaşıyor!' dediler, 'Üstelik Mısır'ın yöneticisi olmuş.'" Babaları donup kaldı, onlara inanmadı. Yusufun kendilerine bütün söylediklerini anlattılar. {1GS 126.4}

Kendisini Mısır'a götürmek için Yusufun gönderdiği arabaları görünce, Yakup'un keyfi yerine geldi. {1GS 126.5}

"Tamam!" dedi, "Oğlum Yusuf yaşıyor. Ölmeden önce gidip onu göreceğim." {1GS 126.6}

On kardeşin af dilemeleri gereken bir konu daha vardı. Yıllar boyunca hem kendilerinin hem de babalarının yaşamını zehir eden hileyi ve zalimliği açıklamaları gerekiyordu. Yakup onların böyle aşağılık bir günah işlemiş olmalarından kuşkulanmamıştı, ama yanılgıya düşen çocuklarını bağışladı ve kutsadı. {1GS 126.7}

Baba ve oğullar, aileleriyle, sürüleriyle ve hizmetkarlarıyla birlikte Mısır yoluna koyuldular. O gece Tanrı İsrail'e bir görümde, "Yakup, Yakup!" diye seslendi. Yakup, "Buradayım" diye yanıtladı. Tanrı, "Ben Tanrı'yım, babanın Tanrısı" dedi, "Mısır'a gitmekten çekinme. Soyunu orada büyük bir ulus yapacağım. Seninle birlikte Mısır'a geleceğim ve soyunu bu ülkeye geri getireceğim." {1GS 126.8}

İbrahim'e göğün yıldızları kadar kalabalık bir soy vaat edilmişti, ama seçilmiş halk o zamana dek ağır ağır çoğalmıştı. Kenan ülkesi, dördüncü kuşağa kadar oradan ayrılmayacak olan güçlü putperest oymakların elindeydi. {1GS 126.9}

İsrail'in soyunun kalabalık bir ulus haline gelmesi için ya ülke sakinlerini sürmeleri ya da onların arasına dağılarak yaşamaları gerekliydi. Kenanlıların arasına karışsalar, putperestliğe ayartılacaklardı. Oysa. Mısır, tanrısal tasarı için gereken uygun koşulları sağlıyordu. Ülkenin verimli ve iyi sulanan bir kısmı onlara açıktı ve hızla çoğalmaları için her türlü avantaj vardı. Üstelik Mısır'ın putperestliğine ortak olmamaları için ayrı bir halk olarak yaşayacaklardı. {1GS 127.1}

Mısır'a varan kafile doğrudan doğruya Goşen diyarına ilerledi. Uzaktan Yusuf un yaklaştığını gördüler, yüksek sınıftan oluşan bir grubun eşliğinde geliyordu. Yusuf'un zihninde tek bir düşünce, yü-reğinde tek bir arzu vardı. Yaklaşan yolculara bakarken, uzun yıllar boyunca bastırmaya çalıştığı sevgiyi artık kontrol edemeyeceğini fark etti. Arabasından fırlayarak babasına koştu. Babasını görür görmez boynuna sarılıp uzun uzun ağladı. İsrail Yusufa, "Yüzünü gördüm ya, artık ölsem de gam yemem" dedi, "Yaşıyorsun!" {1GS 127.2}

Yusuf kardeşlerini putperest sarayda maruz kalacakları ayartılardan korumayı amaçlıyordu. Bu nedenle krala çıkmalarını ve geldiklerini haber vermelerini öğütledi. Yakup'un oğulları bu öğüdü dikkate aldılar; ülkede kalıcı değil geçici bir süre için bulunduklarını ifade ettiler. Böylece istediklerinde ayrılma hakkına sahip olduklarını vurguladılar. {1GS 127.3}

Yakup'un Son Yılları

Kısa bir süre sonra Yusuf babasını kralın huzuruna çıkardı. Yakup belki kraliyet sarayına yabancıydı, ama doğanın yüce sahnelerinde en yüce Kralla görüşmüştü. Bu nedenle, bilinçli bir üstünlükle ellerini kaldırıp Firavun'u kutsadı. {1GS 127.4}

Yakup, Yusufla ilk karşılaşmasında, kederli ve kaygılı uzun bir bekleyişin ardından gelen bu sevinçli sonla birlikte ölüme hazır olduğunu söylemişti. Ne var ki huzurlu Goşen diyarında on yedi yıl daha yaşayacaktı. Bu yıllar, öncekilerin tersine mutlulukla doluydu. Oğullarında gerçek tövbenin kanıtlarını görmüştü. Ailesi büyük bir ulus olarak gelişmek için gereken koşullara sahipti. İman sayesinde gelecekte Kenan'a yerleştiklerini görebiliyordu. Kendisi de Mısır'ın yöneticisinin her türlü sevgisinin ve beğenisinin odak noktasıydı. {1GS 127.5}

Yakup, Yusuf un Oğullarını Evlat Ediniyor

Çözüm gerektiren başka bir konu daha vardı: Yusuf'un oğullarının İsrail'in çocuklarının arasına alınması gerekiyordu. Babasıyla son kez görüşmeye gelen Yusuf, Efrayim ve Manaşşe'yi de getirdi. Bu gençler anneleri aracılığıyla Mısır'ın kahinliğinin en üst düzeyine bağlıydılar. Kendilerini Mısırlılara bağlamaya karar verselerdi, babalarının konumu nedeniyle zenginliğe ve saygınlığa kavuşacaklardı. Ancak Yusuf'un arzusu onların kendi halklarına bağlanmasıydı. Tanrı'nın antlaşma vaadine duyduğu imanı gösteriyor ve oğullarının adına Mısır sarayının sunduğu bütün onuru reddediyordu. Böylece onlar için Tanrı'nın buyruklarının emanet edildiği küçümsenen çoban oymakları arasında bir yer belirlemiş oldu. {1GS 128.1}

Yakup şöyle dedi: "Ben Mısır'a gelmeden önce burada doğan iki oğlun benim sayılır. Efrayim'le Manaşşe benim için Ruben'le Şimon gibidir. Onlardan sonra doğacak çocuklar senin olsun. Efrayim'le Manaşşe'den onlara miras geçecek." Yusuf'un oğulları Yakup tarafından evlat edinilerek farklı oymakların başları olacaklardı. {1GS 128.2}

Yakup yanına gelen çocukları kucakladı, öptü ve ellerini onların üzerine koyarak kutsadı. Sonra da şöyle dua etti: "Atalarım İbrahim'in, İshak'ın hizmet ettiği, bugüne dek yaşamım boyunca bana çobanlık eden Tanrı, beni bütün kötülüklerden kurtaran melek bu gençleri kutsasın! Benim adım, atalarım İbrahim'le İshak'ın adı bu gençlerle yaşasın! Yeryüzünde alabildiğine çoğalsınlar." {1GS 128.3}

Artık geçmişin kötü günlerinden yakınmaya gerek yoktu. Eski günlerin sınavları ve sıkıntıları artık Yakup'un karşısında durmuyordu. Yakup'un belleği sadece kendisiyle her zaman beraber olan Tanrı'nın merhametini ve şefkatini anıyordu. {1GS 128.4}

Yakup'un bütün oğulları, onun ölüm döşeğinde toplandılar. Yakup, "Yanıma toplanın" dedi, "Gelecekte size neler olacağını anlatayım." {1GS 128.5}

Yakup Oğullarının Geleceğini Bildiriyor

Yakup'un üzerine esin Ruhu gelmişti; bir görümde soyunun geleceğini görerek onlara anlatmaya başladı. Oğullarının adlarını birer birer sıraladı. Her birinin karakteri tanımlandı ve baş olacakları oymakların geleceği anlatıldı. {1GS 128.6}

"Ruben, sen benim ilk oğlum, gücümsün, kudretimin ilk ürünüsün, saygı ve güç bakımından en üstünsün." Ancak, Ruben'in Edar'daki ağır günahı ilk doğum bereketine yaraşmadığını göste-riyordu. "Ama su gibi oynaksın, üstün olmayacaksın artık." Levi'ye kahinlik, Yahuda'ya egemenlik ve Mesih vaadi, Yusuf'a ise mirasın iki katı verildi. Ruben oymağı İsrail'de asla ön planda yer almadı. Yahuda, Yusuf ya da Dan gibi kalabalık olmadığı gibi tutsaklığa götürülen ilk oymak Ruben oldu. {1GS 129.1}

Ruben'in ardından Şimon ve Levi geldi. Bu kardeşler Şekemliler'e birlikte zulüm yapmışlardı. Yusufun satılmasından da bunlar sorumluydu. Kenan'a yerleşilirken, bu oymak Yahuda'nın payının yalnızca küçük bir kısmını aldı. Üstelik bu oymağa ait aileler sonradan farklı koloniler oluşturarak Kutsal Ülkenin sınırları dışına yerleştiler. Levililer de kırk sekiz kentten başka bir miras almadılar. Ancak diğer oymaklar yoldan çıktığında Levililerin sadakati onlara tapınaktaki hizmetleri kazandırdı. Böylece lanet, berekete dönüşmüş oldu. {1GS 129.2}

Doğum hakkının bereketleri Yahuda'ya geçti:

Yahuda, kardeşlerin seni övecek,

Düşmanlarının ensesinde olacak elin.

Kardeşlerin önünde eğilecek. Sahibi gelene kadar

Krallık asası Yahuda'nın elinden çıkmayacak,

Yönetim hep onun soyunda kalacak,

Uluslar onun sözünü dinleyecek. {1GS 129.3}

Bu oymağın simgesi, ormanların kralı aslandı. Davut bu oymaktan çıktı. Davut'un Oğlu, 'Sahibi', yani Yahuda oymağının gerçek Aslanı da bu oymaktan çıktı. Yönetim sonsuza dek Yahuda Aslanının elinde oldu. Uluslar da onun sözünü dinleyecektir. {1GS 129.4}

Yakup oğullarının çoğu için zengin bir gelecek bildirdi. En sonunda sıra Yusufa geldi. Baba, Yusufu kutsarken yüreğinden sevgi taştı: {1GS 129.5}

Yusuf meyveli bir dala benzer,

Kaynak kıyısında verimli bir dala,

Filizleri duvarların üzerinden aşar.

Okçular acımadan saldırdı ona. {1GS 129.6}

Düşmanca savurdular oklarını üzerine. Ama onun yayı sağlam,

Kolları esnek çıktı.

Yakup'un güçlü Tanrısı,

İsrail'in Kayası, Çobanı olan Tanrı sayesinde.

Sana yardım eden babanın Tanrısı'dır,

Her şeye gücü yeten Tanrı'dır seni kutsayan.

Yukarıdaki göklerin

Ve aşağıdaki denizlerin bereketiyle,

Memelerin, rahimlerin bereketiyle O'dur seni kutsayan.

Babanın hayırdualarısonsuz dağların

En uzak noktalarına ulaşır

Ve atalarımın dualarından yücedir.

Dualarım Yusufun başında,

Kardeşleri arasında önder olanın üstünde olacak.

Yakup derin sevgiyle dolu bir kişiydi; oğullarına duyduğu sevgi hem güçlü hem de şefkatliydi. Oğullarının hepsini bağışlamış ve sonuna kadar sevmişti. Babalık şefkati, teşvik ve ümit sözcüklerine dökülüyordu. Tanrı'nın gücü de üzerindeydi. Esin Ruhunun etkisiyle, her ne kadar acı olsa da gerçeği söylüyordu. {1GS 130.1}

Yakup'un son yılları sıkıntılı ve yorucu geçen bir günün ardından sakin ve rahat bir akşamı andırıyordu. Yolunun üzerinde kara bulutlar vardı, ama son saatleri açık güneşle ve göğün ışıklarıyla aydınlanmıştı. "Gece aydınlık olacak" (Zekarya 14:7). "Yetkin adamı gözle, doğru adama bak, çünkü yarınlar barışseverindir" (Mezmur 37:37). {1GS 130.2}

Kutsal Kitap Tanrı'nın beğenisine sahip olan iyi insanların kusurlarına yer vermektedir. İmansızlar bu nedenle Kutsal Kitap'ı hor görme fırsatını bulmuşlardır. Ancak Kutsal

Yazı'nın gerçekliğinin en büyük kanıtlarından biri gerçeklerin göz ardı edilmemesi, en güçlü karakterlerin günahlarının bile gözler önüne serilmesidir. Kutsal Kitap, Ruh tarafından esinlenen kişilerce yazılmamış olsaydı, onurlu insanların karakterleri çok daha üstün ve iyi gösterilirdi. {1GS 130.3}

Başkalarının cesaretinin tıpkı bizimki gibi kırılabildiğini, onların da ayartıya teslim olduğunu, ama sonra toparlanıp Tanrı'nın lütfuyla ayağa kalktıklarını görmek, bize doğruluk mücadelemizde destek olmalıdır. Kutsal Kitap karakterleri de bazen yere düşmüşler, ama orada kalmamışlar ve Tanrı'nın bereketlerine kavuşmuşlardır. Aynı şekilde bizler de İsa'nın gücüyle galip gelebiliriz. Diğer yandan, bu karakterlerin yaşamı bizler için uyarı görevi görmelidir. Tanrı, sevdiklerinde bulunan günahları görmekte, daha az ışığa ve sorumluluğa sahip olanlara kıyasla bu kişilerle daha sıkı bir şekilde uğraşmaktadır. {1GS 130.4}

Yakup'un gömülmesinden sonra Yusuf'un kardeşlerinin yüreği yine korkuyla doldu. Suçluluk bilinci yüzünden Yusuf'un, kendisine yapılanları cezalandıracağını düşünmeye başladılar. Onun huzuruna çıkmaya cesaretleri olmadığından bir bildiri gönderdiler: "Babamız ölmeden önce Yusufa şöyle söyleyin diye buyurmuştu: 'Kardeşlerin sana kötülük yaptılar, lütfen onların suçunu, günahını bağışla.' Ne olur şimdi günahımızı bağışla. Biz babanın Tanrısı'nın kullarıyız." {1GS 131.1}

Bu sözler Yusufu gözyaşlarına boğdu. Cesaret bulan kardeşleri, Yusuf'un huzuruna çıkarak önünde eğildiler. Yusuf, kendisinde intikam düşüncesi bulunabileceğini sandıkları için yüreğinde acı duyuyordu. "Korkmayın" dedi, "Ben Tanrı mıyım? Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı bugün olduğu gibi birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi. Korkmanıza gerek yok; size de çocuklarınıza da bakacağım." Yüreklerine dokunacak güzel sözlerle onlara güven verdi. {1GS 131.2}

Yusuf ta Mesih'i Görmek

Yusuf'un yaşamı Mesih'in yaşamını örneklemektedir. Yusufun kardeşlerini onu köle olarak satmaya yönelten duygu kıskançlıktı; onun kendilerinden daha büyük olmasını engellemeye çalıştılar. Artık Yusufun düşlerine katlanmak zorunda olmayacaklarını sandılar. Ne de olsa, bu düşlerin gerçekleşmesi için her türlü olasılığı ortadan kaldırmışlardı. Ancak Tanrı, onların düzenini alt üst etti; tasarladıkları olayların gerçekleşmesine engel oldu. Aynı şekilde, kahinler ve ihtiyarlar da Mesih'i kıskanıyorlardı. Mesih'in kral olmasını engellemek için O'nu öldürdüler. Oysa, bu şekilde aynı amaca hizmet ettiler. {1GS 131.3}

Yusuf, Mısır'a köle olarak satılarak babasının ailesini kurtardı. Ancak bu gerçek, kardeşlerinin suçluluğunu azaltmamaktadır. Aynı şekilde, Mesih'in düşmanlar tarafından çarmıha gerilmesi, O'nu insanlığın Kurtarıcısı, günahkarların Bağışlayıcısı ve bütün dünyanın Hakimi haline getirmiştir. Ancak Mesih'in katillerinin suçluluğu azalmamıştır. {1GS 131.4}

Yusuf, erdemli olduğu için iftirayla zindana atılmıştır. Aynı şekilde, Mesih de kendini inkar eden doğru yaşamı nedeniyle hor görülmüş ve reddedilmiştir. Sahte tanıkların iftiralarıyla suçlanmıştır. Yusufun adaletsizlik karşısındaki sabrı, bağışlamaya hazır olması ve kardeşlerine yönelik soylu iyiliği, Kurtarıcı'nın kötülüğe yakınmadan teslim olmasını ve günahlarını itiraf ederek af dileyenleri bağışlamasını andırmaktadır. {1GS 132.1}

Yusuf, halkının sayısının ve zenginliğinin artışına tanık oldu. Tanrı'nın İsrail halkını vaat edilen ülkeye götüreceğine duyduğu iman yıllarca sarsılmadı. {1GS 132.2}

Yusuf, sonunun yaklaştığını gördüğü zaman, İsrail'in geleceğine bir şekilde ortak olmak istedi ve son sözlerini söyledi: "Ben ölmek üzereyim" dedi, "Ama Tanrı kesinlikle size yardım edecek; sizi İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a ant içerek söz verdiği topraklara götürecek." Sonra onlara ant içirerek, "Tanrı kesinlikle size yardım edecek" dedi, "O zaman kemiklerimi buradan götürürsünüz." Yusuf yüz on yaşında öldü. Onu mumyalayıp Mısır'da bir tabuta koydular. {1GS 132.3}

Bölüm 22: Musa, Tanrı Halkının Önderi

Bu bölüm Çıkış 1-4'e dayanmaktadır.

Yusufun Mısır ulusuna sunduğu hizmet nedeniyle, Yakup'un çocuklarına ülkenin bir kısmına yerleşme hakkı tanındı. Ayrıca vergiden muaf bırakıldılar ve kıtlık süresince kendilerine yiyecek sağlandı. Kral, Yusufun Tanrısı sayesinde tüm diğer uluslar kıtlıktan mahvolurken Mısır'ın yiyecek bolluğu içinde yaşadığını bütün halka açıkça duyurdu. Yusufun yönetimi sayesinde krallığının zenginleş-tiğini kendisi de görüyordu. Duyduğu minnettarlığı, Yakup'un ailesine iyilik yaparak gösteriyordu. {1GS 133.1}

Ancak zaman geçtikçe, Mısır'ın çok şey borçlu olduğu büyük adam unutuldu. "Derken Yusuf hakkında bilgisi olmayan biri Mısır Kralı oldu." Bu yeni kral, Yusuf'un ulusa yaptığı büyük hizmetlerden habersiz değildi, sadece bunları göz ardı ediyor ve unutturmak istiyordu. Halkına, "Bakın, İsrailliler sayıca bizden daha çok" dedi, "Gelin, onlara karşı aklımızı kullanalım, yoksa daha da çoğalırlar; bir savaş çıkarsa, düşmanlarımıza katılıp bize karşı savaşır, ülkeyi terk ederler." {1GS 133.2}

İsraillilerin "soyları arttı; türeyip çoğaldılar, gittikçe büyüdüler, ülke onlarla dolup taştı." Ancak onlar, kendilerini Mısırlılardan ayrı bir ırk olarak tutmuşlardı. Gelenekleri ve inançları farklıydı. Sayıları çoğalınca kralın ve halkın korkularını uyandırmaya başladılar. {1GS 133.3}

İsrail halkının büyük bir kısmı yetenekliydi ve çeşitli alanlarda işçilikleri vardı. Bu nedenle ulusun zenginliğine büyük bir katkıda bulunmuşlardı. Kralın, görkemli saraylar ve tapınaklar inşa etmek için böyle işçilere ihtiyacı vardı. Kısa sürede, İsrailliler'in üzerine, onları ağır işlere koşacak angaryacılar konuldu. Böylece İbranileri köleleştirme işlemi tamamlandı. "İsraillileri amansızca çalıştırdılar. Her türlü tarla işleri, harç ve kerpiç yapımı gibi ağır işlerde yaşamı onlara zehir ettiler. Bütün işlerinde onları amansızca kullandılar... Ama Mısırlılar baskı yaptıkça İsrailliler daha da çoğalarak bölgeye yayıldılar." {1GS 133.4}

Kral ve danışmanları, İsraillileri ağır işlerle bastırmayı, sayılarını azaltmayı ve bağımsız ruhlarını ezmeyi ummuşlardı. Kral ebelere, İbrani kadınların doğurduğu erkek çocukları öldürmelerini buyurdu. Şeytan, İsraillilerden bir kurtarıcının çıkacağını biliyordu. Çocukları yok etmesi için kralı yönelterek tanrısal tasarıyı bozmaya çalıştı. Ancak ebeler, Tanrı'dan korkarak bu zalim buyruğa karşı durdular. {1GS 133.5}

Tasarısının boşa çıkmasına kızan kral, daha katı bir buyruk verdi; "Doğan her İbrani oğlan Nil'e atılacak, kızlar sağ bırakılacak." {1GS 134.1}

Musa En Kötü Zamanda Dünyaya Geliyor

Bu buyruk yerine getirilirken, İsrail'in Levi oymağında bir oğul dünyaya geldi. İsrail'in serbest kalacağı zamanın yaklaştığına ve Tanrı'nın, halkını kurtarmak için bir kurtarıcı

çıkaracağına inanan ana baba, oğullarının kurban edilmemesi gerektiğine karar verdiler. Tanrı'ya imanları, yüreklerini güçlendirdi; "kralın fermanından korkmadılar" (İbraniler 11:23). {1GS 134.2}

Anne, çocuğu üç ay boyunca sakladı. Ama artık güvenli bir şekilde elinde tutamayacağını anlayınca, hasır bir sepet alıp su geçir-mesin diye katran ve ziftle sıvadı. Musa'nın ablası Miryam, kardeşine ne olacağını görmek için yakında duruyordu. {1GS 134.3}

Aynı yerde başka gözcüler de vardı. Anne çocuğunu Tanrı'ya emanet etmişti. Gözle görülmeyen melekler, sepet içinde yüzen Musa'yı takip ediyorlardı. Melekler Firavun'un kızını sahile yönelttiler. Küçük sepeti gören kız, merakla doldu. Güzel çocuğa bakarken, gözlerindeki yaşları gördü ve ona acıdı. Oğlunu korumak için bu yola başvuran anneyi düşününce duygulandı. Çocuğun kurtarılması ge-rektiğine karar verdi ve onu evlat edindi. {1GS 134.4}

Firavun'un kızının, kardeşine şefkat gösterdiğini gören Miryam, onun yakma gelerek şöyle sordu: "Gidip bir İbrani sütnine çağırayım mı?" diye sordu, "Senin için bebeği emzirsin." Prenses bu öneriyi kabul etti. {1GS 134.5}

Çabucak annesine koşan Miryam, ona mutlu haberi verdi. Firavun'un kızı anneye, "Bu bebeği al, benim için emzir, ücretin neyse veririm" dedi. {1GS 134.6}

On İki Kısa Yıl

Tanrı, Musa'nın annesinin dualarını işitmişti. Anne büyük bir minnetle kendisine verilen görevi yerine getirmeye başladı. Çocuğu kısa bir süre sonra Firavun'un kızına vermesi gerektiğini biliyordu. Musa, kendisini Tanrı'dan uzaklaştıracak etkilere maruz kalacaktı. Bu nedenle çocuğun zihnini Tanrı korkusu, gerçek ve adalet sevgisiyle doldurmaya çalıştı. Putperestliğin günah olduğunu ve yanlışlığını ona öğretmeye çalıştı. Kendisini her durumda işitecek ve yardımcı olacak yaşayan Tanrı'ya nasıl dua edeceğini de öğretti. {1GS 134.7}

Anne, oğlunu elinden geldiğince uzun bir süre yanında bulundurdu, ama çocuk artık on iki yaşına gelmişti. Günü geldiğinde çocuk, mütevazı kulübesinden alınarak kraliyet sarayına götürüldü ve Firavun'un torunu oldu. Ancak annesinden aldığı dersleri burada bile unutmadı. Bu dersler onu, gururdan, tanrısızlıktan ve sarayın görkemi içerisinde kök budak salan kötülüklerden korudu. {1GS 135.1}

Musa'nın gelecekteki yaşamı ve İsrail'in önderi olarak üstlendiği büyük görev, annesinin verdiği eğitimin önemine tanıklık etmektedir. Bundan daha önemli bir şey olamaz. Zihinleri ve karakterleri oluşturan anneler, kısa bir zaman için değil, sonsuzluk için çalışmaktadırlar. Anneler, uzun vadede gelişip ya iyi ya da kötü meyveler verecek tohumlar atmaktadırlar. Annelerin görevi çadır bezine işleme yapmak ya da mermer oymak değil,

insan ruhuna Tanrı'nın benzeyişini işlemektir. Küçük zihinlere işlenen izlenimler, ömür boyunca orada kalacaktır. Çocuklar bize, onları dünyasal imparatorluk tahtına hazırlamamız için değil, sonsuz çağlar boyunca hüküm sürmek üzere eğitmemiz için emanet edilirler. {1GS 135.2}

Kitapların açılacağı son gün, çocuklarını doğru yolda eğitmeleri gereken kişilerin ihmali ve cahilliği yüzünden ne gibi suçların işlendiği açığa çıkacaktır. İşte o zaman, dünyayı deha, gerçek ve kutsallık ışığıyla kutsamış olan birçok kişinin başarılarının arkasında dua eden anaların olduğu görülecektir. {1GS 135.3}

Musa, Firavun'un sarayında en yüksek sivil ve askeri eğitimi aldı. Kral torununun tahta geçmesini ve bu yüzden eğitimli olmasını arzuluyordu. "Musa, Mısırlıların tüm bilim dallarında eğitildi. Gerek sözde, gerek eylemde güçlü biri oldu" (Elçilerin İşleri 7:22). Askeri önderlikte sergilediği yetenek, onun Mısır orduları tarafından sevilmesine yol açtı. Musa saygın bir kişi olarak görülüyordu. Şeytan'ın tasarısı boşa çıkmıştı. İbrani çocukların öldürülmesine ilişkin her fer-man, halkının gelecekteki önderini eğiten Tanrı tarafından bozuldu. {1GS 135.4}

Melekler, İsrail halkının ihtiyarlarına kurtuluşlarının yakın olduğunu ve Tanrı'nın Musa'yı kurtarıcı olarak görevlendirdiğini bildirdiler. Melekler Musa'ya da, Yahve'nin, halkın tutsaklığına son vermek amacıyla kendisini seçtiğini söylediler. Halkın, özgürlüğe silahlarla kavuşacağını sanan Musa, İbranileri Mısır'ın ordularına karşı yöneteceğini düşünüyordu. {1GS 135.5}

Musa'nın Gençliğinde Sınanması

Mısır yasalarına göre, firavunluk tahtında oturan herkes kahinlik düzeninin üyesi olmalıdır Mirasçı olarak görülen Musa'nın da, ulusal dinin gizemleriyle tanışma zamanı geliyordu. Ancak ilahlara tapınamazdı. İbrani inancında kalmakta ısrar ederse, tacından olacağı ve evlatlıktan reddedileceği söylendi. Ancak Musa, göğü ve yeri yaratan tek Tanrı'dan başkasına hürmet etmeyeceğini açıkça dile getirdi. Kahinlerle ve müritlerle tartışarak, anlamsız nesnelere tapmanın batıllığını onlara göstermeye çalıştı. Musa'nın kararlılığı, gerek yüksek konumundan, gerekse kralın ve halkın beğenisinden ötürü bir süre mazur görüldü. {1GS 136.1}

"Musa büyüyünce, Firavun'un kızının oğlu olarak tanınmayı imanı sayesinde reddetti. Bir süre için günahın sefasını sürmektense, Tanrı'nın halkıyla birlikte kötü muamele görmeyi yeğledi. Mesih uğruna aşağılanmayı, Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginlik saydı" (İbraniler 11:24-26). Musa dünyanın büyükleri arasında yer edinmeye hak kazanmıştı. Dünyanın en büyük krallığının saray avlularında yaşayabilir ve elindeki güç asasının ayrıcalıklarından yarar-lanabilirdi. Bir tarihçi, ozan, düşünür, ordu komutanı ve devlet adamı olarak eşsiz bir kişiydi. Ancak bütün bu zenginliği, büyüklüğü ve şöhreti

reddederek Tanrı'nın halkıyla birlikte kötü muamele görmeyi seçecek kadar ahlaksal gücü vardı. {1GS 136.2}

Firavun'un muhteşem sarayı ve tahtı, Musa'nın önünde duruyordu. Ama o, sarayın zenginliği içerisinde insanlara Tanrı'yı unutturacak günahlı zevklerin olduğunu biliyordu. Bu nedenle, sarayın ötesine, kraliyet tacının ilerisine baktı. En yüce Olan'ın kutsallarına, günahla lekelenmemiş bir egemenlikte sağlanacak olan yüceliği gördü. Göklerin kralının, galip gelenlere vereceği çürümez tacı gördü. Bu imanı sayesinde günaha hizmet etmektense, mütevazı, yoksul ve hor görülen bir ulusa hizmet etmeyi yeğledi. {1GS 136.3}

Musa kırk yaşına kadar sarayda kaldı. Köle olan kardeşlerini ziyaret etti ve Tanrı'nın onları kurtarmak için etkin olacağına dair güvence verdi. Bir gün, Mısırlı bir adamın, bir İsrailliyi dövdüğünü görünce Mısırlıyı öldürdü. İsrailli dışında bu olaya kimse tanık olmamıştı. Musa cesedi hemen kuma gömdü. Artık halkının davasını görmeye hazır olduğunu kanıtlamıştı. Onların özgürlüğe kavuştuğunu görmeyi ümit ediyordu. "Kardeşlerim Tanrı'nın benim aracılığımla kendilerini kurtaracağını anlarlar" diye düşünüyordu. Ama onlar bunu anlamadılar (Elçilerin İşleri 7:25). İsrail halkı henüz özgürlüğe hazır değildi. {1GS 136.4}

Ertesi gün Musa, kavga eden iki İbraniyle karşılaşınca onları barıştırmak istedi. "Efendiler" dedi, "siz kardeşsiniz. Niye birbirinize haksızlık ediyorsunuz?" Ne var ki, soydaşına haksızlık eden kişi Musa'yı yana iterek, "Kim seni başımıza yönetici ve yargıç yaptı?" dedi. "Yoksa dün Mısırlıyı öldürdüğün gibi beni de mi öldürmek istiyorsun? {1GS 137.1}

Bu olay kısa zamanda Firavun'un kulağına vardı. Musa'nın kendi halkını Mısırlılara karşı ayaklandırmak, hükümeti devirmek ve tahta kendisini oturtmak istediği söylendi. Kral, Musa'nın derhal öldürülmesi gerektiğine karar verdi. Ama tehlikenin farkına varan Musa, Arabistan'a kaçtı. {1GS 137.2}

Rab Musa'nın yolunu açtı ve Yitro'nun yanında kalmaya başladı. Yitro, Midyan kahini ve önderiydi. Tanrı'ya tapınıyordu. Musa bir süre sonra Yitro'nun kızlarından birisiyle evlendi ve kırk yıl boyunca onun sürülerine baktı. {1GS 137.3}

Tanrı'nın isteği, halkını Musa'nın düşündüğü gibi savaşla kurtarmak değildir. Tanrı kendi yüceliğini sergilemek istiyordu. Musa bu büyük etkinlik için henüz hazır değildi. İbrahim'e ve Yakup'a ve-rilen iman dersini o da almalıydı. Tanrı'nın vaatlerinin yerine gelmesi için kendi gücüne ya da bilgeliğine değil, Tanrı'nın gücüne dayanmayı öğrenmeliydi. Sıkıntı ve benliği inkar okulunda sabretmeyi ve tutkularını denetlemeyi öğrenmeliydi. Musa'nın yüreği, Tanrı'nın isteği İsrail'e açıklanmadan önce tümüyle Tanrı'yla uyumlu bir hale gelmeli, yardıma ihtiyacı olan herkese babalık etmeyi öğrenmeliydi. {1GS 137.4}

Tanrı'nın İşini Yanlış Yoldan Yapmak

Musa, öğrenmemesi gereken çok şey öğrenmişti. Mısır'da maruz kaldığı etkiler, zihin gelişimini biçimlendirmiş, onda çeşitli karakter alışkanlıkları oluşturmuştu. Bunlardan kurtulması zaman alacaktı. Musa, yanılgıları reddetmek ve gerçeği kabul etmek için bir yaşam mücadelesi verecekti. Ancak, bu mücadele insan gücünü aştığı zaman Tanrı ona yardım edecekti. {1GS 137.5}

"Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, hiç azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir" (Yakup 1:5). Ne var ki Tanrı, karanlıkta kalmaktan hoşnut olan insanlara tan-rısal ışığını vermeyecektir. Tanrı'nın yardımına kavuşmak için insan öncelikle kendi zayıflığını ve kusurlarını kabul etmelidir. Kendisinde gerçekleşmesi gereken büyük değişimi görebilmelidir. Duada kalmayı ve gayret göstermeyi öğrenmelidir. {1GS 138.1}

Dağların kovuklarına çekilen Musa, Tanrı'yla baş başa kalıyordu. Sınırsız tepelerin görkeminde yüce Olanın ihtişamına bakıyor ve ilahların ne denli güçsüz olduğunu öğreniyordu. Bu yerde gururundan ve kendine yeterliliğinden özgür oldu. Mısır'ın lüksünün olumsuz sonuçlarından kurtulmaya başladı. Musa sabırlı, saygılı ve alçakgönüllü oldu. "Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha çok alçakgönüllüydü," (Sayılar 12:3) ama imanı da o denli güçlüydü. {1GS 138.2}

Yıllar geçiyor, Musa'nın İsrail için sunduğu dualar gece gündüz Tanrıya yükseliyordu. Burada, Kutsal Ruh'un esiniyle Yaratılış kitapçığını yazdı. Çölün ıssızlığında geçen uzun yıllar, dünya için her çağda zengin bir bereket kaynağı olmuştur. {1GS 138.3}

Özgürlük Zamanı Geliyor!

"Aradan yıllar geçti, bu arada Mısır Kralı öldü. İsrailliler hâlâ kölelik altında inliyor, feryat ediyorlardı. Sonunda yakarışları Tanrı'ya erişti. Tanrı iniltilerini duydu. İbrahim, İshak ve Yakup'la yaptığı antlaşmayı anımsadı." Kurtuluş zamanı yaklaşmıştı. {1GS 138.4}

Tanrı'nın tasarısı insan gururunu kıracak bir şekilde yerine geldi. Kurtarıcı, elindeki değnekle mütevazı bir çoban gibi gelecek, ama Tanrı bu değneği O'nun gücünün simgesi yapacaktı. {1GS 138.5}

Bir gün, 'Tanrı'nın dağı' Horev'de sürülerini güden Musa, yanan ama tükenmeyen bir çalı gördü. Çalıya yaklaştığı anda ateşin içinden adının çağrıldığını duydu. Titreyen dudaklarla, "Buradayım!" dedi. Ses Musa'ya, saygısız bir şekilde davranmamasını söyledi: "Fazla yaklaşma" dedi, "Çarıklarını çıkar. Çünkü durduğun yer kutsal topraktır. Ben babanın, İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un Tanrısı'yım." Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu. {1GS 138.6}

Musa Tanrı'nın önünde korkuyla beklerken sözler gelmeye devam etti: "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı çok iyi biliyorum" dedi, "Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum. Bu yüzden aşağıya indim. Onları Mısırlılar'ın elinden

kurtaracağım, o ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal ülkesine, Kenanlılar'ın, Hititler'in, Amorlular'ın, Perizliler'in, Hivliler'in, Yevuslular'ın topraklarına götüreceğim. İsraillilerin feryadı bana erişti. Mısırlıların onlara yapmakta olduğu baskıyı görüyorum. Gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni Firavun'a göndereyim." {1GS 139.1}

Şaşıran ve korkan Musa geri çekildi: "Ben kimim ki Firavun'a gidip İsraillileri Mısır'dan çıkarayım?" diye karşılık verdi. {1GS 139.2}

Musa, halkının körlüğünü, cahilliğini ve inançsızlığını düşündü. Birçoğu Tanrı bilgisinden yoksundu. Musa şöyle karşılık verdi: "İsraillilere gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. 0 zaman ne diyeyim?" Tanrı, "Ben Ben'im" dedi, "İsraillilere de ki: 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi.'" {1GS 139.3}

Musa öncelikle tutsaklıklarından dolayı kederli olan İsrail'in ihtiyarlarını topladı. Onlara Tanrı'nın bildirisini iletti. Ondan sonra da krala gidip şöyle demesi gerekiyordu: "İbraniler'in Tanrısı Yahve bizimle görüştü. Şimdi izin ver, Tanrımız Yahve'ye kurban kesmek için çölde üç gün yol alalım." {1GS 139.4}

Musa, Firavun'un bu ricaya kulak asmayacağına dair uyarıldı. Ancak cesaretini yitirmemeliydi, çünkü Rab gücünü gösterecekti; "Elimi uzatacak ve aralarında şaşılası işler yaparak Mısır'ı cezalan-dıracağım. O zaman sizi salıverecek." {1GS 139.5}

Rab şöyle duyurdu: "Halkımın Mısırlıların gözünde lütuf bulmasını sağlayacağım. Gittiğinizde eli boş gitmeyeceksiniz. Her kadın Mısırlı komşusundan ya da konuğundan altın ve gümüş takılar, giy-siler isteyecek. Oğullarınızı, kızlarınızı bunlarla süsleyeceksiniz. Mısırlılar, İsraillileri haksızca çalıştırarak onların sırtından zenginleşmişlerdi. Dolayısıyla İsraillilerin, yılların emeğinin karşılığını bu şekilde almaları uygundu. Tanrı onlara Mısırlıların gözünde lütuf verecekti. Başka bir deyişle, Mısırlılar, İsraillilerin istediklerini vereceklerdi. {1GS 139.6}

Musa, Tanrı'nın kendisini gönderdiğine ilişkin nasıl bir kanıt gösterecekti? "Ya bana inanmazlarsa?" dedi, "Sözümü dinlemez, 'Rab sana görünmedi' derlerse, ne olacak?" Rab, "Elinde ne var?" diye sordu. Musa, "Değnek" diye yanıtladı. Rab, "Onu yere at" dedi. Musa değneğini yere atınca, değnek yılan oldu. Musa yılandan kaçtı. Rab, "Elini uzat, kuyruğundan tut" dedi. Musa elini uzatıp kuyruğunu tutunca yılan yine değnek oldu. Rab, "Bunu yap ki, ataları İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un Tanrısı Rab'bin sana göründüğüne inansınlar" dedi. Sonra, "Elini koynuna koy" dedi. Musa elini koynuna koydu. Çıkardığı zaman eli bir deri hastalığına yakalanmış, kar gibi bembeyaz olmuştu. Rab, "Elini yine koynuna koy" dedi. Musa elini yine koynuna koydu. Çıkardığı zaman eli eski haline dönmüştü. Bu belirtileri gören halk da Firavun da, Mısır kralından daha üstün birinin varolduğunu görecekti. {1GS 139.7}

Musa Gönülsüz!

Korkuya ve sıkıntıya kapılan Tanrı kulu, iyi bir konuşmacı olmadığını öne sürdü. "Aman, ya Rab!" dedi, "Ben kulun ne geçmişte, ne de benimle konuşmaya başladığından bu yana iyi bir konuşmacı oldum. Çünkü dili ağır, tutuk biriyim." Mısırlılardan o denli uzak kalmıştı ki, onların dilini konuşmakta zorlanacaktı. {1GS 140.1}

Musa kendisinden daha yeterli bir kişi seçilmesi için yalvardı. Ancak Rab'bin verdiği başarı vaatleri karşısında Musa'nın yakınmaya devam etmesi, Tanrı'ya güvenmediğini gösteriyordu. Tanrı'nın onun eksiklerini gideremeyeceğini ya da onu seçerek yanlışlık yaptığını ima ediyordu. {1GS 140.2}

Musa'nın ağabeyi Harun, Mısırlıların dilini her gün kullandığı için bu dili mükemmel konuşuyordu. Tanrı Musa'ya Harun'un yaklaştığını söyledi. Rab'bin sonraki sözleri bir buyruktu. {1GS 140.3}

"Onunla konuş, ne söylemesi gerektiğini anlat. İkinizin konuşmasına da yardımcı olacak, ne yapacağınızı size öğreteceğim. O sana sözcülük edecek, senin yerine halkla konuşacak. Sen de onun için Tanrı gibi olacaksın. Bu değneği eline al, çünkü belirtileri onunla yapacaksın." Musa'nın başvurabileceği başka bir mazeret kalmamış, her şey açıkça belirtilmişti. {1GS 140.4}

Musa bu görevi kabullenmekle, bütün yüreğini vermiş olacak ve Rab'be tümüyle güvenmek zorunda kalacaktı. Tanrı onun söz dinlediğini kutsadı. Böylece Musa, insana verilen en büyük görev için ümit veren, kendisine hakim ve uygun bir kişi oldu. {1GS 140.5}

Tanrı'nın kendisine verdiği sorumlulukları kabul eden kişi, gereken güce ve yeterliliğe de kavuşacaktır. Ne denli mütevazı ya da zayıf olursa olsun, görevini sadakatle yürüten kişi, gerçek büyüklüğe erişecektir. Zayıflığını hisseden bir kişi, kendisine verilen görevin büyüklüğünü fark etmiştir. Tanrı böyle bir kişinin öğütçüsü ve kuvveti olacaktır. {1GS 141.1}

Kendisine karşı öfkelenen Firavun'a ve Mısırlılara karşı gizli bir korku duyan Musa, oraya dönmek için gönülsüzdü. Ama tanrısal buyruğa uyduğunda, Rab ona düşmanlarının öldüğünü gösterdi. {1GS 141.2}

Midyan'dan yola koyulan Musa'ya bir melek göründü ve onu neredeyse öldürecekti. Musa, hiçbir açıklama yapılmamasına rağmen Tanrı'nın buyruklarından birini göz ardı ettiğini anladı. En küçük oğlunu sünnet etmemişti. İsrail'in seçilmiş önderinin böyle büyük bir ihmali, tanrısal buyrukların halkın üzerindeki gücünü zayıflatacaktı. Kocasının öleceğinden korkan Sippora oğlunu hızla sünnet etti. Bunun üzerine melek, Musa'nın yola devam etmesine izin verdi. Musa'nın canını kutsal melekler koruyacaktı. Ancak Musa görevini ihmal ederse, Tanrı'nın sunduğu bu korumadan yoksun kalacak ve güvende olmayacaktı. {1GS 141.3}

Mesih'in dönüşünden hemen önceki büyük sıkıntı döneminde, doğru kişiler meleklerin hizmetiyle korunacaklar, ama Tanrı'nın yasasını çiğneyenler için hiçbir güvence olmayacak. Melekler, tanrısal buyrukları çiğneyenleri ya da ihmal edenleri koruyamazlar. {1GS 141.4}

Bölüm 23: Mısır'daki On Felaket

Bu bölüm Çıkış 5-10'a dayanmaktadır.

Harun, meleklerin buyruğuyla Horev yakınlarındaki çölde kardeşiyle buluşmaya gitti. "Musa duyurması için Rab'bin kendisine söylediği bütün sözleri ve yapmasını buyurduğu bütün belirtileri Ha-run'a anlattı" (Çıkış 4:28). İkisi birlikte Mısır'a doğru yola koyuldular ve orada İsrail'in ihtiyarlarını topladılar. "Halk inandı; Rab'bin kendileriyle ilgilendiğini, çektikleri sıkıntıyı görmüş olduğunu duyunca, eğilip tapındılar" (Çıkış 4:31). {1GS 142.1}

Krala bildiri taşıyan iki kardeş, Firavunların sarayına krallar Kralı'nın elçisi olarak girdiler; "İsrail'in Tanrısı Rab diyor ki: 'Halkımı bırak gitsin, çölde bana bayram yapsın.'" {1GS 142.2}

Firavun, "Rab kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?" dedi. "Rab'bi tanımıyorum. İsrailliler'in gitmesine izin vermeyeceğim." {1GS 142.3}

Musa'yla Harun, "İbraniler'in Tanrısı bizimle görüştü" diye yanıt verdiler, "İzin ver, Tanrımız Rab'be kurban kesmek için çölde üç gün yol alalım. Yoksa bizi salgın hastalık ya da kılıçla cezalandırabilir." {1GS 142.4}

Kralın öfkesi alevlendi. "Ey Musa ve Harun, niçin halkı işinden alıkoyuyorsunuz? Siz de işinizin başına dönün" dedi. Krallık, bu yabancıların müdahalesinden yeterince iş kaybı vermişti. Bu nedenle Firavun, "Bakın, halkınız Mısırlılardan daha kalabalık, oysa siz onların işini engellemeye çalışıyorsunuz" dedi. {1GS 142.5}

İsrailliler, tutsak oldukları yerde Tanrı'nın yasasıyla ilgili bilgiyi kısmen yitirmişlerdi; Sept günü genel olarak ihmal ediliyordu. Başlarındaki angaryacılar, Septin tutulmasını olanaksız kılıyorlardı. Ama Musa halka, kurtuluş koşulu olarak Tanrı'nın sözünü dinlemeleri gerektiğini öğretti. Bu nedenle Sept gününün yeniden tutulması için gösterilen gayret, onlara zulmedenlerin dikkatini çekti. (Bkz. Ek, l.not). {1GS 142.6}

Öfkeyle dolan kral, İsraillilerin işten kaçmak için bir düzen kurduklarından kuşkulandı. Böyle tehlikeli bir düzeni uygulamamaları için onlara fırsat vermemeye kararlıydı. Yüklerini ağırlaştırıp ruhlarındaki bağımsızlığı ezmek için çalışma standartlarını yükseltti. İnşaatlarda en çok kullanılan madde güneşte kurutulmuş kerpiçti. Bu maddenin yapımı için çok sayıda işçinin çalıştırılması gerekiyordu. Kerpiç üretmek için saman kesiliyor ve kille karıştırılıyordu. Firavun İsraillilere saman verilmemesini, bunu kendilerinin toplamalarını buyurdu. Buna rağmen, aynı oranda kerpici aynı sürede üretmeye devam edeceklerdi. {1GS 142.7}

Mısırlı angaryacılar, işin yürütülmesi için halkın üzerine İbrani görevliler atamışlardı. Kralın bu buyruğu yürürlüğe girince halk saman yerine anız toplamak için dağıldı, ama aynı

işi aynı sürede yapmaları olanaksızdı. Bu nedenle İbrani görevliler ağır bir şekilde dövüldüler. {1GS 143.1}

Bu görevliler krala çıkıp durumu bildirdiler. Ancak Firavun, alaylı bir karşılık verdi: "Tembelsiniz siz, tembel!" Bu yüzden 'Gidip Rab'be kurban keselim' diyorsunuz. Haydi, işinizin başına dönün. Size saman verilmeyecek; yine de aynı sayıda kerpiç üreteceksiniz." Görevlerine dönen işçiler, Musa ve Harun'la karşılaştılar. Onlara ya-kındılar; "Rab yaptığınızı görsün, cezanızı versin!" dediler, "Bizi Firavun'la görevlilerinin gözünde rezil ettiniz. Bizi öldürmeleri için ellerine bir kılıç verdiniz." {1GS 143.2}

Musa sıkıntıya düştü. Halkın acıları yoğunlaşmıştı. Bütün ülke gençlerin ve yaşlıların feryatlarıyla inliyordu. Hepsi de içine düştükleri durumdan ötürü Musa'yı sorumlu tutuyordu. Musa yüreğindeki acıyı Tanrı'ya getirdi: "Ya Rab, niçin bu halka kötü davrandın?" dedi, "Beni bunun için mi gönderdin? Senin adına Firavun'la konuşmaya gittim gideli Firavun bu halka kötü davranıyor. Sen de kendi halkını kurtarmak için hiçbir şey yapmadın." {1GS 143.3}

Rab Musa'ya, "Firavun'a ne yapacağımı şimdi göreceksin" dedi, "Güçlü elimden ötürü İsrail halkını salıverecek, güçlü elimden ötürü onları ülkesinden kovacak." {1GS 143.4}

İsrail'in ihtiyarları, atalarına verilen peygamberlik sözlerini ve Yusufun Mısır'dan kurtuluşla ilgili önbildirisini halka tekrarlayarak kardeşlerinin bocalayan imanını güçlendirmeye çalışıyordu. Bazıları dinlediler ve inandılar. Diğerleri ise ümit etmeyi reddettiler. İşçilerin arasında dolaşan sözleri işiten Mısırlılar, onların ümitleriyle alay ederek Tanrılarının gücünü hor gördüler. Mısırlılar İsraillilerin sahte ilahlar dediği varlıklara tapıyorlardı, ama zengin ve güçlü bir ulustular. İlahları onlara bolluk vermiş, İsraillileri de köleleri yapmıştı. Firavun, İbranilerin Tanrısının onları elinden kurtaramayacağını söylüyordu. {1GS 143.5}

Bu gibi sözler, birçok İsraillinin ümidini kırmıştı. Doğruydu, gerçekten de köleydiler. Çocuklarının canına kıyılmış ve yaşam onlar için bir yük haline gelmişti. Ama onlar göklerin Tanrısına tapınıyorlardı. Elbette Tanrı, onları putperestlerin kölesi olarak bırakacak değildi. Ancak Tanrı'ya sadık olanlar şunu biliyorlardı: İsrail halkının yürekleri Tanrı'nın ayrıldığı, putperest ulusların kadınlarıyla evlendikleri ve putperestliğe kapıldıkları için Tanrı onların köle olmasına izin vermişti. Bu nedenle, kardeşlerine güvence vererek Tanrı'nın yakında zincirlerini kıracağını söylediler. {1GS 143.6}

Ne var ki İbraniler, özgürlüğe henüz hazır değildiler. Cılız bir imanları vardı. Tuhaf bir ülkeye taşınmanın zorluklarını göğüslemek yerine köle olarak kalmayı tercih ediyorlardı. Bazı İbranilerin alışkanlıkları Mısırlıların alışkanlıklarına o kadar benzemişti ki Mısır'da kalmayı tercih ettiler. Böylece Rab, Mısırlı kralın despot yönetimine izin vererek kendisini halkına göstermeyi amaçlamıştı. İsraillilerin bazıları Mısır'dan çıkmayı reddedecek kadar

sapmış olmasaydı Musa'nın görevi çok daha kolay olacaktı. "Ama umutları kırıldığı ve ağır baskı altında oldukları için onu dinlemediler." {1GS 144.1}

Rab Musa'ya, "Git, Mısır Firavununa İsraillileri ülkesinden salıvermesini söyle" dedi. Ama Musa, "İsrailliler beni dinlemedikten sonra, Firavun nasıl dinler?" diye karşılık verdi. Tanrı buyruğunu yineledi; Musa, Harun'u da yanına alıp Firavun'un huzuruna çıkmalı ve İsraillilerin bırakılmasını istemeliydi. {1GS 144.2}

Mısır'ın Başına Gelenler

Tanrı gücünü gösterip Mısır'ı yargılamadıkça kralın İsraillileri bırakmayacağı anlaşılmıştı. Musa her felaketten önce felaketin doğasını ve etkilerini açıklamalı, böylece Firavu'na, isterse kurtulabilme fırsatı tanımalıydı. Ders alınmayan her felaket, daha zorlu olan bir başkasını getirdi. Gururlu yürekler alçalana, göklerin ve yerin Yaratıcısını tek gerçek ve yaşayan Tanrı olarak kabul edene dek fela-ketler birbirini takip etti. Rab putperestliklerini cezalandırmak ve böbürlenmelerine son vermek için Mısır halkını cezalandırıyordu. Böylece diğer uluslar da Rab'bin yüce etkinliği karşısında titreyeceklerdi. Kendi halkı da putperestliğe sırt çevirecek ve pak tapınmayla O'na yönelecekti. {1GS 144.3}

Musa ve Harun, tekrar Mısır kralının karşısına çıktılar. Köle ulusun iki temsilcisi orada parlak süslemeler, zengin resimler ve ilahların oyma putlarıyla dolu salona yöneldiler. Kral, onları Tanrı'nın gönderdiğine dair bir mucize yapmalarını istedi. Harun değneğini alıp Firavun'un önüne attı. Değnek bir yılana dönüştü. Bunun üzerine Firavun kendi bilgelerini, büyücülerini çağırdı. Mısırlı büyücüler de büyüleriyle aynı şeyi yaptılar. Her biri değneğini attı, değnekler yılan oldu. Ancak Harun'un değneği onların değneklerini yuttu. Kral, öncekinden daha kararlı bir şekilde büyücülerin Musa ve Harun'la eşit güce sahip olduklarını duyurdu. Rab'bin kullarını sahtekar ilan etti, ama Rab'bin korumasından ötürü onlara herhangi bir zarar veremedi. {1GS 144.4}

Şeytan'ın Taklitleri

Büyücüler değneklerini gerçek anlamda yılana dönüştürmemişler, sadece sihirle böyle bir görünüm vermişlerdi. Kötülüğün kaynağı olan Şeytan, günahlı bir meleğin sahip olduğu bütün bilgeliğe ve güce rağmen, yaşam verme kudretinden yoksundur. Bu yalnızca Tanrı'ya özgü bir kudrettir. Ama Şeytan, bunu taklit etmiştir. {1GS 145.1}

İnsan gözüne değneklerin yılanlara dönüştüğü izlenimi verilmiştir. Firavun ve saraydakiler bunun böyle olduğunu sandılar. Rab gerçek yılanın sahte olanları yutmasını sağlasa da, bu Firavun'a Tanrı'nın gücü değil, daha üstün bir sihir gibi göründü. {1GS 145.2}

Firavun Tanrı'nın Musa aracılığıyla yaptığı mucizeleri kabul etmemek için bir bahane arıyordu. Şeytan ona istediğini verdi. Musa'yı ve Harun'u sihirbaz ve büyücü olarak

gösterdi. Böylece, getirdikleri bildirinin daha üstün bir varlıktan geldiği iddiasını çürütmeye çalıştı. Şeytan'ın hilesi Firavun'un yüreğinin katılaşmasına yol açtı. Ayrıca Şeytan, Musa'nın ve Harun'un imanlarını da sarsmaya çalışmıştı. {1GS 145.3}

Kötülüğün kaynağı olan Şeytan, Musa'nın, günahın insanlık üzerindeki hükmünü kaldıracak olan İsa'yı simgelediğini biliyordu. Mesih göründüğü zaman, üstün mucizelerin O'nu Tanrı'nın gönderdiğine dair kanıt oluşturacağının farkındaydı. Tanrı'nın Musa aracılığıyla gerçekleştirdiği etkinliği önlemeye çalışan Şeytan, yalnızca İsrail'in kurtuluşunu engellemekle kalmadı, Mesih'in çağların ötesinde gerçekleştireceği mucizelerinin insan gücünün ürünü olduğunu göstermeye çalıştı. {1GS 145.4}

Mısır'ı Felaketler Vuruyor

Musa ve Harun'a ertesi sabah ırmak boyuna gitmeleri buyruldu. Tüm Mısır'ın yiyecek ve zenginlik kaynağı olan Nil ırmağı bir ilah olarak görülüyor, kralın kendisi de her gün buraya tapınmaya geliyordu. İki kardeş bildiriyi yenilediler, Musa değneğini kaldırıp suya vurdu. Kutsal ırmakta kan akmaya başladı; balıklar öldü ve kokudan ırmağa yaklaşılamaz oldu. Evlerdeki ve sarnıçlardaki sular da kana dönüşmüştü. Mısır'ın büyücüleri de bunu yapınca Firavun aldırış etmedi. Felaket yedi gün sürdü, ama hiçbir sonuç vermedi. {1GS 146.1}

Değnek yeniden uzatıldı ve bu kez ırmaktan kurbağalar çıktı. Evlere giren kurbağalar, odalara ve ocaklara daldı. Kurbağa Mısırlıların gözünde kutsaldı ve yok edilemezdi. Ne var ki şimdi, bu hayvanlar Firavunların sarayını bile işgal etmişlerdi. Kral sarayın hayvanlardan temizlenmesini buyurdu. Ancak kurbağaları yaratan büyücüler, onları ortadan kaldıramadılar. {1GS 146.2}

Firavun bunu görünce biraz olsun alçaldı. Musa ve Harun'u çağırtarak şöyle dedi: "Rab'be dua edin, benim ve halkımın üzerinden kurbağaları uzaklaştırsın, o zaman halkınızı Rab'be kurban kessinler diye salıvereceğim." Musa ve Harun, Friavunun kendilerine dua için bir zaman belirlemesini dilediler. Firavun ertesi gün dua edilmesini buyurdu, böylece belki kurbağalar geceleyin kendiliğinden kaybolurlar, kendisi de İsrail'in Tanrısına teslim olarak alçalmaz diye düşündü. Ne var ki felaket, belirlenen zamana dek sürüp gitti. Sonunda Mısır'daki bütün kurbağalar öldüler. Ama çürüyen cesetleri havayı kirletti. {1GS 146.3}

Rab onları anında toza çevirebilirdi, ama kral ve halk bunu büyünün eseri olarak görmesin diye böyle yapmadı. Kurbağalar ölünce, yığılarak toplandılar. Bu da olanların, göklerin Tanrısının yargısının sonucunda gerçekleştiğini gösteriyordu. {1GS 146.4}

"Ancak Firavun ülkenin rahatladığını görünce, Rab'bin söylediği gibi inatçılık etti ve Musa'yla Harun'u dinlemedi." Harun Tanrı'nın buyruğuyla değneğini uzattı ve yerin tozu sivrisineğe dönüştü. Firavun büyücüleri çağırarak aynısını yapmalarını buyurdu. Büyücüler, "Bu işte Tanrı'nın parmağı var" dediler, ama kral yine aldırış etmedi. {1GS 146.5}

Tanrı'nın yargısı bir kez daha göründü. Firavun'un sarayına, görevlilerinin evlerine sürü sürü atsineği gönderdi. Ülke atsineği yüzünden baştan sona harap oldu. Bu sinekler büyük ve zehirliydi; ısırıkları çok acı veriyordu. Tanrı'nın bildirdiği gibi, Goşen diyarında atsineği görülmedi. {1GS 146.6}

Firavun Yüreğini Katılaştırıyor

Firavun bu kez İsraillilerin Mısır'da kurban sunmasını teklif etti. Ama Musa, "Bu doğru olmaz" diye karşılık verdi, "Çünkü Mısırlılar Tanrımız Rab'be kurban kesmeyi iğrenç sayıyorlar. İğrenç saydıkları bu şeyi gözlerinin önünde yaparsak bizi taşlamazlar mı?" İbranilerin sunması gereken kurbanlar Mısırlıların gözünde kutsaldı. Bu hayvanlardan birine bile dokunmak ölümle cezalandırılırdı. {1GS 147.1}

Musa yine üç gün çöle çıkmaları gerektiğini söyledi. Kral buna razı oldu ve Tanrı'nın kullarına yalvararak felaketin kaldırılmasını diledi. Musa ve Harun söz verdiler, ama hile yapmaması için onu uyardılar. Felaket kaldırıldı, ama kralın yüreği inatla katılaştığından yine fikrini değiştirdi. {1GS 147.2}

Bu kez daha korkunç bir felaket oldu. Mısır'daki hayvanların büyük çoğunluğu öldü. Kutsal sayılan hayvanlar, yük hayvanları, öküzler ve koyunlar, atlar, develer ve eşekler can verdi. Bu felaketin İbranilerin hayvanlarına dokunmayacağı açıkça belirtilmişti. Firavun İsraillilerin evlerine adamlarını göndererek bunun doğruluğun denetledi. İsraillilerin bir tek hayvanının bile ölmediğini öğrendi. Öyleyken, inat etti ve halkı salıvermedi. {1GS 147.3}

Bundan sonra Musa'ya, ocak kurumu almaları ve Firavun'un huzurunda göğe savurmaları söylendi. Musa kurumu göğe doğru savurdu. İnsanlarda ve hayvanlarda irinli çıbanlar çıktı. Kahinler ve büyücüler Firavun'un inatçılığını teşvik etmişlerdi. Ama bu kez kendileri de yargı altındaydılar. İğrenç ve sancılı bir rahatsızlığa yakalandıklarından İsrail'in Tanrısıyla rekabet edemiyorlardı. Büyücüler kendilerini bile koruyamayacak hale gelmişlerdi. {1GS 147.4}

Firavun'un yüreği daha da katılaştı. Rab ona bir bildiri gönderdi: "Sabah erkenden kalkıp Firavun'un huzuruna çık, de ki: 'İbraniler'in Tanrısı Rab şöyle diyor: Halkımı salıver, bana tapsınlar. Yoksa bu kez senin, görevlilerinin, halkının üzerine bütün felaketlerimi yağdıracağım. Öyle ki, bu dünyada benim gibisi olmadığını öğrenesin. Çünkü elimi kaldırıp seni ve halkını salgın hastalıkla vurmuş olsaydım, yeryüzünden silinmiş olurdun. Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum.'" Tanrı Firavun'un, İsrail'in kurtuluşa ulaşacağı bir dönemde tahta geçmesini sağlamıştı. {1GS 147.5}

Bu kibirli hükümdar, Tanrı'nın merhametine burun kıvırmıştı; ama onun inatçılığı aracılığıyla Rab'bin harikalarının Mısır'da sergilenmesi için canı alınmamıştı. Tanrı halkının, Mısırlıların acı verici zalimliğini tatmalarına izin verildi, böylece putperestliğin

alçaltıcı etkisi konusunda aldanmamalıydılar. Rab, Firavun'la uğraşırken putperestliğe duyduğu nefreti, zulmü ve baskıyı cezalandırma kararlılığını ortaya koymuştu. {1GS 148.1}

Tanrı, Firavun'la ilgili şöyle buyurmuştu: "Ben onu inatçı yapacağım. Halkı salıvermeyecek" (Çıkış 4:21). Kralın yüreğinin katılaşması için aslında doğaüstü müdahaleye gerek yoktu. Daha ilk mucizeyi reddettiği zaman isyan tohumlarını ekmiş oldu. İnatçılığın bir düzeyinden diğerine çıktıkça yüreği daha da katılaştı. İlk doğan oğulların ölü yüzlerini görünceye dek bu böyle devam etti. {1GS 148.2}

İnatçılık Nasıl Gelişiyor?

Tanrı insanlara kulları aracılığıyla konuşur ve günahı azarlar. Kendisini düzeltmeyi reddeden bir kişinin olumsuz eylemlerine Tanrı engel olmayacaktır. Yenilenen her kötü eylem kişinin Tanrı'ya karşı direncini artırır, gözlerini körleştirir ve vicdanının sesini boğar. Tanrı bunun sonucunda biçilecek kötü ürünü engellemek için mucize yapmaz. "İnsan ne ekerse, onu biçer" (Galatyalılar 6:7). {1GS 148.3}

Suçlu vicdanlarını yatıştıranlar, büyük isyancının yanında yer alırlar. Tehlike baş gösterdiğinde taraf değiştireceklerini umarlar. Ama bu kolay olmaz. Günahlı eğilimler karakterin içine öylesine iş-lemiştir ki İsa'nın benzerliğine dönüşemezler. Eğer yolları hiç ışıkla aydınlanmamış olsaydı, Tanrı'nın merhameti görünebilirdi. Ama uzun süre hor görülen ışık, en sonunda yoldan çekilecektir. {1GS 148.4}

Firavun'u bekleyen yeni felaket doludur. "Şimdi buyruk ver, hayvanların ve kırda neyin varsa hepsi sığınaklara konsun. Dolu yağınca, eve getirilmeyen, kırda kalan bütün insanlarla hayvanlar ölecek." Böyle bir dolu fırtınası daha önce hiç olmamıştır. Haber çabuk yayılır. Rab'bin sözüne kulak asan herkes hayvanlarını toplar, aldırış etmeyenler ise hayvanlarını dışarıda bırakır. Böylece Tanrı, kendisinden korkanlara merhametini göstermiş olur. {1GS 148.5}

"Musa değneğini göğe doğru uzatınca Rab gök gürlemeleri ve dolu gönderdi. Yıldırım düştü. Rab Mısır'a dolu yağdırdı. Şiddetli dolu yağıyor, sürekli şimşek çakıyordu. Mısır Mısır olalı böylesi bir dolu görmemişti. Dolu Mısır'da insandan hayvana dek kırdaki her şeyi, bütün bitkileri mahvetti, bütün ağaçları kırdı. Yalnız İsraillilerin yaşadığı Goşen bölgesine dolu düşmedi." {1GS 149.1}

Firavun Sonunda Yumuşuyor

Bütün Mısır Tanrı'nın yargısıyla sarsıldı. Başı sıkışan Firavun iki kardeşi alelacele çağırttı; "Bu kez günah işledim" dedi, "Rab haklı, ben ve halkım haksızız. Rab'be dua edin, yeter bu gök gürlemeleri ve dolu. Sizi salıvereceğim, artık burada kalmayacaksınız." {1GS 149.2}

Musa mücadelenin henüz bitmediğini biliyordu. Firavun'un itirafları ve vaatleri zihnindeki köklü bir değişimi değil, korkusunu ve acısını yansıtıyordu. Yine de Musa,

Firavun'un ricasını kırmadı. "Mu-sa Firavun'un yanından ayrılıp kentten çıktı. Ellerini Rab'be uzattı. Gök gürlemesi ve dolu durdu, yağmur dindi." Ancak kral, korkuları yatışır yatışmaz inatçılığı yine ele aldı. {1GS 149.3}

Rab, İsrail'le Mısır arasındaki farkı açık bir şekilde ortaya koymaya ve İbranilerin kendi himayesi altında olduklarını göstermeye hazırlanmaktadır. Musa, Firavun'u uyararak çekirgelerden oluşan bir felaketin geleceğini, toprağın üzerindeki her türlü yeşilliğin yok olacağını söyler. Evler ve hatta saray bile çekirgelerin istilasına uğrayacaktır. Musa, Firavun'a, "Ne babaların, ne ataların ömürlerince böylesini görmediler" der. {1GS 149.4}

Firavun'un danışmanları dehşete düşmüşlerdir. Ulus, hayvanların kaybıyla büyük bir darbe yemiştir. Birçok kişi dolu fırtınasında canını yitirmiştir. Ormanlar mahvolmuş, ürün zarar görmüştür. İbranilerin emeğiyle kazanılan her şey hızla kaybedilmektedir. Bütün ülke açlık tehdidi altına girmiştir. Prensler ve saraylılar krala baskı yaparak yalvarırlar: "Ne zamana dek bu adam bize tuzak kuracak? Bırak gitsinler, Tanrıları Rab'be tapsınlar. Mısır harap oldu, hâlâ anlamıyor musun?" {1GS 149.5}

Musa ve Harun kralın huzuruna çağrılırlar. Kral onlara şöyle der: "Gidin, Tanrınız Rab'be tapın" dedi, "Ama kimler gidecek?" {1GS 149.6}

Firavun Yine Yüreğini Katılaştırıyor

Musa, Firavun'un sorusuna şöyle cevap verdi: "Genç, yaşlı hep birlikte gideceğiz. Oğullarımızı, kızlarımızı, davarlarımızı, sığırlarımızı yanımıza alacağız. Çünkü Rab'be bayram yapmalıyız." {1GS 150.1}

Kral öfkeyle dolup taştı; "Alın çoluk çocuğunuzu gidin gidebilirseniz, Rab yardımcınız olsun!" dedi, "Bakın, kötü niyetiniz ne kadar açık. Olmaz. Yalnız erkekler gidip Rab'be tapsın. Zaten istediğiniz de bu." Sonra Musa'yla Harun Firavun'un yanından kovuldular. Firavun onlarla gerçekten ilgileniyormuş gibi yaptı. Güya küçükleri gözetiyordu, ama asıl amacı kadınları ve çocukları tutup erkeklerin döneceğinden emin olmaktı. {1GS 150.2}

Musa bu kez değneğini uzattığı zaman doğu rüzgarı çekirgeleri getirdi. "Mısır'ın üzerinde uçuşan çekirgeler ülkeyi boydan boya kapladı. Öyle çoktular ki, böylesi hiçbir zaman görülmedi, kuşaklar boyu da görülmeyecek. Toprağın üzerini öyle kapladılar ki, ülke kapkara kesildi." {1GS 150.3}

Firavun derhal peygamberi çağırtarak şöyle dedi: "Tanrınız Rab'be ve size karşı günah işledim" dedi, "Lütfen bir kez daha günahımı bağışlayın ve Tanrınız Rab'be dua edin; bu ölümcül felaketi üzerimden uzaklaştırsın." Musa ve Harun yalvarınca güçlü bir batı rüzgarı esmeye başladı ve çekirgeleri Kızıldeniz'e doğru sürükledi. Ne var ki kral, bu kez de inatçılığından şaşmadı. {1GS 150.4}

Mısır halkı ümitsizliğe kapılmıştı ve geleceğe korkuyla bakıyorlardı. Ulus ilahlarının temsilcisi olarak Firavun'a tapıyordu; ama artık doğanın güçlerini kendi isteğinin

hizmetinde kullanan gerçek Tanrı'nın varlığını görüyorlardı. İbrani köleler kurtulacaklarına kesin gözüyle bakıyorlardı. Mısır'da gizli bir korku vardı; köle ulus yükselip kendilerine yapılan yanlışların intikamını alacak mıydı? Herkesin ortak sorusu şuydu: "Acaba, bundan sonra ne olacak?" {1GS 150.5}

Ülkenin üzerine ansızın bir karanlık çöktü. O denli koyu ve kesif bir karanlıktı ki neredeyse hissediliyordu. Soluk alıp vermek bile zorlaştı. "Üç gün boyunca kimse kimseyi göremez, yerinden kımıldayamaz oldu. Yalnız İsraillilerin yaşadığı yerler aydınlıktı." Mısırlılar, güneş ve ayı ilah olarak görür ve onlara taparlardı. Bu gizemli karanlık, hem halkı hem de onların ilahlarını örtmüştü. (Bkz. Ek, 2.not). Bu hüküm ne denli korkutucu olursa olsun, Tanrı'nın merhametini ve insanları mahvetmeyi istemediğini gösteriyordu. En son ve en kötü felaket gelmeden önce düşünmeleri ve tövbe etmeleri için halka fırsat tanıdı. {1GS 150.6}

Karanlığın hüküm sürdüğü üçüncü günün sonunda Firavun Musa'yı çağırttı ve halkı göndermeye razı olduğunu söyledi. Ancak hayvanların kalmasını istiyordu. Musa buna şöyle yanıt verdi: "Ama Tanrımız Rab'be kurban kesmemiz için bize kurbanlık ve yakmalık sunular da vermelisin" diye karşılık verdi, "Flayvanlarımızı da yanımıza almalıyız. Bir tırnak bile kalmamalı burada. Çünkü Tanrımız Rab'be tapmak için bazı hayvanları kullanacağız. Oraya varmadıkça hangi hayvanları Rab'be sunacağımızı bilemeyiz." Firavun öfkeden kendini kaybetti. Musa'ya, "Git başımdan" dedi, "Sakın bir daha karşıma çıkma. Yüzümü gördüğün gün ölürsün." {1GS 151.1}

Musa, "Dediğin gibi olsun" diye karşılık verdi, "Bir daha yüzünü görmeyeceğim." Rab İsrail halkının Mısırlıların gözünde lütuf bulmasını sağladı. Musa da Mısır'da, Firavun'un görevlilerinin ve halkın gözünde çok büyüdü. Kral Musa'ya zarar vermeyi göze alamıyordu. Çünkü halk, Musa'yı, felaketleri kaldırma gücüne sahip tek kişi olarak görüyordu. Onlar da İsraillilerin Mısır'dan ayrılmalarını istiyorlardı. Kral ve kahinler Musa'nın son taleplerine de karşı çıktılar. {1GS 151.2}

Bölüm 24: İlk Fısıh

Bu bölüm Çıkış 11; 12:1-32'ye dayanmaktadır.

İsrail halkının serbest bırakılması konusu Mısır kralına ilk kez getirildiği zaman, korkunç felaketlere dair uyarılar verilmişti. Rab şöyle diyor: "İsrail benim ilk oğlumdur. Sana, bırak oğlum gitsin, bana tapsın, dedim. Ama sen onu salıvermeyi reddettin. Bu yüzden senin ilk oğlunu öldüreceğim" (Çıkış 4:22,23). {1GS 152.1}

Tanrı, kendi benzeyişinde yaratılan varlıklara şefkat duymaktadır. Ekinlerini ve sürülerini yitirmiş olan Mısır halkı tövbe etseydi, çocukları hayatta kalacaktı. Ama ulus tanrısal buyruğa inatla karşı geldi. Artık son darbe vurulacaktı. {1GS 152.2}

Musa'nın Firavun'un huzuruna çıkması yasaklanmıştı; ama Musa yine onun önüne gelerek korkunç duyuruyu yaptı. Rab şöyle diyordu: "Gece yarısı Mısır'ı boydan boya geçeceğim. Tahtında oturan Firavun'un ilk çocuğundan, değirmendeki kadın kölenin ilk çocuğuna kadar, hayvanlar da içinde olmak üzere Mısır'daki bütün ilk doğanlar ölecek. Bütün Mısır'da benzeri ne görülmüş, ne de görülecek büyük bir feryat kopacak. İsraillilere ya da hayvanlarına bir köpek bile havlamayacak.' O zaman Rab'bin İsraillilerle Mısırlılara nasıl farklı davrandığını anlayacaksınız." {1GS 152.3}

Rab Musa aracılığıyla bu duyuruyu yaparken İsraillilere Mısır'dan ayrılmaları ve gelecek yargıdan korunmaları için yön veriyordu. Her aile, kusursuz bir kuzu kurban edecek ve kanını evin yan ve üst kapı sövelerine sürecekti. Böylece ölüm meleği o eve girmeyecekti. Aileler eti kızartacak, mayasız ekmek ve acı otlarla birlikte yiyeceklerdi. Eti şöyle yemelisiniz: "Beliniz kuşanmış, çarıklarınız ayağınızda, değneğiniz elinizde olmalı. Eti çabuk yemelisiniz. Bu Rab'bin Fısıh Kurbam'dır." {1GS 152.4}

Rab şöyle duyurdu: "O gece Mısır'dan geçeceğim. Hem insanların hem de hayvanların bütün ilk doğanlarını öldüreceğim. Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben Rab'bim. Bulunduğunuz evlerin üzerindeki kan sizin için belirti olacak. Kanı görünce üzerinizden geçeceğim. Mısır'ı cezalandırırken ölüm saçan size hiçbir zarar vermeyecek. Bu gün sizin için anma günü olacak. Bu günü Rab'bin bayramı olarak kutlayacaksınız. Gelecek kuşaklarınız boyunca sürekli bir kural olarak bu günü kutlayacaksınız." {1GS 152.5}

Fısıh Bayramı Mesih'e İşaret Ediyor

Fısıh, hem bir anı hem de örnek olacaktı. Yalnız Mısır'dan kurtuluşu değil, gelecekte Mesih'in, kendi halkını günaha tutsaklıktan kurtarışını temsil edecekti. Sunulan kuzu, 'Tanrı'nın Kurban Kuzusunu' temsil etmektedir. Tek kurtuluş ümidi budur. "Çünkü Fısıh kuzumuz olan Mesih kurban edilmiştir" (l.Korintliler 5:7). Fısıh kuzusu sunulduktan sonra kanı kapı sövelerine serpilecek, böylece Mesih'in kanının insan yaşamındaki bereketleri temsil edilecekti. Mesih'in yalnızca dünya için değil, her birimiz için öldüğüne inanmalıyız. {1GS 153.1}

Acı otlar da aklanmayı simgeliyordu. “Beni mercanköşk otuyla arıt, paklanayım. Yıka beni, kardan beyaz olayım” (Mezmur 51:7). {1GS 153.2}

Kuzu bir bütün olarak hazırlanacak, hiçbir kemiği kırılmayacaktı. Bu nedenle bizim için canını veren Tanrı Kuzusunun tek bir kemiği bile kırılmamıştır (Bkz. Yuhanna 19:36). {1GS 153.3}

Kuzunun eti yenilecekti. Mesih’e sadece günahlarımızın affı için güvenmemiz yeterli değildir; O’nun Sözü aracılığıyla sürekli olarak ruhsal besin almaya devam etmeliyiz. “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu’nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Yaşam veren Ruh’tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır” (Yuhanna 6:53, 54,63). Mesih’in izleyicileri Tanrı’nın Sözünü sindirmeli, bu da yaşam ve eylemle son bulmalıdır. İmanlılar Mesih’in gücüyle O’nun benzerliğine dönüşmeli ve O’nun tanrısal sıfatlarını yansıtmalıdır. {1GS 153.4}

Kuzunun acı otlarla yenilmesi, Mısır’daki köleliğin acısını anımsatmalıydı. Bizler de Mesih’ten beslenirken günahlarımızdan ötürü yüreğimiz sızlamalıdır. Mayasız ekmeğin kullanımı da anlam taşımaktadır. Mesih’ten yaşam ve gıda almak isteyen herkes günahın mayasından kurtulmalıdır. Bu yüzden Pavlus Korint kilisesine şöyle yazıyor: “Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Nitekim, mayasızsınız. Çünkü Fısıh kuzumuz olan Mesih kurban edilmiştir. Bunun için eski mayayla, kin ve kötülük mayasıyla değil, içtenliğin ve dürüstlüğün mayasız ekmeğiyle bayram edelim” (l.Korintliler 5:7,8). {1GS 153.5}

Köleler özgürlüğe kavuşmadan önce büyük kurtuluşa iman etmeli ve bunu göstermelidir. Evlerinin üzerine kan serpmeli, hem kendilerini hem de ailelerini Mısırlılardan ayırmalı, kendi evlerinde oturmalıdırlar. Rab’bin buyruklarına kulak asmayan her kişi, ilk doğan oğlunu yitirecektir. {1GS 153.6}

İman Nasıl Gösterilmeli?

Halk imanlarını söz dinleyerek gösterdi. Mesih’in kanıyla kurtulma ümidine sahip olan herkes, kurtuluşunu güvenceye almak için aynısını yapmalıdır. Günaha sırt çevirip söz dinlemeliyiz. İnsan eylemlerle değil, imanla kurtuluşa kavuşur, ama imanını eylemlerle ortaya koymalıdır. İnsan Tanrı’nın sağladığı yardımı kabullenmeli ve kullanmalıdır. Tanrı’nın bütün gereklerine inanmalı ve bunları yerine getirmelidir. {1GS 154.1}

Musa, Tanrı’nın kurtuluş için sağladıklarını İsrail’e hatırlattı. “İsrailliler eğilip tapındılar.” Mısırlıların bir kısmı İbranilerin Tanrısını tek gerçek Tanrı olarak tanımışlardı. Bunlar, İsraillilerin evlerine sığınarak ülkeden geçen ölüm meleğinden kurtulmak istediler. Memnuniyetle kabul edildiler; Tanrı’ya hizmet etmeye, O’nun halkıyla birlikte Mısır’dan çıkmaya söz verdiler. {1GS 154.2}

İsrailliler Tanrı'nın verdiği buyrukları yerine getirdiler. Aile üyelerini topladılar, fısıh kurbanını sundular, eti ateşte kızarttılar, mayasız ekmek ve acı otlarla birlikte yediler. Evin babası ve kahini, kapı sövelerine kan serpti. Fısıh kuzusu sessizlik içinde çabucak yenildi. Babalar ve anneler gece dolaşacak olan ölüm meleğini düşünerek ilk doğan çocuklarını kollarına aldılar. Kan işareti Kurtarıcının korumasının belirtisi kapılarında olduğu için yok edici evlerine girmedi. {1GS 154.3}

Gece yarısı Rab, tahtında oturan Firavun'un ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır'daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanlarını öldürdü. O gece Firavun'la görevlileri ve bütün Mısırlılar uyandı. Büyük feryat koptu. Çünkü ölüsü olmayan ev yoktu. Her evin gururu kırıldı. Bütün Mısır feryatlar ve çığlıklarla sarsılıyordu. Kral ve saraylılar inanılmayacak dehşet karşısında donup kaldılar. Göğe baş kaldıran gurur toza döndü. Aynı gece Firavun Mu-sa'yla Harun'u çağırttı ve, "Kalkın!" dedi, "Siz ve İsrailliler halkımın arasından çıkıp gidin, istediğiniz gibi Rab'be tapın. Dediğiniz gibi davarlarınızı, sığırlarınızı da alın götürün. Beni de kutsayın!" {1GS 154.4}

Bölüm 25: İsrailliler Mısır'dan Çıkıyor

Bu bölüm Çıkış 12:34-51; 13-15'e dayanmaktadır.

Gün ağarmadan önce İsrail halkı yola düşmüştü. İsrailliler felaketler sırasında Goşen'de yavaş yavaş toplanıyorlardı. Kalabalıkların yolculuğa çıkması için gerekli örgütlenme yapılmış, grupların başına önderler atanmıştı. {1GS 155.1}

"İsrailliler kadın ve çocukların dışında altı yüz bin kadar erkekle yaya olarak Ramses'ten Sukkot'a doğru yola çıktılar. Daha pek çok kişi de onlarla birlikte gitti." Aralarında İsrail'in Tanrısına iman etmeyip sadece felaketlerden kaçmak isteyenler de vardı. Bunlar İsrail için herhangi bir engel ya da tuzak oluşturmuyordu. {1GS 155.2}

"Yanlarında çok sayıda davar ve sığır vardı." Mısır'dan ayrılmadan önce halk ödenmemiş emeklerinin karşılığını istemiş ve hayvanlarını Mısırlılardan aldıkları eşyalarla yüklemişlerdi. {1GS 155.3}

"Dört yüz otuz yılın sonuncu günü Rab'bin halkı ordular halinde Mısır'ı terk etti." İsrailliler, köleliğin karanlık yılları süresince kendilerine İsrail'in kurtuluş vaadini hatırlatan Yusufun kemiklerini de yanlarına aldılar. {1GS 155.4}

Kenan ülkesine giden dolaysız yolu izleyerek Filistinlilerin ülkesine girmek yerine Rab onları Kızıldeniz kıyılarına götürdü. "Halk savaşla karşılaşınca, düşüncelerini değiştirip Mısır'a geri dönebilir" diye düşündü. Filistinliler onları efendilerinden kaçan köleler olarak göreceklerinden savaşa girmekte tereddüt etmeyeceklerdi. İsraillilerin Tanrı bilgisi kısıtlıydı ve imanları kıttı; dehşete düşüp cesaretlerini yitirebilirlerdi. Savaşa alışkın olmadıkları gibi silahları da yoktu. Üstelik uzun süren kölelikten ötürü ruhları ezilmişti ve yükleri ağırdı. Rab onları Kızıldeniz'e yönelterek merhametini göstermiş oldu. {1GS 155.5}

Bulut Sütunu

"Sukkot'tan ayrılıp çöl kıyısında, Etam'da konakladılar. Gece gündüz ilerlemeleri için, Rab gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu. Gündüz bulut sütunu, gece ateş sütunu halkın önünden eksik olmadı." Mezmurcu şöyle diyor: "Rab bulutu bir örtü gibi yaydı üzerlerine, gece ateş verdi yollarını aydınlatsın diye" (Mezmur 105:39. Ayrıca bkz. l.Korintliler 10:1,2). Bulut onların yakıcı sıcaktan korunmasını sağlıyor, kurak ve kısır diyarda serinlik ve nemlilik sağlıyordu. Gecenin karanlığında ise bulut sütunu ateş sütununa dönüşüyor, konakladıkları yeri aydınlatarak tanrısal huzurun güvencesini veriyordu. {1GS 155.6}

Böylece İsrail halkı çöl gibi kurak bir yörede yolculuk yaptı. Halk ağır yolculuktan bıkmaya başlamıştı, bazı kişiler Mısırlıların kendilerini takip etmesinden korkuyordu. Ama bulut ilerlemeye devam etti, onlar da bulutu izlediler. Rab bu kez Musa'ya taşlık bir yöreye

girmelerini ve deniz kıyısında konaklamalarını buyurdu. Firavun'un onları takip edeceği açıktı, ama Tanrı onları kurtararak yücelecekti. {1GS 156.1}

Firavun'un danışmanları kölelerin bir daha geri dönmemek üzere kaçtığını söylediler. Korkularından silkinen yöneticiler felaketleri doğal nedenlere bağladılar. "Biz ne yaptık?" dediler, "İsraillileri salıvermekle kölelerimizi kaybetmiş olduk!" {1GS 156.2}

Firavun askeri gücünü toparladı. "Seçme altı yüz savaş arabasının yanısıra, Mısır'ın bütün savaş arabalarını sorumlu sürücüleriyle birlikte yanına aldı." Kralın kendisi de ülkesinin büyük adamlarına öncülük ediyor ve orduyu bizzat yönetiyordu. Mısırlılar Tanrı'ya zorla boyun eğmelerinin diğer uluslar tarafından alay konusu edilmesinden korkuyorlardı. Eğer büyük bir güç gösterisiyle kaçakları yakalayıp geri getirirlerse, hem yüceliklerini kurtaracak hem de kölelerin iş gücüne yeniden kavuşacaklardı. {1GS 156.3}

İbraniler deniz kıyısında konaklamışlardı, önlerinde geçilmesi güç görünen bir engel vardı. Güneydeki dağlar da ilerlemelerine engel oluyordu. Birden uzakta görünen silah parıltılarını ve savaş arabalarını fark ettiler. Halkın yüreği dehşetle doldu. Büyük bir kısmı Musa'ya gelerek yakındı: "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi çöle ölmeye getirdin?" dediler, "Bak, Mısır'dan çıkarmakla bize ne yaptın! Mısır'dayken sana, 'Bırak bizi, Mısırlılar'a kulluk edelim' demedik mi? Çölde ölmektense Mısırlılar'a kulluk etsek bizim için daha iyi olurdu." {1GS 156.4}

Disiplin ve özdenetimden yoksun olan halk zorbalığa ve akılsızlığa düştü. Yüksek sesle bağırdılar ve patırtı kopardılar. Tanrı'nın işareti olarak izledikleri bulut sütunu onları çıkmaz bir dağ köşesine getirmişti. Herhalde yanılmış olmalıydı. Halka öncülük eden Tanrı'nın meleği onların aldanmış zihinlerine yıkım meleği gibi geldi. {1GS 156.5}

Mısır ordusu yaklaşırken bulut sütunu göklere yükseldi ve İsraillilerin üzerinden geçerek Mısır ordusuyla aralarına girdi. Mısırlılar İbranilerin kamp yerini göremedikleri için duraklamak zorunda kaldılar. Gece olduğunda bulut sütunu ateşe dönüşerek İbranilere ışık tuttu. {1GS 156.6}

Bunları gören halk ümitlendi. Rab Musa'ya şöyle dedi: "Sen değneğini kaldır, elini denizin üzerine uzat. Sular yarılacak ve İsrailliler kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçecekler. Ben Mısırlılar'ı inatçı yapacağım ki, ardlarına düşsünler. Firavun'u, bütün ordusunu, savaş arabalarını, atlılarını yenerek yücelik kazanacağım." {1GS 157.1}

Musa değneğini uzatınca sular açıldı ve İsrail halkı denizin ortasından kuru zemine basarak geçti. Sular her iki yanda birer duvar oluşturmuştu. Tanrı'nın ateş sütununun ışığı, suların açtığı yolu aydınlatıyordu. {1GS 157.2}

Firavun'un Ordusunun Sonu

“Mısırlılar ardlarından geliyordu. Firavun’un bütün atları, savaş arabaları, atlıları denizde onları izliyordu. Sabah nöbetinde Rab ateş ve bulut sütunundan Mısır ordusuna baktı ve onları şaşkına çevirdi.” {1GS 157.3}

Mısırlılar büyük bir karışıklığa düştüler. İsraillilere yetişmeye çalışırken Musa değneğini uzattı, yığılan sular dökülerek Mısır ordusunu yuttu. {1GS 157.4}

Sabah olduğunda İsrail halkı, güçlü düşmanlarından artakalanları gördüler. Cesetler suyun üzerinde yüzüyordu. Yahve, halkını korkunç bir tehlikeden kurtarmış, yüreklerini minnet ve imanla doldurmuştu. Tanrı’nın Ruhu Musa’nın üzerinde duruyordu. Musa bütün halkı zaferle şükran sunmaya yöneltti. Bu insanlığın ilk ve en yüce şükran ezgilerinden biriydi. {1GS 157.5}

İsrail’in kadınları da bundan etkilendiler; Musa’nın kardeşi Miryam kadınlara önderlik ederek teflerle dans ederek ilerlemelerini sağladı. Çöl, deniz ve dağlar övgü ezgisinin sözleriyle çınladı: “Ez-giler sunun Rab’be, çünkü yüceldikçe yüceldi.” {1GS 157.6}

Bu ezgi yalnız Yahudi halkına ait değildir. Doğruluğun bütün düşmanlarının yıkılışını ve İsrail’in Tanrısının en son zaferini kutlamaktadır. Patmos’taki peygamber, beyaz kaftanlı kalabalığın gelecekte sunacağı ezgiyi işitti: Tanrı’nın kulu Musa’nın ve’Kuzu’nun ezgisini söylüyorlardı: “Gücü her şeye yeten Rab Tanrı, senin işlerin büyük ve şaşılacak işlerdir” (Esinleme 15:2,3) {1GS 157.7}

Tanrı bizi günahın köleliliğinden kurtararak Kızıldeniz’de İbranilere sağladığı kurtuluşun çok daha büyüğünü gerçekleştirmiştir. Bizler de İbrani halkı gibi Rab’bi yüreğimizle, canımızla ve sesimizle övmeliyiz. Tanrı bizi kendisine bağlayarak ve kendisinin özel hazinesi olmamızı sağlayarak ne denli büyük merhamet ve eşsiz bir sevgi göstermiştir! Tanrı’nın çocukları olarak çağrılmamız için Kurtarıcımız ne büyük bir kurban sunmuştur! {1GS 158.1}

Kurtulanlar Söyleyecek

Yaratıcı şöyle diyor: “Kim şükran kurbanı sunarsa beni yüceltir” (Mezmur 50:23). Göklerin bütün sakinleri Tanrı’yı övmektedir. Biz de meleklerin ezgisini şimdiden öğrenelim, öyle ki onlarla buluştuğumuzda hep birlikte söyleyebilelim. {1GS 158.2}

Tanrı İbranileri geçit vermeyen dağlığa getirerek kendi gücünü sergilemek ve onlara zulmedenlerin gururunu kırmak istedi. Bu yöntemle onların imanını sınamak ve güvenlerini pekiştirmek istedi. Musa halkın ilerlemesini istediğinde geri çekilselerdi, Tanrı onlar için yol açmayacaktı. “İman sayesinde İsrailliler Kızıldeniz’den, karadan geçer gibi geçtiler” (İbraniler 11:29). Kuru zeminden geçen halk, Tanrı’nın Musa aracılığıyla dile getirdiği söze inandıklarını göster-diler. İsrail’in Yücesi de denizi ayırarak onların ayaklarına yol yaptı. {1GS 158.3}

Yaşam tehlikelerle ve göze zor görünen görevlerle doludur. Hayal gücü hep yıkım ve başarısızlık görür. Ancak Tanrı'nın sesi açıktır; "İlerleyin." Bu buyruğa kulak vermeliyiz. Gözlerimiz karanlıkta bocalasa, ayaklarımız soğuk dalgaları hissetse bile bunu yerine getirmeliyiz. Söz dinlemek için bütün belirsizliklerin ve risklerin ortadan kalkmasını bekleyenler, asla söz dinlemeyeceklerdir. İman her şeye rağmen cesaretle ilerler. Tanrı'nın bize gösterdiği yol çölden ya da denizden geçebilir, ama yine de en güvenli yoldur. {1GS 158.4}

Bölüm 26: İsrail Sıkıntılarla Karşılaşıyor

Bu bölüm Çıkış 15:22-27; 16-18'e dayanmaktadır.

İsrail orduları, bulut sütununun yönlendirişiyle Kızıldeniz'den ayrılarak yolculuklarına devam ettiler. Özgürlük bilinciyle sevinçle doluydular ve her türlü hoşnutsuzluktan uzaktılar. {1GS 159.1}

Ama yolculuk sırasında, üç gün süresince su bulamadılar. Yanlarında getirdikleri su tükenmişti. Güneşin yaktığı düzlüklerde ilerlerken susuzluklarını giderecek bir şeyle karşılaşmadılar. Bu bölgeyi tanıyan Musa, ötekilerin bilmediği bir gerçeği biliyordu. Pınarların olduğu Mara'daki su içilemez nitelikteydi. Musa, "Su! su!" diye heyecanla bağıran insanları düşündü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar sevinçle su kaynaklarına koşacaklar, ama büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı sular acıydı. {1GS 159.2}

Çaresiz halk Musa'ya söylendi. Tanrının gizemli buluttaki varlığının kendileri gibi Musa'yı da yönlendirdiğini unutmuşlardı. Musa onların unuttuğunu yaptı; "Tanrı'dan yardım diledi. Rab ona bir ağaç parçası gösterdi. Musa onu suya atınca sular tatlı oldu." Burada İsrail'e bir vaat verildi: "Ben, Tanrınız Yahve'nin sözünü dikkatle dinler, gözümde doğru olanı yapar, buyruklarıma kulak verir, bütün kurallarıma uyarsanız, Mısırlılar'a verdiğim hastalıkların hiçbirini size vermeyeceğim" dedi, "Çünkü size şifa veren Rab benim." {1GS 159.3}

Halk Mara'dan çıkarak Elim'e yöneldi. Orada on iki su kaynağı buldular ve birkaç gün konakladılar. Mısır'dan çıktıklarından beri bir ay geçmişti; bu nedenle yiyecek stokları tükenmeye yüz tutmuştu. Bu kadar büyük bir kalabalık yiyeceği nereden bulacaktı? Halkın yöneticileri ve ihtiyarları bile Tanrı'nın atadığı önderlere söylenmeye başladılar: "Keşke Rab bizi Mısır'dayken öldürseydi" dediler, "Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz." {1GS 159.4}

Henüz açlıktan ölme aşamasına gelmemişlerdi, ama gelecekten korkuyorlardı. Gelecekte, çocuklarının açlıktan ölümünü göz önüne getiriyorlardı. Rab onların sıkıntılarla kuşatılmasına ve yiyeceklerinin tükenmesine izin vermiş, böylece yüreklerinin Kurtarıcı'ya, yani kendisine dönmesini amaçlamıştı. Eğer O'nu çağırsalardı, sevgisini ve ilgisini gösterecekti. Kendilerinin ya da çocuklarının açlıktan ölebileceğim düşünmeleri günahla birlikte imansızlıktı. {1GS 159.5}

Sıkıntılarla karşılaşmaları ve yokluklara katlanmaları gerekiyordu. Tanrı onları düşkünlükten çıkarıp uluslar arasında onurlu bir yere getiriyor ve kutsal gerçeklerini onlara emanet etmeye hazırlanıyordu. Halk, Tanrı'nın kendileri için neler yaptığını göz önüne alarak O'na iman etselerdi, sıkıntılara, yokluklara ve hatta acılara sevinçle göğüs gereceklerdi. Ancak Tanrı'nın iyiliğinin ve gücünün kendilerini kölelikten nasıl kurtardığını

unuttular. Tanrı'nın, Kızıldeniz'de sergilenen olağanüstü gücünü unuttular. Onları alt etmeye çalışan düşmanların sularda nasıl boğulduğu akıllarından çıktı. {1GS 159.6}

"Tanrı bizler için büyük şeyler yaptı. Eskiden köleydik, ama O bizi büyük bir ulus haline getiriyor" demek yerine, yolun zorluğundan yakındılar ve bunun ne zaman biteceğini sorguladılar. {1GS 160.1}

Tanrı günümüzdeki imanlıların, eski İsrail'in geçtiği denenmeleri gözden geçirmelerini ve böylece göksel Kenan ülkesine hazırlanmalarını istiyor. Birçok kişi İsraillilere bakarak onların inançsızlığına şaşırıyor. "Aynı durumda ben bu kadar nankör olmazdım" diye düşünüyorlar. Ama imanları ufacık sınavlarla denendiğinde İsrail'den daha büyük bir iman ve sabır göstermiyorlar. Tanrı'nın seçtiği arıtma sürecinden yakınıyorlar. İhtiyaçları karşılansa bile yoksulluğa düşe-ceklerinden ve çocuklarının acı çekeceğinden korkuyorlar. Bu nedenle, engeller onların Tann'ya yönelmelerini sağlayacağı yerde Tanrı'dan ayırıyor ve mutsuz kılıyor. {1GS 160.2}

Neden güvensiz ve nankör olalım? İsa bizim dostumuzdur ve bütün gökler bizim mutluluğumuzla ilgilenmektedir. Kaygı ve korku Tanrı'nın Ruhunu kederlendirir. Tanrı'nın isteği, halkının kaygıların altında ezilmesi değildir. {1GS 160.3}

Rabbimiz önümüzde tehlikeler olduğunu söylüyor, ama bize asla yıkılmayacak bir sığınak gösteriyor. Bu yüzden yorgunları ve yükleri ağır olanları çağırıyor; "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm. Ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm! Boyunduruğuma girin ve benden öğrenin, böylece canlarınız huzur bulur" (Matta 11:28,29). Yakınmak ve homurdanmak yerine yüreğimizi şöyle yatıştırmalıyız: "Rab'be övgüler sun, ey canım! İyiliklerinin hiçbirini unutma!" (Mezmur 103:2). {1GS 160.4}

Tanrı İsrail'in eksiklerini biliyordu. Önderlerine şöyle dedi: "Size gökten ekmek yağdıracağım." İnsanlara günlük yiyecekleri gökten sağlanacaktı. Altıncı gün ise Septi tutmaları için iki günlük ekmek verilecekti. {1GS 160.5}

Musa topluluğa ihtiyaçlarının karşılanacağına dair güvence verdi. "Akşam size yemek için et, sabah da dilediğiniz kadar ekmek verilince, Rab'bin görkemini göreceksiniz" dedi, "çünkü Rab kendisine söylendiğinizi duydu. Biz kimiz ki? Siz bize değil, Rab'be söyleniyor-sunuz." Halk gerçek önderlerinin Musa değil, Tanrı olduğunu öğrenmeliydi. {1GS 161.1}

Geceleyin, kamp yeri bıldırcın sürüleriyle doldu. Halkın tümüne yetecek kadar et çıktı. Çiy eriyince, toprakta, çölün yüzeyinde kırağıya benzer ince pulcuklar göründü. Bunu görünce İsrailliler birbirlerine, "Bu da ne?" diye sordular. Çünkü ne olduğunu anlayamamışlardı. Musa, "Rab'bin size yemek için verdiği ekmektir bu" dedi. Halk herkese yetecek kadar ekmek olduğunu gördü. İsrailliler o ekmeğe man adını verdiler. Kişniş tohumu gibi beyazımsı, tadı ballı yufka gi-biydi (Sayılar 11:8; Çıkış 16:31). {1GS 161.2}

Herkese kişi başına bir omer (2.2 litre) ekmek toplamaları buyruldu; ertesi güne hiç ekmek bırakmayacaklardı. O günün ihtiyacı sabah toplanmalıydı, çünkü güneş çıktığı zaman man eriyordu. Ne çok toplayanın fazlası, ne de az toplayanın eksiği vardı. Herkes yiyeceği kadar toplamıştı. {1GS 161.3}

Sept Gününe Nasıl Hürmet Ediliyor?

Altıncı gün kişi başına iki omer, yani iki kat topladılar. Topluluğun önderleri gelip durumu Musa'ya bildirdiler. Musa, "Rab'bin buyruğu şudur" dedi, '"Yarın dinlenme günü, Rab için kutsal Şabat Günü'dür. Pişireceğinizi pişirin, haşlayacağınızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın." Musa'nın buyurduğu gibi artakalanı sabaha bıraktılar. Ekmek ne koktu, ne de kurtlandı. Musa, "Artakalanı bugün yiyin" dedi, "Çünkü bugün Rab için Şabat Günü'dür. Bugün dışarda ekmek bulamayacaksınız. Altı gün ekmek toplayacaksınız, ama yedinci gün olan Şabat Günü ekmek bulunmayacak." {1GS 161.4}

Tanrı bu kutsal günün, İsrail zamanında olduğu gibi günümüzde de aynı şekilde gözetilmesini ister. Sept gününden önceki gün hazırlık günü olmalı, kutsal saatler için her şey hazır bulundurulmalıdır. Bu kutsal anın iş ve güçle bozulmaması gerekmektedir. Tanrı hastalarla ilgilenilmesini buyurmuştur. Onlarla ilgilenmek merhamet eylemi olacağından Sept günü çiğnemneyecektir. Ama her türlü gereksiz işten kaçınılmalıdır. Sept gününe kadar ertelenen işler, bu gün geçene kadar beklemelidir. {1GS 161.5}

İsrailliler Sept gününün kutsallığını zihinlerine işleyen üç yönlü bir mucizeye tanık oldular. Altıncı gün iki kat man verildi. Yedinci gün hiç verilmedi. Altıncı gün verilen man ertesi güne kadar tadını ve tazeliğini muhafaza etti. {1GS 162.1}

Sept Günü Sina'dan Önce Kutlanıyor

Man sağlandığı zaman Sept gününü tutmak henüz resmi bir buyruk olarak verilmemişti. Sept günü buyruğu Sina Dağı'nda verilecek olan yasanın bir parçasıydı ve henüz Sina Dağı'na gelmemişlerdi. İsrailliler Sina'ya gelmeden önce Sept gününün kendileri için bir zorunluluk olduğunu anladılar. Her Cuma, Sept günü için iki ölçek man toplayacaklar ve böylece o günün kutsallığını bozmayacaklardı. Halktan bazıları Sept günü man toplamaya çıkınca Rab şöyle sordu: "Ne zamana dek buyruklarıma ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?" {1GS 162.2}

İsrail halkı, Kenan ülkesinin sınırlarına varıncaya dek kırk yıl boyunca man yedi. Kırk yıl boyunca her gün Tanrı'nın sarsılmaz sevgisine ve ilgisine tanık oldular. "Göksel tahıl verdi onlara. Meleklerin ekmeğini yedi her biri, doyasıya yiyecek gönderdi onlara." İsrail halkı melekler aracılığıyla gelen yiyeceklerle yaşadılar. Tanrı'yı izledikleri sürece eksiklerinin olmadığını gördüler; sanki Kenan ülkesinin buğdaylarla kaplanmış topraklarında yaşıyorlardı. {1GS 162.3}

Man ekmeği dünyaya yaşam vermek için Tanrı'dan çıkıp gelen İsa'yı temsil ediyordu. İsa şöyle dedi: "Yaşam ekmeği ben'im. Atalarınız çölde man yediler, yine de öldüler. Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek. Gökten inmiş olan diri ekmek ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir." {1GS 162.4}

Sin çölünden ayrılan İsrailliler, Refidim'de konakladılar. Burada su yoktu ve halk, Tanrı'nın sağlayışına ilişkin güvensizliklerini yine ortaya koydular. Musa'ya, "Bize içecek su ver" diye çıkıştılar. Musa, "Niçin bana çıkışıyorsunuz?" dedi, "Neden Rab'bi deniyorsunuz?" Ama halk susamıştı. "Niçin bizi Mısır'dan çıkardın?" diye Musa'ya söylendiler, "Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?" Kendilerine bol miktarda yiyecek sağlandığı zaman, imansızlıklarını anımsamışlar ve Rab'be güveneceklerini vaat etmişlerdi. Ama ilk iman denenmesinde başarısız olmuşlardı. Kendilerini yönlendiren bulut sütunun arkasında korkutucu bir gizem var gibi görünüyordu. Hem, Musa da kim oluyordu? Onları acaba neden Mısırdan çıkarmıştı? Halkın yüreği kuşku ve güvensizlikle doldu. Öfkeyle hareket ederek Musa'yı taşlamaya bile kalkıştılar. {1GS 162.5}

Kayadan Su Çıkıyor

Musa sıkıntı içinde Rab'be yakardı; "Bu halka ne yapayım? Neredeyse beni taşlayacaklar." Musa'ya İsrail'in ihtiyarlarını ve Mısır'da harikalar yarattığı değneği alması buyruldu. Sonra da halkın önüne geçecekti. Rab Musa'ya, "Halkın önüne geç" dedi, "Birkaç İsrail ileri gelenini ve ırmağa vurduğun değneği de yanına alıp yürü. Ben Horev Dağı'nda bir kayanın üzerinde, senin önünde duracağım. Kayaya vu-racaksın, su fışkıracak, halk içsin diye." Musa Tanrı'nın sözünü dinledi ve söylediklerini yaptı. Kayadan su çıktı ve bütün ordugahın ihtiyacını karşıladı. Merhametli davranan Rab, halkın kurtuluşu için Musa'nın değneğini kullanmıştı. {1GS 163.1}

Bulut sütununda duran Tanrı Oğlu, Musa'nın yanında yer aldı ve yaşam veren suyun akmasını sağladı. Bütün topluluk Rab'bin yüceliğini görüyordu. Bulut olmasaydı, Rab'bin varlığının korkutucu par-laklığı hepsini mahvedebilirdi. {1GS 163.2}

Halkın imansızlığı büyük bir suçtu ve Musa, Tanrı'nın yargısına maruz kalacaklarından korktu. Bu günahın anısına bulundukları yeri 'deneme' anlamına gelen Massa ve 'çıkışma' anlamına gelen Meriva diye adlandırdı. {1GS 163.3}

Amalek'le Savaş

Halkı tehdit eden yeni bir tehlike vardı. Tanrı'ya söylendikleri için Rab onları düşmanların eline teslim etmek üzereydi. Amalekliler, İsrail'le savaşmaya çıktı; zayıf ve yorgun düşüp arkada kalmış olanları vurdular. Musa, Yeşu'ya farklı oymaklardan asker seçmesini ve düşmana karşı ilerlemesini söyledi. Kendisi de elinde Tanrı'nın değneği olduğu halde yakın bir yerde duracaktı. Ertesi gün Yeşu ve ordusu düşmana saldırırken

Musa, Harun ve Hur savaş meydanına bakan tepede duruyorlardı. Kollarını göğe kaldıran ve sağ elinde değneği tutan Musa İsrail ordusunun zafer kazanması için dua etti. Musa'nın elleri havada kaldığı sürece İsrail üstün geliyordu. Kolları aşağıda olduğu zaman ise düşman zafer kazanıyordu. Musa sonunda yorgun düştü. Harun ve Hur Musa'nın kollarını gün batımında düşman kaçmaya başlayana kadar yukarıda tuttular. {1GS 163.4}

Tanrı'nın gücü insan gayretiyle birlikte işlev görmeliydi. Musa, İsrail edilgen kaldığı sürece düşmanların alt edilemeyeceğini biliyordu. Kendisi Rab'be yalvarırken Yeşu ve cesur askerleri İsrail'in ve Tanrı'nın düşmanlarına karşı büyük bir mücadele verdiler. {1GS 164.1}

Daha sonra Musa, ölmeden hemen önce halka şöyle bir hatırlatmada bulundu: "Siz Mısır'dan çıktıktan sonra Amalekliler'in yolda size neler yaptığını anımsayın. Siz yorgun ve bitkinken yolda size saldırdılar; geride kalan bütün güçsüzleri öldürdüler. Tanrı'dan korkmadılar. Tanrınız Rab mülk edinmek için miras olarak size vereceği ülkede sizi çevrenizdeki bütün düşmanlardan kurtarıp rahata kavuşturunca, Amalekliler'in anısını gökler altından sileceksiniz. Bunu unutmayın!" (Tesniye 25:17-19). Musa bu kötü ulusla ilgili şöyle dedi: "Eller Rab'bin tahtına doğru kaldırıldı" dedi, "Rab kuşaklar boyunca Amalekliler'e karşı savaşacak!" (Çıkış 17:16). {1GS 164.2}

Amalekliler Tanrı'nın karakterinden ya da her şeye egemen olduğundan habersiz değildiler, buna rağmen O'nun gücüne meydan okudular. Musa'nın Mısır'da yaptığı harikalar alay konusu edildi. Amalekliler ilahlarına ant içerek İbranileri yok edeceklerini söylediler, İsrail'in Tanrısının, kendilerine direnemeyeceğini öne sürerek kibirlendiler. Oysa Amalekliler, İsrail halkı tarafından tehdit edilmemişti. Saldırılarının hiçbir gerekçesi yoktu. Tanrı'ya meydan okuyarak O'nun halkını yok etmeyi amaçladılar. Amaleklilerin günahları ağırdı, ama Tanrı'nın merhameti onları tövbeye çağırmıştı. Ne var ki orduları, İsrail'in güçsüz ve savunmasız olanlarına saldırınca kendi kaderlerini belirlemiş oldular. Tanrı'nın eli kendisini seven ve kendisinden korkanlara bir sığınak olur. Ancak insanlar bu eli itmemeye gayret etmelidir. Tanrı'nın reddedilen eli adalet kılıcı olarak geri döner. {1GS 164.3}

Musa'nın kayınbabası Yitro, İbranileri ziyaret etmek, Musa'ya eşini ve iki oğlunu getirmek için yola çıkmıştı. Musa yaklaşan kafileyi sevinçle karşıladı ve çadırında konuk etti. {1GS 164.4}

Yitro'nun Bilgece Tavsiyesi

Yitro kampta kalırken Musa'nın üzerindeki yükün ağırlığını gördü. Musa yalnız halkın genel sorunlarıyla ve görevleriyle ilgilenmek zorunda kalmıyordu. Aralarındaki tartışmalara da hakemlik ediyordu. "Ne zaman bir sorunları olsa, bana gelirler. Ben de taraflar arasında karar veririm; Tanrı'nın kurallarını, yasalarını onlara bildiririm." Kayınbabası, "Yaptığın iş iyi değil" dedi, "Hem sen, hem de yanındaki halk tükeneceksiniz. Bu işi tek başına

kaldıramazsın. Sana ağır gelir.” Yitro Musa’ya halkın başına önderler atamasını söyledi. Binlerin, yüzlerin ve onların başına önder atanabilir, halk sorunlarını bu önderlere getirebilirdi. Musa sadece zor ve önemli davalara bakardı. Bu öğüt kabul edildi; yalnızca Musa’yı rahatlatmakla kalmadı, halk arasında daha yetkin bir düzenin oluşmasını da sağladı. {1GS 165.1}

Musa’nın, halkı eğitmek amacıyla seçilmiş olması, kendisinin eğitime ihtiyaç duymadığı anlamına gelmiyordu. İsrail’in seçilmiş önderi, Midyan kahini Yitro’nun tanrısal öğütlerine kulak verdi ve onun tasarısını yürürlüğe koydu. {1GS 165.2}

Halk Refıdim’den ayrılarak yola koyuldu; bulut sütununun hareketini izliyorlardı. Çorak düzlüklerden, sarp kayalıklardan ve eğri patikalardan geçtiler. Sina Dağı’nın yüceliği önlerinde belirdi. Bulut sütunu dağın doruğuna kadar yükselerek orada kaldı. Bir yıl boyunca burada kalacaklardı. Ateş sütunu gece uykusunda onları korumaya, göksel ekmek ise ordugaha dökülmeye devam etti. {1GS 165.3}

İsrail halkı burada Tanrı’nın insanlığa verdiği en harika esine kavuştu. Rab halkını toplayarak onlara kendi sesiyle kutsal yasasının gereklerini açıkladı. Halk köklü bir değişimden geçmeliydi, çünkü köleliğin ve putperestliğin aşağılayıcı etkileri İsraillilerin karakterine ve alışkanlıklarına işlemişti. Tanrı, halkına kendisiyle ilgili bilgi vererek ahlaksal düzeylerini yükseltmek amacıyla işlev görecekti. {1GS 165.4}

Bölüm 27: Tanrı Sina Dağı'nda Yasasını Veriyor

Bu bölüm Çıkış 19-24'e dayanmaktadır.

Musa, Sina Dağı'nda konakladıktan kısa bir süre sonra Tanrı'yla görüşmek için dağa çağrıldı. İsrail'in yüce Tanrı'yla daha yakın ve özel bir ilişki kurmasının zamanı gelmişti. İsrail, Tanrı'nın hükmü altında yaşayan bir ulus olacaktı: "'Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. Siz benim için bir kâhinler krallığı, kutsal bir ulus olacaksınız.' İsrailliler'e böyle söyleyeceksin." {1GS 166.1}

Musa kampa döndü ve İsrail halkının ihtiyarlarına tanrısal bildiriyi iletti. Bütün halk bir ağızdan, "Rab'bin söylediği her şeyi yapacağız" diye yanıt verdiler. İsrail halkı Tanrıyla böylece ciddi bir ant-laşma yapmış oldu. Tanrıyı kendi yöneticileri olarak benimsediler ve O'nun yetkisi altına girmeye razı oldular. {1GS 166.2}

Tanrı'nın yasasını halka vermesi, yüreklere korku salan bir yücelik eşliğinde gerçekleşmiştir. Bu nedenle Tanrı'nın hizmetiyle ilgili olan her konuda büyük bir saygı gösterilmelidir. Rab Musa'ya şöyle dedi: "Git, bugün ve yarın halkı arındır" dedi, "Giysilerini yıkasınlar. Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün bütün halkın gözü önünde ben, Rab Sina Dağı'na ineceğim." Bütün halk Tanrı'nın huzuruna çıkmak için ciddi bir hazırlık yapmalıydı. Hem kendilerini hem de giysilerini kirden arındırmalıydılar. Yüreklerinin paklanması için kendilerini alçaltmalı, oruç ve duaya vermeliydiler. {1GS 166.3}

Üçüncü günün sabahı Sina'nın dorukları kalın, siyah ve yoğun bir bulutla örtüldü. Bütün dağ karanlığa ve gizeme gömüldü. Bir boru sesi işitildi; halk Tanrı'yla buluşmaları için davet ediliyordu. Koyu karanlığın içinde şimşekler çaktı; yıldırımların gürültüsü çevredeki tepelerde yankılandı. "Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü Rab dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu." İsrail halkı korkudan titremeye başladı. Musa bile, "Çok korkuyor ve titriyorum" demişti (İbraniler 12:21). {1GS 166.4}

Yıldırımlar son bulunca boru sesi de sustu. Yeryüzünün sarsıntısı sona erdi. Ardından sessizlik geldi ve Tanrı'nın sesi işitildi. Tanrı dağın üzerindeki koyu karanlıktan konuşmaya başlayarak yasasını açıkladı. {1GS 166.5}

"Seni Mısır'dan, köle olduğun ülkeden çıkaran Tanrın Yahve benim." Tanrı onları Mısır'dan çıkarmış, denizde yol açmış, Firavun'u ve ordusunu yok etmişti. Şu anda konuşan O'ydu. {1GS 167.1}

Tanrı, yasasını koruyanlar ve tutanlar kılarak İbranileri onurlandırdı. Ancak yasanın bütün yeryüzünde hürmet görmesi ve titizlikle uygulanması gerekiyordu. On Buyruğun

gerekleri bütün insanlığı kapsıyordu; her insanın eğitilmesi ve yönetilmesi için verilmişti. İnsanın Tanrı'ya ve diğer insanlara karşı görevlerini içeren On Buyruk dev sevgi temeline dayanıyordu. "Tanrın olan Rab'bi bütün yüre-ğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla sev. Komşunu da kendin gibi sev" (Luka 10:27). Bu iki ilke On Buyruk aracılığıyla her insana sesleniyordu. {1GS 167.2}

1. "Benden başka tanrın olmayacak." Tanrı'ya olan sevgimizi azaltan ya da O'na sunmamız gereken hizmete engel olan herhangi bir şey tanrımız haline gelmiştir. {1GS 167.3}

2. "Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. {1GS 167.4}

Tanrı'ya ilişkin Kavramlar İnsan Davranışlarını Etkiliyor

Putperest ulusların çoğu, ellerindeki tasvirlerin sadece taptıkları Tanrı'yı simgelediğini söylerler. Oysa sonsuz Tanrı'yı nesnelerle temsil etmek Tanrı'ya ilişkin kavramları aşağılamaktadır. Bu şekilde zihin, Yaratıcı'dan çok yaratığa odaklanmaktadır. İnsan Tanrı'ya ait kavramları aşağıladıkça kendisi de aşağılaşmaktadır. {1GS 167.5}

"Ben, Tanrın Rab, kıskanç bir Tanrı'yım." Tanrı'nın halkıyla yakın ilişkisi, evlilik simgesiyle temsil edilmektedir. Putperestlik de ruhsal zinaya benzetilir. Tanrı'nın zinaya karşı duyduğu hoşnutsuzluk kıskançlıktır. {1GS 167.6}

"Benden nefret edenin babasının işlediği günahın hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım." Çocuklar babalarının günahlarına ortak olmadıkça bu günahların cezasını çek-mezler. Ancak gerek kalıtım gerekse kötü örnek yüzünden oğullar da babalarının günahına ortak olurlar. Yanlış eğilimler, sapık arzular, ahlaksızlık, bedensel hastalıklar ve yozlaşma babadan oğla bir miras gibi geçer. Bu, üçüncü ve dördüncü kuşağa kadar böyle devam edip gider. {1GS 167.7}

"Ama beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa sevgi gösteririm." Tanrı, diğer yandan kendi hizmetine bağlı olanlara merhametini vaat etmektedir. Üstelik bu, yalnızca kendisinden nefret edenlerin soyu gibi üçüncü ve dördüncü kuşağa kadar değil, binlerce kuşağa uzanacaktır. {1GS 168.1}

3. "Tanrın Yahve'nin adını boş yere ağzına almayacaksın. Çünkü Yahve, adını boş yere ağzına alanları cezasız bırakmayacaktır." {1GS 168.2}

Bu buyruk Tanrı'nın adını hafife almamızı ya da dikkatsizce kullanmamızı yasaklamaktadır. Tanrı'nın adını günlük konuşmada düşüncesizce kullanmak, sık sık boş yere anmak, O'na saygısızlık etmek demektir. "Adı kutsal ve müthiştir" (Mezmur 111:9). Tanrı'nın adı saygı ve ciddiyetle anılmalıdır. {1GS 168.3}

4. “Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın Rab’be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancı hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü ben, Rab yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü’nü kutsadım ve kutsal kıldım.” {1GS 168.4}

Sept günü yeni bir olgu değildir; kökleri yaratılışa dayanmaktadır. Sept günü göklerin ve yerin Rab’bi olarak Tann’ya işaret eder, böylece gerçek Tanrı’yı sahte ilahlardan kesin bir şekilde ayırır. Bu yüzden Sept gününü tutmak, insanın Tann’ya bağlılığının işaretidir. Dördüncü buyruk, yasayı veren Tanrı’nın adının ve ünvanının geçtiği tek buyruktur. Ayrıca yasanın tümünün kimin yetkisiyle verildiğini gösterir. Dördüncü buyruk, Tanrı’nın mührünü içermektedir. {1GS 168.5}

Tanrı insana çalışması için altı gün vermiştir. İnsan bu günler süresince çalışmalarını dilediği gibi sürdürebilir. Sept gününde in-sanlara merhamet gösterme ve çok gerekli ödevlerini yerine getirme olanağı tanınmıştır. Hastalar ve acı çekenlerle her an ilgilenilmelidir. Ancak bu yasa gereksiz işleri yasaklamaktadır. Sept gününün kutsallığına saygı göstermek için, zihinlerimizi dünyasal nitelikteki etkinliklerle meşgul etmemeliyiz. Üstelik bu buyruk, bütün ev halkını içermektedir. Ailemizin üyeleri de kendilerini kutsal saatlerde meşgul etmemelidir. Herkes bu kutsal günün gerektirdiği gibi yaşayarak Tanrı’yı onurlandırmalıdır. {1GS 168.6}

5. “Annene, babana saygı göstereceksin ki, Tanrın Rab’bin sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun.” {1GS 169.1}

Ana babaların, başka hiçbir insana gösterilmeyecek oranda sevgi ve saygı görme hakları vardır. Ana babalarının yetkisini reddedenler Tanrı’nın yetkisini reddetmektedirler. Beşinci buyruk çocukların ana babalarına yalnızca saygı göstermelerini, boyun eğmelerini ve onların sözünü dinlemelerini değil onlara sevgi ve şefkat göstermelerini de buyurmaktadır. Çocuklar ana babaların yüklerini haflfletmeli, saygınlıklarını korumalı, yaşlılıklarında onları teselli ederek yardımcı olmalıdırlar. Bu buyruk görevliler ve yöneticiler için de saygı gösterilmesini gerektirmektedir. {1GS 169.2}

6. “Adam öldürmeyeceksin.” {1GS 169.3}

Haksızlığın her türlüsü ömrü kısaltır. Nefret ve intikam ruhu, benliğe ait çeşitli tutkular, kişiyi, başkalarına haksızlık yapmaya yöneltirler. “Kardeşinden nefret eden katildir.” Muhtaç olanları göz ardı etmek, aşırı çalışmak, benliğe ait tutsaklıklar kişinin sağlığını zedeler. Bunların hepsi, altıncı buyruğun az ya da çok çiğnenmesidir. {1GS 169.4}

7. “Zina etmeyeceksin.” {1GS 169.5}

Tanrı bizden yalnızca dışsal yaşamımızda değil, yüreğimizin gizli niyetlerinde ve duygularında da pak olmamızı istiyor. Mesih Tanrı yasasının çok daha geniş kapsamlı

olduğunu öğretti. Yürekteki kötülüğün, eyleme dökülen kötülük kadar günah olduğunu gösterdi. {1GS 169.6}

8. “Çalmayacaksın.” {1GS 169.7}

Bu yasak insan kaçırmayı, köle tacirliğini, işgalciliği, hırsızlığı ve soyguncuğu içermektedir. Yaşamın her alanında namus hüküm sürmelidir. Ticarette, ücretlerin ve borçların ödenmesinde her türlü sahtekarlık yasaklanmaktadır. Başka bir kişinin bilgisizliğinden, zayıflığından ya da talihsizliğinden maddi çıkar sağlamak göksel kitaplara ‘sahtekarlık’ olarak kayıt edilmektedir. {1GS 169.8}

9. ‘’Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.” {1GS 169.9}

Sahtekarlığın arkasında insanları aldatmaya yönelik bir niyet vardır. Sahtekarlık sözlerle etkili olduğu gibi gözün bir bakışı, elin anlık bir hareketi, yüzün hızlı bir ifadesiyle de etkili olabilir. Gerçekleri, insanları yanıltacak şekilde kullanmak da sahtekarlıktır. Komşuyu yanlış temsil ederek adını lekelemek, iftira atmak, masal uydurmak, gerçeği bilerek gizlemek dokuzuncu buyruğun yasaklar kapsamına giren eylemlerdir. {1GS 169.10}

10. “Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin.” {1GS 170.1}

Onuncu buyruk bütün günahların köküne darbe indirmektedir. Günahlı bir eylemin kaynağındaki kötü arzuya işaret etmektedir. Başka kişinin malına göz koyma arzusundan kaçman kişi bu günaha düşmekten de korunmuş olacaktır. {1GS 170.2}

Tanrı, yasasını halkına iletirken gücünü ve yüceliğini de gözler önüne serdi. Böylece bu sahnenin, halkının zihnine kazınmasını amaçladı. Bütün insanlara yasasının kutsallığını ve kalıcılığını göstermek istiyordu. {1GS 170.3}

Tanrı’nın Yasası Sevgi Yasasıdır

Tanrı’nın yüce yönetimi halkına açıklanmıştı. Halk günahın ne denli itici olduğunu gördü ve kutsal Tanrı’nın huzurunda kendi suçlarının farkına vardı. Bu nedenle Musa’ya feryat ettiler; “Bizimle sen konuş, dinleyelim” dediler, “Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz.” Musa, “Korkmayın!” diye karşılık verdi, “Tanrı sizi sınamak için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye.” {1GS 170.4}

Kölelik ve putperestlikle körleşen ve yozlaşan halk, Tanrı’nın On Buyruğunun kapsamlı ilkelerini takdir edecek durumda değildi. On Buyruğa ek olarak başka ilkeler de verildi. Hakimler bu yasalara başvurarak hüküm vereceklerdi. Bu ilkeler On Buyruğun tersine Musa’ya özel olarak iletildi. {1GS 170.5}

İlkelerin birincisi kölelerle ilgilidir. Bir İbrani ömür boyu köle olarak satılamazdı. Hizmeti altı yılla sınırlıydı, yedinci yıl serbest bırakılacaktı. İsrail doğumlu olmayan kölelerin tutulmasına izin veriliyordu, ama yaşamları ve kişilikleri ciddi bir şekilde

korunacaktı. Köleyi öldüren kişiye ceza verilecekti. Dişi kırılan ya da gözü çıkan köle özgür bırakılacaktı. {1GS 170.6}

İsrailliler, Mısırlı angaryacıların elinden çektiklerini hatırlayarak zalimliğe karşı duyarlı olacaklardı. Acı köleliklerinin anısını unutmayacaklar, kendilerini kölelerin yerine koyarak onlara şefkatli ve mer-hametli davranacaklardı. {1GS 170.7}

Dulların ve öksüzlerin hakları özellikle korunacaktı. "Dul ve öksüz hakkı yemeyeceksiniz. Yerseniz, bana feryat ettiklerinde onları kesinlikle işitirim. Öfkem alevlenir, sizi kılıçtan geçirtirim. Kadınlarınız dul, çocuklarınız öksüz kalır." İsrail'in himayesine giren yabancılar da haksızlıktan ve zulümden korunmalıydı. "Yabancıya haksızlık ve baskı yapmayacaksınız. Çünkü siz de Mısır'da yabancıydınız." {1GS 171.1}

Yoksullardan faiz alınmayacaktı. Yoksul bir adamın abası ödünç alınırsa, gece olana dek geri verilecekti. Hakimler haksızlık yapmamaları, yanlışlığı savunmamaları ve rüşvet almamaları için uyarıldı. İftira yasaklandı ve kişisel düşmanlara karşı bile şefkatli davranılması buyruldu. {1GS 171.2}

Halka Sept gününün kutsallığına saygı göstermeleri söylendi. Yıllık bayramlar belirlendi. Halk bu bayramlarda ulus olarak toplanıp Rab'bin huzuruna gelecekler, O'na şükran sunularıyla ve ürünlerin ilk meyveleriyle yaklaşacaklardı. Bütün bu kuralların nedeni de veriliyordu. Hepsi de İsraillilerin iyiliği için belirlenip konulmuştu. Rab, "Benim kutsal halkım olacaksınız!" dedi. {1GS 171.3}

Bütün bu ilkeler, On Buyrukla birlikte Musa tarafından kaydedilecek ve ulusal yasanın temeli olarak saygı görecekti. Bunlar Tanrı'nın İsrail halkına verdiği vaatlerin yerine gelmesinin koşuluydu. {1GS 171.4}

"Yolda sizi koruması, hazırladığım yere götürmesi için önünüzden bir melek gönderiyorum. Ona dikkat edin, sözünü dinleyin, baş kaldırmayın. Çünkü beni temsil ettiği için başkaldırınızı bağışlamaz. Ama onun sözünü dikkatle dinler, bütün söylediklerimi yerine getirirseniz, düşmanlarınıza düşman, hasımlarınıza hasım olacağım." Bulut ve ateş sütununda bulunan Mesih, onlara önderlik edecekti. Halk, Kurtarıcının geleceğine dair çeşitli belirtilere, ama ayni zamanda Kurtarıcının aralarındaki varlığına da sahipti. Kurtarıcı halk için Musa'ya buyruklar veriyor ve onlara bereketin yolunu gösteriyordu. {1GS 171.5}

Eski Antlaşma Nasıl Yapıldı?

"Musa gidip Rab'bin bütün buyruklarını, ilkelerini halka anlattı. Herkes bir ağızdan, "Rab'bin her söylediğini yapacağız" diye karşılık verdi. {1GS 171.6}

Sonra da bu antlaşma mühürlendi. Dağın eteklerinde bir sunak yapıldı ve yanma İsrail'in on iki oymağı için on iki sütun dikildi. Bunlar İsrail halkının antlaşmayı kabullendiğine tanıklık ediyordu. Sonra antlaşma kitabını alıp halka okudu. Halkın tümü, antlaşmanın kurallarına bağlı kalıp kalmayacaklarına kendileri karar vereceklerdi. Tanrı'nın

yasasını kulaklarıyla işitmişler, ilkelerin okunduğuna tanık olmuşlardı. Halk, "Rab'bin her söylediğini yapacağız, O'nu dinleyeceğiz" dedi. {1GS 171.7}

Musa leğenlerdeki kanı halkın üzerine serpti ve, "Rab'bin sizinle yaptığı antlaşmanın bütün maddelerini işte bu kan geçerli kılıyor" dedi (İbraniler 9:19,20). {1GS 172.1}

Bunun ardından Musa, Tanrı'dan yeni bir buyruk aldı: "Harun, Nadav, Avihu ve İsrail ileri gelenlerinden yetmiş kişi dağa çıkarak İsrail'in Tanrısı'nı gördüler. Tanrı'nın ayakları altında laciverttaşını andıran bir döşeme vardı. Gök gibi duruydu. Tanrı İsrail soylularına zarar vermedi. Tanrı'yı gördüler, sonra yiyip içtiler. Rab Musa'ya, "Dağa, yanıma gel" dedi, "Burada bekle, halkın öğrenmesi için üzerine yasalarla buyrukları yazdığım taş levhaları sana vereceğim." Elbette bu önderler, Tanrı'nın kendisini değil, O'nun varlığının yüceliğini gördüler. Tanrı'nın huzuruna yaklaşırken O'nun yüceliğinin, paklığının ve merhametinin üzerinde düşünüyorlardı. {1GS 172.2}

Musa'yla yardımcısı Yeşu, Tanrı'yla görüşmeye çağrıldılar. Musa kendi yerine önderlik etmeleri için Harun'u ve Hur'u atadı. Musa en yüce Olan'ın huzuruna girmek için sabırla bekledi. Sabır ve söz dinlerliği sınandığı halde yerinden ayrılmadı. Tanrı'nın bu özel kulunun bile O'nun varlığına alelacele yaklaşmasına ve Tanrı'nın yüceliğini görmesine izin verilmedi. Kendini altı gün boyunca yüreğini araştırmaya, derin düşünmeye ve duaya adadı. {1GS 172.3}

Sept günü olan yedinci gün Musa bulutun içine çağrıldı. "Musa bulutun içinden dağa çıktı. Kırk gün kırk gece dağda kaldı." Musa kırk gün boyunca oruç tuttu. {1GS 172.4}

Tanrı Köleler Irkını Yüceltiyor

Dağda kalan Musa'ya Tanrı'nın varlığının özel olarak doldurup kutsayacağı bir tapmak yapması buyruldu: "Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapsınlar. Konutu ve eşyalarını sana göstereceğim örneğe tıpatıp uygun yapın." Rab Sept gününü bir kez daha vurguladı. "Bu, İsrailliler'le benim aramda sürekli bir belirti olacaktır. Çünkii ben, Rab yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim. Şabat günlerimi kesinlikle kutlamalısınız. Çünkü o sizinle benim aramda kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir. Böylece anlayacaksınız ki, sizi kutsal kılan Rab benim. Şabat Günü'nü kutlamalısınız, çünkü sizin için kutsaldır. Kim onun kutsallığını bozarsa, kesinlikle öldürülmeli. O gün çalışan herkes halkının arasından atılmalı" (Çıkış 31:17,13,14). {1GS 172.5}

Bundan sonra halk, Kralın aralarındaki varlığıyla onurlandırılacaktı. "İsrailliler arasında yaşayacak, onların Tanrısı olacağım. Buluşma Çadırı'm ve sunağı kutsal kılacak, Harun'la oğullarını bana kâ-hinlik etmeleri için görevlendireceğim" (Çıkış 29:45,43). {1GS 173.1}

Eskiden köle bir ırk olan İsrailliler bütün halklardan daha büyük bir yüceliğe kavuşmuşlar, krallar Kralının özel hazinesi olmuşlardı. Tanrı onları dünyadan ayırmıştı.

Yasasını onlara emanet ederek Tanrı bilgisinin insanlığın arasında varolmasını sağlamıştı. {1GS 173.2}

Böylece göksel ışık karanlıktaki dünyayı aydınlatmıştı. Tanrı'nın sesi işitilmiş, bütün halklar putperestliğe sırt çevirerek yaşayan Tanrı'ya hizmet etmeye çağrılmıştı. İsrailliler kendilerine verilen emanete sadık kalsalardı, Tanrı da onları savunacak ve tüm diğer uluslardan daha büyük bir yüceliğe kavuşturacaktı. {1GS 173.3}

Bölüm 28: İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor

Bu bölüm Çıkış 32-34'e dayanmaktadır.

Musa'nın aralarında olmadığı günler, İsrail halkı için bekleme ile ve kuşkuyla geçti. Halk onun dönüşünü hevesle bekliyordu. Mısırdaki geleneklerden etkilendikleri için ilahların maddesel tasvirlerine alışkındılar. Gözle görülmeyen bir varlığa güvenmek onlara zor geliyordu. Üstelik imanlarını ayakta tutmak için Musa'ya dayanıyorlardı, ama o artık yoktu. Haftalar geçti, Musa dönmedi. Kamptakiler önderlerinin kendilerini terk ettiğini ya da yakıcı bir ateş tarafından yutulduğunu düşündüler. {1GS 174.1}

İsrail halkı, bu bekleme dönemini, işittikleri Tanrı yasası üzerinde derin düşünmek ve yüreklerini Tanrı'nın vereceği daha derin esinlere hazırlamakla geçirmeliydiler. Eğer Tanrı'nın ilkelerini anlamak ve yüreklerini O'nun huzurunda alçaltmakla geçirselerdi, ayartılardan korunabilirlerdi. Ama kısa zamanda yasa tanımaz, dikkatsiz ve kayıtsız bir ulus oldular. Süt ve bal akan ülkeye gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Oysa bu ülke sadece söz dinlemeleri koşuluyla vaat edilmişti. Bu koşulu göz ardı ettiler. Bazıları Mısır'a dönmek istediler. Ama ister ileriye Kenan'a, isterse geriye Mısır'a dönmek istesinler, halk artık Musa'yı beklememeye kararlıydı. {1GS 174.2}

Özellikle İsrailli olmayanlar, yakınma, sabırsızlık ve homurdanmada bütün halka öncülük ediyorlardı. Mısırlıların kutsal saydığı ilah simgelerinden biri öküz ya da buzağıydı. Mısır'da putperestlik yapanların önerisiyle bir buzağı yapıldı. Halk Tanrı'yı temsil edecek ve Musa'nın yerine önderlik edecek bir simge istiyordu. Mısır'da ve Kızıldeniz'de yapılan büyük mucizeler, Tanrı'ya iman edilmesini gerektiriyordu. Tanrı bı mucizelerle İsrail'in tek Tanrısı ve yardımcısı olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Üstelik Tanrı'nın varlığının görsel bir belirtisi de sağlanmıştı. Hem bulut ve ateş sütunları hem de Sina Dağı'ndaki yüceliği gözler önüne serilmişti. Tanrı'nın varlığını barındıran bulut önlerinde olduğu halde İsrail, O'na sırt çevirip Mısır'ın putperestliğine kapılmakta gecikmedi. {1GS 174.3}

Harun'a hakimlik yetkisi verilmişti; çadırında büyük bir kalabalık toplandı. Bulutun dağın tepesinde kaldığını ve artık kendilerine yol göstermediğini söylediler. Bunun yerine başka bir simge bulunmalıydı; önerildiği gibi Mısır'a döneceklerse, Mısırlıların beğenisini kazanmak için onların ilahını önlerine alabilirlerdi. (Bkz. Ek, 3. not). {1GS 174.4}

Önderlik Etmesi Gereken Harun, Arkadan Geliyor

Harun halka belli belirsiz sitem etti, ama onun tereddütlü ve ürkek tavrı halkın kararlılığını daha da pekiştirdi. Bütün kalabalık kör ve mantık dışı bir çılgınlığa kapılmıştı. Bazıları Tanrı'yla antlaşmalarına bağlı kaldılar, ama çoğunluk imandan saptı. Önerilen simgeyi yapmanın putperestlik olduğunu söyleyenler canlarından oldular. {1GS 175.1}

Kendi can güvenliğinden korkan Harun, Tanrı'yı cesaretle onurlandırmak yerine kalabalığın isteklerine teslim oldu. Halk süs eşyalarını seve seve verdi ve bunlar eritilerek Mısır'ın ilahlarını temsil eden bir buzağı yapıldı. {1GS 175.2}

Halk, "Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!" dedi. Harun Yahve'ye böyle bir hakaretin yapılmasına izin verdi. Üstelik daha da büyük bir kötülük yaptı. Altın buzağının nasıl kabul edildiğini görüp onun önüne bir sunak dikti ve şöyle duyurdu: "Yarın Rab'bin onuruna bayram olacak." Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu, esenlik sunuları getirdi. Sonra oturup yediler, içtiler, kalkıp alem yaptılar. {1GS 175.3}

İnsanların benliğine ve bencilliğine hitap eden herhangi bir din İsrail'in zamanında olduğu gibi günümüzde de büyük rağbet görür. Kilisede kirli arzulara yönelten ve günahı teşvik eden Harunlar hala vardır. {1GS 175.4}

İsrail Sözünde Durmadı

İbranilerin dağın önünde titreyerek durduğu günün üzerinden sadece kısa bir süre geçmişti. Orada, Rab'bin, "Benden başka tanrın olmayacak" sözlerini duymuşlardı. Tanrı'nın yüceliği halkın gözü önünde, Sina'nın tepesinde bulunuyordu ama onlar buna rağmen "bir buzağı heykeli yaptılar Horev'de, dökme bir puta tapındılar. Tanrı'nın yüceliğini, ot yiyen bir öküz putuna değiştirdiler" (Mezmur 106:19,20). {1GS 175.5}

Musa dağda bulunduğu sırada kamptaki sapkınlığa ilişkin uyarıldı. Rab Musa'ya, "Aşağı in" dedi, "Mısır'dan çıkardığın halkın baştan çıktı. Buyurduğum yoldan hemen saptılar. Kendilerine dökme bir buzağı yaparak önünde tapındılar, kurban kestiler. 'Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran ilahınız budur!' dediler." {1GS 175.6}

Tanrı'nın halkıyla yaptığı antlaşma bozulmuştu; Musa'ya şöyle dedi: "Bu halkın ne inatçı olduğunu biliyorum. Şimdi bana engel olma, bırak öfkem alevlensin, onları yok edeyim. Sonra seni büyük bir ulus yapacağım." İsrail halkı ve özellikle aralarındaki yabancılar her zaman Tanrı'ya baş kaldıracak, önderlerine söylenecek, imansızlıkları ve inatçılıklarıyla onu kederlendireceklerdi. Günahları yüzünden zaten şimdiden Tanrı'nın beğenisini yitirmişlerdi. {1GS 175.7}

Tanrı İsrail halkını yok etmeyi tasarladıysa, onlar için kim yalvarışta bulunabilirdi? Cesaret kırıklığının ve gazabın görüldüğü yerde Musa ümit gördü. "Bana engel olma" sözleri, yalvarışı yasaklamıyor, teşvik ediyordu. Musa yalvarırsa, Tanrı halkını esirgeyecekti. {1GS 176.1}

Tanrı halkını bıraktığını belli etmişti, Musa'yla konuşurken 'halkım' değil, 'halkın' sözünü kullandı. Musa ise İsrail'in önderliğini Tanrı'ya geri verdi. Halk kendisinin değil, Tanrı'nındı; "Ya Rab, niçin kendi halkına karşı öfken alevlensin? Onları Mısır'dan büyük kudreti ile, güçlü elinle çıkardın. Neden Mısırlılar, 'Tanrı kötü amaçla, dağlarda öldürmek,

yeryüzünden silmek için onları Mısır'dan çıkardı' desinler? Öfkelenme, vazgeç halkına yapacağın kötülükten." {1GS 176.2}

İsrail halkının Mısır'dan ayrılmasını izleyen birkaç ay içinde çevredeki uluslar, Tanrı'nın onları nasıl harika bir şekilde kurtardığını duymuştu. Bu haberi duyan putperestler dehşete kapıldılar. Hepsi de Tanrı'nın İsrail için neler yapacağını gözlüyordu. Eğer İsrail yok edilseydi, düşmanlan sevinecekti. Mısırlılar da suçlamalarının doğru olduğunu düşüneceklerdi. Tanrı halkı kurban kesmeye götüreceği yerde onları kurban etti diyeceklerdi. Tanrı'nın onurlandırdığı halkın mahvolması, Tanrı'nın adına gölge düşürecekti. Tanrı'nın onurlandırdığı kişilerin sorumluluğu ne kadar büyüktür! O'nun adını yeryüzünde övmek büyük bir yükümlülüktür. {1GS 176.3}

Musa, İsrail için yalvarışta bulundu. Rab onun yalvarışını işitti ve bencilce olmayan duasına karşılık verdi. Tanrı nankör halk için sevgisini kanıtlamış ve Musa denenmeye katlanmıştı. Musa için Tanrı halkının kurtuluşu, kendisinin büyük bir ulusun atası olmasından daha önemliydi. Tanrı Musa'nın sadakatinden ve dürüstlüğünden memnun kaldı ve ona İsrail halkını vaat edilen ülkeye götürme sorumluluğunu verdi. {1GS 176.4}

Musa ve Yeşu dağdan inip kampa yaklaştıklarında insanların bir putun çevresinde bağrışıp dans ettiklerini gördüler. Mısır bayramlarının putperest alemlerini andıran bir görüntüyle karşılaşmışlardı. Bu tapınma biçimi Tanrı'ya yönelik ciddi ve saygılı tapınmanın tam tersiydi! Musa Tanrı'nın yüceliğinin huzurundan yeni çıkmıştı ve İsrail halkının bu aşağılık davranışına hazırlıksızdı. Suçlarının çirkinliğini göstermek için buyrukların yazılı olduğu taş levhaları yere attı. Levhalar halkın önünde kırıldı. Halk Tanrı'yla antlaşmalarını nasıl bozduysa, Tanrı da onlarla antlaşmasını bozmuştu. {1GS 176.5}

Musa Yanlış Yapanları Cezalandırıyor

Musa putu alarak ateşe attı. Erittikten sonra toz gibi ezdi ve dağdan inen ırmağa serpti. Böylece, İsrail halkının taptığı ilahın değersizliği ortaya konmuş oldu. {1GS 177.1}

Bundan sonra Musa, suçlu kardeşini çağırdı. Harun, halkın yaptığı tantanayı bahane ederek kendini korumaya çalıştı. Onların isteklerini yerine getirmeseydi, öldürülecekti. Bana, 'Bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz' dediler. Ben de, 'Kimde altın varsa çıkarsın' dedim. Altınlarını bana verdiler. Ateşe atınca, bu buzağı ortaya çıktı!" Harun Musa'yı altın buzağının mucizeyle ortaya çıktığına inandıracaktı. Ama mazeretleri geçersizdi. Suç işleyenlerin başı olarak hak ettiği karşılığı aldı. {1GS 177.2}

'Rab'bin kutsal kulu' olan Harun putu kendi eliyle yapmış ve bayramı kendisi duyurmuştu. Göklere meydan okuyan putperestleri kötü yoldan döndürmeye çalışmamıştı. Üstelik putun önünde halkın, "Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran ilahınız budur!" bağırışlarını dinlemişti. Oysa dağda Musa'nın yanında yer almış ve Rab'bin yüceliğini görmüştü. Sonra da bu yüceliği buzağıya benzetmişti. Musa'nın yokluğunda halkın yönetimi

kendisine emanet edilmiş, o da bu ayrıcalığı isyana çevirmişti: "Rab Harun'a da onu yok edecek kadar öfkelenmişti. O sırada Harun için de yakardım" (Tesniye 9:20). Ne var ki Harun'un yaşamı Musa'nın yalvarışıyla esirgenmiş ve günahından pişmanlık duyduğu için Tanrı'nın lütfuna ermişti. {1GS 177.3}

Harun İsyanı Teşvik Ediyor

Harun doğru olanı cesaretle yapsaydı sapkınlığa engel olabilirdi. Tanrı'ya bağlılığında sabit kalsaydı ve halka Tanrıyla antlaşmalarını hatırlatsaydı, kötülüğe engel olabilirdi. Ama Harun'un teslim olması, halkın kafasına giren günahın eyleme dökülmesi için cesaret verdi. {1GS 177.4}

Harun kendisini aklamak için kendi zayıflığından insanları sorumlu tuttu. Harun'un teslim olan yapısı ve insanları memnun etme arzusu, gözlerini işlenen suçun büyüklüğüne kapatmıştı. Harun'un hatası binlerce insanın canına mal oldu. Musa'nın yaklaşımı Harunun tam tersiydi. Tanrı'nın yargısını sadakatle yürüten Musa, İsrail'in mutluluğunun kendi zenginliğinden, saygınlığından ve hatta yaşamından daha önemli olduğunu gösterdi. {1GS 177.5}

Tanrı, günaha gereken karşılığı veren kullarını sadık görmektedir. Tanrı'mn verdiği görevle onurlandırılan insanlar, kendilerini yüceltmemeli, Tanrı'nın etkinliğini sarsılmaz bir sadakatle yürütmelidir. {1GS 178.1}

Harun'un izin verdiği isyan, hızla bastırılmasaydı, kötülük dizginsiz kalacak ve bütün ulus mahvolacaktı. Kötülükten sert ve mutlak bir şekilde kurtulmak gerekliydi. Musa ordugahın girişinde durdu, "Rab'den yana olanlar yanıma gelsin!" dedi. Sapkınlığa kapılanlar sağda duracak, suçlu olup da tövbe edenler solda duracaktı. Levililerin putperestliğe hiç bulaşmadığı ortaya çıktı. {1GS 178.2}

Diğer oymaklardan olanlar tövbe ederek Rab'den yana oldular. Geniş bir topluluk ise isyandan dönmeye niyetli değildi. Musa, 'İsrail'in Tanrısının adında' kendilerini putperestlikten ayırmış olanlara silahlarını kuşanmalarını ve baş kaldıranları kılıçtan geçirmelerini söyledi. "O gün halktan üç bine yakın adam öldürüldü." Kötülükte öncülük yapanlar kesilip atıldı, ama tövbe edenlerin canı esirgendi. {1GS 178.3}

İnsanlar, başkalarını yargılama ve suçlama konusunda dikkatli olmalıdır. Ancak Tanrı, onlardan günahı cezalandırmalarını isterse, O'nun sözünü dinlemelidirler. Bu acı verici eylemde bulunanlar, isyandan ve putperestlikten ne denli nefret ettiklerini göstermiş oldular. Rab Levi oymağını diğerlerinden ayırarak onların sadakatini nasıl onurlandırdığını gösterdi. {1GS 178.4}

Tanrı'nın adaletinin yürütülmesi için hainlerin cezalandırılması gereklidir. Ama burada bile Tanrı'nın merhameti görülmektedir. Tanrı herkese seçim yapma ve tövbe etme fırsatı tanımıştır. Kesilip atılanlar, isyanlarından vazgeçmeyenlerdi. {1GS 178.5}

İsrail'in Putperestliği Neden Cezalandırılmalıdır?

Bu günahın cezalandırılması, çevredeki ulusların, Tanrı'nın putperestliğe nasıl baktığını öğrenmelerini sağlayacaktı. Tanrılarının Yahve olduğunu iddia eden bir halkın Horev'de bir buzağı yaparak ona tap-tıkları duyulduysa, bunun cezasının da verildiği duyulmalıydı. İsrail halkı diğer ulusların putperestliklerine işaret ederken kendi putperestliğinin nasıl cezalandırıldığını kanıt olarak göstermeli ve bunun hiçbir mazeretinin olmadığını ortaya koymalıdır. {1GS 178.6}

Adalet kadar sevgi de bu yargının yürütülmesini gerektiriyordu. Tanrı isyanda ısrar edenleri kesip atar, çünkü onların başkalarını da yıkıma uğratmalarını istemez. Tanrı, Kayin'in yaşamını esirgediği zaman günahı cezasız bırakmanın sonucunu gösterdi. Kayin'in yaşamı ve öğretişi öyle büyük bir bozulmaya yol açtı ki bütün dünyayı sel bastı. Tufandan önceki dünya, Tanrı'nın günahkarları esirgemesinin onların kötülüğünü azaltmadığını ortaya koyuyor. {1GS 179.1}

Aynı şey Sina içinde geçerlidir. Günahın cezası gecikseydi ya da verilmemiş olsaydı, aynı sonuçları doğuracaktı. Yeryüzü Nuh'un günlerindeki gibi bozulup çürüyecekti. Dünya çok daha büyük kötülüklere sahne olacaktı. Tanrı'nın merhameti, milyonlarca kişinin yargı altına girmemesi için gerekirse binlerin feda edilmesini öngörür. Birçoklarını kurtarmak için birkaç kişiyi cezalandırmalıdır. {1GS 179.2}

Üstelik halk, Tanrı'nın korumasını kaybetmekle kalmadı. Düşmanlarının gücüne karşı savunmasız kaldılar. Kuvvetli düşmanlara yem olacak hale geldiler. Dolayısıyla İsrail'in kendi iyiliği için suçlarının uygun bir şekilde cezalandırılması gerekiyordu. {1GS 179.3}

Günahkarlarının kötü yollarından kesilip atılması kendilerinin yararınadır. Çünkü canları esirgenirse, Tanrıya baş kaldırmalarına yol açan ruh, kendi aralarında da çekişmeye ve nefrete yol açacaktır. En sonunda birbirlerini yok edeceklerdir. {1GS 179.4}

Musa'nın İsrail Halkına Duyduğu Mesih Benzeri Sevgi

Halk suçlarının büyüklüğünü gördüğü zaman, suç işleyen her kişinin kesilip atılmasından korkuldu. Musa, onların adına Tanrı'ya bir kez daha yalvarışta bulundu. Ertesi gün halka, "Korkunç bir günah işlediniz" dedi, "Şimdi Rab'bin huzuruna çıkacağım. Belki günahınızı bağışlatabilirim." Sonra Rab'be dönerek, "Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi" dedi, "Kendilerine altın put yaptılar. Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil." {1GS 179.5}

Musa'nın duasında, bütün insanların adının yazılı olduğu göksel kitabı görüyoruz. Tanrının hizmetinde bulunan herkesin adları, iyi ya da kötü işleri yaşam kitabında yazılıdır. Bu insanlardan herhangi biri günaha düşüp de inat ederek dönmezse, sonuçta yürekleri Kutsal Ruh'a karşı katılaşacaktır. Tanrı da yargısını yürütecek ve böyle kişilerin adlarını yaşam kitabından silecektir. {1GS 179.6}

Rab'bin İsrail halkını reddetmesi durumunda, Musa da kendi adının onlarla birlikte kitaptan silinmesini diledi. Büyük lütuflarla kurtulan halkın, Tanrı'nın yargısına maruz kaldığını görmeye dayanamıyordu. Musa'nın İsrail adına yalvarması, Mesih'in günahlı insanlar için aracılık etmesine benzer. Ne var ki Rab, Musa'nın Mesih gibi günahkarların suçunu yüklenmesine izin vermedi; "Kim bana karşı günah işlediyse onun adını sileceğim." {1GS 180.1}

Halk derin bir üzüntüyle ölülerini gömdü. Üç bin kişi kılıçla vurularak düşmüştü. Bir süre sonra kampta bulaşıcı bir hastalık baş gösterdi. Rab artık onlara yolculuk sırasında öncülük etmeyeceğini bildirdi; "Ben sizinle gelmeyeceğim, çünkü inatçı insanlarsınız. Belki sizi yolda yok ederim." Halk bu kötü haberi duyunca yasa büründü. Kimse takı takmadı. Çünkü Rab Musa'ya şöyle demişti: "İsrailliler'e de ki: 'Siz inatçı insanlarsınız. Bir an aranızda kalsam, sizi yok ederim. Şimdi üzerinizdeki takıları çıkarın, size ne yapacağıma karar vereyim.'" Böylece Horev Dağı'ndan sonra İsrailliler takılarını çıkardı. {1GS 180.2}

Geçici tapınma yeri olarak kullanılan çadır Tanrı'nın buyruğuyla kamptan çıkarıldı. Bu da Tanrı'nın varlığının onların arasından çekildiğini gösteren başka bir belirtiydi. Bu olayın derin bir etkisi oldu. Vicdanları sızlayan halk, daha büyük bir felaketin yaklaştığı duygusuna kapıldı. {1GS 180.3}

Ancak halk çaresiz bırakılmadı. Musa kamp dışına kurulan çadıra 'Buluşma Çadırı' diyordu. Yürekten tövbe etmek ve Rab'be dönmek isteyenler, oraya giderek günahlarını itiraf ediyor, Tanrı'nın merhametini diliyorlardı. Tövbe edenler kendi çadırlarına döndükten sonra buluşma çadırına Musa giriyordu. İnsanlar, Musa'nın kendileri için sunduğu yalvarışların kabul edildiğine dair bir belirti görmeyi bekliyorlardı. Bulut sütunu alçalıp buluşma çadırının girişinde durursa, halk sevinçten ağlar ve kendi çadırlarının girişinde tapınırlardı. {1GS 180.4}

Tanrı'dan Yardım Almak Gereklidir

Musa halkla baş etmek için Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu nedenle Tanrı'nın varlığının güvencesini diledi: "Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır." {1GS 180.5}

Rab, "Varlığım sana eşlik edecek" diye yanıt verdi, "Seni rahata kavuşturacağım." Musa, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma" dedi, "Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmenden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkını yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz." Rab, "Söylediğin gibi yapacağım" dedi, "Çünkü senden hoşnut kaldım, adınla tanıyorum seni." Musa yalvarmaya devam etti. Bu kez hiçbir insanın daha önce cesaret etmediği bir dilekte bulundu; "Lütfen görkemini bana göster" dedi. {1GS 181.1}

Musa Tanrı'nın Yüceliğini Görüyor

Rab, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim" diye karşılık verdi. Musa dağın doruğunda durmaya çağrıldı. Sonra dağlan hareket ettiren el (Eyüp 9:5), Tanrı'nın yüceliği ve iyiliği önünden geçerken Mu-sa'yı alıp bir kayanın kovuğuna koydu. {1GS 181.2}

Bu deneyim, Musa'nın Mısır'da devlet adamı ve askeri önder olarak öğrendiği her şeyden çok daha değerliydi. Hiçbir dünyasal güç ya da yetki Tanrı'nın varlığının yerini alamaz. {1GS 181.3}

Musa sonsuz Tanrı'nın huzurunda tek başına durdu, ama korkmuyordu çünkü ruhu Yaratıcısıyla uyum içindeydi: "Yüreğimde kötülüğe yer verseydim, Rab beni dinlemezdi" (Mezmur 66:18). "Rab kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını. Onlara açıklar antlaşmasını" (Mezmur 25:14). {1GS 181.4}

Tanrı kendisini şöyle tanıttı: "Ben Yahve'yim" dedi, "Yahve, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, başkaldırılarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği günahın hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım." {1GS 181.5}

Musa o anda yere kapanıp tapındı. Rab İsrail'e yeniden lütfedeceğini vaat etti. Daha önce hiç yapmadığı harikalar ve mucizeler yapacaktı. Musa, daha önce olduğu gibi bu kez de Tanrı'nın gücüyle ayakta kaldı. Tanrının buyruğuyla iki taş levha hazırlayarak dağın doruğuna çıkardı ve Rab antlaşmanın sözlerini yeniden yazdı (Bkz. Ek, 4. not). {1GS 181.6}

Musa dağdan inerken yüzü göz kamaştıran bir ışıkla parlıyordu. Harun da halk gibi Musa'ya yaklaşmaya çekindi. İnsanların dehşetini gören Musa, onlara Tanrı barışının güvencesini gösterdi. Halk Musanın sesinde sevgi ve yumuşaklık olduğunu gördü. Aralarından biri Musa'ya yaklaşmaya cesaret etti. Konuşmaktan korktuğu için eliyle Musa'nın çehresine ve sonra da göğe işaret etti. Büyük önder bu adamın ne dediğini anlamıştı. {1GS 182.1}

Musa yüzüne bir peçe taktı. Tanrı'nın huzurundan çıkıp kampa her döndüğünde böyle yapıyordu. {1GS 182.2}

Tanrı Musa'nın yüzündeki parlaklık aracılığıyla İsrail halkına hem yasasının hem de Mesih'in müjdesinin yüceliğini göstermeyi amaçlamıştı. Musa dağda bulunduğu sürece Tanrı ona yalnız yasanın levhalarını vermekle kalmamış kurtuluş tasarısını da açıklamıştı. Musa, Mesih'in çarmıhta kurban oluşunun önceden Yahudi simgelerinde nasıl temsil edildiğini gördü. Musa'nın yüzündeki parlaklık, yalnızca Tanrı yasasının yüceliği değil, çarmıhtan akan göksel ışığın yüceliğiydi. {1GS 182.3}

Musa'nın çehresinden yansıyan yücelik bize şunu göstermektedir. Tanrıyla ne denli yakın bir beraberliğimiz olursa ve O'nun ilkelerini ne denli iyi bilirsek, O'nun tanrısal benzeyişini o denli iyi yansıtabiliriz. {1GS 182.4}

İsrail halkı için yalvarışta bulunan Musa, yüzünü nasıl örttüyse, tanrısal aracı olan Mesih de dünyaya geldiğinde tanrısallığını aynı şekilde insanlıkla örtmüştür. Eğer Mesih, göksel parlaklıkla kuşanmış olarak gelseydi, günahlı insanlık O'nun varlığının yüceliğine dayanamazdı. Bu yüzden Mesih kendisini alçalttı ve günahlı insanlığa ulaşabilmek için insan benzerliğinde geldi (Romalılar 8:3). Böylece günahlı insanlığa elini uzatarak onları yerden kaldırdı. {1GS 182.5}

Bölüm 29: Tanrı'nın Yasasından Nefret Eden Şeytan

Şeytanın, göklerin günahsız sakinleri arasında Tanrı'nın yasasını kaldırmak için yaptığı ilk girişim bir süre başarılı olmuş gibi göründü. Çok sayıda melek ayartıldı. Ancak Şeytan'ın göze zafer gibi görünen bu etkinliği yenilgi ve kayıpla sonuçlandı. Tanrı'dan koptu ve göklerden kovuldu. {1GS 183.1}

Mücadele yeryüzünde yeniden başladığında Şeytan'ın bir avantajı vardı. İnsan günah nedeniyle Şeytan'ın kölesi olmuştu. Artık Şeytan için bağımsız bir egemenlik kurmanın, Tanrı'nın ve Oğlunun yetkisine meydan okumanın yolu açılmıştı. Ancak kurtuluş tasarısı, insanın yeniden Tanrıyla uyum içinde olmasını mümkün kıldı. {1GS 183.2}

Şeytan yenik düşmüştü ve yenilgiyi zafere dönüştürme ümidiyle hileye başvurdu. Bu kez insanın, Tanrı'nın yasasını çiğnemesini sağlayarak Tanrıyı haksızlık yapmış gibi gösterdi. Tanrı sonucunu bile bile insanlığı neden denenmeden geçirip ölüm ve sefalete terk etmişti? Adem'in çocukları Şeytan'a kulak verdiler ve kendilerini Şeytan'ın yıkıcı gücünden kurtarabilecek olan tek Varlığa karşı söylendiler. {1GS 183.3}

Günümüzde binlerce kişi, aynı isyancı yakınmayla Tanrı'ya söylenmektedir. İnsanı özgür iradeden yoksun bırakmanın onu bir makine haline getireceğini göremiyorlar. İnsanlık söz dinleme sınavından geçmektedir, ama günah işlemek zorunda değildir. Tanrı insanlığı dayanamayacağı bir ayartı ya da sınavla karşı karşıya bırakmaz. {1GS 183.4}

İnsanların nüfusu çoğaldıkça bütün dünya isyana ortak oldu. Şeytan bir kez daha galip gelmiş gibi görünüyordu. Ancak yeryüzü Tufan yoluyla ahlaksal kirlilikten kurtuldu. {1GS 183.5}

Tanrı Neden İsrail Halkını Seçti?

Yeşaya peygamber şöyle diyor: "Kötüler lütfedilse bile doğruluğu öğrenmez. Dürüstlüğün egemen olduğu diyarda haksızlık eder, Rab'bin büyüklüğünü görmezler" (Yeşaya 26:10). Tufandan sonra yeryüzü halkları yeniden Rab'be isyan ettiler. Tanrı'nın antlaşması dünya tarafından iki kez reddedildi. Hem Tufandan önceki insanlar, hem de Nuh'un soyu tanrısal yetkiyi reddettiler. Daha sonra Tanrı, İbrahim'le bir antlaşma yaparak yasasını emanet edeceği bir halk oluşturmayı amaçladı. {1GS 183.6}

Şeytan insanları ayartmak ve yıkıma sürüklemek için tuzak kurmaya başladı. Yakup'un çocuklarını putperestlerle evlenmeye ve onların putlarına tapınmaya yöneltti. Ama Yusuf un sadakati gerçek imana tanıklık ediyordu. Şeytan bu ışığı söndürmek için Yusuf'un kardeşlerinde etkin oldu ve Yusuf un bir köle olarak satılmasını sağladı. Tanrı buna müdahale etti. Yusuf hem Potifar'ın evinde hem de tutukevinde Tanrı korkusuyla eğitildi ve ulusun yöneticisi olmaya hazırlandı. Yusuf un etkisi bütün ülkede hissedildi, Tanrı bilgisi uzaklara yayıldı. Putperest kahinler korkuya kapıldılar. Şeytan'ın göklerin Tanrısına yönelik düşmanlığından etkilenerek ışığı söndürmeye ça-lıştılar. {1GS 184.1}

Musa'nın Mısır'dan kaçışından sonra putperestlik baskın çıktı. İsraillilerin ümidi her yıl biraz daha soldu. Hem kral hem de halk İsrail'in Tanrısıyla alay etti. Bu davranışlar, Musa'yla yüzleşen Firavun'da doruk noktasına ulaştı. İbrani önder, 'İsrail'in Tanrısı Yahve'den' gelen bildiriyle kralın huzuruna çıktığında Firavun bilgisizlikten değil, küstahlıktan şöyle cevap verdi: "Rab kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?" Firavun'un baştan sona karşı çıkmasının nedeni nefret ve kibirdi. {1GS 184.2}

Yusuf un zamanında, Mısır, İsrail halkı için bir tür sığınak olmuştu. Tanrı halkına gösterilen iyilik sayesinde onurlandırılmıştı. Yahve'nin gücünü bilen Mısırlılar Tanrı'ya teslim olabilir ve O'nun yargısından kaçabilirlerdi. Kralın inatçılığı sayesinde Tanrı bilgisi yayıldı ve birçok Mısırlı Tanrı hizmetine adandı. {1GS 184.3}

Mısırlıların kaba putperestliği ve zalimliği, İbranilere putperestliğin çirkinliğini öğretmiş olmalı ve onları atalarının Tanrısına yö-neltmeliydi. Ne var ki Şeytan, onların zihinlerini köreltmiş ve putperest efendilerinin uygulamalarını benimsemelerini sağlamıştı. {1GS 184.4}

İsrail ulusunun kurtuluş zamanı geldiği zaman Şeytan, nüfusu iki milyonu bulan Tanrı halkını bilgisizliğin, batıl inançların ve belirsizliğin kölesi olarak tutmaya kararlıydı. Böylece zihinlerinden Tanrıyla ilgili her tlirlü düşünceyi silip atacaktı. {1GS 184.5}

Kralın huzurunda mucizeler yapıldığı zaman Şeytan, Tanrı'nın etkinliğini taklit etti ve O'nun isteğine direndi. Ancak bunun sonucunda Tanrı'nın gücü ve yüceliği çok daha üstün şekillerde göründü. {1GS 184.6}

Tanrı "halkını sevinç içinde, seçtiklerini sevinç çığlıklarıyla ülkeden çıkardı. Ulusların topraklarını verdi onlara. Halkların emeğini miras aldılar; kurallarını yerine getirsinler, yasalarına uysunlar diye" (Mezmur 105:43-45). {1GS 184.7}

Mısır'daki kölelik döneminde İsraillilerin bazıları Tanrı yasasına ilişkin her türlü bilgiyi unutmuşlar, O'nun ilkelerini putperest gelenekler ve uygulamalarla karıştırmışlardı. Tanrı onları Sina Dağı'na getirdi ve kendi sesiyle yasasını bildirdi. {1GS 185.1}

Tanrı, yasasını halkına açıklarken bile Şeytan onları günaha düşürmek için tuzak kuruyordu. Onları putperestliğe sürüklediği takdirde tapınmalarının bütün geçerliliğini yok edecek ve onları kendi ellerinin eserine tapmaya yöneltecekti. İnsanlar, Tanrı'yla ilişkilerini iğrenç ve duygusuz nesnelere eğilecek derecede yitirebiliyorlarsa, yüreklerinin kötü arzuları dizginlenemeyecek, Şeytan da meydanı boş bulacaktı. {1GS 185.2}

Şeytan, Sina Dağı'nın eteklerinde bile Tanrı'nın yasasını kaldırıp atma tasarısını yürürlüğe koydu. Böylece, gökteki aynı etkinliği devam ettiriyordu. Musa'nın dağda Tann'yla kaldığı kırk gün boyunca Şeytan, her türlü kuşkuyu, sapkınlığı ve isyancılığı etkin kıldı. Musa, Tanrı'nın yüce huzurundan ayrılıp, halkın uyacaklarına dair söz verdikleri

yasayla dağdan inerken, Tanrı'nın antlaşma yaptığı insanların altın bir putun önünde hayranlıkla eğildiklerini gördü. {1GS 185.3}

Şeytan onları yıkıma uğratmayı tasarlamıştı. Halk kendilerini böyle aşağıladığı için Tanrı'nın onları bırakacağını düşündü. Böylece yaşayan Tanrı bilgisinin emanet edileceği ve Şeytan'ı ezmek amacıyla Mesih'in çıkacağı İbrahim'in soyu tükenmiş olacaktı. Ancak büyük isyancı bir kez daha yenik düştü. İnatla Şeytan'ın yanında yer alan insanların yanı sıra kendilerini alçaltarak tövbe edenler de vardı. Onlar bağışlandı. Tanrı'nın ve Şeytanın yönetimi altında bulunan bütün varlıklar Sina'daki sahnelere tanık oldu. {1GS 185.4}

Tanrı'ya Bağlılığın Gerçek İşareti Sept

Tanrı'nın saygı ve tapınma görme isteği O'nun Yaratıcı olması gerçeğine dayanmaktadır. Peygamber Yeremya şöyle diyor: "Ama gerçek Tanrı Rab'dir. O yaşayan Tanrı'dır, Sonsuza dek kral O'dur. O öfkelenince yeryüzü titrer, uluslar dayanamaz gazabına... Onlara şunu diyeceksin, 'yeri, göğü yaratmayan bu ilahlar, yerden de göğün altından da yok olacaklar. Gücüyle yeryüzünü yaratan, bilgeliğiyle dünyayı kuran, aklıyla gökleri yayan Rab'dir. Hepsi budala, bilgisiz, her kuyumcu yaptığı puttan utanacak. O putlar yapmacıktır, soluk yoktur onlarda. Yararsız, alay edilesi nesnelerdir, cezalandırılınca yok olacaklar" (Yeremya 10:10-12, 14, 15). Tanrı'nın yaratıcı gücünün anısı olan Sept, O'nun gökleri ve yeri yarattığına tanıklık etmektedir. Sept günü, Tanrı'nın büyüklüğünün, bilgeliğinin ve sevgisinin sürekli tanığıdır. Sept günü her zaman kutsal bir şekilde gözetilmiş olsaydı, hiçbir tanrıtanımaz ya da putperest olmazdı. {1GS 185.5}

Aden'de başlayan gerçek Sept, dünyanın kendisi kadar eskidir. İnsanlığın yaratılıştan beri ilk ataları Sept gününü tutmuşlardır Yasa Sina Dağı'nda ilk kez duyurulduğunda dördüncü buyruğun ilk sözleri şöyleydi: "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa." Bu sözler Sept gününü tutma ilkesinin zaten varolduğunu göstermektedir. Sept günü bize yaratılışı anımsatır. Şeytan bu büyük anıyı ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. İnsanlar Yaratıcılarını unutabiliyorsa, kötülüğün gücüne direnmek için hiçbir gayret göstermeyeceklerdir. Şeytan avını tuzağa düşürmüş olacaktır. {1GS 186.1}

Şeytan'ın Tann'nın yasasına karşı düşmanlığı, O'nu On Buyruğun her ilkesiyle mücadeleye etmeye yöneltmiştir. Anne babanın yetkisini hor görmekle atılan ilk adım sonuçta Tann'nın yetkisini hor görmeye dönüşecektir. Şeytan bu yüzden beşinci buyruğu geçersiz kılmaya çalışmaktadır. Birçok putperest ulusta, kendilerine bakamayacak duruma gelen ana babalar terk edilir ya da öldürülürdü. Anne çok az saygı görür, kocası öldüğünde en büyük oğlunun yetkisi al-tına girerdi. İsrailliler Rab'den ayrılır ayrılmaz diğer buyruklarla birlikte beşinci buyruk da ihmal edildi. {1GS 186.2}

İsa, Şeytan için "O başlangıçtan beri katildi" demiştir (Yuhanna 8:44). Bu nedenle Şeytan, insanlık üzerinde güç kazandığı zaman onların birbirinden nefret etmesini ve

birbirini öldürmesini sağladı. Üstelik bununla da kalmayıp altıncı buyruğu çiğnemenin dinsel bir gereklilik haline gelmesini sağladı. {1GS 186.3}

Putperest uluslar insanları kurban etmenin, ilahlarını memnun ettiğine inanıyorlardı. Putperestliğin çeşitli biçimleri korkunç işkenceleri ve zalimliği içermektedir. Bu etkinliklerden biri, ana babaların çocuklarını putların huzurunda ateşten geçirmesidir. Çocuk ateşten geçip de zarar görmezse, insanlar sunularının kabul edildiğine inanırlardı. O çocuğa özel armağanlar verilir ve el üstünde tutulurdu. Ne denli büyük suçlar işlerse işlesin, cezalandırılmazdı. Ama ateşten yanarak geçen çocuğun kaderi çizilmiş olurdu. İlahların öfkesini yatıştırmanın tek yolu o çocuğun canını almaktı. İsrail halkı imandan saptığı dönemlerde bu iğrenç etkinliklere bir dereceye kadar kapıldı. {1GS 186.4}

Yedinci buyruk da din adına çiğnenmiştir. Putperest tapınmanın bir parçası ahlaksızlığın baskın çıktığı ayinler yapmaktı. İlahlar kirli olduklarından, onlara tapınanlar da en aşağılık tutkularına teslim oluyorlardı. Dinsel şenlikler, açık ve evrensel ahlaksızlığa sahne oluyordu. {1GS 187.1}

Tufandan önceki dünyayı Tanrı'nın gazabına maruz bırakan günahlardan biri de çok eşlilikti. Ancak bu günah, Tufandan sonra yine yayıldı. Şeytan'ın en büyük gayretlerinden biri evliliği çarpıtmak, eşlerin sorumluluklarını zayıflatmak ve kutsal ilişkiyi zedelemektir. Tanrı'nın insandaki benzeyişini çarpıtmanın, sefalete ve kötülüğe kapı açmanın en emin yolu, evliliği kirletmektir. {1GS 187.2}

Tanrı Mücadeleyi Kazanacaktır

İnsan kalabalıkları Şeytan'ın hilelerine kulak vererek Tanrı'ya isyan ederler. Ne var ki kötülüğün etkinliğine rağmen Tanrı'nın tasarıları başarıya doğru ilerlemeye devam eder. Tanrı bütün insanlara kendi adaletini ve iyiliğini göstermektedir. İnsanlık Tanrı'nın yasasını çiğnemiştir, ama Tanrı, Oğlunu kurban ederek insanlığı kazanmak istemiştir. İnsanlar, Mesih'in lütfu sayesinde Baba'nın yasasını yerine getirebilirler. Tanrı her çağda, yasasını yüreğinde taşıyan insanların olmasını istemiştir (Yeşaya 51:7). {1GS 187.3}

Tanrının isyana verdiği karşılık, Şeytan'ın gizli etkinliğini tümüyle ortaya çıkaracaktır. Tanrı'nın ilkelerini ihmal etmenin meyvelerini bütün varlıklar görecektir. Tanrı yasasının haklılığı ortaya konacaktır. Şeytan'ın kendisi de, tanıklık eden evrenin huzurunda Tanrı yönetiminin adaletini ve yasasının doğruluğunu kabul edecektir. {1GS 187.4}

Sina Dağı'ndaki dehşet, Tanrfnın yargısının nasıl bir şey olduğunu halka gösterdi. Boru sesi İsrail'i Tanrıyla buluşmaya çağırdı. Aynı şekilde baş meleğin sesi ve Tanrfnın borusu ölülerin ve dirilerin tümünü Yargıcın huzuruna çağıracaktır. Mesih, "Babasının görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptıklarının karşılığını verecek." Bütün uluslar O'nun huzurunda toplanacaklar. {1GS 187.5}

Mesih kutsal melekleriyle yücelik içinde geldiği zaman bütün yeryüzü O'nun varlığının korkunç ışığıyla alev alacak. "Tanrımız geliyor, sessiz kalmayacak, önünde yanan ateş her şeyi kül ediyor, çevresinde şiddetli bir fırtına esiyor. Halkını yargılamak için yere göğe sesleniyor" (Mezmur 50:3,4). "Bütün bunlar, Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip göründüğü zaman olacak. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili müjdeye uymayanları cezalandıracak." (2.Selaniklilere 1:7,8). {1GS 187.6}

Musa, Tanrı'nın dağdaki huzurundan çıkıp geldiği zaman suçlu İsrail O'nun çehresindeki ışığın yüceliğine dayanamadı. Babasının yüceliği içinde görünen Tanrı Oğluna da bakmaları mümkün olmayacaktır. Mesih, Tanrı yasasını çiğneyen ve kendisinin çarmıhtaki ölümünü reddeden herkesi yargılayacaktır. "Dünyanın kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlüleri, bütün köleleri ve özgür kişileri, mağaralarda ve dağların kayaları arasında gizlendiler. Dağlara ve kayalara seslenip dediler ki, "Üzerimize düşün! Taht üzerinde oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü Onların gazabının büyük günü geldi, buna kim dayanabilir?" (Esinleme 6:15-17). {1GS 188.1}

Şeytan günahın sonucunda iyilik geleceğini öne sürmüştür, oysa günahın ücretinin ölüm olduğu görülecektir (Romalılar 6:23). "İşte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor. Bütün kendini beğenmişlerle kötülük yapanlar saman olacak, o gün hepsi yanacak. Onlarda ne kök, ne dal bırakılacak" (Malaki 4:1). {1GS 188.2}

Ne var ki Tanrı'nın yargısı ortalığı kasıp kavururken, Tanrı çocuklarının korkmak için hiçbir nedeni olmayacaktır. "Ama Rab kendi halkı için sığınak, İsrailoğulları için kale olacak. Rab halkını kutsaya-cak" (Yoel 3:16). {1GS 188.3}

Büyük kurtuluş tasarısının amacı, dünyayı yeniden Tanrıyla barıştırmaktır. Günahın kaybettirdiği her şey kazanılmıştır. Yalnız insan değil yeryüzü de satın alınmıştır ve söz dinleyenlerin sonsuz konutu olacaktır. Tanrı'nın yaratılış için özgün tasarısı yerine gelmiştir. "Ama Yüceler Yücesi'nin kutsalları krallığı alacak, sonsuza dek ellerinde tutacaklar. Evet, sonsuzlara dek" (Daniel 7:18). {1GS 188.4}

Şeytan'ın nefret ettiği ve yıkmaya çalıştığı kutsal ilkeler günahsız bir evrende onurlandırılacaktır. "Rab Yahve de doğruluk ve övgüyü bütün ulusların önünde öyle yetiştirecek" (Yeşaya 61:11). {1GS 188.5}

Bölüm 30: Tapınma Çadırı: Tanrı'nın İsrail'deki Konutu

Bu bölüm Çıkış 25-40; Levililer 4 ve 16'ya dayanmaktadır.

Musa dağda Tann'yla konuşurken şöyle bir buyruk verildi: "Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapsınlar" (Çıkış 25:8). Tapınma çadırının yapılması için bütün buyruklar verildi. İsrail halkı imandan dönerek Tanrı'ya ihanet etmişti, ama yeniden lütfa kavuştuktan sonra Musa Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmeye başladı. {1GS 189.1}

Tanrı Musa'ya yapının tasarımını, boyutunu, biçimini, yapım maddelerini ve içindeki eşyaları bizzat bildirdi. Elle yapılan kutsal yerlerin aslı göklerdeydi (İbraniler 9:24,23). Bunlar, Başkahinimiz Mesihin günahkarların uğruna hizmet sunduğu göksel tapınma çadırının küçük bir temsiliydi. Tanrı Musa'ya göksel tapınağın bir benzerini sundu ve her şeyi ona gösterildiği gibi yapmasını söyledi. {1GS 189.2}

Tapınma çadırını yapmak için pahalı malzemelere ihtiyaç vardı, ama Rab herkesin gönülden verdiği sunuları kabul etti. "Kadın erkek herkes istekle geldi, Rab'be her çeşit altın takı, broş, küpe, yüzük, kolye getirdi. Rab'be armağan ettikleri bütün takılar altındı." {1GS 189.3}

Tapınma çadırının yapımı devam ederken kadınlar, erkekler ve çocuklar sunularını getirmeye devam ettiler, o kadar ki gereğinden fazlası toplandı. Musa en sonunda şöyle duyurdu: "Ne erkek, ne kadın hiç kimse Kutsal Yer'e armağan olarak artık bir şey vermesin." Halkın daha fazla sunu getirmesine engel olundu. İsraillilerin adanmışlığı, gayreti ve özverisi güzel bir örnek oluşturmuştu. Tanrı'ya tapınmaktan hoşlanan herkes, Rab'bin evini yapmak için aynı özveri ruhunu sergilemelidir. Rab'bin işini tamamlamak için gereken her şey yeterli oranda verilmelidir. İşçilerin, "artık hiç kimse bir şey vermesin" diyecekleri zaman gelene kadar vermeye devam edilmelidir. {1GS 189.4}

Tapınma çadırının boyutları küçüktü, ama kendisi görkemliydi. Sina'nın zor çürüyen akasyalarından yapılmıştı. Duvarlar gümüş bağlantılara dayanıyor ve sütunlarla ayakta kalıyordu. Hepsi altınla kaplanmıştı ve saf altın görünümü veriyordu. {1GS 189.5}

İki Bölme Ruhsal Hizmetin İki Evresini Simgelemektedir

Tapınma çadırı güzel bir perdeyle iki bölmeye ayrılmıştı. İlk bölmenin girişini örten böyle bir perde daha vardı. Bunların görkemli renkleri vardı mavi, mor, kırmızı ve melekleri temsil eden altın ve gümüş örgülerle süslenmişlerdi. {1GS 189.6}

Kutsal çadır, avlu denilen açık bir yerin içinde bulunuyordu. Giriş kapısı doğuya bakıyordu ve incelikle işlenmiş perdelerle örtül-müştü. Tapınma çadırı dışarıdaki insanlar tarafından açıkça görülebilecekti. Avluda, yakmalık adaklar için tunçtan bir sunak duruyordu. Sunular, bu sunakta Rab için yakılan ateşte kızartılacaktı. Sunakla tapınma çadırının kapısı arasında kadınların sunduğu aynalardan tunç bir kazan yapıldı. Kahinler

kutsal bölmelere girdiklerinde ya da Rabbe yakmalık bir sunu getirmek amacıyla sunağa yaklaştıklarında ellerini ve ayaklarını bu kazanda yıkayacaklardı. {1GS 190.1}

Birinci bölmede, ekmeğin bulunduğu masa, şamdan ve buhur sunağı olacaktı. Ekmek masası kuzeye bakan bölümde bulunacak ve saf altınla kaplanmış olacaktı. Kahinler, Sept günü bu masaya altışardan iki grup halinde on iki somun ekmek koyacaklardı. Güney tarafında ise yedi kollu bir şamdan olacak, kolları saf altından yapılan süslerle donatılacaktı. Kandiller hiçbir zaman sönmeyecek, gece gündüz yanacaktı. {1GS 190.2}

Kutsal yeri, Tanrı'nın dolaysız varlığını simgeleyen en kutsal yerden ayıran perdenin hemen önünde altın bir buhur sunağı duracaktı. Kahin bu sunağın üzerinde her sabah ve akşam buhur yakacaktı. Sunağın boynuzlarına günah sunusunun kanı serpilecekti. Bu sunağın ateşini Tanrı'nın kendisi yakacaktı. Kutsal buhurun kokusu, kutsal bölmelere ve tapınma çadırının çevresine gece ve gündüz yayılacaktı. {1GS 190.3}

İç perdenin arkasında en kutsal yer bulunuyordu. Burası kefaret ve yalvarışı simgeliyor, göklerle yeryüzü arasındaki bağlantıyı temsil ediyordu. Bu bölmede, On Buyruğun yazılı olduğu taş levhaları barındıran içi ve dışı altınla kaplı Rab'bin sandığı duruyordu. On Buyruk, Tanrı'nın İsrail'le yaptığı antlaşmanın temelini oluşturduğundan sandığa, antlaşma sandığı deniliyordu. {1GS 190.4}

Sandığın üzerinde bağışlanma kapağı vardı. Saf altından yapılmış olan bu kapağın her iki ucunda altın bir keruv simgesi duruyor-du. Keruvların yüzleri birbirine dönüktü ve altlarındaki sandığa saygı ile bakıyorlardı. Bu simgeler, göksel varlıkların Tanrı'nın yasasına nasıl baktıklarını ve kurtuluş tasarısıyla nasıl ilgilendiklerini gözler önüne seriyordu. {1GS 190.5}

Bağışlanma kapağının üzerinde Şekina, yani Tanrı'nın belirgin varlığı bulunuyordu. Tanrı'nın bildirisi bazen kahine buluttan gelen bir ses biçiminde iletiliyordu. {1GS 190.6}

Tanrı'nın sandık içindeki yasası doğruluk ve adaletin hükmünü temsil ediyordu. Yasa, suç işleyeni ölüme mahkum ediyordu. Ancak yasanın üzerinde bağışlanma kapağı vardı. Tövbe eden günahkar, kefaret sayesinde bağışlanıyordu. "Sevgiyle sadakat buluşacak, doğrulukla esenlik öpüşecek" (Mezmur 85:10). {1GS 191.1}

Göksel Yüceliğin Donuk bir Yansıması

Tapınma çadırının içindeki yüceliği hiçbir dil tanımlayamaz. Altın şamdanın ışığını yansıtan altın kaplama duvarlar; altınla pırıl pırıl parlayan masa ve buhur sunağı; ikinci perdenin ötesindeki kutsal sandık ve üzerinde Yahve'nin varlığını simgeleyen kutsal Şekina. Bunların hepsi, Tanrı'nın gökteki tapınağının yüceliğini ve insanın kurtuluşunu temsil ediyordu. {1GS 191.2}

Tapınma çadırını yapmak yarım yıl sürdü. İşler tamamlanınca Musa her şeyi inceledi; "Musa baktı, bütün işlerin Rab'bin buyurduğu gibi yapılmış olduğunu görünce onları

kutsadı.” İsrail halkı çadırın çevresinde toplanarak kutsal konuta baktılar. Bulut sütunu tapınma çadırının üzerinde dolaşıyordu ve sonra Rab’bin yüceliği çadırı doldurdu. Tanrı’nın görkemi o denli yoğundu ki Musa bile içeriye giremedi. Halk, ellerinin eserinin kabul edilişini derin duygularla gördüler. Hepsi de derin bir saygıyla dolup taştılar. Yüreklerinin memnuniyeti gözyaşlarına döküldü. Tanrı tevazu gösterip onların arasında yaşamaya gelmişti. {1GS 191.3}

İbrahim’in zamanında kahinlik, ilk doğan oğlun hakkıydı. Oysa Rab bu kez, tapınma çadırının hizmetleri için Levi oymağını görevlendirdi. Rab’bin huzuruna çıkmak için yalnızca Harun’a ve oğullarına izin verildi. Oymağın geri kalan kısmı da çadırın ve içindeki eşyaların sorumluluğunu üstlendi. {1GS 191.4}

Kahinler için özel bir giysi yapıldı. Sıradan bir kahinin giysisi beyaz ketenden tek parça dikilecek, belindeki kemer mavi, mor ve kırmızı renklerle işlenecekti. Başlarında da süslü bir başlık olacaktı. Kahinler tapınma çadırına girmeden önce ayakkabılarını çıkaracak, hizmet etmeden önce ellerini ve ayaklarını yıkacaklardı. Bu da, Tanrının huzuruna yaklaşmadan önce her türlü kir ve pislikten arınmak gerektiğini göstermektedir. {1GS 191.5}

Başkahinin giysileri pahalı bir maddeden ince bir işçilikle dikilecekti. Sıradan kahinin keten giysisinin yanı sıra mavi renkli tek parça bir giysi giyecekti. Eteklerine altın ziller, mavi, mor ve kırmızı püsküller takılacaktı. Daha kısa bir giysi olan efod, aynı renklerden yapılan bir kuşakla bedene bağlanacaktı. Efod kısa kolluydu ve omuzlarında İsrail’in on iki oymağının adlarını taşıyan oniks taşlar bulu-nuyordu. {1GS 192.1}

Efodun üzerinde kare biçiminde bir göğüslük olacak ve bu göğüslük lacivert kordonlarla omuzlara bağlanacaktı. Göğüslüğün kenarı Tanrı kentinin on iki temelini simgeleyen çeşitli değerli taşlarla süslenecekti. Rab şöyle buyruk vermişti: “Harun Kutsal Yer’e girerken, İsrailoğullarının adlarının yazılı olduğu karar göğüslüğünü yüreğinin üzerinde taşıyacak. Öyle ki, ben, Rab halkımı sürekli anımsayayım” (Çıkış 28:29). Aynı şekilde günahkarların adına kanıyla yalvarışta bulunan Mesih de yüreğinde tövbe eden her insanın adını taşımaktadır. {1GS 192.2}

Göğüslüğün sağ ve sol yanında Urim ve Tumim diye bilinen iki büyük taş bulunuyordu. Rab’bin huzuruna sunular getirildiğinde sağdaki taşın çevresinde bir ışık oluşursa, bu Tanrı’nın onayını gösteriyordu. Sol taşın çevresindeki gölge ise Tanrı’nın onaylamadığını belirtiyordu. {1GS 192.3}

Kahinlerin giysileri, onları gözleyen kişilere Tanrı’nın kutsallığını ve O’nun huzuruna yaklaşmak isteyen kişilerden beklenen paklığı sergiliyordu. {1GS 192.4}

Tapınma Çadırındaki Hizmet, Göksel Unsurların Gölgesi

Yalnız tapınma çadırı değil, kahinlerin hizmeti de göktekilerin örneği ve gölgesiydi (İbraniler 8:5). Hizmet, günlük ve yıllık olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Günlük hizmet, tapınma çadırının avlusunda ve kutsal yerde sunulan yakmalık sunulardan oluşuyordu. Yıllık hizmet ise en kutsal yerde sunuluyordu. {1GS 192.5}

Tapınma çadırının iç bölmesini sadece başkahin görebilirdi. O da oraya sadece yılda bir kez girebilirdi. Bu arada halk başkahinin dönüşünün saygılı bir sessizlik içinde bekler, yüreklerini Tanrı'nın bereketleri için hazırlarlardı. Başkahin bağışlanma kapağının üzerinde İsrail için kefaret sunar ve Tanrı onunla yücelik bulutunda buluşurdu. Başkahinin orada gereğinden fazla kalması halkı korkuturdu, çünkü ya kendisinin ya da halkın günahlarından ötürü Rab'bin yüceliğinin etkisiyle can verdiğini sanırlardı. {1GS 192.6}

Günlük Hizmet

Her sabah ve akşam bir yıllık bir kuzu sunakta yakılırdı. Bu da ulusun günlük adanmışlığını ve Mesih'in kanma bağımlı olduklarını gösterirdi. Sununun kusursuz olması gerekiyordu, çünkü kendisini günahsız ve kusursuz bir kuzu gibi sunacak olan Mesih'i simgeliyordu (1.Petrus 1:19). Elçi Pavlus şöyle diyor: "Bunun için ey kardeşler, Tanrfnın merhameti uğruna size yalvarırım: kendinizi Tanrı'ya diri, kutsal ve O'nu hoşnut eden bir kurban olarak sunun. Ruhsal tapınışınız budur" (Romalılar 12:1). Bütün yürekleriyle Tanrıyı sevenler, O'na ellerinden gelen en iyi hizmeti sunmak isteyecekler, bütün varlıklarını O'nun isteğiyle uyumlu kılmak için gayret göstereceklerdir. {1GS 193.1}

Buhur sunan kahin, Tanrfnın huzuruna günlük hizmetlerden daha dolaysız bir şekilde yaklaşmaktadır. Bağışlanma kapağının üzerinde beliren Tanrfnın yüceliği, birinci bölmeden kısmen görülebilirdi. Kahin Rab'bin huzurunda buhur sunduktan sonra gözlerini sandığa çevirir, tanrısal yüceliğin merhamet kapağının üzerine indiğini ve en kutsal yeri doldurduğunu görürdü. Kahinin sık sık çadırın kapısına çekilmesi istenirdi. Kahin nasıl göremediği bağışlanma kapağına bakıyorsa, Tanrı da halkını aynı şekilde dualarını yukarıdaki tapınakta kendileri için yalvarışta bulunan yüce başkahin Mesih'e yöneltmelidir. {1GS 193.2}

Buhur Mesih'in yalvarışını ve yetkin doğruluğunu temsil etmektedir. İnsanlar, Mesih'in doğruluğuna iman yoluyla kavuşurlar. Böylece Tanrı, günahlı insanların tapınmasını kabul eder. Tanrıya kan ve buhurla yaklaşılmalıydı. Bunlar tövbe eden insanı merhamet ve kurtuluşa kavuşturan yüce Aracıyı simgelerler. {1GS 193.3}

Kahinler sabah ve akşam kutsal yere girerek hizmet sunarlarken, günlük kurban avludaki sunağın üzerinde sunulmaya hazırlanırdı. Bu, yoğun ilgi uyandıran bir zamandı. Tapınma çadırında bulunanların yüreklerini araştırmaları ve günahlarını itiraf etmeleri gerekliydi. Onların yalvarışları buhur bulutuyla birlikte Tanrıya yükselir, vaat edilen Kurtarıcının sunduğu bereketler iman yoluyla beklenirdi. Daha sonra, uzak ülkelere tutsak olarak sürülen Yahudiler, belirli zamanlarda yüzlerini Kudüs'e dönerek yalvarışlarını

İsrail'in Tanrısına sunarlardı. İmanlılar da aynı örneği izleyerek sabah ve akşam dua ederler. Tanrı sabah ve akşam, önünde eğilerek af ve bereket dileyenlere zevkle bakar. {1GS 193.4}

Günlük kurbanın bir parçası olan ekmek süreğen bir sunuydu. Ekmek, insanın hem geçici hem de ruhsal yiyecek için sürekli olarak Tanrıya bağımlı olduğunu gösteriyordu. Tanrı İsraillileri gökten gelen ekmekle beslemişti; onlar hem geçici yiyecek hem de ruhsal bereketler için Tanrıya güvenmeliydiler. Hem man hem de ekmek, yaşayan ekmek olan Mesih'e işaret etmektedir. Mesih, "Yaşam ekmeği ben'im" demiştir (Yuhanna 6:48-51). Ekmek her Sept günü kaldırılır ve yerine taze somunlar konulurdu. {1GS 194.1}

Günlük hizmetin en önemli kısmı, insanlar adına sunulan hizmetti. Tövbe eden kişi, sunusunu tapınma çadırının girişine getirir, elini kurbanın başına koyar, günahlarını itiraf eder ve böylece onları masum kurbana geçirmiş olurdu. Sonra da hayvanı kendi eliyle kurban ederdi. Kahin kanı alarak kutsal yere götürür ve perdenin önüne serperdi. Perdenin arkasında, günahkarın çiğnediği yasayı barındıran sandık duruyordu. Bu törenle kişinin günahları, kan aracılığıyla tapınma çadırına aktarılmış olurdu. Bazı durumlarda kan kutsal yere alınmazdı (Bkz. Ek, not.5). Kurbanın eti kahin tarafından yenilirdi. Musa şöyle demişti: "Topluluğun suçunu üstlenmesi ve günahlarını bağışlatmanız için Rab onu size vermişti" (Levililer 10:17). Her iki tören de, tövbe eden kişinin günahlarının kendisinden tapınağa aktarılmasını simgelemekteydi. {1GS 194.2}

Bütün bu hizmetler yılın her günü hiç durmadan devam ederdi. İsrail halkının günahları böylece tapınma çadırına geçmiş olur, kutsal yerler kirlenirdi. Bu nedenle, oradaki günahların kaldırılması için özel bir işlem yapılması gerekirdi. Tanrı bölmelerin her biri için bir kefaret sunulmasını istemiştir. "Kanı parmağıyla yedi kez sunağa serpecek. Böylece sunağı İsrail halkının kirliliğinden arındırıp kutsal kılacak" (Levililer 16:19). {1GS 194.3}

Yılda bir kez, büyük kefaret gününde başkahin en kutsal yere girerek tapınma çadırının temizlenmesini sağlayacaktır. Tapınma çadırının girişine iki tür teke getirilir ve kura çekilirdi. Kuranın biri Rab için diğeri ise günah tekesi için çekilirdi. İlk kurada çıkan teke halkın günahları için kurban edilirdi. Kahin kanı perdeden geçirerek bağışlanma kapağına serperdi. Böylece İsrail halkının bütün suçları için kutsal yerin paklanması için kefaret etmiş olurdu. {1GS 194.4}

"Harun En Kutsal Bölüm 'ü, Buluşma Çadırı'nı, sunağı arındırdıktan sonra, canlı tekeyi sunacak. İki elini tekenin başına koyacak, İsrail halkının bütün suçlarını, başkaldırılarını, günahlarını açıklayarak bunları tekenin başına aktaracak. Sonra bu iş için atanan bir adamla tekeyi çöle gönderecek." Teke bu şekilde gönderildikten sonra halk günahlarının yükünden kurtulmuş olduklarını bileceklerdir. Kefaret işlemi devam ederken her kişi kendini alçaltacaktı. Her türlü iş ve güç bir kenara bırakılacak bütün İsrail Tanrı'nın önünde dua ve oruçla alçalarak yüreklerini araştıracaktı. {1GS 195.1}

Kefaret Gününün Öğrettiği Gerçekler

Bu, yıllık gerçek kefaretle ilgili önemli gerçekler öğretir. Yıl içinde sunulan günah sunularında günahkarın yerine bir vekil kabul edilirdi. Ancak kurbanın kanı günah için tam kefaret edemezdi. Sadece günahın tapınma çadırına aktarılması için aracılık ederdi. Günahlı kişi kanı sunarak suçunu itiraf etmiş ve dünyanın günahını kaldıran Rab'be iman ettiğini göstermiş olurdu. Ancak yasanın gerektirdiği mahkumiyetten tümüyle özgür olmazdı. Kefaret gününde ise başkahin, topluluk için bir sunu alır, onun kanıyla en kutsal yere girer ve yasanın levhalarının bulunduğu bağışlanma kapağına serperdi. {1GS 195.2}

Böylece günahkar insanın ölümünü gerektiren yasanın gerekleri yerine gelmiş olurdu. Kahin aracı olarak günahları kendi üzerine almış olur ve İsrail'in suçlarının yükünü taşır. Ellerini günah tekesinin başına koyarak İsraillilerin bütün suçlarını Tanrı'ya itiraf eder. Bu günahlar sonsuza dek halktan uzaklaştırılmış olur. Bu hizmet, göktekilerin örneği ve gölgesidir (İbraniler 8:5). {1GS 195.3}

Gerçek Göksel Tapınak

"Bu, şimdiki çağ için bir örnektir; sunulan adaklar ve kurbanların, tapman kişinin vicdanını yetkinleştiremediğini gösteriyor. Böylelikle aslı göklerde olan örneklerin bu kurbanlarla, ama gökteki asıllarının bunlardan daha iyi kurbanlarla temiz kılınması gerekti. İnsanın değil, Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırında görev yapan böyle bir başkahinimiz var" (İbraniler 9:9, 23; 8:2). {1GS 195.4}

Elçi Yuhanna Tanrı'nın gökteki tapınağını görmüştü. "Tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale vardı. Tahtın önündeki altın sunakta tüm kutsalların dualarıyla birlikte sunmak üzere kendisine çok miktarda buhur verildi" (Esinleme 4:5; 8:3). Burada peygambere gökteki tapınağın ilk bölmesine bakma izni verilmişti. "Altın bir buhurdan taşıyan başka bir melek gelip sunağın önünde durdu. Tahtın önündeki altın sunakta tüm kutsalların dualarıyla birlikte sunmak üzere kendisine çok miktarda buhur verildi" (Esinleme 11:19). Yuhanna burada Tanrı'nın yasasını barındıran antlaşma sandığını gördü. {1GS 196.1}

Pavlus tapınma çadırının ve ruhsal hizmet gereçlerinin aslının gökte olduğunu söylüyor (Elçilerin İşleri 7:44; İbraniler 9:21,23). Yuhanna gökteki tapmağı gördüğünü söylüyor. İsa'nın bizim adımıza hizmet sunduğu bu tapmak gökteki özgün tapınaktır. Musa'nın yaptığı çadır ise göktekinin kopyasıdır. {1GS 196.2}

Göksel tapmakla ve insanın kurtuluşu için oradaki etkinliklerle ilgili önemli gerçekler, yeryüzündeki tapınma çadırında ve oradaki hizmetlerde örneklenmektedir. {1GS 196.3}

Kurtarıcımız göğe alındıktan sonra bizim başkahinimiz olarak hizmet sunmaya başladı. "Çünkü Mesih, asıl kutsal yerin örneği olup elle yapılmış kutsai yere değil, ama şimdi bizim için Tanrı'nın önünde görünmek üzere asıl göğe girdi" (İbraniler 9:24). Mesih'in ruhsal hizmeti iki büyük bölümden oluşmaktadır; bunların her biri belli bir zaman dilimini ve tapmakta belli bir yeri işgal eder. 0 halde tipik bir ruhsal hizmet iki bölümden oluşmaktadır:

günlük ve yıllık hizmet. Bunların her birine tapınağın belli bir bölmesi adanmıştır. {1GS 196.4}

Göğe yükselen Mesih, Tanrı'nın huzuruna çıkarak tövbe eden imanlılar için kanıyla yalvarışta bulundu. Bu nedenle kahin, kurban kanını günahkar kişinin adına kutsal yere serpmektedir. {1GS 196.5}

Mesih'in kanı, tövbe eden kişiyi yasanın mahkumiyetinden kurtardığı zaman o günahın kaydı tıpkı yeryüzündeki örneğinde olduğu gibi tapmakta duracak ve son kefareti bekleyecektir. 0 halde, günah sunusunun kanı tövbe eden kişiden alınır ve Kefaret Gününe dek tapınakta kalır. {1GS 196.6}

Büyük ödül gününde, "ölüler, kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı" (Esinleme 20:12). O zaman gerçekten tövbe eden herkesin günahları göksel kitaplardan silinecek. Böylece

tapınak günahın kayıtlarından temizlenecek ve aklanacak. Günahların silinme etkinliği yeryüzündeki tapınağın kefaret gününde gerçekleşen temizlenme hizmetlerinde temsil edilir. {1GS 196.7}

Son kefaret sırasında, yürekten tövbe edenlerin günahları gökteki kayıtlardan silinecek, artık anımsanmayacak ve akla getirilmeyecektir. Bunun yeryüzündeki simgesi çöle gönderilen ve sonsuza dek halktan ayrılan tekedir. {1GS 197.1}

Şeytan, Tanrı Oğlunu ölüme götüren bütün günahların kaynağı olduğundan Tanrı'nın adaleti, Şeytanın cezalandırılmasını gerektirmektedir. Mesih'in insanlığı kurtarma ve evreni günahtan paklama etkinliği bu günahların Şeytan'ın üzerine konulmasıyla ve O'nun son cezaya mahkum edilmesiyle tamamlanacaktır. Yeryüzündeki tapınma çadırı hizmeti tapınağın temizlenmesi ve günahların itiraf edilerek günah tekesinin başına konulmasıyla tamamlanmış oluyordu. {1GS 197.2}

Tapınma çadırındaki etkinlikler sayesinde, Mesih'in ölümü ve hizmeti hakkındaki büyük gerçekler halka her gün öğretiliyordu. Üstelik halk, en az yılda bir kez Mesih ve Şeytan arasındaki son mücadeleyi, evrenin günahtan ve günahkarlardan kurtuluşunu görmüş oluyordu. {1GS 197.3}

Bölüm 31: Nadav ve Avihu'nun Günahı

Bu bölüm Levililer 10:1-11'e dayanmaktadır.

Tapınma çadırının adanmasından sonra kahinler kutsal görevleri için Tanrıya adandılar. Bu hizmetler yedi gün sürüyordu. Harun sekizinci gün Tanrı'nın istediği kurbanları sunuyordu. Her şey Tanrı'nın buyurduğu gibi yapıldı. Tanrı yüceliğini çarpıcı bir şekilde sergiledi. Gökten ateş düştü ve sunaktaki kurbanı yakıp tüketti. Bunu gören halk sevinç çığlıkları atarak yere düştüler. {1GS 198.1}

Ancak bir süre sonra başkahinin ailesinin üzerine korkunç bir felaket geldi. Harun'un iki oğlu buhurdanlarını alıp Rab'bin önünde O'nun buyruklarına aykırı bir ateş sundular. Tanrı'nın kendisinin yaktığı kutsal ateşi almak yerine sıradan bir ateş kullandılar. Rab bu günah için ikisini de halkın gözü önünde ateşle yok etti. {1GS 198.2}

Nadav ve Avihu, Musa ve Harun'la birlikte İsrail'in en önde gelen kişileriydi. Rab tarafından özellikle onurlandırılmışlardı; yetmiş ihtiyarla birlikte Rab'bin dağdaki yüceliğini görmelerine izin verilmişti. Bütün bu olanlar, onların günahlarını daha da acı verici kılmıştı. Onlara daha çok ışık verilmişti; İsrail'in önderleriyle birlikte dağa çıkıp Tanrı'yla beraberlikte bulundukları için onlardan daha çok şey bekleniyordu. Bu denli büyük ayrıcalıklara sahip olanlar, günah işlediklerinde cezadan muaf olacaklarını düşünmemelidirler. Tanrı onların suçlarını gerektiği şekilde cezalandıracaktır. Büyük ayrıcalıklar için büyük erdem ve kutsallık gerekir. Büyük bereketler, günah için asla bir gerekçe olarak kullanılmamalıdır. {1GS 198.3}

Nadav ve Avihu özdenetim konusunda eğitimsizdiler. Babanın gevşek tutumu, çocuklarının terbiyesinde aksaklığa yol açmıştı. Oğulları da aynı gevşekliği miras aldılar. En kutsal görevlerin bile kıramadığı bir kayıtsızlık yüreklerinde yer etti. Tanrı'nın öngördüklerine kusursuz bir şekilde uymanın önemini fark edemediler. Harun'un oğullarını gevşek bir şekilde yetiştirmesi onları Tanrı'nın yargısına maruz bıraktı. {1GS 198.4}

Kısmi Söz Dinlerlik Kabul Edilmiyor

Tanrı kısmi söz dinlerliği kabul edemez. Her şeyin Tanrı'nın buyurduğu şekilde yerine getirilmesi Tanrıya saygıyla tapınmanın ayrılmaz bir parçasıdır. Kimse, Tanrı'nın bazı buyruklarına tam olarak uymamak o kadar önemli değildir diyemez. Tanrı, Sözüne yerleştirdiği her türlü buyruğa 'tam olarak' uyulmasını bekler. Uymayanlar bunun sonuçlarına katlanır. {1GS 198.5}

Daha sonra Musa, Harun'la oğulları Elazar'la İtamar'a, "Saçlarınızı dağıtmayın, üstünüzü başınızı yırtmayın" dedi, "çünkü Rab'bin mesh yağıyla kutsandınız." Musa Tanrı'nın sözlerini kardeşine anımsattı: "Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak ve halkın tümü beni yüceltecek." Harun sessiz kaldı. Oğullarının böyle kor-kunç bir günah işleyerek ölmeleri ve bu günahın kendisinin kayıtsızlığından kaynaklandığım görmesi,

yüreğini acıyla doldurmuştu. Ancak kederlenmek günahı haklı çıkarmaz. İmanlılar Rab'be karşı söylenmemelidir. {1GS 199.1}

Rab, halkının adaleti ve doğruluğu öğrenmesini istiyordu. Bunun için gerektiğinde bazılarını terbiye ederek diğerlerinin de korku duymasını arzuluyordu. Günahına mazeret bulmaya çalışan günahkara sahte bir acıma duyanlar, Tanrfnın isteğine karşı durmaktadırlar. Tanrı o günahkarı tövbeye yöneltmek istemektedir. Kusur işleyen kişi suçunun büyüklüğünü görmelidir. Kutsal Ruh'un ikna edici gücü olmadıkça günahının gerçek büyüklüğünü göremeyecektir. Mesih'in kulları, yanılgıda olanlara tehlikenin boyutlarını göstermelidir. Birçokları sahte bir acıma duygusuyla yanlış teşvik edildiğinden yıkıma uğramışlardır. {1GS 199.2}

Nadav ve Avihu, şarabın etkisi altına girmeselerdi o ölümcül günaha hiç düşmeyeceklerdi. Taşkınlıkları nedeniyle kutsal görevlerinden oldular. Kafaları karışmış ve ahlaksal sezgileri uyuşmuştu. Kutsal olanla bayağı olanı ayırt edemez hale gelmişlerdi. Harun'a ve hayatta kalan oğullarına şöyle bir uyarı verildi: "Sen ve oğulların Buluşma Çadırı'na şarap ya da herhangi bir içki içip girmeyin, yoksa ölürsünüz." Alkollü içkilerin kullanımı insanların kutsal şeyleri ayırt etmelerine ve Tanrı buyruklarının bağlayıcı gücünü görmelerine engel olur. Sorumluluk taşıyan insanlar zihinlerini her zaman açık ve uyanık tutmalı, doğruyu yanlıştan ayırabilmelidir. {1GS 199.3}

Mesih'in her izleyicisi için de aynı şey geçerlidir. "Ama siz seçilmiş bir soy, Kral'ın kahinleri, kutsal bir ulus, Tanrfnın öz halkısınız" (1.Petrus 2:9). Sarhoşluğa yol açan maddeler kullanan imanlılar, İsrail'in kahinlerinde görülen aynı sonuçlara katlanacaklardır. Vicdan günaha karşı duyarlılığını yitirecek, kutsal ve bayağı olanlar arasındaki fark görülemez hale gelecektir. "Özet olarak, her ne yer ve içerseniz, her ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (l.Korintliler 10:31). Mesih'in her çağdaki topluluğuna ciddi ve korkutucu bir uyarı verilmiştir: "Eğer bir kimse Tanrı'nın tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak. Çünkü Tanrı'nın tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz" (l.Korintliler 3:17). {1GS 199.4}

Bölüm 32: Mesih'in Lütfu ve Yeni Antlaşma

Adem ve Havva, Tanrı yasası bilgisiyle yaratılmışlardı. Yasanın gerekleri onların yüreklerine yazılıydı. İnsan günaha düştüğü zaman yasa değişmedi, ama Kurtarıcı vaadi verildi. Sunulan kurbanlar, Mesih'in ölümüne işaret ediyordu. {1GS 201.1}

Tanrı'nın yasası, sonraki kuşaklar boyunca babadan oğla aktarıldı. İnsanların küçük bir kısmı söz dinledi. Dünya o kadar bozuldu ki Tufanla temizlenip arınması gerekti. Nuh kendi soyuna Tanrı'nın On Buyruğunu öğretti. İnsanlar Tanrı'dan ayrıldıkları zaman Rab İbrahim'i seçti ve şöyle duyurdu: "Çünkü İbrahim sözümü dinledi. Uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı" (Yaratılış 26:5). İbrahim'e sünnet töreni verildi; böylece Tanrı'nın putperestlikten uzak durup Tanrı'nın sözünü dinlemesi sağlandı. İbrahim'in soyunun buna bağlı kalmaması, onları Mısır'da köleliğe götürdü. Putperestlerle ilişki kurmalarının ve Mısırlılara boyun eğmelerinin sonucunda Tanrı'dan daha da uzaklaşarak ahlaksal açıdan bozuldular. Bu yüzden Rab, Sina Dağı'na inerek korkutucu bir görkemle yasasını halkına duyurdu. {1GS 201.2}

Üstelik yasayı, unutkan insan belleğine emanet etmemek için taş levhalara yazdı. Tanrı halkına On Buyruğu vermekle kalmadı. Musa Tanrı'nın verdiği ilkeleri de ayrıntılı olarak yazıya geçirdi. Bu ilkeler On Buyruğun genişletilmiş biçimiydi ve buyrukların kutsallığını korumayı amaçlıyordu. {1GS 201.3}

İbrahim'in soyu sünnetin belirtisi olan antlaşmaya uysaydı, Tanrı'nın yasasının Sina'da duyurulmasına ya da taş levhalara yazılmasına gerek kalmayacaktı. {1GS 201.4}

Kurban düzeni de bozulmuştu. İsrail halkı putperestlerle uzun süren ilişkilerin sonucunda tapınmalarına onların geleneklerini katmışlardı. Bu yüzden Rab, halka kurban düzeniyle ilgili belli başlı buyruklar verdi. Törensel yasa Musa'ya verildi ve onun tarafından bir kitaba yazıldı. Ancak On Buyruktan oluşan Yasa, bizzat Tanrı tarafından taş levhalara yazılmıştı ve sandıkta tutuluyordu. {1GS 201.5}

İki Yasa: Ahlaksal ve Törensel

Birçok kişi bu iki düzeni birbirine karıştırıyor, törensel yasa kalktığı için ahlaksal yasanın da kalktığını öne sürüyor. Ama bu, Kutsal Yazıları saptırmaktır. Törensel düzen, Mesih'e işaret eden, O'nun kurban oluşunu ve kahinliğini temsil eden simgelerden oluşmaktadır. İbraniler Mesih'in ölümüne dek bu yasanın kurbanlarını sunmalı ve kurallarına uymalıydı. Sonra törensel düzen, bütün ayrıntılarıyla kalkacaktır. "Mesih onu çarmıha mıhlayıp ortadan kaldırdı" (Koloseliler 2:14). {1GS 201.6}

Ancak mezmurcu, On Buyrukla ilgili olarak şöyle demiştir: "Ya Rab, sözün göklerde sonsuza dek duruyor." Mesih'in kendisi de şöyle demiştir: "Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya

değil, tamamlamaya geldim" (Matta 5:17,18). Burada İsa, Tanrı yasasının yer ve gökler kaldığı sürece kalacağını göstermektedir. {1GS 202.1}

Sina'da açıklanan yasayla ilgili Nehemya şöyle diyor: "Sina Dağı'na indin, onlarla göklerden konuştun. Onlara doğru ilkeler, adil yasalar, iyi kurallar, buyruklar verdin" (Nehemya 9:13). Pavlus da diğer uluslara elçi olarak atanmış olmasına rağmen şöyle diyor: "İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir" (Romalılar 7:12). {1GS 202.2}

Kurtarıcının ölümü gölgelerden ve törenlerden oluşan yasaya son vermiş olsa da ahlaksal yasanın geçerliliğini kaldırmamıştır. Yasanın çiğnenmesinden ötürü Mesih'in ölümünün gerekli oluşu bile yasanın geçerliliğini göstermektedir. {1GS 202.3}

Mesih, Yeni Antlaşma'nın Aracısı

Mesih'in Eski Antlaşma'yı kaldırdığını düşünenler, İbranilerin inancının sırf biçimlerden ve törenlerden oluştuğunu sanmaktadırlar. Oysa bu bir yanılgıdır. İlk insanın günaha düşmesinden sonraki çağlarda, "Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2.Korintliler 5:19). Mesih kurban düzeninin temeli ve merkeziydi. Adem ve Havva'nın günahından beri Baba dünyayı Mesih'in ellerine teslim etmiştir. Böylece, Mesih aracılığıyla insanlığı kendisine satın almayı ve yasasının yerine gelmesini sağlamayı amaçlamıştır. Göklerle insanlık arasındaki beraberlik, Mesih aracılığıyla mümkün olmuştur. Adem ve Havva'ya kurtuluş vaadini ilk veren Tanrı Oğlu olmuştur. Adem, Nuh, İbrahim, İshak, Yakup ve Musa müjdeyi anlamışlardı. Geçmiş çağların bu kutsal adamları dünyayı insan bedeninde kurtarmaya gelecek olan Kurtarıcıyla beraberlikte bulunmuşlardı. {1GS 202.4}

Çölde İbranilere önderlik eden Mesih, bulut sütunundaki melek görünümüyle halka yol gösteriyordu. İsrail'e yasayı veren de Mesih'tir (Bkz. Ek, 6.not). Mesih, Sina'daki yüceliğin ortasında Babasının yasasındaki on buyruğu halka duyurmuştu. Bu yasayı Musa'ya taş levhalar üzerinde vermişti. {1GS 203.1}

Mesih halkına peygamberler aracılığıyla da konuştu. Elçi Petrus şöyle diyor: "Size bağışlanacak lütuftan söz etmiş olan peygamberler, bu kurtuluşla ilgili dikkatli incelemeler ve araştırmalar yaptılar. İçlerinde olan Mesih'in Ruhu, Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık ettiğinde, Ruh'un hangi zamanı ya da nasıl bir dönemi belirttiğini araştırdılar" (1.Petrus 1:10, 11). Mesih'in sesi Eski Antlaşma'da duyulmaktadır; "İsa'ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür" (Esinleme 19:10). {1GS 203.2}

İsa insanların arasında yaşarken onların düşüncelerini Eski Antlaşma'ya yöneltti. "Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!" (Yuhanna 5:39). O dönemde Eski Antlaşma, Kutsal Kitap'ın tek bölümüydü. {1GS 203.3}

Törensel yasa Mesih aracılığıyla verildi. Bu yasaya uyma zorunluluğu kalktıktan sonra bile elçi Pavlus yasanın görkemli olduğunu ve yasayı veren Tanrıya yaraştığını söylüyor. İsrail'in dualarıyla yükselen buhur bulutu bile günahkar insanın duasının yalnızca Mesih'in doğruluğuyla Tanrıya makbul olduğunu gösteriyor. Sunakta kanı dökülen kurban bile gelecek olan Kurtarıcıya işaret ediyordu. {1GS 203.4}

İsa insan biçiminde dünyaya gelmeden önce bile dünyanın ışığıydı. Karanlığı dağıtan ilk ışın hüzmesi Mesih'ten geldi. Yeryüzünü aydınlatan tanrısal ışık Mesih'ten kaynaklanmaktadır. {1GS 203.5}

Kurtarıcı kanını döktüğü ve bizim uğrumuza Tanrı'nın huzuruna çıktığı için (İbraniler 9:24), hem O'nun çarmıhından hem de gökteki tapınaktan ışık akmaktadır. Mesih'in müjdesi törensel yasaya anlam katmaktadır. Tanrfnın gerçekleri açıklandıkça O'nun karakteri ve amaçları da açıklanmaktadır. Bu açıklamalar ışığında Tanrfnın yazılı Sözü yeni bir güzellik kazanmaktadır. Kutsal Kitap'ın sayfalarını bu ışıkta ilgiyle çevirebiliriz. {1GS 203.6}

Tanrı İsraillilerin, birbirlerinin arasına duvar örmelerini istememişti. Tanrı'nın sınırsız sevgisi, yeryüzünde yaşayan herkese uzanmakta, onları Tanrı sevgisine ve lütfuna ortak kılmak istemektedir. Tanrı'nın bereketi, başkalarını kutsamaları için seçilmiş halka sunulmuştur. {1GS 204.1}

İbrahim kendisini çevresindeki insanlardan soyutlamamıştı. Çevredeki uluslarla dostça ilişkiler geliştirmiş, gökteki Tanrı da İbrahim'i kendi temsilcisi olarak kullanmıştı. {1GS 204.2}

Tanrı Mısırlılara kendisini Yusuf aracılığıyla gösterdi. Rab Yusufu neden Mısırlılar arasında o kadar yüceltti? Yusufu kralın sarayına yerleştirerek tanrısal ışığın hem yakındakilere hem de uzaktakilere ulaşmasını amaçladı. Yusuf Mesih'in temsilcisiydi. Mısırlılar Yusuf aracılığıyla Yaratıcının ve Kurtarıcının sevgisine tanık olacaklardı. Tanrı Musa'ya da aynı ışığı verdi. Böylece yeryüzündeki en bü-yük krallığın gerçek ve yaşayan Tanrı'yı tanımasını istedi. {1GS 204.3}

İsrail'i Mısır'dan kurtaran Tanrı, böylece gücünün bilgisini her yere ulaştırmayı amaçlıyordu. Mısır'dan çıkışın üzerinden yüzyıllar geçmesine rağmen Filistinli kahinler halklarına Mısır'daki felaketleri anlatmaya ve onları İsrail'in Tanrısına karşı direnmemeleri için uyarmaya devam ediyorlardı. {1GS 204.4}

Tanrı Neden İsrail'le Birlikte İşlev Gördü?

Tanrı kendisini yeryüzünde yaşayan insanlara açıklamak için İsrail'i çağırdı. Bu amaçla onlara kendilerini çevrelerindeki putperest uluslardan ayırmalarını buyurdu. {1GS 204.5}

Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de Tanrı halkının dünyanın lekelemesinden uzak durması gerekmektedir. Tanrı, halkının dünyadan çekilmesini istememiştir, çünkü o zaman

dünyayı etkilemeleri mümkün olmayacaktır. Halkın çevrelerindeki uluslara ışık tutmak yerine ışığı saklamaları kötü ve inançsız yüreklerinden kaynaklanmaktadır. Böyle yapanlar, gururlu davranarak Tanrı'nın sevgisini ve ilgisini sadece kendilerine ayırmak istemişlerdir. {1GS 204.6}

Lütuf antlaşması ilkönce Aden'deki insanla yapılmıştı. Ancak günah işlendikten sonra, kadının soyunun yılanın başını ezeceğine ilişkin tanrısal bir vaat verildi. Bu antlaşma, gelecekte Mesih'e iman yoluyla söz dinleyecek olan bütün insanlara Tanrı'nın affını ve lütfunu sunuyordu. Üstelik, Tanrı'nın yasasına bağlı kalmak koşuluyla sonsuz yaşamı da vaat ediyordu. Böylece eski iman ataları kurtuluş ümidine kavuştular. {1GS 204.7}

İbrahim'e vaat verilerek aynı antlaşma yenilendi; "Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin." İbrahim günahlarının bağışlanması için Mesih'e güvendi. Bu imanı ona doğruluk sayıldı. İbrahim'le yapılan antlaşma Tanrı yasasının yetkisini de devam ettiriyordu. Tanrı'nın tanıklığı şuydu: "İbrahim sözümü dinledi. Uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı" (Yaratılış 26:5). Bu antlaşma, Adem'le yapılmış ve İbrahim'le yenilenmiştir, ama Mesih'in ölümüyle onaylanmıştır. Tanrı'nın vaadiyle varolan bu antlaşma iman yoluyla kabul edilmiş ve Mesih aracılığıyla onaylanmıştır. Bu nedenle ona 'yeni antlaşma' denilmektedir. Bu antlaşmanın temeli Tanrı'nın yasasıydı. Yasanın amacı insanları Tanrı'nın isteğiyle uyumlu hale getirmekti. Böylece insanlar Tanrı'nın yasasına uyabileceklerdi. {1GS 205.1}

Eski Antlaşma Tanrı'yla İsrail arasında yapılmış, kurban kanıyla da yürürlüğe girmişti. İbrahim'le başlayan ikinci ve yeni antlaşma da birinci antlaşma gibi Mesih'in kanıyla yürürlüğe girmiştir. {1GS 205.2}

O halde, İbrahim'le yapılan antlaşma kurtuluş vaadini içerdiğine göre Sina'da neden başka bir antlaşma yapılmıştır? Uzun yıllar köle olarak yaşayan halk İbrahim'le yapılan antlaşmanın bilgisini ve ilkelerini yitirmişti. Onları Mısır'dan kurtaran Tanrı, gücünü ve merhametini yeniden göstermek istedi. Böylece halkını kendi sevgisine yönelterek onlara güven aşılamak istedi. Halkını kölelikten kurtararak onları kendisine bağladı. {1GS 205.3}

Ne var ki İsrail halkı, Tanrı'nın kutsallığına yabancıydı. Kendi yüreklerinin günahkarlığı, Tanrı'nın yasasına uymalarını olanaksız kılıyordu. Bunun için de bir Kurtarıcıya ihtiyaçları vardı. {1GS 205.4}

Tanrı yasasına uyanlar için büyük bereketler vaat etti. "Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. Siz benim için bir kâhinler krallığı, kutsal bir ulus olacaksınız. İsrailliler'e böyle söyleyeceksin" (Çıkış 19:5,6). Halk kendi yüreğinin ne denli günahlı olduğunu ve Mesih olmadan Tanrı'nın yasasını tutmalarının olanaksızlığını fark etmemişti. Kendi doğruluklarına dayanarak yaşamalarının mümkün olduğunu sandıklarından, "Rab'bin her söylediğini yapacağız, O'nu dinleyeceğiz" dediler. Hiç düşünmeden Tanrıyla antlaşma

yapıverdiler. Bunun ardından daha birkaç hafta bile geçmeden antlaşmayı bozdular ve bir puta tapmaya başladılar. Ne denli günahlı ve Tanrı'mn affına muhtaç olduklarını gördüklerinden İbrahim'le yapılan antlaşmada ve kurbanlarda açıklanan Kurtarıcıya ihtiyaç duyduklarını daha iyi anladılar. Artık yeni antlaşmanın bereketlerine kavuşmaya hazırdılar. {1GS 205.5}

Yeni Antlaşma ve İman Yoluyla Aklanma

Eski Antlaşma, 'söz dinle ve yaşa' ilkesine dayanıyordu. "Uygulayan kişiye yaşam veren kurallarım' (Hezekiel 20:11). "Bu Yasa'nın sözlerine uymayan ve onları onaylamayana lanet olsun!" (Tesniye 27:26). Yeni Antlaşma daha iyi vaatlere, bağışlanmaya ve lütufla ilgili sözlere dayanıyordu. Tanrı insanların yüreğini yenileyeceğini ve Tanrı'nın yasasıyla uyumlu hale getireceğini vaat ediyordu. "Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur" diyor Rab, "Yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım. Onların Tanrısı ben olacağım, Onlar da benim halkım olacak. Bundan böyle kimse komşusunu ya da kardeşini, 'Rab'bi tanıyın' diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi tanıyacak beni" diyor Rab. "Çünkü suçlarını bağışlayacak, Günahlarını artık anmayacağım" (Yeremya 31:33, 34). {1GS 206.1}

Taş levhaların üzerine yazılan yasa, Kutsal Ruh'la yüreğe yazılacaktı. Bizler Mesih'in doğruluğunu kabul ediyoruz. O'nun kanı günahlarımız için kefaret ediyor. O'nun söz dinlerliğini kabul ediyoruz. O zaman Mesih'in lütfü aracılığıyla O'nun yaşadığı gibi yaşamamız mümkün oluyor. Mesih, peygamber aracılığıyla kendisini şöyle tanıtmıştır: "Ey Tanrım, istemini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir" (Mezmur 40:8). {1GS 206.2}

Pavlus yeni antlaşma altındaki yasayla iman arasındaki bağlantıyı şöyle özetliyor: "Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. Öyleyse biz iman aracılığıyla Kutsal Yasayı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz. Doğal insan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öyle ki, Yasa'nın gereği, doğal benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin" (Romalılar 5:1; 3:31; 8:3,4). {1GS 206.3}

İlk müjde vaadinden iman atalarına ve İbranilerin günlerinden şu döneme kadar geldiğimizde Tanrı'nın kurtuluş tasarısının nasıl ilerlediğini görüyoruz. Bulutlar kalkmış, sisler ve gölgeler aralanmıştır. Dünyanın kurtarıcısı olan İsa, yeryüzüne açıklanmıştır. Yasayı Sina'dan duyuran Rab dağdaki vaaz aracılığıyla konuşmuştur. Büyük sevgi ilkeleri Tanrı'nın Musa'ya verdiği sözlerin yankısıdır. Yüce Öğretmen her dönemde aynıdır. {1GS 207.1}

Bölüm 33: Tanrı Halkının Korkunç Yakınmaları

Bu bölüm Sayım 10-12'ye dayanmaktadır.

İsrail'in yönetimi baştan sona organize olmuştu; yetkin ve yalın bir düzen vardı. Yönetimin merkezinde İsrail'in her şeye egemen Tanrısı vardı. Musa da O'nun adında yasayı yürütüyordu. Ulusun genel işlerinde Musa'ya yardımcı olması için yetmiş kişilik bir kurul seçilmişti. Tapınma çadırında Rab'be danışan kahinler vardı. Oymakları da önderler yönetiyordu. "Onlara biner, yüzer, ellişer, onar kişilik toplulukların sorumluluğunu verdim. Oymaklarınız için de yöneticiler görevlendirdim" (Tesniye 1:15). {1GS 208.1}

İbrani ordugahı üç büyük kısma ayrılmıştı. Ortada tapınma çadırı vardı. Çadırın çevresine kahinler ve Levililer yerleşmişti. Bunların ötesinde de diğer oymaklar ordugah kurmuştu. {1GS 208.2}

Her oymağın yeri belliydi. Her biri Rab'bin buyruğuna uygun şekilde yürümeli ve yerleşmeliydi (Sayılar 2:2, 17). Mısır'dan bu yana İsrail'e eşlik eden karışık kalabalık ise ordugahın eteklerinde yaşa-yacak, onların soyu üçüncü kuşağa kadar toplumun dışında kalacaktı (Tesniye 23:7,8). {1GS 208.3}

Böyle büyük bir kalabalığın sağlıklı bir şekilde yaşaması için çeşitli kurallar ve standartlar vardı. Düzenin ve paklığın sürdürülmesi gerekliydi. Tanrı şöyle buyurmuştu: "Tanrınız Rab sizi kurtarmak ve düşmanlarınızı elinize teslim etmek için ordugahın ortasında dolaşır. Ordugahınız kutsal olsun ki, Rab aranızda yakışıksız bir şey görüp sizden ayrılmasın" (Tesniye 23:14). {1GS 208.4}

İsrail'in bütün yolculuklarında Rab'bin sandığı önlerinden gidiyor ve onlara konaklayabilecekleri bir yer arıyordu. Gümüş borazanlar taşıyan kahinler yakında duruyordu. Bu kahinler Musa'dan buyruk alıyor ve borazanlarla halka haber veriyorlardı. Her grubun önderi, borazanların belirttiği hareketlerin yapılmasını gözetmekle sorumluydu. {1GS 208.5}

Tanrı düzen Tanrısıdır. Göklerle bağlantılı olan her şeyde düzen vardır. Melekler de yetkin bir disiplin içerisinde hareket ederler. İsrail'in günlerinde olduğu gibi çağımızda da ruhsal başarı için düzenli ve uyumlu hareketlerin büyük önemi vardır. {1GS 208.6}

İsraillilerin yolculuklarını Tanrı'nın kendisi yönetiyordu. Ordugahın nereye kurulacağını bulut sütununun inişi belirliyordu. Ordugahta kaldıkları sürece bulut tapınma çadırının üzerinde duruyordu. Yolculuklarına devam etme zamanı geldiğinde bulut çadırın üzerinde yükselmeye başlıyordu. {1GS 208.7}

Kenan sınırlarında bulunan Sina ve Kadeş arasında on bir günlük yolculuk vardı. İsrail halkı ülkeye hemen gireceklerini düşünerek bulut işaret verdiğinde hızla yürümeye

başladılar. En yüce Olan'ın seçilmiş halkı olarak tanındıkları için büyük bereketlere kavuşacaklarını umuyorlardı. {1GS 209.1}

Kamp kurdukları yerden ayrılıp harekete geçtiler. Tanrı'nın yüceliğinin ve kutsal meleklerin görünümü o denli müthişti ki bu manzarayı bırakıp gitmek kolay değildi. Borazanların sesi çınladığında bütün gözler merakla bulutun ilerlediği yöne döndü. Bulutun doğuya, kara ve ıssız dağ kitlelerine yöneldiğini gören birçok kişi yüreğinde üzüntüye ve kuşkuya kapıldı. {1GS 209.2}

Halk ilerledikçe yol daha da sarplaştı. Taşlı ve kısır bir araziden geçiyorlardı. "Çölde, çukurlarla dolu çorak toprakta, koyu karanlıkta kalan kurak toprakta, kimsenin geçmediği, kimsenin yaşamadığı toprakta" yolculuk yapıyorlardı (Yeremya 2:6). Ağır ve zahmetli bir şekilde ilerliyorlardı. Kalabalık yolculuğun tehlikelerine ve sıkıntılarına göğüs geremeyecek hale gelmişti. {1GS 209.3}

Halk Yiyecek Et İstiyor

Üç günlük yolculuktan sonra açıktan açığa şikayetler başladı. Musa'nın yönetiminde kusur bulan karışık kalabalık bu konuda öncülük etti. Hoşnutsuzluk bulaşıcıdır; nitekim kısa sürede bütün ordugah yakınmaya başladı. {1GS 209.4}

Yiyecek et konusunda tantana yaptılar. Aralarında bulunan Mısırlıların çoğu zengin yiyeceklere alışkındı ve ilk yakınanlar bunlar oldu. {1GS 209.5}

Tanrı onlara man sağladığı gibi kolaylıkla et de sağlayabilirdi. Oysa Tanrı'nın amacı onların ihtiyaçlarına uygun düşen yiyecekler sağlamaktı. Çarpık iştaha sahip olan halk, insan sağlığına uygun düşen yiyecekleri yemeyi öğrenmeliydi. Tanrı'nın Aden'de Adem ve Havva'ya verdiği yeryüzünün meyvelerinden zevk almalıydılar. Bu nedenle İsrail halkı hayvan etinden bir süre için yoksun kaldı. {1GS 209.6}

Şeytan, halkın bunu haksızlık ve zalimlik olarak görmelerini sağladı. Dizginlenmeyen midenin benliğin işlerine kapı açacağını biliyordu. İnsanları bu yolla denetlemesi daha kolay olacaktı. Havva'nın yasak meyveden yemesini sağladığından beri insanları mide sayesinde günaha düşürmeyi başarmıştı. Yiyecek ve içecekte kontrolü kaybetmek ahlaksal sorumlulukların ihmal edilmesi için zemin hazırlar. {1GS 209.7}

Tanrı İsraillileri Mısır'dan çıkartarak Kenan diyarında pak, kutsal ve mutlu bir ulus yapmak istemişti. Midelerini tutmayı öğrenselerdi, aralarında hastalık ya da zayıflık görülmeyecekti. Soyları be-densel ve zihinsel bir güce sahip olacak, gerçekleri açık bir şekilde kavrayacaklar, her şeyi doğru ve sağlam bir görüşle değerlendireceklerdi. {1GS 210.1}

Mezmurcu şöyle diyor: "Canlarının çektiği yiyeceği isteyerek içlerinde Tanrı'yı denediler. Tanrı çölde sofra kurabilir mi?' diyerek, Tanrı'ya karşı konuştular. Bak, kayaya vurunca sular fışkırdı, dereler taştı. Peki, ekmek de verebilir mi, et sağlayabilir mi halkına?'

Rab bunu duyunca çok öfkelendi" (Mezmur 78:18-21). Halk Tanrı'nın yüceliğine, gücüne ve merhametine tanık olmuştu, buna rağmen inançsız ve hoşnutsuz olması suçunu daha da artırdı. İsrailliler Tanrfnın yetkisine boyun eğeceklerine ant içmişlerdi. Bu yüzden halkın yakınmaları 'isyan' anlamına geliyordu; İsrail'in daha sonra anarşiden ve yıkımdan korunması, şimdi uygun bir şekilde cezalandırılmasını gerekiyordu. "Rab bunu duyunca öfkelendi, aralarına ateşini göndererek ordugahın kenarlarını yakıp yok etti." Şikayet edenler buluttan gelen şimşekle yandılar. {1GS 210.2}

Halkın Talepleri İsyana Dönüşüyor

Halk korku içinde Musa'dan yardım istediler. Musa Rab'be yakardı ve ateş söndü. Ne var ki, bu korkutucu yargı halkı tövbeye ve alçakgönüllülüğe yönelteceği yerde yakınmalarını daha da artırdı. Halk çadırlarının girişinde toplanıp ağlamaya ve yas tutmaya başladı: "Keşke yiyecek biraz et olsaydı! Mısır'da parasız yediğimiz balıkları, salatalıkları, karpuzları, pırasaları, soğanları, sarımsakları anımsıyoruz. Şimdiyse yemek yeme isteğimizi yitirdik. Bu mandan başka hiçbir şey gördüğümüz yok." Bütün bu yoksunluğa rağmen oymakların içinde hastalanmış ya da zayıf düşmüş tek bir kişi bile yoktu. {1GS 210.3}

Musa'nın yüreği parçalandı. Musa önceden halkın yok olmasındansa kendi adının yaşam kitabından silinmesini dilemişti. Onlar ise işte böyle bir karşılık veriyorlardı. Her türlü sıkıntıdan ve acıdan Musa'yı sorumlu tutuyorlardı. Sıkıntıya boğulan Musa, Tanrı'ya güvenmemek için ayartılıyordu. Duası neredeyse bir yakınmayı andırıyordu: Rab'be, "Kuluna neden kötü davrandın?" dedi, "Seni hoşnut etmeyen ne yaptım ki, bu halkın yükünü bana yüklüyorsun? Bütün bu halka ben mi gebe kaldım? Onları ben mi doğurdum? Öyleyse neden emzikteki çocuğu taşıyan bir dadı gibi, atalarına ant içerek söz verdiğin ülkeye onları kucağımda taşımamı istiyorsun? Bütün bu halka verecek eti nereden bulayım? Bana, 'Bize yiyecek et ver' diye sızlanıp duruyorlar. Bu halkı tek başıma taşıyamam, bunca yükü kaldıramam. Bana böyle davranacaksan eğer gözünde lütuf bulduysam lütfen beni hemen öldür de kendi yıkımımı görmeyeyim." {1GS 210.4}

Rab bu duaya yanıt verdi ve sağduyulu yetmiş kişiyi çağırarak Musa'nın sorumluluğunu onlara paylaştırdı. Bu önderlerin seçilmesi belki isyanın yatıştırılmasına yardımcı olacak, ama çeşitli kötülüklere yol açacaktı. Musa Tanrı'nın gücüne ve iyiliğine dayanarak imanla yaşamaya devam etseydi, bu adamların seçilmesine gerek kalmayacaktı. Bütün yüreğiyle Rab'be güvenseydi, Rab onu sürekli olarak yönlendirecek ve her acil durumda güç verecekti. {1GS 211.1}

Musa yetmiş ihtiyarın atanmasını duyurdu. Musa'nın seçilmiş olan bu önderleri görevlendirmesi, çağımızdaki hakimler ve meclis üyeleri için bir örnek oluşturabilir: "Ayrıca yargıçlarınıza, 'Kardeşleriniz arasındaki sorunları dinleyin1 dedim, 'Bir adamla İsrailli kardeşi ya da bir yabancı arasındaki davaları doğrulukla yargılayın. Yargılarken kimseyi kayırmayın; küçüğe de, büyüğe de aynı gözle bakın. Hiç kimseden korkmayın.

Yargı Tann'ya özgüdür. Çözemeyeceğiniz bir sorun olursa bana getirin, ben gerekeni yaparım'" (Tesniye 1:16,17). {1GS 211.2}

"Sonra Rab bulutun içinde inip Musa'yla konuştu. Musa'nın üzerindeki Ruh'tan alıp yetmiş ileri gelene verdi. Ruh'u alınca peygamberlik ettilerse de, daha sonra hiç peygamberlik etmediler." Tıpkı Pentikost gününde öğrenciler gibi ihtiyarlar da gökten gelen güçle kuşandılar. Onları topluluğun huzurunda onurlandırmak Rab'bi hoşnut etmişti. Böylece halk onlara güven duyacaktı. {1GS 211.3}

Denizden esen güçlü rüzgar bıldırcın sürülerini getirdi: "Rüzgar bıldırcınları ordugahın her yönünden bir günlük yol kadar uzaklığa, yerden iki arşın yüksekliğe indirdi." {1GS 211.4}

Halk o gün, gece ve ertesi gün mucizevi bir şekilde sağlanan yiyecekleri toplamaya çalıştı. O anda yenilmeyecek olan et, kurutma yoluyla saklanacak ve böylece vaat edildiği gibi bir aylık yiyecek sağlanmış olacaktı. {1GS 211.5}

Tanrı, halkı için en iyi olmayan yiyeceği onların ısrarı üzerine sağladı. Ama halk bunun sonuçlarına katlandı. Hiç sınır tanımadan yiyip içtiler ve taşkınlıkları hızla cezalandırıldı. "Rab öfkelendi, onları büyük bir yıkımla cezalandırdı." Aralarında en suçlu olanlar, özlem duydukları yiyeceği tadar tatmaz vuruldular. {1GS 212.1}

Sonraki konaklama yeri olan Haserot'ta Musa'yı daha acı bir sınav bekliyordu. Harun ve Miryam, İsrail'de onurlu ve yüksek bir önderlik konumundaydılar. Her ikisi de İbraniler'in kurtuluşunda Musa'nın yanında yer almıştı. Şiir ve müzik alanında zengin yetenekleri olan Miryam, Kızıldeniz'in kıyısında İsrailli kadınlara ezgi ve dans ile öncülük etmişti. Halkın gözünde ve göklerin huzurunda Musa ve Harun'dan sonra ikinci sırada geliyordu. {1GS 212.2}

Ne var ki yetmiş ihtiyarın seçilmesinde Miryam ve Harun'a danışılmamıştı, bu da onları kıskançlığa yöneltti. Konumlarının ve yetkilerinin göz ardı edildiğini hissettiler. Musa'nın önderlik yükünü eşit şekilde paylaştıklarını düşündüklerinden, başka yardımcıların seçilmesini gereksiz görüyorlardı. {1GS 212.3}

Kıskançlık Günahı

Musa kendi zayıflığını fark ettiğinden her konuda Tanrı'ya danışıyordu. Harun ise kendisini daha yukarıda görüyor ve Tanrı'ya daha az güveniyordu. Sina'daki puta tapınma olayında başarısız olmuştu. Ne var ki Miryam ve Harun'un gözünü kıskançlık ve hırs bürüdü. "Rab yalnız Musa aracılığıyla mı konuştu?" dediler, "Bizim aracılığımızla da konuşmadı mı?" {1GS 212.4}

Miryam Tanrı'nın düzenlediği olaylardan yakınmak için nedenler buluyordu. Musa'nın evliliği onu hoşnut etmemişti. İbranilerin arasından değil de başka bir ulustan kadın seçmesi

Miryam'ın ailesine ve ulusal gururlarına dokunmuştu. Sipora küçümsenmiş ve hor görülmüştü. {1GS 212.5}

Musa'nın eşi Kuş yöresinden bir kadın olarak bilinse de aslında Midyanlıydı ve bu yüzden İbrahim'in soyundan geliyordu. Teni daha koyu renkli olduğundan İbranilerden farklı bir görünümü vardı. Sipora İsrailli olmadığı halde gerçek Tanrı'ya tapıyordu. Ürkek ve çekingen bir yapısı vardı; insanların acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Bu nedenle Musa, Mısır'a giderken onu Midyan'a göndermişti. {1GS 212.6}

Sipora çölde kocasına katıldığında, Musa'nın taşıdığı yüklerin onun gücünü tükettiğini görüyordu ve korkularını Yitro'ya açmıştı. Yitro da bir çözüm bulmuştu. Miryam'ın Sipora'ya antipati duymasının baş nedeni buydu. Harun doğru olan şeyi savunsaydı, kötülüğe engel olabilirdi. Ancak Miryam'a, yaklaşımının günahlı olduğunu göstermek yerine onun yanında yer aldı ve kıskançlığına ortak oldu. {1GS 213.1}

Musa onların yakınmalarını sessizce dinledi. "Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllüydü." Bu yüzden ona herkesten daha çok bilgelik ve yönlendiriş verilmişti. {1GS 213.2}

Tanrı Musa'yı seçmişti. Miryam ve Harun, yakınmaları nedeniyle yalnız seçilen önderlerine değil Tanrı'nın kendisine sadakatsiz davranmakla suçluydular. "Rab bulut sütununun içinde indi. Çadırın kapısında durup Harun'la Miryam'ı çağırdı. İkisi ilerlerken Rab onlara seslendi." Harun ve Miryam'ın peygamberlik armağanına sahip oldukları doğruydu. Ama Tanrfnın Musa'yla daha yakın bir beraberliği vardı, onunla açıkça, yüz yüze konuşuyordu. "Öyleyse kulum Musa'yı yermekten neden korkmadınız?" Rab onlara öfkelenip oradan gitti. Bulut çadırın üzerinden ayrıldığında Miryam deri hastalığına yakalanmış, kar gibi bembeyaz olmuştu. Harun Miryam'a baktı, deri hastalığına yakalandığını gördü. İkisinin de gururu kırılmıştı. Harun günahını itiraf etti ve kız kardeşinin bu iğrenç hastalıkla mahvolmamasını diledi. {1GS 213.3}

Musa'nın dualarına karşılık deri hastalığı iyileşti. Ancak Miryam ordugahtan yedi gün uzaklaştırıldı. Bütün topluluk Haserot'ta durarak onun dönüşünü beklediler. {1GS 213.4}

Rab'bin hoşnutsuzluğunu bu şekilde göstermesi, isyan ruhunun yatışmasını sağladı. Kıskançlık insan yüreğinde Şeytan'ın en etkili tohumlarından biridir. Gökteki çalkantıyı başlatan kıskançlık olmuştu. İnsanların arasındaki çeşit çeşit kötülüklerin kökeninde de yine kıskançlık yatıyordu. {1GS 213.5}

Kutsal Kitap Tanrfnın elçilerine yöneltilen suçlamayı hafife almamamız gerektiğini göstermektedir. "İki ya da üç tanık olmadıkça, bir ihtiyara yöneltilen suçlamayı kabul etme" (l.Timoteyus 5:19). Halkına önderler ve öğretmenler atayan Tanrı, onların bu kullarına nasıl davrandığını dikkate almaktadır. Miryam'ın mahkum olduğu yargı, Tanrı'nın etkinliğini yürüten önderleri ve hizmetkarları kıskançlıkla yeren insanlara ders olmalıdır. {1GS 213.6}

Bölüm 34: On iki Gözcü Kenan'a Gidiyor

Bu bölüm Sayılar 13 ve 14'e dayanmaktadır.

İbrani ulusu, vaat edilen ülkenin sınırlarında bulunan Kadeş'te konakladı. Burada halk, ülkeye gözcüler gönderilmesini ve araştırma yapılmasını önerdiler. Musa bu öneriyi Rab'bin huzuruna getirdi ve izin aldı. Gönderilecek adamlar seçildikten sonra Musa onlara Kenan'a gidip ülkeyi ve halkı gözlemelerini söyledi; "Nasıl bir ülke olduğunu, orada yaşayan halkın güçlü mü zayıf mı, çok mu az mı olduğunu öğrenin. Yaşadıkları ülke iyi mi kötü mü, kentleri nasıl, surlu mu değil mi anlayın. Toprak nasıl, verimli mi, kıraç mı? Çevre ağaçlık mı, değil mi? Elinizden geleni yapıp orada yetişen meyvelerden getirin." {1GS 215.1}

Gözcüler gidip bütün ülkeyi araştırdılar. Kırk gün sonra geri döndüler. Gözcülerin dönüşü büyük bir sevinçle karşılandı. Halk, tehlikeli görevi güvenle yerine getiren habercileri coşkuyla karşılamaya çıktı. Gözcüler, ülkenin toprağının verimliliğini gösteren meyvelerden getirmişlerdi. Yanlarındaki bir salkım üzüm o kadar büyüktü ki, iki kişi ancak taşıyabiliyordu. Ayrıca nar ve incir de getirmişlerdi. {1GS 215.2}

Halk Musa'ya getirilen haberi ilgiyle dinledi. Musa'ya, "Bizi gönderdiğin ülkeye gittik" dediler, "gerçekten süt ve bal akıyor orada! İşte ülkenin ürünleri!" Halk biran önce Rab'bin sesini işitip ülkeyi ele geçirmek için sabırsızlanıyorlardı. {1GS 215.3}

Ancak gözcülerin ikisi dışında kalanların hepsi ülkedeki tehlikeleri abarttılar. İnançsız yüreklerindeki korkuları dile getirdiler. Şeytan cesaretlerini kırmıştı. Gözcülerin inançsızlığı halkın üzerine kara bir gölge gibi indi. Tanrı'nın, seçilmiş halk uğruna defalarca sergilediği üstün gücü unutuldu. Halk, Tanrı'nın kendilerini zalimlerden nasıl kurtardığını, denizi aşarak Firavun'un ordularını nasıl alt ettiğini unutmuştu. Sanki sadece kendi silahlarına dayanacaklarmış gibi Tanrı'yı göz ardı ettiler. {1GS 215.4}

İnançsızlıkları yüzünden, yeniden Musa ve Harun'a söylenme hatasına düştüler. Ümitleri kırılmıştı. Önderlerini halkı aldatmak ve İsrail'i sıkıntıya sokmakla suçladılar. {1GS 215.5}

Halk bir yandan ağlayıp bir yandan da yakınmaya başladı. Kalev, güvenilir çıkmayan diğer gözcülerin kötü etkisine karşı durabilmek için Tanrı sözünü kullanmaya çalıştı. Gözcüleri yalanlamadı; duvarlar yüksek, Kenanlılar da güçlüydü. Ama Tanrı o ülkeyi İsrail'e vermeyi vaat etmişti. Kalev, Musa'nın önünde halkı susturup, "Oraya gidip ülkeyi ele geçirelim. Kesinlikle buna yetecek gücümüz var" dedi. {1GS 215.6}

On casus Kalev'e müdahale etti; engelleri düşünüyorlardı. "Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik, onlara da öyle göründük." {1GS 216.1}

İsyan ve Açık Ayaklanma

Yanlış yola giren gözcüler, Kalev'e, Yeşu'ya, Musa'ya ve Tanrı'ya inatla direndiler. Sözlerine destek vermek için gerçeği çarpıttılar; "Boydan boya araştırdığımız ülke, içinde yaşayanları yiyip bitiren bir ülkedir." Bu hem kötü hem de yalan bir haberdi. Gözcüler önceden ülkenin verimli ve geniş, insanların da dev yapılı olduklarını söylemişlerdi. Böyle bir ülkenin içinde yaşayanları yiyip bitirmesi olanaksızdır. {1GS 216.2}

İsyan çabuk yayıldı. Halk sanki bir anda aklını yitirdi. Yanlarındaki bulut sütununda bulunan meleğin bu olanları gözlediğini unutarak Musa'ya ve Harun'a hakaret ettiler. Sonra da Tanrı'ya çıkıştılar: "Rab neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?" Halk böyle söylenerek yalnız Musa'yı değil, Tanrı'nın kendisini de hile yapmakla suçlamış oldular; Tanrı onlara, ele geçiremeyecekleri bir ülke vaat etmişti. {1GS 216.3}

Kalev ve Yeşu isyanı yatıştırmaya çalıştı. Halkın arasına inerek şöyle dediler: "İçinden geçip araştırdığımız ülke çok iyi bir ülkedir. Eğer Rab bizden hoşnut kalırsa, süt ve bal akan o ülkeye bizi götürecek ve orayı bize verecektir. Ancak Rab'be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama Rab bizimledir. Onlardan korkmayın!" {1GS 216.4}

Tanrı'nın antlaşması sayesinde İsrail'in ülkeye sahip olacağı kesindi. Ancak güvenilir olmayan gözcülerin yanlış haberleri kabul edildi. Bütün halk aldandı. Hainler işlerini görmüşlerdi. Eğer kötü haberi iki kişi, iyi haberi ise on kişi getirmiş olsaydı, halk kötü imansızlığı yüzünden yine o iki kişiye inanacaktı. {1GS 216.5}

Kalev ve Yeşu'nun taşlanmasına karar verildi. Çılgına dönen kalabalık çığlıklar atarak ilerlemeye başladılar. Ama birden ellerindeki taşları düşürdüler ve korkuyla donakaldılar. Tanrı araya girmişti. Rab'bin yüceliği, tapınma çadırını bir ateş gibi aydınlattı. Halk durakladı; isyanı devam ettirecek cesaretleri yoktu. Kötü haber getiren gözcüler dehşete kapılarak çadırlarına koştular. {1GS 216.6}

Musa kalktı ve tapmağa girdi. Rab ona şöyle duyurdu: "Onları salgın hastalıkla cezalandıracağım, mirastan yoksun bırakacağım. Ama seni onlardan daha büyük, daha güçlü bir ulus kılacağım." Ancak Musa, halk için yine yakarmaya başladı: "Eğer bu halkı bir insanmış gibi yok edersen, senin ününü duymuş olan bu uluslar, 'Rab ant içerek söz verdiği ülkeye bu halkı götüremediği için onları çölde yok etti' diyecekler. "Şimdi gücünü göster, ya Rab. Demiştin ki: 'Rab tez öfkelenmez, sevgisi engindir, suçu ve başkaldırıyı bağışlar.' Mı-sır'dan çıkışlarından bugüne dek bu halkı nasıl bağışladıysan, büyük sevgin uyarınca onların suçunu bağışla." {1GS 217.1}

Rab İsrail'i hemen o anda yok etmemeye söz vermişti. Ancak inançsızlıklarından ve korkaklıklarından ötürü düşmanlarını alt edecek gücü göstermeyecekti. Onlara merhametli davranarak Kızıldeniz'e dönmelerini söyledi. {1GS 217.2}

Halk isyan ederek, “Keşke çölde ölsek!” demişlerdi. Şimdi bu duaya cevap veriliyordu: “‘Varlığım adına ant içerim ki, söylediklerinizin aynısını size yapacağım: Cesetleriniz bu çöle serilecek. Bana söylenen, yirmi ve daha yukarı yaşta sayılan herkes çölde ölecek. Ama tutsak edilecek dediğiniz çocuklarınızı oraya, sizin reddettiğiniz ülkeye götüreceğim; orayı tanıyacaklar.” Rab Kalev hakkında da şöyle dedi: “Ama kulum Kalev’de başka bir ruh var, o bütün yüreğiyle ardımca yürüdü. Araştırmak için gittiği ülkeye onu götüreceğim, onun soyu orayı miras alacak.” Gözcüler kırk gün yolculuk yaptığı gibi İsrail halkı da çölde kırk yıl dolaşacaktı. {1GS 217.3}

Sahte Tövbenin bir Örneği

Musa halka tanrısal kararı bildirdiğinde, onlar cezalarını hak ettiklerini biliyorlardı. Yıkıma uğrayan on gözcü İsrail halkının gözü önünde yok oldular. Onların kaderini gören halk, kendi sonlarını da görmüş oldu. {1GS 217.4}

Halk içtenlikle tövbe etmek ister gibi görünüyordu, ama söz dinlemedikleri ve nankör oldukları için pişman olacakları yerde sadece yanlış bir seçim yüzünden üzüntü duydular. Rab’bin buyruğunu değiştirmediğini gördüklerinde, kendi benlikleri baskın çıktı ve çöle dönmeyeceklerini duyurdular. Yürekleri değişmemişti, sadece isyan etmek için bir bahane arıyorlardı. Günahları kendilerine gösterildiği zaman sadık bir şekilde yas tutup tövbe etselerdi, böyle bir hüküm verilmeyecekti. Ama onlar günahları için değil böyle bir hüküm verildiği için üzüntü duydular. Üzüntüleri tövbe değildi ve bu nedenle Tanrı’nın hükmünü değiştirmedi. {1GS 217.5}

O geceyi yas tutarak geçirdiler ve sabah korkaklıklarını yeniden sergilediler. Tanrı harekete geçip ülkeyi ele geçirmelerini söylediğinde reddetmişlerdi. Tanrı geri çekilmelerini söylediğinde, bunu da reddettiler. {1GS 218.1}

Tanrı, İsrail halkını kendi belirlediği zamanda ülkeye yerleştirmeyi tasarlamıştı. Bu onlar için ayrıcalıklı bir görev olacaktı. Ama bile bile isyan eden halk, Tanrı’nın tasarısının bozulmasına yol açtı. Şeytan onları ikinci kez isyan etmeye yöneltti. Tanrı’nın buyruğunu, verildiği zaman değil, sonradan yerine getirmeye kalkıştılar. “‘Rab’be karşı günah işledik’ dediler, ‘Tanrımız Rab’bin buyruğu uyarınca gidip savaşacağız’” (Tesniye 1:41). Halk o denli körleşmişti ki! Rab onlardan savaşmalarını falan istememişti. Ülkeyi savaşarak değil Rabbin buyruklarına uyarak ele geçireceklerdi. {1GS 218.2}

“Günah işledik” diye itiraf ettiler. Böylece, sorunun Tanrı’da değil, kendilerinde olduğunu kabul ettiler. Tanrı’yı vaatlerini yerine getirmemekle suçlayanlar kendileriydi. Günahlarını itiraf etmeleri gerçek bir tövbeden kaynaklanmıyordu, ama Tanrı’nın adaletinin yerini bulmasını sağladı. {1GS 218.3}

Rab insanların kendi adaletini tanımalarını sağlayarak adını yüceltir. Tanrı, karanlığın işlerini açığa vurmak için aydınlığın işlerini harekete geçirir. Kötülüğe yol açan ruh kökten bir değişime uğramasa bile, Tanrı’nın onuru gözler önüne serilir ve haksızlığa uğrayanların

haklılığı ortaya çıkar. Tanrı'nın gazabının döküldüğü son günde de aynı şey olacaktır. Her günahlı insan, haklı olarak mahkum edildiğini ve bunun Tanrı'nın adaletine uygun düştüğünü takdir edecektir. {1GS 218.4}

İsyan Halkın Durumunu Kötüleştiriyor

İsrailliler, Tanrı'nın buyruğuna aldırış etmeden Kenan'ı işgal etmeye hazırlandılar. Kendi gözlerinde savaşa girmeye tümüyle hazırdılar. Tanrfnın hükmüne ve önderlerin ciddi uyarılarına rağmen düşman ordularıyla çarpışmaya başladılar. {1GS 218.5}

Musa onları uyarmaya çalıştı: Neden Rab'bin buyruğuna karşı geliyorsunuz?" dedi, "Bunu başaramazsınız. Savaşa gitmeyin, çünkü Rab sizinle olmayacak. Düşmanlarınızın önünde yenilgiye uğrayacaksınız." {1GS 219.1}

Kenanlılar, bu halkı koruyan gizemli gücü duymuşlardı; işgalcileri geri püskürtmek için bütün kuvvetlerini topladılar. İsrail ordusunun hiçbir önderi yoktu. Tanrfnın onlara zafer vermesi için dua eden kimse yoktu. Savaş eğitiminden yoksundular, ama anlık bir Saldırının Kenanlıların direncini kıracağını düşünüyorlardı. Kendilerine saldırmaya cesaret edemeyen düşmana meydan okuyarak budalalılığa düştüler. {1GS 219.2}

Kenanlılar, sarp ve tehlikeli bir çıkışı olan dağlık araziye pusu kurdular. İbranilerin sayılarının çok olması yalnızca yenilmelerini kolaylaştıracaktı. Çarpışmada doruğa çıkmayı başaranlar, geri itilerek arkadan gelenlerin de düşmesine yol açtılar. Yukarıdan yuvarlanan dev kayalar üzerlerine yıkıldı ve arazi kan içinde kaldı. İsrail ordusu tümüyle yenik düştü. {1GS 219.3}

İsrail'in düşmanları, güçlü diye bilinen o orduya karşı güvenle direndiler ve kazandılar. Tanrfnın kendi halkı için yaptığını duydukları harika mucizelerin sahte olduğu sonucuna vardılar. İsrail'in ilk yenilgisi, Kenanlıların cesaret ve kararlılıkla dolmalarını sağladı ve Kenan'ın işgal edilmesi sürecini çok zorlaştırdı. {1GS 219.4}

İsrail için yapılacak tek bir şey kalmıştı. Zaferli düşmanlarından uzaklaşarak bütün bir kuşağın mezarı olacağını bildikleri çöle çekilmek. {1GS 219.5}

Bölüm 35: Korah İsyan Çıkarıyor

Bu bölüm Sayım 16 ve 17'ye dayanmaktadır.

İsrail'in maruz kaldığı yargı, yakınmalarını ve isyanlarını bir süre için bastırdı, ama isyan ruhu hala yüreklerindeydi. Bu kez, Tanrı'nın atadığı önderlerin yetkisini yıkmak için sinsi bir komplo başlıyordu. {1GS 220.1}

Bu akımın önderliğini yapan Korah, Musa'nın kuzeniydi. Korah yetenekli ve etkili bir adamdı. Kendisine verilen konumdan hoşnutsuzdu ve kahinlik düzeyine yükselmek istiyordu. Korah bir süre için Musa ve Harun'un yetkisine gizlice karşı durdu, ama açık isyana cesaret edemedi. Sonunda, sivil ve dinsel yetkiyi yıkmak için cüret-kar bir düzen tasarladı. İki halk önderi, Datan ve Aviram, Korah'ın hırslı tasarısına katıldılar ve kahinliğin saygınlığını onunla paylaşmak istediler. {1GS 220.2}

Halk Korah'ı beğeniyordu. Yaşadıkları hayal kırıklığının acılığı, eski kuşkuları, kıskançlıkları ve nefretleri geri döndü. Sabırlı önderlerine yeniden söylenmeye başladılar. Tanrı'nın yönetimi altında olduklarını, Mesih'in önlerinde yürüdüğünü ve Musa'nın O'ndan buyruk aldığını unuttular. {1GS 220.3}

Çölde ölmek istemedikleri için sonlarını belirleyenin Tanrı değil, Musa olduğuna inanmaya hazırdılar. Sapkınlık yaptıkları zaman Tanrı'nın cezasına maruz kaldıkları halde bu ders henüz yüreklerine inmemişti. {1GS 220.4}

Yüreklerin gizlerini araştıran Tanrı, böyle hilekar adamların düzenlerine gelmemeleri için halkını uyarmış ve eğitmişti. Musa'ya yakınan ve kıskançlıkla dolu olan Miryam'ı Tanrı'nın nasıl yargıladığını görmüşlerdi. Zihinlerinin köşesini kurcalayan küçük bir ayartı, Şeytan'ın desteğiyle büyüyüp isyana dönüştü. Hoşnutsuzluklarını ilkönce birbirlerine, sonra da İsrail'in ileri gelenlerine ifade etmeye başladılar. En sonunda, tanrısal gayretle hareket ettiklerine inanacak kadar aldanmışlardı. {1GS 220.5}

İsyancılar, iki yüz elli halk önderini yanlarına çekmeyi başardılar. Bu etkili destekçilerin yardımıyla Musa'nın ve Harun'un yönetimini yıkabileceklerini düşünüyorlardı. {1GS 220.6}

Kıskançlık düşmanlık, düşmanlık da isyan doğurdu. İsyancılar, Musa'nın ve Harun'un, kahinlik ve önderlik konumlarına kendi isteklerine göre gelerek kendilerini yücelttiklerini varsayacak kadar körleşmişlerdi. Musa ve Harun, halktan daha kutsal değillerdi, bu nedenle artık kardeşlerinin düzeyine inmeleri gerekliydi. {1GS 220.7}

Korah'ın Yöntemi: Halkı Övmek

Korah ve yandaşları, arkalarına topluluğun desteğini aldılar. Halkın yakınmalarının, Tanrı'nın gazabına yol açtığı suçlamasının yanlış olduğu bildirildi. Halkın hatalı olmadığı,

sadece kendi haklarını istedikleri öne sürüldü. Musa, zorba bir yöneticiydi; kutsal halkı günahlı diye suçlamıştı. {1GS 221.1}

Korah'ı dinleyenler, bu sıkıntıların kaynağı olarak Musa'yı gördüler. Musa farklı bir yoldan gitseydi, bu sıkıntılara düşmeyeceklerdi. Kenan'a girmeden dönmeleri, Musa'nın ve Harun'un yanlış yönetiminin sonucuydu. Önderleri Korah olsaydı, günahlarını azarlamak yerine iyi eylemlerini övseydi, bu yolculuk başarıyla sonuçlanacaktı. O zaman, çölde dönüp durmadan doğrudan doğruya vaat edilen ül-keye varacaklardı. {1GS 221.2}

Korah'ın halkı başarıyla ikna etmesi, ona duyulan güveni artırdı. O da, fazla geç olmadan yönetimi değiştirmesi için Tanrı'nın kendisine yetki verdiğini iddia etti. {1GS 221.3}

Musa'ya Haksız Saldırı

Ne var ki Korah'ın Musa'ya yönelttiği suçlamaları kabul etmeye yanaşmayan çok kişi vardı. Musa'nın sabırlı ve özverili emekleri bu kişilerin vicdanını sızlatmıştı. Bu nedenle eski suçlamayı canlandırdılar; Musa halkı çölde yok olmalarını sağlamak ve mallarına konmak için Mısır'dan çıkarmıştı. {1GS 221.4}

Bu isyancı akım açık bir bölünmeye yol açacak kadar güç kazandı. Korah Musa'yı ve Harun'u halkın önünde taşkınlıkla suçladı: "Çok ileri gittiniz!" dediler, "Bütün topluluk, topluluğun her bireyi kutsaldır ve Rab onların arasındadır. Öyleyse neden kendinizi Rabbin topluluğundan üstün görüyorsunuz?" {1GS 221.5}

Musa, derinden ilerleyen bu komplodan kuşkulanmamıştı. Yüzüstü yere kapanarak Tanrıya sessizce ricalarda bulundu. Ardından sakin ve güçlü bir şekilde ayağa kalktı. Tanrı yönlendiriş vermişti. "Sabah Rab kimin kendisine ait olduğunu, kimin kutsal olduğunu açıklayacak ve o kişiyi huzuruna çağıracak. Rab'bin seçeceği kişiyi huzuruna çağıracak." Kahinliğe özenenler buhurdanlıkla gelip tapın-ma çadırında buhur sunacaklardı. Kahin olan Nadav ve Avihu bile Rab'bin buyruğuna aykırı bir şekilde buhur sunup mahvolmuşlardı. Musa, kendisini suçlayanlara meydan okuyordu; doğru olanı Tanrı gösterecekti. {1GS 221.6}

Korah ve onun yandaşı olan Levilileri ayıran Musa şöyle dedi: "İsrail'in Tanrısı sizi kendi huzuruna çıkarmak için ayırdı. Rab'bin Konutu'nun hizmetini yapmanız, topluluğun önünde durmanız, onlara hizmet etmeniz için sizi İsrail topluluğunun arasından seçti. Sizi ve bütün Levili kardeşlerinizi huzuruna çıkardı. Bu yetmiyormuş gibi kâhinliği de mi istiyorsunuz? Ey Korah, senin ve yandaşlarının böyle toplanması Rab'be karşı gelmektir. Harun kim ki, ona dil uzatıyorsu-nuz?" {1GS 222.1}

Datan ve Aviram, Korah gibi cesur bir adım atmamışlardı, buna rağmen Musa onları da çağırdı. Ancak onlar Musa'nın yetkisini kabul etmeye yanaşmadılar: "Gelmeyeceğiz" dediler, "Bizi çölde öldürtmek için süt ve bal akan ülkeden çıkardın. Bu yetmiyormuş gibi

başımıza geçmek istiyorsun. Bizi süt ve bal akan ülkeye götürmediğin gibi miras olarak bize tarlalar, bağlar da vermedin. Bu adamları kör mü sanıyorsun? Hayır, gelmeyeceğiz." {1GS 222.2}

İsyancılar, artık körler gibi bir Kenan'a bir çöle sürüklenmeyeceklerini bildirdiler; Musa'nın hırsına alet olmayacaklardı. Musa'yı kara bir zorba gibi gösterdiler. Kenan'a girmemelerinin sorumlusu Musa'ydı. {1GS 222.3}

Musa kendini savunmak için herhangi bir çaba göstermedi. Sadece topluluğun önünde Tanrı'ya yöneldi ve O'nun yargıçlık yapmasını istedi. {1GS 222.4}

Büyük Sınav: Tanrı Kimi Tanıyacak?

Ertesi gün, iki yüz elli önder, başları Korah'la birlikte buhur sunmaya geldiler. Halk da toplanmış, sonucu bekliyordu. Musa, Korah'ın ve yandaşlarının mahvoluşunu göstermek amacıyla halkı toplamamıştı. İsyancılar halkı kendi zaferlerine tanık olmaları için çağırmışlardı. Topluluğun büyük bir kısmı Korah'ın yanında yer aldı. {1GS 222.5}

Korah topluluktan ayrılarak Datan ve Aviram'a katılmıştı ki Musa yetmiş ihtiyarla birlikte son kez uyarıda bulunmak için geldi. Musa tanrısal yönlendirişle konuşmaya başladı: Topluluğu uyararak, "Bu kötü adamların çadırlarından uzak durun!" dedi, "Onların hiçbir şeyine dokunmayın. Yoksa onların günahları yüzünden canınızdan olursunuz." Halk bu uyarıyı dikkate aldı. Çünkü yargının yaklaştığını sezmişlerdi. İsyancılar aldattıkları kişiler tarafından terk edilmişlerdi, ama tanrısal uyarıya aldırış etmeyip aileleriyle birlikte direnmeye devam ettiler. {1GS 222.6}

Musa halka şöyle dedi: "Bütün bunları yapmam için Rab'bin beni gönderdiğini, kendiliğimden bir şey yapmadığımı şuradan anlayacaksınız: Eğer bu adamlar herkes gibi doğal bir ölümle ölür, herkesin başına gelen bir olayla karşılaşırlarsa, bilin ki beni Rab göndermemiştir. Ama Rab yepyeni bir olay yaratırsa, yer yarılıp onları ve onlara ait olan her şeyi yutarsa, ölüler diyarına diri diri inerlerse, bu adamların Rab'be saygısızlık ettiklerini anlayacaksınız." {1GS 223.1}

Musa konuşmasını tamamladığında yer yarıldı ve isyancılar kendilerine ait olan her şeyle birlikte diri diri gömüldüler. Topluluğun arasından yok oldular. İsyancıların günahlarına ortak olan halk, suçlu olduklarını bildiklerinden dehşet içinde kaçtılar. {1GS 223.2}

Ancak Tanrı'nın yargısı son bulmamıştı. Buluttan ateş çıktı ve buhur sunmuş olan iki yüz elli önderi yok etti. Bu adamlar baş isyancılarla birlikte yok edilmemişlerdi. Onların sonunu görmelerine izin verilmiş ve tövbe etmelerine fırsat tanınmıştı. Ancak böyle bir niyetleri olmadığı için onların kaderini paylaştılar. {1GS 223.3}

Aslında bütün topluluk isyancıların suçuna ortaktı; az ya da çok onların yanında yer almışlardı. Ancak aldanışa düşen insanlara yine de tövbe fırsatı verilmişti. {1GS 223.4}

İbranilerin önünden giden melek, onları yıkımdan kurtarmaya çalıştı. Tanrı'nın yargısı onlara çok yaklaşmıştı ve tövbe etmeleri gerekiyordu. Tanrı'nın bu sağlayışına karşılık verselerdi canlarını kurtarabilirlerdi. Ama isyancılıktan dönmeye niyetleri yoktu. O gece dehşete kapılarak çadırlarına döndüler. Ama tövbe etmemişlerdi. {1GS 223.5}

İsrailliler Korah'ın yağcılığına inanarak kendilerini Musa tarafından yanıltılmış ve kötüye kullanılmış iyi yürekli bir halk olarak görmeye başlamışlardı. Yeni bir düzenin geleceğini, azarlamanın yerini övgünün, kaygı ve çelişkinin yerine keyifli rahatlığın alacağını sanmışlardı. Yok olan adamlar halkı pohpohlamışlar, onlara sözde sevgi ve ilgi göstermişlerdi. Halk da bu yüzden onların yıkımını ve ölümünü Musa'ya bağladı. {1GS 223.6}

İsrailliler hem Musa'yı hem de Harun'u ölümle tehdit etmişlerdi. Dehşetle dolu o günün gecesi tövbe ve itiraflarla değil, kendilerine gösterilen kanıtlara direnmek için yeni düzenler bulma çabasıyla geçti. Tanrı'nın atadığı adamlardan hala nefret ediyorlar ve onların yetkisine direnmeye devam ediyorlardı. {1GS 224.1}

Ertesi gün bütün İsrail topluluğu Musa'yla Harun'a söylenmeye başladı. "Rab'bin halkını siz öldürdünüz" diyorlardı. Sadık ve özverili önderlerine karşı şiddet kullanmaya kalkıştılar. {1GS 224.2}

Musa'nın Kusurlu İsrail'e Duyduğu Sevgi

Tapınma çadırının üzerindeki bulutta Tanrı'nın yüceliği göründü; bir ses Musa ve Harun'a seslendi. Rab Musa'ya, "Bu topluluğun arasından ayrılın da onları birden yok edeyim" dedi. {1GS 224.3}

Musa bu korkulu kriz anında bir çobanın sürüsüne duyduğu gerçek ilgiyi sergiledi. Tanrı'nın kendi seçtiği halkı tümüyle yok etmemesi için yakardı. {1GS 224.4}

Ne var ki Tanrı'nın gazabı çoktan etkin olmuştu; bulaşıcı hastalık birçok kişiyi öldürmeye başladı. Harun, Musa'nın buyruğuyla buhur sunarak topluluğun günahını bağışlattı. "0 ölülerle dirilerin arasında durunca, öldürücü hastalık da dindi." {1GS 224.5}

Halk artık çölde ölecekleri gerçeğine inanmak zorunda kalmıştı. İsrailliler Musa'ya, "Yok olacağız! Öleceğiz! Hepimiz yok olacağız!" dediler. Halk nihayet önderlerine karşı günah işlediklerini, Korah'ın ve yandaşlarının Tanrı'nın yargısına maruz kaldığını kabul etti. {1GS 224.6}

Korah'ı yıkıma götüren kötülüklerin aynısı çağımızda da yok mu? Gurur ve hırs hala yaygındır; her türlü böbürlenmeye, kıskançlığa ve çekişmeye kapı açıktır. Böylece kişiler, Tanrı'dan uzaklaşır ve bilinçsiz bir şekilde Şeytan'ın saflarına katılır. Birçok kişi, tıpkı Korah ve yandaşları gibi kendilerini yüceltmek için gayret göstermekte ve plan yapmaktadır. Bu kişiler gerçeği saptırmaya, Rab'bin kullarına iftira etmeye ve onları suçlu

çıkarmaya hazırdırlar. Yalana o kadar alışmışlardır ki sonunda yalanın gerçek olduğuna inanmışlardır. {1GS 224.7}

İbraniler Rab'bin yönlendirişine ve kurallarına uymaya istekli değillerdi. Azarlanmak da istemiyorlardı. Musa'ya yakınıp durmalarının ardında bu neden yatıyordu. Tüm kilise tarihi boyunca Tanrı'nın kulları aynı ruhla karşılaşmışlardır. {1GS 224.8}

Işığı reddetmek, zihni karanlığa mahkum eder ve yüreği katılaştırır. Böylece günaha düşmek çok daha kolay olur. Günah daha net gelen ışığı da reddeder. Böylece kusur işlemek, sabit bir alışkanlık halini alır. Tanrı'nın sözünü sadık bir şekilde vaaz eden ve günahın kötü olduğunu söyleyen vaizler, insanların nefretine maruz kalacaklardır. Vicdanlarını aldanışla uyuşturan kıskanç ve kötü yürekli insanlar, kilisede çekişmeler yaratırlar ve kiliseyi bina etmeye çalışanların ellerini zayıflatırlar. {1GS 225.1}

Tanrı'nın etkinliğine önderlik etmeye çalışanların her adımı kıskançlık ve kusur bulma gibi davranışlarla engellenmiştir. Lutherin, Wesley'nin ve diğer reformcuların zamanında bu böyleydi. Günümüzde de böyledir. {1GS 225.2}

Korah ve yandaşları, ışığı reddederek o denli körleşmişlerdi ki Tanrı'nın gücünün çarpıcı belirtileri onları ikna etmeye yetmez hale gelmişti. Bu belirtileri insan ya da Şeytan kaynaklı güçlere bağlıyorlardı. Halk da aynı şeyi yapmıştı. Tanrfnın hoşnutsuzluğunu gösteren açık kanıtlara rağmen O'nun yargısını Şeytan'a bağlamışlar, Musa ve Harun'un iyi ve kutsal adamları öldürdüğünü söylemişlerdi. Böylece Kutsal Ruh'a karşı günah işlemişlerdi. Mesih şöyle demişti: "İnsanoğlu'na karşı bir söz söyleyen, bağışlanacak; ama Kutsal Ruh'a karşı bir söz söyleyen, ne bu çağda ne de gelecek çağda bağışlana-caktır" (Matta 12:32). Tanrı, Kutsal Ruh aracılığıyla insanla iletişim kurar. Bunun Şeytan'dan geldiğini söyleyerek reddedenler, kendi canlarıyla gökler arasındaki iletişim kanalını kapatmış olurlar. {1GS 225.3}

Kutsal Ruh'un etkinliği reddedilirse, Tanrfnın o kişi için yapacak bir şeyi kalmamış demektir. Günah işleyen kişi kendisini Tanrı'dan koparmıştır ve bunu kendi başına onarması mümkün değildir. Tanrfnın bu durumdaki buyruğu şudur: "Bırak onu" (Hoşea 4:17). "Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban yoktur; sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek olan kızgın ateş var-dır" (İbraniler 10:26,27). {1GS 225.4}

Bölüm 36: Kırk Yıl Çölde Dolaşmak

İsrail halkı kırk yıl boyunca çölün belirsizliği içinde kayboldular. Kadeş'teki isyan sırasında Tanrı'yı reddetmişler, Tanrı da bir süre için onları reddetmişti. Halk, Tanrı'nın antlaşmasına sadık kalmamıştı, bu yüzden antlaşmanın işareti olan sünnet töreni yapılmayacaktı. Köle oldukları ülkeye dönme arzuları onların özgürlüğe layık olmadığını gösteriyordu. Üstelik, tutsaklıktan kurtuluşlarını anmak için düzenlenen Fısıh bayramı da kutlanmayacaktı. {1GS 226.1}

Ancak tapınma çadırındaki hizmetlerin devam etmesi, Tanrı'nın halkını tümüyle bırakmadığını gösteriyordu. Tanrı'nın sağlayışı onların eksiklerini gidermeye devam ediyordu. "Tanrınız Rab el attığınız her işte sizi kutsadı. Bu geniş çölde dolanıp durduğunuz sürece sizi korudu. Tanrınız Rab geçirdiğiniz bu kırk yıl boyunca sizlerleydi ve hiçbir eksiğiniz olmadı" (Tesniye 2:7). Tanrı bu sürgün döneminde İsrail'le ilgilendi. "Onları eğitmek için iyi Ruhun'u verdin. Ağızlarından manı eksiltmedin. Susadıklarında onlara su verdin. Kırk yıl on-ları çölde besledin. Hiç eksikleri olmadı. Ne giysileri eskidi, ne de ayakları şişti" (Nehemya 9:20,21). {1GS 226.2}

Çöl yeni kuşağın terbiye edilmesine yaramıştı. Onları, vaat edilen diyara girmeye hazırlıyordu. {1GS 226.3}

Musa şöyle demişti: "Tanrınız Rab'bin, çocuğunu eğiten bir baba gibi, sizi nasıl eğittiğini anlayın. Tanrınız Rab'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı. Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, Rab'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğ-retmek için yaptı bunu" (Tesniye 8:5,2,3). {1GS 226.4}

"Sıkıntı çektiklerinde O da sıkıntı çekti. Huzurundan çıkan melek onları kurtardı. Sevgisi ve merhametinden ötürü onları kurtardı, geçmişte onları sürekli yüklenip taşıdı" (Yeşaya 63:9). {1GS 226.5}

Korah'ın isyanı İsrail'de on dört bin kişinin yıkımıyla sonuçlandı. Buna benzer başka durumlarda da tanrısal yetkiye karşı aynı küçümseme ruhunun sergilendiği görülmüştür. {1GS 226.6}

Bir keresinde, Mısır'dan çıkarak İsrail'e eşlik eden karışık kalabalıktan bir kişi, ordugahın kendisine ait olan yerinden ayrılarak İsraillilerin bölgesine girdi ve çadırını oraya kurmaya kalkıştı. Bir İsrailliyle arasında tartışma çıktı. Bunun üzerine olay, hakimlere götürülerek suçlunun aleyhinde karar almaları istendi. {1GS 226.7}

Karara kızan suçlu, hakime lanet okudu ve Tanrı'nın adına küfretti. Sonra da hemen Musa'ya getirildi. Tanrı'nın isteği belli olana kadar adamın bekletilmesine karar verildi. Sonunda Tanrı hükmünü verdi. Küfürbaz adam ordugahın dışına çıkarılarak orada taşlandı.

Günaha tanıklık edenler, adamın başı üzerine ellerini koydular ve böylece tanıklığın ne denli önemli olduğunu gösterdiler. Sonra da halkın gözü önünde ilk taşlar atılmaya başlandı. (Bkz. Levililer 24:14; Tesniye 17:7). {1GS 227.1}

Sept Yasasını Çiğneyenler Taşlanmalı mı?

Bu adamın günahı cezasız bırakılsaydı, başkaları da ahlaksızlığa düşmek için cesaret bulacaktı. En sonunda da birçok insan yıkıma sürüklenecekti. {1GS 227.2}

Mısır'dan İsraillilerle birlikte çıkan karışık kalabalık putperestliği reddedip gerçek Tanrı'ya tapındıklarını iddia etmişlerdi. Buna rağmen, putperestlik ve saygısızlıkla az ya da çok lekelenmişlerdi. {1GS 227.3}

Bir süre sonra Sept yasası çiğnendi. Rab'bin İsrail'i mirastan yoksun bırakacağını duyurması isyan ruhunun oluşmasına yol açmıştı. Kenan'dan dışlandığı için kızgınlık duyan ve Tanrı'nın yasasına meydan okumaya karar veren bir adam Sept günü odun toplamaya çıktı. Çöldeki yolculuk sırasında yedinci gün ateş yakılması yasaklanmıştı. Kenan diyarında bu yasak geçerli olmayacaktı, ama çölde ısınmak için ateşe ihtiyaç yoktu. Bu adamın yaptığı, dördüncü buyruğu bile bile çiğnemekti; bu küstahça bir günahtı. {1GS 227.4}

Bu olay Musa tarafından Rab'bin huzuruna getirildi ve Rab ona ne yapacağını söyledi: "O adam öldürülmeli. Bütün topluluk ordugahın dışında onu taşa tutsun" (Sayılar 15:35). Küfür etmenin ve Sept yasasını çiğnemenin cezası aynıydı. Tanrının yetkisini küçümsemenin her biçimi aynı cezaya çarptırılmaktadır. {1GS 227.5}

Yahudi olup da Sept yasasını reddedenler, ölüm cezasının da uygulanması gerektiğini söylüyorlar. Ama Tanrı Sept yasasını çiğneyen adamla küfür eden adamı aynı cezaya çarptırmıştır. Tanrı, yasasını çiğneyenleri şimdi hemen cezalandırmasa bile son yargı gününde bunu yapanların cezası ölüm olacaktır. {1GS 227.6}

Halk, kırk yıl çölde dolaşırken man mucizesi sayesinde her hafta Sept yasasını anımsamalıydı. Buna rağmen Tanrı, peygamber aracılığıyla, "Şabat günlerimi de büsbütün küçümsediler" dedi (Hezekiel 20:13-24). İlk kuşağın vaat edilen ülkeye alınmamasının nedenlerinden biri budur. {1GS 228.1}

Çöldeki yolculuğun sonunda halk Kadeş'te konakladı (Sayılar 20:1). Kızıldeniz kıyılarından sevinçle yola çıkan halk çölde bir ömür tüketmiştir. Mısır'dan büyük ümitlerle çıkan milyonlarca insanın kaderi böyle olmuştur. Günah onların dudaklarından bereket kasesini alıp götürmüştür. Acaba sonraki kuşak bundan ders alacak mıdır? {1GS 228.2}

Bölüm 37: Musa, Kenan Sınırında Başarısızlığa Uğruyor

Bu bölüm Sayılar 20:1-13'e dayanmaktadır.

Horev'de çatlayan kayadan İsrail'i çölde tazeleyen yaşam ırmağı akmıştı. Çöldeki yolculuk sırasında halk ne zaman ihtiyaç duysa, ordugahın yanından mucizevi sular fışkırdı. {1GS 229.1}

İsrail için yaşam veren bu suyun kaynağı Mesih'ti. "Hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler, ve o kaya Mesih'ti" (l.Korintliler 10:4). Mesih hem gelip geçici ihtiyaçların hem ruhsal bereketlerin kaynağıdır. "Onları çöllerden geçirirken susuzluk çekmediler, onlar için sular akıttı kayadan, kayayı yardı, sular fışkırdı." "Kayayı yardı, sular fışkırdı, çorak topraklarda bir ırmak gibi aktı" (Yeşaya 48:21; Mezmur 105:41). {1GS 229.2}

Vurularak çatlayan kayadan nasıl yaşam suları aktıysa, Mesih de kaybolan insanlığa kurtuluşu ulaştırmak için günahlarımız uğruna Tanrı tarafından vuruldu (Yeşaya 53:4,5). Kayaya nasıl bir kez vurulduysa, Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. Kurtarıcımızın bir kez daha kurban edilmesine gerek yoktur. O'nun lütfunu arayanların, bunu İsa'nın adında dilemeleri yeterlidir. O'nun yaşam veren kanı bizi tazelemek amacıyla akmaktadır. {1GS 229.3}

İbrani halkı Kadeş'e varmadan hemen önce yıllardan beri ordugahın yanında fışkıran yaşam suyu kesildi. Rab, kendisine güvenecekler mi yoksa babaları gibi inançsızlık mı edecekler diye onları sınamak istemişti. {1GS 229.4}

Halk artık Kenan'ın tepelerini görebiliyordu. Kenan'a varmak için Edom'dan geçmeliydiler. Musa'ya şöyle bir buyruk verilmişti: "Seir'de yaşayan kardeşlerinizin, Esavoğulları'mn ülkesinden geçeceksiniz. Sizden korkacaklar. Çok dikkatli davranın. Onları savaşa kışkırtmayın. Size onların ülkesinden hiçbir toprak parçası, ayağınızı basacak bir yer bile vermeyeceğim. Çünkü Seir dağlık bölgesini mülk olarak Esav'a verdim. Yiyeceklerinizi, içeceklerinizi onlardan para karşılığında alacaksınız" (Tesniye 2:4-6). {1GS 229.5}

Bu buyruklar, su stoklarının neden tükendiğini açıklıyordu. İyi sulanan, verimli bir ülkeden geçeceklerdi. Dolayısıyla mucizevi suyun kesilmesi bir sevinç kaynağı olmalı, çöldeki yolculuğun son bulduğunun işareti olarak kabul edilmeliydi. {1GS 229.6}

Ne var ki halk, Tanrı'nın kendilerini Kenan'a getireceğine dair tüm umutlarını yitirmişlerdi. Bu nedenle hala çöldeki bereketlerin devamını istiyorlardı. {1GS 230.1}

Halk Edom'a varmadan önce su kesildi. Dolayısıyla, gözün gördüğüyle değil imanla yürüme fırsatı için kısa bir süre vardı. Ancak babalarındaki ruh onlarda da oluştu. Bu kadar yıldır eksiklerini karşılayan Tanrı'nın elini unuttular. Yardım için O'na dönmek yerine

çaresizlikle söylenip durdular. Musa'ya, "Keşke kardeşlerimiz (Korah ve yandaşları) Rab'bin önünde öldüğünde biz de ölseydik!" diye çıkıştılar. {1GS 230.2}

Musa ve Harun tapınma çadırının girişine giderek yere kapandılar. Rab Musa'ya, "Değneği al" dedi, "Sen ve ağabeyin Harun topluluğu toplayın. Halkın gözü önünde su fışkırması için kayaya buyruk verin. Onlar da hayvanları da içsin diye kayadan onlara su çıkaracaksınız." {1GS 230.3}

İki kardeş artık yaşlanmıştı. İsrail'in isyanlarına yıllarca göğüs germişlerdi. Ama artık Musa'nın sabrı taşmaya başlamıştı. "Ey siz, baş kaldıranlar, beni dinleyin!" dedi, "Bu kayadan size su çıkaralım mı?" Musa, Tanrı'nın istediği gibi kayaya seslenmek yerine değneğiyle iki kez vurdu. {1GS 230.4}

Gerçi kayadan bol miktarda su aktı, ama yapılan yanlış büyüktü. Musa kızgınlıkla, "Ey siz, baş kaldıranlar" demişti. Bu suçlama gerçekti, ama gerçeğin bile hırs ve sabırsızlıkla söylenmemesi gereklidir. Musa onları suçladığı zaman Tanrı'nın Ruhunu kederlendirmiş oldu. İçindeki öz denetim yoksunluğu ortaya çıktı. Böylece insanlara, Musa'nın geçmişte izlediği yolun gerçekten de Tanrı'nın yönlendirişine uygun olup olmadığını sorgulama fırsatı verildi. Halkın eline Tanrı'nın kulu aracılığıyla yapılan azarlamayı reddetmek için bir koz geçti. {1GS 230.5}

Musa Tanrı'ya Güvenmedi

Musa Tanrıya güvensizlik gösterdi. "Bu kayadan size su çıkaralım mı?" diye sorarak, Rab'bin, vaat ettiğini gerçekten yapacağını sorgulamış oldular. Rab iki kardeşe şöyle dedi: "Madem İsraillilerin gözü önünde beni kutsayacak kadar bana güvenmediniz, bu topluluğu kendilerine vereceğim ülkeye de götürmeyeceksiniz." Yaşam suyu kesildiği zaman halkın isyanı yüzünden Tanrı'nın vaadine duydukları imanları da sarsılmıştı. İlk kuşak inançsızlık yüzünden çölde yok olmaya mahkum edilmişti. Bu kuşağa da aynısı mı olacaktı? {1GS 230.6}

Yorgun düşen ve cesaretleri kırılan Musa'yla Harun, halkta baskın çıkan duyguyla mücadele etmek için hiçbir gayret göstermediler. Konuyu halkın önüne öyle bir ışıkta getirebilirlerdi ki, hepsi sınavı geçebilirdi. Böylece söylenmeleri ve yakınmaları çok önceden bastırabilirler ve büyük kötülüklerin önüne geçebilirlerdi. {1GS 231.1}

Mesih'i simgeleyen kayaya bir kez vurulmuştu. Aynı şekilde Mesih de sadece bir kez sunulacaktı. Tıpkı İsa'nın adında bereketleri dilemenin yeterli olacağı gibi kayaya seslenmek de yeterli olacaktı. Kayaya iki kez vurdukları zaman Mesih'le ilgili bu güzel mecazın anlamı kayboldu. {1GS 231.2}

Üstelik, Musa ve Harun yalnızca Tanrı'ya ait olan güce sahip olduklarını varsaydılar. Oysa İsrail'in önderleri, halkın Tanrı'ya saygısını, O'nun gücüne ve iyiliğine imanlarını artırmak için bu olayı bir fırsat olarak kullanabilirlerdi. Öfkeyle, "Bu kayadan size su

çıkaralım mı?" dediklerinde kendilerini Tanrı'nın yerine koymuş oldular. Musa, her şeye gücü yeten yardımcıyı unutup sicilini insan zayıflığıyla lekeledi. Görevinin sonuna kadar kararlı ve özverili durması gereken Musa, son adımda yenik düştü. {1GS 231.3}

Tanrı bu kez Musa'yı ve Harun'u bu derece kışkırtanları yargılamadı. Bütün ceza önderlere verildi. Musa ve Harun mağdur bırakılmaya razı oldular; halkın kendilerine değil, Tanrı'ya söylendiğini gözden kaçırdılar. Kendilerine güvendikleri için günaha düştüler ve halka suçluluklarını gösteremediler. {1GS 231.4}

Bu yüzden her ikisi de Ürdün ırmağını geçmeden ölmeye mahkum edildiler. Günahları kasıtlı değildi; ani bir ayartıya yenik düşmüşlerdi. Bu nedenle hemen pişmanlık duydular. Rab tövbelerini kabul etti, ama günahlarını cezasız bırakmadı. Çünkü halka büyük bir zarar verebilirdi. {1GS 231.5}

Musa halka, Tanrıyı yüceltmede başarısız olduğundan ötürü onları vaat edilen ülkeye götüremeyeceğini söyledi. Kendisine verilen cezaya dikkat çekerek söylenmelerinin ne gibi yargılara yol açabileceğini gösterdi. Cezanın kalkınası için Tanrı'ya yalvardığını, ama reddedildiğini anlattı. {1GS 231.6}

Musa yol boyunca onlara, "Siz Tanrıya çıkışıyorsunuz. Sizi Mısır'dan kurtaran O'dur, ben değilim" diyordu. Ancak, "Size su çıkaralım mı?" sözleri onların suçlamasını ve yakınmalarını haklı çıkarıyordu. Rab, böyle bir izlenime izin vermemek için Musa'nın vaat edilen ülkeye girmesini yasakladı. Burada Rab, halkın asıl önderinin Musa olmadığını açıkça ortaya koymuş oluyordu. Rab şöyle demişti: "Yolda sizi koruması, hazırladığım yere götürmesi için önünüzden bir melek gönderiyorum. Ona dikkat edin, sözünü dinleyin, baş kaldırmayın. Çünkü beni temsil ettiği için başkaldırınızı bağışlamaz" (Çıkış 23:20,21). {1GS 231.7}

Musa'nın ve Harun'un Günahı Neden Cezalandırılmalıydı

Musa'nın günahı bütün topluluğa bildirildi. Eğer bu konuda hafif davranılsaydı, sorumluluk sahiplerinin sabırsızlıklarının mazur görülebileceği izlenimi doğacaktı. Ama tek bir günah yüzünden Musa ve Harun'un Kenan'a girmeyeceği anlaşılışınca halk Tanrı'nın insanlar arasında ayrım yapmadığını anladı. {1GS 232.1}

Gelecekte yaşayacak olan insanlar da göklerin Tanrısının herkese eşit baktığını ve hiçbir durumda günahı haklı çıkarmadığınTanrı'nın görmeliydiler. Tanrı'nın iyiliği ve sevgisi evrenin esenliğini ve mutluluğunu zedeleyen günahı ölümcül bir kötülük olarak görüp onunla uğraşmasını gerektirir. {1GS 232.2}

Tanrı, halkının daha büyük suçlarını bağışlamıştı, ama önderlerin günahına aynı tepkiyi gösteremezdi. Tanrı Musa'yı yeryüzündeki bütün insanlardan daha çok onurlandırdı. Musa'nın bu denli çok ışığa ve bilgiye sahip olması, onun günahını daha da ciddileştiriyordu. Geçmişteki sadakat, şu anki kusuru bağışlatamaz. Kişiye verilen ışık ve

tanınan ayrıcalıklar ne denli büyük olursa, başarısızlığı da o denli ağır bir cezayı gerektirecektir. {1GS 232.3}

Musa'nın günahının tam olarak ne olduğuna bakalım: "Çünkü onu sinirlendirdiler, O da düşünmeden konuştu" (Mezmur 106:33). İnsan gözünde bu hafif bir şey olabilir. Ama Tanrı, en sadık ve saygın kulunda bile günaha karşı aynı ciddiyetle mücadele etmektedir. Kendimizi yüceltmek ya da kardeşlerimizi yargılamak, Tanrıyı hoşnutsuz eder. Kişinin konumu ne denli önemliyse, o denli sabırlı ve alçakgönüllü olmaya adanmalıdır. {1GS 232.4}

Sorumluluk sahibi olanlar, Tanrı'ya ait olan yüceliği kendilerine ayırırlarsa, Şeytan bir zafer kazanmış olur. Doğamızın her alanı ve yüreğimizin her eğilimi an ve an Tanrı'nın Ruhunun denetimi altında olmalıdır. Bu yüzden kişiye verilen ışık ne denli büyük, Tanrı'nın onun üzerindeki lütfu ne denli bol olursa olsun, her zaman alçakgönüllü yaşamalı ve Tanrı'nın her ayartıyı denetlemesine imanla izin vermelidir. {1GS 232.5}

Musa'nın üzerindeki yükler çok büyüktü. Musa kadar şiddetle denenen çok az kişi vardır. Ama bu onun günahına mazeret oluşturmamaktadır. Üzerimizdeki baskı ne kadar büyük olursa olsun, günah bizim kendi eylemimizdir. Yeryüzünün ya da cehennemin kimseye kötülük işletme gücü yoktur. Saldırı ne denli şiddetli ve beklenmedik olursa olsun Tanrı bize yardım sağlamıştır ve O'nun gücüyle zafer kazanmamız mümkündür. {1GS 233.1}

Bölüm 38: Neden Edom'un Çevresinden Geçildi?

Bu bölüm Sayılar 20:14-29; 21:1-9.

İsrail'in Kadeş'te konakladığı yer Edom sınırlarından uzak değildi. Hem Musa hem de halk bu ülkeden geçerek vaat edilen ülkeye gitmek istiyorlardı. Edom kralına şu bildiriyi yolladılar: {1GS 234.1}

"Kardeşin İsrail şöyle diyor: 'Başımıza gelen güçlükleri biliyorsun. Atalarımız Mısır'a gitmişler. Orada uzun yıllar yaşadık. Mısırlılar atalarımıza da bize de kötü davrandılar. Ama biz Rab'be yakarınca, yakarışımızı işitti. Bir melek gönderip bizi Mısır'dan çıkardı. Şimdi senin sınırına yakın bir kent olan Kadeş'teyiz. İzin ver, ülkenden geçelim. Tarlalardan, bağlardan geçmeyeceğiz, hiçbir kuyudan da su içmeyeceğiz. Sınırından geçinceye dek, sağa sola sapmadan Kral yolundan yolumuza devam edeceğiz.'" {1GS 234.2}

Bu nazik ricaya tehdit edici bir karşılık geldi: Edom Kralı, "Ülkemden geçmeyeceksiniz!" diye yanıtladı, "Geçmeye kalkışırsanız kılıçla karşınıza çıkarım." {1GS 234.3}

İsrailliler, "Yol boyunca geçip gideceğiz" dediler, "Eğer biz ya da hayvanlarımız suyundan içersek karşılığını öderiz. Yürüyüp geçmek için senden izin istiyoruz, hepsi bu." Edom Kralı yine, "Geçmeyeceksiniz!" yanıtını verdi. Edomlular İsraillilere saldırmak üzere kalabalık ve güçlü bir orduyla yola çıktılar. Edom Kralı ülkesinden geçmelerine izin vermeyince, İsrailliler dönüp ondan uzaklaştılar. {1GS 234.4}

Halk Tanrı'ya güvenseydi, Rab'bin ordusunun önderi onları Edom'dan geçirecekti. Ülkenin sakinleri de düşmanlık göstermek yerine lütfederlerdi. Ancak İsrailliler, Tanrı'nın sözü doğrultusunda hareket etmediler ve altın fırsatı kaçırdılar. En sonunda krala ricalarını ilettikleri zaman reddedildiler. Halk Mısır'dan çıktığından beri Şeytan, Kenan'a girmelerine engel olmak için yollarını kapatmaya çalışıyordu. Halk inançsızlığı yüzünden buna kapı açtı. {1GS 234.5}

Tanrı, çocuklarına ilerlemelerini söylediğinde Şeytan, tereddüt ederek gecikmeleri ve böylece Rab'bi hoşnutsuz etmeleri için onları ayartır. Halkın arasında çekişme, yakınma ya da inançsızlık oluşturmaya çalışır. Onları Tanrı'nın bereketlerinden yoksun bırakmaya çalışır. Tanrı'nın kulları dakik olmalı, Şeytan'a yenik düşmemek için zaman kaybetmemelidir. {1GS 234.6}

Edomlular, İbrahim'in ve İshak'ın soyundan geliyordu. Tanrı bu kullarının hatırı için Edomlulara Seir dağlığını vermişti. Günah yüzünden Tanrı'nın merhametinden yoksun kalmadıkları sürece orada rahatsız edilmemeliydiler. İbraniler, günah sınırlarını aşan Kenan sakinlerini tümüyle yok edeceklerdi, ama Edomlular hala o sınırı aşmamışlardı. Tanrı, yargısını sergileyene dek merhamet göstermeye devam eder. {1GS 234.7}

İsrailliler hem o zaman hem de gelecekte bu yasağın intikamını almamalıydılar. Edom ülkesinin herhangi bir yöresini ele geçirmeyi düşünmemeliydiler. Tanrı onlara iyi bir miras vermişti, ama yeryüzünün yalnızca kendilerine ait olduğunu düşünüp başkalarını dışlamamalıydılar. Edomlulara haksızlık yapmamaya gayret etmeliydiler. Edomlularla ticaret yaparken adil olmaya özen göstermeliydiler. Tanrı onları kutsamış ve hiçbir eksikleri olmayacağını söylemişti. Tanrı'nın zengin kaynakları vardır. Halk, "Komşunu kendin gibi seveceksin" ilkesine uyacaktı. {1GS 235.1}

Halk Tanrfnın amaçladığı gibi Edom'dan geçseydi, ülkenin sakinleri kutsanacaktı. Tanrfnın halkını tanıyacaklar, O'nu sevenlerin ve O'ndan korkanların ne büyük bir bolluğa kavuştuğunu öğreneceklerdi. Ancak İsrail'in imansızlığı buna engel oldu. Yeniden çöle döndüler ve susuzluklarını mucizevi bir kaynaktan giderdiler. Tanrı'ya güvenselerdi, buna artık gerek kalmayacaktı. {1GS 235.2}

Harun Musa'nın Kollarında Ölüyor

İsrail halkı, Edom'un yeşil tepelerini ve vadilerini gördükten sonra yine kuru çöle geri döndü. Bu kasvetli ıssızlığın karşısında Hor dağı vardı; Harun burada ölecek ve gömülecekti. İsrailliler bu dağa geldiklerinde Tanrı Musa'ya buyruk verdi: {1GS 235.3}

"Harun'la oğlu Elazar'ı Hor Dağı'na çıkar. Harun'un kâhinlik giysilerini üzerinden çıkarıp oğlu Elazar'a giydir. Harun orada ölüp atalarına kavuşacak" (Sayılar 20:25,26). {1GS 235.4}

İki yaşlı adam, Elazar'la birlikte dağa tırmanmaya başladılar. Musa'nın ve Harun'un saçları beyazlamıştı. Uzun ve olaylı yaşamları insanlığın tadabileceği en derin sınavlara ve en büyük onurlara sahne olmuştu. Tanrı onlara güç vermiş, yüceltmiş ve saygınlık kazandırmıştı. Çehrelerinde düşünsel gücün, kararlılığın, soyluluğun ve sevginin izleri vardı. {1GS 235.5}

Yıllar boyunca sayısız tehlikelere birlikte göğüs germişlerdi, ama artık birbirlerinden ayrılma zamanı gelmişti. Yavaş yavaş hareket ettiler, çünkü birlikte geçirdikleri her anın bir değeri vardı. Yokuş sarp ve zorluydu. Mola verdikleri zaman geçmişten ve gelecekten söz ediyorlardı. Önlerinde çölün boşluğu vardı. Aşağıda İsrail halkının ordugahı görülüyordu. Bu seçilmiş adamlar halkın refahı için ömürlerini tüketmiş ve büyük özverilerde bulunmuşlardı. Edom dağlarının ötesinde bir yerde vaat edilen ülkeye giden yol vardı. Musa ve Harun o ülkenin bereketlerine kavuşacaklardı. Onları atalarının mirasından alıkoyan kusurları düşününce çehrelerini hüzün kapladı. {1GS 235.6}

Harun'un İsrail için görevi son bulmuştu. Kırk yıl kadar önce, Harun seksen üç yaşındayken Tanrı onu Musa'yla birlikte büyük görev için çağırmıştı. İbrani orduları Amaleklilerle savaşırlarken Harun, Musa'nın ellerini kaldırmıştı. Harun Sina Dağı'na çıkarak Tanrı'nın yüceliğine tanık olmuştu. Rab ona başkahinlik görevi vermişti. Korah'ı ve yandaşlarını yok ederken onu bu görevde tutmuştu. Harun'un iki oğlu Tanrı'nın açık

buyruğunu çiğnedikleri için yok edil-mişti. Harun buna rağmen isyan etmemiş ve yakınmamıştı. {1GS 236.1}

Ancak Harun'un soylu yaşamı, halkın tutkularına teslim olarak Sina'daki altın buzağıyı yapmasıyla lekelenmişti. Miryam'ın Musa hakkındaki olumsuz konuşmalarına katılması da başka bir kusuruydu. Ayrıca Musa'yla birlikte Rab'bin Kadeş'teki buyruğunu çiğnemişti. {1GS 236.2}

Harun göğsünde İsrail oymaklarının adını taşıyordu. Halka Tanrı'nın isteğini iletiyordu. Kefaret gününde En Kutsal Yere giriyor ve İsrail için aracılık ediyordu. Harun'un Kadeş'teki günahını bu denli ciddi kılan, Harun'un kutsal görevinin yüceliğiydi. {1GS 236.3}

Musa büyük bir kederle Harun'un giysilerini çıkardı ve Elazar'a giydirdi. Harun'un yerini Elazar alacaktı. Harun Kadeş'teki günahı yüzünden Kenan'da başkahinlik yapmaktan ve ülkedeki ilk kurbanı sunmaktan yoksun bırakıldı. Musa halkı Kenan sınırlarına götürecek, ama oraya girmeyecekti. Tanrı'nın bu kulları Kadeş'teki yakınmalara katlanabilseydi, gelecekleri ne denli farklı olurdu! Yanlış bir davranışın tamiri olmadı. Bir anlık ayartıya ya da düşüncesizliğe kapılma-nın bedeli bir ömrün emeği olabilir. {1GS 236.4}

Halk büyük kalabalığa baktığında, Mısır'dan çıkan hemen bütün yetişkinlerin çölde can verdiğini gördü. Musa ve Harun'un giydiği hükmü hatırladılar. Bazıları Hor dağının doruğuna yapılan gizemli yolculuğun farkındaydılar. Acı dolu anılarla kendilerini suçladılar. {1GS 236.5}

Harun'un Ölümünden Alınacak Dersler

Musa ve Elazar'ın dağdan yavaş yavaş indikleri görüldü. Elazarın üzerinde kahinlik giysileri vardı; babasının kutsal görevini onun üstlendiği anlaşılıyordu. Halk toplanırken Musa onlara Harun'un nasıl öldüğünü ve gömüldüğünü anlattı. Halk yas tutarak ağıt yakmaya başladı. "Harun'un öldüğünü öğrenince bütün İsrail halkı onun için otuz gün yas tuttu." {1GS 237.1}

Kutsal Yazılar bu olayı yalın bir dille aktarmaktadır: "Harun orada, dağın tepesinde öldü" (Tesniye 10:6). Çağımızda yüksek mevkide olan bir kişinin cenazesi abartılı gösterilere sahne olmaktadır. Oysa Harun öldüğü zaman yanında gömülmesine eşlik eden iki kişi vardı. O ıssız mezar İsrail'den sonsuza dek saklandı. Bedenleri, toprağa emanet ederken yapılan abartılı gösteriler ve masraflar Tanrı'yı onurlandırmaz. {1GS 237.2}

Harun'un ölümü Musa'ya, onun kendi ölümünün yakın olduğunu hatırlattı. Uzun yıllar boyunca sevincini ve kederini paylaşan sevgili arkadaşını yitiren Musa artık yalnız çalışmalıydı. Ama Tanrı'nın, kendisinin arkadaşı olduğunu biliyordu, bu yüzden O'na daha çok güvenmeye başladı. {1GS 237.3}

İsrailliler Hor dağından ayrıldıktan kısa bir süre sonra Kenan krallarından biri olan Arad'la savaşıp gerilerken Tanrı'dan yardım istediler. Tanrı düşmanlarını kovdu. Ne var ki; minnettar olması gereken halk kibirlenip kendilerine güvendiler. {1GS 237.4}

Halk güneye doğru yolculuk ederek gölgeden ve bitki örtüsünden yoksun kurak bir vadiden geçtiler. Yoruldular ve susadılar. İman ve sabır sınavında yine başarısız oldular. Karanlıkta kalarak Tanrı'dan daha çok uzaklaştılar. Kadeş'te susuz kaldıkları zaman yakınmak yerine iman etselerdi, Edom ülkesinden geçeceklerdi. Bu gerçeği yine göz ardı ettiler. Tanrı ve Musa araya girmeseydi, vaat edilen ülkeyi şimdiye kadar ele geçireceklerini düşünerek övündüler. Tanrı'nın kendilerine yaptığı muameleden gücenerek her şeyden hoşnutsuz oldular. Mısır özgürlükten ve Tanrı'nın onları götürdüğü ülkeden daha fazla arzu edilir görünüyordu. {1GS 237.5}

İmansızlığın Sonuçları

Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda halk sabırsızlandı. Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç yiyecekten de tiksiniyoruz!" {1GS 237.6}

Musa halkın gözleri önüne büyük günahlarını serdi. Tanrı'nın gücü onları korumuştu. "Rab o büyük ve korkunç çölde, zehirli yılanlarla, akreplerle dolu o kurak, susuz toprakta sizi yürüttü. Size sert kayadan su çıkardı" (Tesniye 8:15). Halk yolculuğun tümü boyunca, su, gökten ekmek, esenlik ve güvence bulmuştu. Gündüz vakti bulut, gece vakti ise ateşle yön bulmuşlardı. Kayalıklara tırmanırlarken ve çölün kıvrımlı yollarını aşarken onlara melekler hizmet etmişti. Aralarında zayıf olan yoktu. Ayaklan uzun yolda şişmemiş, giysileri eskimemişti. Tanrı vahşi av hayvanlarını, ormanın ve çölün zehirli sürüngenlerini onlardan uzak tutmuştu. {1GS 238.1}

Tanrı'nın Koruyucu Eli Kalkıyor

Tanrı'nın gücüyle korunduklarından çevrelerindeki sayısız tehlikeyi fark etmemişlerdi. İmansızlıklarına karşılık ölüm bekliyorlardı ve Rab buna izin verdi. Çölde yaşayan zehirli yılanlara, ısırdıklarında şiddetli ateşe ve hızlı ölüme neden olduklarından ateşli yılanlar denirdi. Tanrı'nın korucuyu eli çekildiği zaman halkın büyük çoğunluğu bu zehirli yaratıkların saldırısına uğradı. {1GS 238.2}

Hemen her çadırdan ölü çıktı. Gecenin sessizliği ışınlan kurbanların iç parçalayan çığlıklarıyla bozuluyordu. Herkes yaralılara hizmet etmeye ve henüz ısırılmamış olanları korumaya çalışıyordu. Önceki sıkıntılar ve zorluklar şu andaki acılarının yanında hiç kalıyordu. {1GS 238.3}

Halk Musa'ya gelip günahlarını itiraf eti: "Rab'den ve senden yakınmakla günah işledik. Yalvar da, Rab aramızdan yılanları kaldırsın" dedi. {1GS 238.4}

Tanrı Musa'ya tunçtan bir yılan yapmasını ve onu halk arasında kaldırmasını söyledi. Tunç yılana bakan herkes iyileşecekti. Bu haber halk arasında hızla yayıldı. Birçok kişi ölmüştü. Musa tunç yılanı diktiği zaman bazıları metal bir simgeye bakmanın kendilerini iyileştireceğine inanmadılar; bunlar imansızlıkları yüzünden mahvoldular. {1GS 238.5}

Ancak birçok kişi Tanrfnın sağlayışına iman etti. Babalar, anneler, kardeşler acı çekenlere yardımcı oldular ve onların gözlerini yılana çevirdiler. Bayılan ve ölmekte olanlar bir kez bile bakabilseler, iyileşeceklerdi. {1GS 238.6}

Tunç Yılan Kurtarıcıyı Simgeliyor

Tunç yılanın dikilmesi İsraillilere önemli bir ders veriyordu. Halk kendilerini yaralarındaki zehirden kurtaracak durumda değildi. Onları yalnızca Tanrı iyileştirebilirdi. Sadece Tanrı'nın sağlayışına iman etmeliydiler. Yaşamak için bakmaları yeterliydi. Yılana bakmakla imanlarını göstermiş oluyorlardı. Halk kerametin yılanda olmadığını biliyordu; yılan Mesih'i simgeliyordu. {1GS 239.1}

Halk bu zamana kadar Tanrı'ya sunular getiriyor ve bunların günahlarına kefaret ettiğini hissediyordu. Rab onlara kurbanlarının tunç yılandan daha fazla güçlü olmadığını göstermeye çalışıyordu. Halk gözlerini asıl günah sunusu olan Mesih'e çevirmeliydi. {1GS 239.2}

"Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:14,15). Yeryüzünde yaşayan herkes İblis diye çağrılan eski yılanın ölümcül zehrini almıştır (Esinleme 12:9). Günahın ölümcül etkileri yalnızca Tanrı'nın sağladığı çözümle kaldırılabilir. İsrailliler Tanrı'nın sözünü dinledikleri ve O'nun sağlayışına güvendikleri için canlarını kurtardılar. Aynı şekilde günahlı insan Mesih'e bakacak ve yaşayacaktır. Günahlı insan, Mesih'in kurban oluşuyla sunulan affa iman yoluyla kavuşacaktır. Mesih'in tövbe eden günahkarı iyileştirecek gücü ve erdemi vardır. {1GS 239.3}

Günahlı insan kendisini kurtaramaz; ama kurtuluşa kavuşmak için yapabileceği bir şey vardır: "Bana geleni ben asla kovmam" (Yuhanna 6:37). Bizler Mesih'e gelmeli, tövbe ettiğimizde bizi kabul ederek bağışladığına inanmalıyız. İman Tanrı'nın armağanıdır; ama onu uygulamak bize kalmıştır. İman insanın Tanrı'nın lütfuna ve merhametine bağlanmasıdır. {1GS 239.4}

Birçok kişi kendilerini Tanrı'ya layık kılmak için bir şeyler yapabilecekleri düşüncesine sahiptirler. İsa'nın her şeye yeten Kurtarıcı olduğuna inanarak benliklerine sırt çevirmemişlerdir. Kendi erdemlerimizin bizi kurtarmayacağını bilmeliyiz. Tek kurtuluş ümidimiz Mesih'tir. {1GS 239.5}

Günahlı olduğumuzu gördüğümüzde, Kurtarıcının bize merhamet ettiğini bilmeliyiz. Böyle bir anda bizi davet etmekte, O'na gelip kurtulmamızı istemektedir. {1GS 239.6}

İsraillilerin çoğu göklerden gelen çareden hiçbir medet ummadılar. Tanrı'nın yardımı olmadıkça sonlarının neye benzeyeceğini biliyorlardı, ama gözlerinin feri sönene dek öleceklerine yanıp yakıldılar. Oysa anında iyileşebilirlerdi. Çaresizliğimizi fark ettiğimizde cesaretimizin kırılmasına izin vermemeliyiz; çarmıha gerilen ve ölümden dirilen Kurtarıcıya güvenmeliyiz. Bakın ve yaşayın. İsa kendisine gelen herkesi kurtaracaktır. O'na güvenen hiç kimse mahvolmayacaktır. {1GS 240.1}

Birçok kişi felsefe yollarında gezinerek asla bulamayacakları nedenleri arıyorlar ve Tanrı'nın verdiği kanıtları reddediyorlar. Tanrı iman etmek için yeterli temeli sağlamıştır. Bunu kabul etmeyen bir kişinin zihni karanlıkta kalır. Yılanlar tarafından ısırılanlar, tunç simgeye bakmayıp kuşkulansalar ve sorgulasalardı mahvolurlardı. Bizim üzerimize düşen bakmaktır. İmanla bakmak yaşam verecektir. {1GS 240.2}

Bölüm 39: Başan'ın Ele Geçirilmesi

Bu bölüm Tesniye 2; 3:1-11'e dayanmaktadır.

Edom'un güneyinden geçen İsrailliler, kuzeye doğru dönerek vaat edilen ülkeye yöneldiler. Bu kez geniş ve yüksek bir ovadan geçiyorlardı. Kurak vadiden sonra serin ve tazeleyici esintilerle yürüdüler. Umutlu ve yılmaz bir tavırla ilerlediler. "Bugün Moav topraklarından ve Ar Kenti'nden geçeceksin. Ammonlulara yaklaştığında onlara düşman gözüyle bakma, onları savaşa kışkırtma. Çünkü mülk edinmen için Ammonluların ülkesinden sana hiçbir toprak parçası vermeyeceğim. O ülkeyi mülk olarak Lut soyuna verdim." {1GS 241.1}

İsrail halkı kısa sürede Amorluların ülkesine geldi. Bu güçlü ve savaşçı halk Ürdün'ü aşmış, Moavlılarla savaşmış ve onların topraklarının bir kısmını ele geçirmişti. Halkın Ürdün'e giden yolları doğrudan doğruya oradan geçiyordu. Musa Heşbon kralı Şihon'a dostça bir bildiri gönderdi: "İzin ver, ülkenden geçelim. Dosdoğru ana yoldan, sağa, sola sapmadan geçeceğiz. Yiyeceğimizi, içeceğimizi para karşılığında bize vereceksin. Yeter ki ülkenden geçelim. Seir'de yaşayan Esavoğulları ile Ar Kenti'nde yaşayan Moavlılar sınırlarından geçmemize izin verdiler. Şeria Irmağı'ndan geçip Tanrımız Rab'bin bize vereceği ülkeye gitmemize sen de izin ver." {1GS 241.2}

Kral bu teklifi kesin bir dille reddetti. Amorluların bütün orduları işgalcilere karşı koymak için toplandı. Bu güçlü ordu İsraillilerin yüreğine dehşet salıyordu. Savaş sanatında düşmanlarının üstünlüğü vardı. İnsan gözüyle bakıldığında İsrail'in sonu çabuk gelecek gibi görünüyordu. {1GS 241.3}

Ne var ki Musa, bulut sütununa bakmaya devam etti. Tanrı'nın varlığı hala onlarla birlikteydi. Tanrı savaşa hazırlanmaları için ellerinden geleni yapmalarını söyledi. Düşmanları, İsraillileri alt edeceklerine mutlak gözüyle bakıyordu. Ne var ki bütün orduların önderi olan Rab İsrail'e şöyle dedi: "Haydi kalkın! Arnon Vadisi'nden geçin! İşte Heşbon Kralı Amorlu Sihon'u ve ülkesini elinize teslim ettim. Ona saldırın ve ülkesini mülk edinmeye başlayın. Bugünden başlayarak göğün altındaki uluslara korkunuzu, dehşetinizi salacağım. Haberinizi duyunca korkuyla titreyecekler." {1GS 241.4}

Tanrı Sevgisini Kötü Uluslara Nasıl Gösterdi?

Kenan sınırlarında yaşayan uluslar Tanrı'nın sözüne karşı durmasalardı esirgeneceklerdi. "Soyunun dördüncü kuşağı buraya geri dönecek. Çünkü Amorluların yaptığı kötülükler henüz doruğa varmadı" (Yaratılış 15:16). Tanrı onlara dört yüzyıl süre tanıyarak kendisinin tek gerçek Tanrı olduğunu açıkça gösterdi. Tanrı'nın İsrail'i Mısır'dan çıkarırken yaptığı bütün mucizeler biliniyordu. Bu halklar gerçeği duymuşlardı, ama ışığı reddederek putlarına sarıldılar. {1GS 241.5}

Rab halkını ikinci kez Kenan sınırlarına getirdiği zaman bu putperest uluslara O'nun gücü bir kez daha kanıtlandı. Kral Arad ile Kenanlılar üzerinde kazanılan zafer ve yılanlardan kurtuluş sayesinde Tanrfnın İsrail'le birlikte olduğunu gördüler. İsrailliler yolculukları ve konaklamaları sırasında ne insanlara ne de onların mallarına zarar vermemişlerdi. Amorluların sınırına vardıklarında sadece ülkeden geçmek için izin istediler. Amor kralı bunu reddedip savaş hazırlığına girdiği zaman günahları doruğa ulaşmış oldu. Tanrı artık onları yıkıma uğratacaktı. {1GS 242.1}

İsrailliler Arnon ırmağını geçerek düşmana yaklaştılar. Çarpışma başladı. İsrail zafer kazandı ve kısa sürede Amorluların ülkesini ele geçirdi. Ordular Rab'bi, halkının düşmanlarını alt etmişti. İsrail O'na güvenseydi, aynı şeyi otuz yıl önce de yapacaktı. {1GS 242.2}

İsrail ordusu yeniden ilerlemeye başladı. Kısa bir süre sonra Tanrı'ya imanlarını ve cesaretlerini sınayacak bir ülkeye varacaklardı. Önlerinde, büyük taştan kentleriyle dünyanın hayranlığını kazanmış olan güçlü Başan krallığı duruyordu. Bütün bu kentler yüksek surlarla, kapılarla, sürgülerle sağlamlaştırılmıştı. Evler büyük siyah taşlarla yapılmış ve böylece düşmana karşı korunma sağlanmıştı. Ülke büyük mağaralarla ve kayalardan oluşan kalelerle doluydu. Ülke sakinleri dev bir ırkın çocuklarıydı; güçlü ve yapılıydılar. Çevrelerindeki uluslar arasında zorbalıkları ve zalimlikleriyle ün salmışlardı. Kralları Og ise devlerden oluşan bir ulusta bile iriliğiyle dikkat çekiyordu. {1GS 242.3}

Bulut sütunu ilerlemeye devam etti ve İbrani ordusu Edrei'ye yaklaştı. Og savaş yerini dikkatlice seçmişti. Edrei kenti ovada kesintisiz bir şekilde yükseliyordu ve çevresi keskin kayalıklarla kuşatılmıştı. Kente yaklaşmanın tek yolu dik ve sarp patikalardı. Og'un ordusu yenik düşerse kayaların oyuklarına saklanacaklardı. Yabancıların oralara girmesi olanaksızdı. {1GS 242.4}

Musa Tanrı'ya Güvendi

Başarı kazanacağından emin olan kral geniş bir orduyla ovaya çıktı. İbraniler ordunun başında duran devi gördükleri zaman yürekleri korkuyla doldu. Ama Musa sakin ve kararlıydı. Rab Başan kralıyla ilgili şöyle demişti: "Ondan korkma! Çünkü onu da ordusuyla ülkesini de senin eline teslim ettim. Amorlular'ın Heşbon'da yaşayan Kralı Sihon'a yaptığının aynısını ona da yapacaksın." {1GS 243.1}

Ne büyük devler, ne kayadan kaleler ne de surlu kentler Ordular Rabbinin önünde duramaz. İsrail'in ordusunu yöneten Rab'di. Rab İsrail'in adına zafer kazandı. Dev kral ve ordusu yok edildi, İsrailliler bütün ülkeyi kısa zamanda ele geçirdiler. Böylece kendilerini iğrenç putperestliğe sunan tuhaf bir halk yeryüzünden silinip atıldı. {1GS 243.2}

İsrail'in Ölümcül Hatası

Halkın çoğu İsrail'in çölde kırk yıl dolaşmasına yol açan olayları anımsıyordu. Gözcülerin vaat edilen ülkeyle ilgili haberleri birçok yönden doğruydu. Kentler surluydu ve devlerle doluydu. Ancak halk, babalarının Tanrı'ya güvenmemekle ne denli büyük bir hata yaptığını artık anlayabiliyordu. Babalarının imansızlığı onları vaat edilen ülkeye girmekten alıkoydu. {1GS 243.3}

Tanrı halkına vaat vermişti; O'nun sözünü dinlerlerse, onlar için savaşacak ve ülkenin sakinlerini kovacaktı. İsrail halkı güçlü düşmanlara, iyi eğitimli ordulara karşı ilerlemek zorundaydı. {1GS 243.4}

Babaları başarısız olmuştu. Ne var ki sınav bu kez daha zordu. Halk Tanrıyı önceden boşa çıkardığı ve sözünü dinlemediği için bu kez daha büyük zorluklarla karşılaşmıştı. {1GS 243.5}

Tanrı hala halkını sınamaya devam ediyor. Başarısız olurlarsa, onları yine aynı noktaya getiriyor ve ilkinden daha zor bir sınavdan geçiriyor. {1GS 243.6}

İsrail'in yüce Tanrısı bizim Tanrımızdır. O'na güvenebiliriz; O'nun buyruklarına uyarsak, kendi halkı için nasıl etkin olduysa bizim için de aynı şekilde etkin olacaktır. Önümüzdeki yol bazen zor engellerle tıkanmış gibi görünür. Birçok kişi cesaretini yitirir. Oysa Tanrı ilerlememizi istiyor. Alçakgönüllülükle O'na güvenir ve sözünü dinleyerek yola devam edersek, yüreğimizi dolduran korkular ortadan kaybolacaktır. {1GS 243.7}

Bölüm 40: Balam İsrail'e Lanet Okumaya Çalışıyor

Bu bölüm Sayılar 22-24'e dayanmaktadır.

Kenan'ı hemen ele geçirmeye hazırlanan İsrail, Ürdün'ün Ölüdeniz'le buluşan yöresinde, Moav'ın sınırlarındaki Eriha'nın tam karşısında konakladı. İsrailliler Moavlılara dokunmamışlardı. Ancak Moavlılar komşu ülkelerdeki sıkıntılı gelişmeleri takip ediyorlardı. {1GS 244.1}

Kendilerini rahatsız eden Amorluların bölgesi İbraniler tarafından ele geçirilmişti. Amorluların Moav'dan aldıkları topraklar artık İsrail'in elindeydi. Başan orduları bulut sütunundaki gizemli güce teslim olmuşlar, dev kaleler İbraniler tarafından işgal edilmişti. {1GS 244.2}

Moavlıların İsrail'e saldıracak cesareti yoktu. Ama onlar da Firavun'un yaptığı gibi Tanrı'nın etkinliğine karşı durmak için büyücülüğe başvurmaya karar verdiler. Moav halkı Midyanlılarla yakın bir ilişki içindeydi. Moav kralı Balak, İsraillilere karşı işbirliği önerdi; "Öküz kırda nasıl otu yiyip tüketirse, bu topluluk da çevremizdeki her şeyi yiyip bitirecek." Mezopotamyalı Balam'ın doğaüstü güçlere sahip olduğu biliniyordu; bu adamın ünü Moav'a kadar ulaşmıştı. İsrail'e karşı Balam'ın büyülerinden ve sihirlerinden faydalanmak için haberciler gönderildi. {1GS 244.3}

Haberciler uzun bir yolculuktan sonra Balam'ı buldular ve ona krallarının bildirisini ilettiler: "Mısır'dan çıkıp yeryüzünü kaplayan bir halk yanı başıma yerleşti. Lütfen gel de benden daha güçlü olan bu halka benim için lanet oku. Olur ki, onları yener, ülkeden kovarız. Çünkü senin kutsadığın kişinin kutsanacağını, lanetlediğin kişinin lanetleneceğini biliyorum." {1GS 244.4}

Balam eskiden Tanrı'nın peygamberiydi. Ancak yoldan çıkmış ve kendisini açgözlülüğe kaptırmıştı. Haberciler bunları anlatınca Balam, Balak'ın ödüllerini reddedip adamlarını geri göndermesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ancak, ayartıya teslim oldu ve habercilerin o gece kalmalarını söyleyip Rab'be danışmadan karar veremeyeceğini açıkladı. Balam, kendi lanetinin İsrail'e zarar veremeyeceğini gayet iyi biliyordu. Ama kralın, "senin kutsadığı kişinin kutsanacağını, lanetlediği kişinin lanetleneceğini biliyorum" sözleri gururunu okşamıştı. Pahalı rüşvetler de Balam'ın açgözlülüğünü körüklemişti. Bir yandan Tanrfnın isteğine uyduğunu söylerken diğer yandan Balak'ın arzularına uyum sağlamaya çalıştı. {1GS 244.5}

O gece Tanrfnın meleği Balam'ın ziyaretine gelip onunla konuştu; "Onlarla gitme! Bu halka lanet okuma, onlar kutsanmış halktır." {1GS 244.6}

Günah Şeytan'ın Kontrolüne Kapı Açıyor

Sabah olduğu zaman Balam habercileri gönderdi, ama onlara Rab'bin sözlerini iletmedi. Kazanç kapısı kapandığı için kızgın olduğundan habercilere şöyle dedi: "Ülkenize dönün. Çünkü Rab sizinle gelmeme izin vermiyor." {1GS 245.1}

Kutsal Kitap Balam'ı şöyle tanımlıyor: "Haksızlıkla elde ettiği kazancı seven Beor oğlu Balam" (2.Petrus 2:15). Açgözlülük Balam'ı çıkarcı yapmıştı; Şeytan bu kusur sayesinde Balam'ı tümüyle ele geçirdi. Ayartıcı, insanları Tanrı'nın hizmetinden alıkoymak için dünyasal kazancı ve saygınlığı kullanmaktadır. Birçok kişi bu yolla namus yolundan çıkmıştır. Yanlış bir adım, ikinci yanlış adımı kolaylaştırır. İnsanlar kendilerini para hırsına ve güç tutkusuna bir kez kaptırdılar mı en korkunç şeyleri bile yapabilirler. Birçok kişi kısa süre için na-mus yolundan ayrılıp sonra istedikleri zaman tekrar dönebileceklerini söyleyerek kendilerini aldatmaktadır. Böyleleri Şeytan'ın tuzağına düşmekte ve oradan nadiren kurtulabilmektedir. {1GS 245.2}

Haberciler Balak'a peygamberin olumsuz yanıtını ilettikleri zaman bunun Tanrı'dan kaynaklandığına dair ayrıntıya girmediler. Balam'ın bu kararının daha zengin armağanlar beklentisinden kaynaklandığını düşünen kral, daha bol ve onurlu armağanlar gönderdi. Balam'ın her türlü dileği yerine getirilecekti; "Lütfen yanıma gelmene engel olan hiçbir şeye izin verme. Çünkü seni fazlasıyla ödüllendireceğim, ne istersen yapacağım. Ne olur, gel, benim için bu halka lanet oku." {1GS 245.3}

Balam bu teklife karşılık onurlu bir cevap verdi. Ne altın ne de gümüş Tanrı'nın isteğine karşı gelmesini sağlayamazdı. Ama bir yandan, kralın ricasını yerine getirmeye can atıyordu. Tanrı'nın isteği kendisine bildirilmiş olduğu halde habercileri bekletip yeniden Tanrı'ya danıştı. {1GS 245.4}

O gece Rab Balama gördündü ve şöyle dedi: "Madem bu adamlar seni çağırmaya gelmiş, onlarla git; ancak sana ne söylersem onu yap." Bu kez Rab, Balam'ın kendi yolundan gitmesine izin verdi, çünkü Balam kararlıydı; kendi yolunu çizmiş sonra da bunu Rab'be onaylatmaya çalışmıştı. {1GS 245.5}

Günümüzde Balam'ın yolundan giden binlerce kişi vardır. Görevleri Kutsal Kitap'ta açıkça belirtildiği gibi akıl ve koşullar da bunu onaylamaktadır. Ancak bütün bu kanıtlar onların kendi eğilimlerine aykırı düştüğü için farklı bir yol çizerler ve Tanrı'ya hala görevlerini sorarlar. Uzun uzun dua edip ışık ararlar. Ama Tanrı'yla oyun oynanmaz. Tanrı bu tür insanları kendi arzularına teslim eder ve bunun sonucuna katlanmalarına izin verir. "Ama halkım sesimi dinlemedi, İsrail bana boyun eğmek istemedi. Ben de onları inatçı yürekleriyle baş başa bıraktım, bildikleri gibi yaşasınlar diye" (Mezmur 81:11,12). Bir kişi ne yapması gerektiğini bildiği halde bundan kurtulmak için dua ederek Tanrı'ya yönelmemelidir. {1GS 246.1}

Eşek Peygamberden Daha İyi Görüyor

Moav'dan gelen haberciler, Balam'ın yine olumsuz yanıt vereceğini düşünerek geri dönüyorlar. Böylece Balam'ın, Balak'ın ricasına teslim olması için hiçbir neden kalmıyor. Ama Balam armağanları gözüne koyduğundan eşeğine binerek yola koyuluyor. {1GS 246.2}

Tanrı onun gidişine öfkelendi. Rab'bin meleği engel olmak için yoluna dikildi. Balam eşeğine binmişti, yanında iki uşağı vardı. Eşek, yalın kılıç yolda durmakta olan Rab'bin meleğini görünce, yoldan sapıp tarlaya girdi. Balam yola döndürmek için eşeği dövdü. Rab'bin meleği iki bağın arasında iki yanı duvarlı dar bir yolda durdu. Eşek Rab'bin meleğini görünce duvara sıkıştı, Balam'ın ayağını ezdi. Balam eşeği yine dövdü. Rab'bin meleği ilerledi, sağa sola dönüşü olmayan dar bir yerde durdu. Eşek Rab'bin meleğini görünce, Balam'ın altında yıkıldı. Balam öfkelendi, değneğiyle eşeği dövdü. Bunun üzerine Rab eşeği konuşturdu. Eşek Balam'a, "Sana ne yaptım ki, üç kez beni böyle dövdün?" diye sordu. Balam, "Benimle alay ediyorsun" diye yanıtladı, "Elimde kılıç olsaydı, seni hemen öldürürdüm." {1GS 246.3}

Eşek, "Bugüne dek hep üzerine bindiğin eşek değil miyim ben?" dedi, "Daha önce sana hiç böyle davrandım mı?" Balam, "Hayır" diye yanıtladı. Bundan sonra Rab Balam'ın gözlerini açtı. Balam yalın kılıç yolda durmakta olan Rab'bin meleğini gördü, eğilip yüzüstü yere kapandı. Rab'bin meleği, "Neden üç kez eşeğini dövdün?" diye sordu, "Ben seni engellemeye geldim. Çünkü gittiğin yol seni yıkıma götürüyor. Eşek beni gördü, üç kez önümden saptı. Eğer yoldan sapmasaydı, seni öldürür, onu sağ bırakırdım." {1GS 246.4}

Balam yaşamını zalimlik ettiği zavallı hayvana borçluydu. Rabbin peygamberi olduğunu iddia eden bir kişinin gözlerini öyle bir hırs ve açgözlülük bürümüştü ki hayvanın görebildiği meleği kendisi göremedi. "Bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir." Tanrı'nın yasasını çiğneyerek yasak yollarda yürüyen ve kendilerine engel olmaya çalışan melekleri göremeyen o kadar çok kişi var ki! Tıpkı Balam gibi böyleleri de kendilerini yıkımdan kurtaracak olanlara öfkeleniyorlar. {1GS 247.1}

"Doğru kişi hayvanıyla ilgilenir, ama kötünün sevecenliği bile zalimcedir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 12:10). Birçok kişi hayvanları kötüye kullanmanın ya da ihmal etmenin günah olduğunu bilmiyor. Hayvanlar insanlığa hizmet etmek için yaratılmıştır, ama bu onlara acı çektirmeyi haklı çıkarmaz. Elindeki hayvana acı çektiren kişi ya korkaktır ya da zalim. Birçok kişi zalimliklerinin ortaya çıkacağını bilmiyorlar, aptal hayvanların bunu açıklayamayacağını düşünüyorlar. Oysa böylelerinin gözleri bir açılsa Tanrı'nın meleğinin onlara karşı gökte tanıklık etmek için yanlarında durduğunu görecekler. Tanrı'nın yaratıklarına kötü muamele edenlere Tanrı'nın yargısının açıklanacağı gün geliyor. {1GS 247.2}

Balam İsrail'e Lanet Okumaktan Alıkonuluyor

Balam Tanrı'nın meleğini gördüğü zaman dehşet içinde, "Günah işledim" dedi, "Beni engellemek için yolda dikildiğini anlamadım. Uy-gun görmüyorsan şimdi evime döneyim." Rab onun yolculuğa devam etmesine izin verdi, ama sözlerini tanrısal güç kontrol edecekti. Tanrı Moav'a İbranilerin göklerin koruması altında olduğunu gösterecek, bunu yaparken de Balam'ın lanet etme girişimini kullanacaktı. {1GS 247.3}

Moav kralı, Balam'ın yaklaştığını haber alınca onu karşılamaya çıktı. Zengin armağanlara rağmen Balam'ın gecikmesine şaşırdığını ifade etti. Balam, "İşte şimdi geldim" diye yanıtladı, "Ama ne diyebilirim ki? Ancak Tanrı'nın bana buyurduklarını söyleyeceğim." Balak bu kısıtlamadan rahatsız olmuştu; amacına ulaşmama olasılığı ortaya çıkmıştı. {1GS 247.4}

Balak, Balam'ı 'Baal'ın yüksek yerlerine' çıkararak oradan İbrani halkını gösterdi. İsrailliler yanı başlarında gerçekleşen bütün bu olaylardan habersizdiler. Tanrı'nın varlığının kendilerini gece gündüz nasıl koruduğundan haberleri yoktu. Balam'ın İbraniler'in kurban sunuları hakkında biraz bilgisi vardı; onlar gibi yaparak günahlı amaçlarına ulaşacağını sandı. Yedi sunak dikti ve her birinin üzerinde kurban sundu. Sonra da Tanrı'yla görüşmek amacıyla yüksek bir yere çıktı. {1GS 247.5}

Kral, Moav'ın soyluları ve önderleriyle birlikte kurbanların başında durarak peygamberin dönüşünü bekledi. Balam sonunda geldi ve insanlar nefret edilen İsrailliler hakkında söylenecek sözleri işittiler. {1GS 248.1}

"Balak beni Aram'dan,

Moav Kralı beni doğu dağlarından getirdi.

'Gel, benim için Yakup'a lanet oku' dedi,

'Gel, İsrail'in yıkımını dile.'

Tanrı'nın lanetlemediğini

Ben nasıl lanetlerim?

Rab'bin yıkımını istemediği kişinin yıkımını

Ben nasıl isteyebilirim?

Kim Yakup'un tozunu

Ve İsrail'in dörtte birini sayabilir?" {1GS 248.2}

İsrail'in ordugahına bakan Balam, onların zenginliğinden ötürü hayrete düştü. Halk, kendisine kaba saba ve düzensiz bir kalabalık olarak tanıtılmıştı. Çevrelerindeki uluslara dehşet veren bir baş belasıydılar. Oysa görünüşleri bunun tam tersi bir izlenim yaratıyordu. Ordugahın ne denli yetkin bir şekilde düzenlenmiş olduğunu gördü. Her şey disiplin ve

düzen içerisindeydi. Balam, Tanrı'nın İsrail'e nasıl lütfettiğine ve seçerek kendisine ayırdığına tanık oldu. İsrail diğer uluslarla aynı düzeyde olmayacaktı, onların tümünden daha yüce olacaktı. {1GS 248.3}

"Tek başına yaşayan, uluslardan kendini soyutlayan bir halk görüyorum." Bu peygamberlik İsrail'in tarihinde çarpıcı bir şekilde yerine geldi. Halk yıllar boyunca ayrı bir toplum olarak kaldı. {1GS 248.4}

Balam İsrail'de Tanrı'nın Beğenisini Görüyor

Balam Tanrı'nın gerçek İsrail'inin zamanın sonuna dek zenginliğini ve çoğalışını gördü. En Yüce Olan'ın kendisini sevenlere ve kendisinden korkanlara nasıl lütfettiğine tanık oldu. Tanrı'nın eli ölüm gölgesi vadisine girenleri koruyacak ve onlara destek olacaktı. Balam mezarlarından yücelik, onur ve ölümsüzlükle kuşanmış olarak dirilenleri gördü. Kurtulanların yeni yeryüzünün solmaz yücelikleriyle sevindiklerine tanık oldu. Yücelik tacına kavuşanların hepsi sonsuz mutluluğa koşuyorlardı. Bu yüzden Balam şöyle dua etti: "Doğru kişilerin ölümüyle öleyim, sonum onlarınki gibi olsun!" {1GS 248.5}

Balam'ın, Tanrı'nın verdiği ışığı kabul etmeye niyeti olsaydı, Moav'la her türlü bağını hemen koparırdı. Derin bir tövbeyle Tanrı'ya dönerdi. Ancak Balam haksız kazancın peşindeydi. {1GS 249.1}

Balak İsrail'in üzerine lanet geleceğini ummuştu. "Bana ne yaptın?" dedi, "Düşmanlarıma lanet okuyasın diye seni getirdim. Oysa sen onları kutsadın!" Balam, Tanrı'nın gücüyle ağzından dökülen sözleri sanki kendi kararıyla söylemiş gibi davrandı; "Ben ancak Rabbin söylememi istediği şeyleri söylemeliyim." {1GS 249.2}

Balak Tekrar Deniyor

Balak, İbrani ordugahının kalabalık görünümünün Balam'ı korkuttuğunu, bu yüzden onlara lanet okumadığını düşündü. Kral peygamberi ordugahın küçük bir bölümünün görüldüğü bir yere çıkardı. Orada da yedi sunak kuruldu ve önceki gibi kurbanlar sunuldu. Kral ile diğer önderler kurbanların başında kalırken Balam Tanrı'yla görüşmeye çıktı. Peygambere yine aynı bildiri verilmişti. {1GS 249.3}

Balak, "Rab ne dedi?" diye sordu. Balam şu bildiriyi iletti: {1GS 249.4}

"Ey Balak, uyan ve dinle;

Ey Sippor oğlu, bana kulak ver.

Tanrı insan değil ki,

Yalan söylesin;

İnsan soyundan değil ki,

Düşüncesini değiştirsin.

O söyler de yapmaz mı?

Söz verir de yerine getirmez mi?

Kutsamak için bana buyruk verildi;

O kutsadı, ben değiştiremem.

Yakup'ta suç bulunmadı,

İsrail'de de kötülük.

Tanrıları Rab aralarındadır,

O'na aralarındaki kral olarak

sevinç çığlıkları atıyorlar." {1GS 249.5}

Büyük büyücü, büyülerinin gücünü sonuna kadar denemişti. Ancak Tanrı İsrail halkının arasında olduğu sürece Şeytan'ın hiçbir gücü onlara etki etmeyecekti. Bütün dünya Tanrı'nın gücüyle dolu bir kişinin ağzından ne kadar değerli ve yüce vaatlerin döküldüğüne tanık oldu. {1GS 250.1}

Moav kralının cesareti kırılmış ve bunalmıştı; "Onlara ne lanet oku, ne de onları kutsa!" dedi. Ancak şansını bir kez daha denemeyi kafasına koymuştu. Bu kez Bâlam'ı Peor dağına çıkardı. Orada Baal tapınmasına adanmış bir tapmak vardı. Aynı kurbanlar orada da sunuldu. Ancak Balam büyücülüğü reddetti. İsrail'in çadırlarına bakarak Tanrı'nın bildirisini duyurdu: {1GS 250.2}

"Ey Yakup, çadırların,

Ey İsrail, konutların ne güzel!

Yayılıyorlar vadiler gibi,

Irmak kıyısında bahçeler gibi,

Rab'bin diktiği öd ağaçları gibi,

Su kıyısındaki sedir ağaçları gibi.

Kovalarından sular akacak,

Tohumları bol suyla sulanacak.

Kralları Agag'dan büyük olacak,

Krallığı yüceltilecek.

Tanrı onları Mısır'dan çıkardı,

Seni kutsayan kutsansın,

Seni lanetleyen lanetlensin!” {1GS 250.3}

Balam İsrail kralının Agag’dan büyük olacağını söyledi. Agag, Amalekli krallara verilen bir addı. Amalekliler o dönemlerde çok güçlü bir ulustular. Ancak İsrail, Tanrı’ya sadık kaldığı takdirde bütün düşmanlarını alt edecekti. İsrail’in Kralı Tanrı’nın Oğluydu ve O’nun tahtı bir gün yeryüzüne kurulacak, O’nun gücü yeryüzündeki bütün egemenliklerin üzerinde olacaktır. {1GS 250.4}

Balam Kazanmaya Çalıştığı Her Şeyi Yitiriyor

Balak öfke, acı ve ümitsizliğe kapıldı. Balam’ın kendisine olumlu bir karşılık vereceğine dair son umudunu da yitirdi. Peygamberin ödün veren aldatıcı tavrını küçümseyerek şöyle dedi: {1GS 250.5}

“Düşmanlarıma lanet okuyasın diye seni çağırdım” dedi, “Oysa üç kez onları kutsadın. Haydi, hemen evine dön! Seni ödüllendireceğimi söylemiştim. Ama Rab seni ödül almaktan yoksun bıraktı.” Balam da ona yalnızca Rab’bin isteğini ileteceğine dair sözlerini yineledi. {1GS 251.1}

Balam halkına dönmeden önce dünyanın Kurtarıcısına ve Tanrı’nın düşmanlarının yıkımına ilişkin güzel bir peygamberlik sözü verdi. {1GS 251.2}

“Onu görüyorum, ama şimdilik değil, Ona bakıyorum, ama yakından değil. Yakup’tan bir yıldız çıkacak, İsrail’den bir önder yükselecek. Moavlılar’ın alınlarını, Şetoğulları’nın başlarını ezecek.” {1GS 251.3}

Balam Moav’ın, Edom’un, Amalek’in ve Kenlilerin yok olacağını bildirerek peygamberlik sözlerine son verdi. {1GS 251.4}

Zenginlik ve mevki umutlarını yitirdiğini, üstelik Tanrı’nın hoşnutsuzluğuna yol açtığını gören Balam, görevine devam etti. Tanrı Ruhunun kontrol edici gücü onu bıraktı ve açgözlülüğü baskın çıktı. Ne olursa olsun, Balak’ın vaat ettiği armağanları elde etmeye kararlıydı. Balam, İsrail halkının zenginliğinin Tanrı’nın sözünü dinlemelerine bağlı olduğunu biliyordu. Onları alt etmenin tek yolu günaha düşmelerini sağlamaktı. {1GS 251.5}

Hemen Moav’a dönen Balam, tasarısını kralın huzuruna getirdi ve İsrail’in çocuklarını Tanrı’dan koparmanın yolunun putperestlikten geçtiğini söyledi. Eğer halk Baal’a ve Aşterot’a tapınmaya başlarsa, her şeye gücü yeten koruyucuları Tanrı, onların düşmanı olacaktı. Böylece İsrail çevrelerindeki sert ve savaşçı ulusların eline düşecekti. Kral bu tasarıyı seve seve kabul etti. Balam da onun yanında kalarak tasarının yürürlüğe konulmasına yardımcı oldu. {1GS 251.6}

Balam Şeytan'dan kaynaklanan bu düzenin başarıya ulaştığına tanık oldu. Tanrı'nın lanetinin halkın üzerine geldiğini ve binlerce kişinin yargılanarak mahvolduğunu gördü. Ancak, İsrail'deki günahı cezalandıran tanrısal adalet, ayartıcıların kaçmasına fırsat vermeyecekti. İsrail'le Midyan arasındaki savaşta Balam katledildi. {1GS 251.7}

"Doğru kişilerin ölümüyle öleyim, Sonum onlarınki gibi olsun!" derken kendi sonunun yakın olduğunu hissetmiş olmalıydı. Ne var ki Balam, doğru kişiler gibi yaşamayı seçmemiş, bu yüzden sonu Tanrı'nın düşmanları gibi olmuştu. {1GS 251.8}

Balam'ın sonu Yahuda'nın sonuna benzer. Her iki adam da Tanrı'ya hizmetle paraya hizmeti birbirine karıştırmışlar ve aynı sona uğramışlardı. Balam gerçek Tanrı'yı tanıyor, Yahuda da İsa'ya ina-nıyordu. Balam zenginlik ve dünyasal saygınlık kazanmak amacıyla Yahve'ye hizmetini kullanmıştı. Yahuda Mesih'le bağlantısını, O'nun oluşturacağına inandığı dünyasal krallıkta zenginlik ve mevki edinmek amacıyla kullanmıştı. Hem Balam'a hem de Yahuda'ya büyük oranda ışık verilmişti. Ama her ikisinin günahı da karakterlerini tümüyle zehirledi ve yıkımlarına yol açtı. {1GS 251.9}

İşlenen tek bir günah bile yavaş yavaş karakteri aşağılayacaktır. Tek bir kötü alışkanlık bile canımızın savunma sistemini bozacak ve Şeytan'ın bizi aldatmasına yol açacaktır. Tek yol Davut'un ilkesine kulak vermektir: "Sıkı adımlarla senin yollarını tuttum. Kaymadı ayaklarım" (Mezmur 17:5). {1GS 252.1}

Bölüm 41: Balam İsrail'i Nasıl Günaha Sürükledi?

Bu bölüm Sayılar 25'e dayanmaktadır.

İsrail'in zaferli orduları, tazelenen bir imanla Başan'dan döndüler; Kenan'ın hemen işgal edileceğini umuyorlardı. Vaat edilen ülkeyle aralarındaki tek engel Ürdün ırmağıydı. Irmağın hemen ötesinde çaylarla ve palmiye ağaçlarıyla dolu bir ova vardı. Batı sınırında ise Eriha kentinin kuleleri ve sarayları yükseliyordu. {1GS 253.1}

Ürdün'ün doğusunda geniş bir ova vardı ve ırmak boyunca uzanıyordu. Bu vadinin iklimi tropikti. İsrailliler burada konakladıklar ve akasya ağaçlıklarında uygun bir dinlenme yeri buldular. {1GS 253.2}

Bu çekici yörede silahlı ordulardan ya da vahşi hayvanlardan çok daha büyük bir kötülükle karşılaşacaklardı. Doğal avantajları olan bu ülkenin sakinleri kirlenmişti. Baal'a tapınma toplantıları sırasında en aşağılık sahnelere tanık olunuyordu. Her yerde putperest sunaklar ve cinsel ahlaksızlık için ayrılmış yerler vardı. Bu yerlerin adları bile çürümüşlüğü dile getiriyordu. {1GS 253.3}

İsraillilerin zihinleri bu yerde kirlenmeye başladı. Rahat bir yaşam ahlaksal çürüklüğe yol açtı. Hiç farkında olmadan Tanrı'dan kopmaya ve ayartıya teslim olmaya başladılar. {1GS 253.4}

Ürdün kıyısında konakladıkları sırada Musa, Kenan ülkesini işgal etmeye hazırlanıyordu. Tümüyle bu göreve odaklanmıştı. Ama halk için bu bekleme dönemi birçok sınav ve ayartıyla doluydu. Daha birkaç hafta geçmeden erdem ve namus yolundan çıkmaya baş-ladılar. {1GS 253.5}

Midyanlı kadınlar kampa sızdılar. Bu kadınların hedefi İbranilerin, Tanrı'nın yasasını çiğnemesini sağlamak ve onları putperestliğe sürüklemekti. Bu niyetleri dostluk kisvesi altında gizleniyordu. {1GS 253.6}

Balam'ın önerisiyle Moav kralı ilahlarının onuruna büyük bir şenlik düzenledi. Balam İsraillilerin katılmasını sağlayacaktı. Tanrının peygamberi olarak kabul edilen Balam'ın bu hedefe ulaşması zor olmadı. Bu şenliklere çok kişi katıldı. Müzik, dans ve putperest kadınların güzelliğiyle büyülenen halk, Yahve'ye bağlılıklarını attılar. Duyuları şarapla körelmeye başladı ve öz denetimleri zayıfladı. Vicdanları açık saçık davranışlarla kirlenenler, putlara eğilmeye ikna oldular. Putperest sunaklarda kurban sundular ve aşağılayıcı ayinlere katıldılar. {1GS 253.7}

Zehir İsrail ordugahına ölümcül bir hastalık gibi yayıldı. Savaşta zafer kazananlar kadınlara yenik düştüler. Halk kendini kaybetmişti. Önderler ve ileri gelenler günah işleyen ilk kişiler arasındaydı. O kadar çok insan suça bulaştı ki imandan sapma ulusal bir kimliğe büründü. "Böylece Peor Baalı'na bağlandılar." Musa bunun farkına vardığında bazı

İsrailliler yalnız Peor dağında değil, İsrail ordugahında bile putperestliğe girişmişlerdi. Yaşlı önder öfkeyle doldu ve Tanrı'nın gazabı alevlendi. {1GS 253.8}

"Balam'ın bütün büyülerinin yapamadığını günahlı etkinlikler yaptı ve İsrail Tanrı'dan ayrıldı." Kampta korkunç bir hastalık baş gösterdi ve on binlerce kişi can verdi. Tanrı yoldan çıkan önderlerin öldürülmesini buyurdu. Onların cesetleri bütün halkın gözü önünde asıldı. Böylece halk, Tanrı'nın önderlerle nasıl uğraştığını görerek O'nun günahtan ne kadar çok iğrendiğini anladı. Herkes cezanın adil olduğu hissediyordu; halk gözyaşları ve eziklik içinde günahlarını itiraf etti. {1GS 254.1}

İnsanlar Tanrı'nın huzurunda böyle ağlarken İsrail'in soylularından biri olan Zimri, Midyanlı bir fahişeyle kampa geldi ve halkın ortasından geçip çadırına yöneldi. Kötülük hiç bu denli cüretli ve inatçı bir kimliğe bürünmemişti. {1GS 254.2}

Kahinler ve önderler keder ve eziklik içinde secde etmişlerdi; Rab'bin kendi halkına merhamet etmesini diliyorlardı. Ancak bu önder, topluluğun önünde açıkça günaha giriştiği zaman hem ulusun hakimleriyle hem de Tanrı'nın kendisiyle alay etmiş oldu. "Bunu gören Kâhin Harun oğlu Elazar oğlu Pinehas topluluktan ayrılıp eline bir mızrak aldı. İsraillinin ardına düşerek çadıra girdi ve mızrağı ikisine birden sapladı. Mızrak hem İsraillinin, hem de Midyanlı kadının karnını delip geçti. Böylece İsrail'i yok eden hastalık dindi." Tanrının yargısını yürürlüğe koyan kahin bütün İsrail'in önünde onurlandırıldı. {1GS 254.3}

Pinehas İsrail için Kefaret Ediyor

"Kâhin Harun oğlu Elazar oğlu Pinehas İsrail halkına öfkemin dinmesine neden oldu. Çünkü o, aralarında benim adıma büyük kıskançlık duydu. Bu yüzden onları kıskançlıktan büsbütün yok etmedim." {1GS 254.4}

İsrail'in mahkum olduğu yargı, kırk yıl kadar önce hüküm altına giren ve çölde can veren geniş kalabalıktan kurtulmuş olanların ölümüne yol açtı. Ancak, bu sayılanların arasında Musa'yla Harun'un Sina Çölü'nde saymış olduğu İsraillilerden kimse yoktu. Çünkü Rab o dönemde sayımı yapılan İsraillilerin kesinlikle çölde öleceğini söyle-mişti. Onlardan Yefunne oğlu Kalev'e Nun oğlu Yeşu'dan başka kimse sağ kalmamıştı (Sayılar 26:64,65). {1GS 254.5}

Tanrı Midyanlıların ayartılarına teslim olan İsrail'in üzerine yargı getirdi. Ancak ayartıcılar Tanrı adaletinin gazabından kaçacak değillerdi. Tanrı Musa'ya şöyle buyurdu: "Midyanlılar'ı düşman say ve yok et. Çünkü Peor olayında ve bunun sonucunda ölümcül hastalık çıktığı gün öldürülen kızkardeşleri Midyanlı önderin kızı Kozbi olayında kurdukları tuzaklarla sizi aldatarak düşmanca davrandılar." Rab'bin Musa'ya verdiği buyruk uyarınca, Midyanlılara savaş açıp bütün erkekleri öldürdüler. Öldürdükleri arasında beş Midyan kralı Evi, Rekem, Sur, Hur ve Reva da vardı. Beor oğlu Balam'ı da kılıçla öldürdüler. {1GS 255.1}

Tanrı'nın halkına hile yapanların sonu işte böyle oldu. "Onlar doğruya karşı birleşiyor, suçsuzu ölüme mahkûm ediyorlar. Ama Rab bana kale oldu, Tanrım sığındığım kaya oldu" (Mezmur 94:21,23). {1GS 255.2}

Kuvvetli Adamlar Kadınlarla Alt Ediliyor

İbraniler ayartıya teslim olarak Tanrı'nın yasasını çiğnedikleri zaman savunmalarını da yitirdiler. Tanrı'nın halkı O'nun buyruklarına sadık kaldığı zaman Yakup'a büyü ya da İsrail'e sihir işlemeyecektir. Şeytan bu nedenle onları günaha düşürmek için her türlü yola başvurmaktadır. Tanrı'nın yasasını emanet alanlar bu yasanın buyrukların çiğnemeye başlarlarsa düşmana karşı duramayacaklardır. {1GS 255.3}

Midyan'ın silahlarından ya da büyülerinden etkilenmeyen İsrailliler, O'nun fahişelerine yenik düştü. Şeytan'ın hizmetindeki kadının gücü işte budur. "Yere serdiği bir sürü kurbanı var, öldürdüğü kişilerin sayısı pek çok" (Süleyman'ın Özdeyişleri 7:26). Yusuf böyle ayartılmıştı. Samson kendi kuvvetini Filistinlilerin eline böyle teslim etmişti. Davut işte bu noktada tökezlemişti. Kralların en bilgesi olan Süleyman tutkunun kölesi olmuş ve kendi namusunu aynı büyüleyici güce teslim etmişti. {1GS 255.4}

Şeytan insanlığı binlerce yıldır derin bir ilgiyle gözlemiş, İsrailin önderlerini Baalpeor'da başarılı olan bu ayartılarla yıkmaya çalışmıştır. Bizler zamanın sonuna, göksel Kenan'ın sınırlarına yaklaşırken Şeytan gayretini iki katma çıkarmakta ve Tanrı halkının güzel ülkeye girmesine engel olmaya çalışmaktadır. Şeytan kutsal görevi yürütenleri ayartmaya çalışacaktır. Eğer önderlerin ruhunu kirletebilirse, onlar aracılığıyla birçoklan mahvedebilecektir. Dünyasal dostluklarla, güzelliğin çekiciliğiyle, zevk peşinde koşmayla, şarap ve şölenle yedinci buyruğun çiğnenmesine yol açacaktır. {1GS 255.5}

Tanrı'nın benzeyişini onurlandırmayanların ve O'nun kendilerindeki tapınağını kirletenlerin kendi arzularını tatmin için Tanrı'ya yapmayacakları saygısızlık yoktur. Tutku kölesi bir kişinin Tanrı yasasının kutsal hükümlerini tanıması, kefareti takdir etmesi ve insan canına değer vermesi olanaksızdır. İyilik, paklık, gerçek, Tanrı'ya hürmet ve kutsal varlıklara sevgi gibi değerler şehvet ateşiyle yanıp kül olur. İnsan ruhu karanlık ve ıssız bir çöplük halini alır. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılan varlıklar vahşilerle aynı düzeye iner. {1GS 256.1}

Tanrıtanımaz Arkadaşların Tehlikeleri

Şeytan, Mesih'in izleyicilerini tanrıtanımaz kişilere ve onların etkinliklerine bağlayarak günaha düşürmede başarılı olur. Tanrı halkının geleneklerde, alışkanlıklarda ve ilkelerde dünyadan ayrı olmalarını ister. Putperestlerle özdeşleşme konusunda İbranilere verilen uyarılarla imanlılara verilen uyarılar arasında herhangi bir fark yok-tur. Bizi Tanrı'dan uzaklaştıran insanların etkisinden kaçınmak için beklemeye ve düşünmeye gerek yoktur. "Bizi denenmeye koyma" diye dua ederken ayartıdan mümkün olduğu kadar uzak durmalıyız. {1GS 256.2}

İsrailliler rahatlık ve güven içinde oldukları zaman günaha sürüklendiler. Zevke ve keyfe dalmak, ruhun savunma sistemine zarar verir, aşağılayıcı düşüncelerin zihnimize girmesine yol açar. Duvarların içindeki hainler, ilkeleri kaldırarak İsrail'in Şeytan'ın gücüne yenik düşmesine yol açtılar. Şeytan insan ruhunu bu şekilde yıkıma götürür. İmanlı günaha düşmeden önce yüreğinde süren uzun bir hazırlık döneminden geçer. Kişinin zihni paklık ve kutsallıktan, çürümeye ve suçluluğa birdenbire düşmez. Düşüncelerin paklığı bozuldukça bir zamanlar iğrenç gelen günah artık hoş gelecektir. {1GS 256.3}

Kentlerimizde dolaşıp da suçun bulunmadığı bir roman okumamamız ya da temsil edilmediği bir tiyatroya gitmememiz pek olanaklı değildir. Şeytan insan tutkularını alevlendirip kötülüğü yüceltmek için çağlar boyunca bu yollan kullanmıştır. Tiyatro, dans, kumar masası yoluyla Şeytan erotik eğilimlere kapı açar. Gururun körüklendiği ve iştahın kabardığı zevk toplantılarında Tanrı unutulur ve sonsuz değerler gözden kaybedilir. Şeytan orada insan ruhunu bağlayacak zincirleri harekete geçirir. {1GS 256.4}

Ayartıyı Alt Etmek

Yüreğin tanrısal lütufla yenilenmesi gereklidir. Mesih'in lütfü olmadan erdemli bir karaktere sahip olmak isteyenler evlerini kaygan kum üzerine yapmaktadırlar. Ayartının şiddetli fırtınaları o evleri mutlaka yıkacaktır. Davut'un duası her insanın arzusu olmalıdır: "Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, yeniden kararlı bir ruh var et içimde" (Mezmur 51:10). {1GS 257.1}

Ne var ki, ayartıya karşı koymak için bizim üzerimize düşen bir görev de vardır. Şeytan'ın hilelerine kanmamak için yüreğin odaları iyi korunmalıdır. Kirli düşünceler oluşturacak unsurları okumaktan, görmekten ya da işitmekten kaçınmak gereklidir. Bunun için ciddiyetle dua etmek ve devamlı uyanık kalmak gereklidir. Kutsal Ruh'un kalıcı etkisi zihni pak ve kutsal şeylere çevirecektir. "Genç insan yolunu nasıl temiz tutar? Senin sözünü tutmakla. Aklımdan çıkarmam sözünü, sana karşı günah işlememek için" (Mezmur 119:9,11). {1GS 257.2}

İsrail'in Peor'daki günahı Tanrı'nın yargısını ulusun üzerine getirdi. Aynı günahlar günümüzde aynı hızla cezalandırılmayabilir, ama korkunç cezalar hazırlanmıştır ve bunlar suç işleyenlerin üzerine gelecektir. Bu günahlar insanlığı korkutucu bir yozlaşmaya itmiştir. Üstelenen lanetlenmiş dünyanın hastalıkları ve sefaleti de insanlığın yakasını bırakmamaktadır. İnsanlar günahlarını başkalarından saklayabilirler; ama bunun sonucunu acılarla, hastalıklarla ve ölümle biçeceklerdir. Üstelik bu dünyanın sonunda Tanrı'nın yargısına mahkum olacaklardır. "Böyle davrananlar Tanrı'nın Egemenliğini miras alamayacaklardır. Ölüm ve ölüler diyarı, ateş gölüne atıldı. İşte bu ateş gölü, ikinci ölümdür" (Galatyalılar 5:21; Esinleme 20:14). {1GS 257.3}

Bölüm 42: Tanrı Yasasını Yeni Bir Kuşağa Öğretiyor

Bu bölüm Tesniye 3-6; 28'e dayanmaktadır.

Rab Musa'ya, Kenan'ı ele geçirme zamanının geldiğini duyurdu. Yaşlı peygamber yüksek yerlerde durup vaat edilen ülkeye bakarken şöyle dua etti: "Ya Rab Yahve, büyüklüğünü ve güçlü elini bana göstermeye başladın. Gökte ve yerde senin yaptığın yüce işleri yapabilecek başka bir tanrı yok! İzin ver de Şeria Irmağı'ndan geçip karşı yakadaki o verimli ülkeyi, o güzel dağlık bölgeyi ve Lübnan'ı göreyim." {1GS 258.1}

Rab, "Yeter artık!" dedi, "Bir daha bu konudan söz etme bana. Pisga Dağı'na çık. Batıya, kuzeye, güneye, doğuya bak. Gözlerinle gör. Çünkü Şeria Irmağı'ndan geçmeyeceksin. Yeşu'ya görev ver. Onu güçlendir ve yüreklendir. Çünkü bu halk Şeria Irmağı'ndan onun önderliğinde geçecek. Göreceğin toprakları halka o miras olarak verecek." {1GS 258.2}

Musa hiç söylenmeden Tanrı'nın buyruğuna boyun eğdi. Artık sadece İsrail için kaygılanıyordu. Bütün yüreğiyle dua etti: "Bütün insan ruhlarının Tanrısı Rab bu topluluğa bir önder atasın" diye karşılık verdi, "o kişi topluluğun önünde yürüsün ve topluluğu yönetsin. Öyle ki, Rab'bin topluluğu çobansız koyunlar gibi kalmasın" (Sayılar 27:16,17). {1GS 258.3}

Rab, "Kendisinde Rab'bin Ruhu bulunan Nun oğlu Yeşu'yu yanına al, üzerine elini koy" dedi, "Onu Kâhin Elazar'la bütün topluluğun önüne çıkar ve hepsinin önünde görevlendir. Bütün İsrail topluluğu sözünü dinlesin diye ona yetkinden ver. Kâhin Elazar'ın önüne çıkacak; kâhin, Yeşu için Urim aracılığıyla Rab'be danışacak. Bu yöntemle Elazar Yeşu'yu ve bütün halkı yönlendirecek" (Sayılar 27:18-20). {1GS 258.4}

Bilgelikle, yetenekle ve imanla dolu olan Yeşu, Musa'nın yerini alacaktı. İsrail'in önderi olarak atandı. {1GS 258.5}

Musa halkın önüne çıkarak uyarılarını ve öğütlerini yeniledi. Yüzünde kutsal bir ışık vardı ve saçları kırlaşmıştı. Ama dik duruşundan bir şey yitirmediği gibi görüşünü de korumuştu. Derin duygularla her şeye gücü yeten koruyucuları, Rab'bin sevgisini ve merhametini anlatmaya başladı. {1GS 258.6}

"Rab size sevgisini göstermek ve atalarınıza ant içerek verdiği sözü yerine getirmek için güçlü eliyle sizi Mısır'dan çıkardı; köle olduğunuz ülkeden, Mısır Firavunu'nun elinden sizi kurtardı. Tanrınız Rab'bin Tanrı olduğunu bilin. O güvenilir Tanrı'dır. Kendisini sevenlerin, buyruklarına uyanların bininci kuşağına kadar antlaşmasına bağlı kalır, sevgisini gösterir" (Tesniye 7:8,9). {1GS 258.7}

İsrail halkı çölde uzun süre yolculuk yaptıkları için sık sık sabırsızlığa düşmüşler ve isyan etmişlerdi, ama bu gecikmenin sorumlusu Rab değildi. Aslında Rab onlardan daha

kederliydi, çünkü onları vaat edilen ülkeye hemen getirememiş ve üstün gücünü bütün uluslara gösterememişti. Halk Tanrıya güvenmediği için Kenan'a girememişti. Babaları Tanrıya iman etseler ve buyruklarına uysalardı, halk çoktan Kenan'a yerleşmiş olacaktı. Bolluk içinde kutsal ve mutlu yaşam süreceklerdi. Gecikmeleri Tanrı'nın onuruna gölge düşürdü ve çevredeki uluslar arasında O'nun yüceliğine gölge düşürdü. {1GS 259.1}

Musa şöyle dedi: "İşte, Tanrım Rab'bin buyruğu uyarınca size kurallar, ilkeler verdim. Öyle ki, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede bunlara uyasınız. Onlara sımsıkı bağlanın. Çünkü ne denli bilge ve anlayışlı olduğunuzu uluslara bunlar gösterecek. Bu kuralları duyunca, uluslar, 'Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!' diyecek." {1GS 259.2}

Musa İbrani halkını şöyle yüreklendirdi: "Bugün size verdiğim bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri olan başka bir büyük ulus var mı?" Tanrı'nın halkına verdiği yasalar, o zaman yeryüzünün en uygar toplumlarının yasalarından çok daha bilgece, iyi ve insancaydı. Tanrı'nın yasası tanrısal bir mühür taşıyordu. {1GS 259.3}

Kendi günahları yüzünden vaat edilen ülkenin bereketlerinden yoksun kalan Musa'nın bu sözleri İsraillilerin yüreğine kim bilir nasıl dokunmuştu! {1GS 259.4}

"Tanrınız Rab sizi verimli bir ülkeye götürüyor. Öyle bir ülke ki, ırmakları, pınarları, derelerden tepelerden çıkan su kaynakları vardır; buğdayı, arpası, üzümü, inciri, narı, zeytinyağı, balı vardır. Sıkıntısız ekmek yiyebileceğin, hiçbir şeye gereksinim duymayacağın bir ülkedir. Öyle bir ülke ki, kayaları demirdir, dağlarından bakır çıkarabilirsiniz." {1GS 259.5}

"Tanrınız Rab'bi unutmamaya dikkat edin. Bugün size bildirdiğim buyruklarını, ilkelerini, kurallarını savsaklamayın. Yiyip doyduğunuzda, güzel evler yapıp yerleştiğinizde, sığırlarınız, davarlarınız çoğaldığında, altınınız, gümüşünüz ve her şeyiniz arttığında, böbürlenmemeye ve sizi Mısır'dan, köle olduğunuz ülkeden çıkaran Tanrınız Rab'bi unutmamaya dikkat edin. Tanrınız Rab'bi unutur, başka ilahların ardınca giderseniz, onlara tapar, önlerinde yere kapanırsanız, bugün size açıkça belirtirim ki, tamamen yok olacaksınız." {1GS 259.6}

Musa Tanrı'nın bütün kurallarını, hükümlerini ve kurbanlık sisteminin düzenlerini yazma işlemini tamamladı. Bu buyrukları içeren kitap güvenlik amacıyla sandığa konuldu. {1GS 260.1}

Koşullu Bereketler

Musa halk Tanrı'dan ayrılacak diye korku duyuyordu. Büyük önder önemli bir konuşma yaparak söz dinleyenlerin kavuşacakları bereketleri ve dinlemeyenlerin maruz kalacakları lanetleri sıralamaya başladı: {1GS 260.2}

“Tanrınız Rab’bin sözünü dinlerseniz, şu bereketler üzerinize gelecek ve sizinle olacak: Kentte de, tarlada da kutsanacaksınız. Rahminizin meyvesi kutsanacak. Toprağınızın ürünü, hayvanlarınızın dölü sığırlarınızın buzağıları, sürülerinizin kuzuları bereketli olacak. Sepetiniz ve hamur tekneniz bereketli olacak. İçeri girdiğinizde de, dışarı çıktığınızda da kutsanacaksınız. Rab size saldıran düşmanlarınızı önünüzde bozguna uğratacak. Onlar size bir yoldan saldıracak, ama önünüzden yedi yoldan kaçacaklar. Rab’bin buyruğuyla ambarlarınız dolu olacak. El attığınız her işte Rab sizi kutsayacak. Tanrınız Rab size vereceği ülkede sizi kutsayacak. Tanrınız Rab’bin buyruklarına uyar, O’nun yollarında yürürseniz, Rab size içtiği ant uyarınca sizi kendisi için kutsal bir halk olarak koruyacaktır. Yeryüzündeki bütün uluslar Rab’be ait olduğunuzu görecek, sizden korkacaklar. Rab atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede bolluk içinde yaşamanızı sağlayacak: Rahminizin meyvesi kutsanacak; hayvanlarınızın yavruları, toprağınızın ürünü verimli olacak. Rab ülkenize yağmuru zamanında yağdırmak ve bütün emeğinizi verimli kılmak için göklerdeki zengin hazinesini açacak. Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız.” {1GS 260.3}

“Ama Tanrınız Rab’bin sözünü dinlemez, bugün size ilettiğim buyrukların, kuralların hepsine uymazsanız, şu lanetler üzerinize gelecek ve size ulaşacak: Kentte de, tarlada da lanetli olacaksınız. Sepetiniz ve hamur tekneniz lanetli olacak. Rab sizi düşmanlarınızın önünde bozguna uğratacak. Onlara bir yoldan saldıracak, ama önle-rinden yedi yoldan kaçacaksınız. Yeryüzündeki bütün uluslar için dehşet verici bir örnek olacaksınız. Rab’bin sizi süreceği bütün uluslar başınıza gelenlerden dehşete düşecek; sizi aşağılayacak, sizinle eğlenecekler. Bu uluslar arasında ne esenliğiniz ne de dinlenecek bir yeriniz olacak. Orada Rab size titreyen yürekler, umutsuzluk ve bakmaktan yorulmuş gözler verecek. Sürekli can kaygısı içinde yaşayacaksınız. Gece gündüz dehşet içinde olacaksınız. Yaşamınızın güvenliği olmayacak. Yüreğinizi kaplayan dehşet ve gözlerinizin gördüğü olaylar yüzünden, sabah, ‘Keşke akşam olsa!’, akşam, ‘Keşke sabah olsa!’ diyeceksiniz.” {1GS 260.4}

Kutsal Ruh’un gücüyle çağların ötesine bakan Musa, İsrail’in ulus olarak yıkıma uğrayacağı ve Roma orduları tarafından kuşatılacağı dönemleri gördü. Yüzyıllar sonra Titus tarafından kuşatılan kentin korkunç acıları canlı bir şekilde ifade edildi. “Güvendiğiniz yüksek, dayanıklı surlar yerle bir oluncaya dek ülkenizdeki bütün kentlerde sizi kuşatacaklar. Tanrınız Rab’bin size verdiği ülkedeki bütün kentleri kuşatacaklar. Kuşatma sırasında düşmanınızın vereceği sıkıntıdan rahminizin meyvesini, Tanrınız Rab’bin size verdiği oğulların, kızların etini yiyeceksiniz. Aranızdaki en yumuşak, en duyarlı adam bile öz kardeşine, sevdiği karısına, sağ kalan çocuklarına acımayacak; yediği çocuklarının etini onların hiçbiriyle paylaşma-yacak. Çünkü düşmanın kuşatma sırasında sizi sıkıştırması yüzünden kentlerinizde hiç yiyecek kalmayacak. Aranızda en yumuşak, en duyarlı kadın yumuşaklığından ve duyarlılığından ayağının tabanını yere basmak istemeyen kadın bile sevdiği kocasından, öz oğlundan, kızından, plasentayı ve doğuracağı çocukları esirgeyecek.

Çünkü kuşatma sırasında düşmanın kentlerinizde size vereceği sıkıntıdan, yokluktan onları gizlice yiyecek.” {1GS 261.1}

Musa konuşmasına etkileyici sözlerle son verdi; “Önünüze yaşamla ölümü, kutsamayla laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum. Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız. Tanrınız Rab’bi sevin, sözüne uyup O’na bağlanın. Rab yaşamınızdır; kendilerine vereceğine ilişkin atalarınız İbrahim’e, İshak’a, Yakup’a söz verdiği ülkede uzun yaşamanızı sağlayacaktır.” {1GS 261.2}

Büyük önder bu gerçekleri herkesin zihnine işlemek için yazıya geçirdi. Halk bütün bunları belleğine kazımalı, çocuklarına ve torunlarına öğretmeli, asla unutulmamasını sağlamalıydı. {1GS 261.3}

“Gelecekte çocuklarınız size, ‘Tanrımız Rab’bin size verdiği yasaların, kuralların, ilkelerin anlamı nedir?’ diye sorunca, onlara şöyle diyeceksiniz: ‘Mısır’da Firavun’un köleleriydik. Rab bizi güçlü eliyle oradan çıkardı. Gözlerimizin önünde Mısır’a, Firavun’a, ailesine karşı belirtiler, büyük ve korkunç işler yaptı. Atalarımıza ant içerek söz verdiği ülkeye götürmek ve orayı bize vermek için bizi Mısır’dan çıkardı. Sürekli üzerimize iyilik gelmesi ve bugün olduğu gibi sağ kalmamız için Tanrımız Rab bütün bu kurallara uymamızı ve kendisinden korkmamızı buyurdu. Tanrımız Rab’bin önünde, verdiği bu buyruklara uymaya dikkat edersek, bunu bize doğruluk sayacaktır.’” {1GS 261.4}

Bölüm 43: Musa'nın Ölümü

Bu bölüm Tesniye 31-34'e dayanmaktadır.

Tanrı'nın halkıyla ilişkisinde sevgi ve merhametin yanı sıra katıksız ve ayrım gözetmeyen adaleti söz konusudur. Ulusların Hükümranı, Musa'nın vaat edilen ülkeye girmeyeceğini söylemişti. Tanrı kulunun ciddi yalvarışları da bu hükmün geri alınmasını sağlamadı. Ancak Musa ulusun vaat edilen mirasa kavuşması için sadakatle hazırlık yaptı. Musa ve Yeşu tanrısal buyruğa uyarak tapınma çadırını onardılar; bulut sütunu geldi ve kapının üzerinde durdu. Halk burada görevin Yeşu'ya devredilmesine tanık oldu. Musa'nın, İsrail önderi olarak görevi son bulmuştu. {1GS 263.1}

Ancak Musa halkına duyduğu sorumluluk bilinciyle kendisini unutmuştu. Kalabalığın huzurunda durarak kendisinin yerini alacak adama Tanrı'nın adında şöyle seslendi: "Güçlü ve yürekli ol! Çünkü İsraillileri, ant içerek söz verdiğim ülkeye sen götüreceksin ve ben seninle birlikte olacağım." Ardından halkın önderlerine ve hizmetlilerine dönerek Tanrı'dan aldığı buyruklara sadık bir şekilde uyma-larını söyledi. {1GS 263.2}

Halk yakında aralarından ayrılacak olan yaşlı adama bakarken onun sevgisini, bilgece öğütlerini ve yılmayan emeklerini hatırladı. Kendi sapkınlıklarının nasıl Musa'nın ölümüne yol açtığını acı bir şekilde gördüler. {1GS 263.3}

Tanrı onlara, gelecekteki önderlerine Musa'ya davrandıkları gibi davranmamaları gerektiğini gösteriyordu. Tanrı halkına verdiği bereketlerin takdir edilmediğini görünce onları geri alır. {1GS 263.4}

Tanrı Musa'ya şöyle buyurdu: "Haavarim dağlık bölgesine, Eriha karşısında Moav ülkesindeki Nevo Dağı'na çık. Mülk olarak İsrailliler'e vereceğim Kenan ülkesine bak. Ağabeyin Harun Hor Dağı'nda ölüp atalarına kavuştuğu gibi, sen de çıkacağın dağda ölüp atalarına kavuşacaksın." Musa bu kez yeni ve gizemli bir göreve atanıyordu. Canını Yaratıcının ellerine teslim edecekti. Tek başına ölmesi gerektiğini biliyordu; son saatlerinde ona hizmet edecek dünyasal bir dost olmayacaktı. Bu sahnenin gizemi ve dehşeti Musa'nın yüreğini burktu. Musa için en acı sınav, kanıyla ve canıyla bağlı olduğu halktan ayrılmaktı. Ancak Musa hem kendisini hem de halkını sorgusuz sualsiz bir imanla Tanrı'nın sevgisine ve merhametine emanet etti. {1GS 263.5}

Musa'nın Son Bereketi

Musa halkının önünde son bir kez durdu. Tanrı'nın Ruhu onun üzerindeydi; oymakların her birini kutsadı ve şöyle dedi: "Sığınağın çağlar boyu var olan Tanrı'dır, seni taşıyan O'nun yorulmaz kollarıdır. Düşmanı önünden kovacak, ve sana, 'Onu yok et!' diyecek. Böylece İsrail güvenlik içinde yaşayacak; tahıl ve yeni şarap ülkesinde, Yakup'un pınarı güvenlikte kalacak. Gökler oraya çiy damlatacak. Ne mutlu sana, ey İsrail! Var mı senin gibisi? Sen Rab'bin kurtardığı bir halksın. Rab seni koruyan kalkan ve şanlı kılıcındır.

Düşmanların senin önünde küçülecek, ve sen onları çiğneyeceksin" (Tesniye 33:27-29). {1GS 264.1}

Musa topluluğun huzurundan ayrıldı ve sakin bir şekilde Nevo dağına tırmanmaya başladı. Yüksek yere vardığında gözlerini önündeki manzaraya çevirdi. {1GS 264.2}

Batıda Büyük Denizin mavi suları vardı. Kuzeyde Hermon dağı göklere yükseliyordu. Doğuda Moav ülkesi vardı. Onun ötesinde de Başan ve İsrail'in zafer anıları yatıyordu. Güneyde ise uzun yolculuklarına sahne olan çöl duruyordu. {1GS 264.3}

Musa tek başına kaldığı zaman yaşamının zorluklarını gözden geçirdi. Mısır'daki sarayın ve egemenliğin onuru yerine Tanrı'nın seçilmiş halkıyla yaşamaya karar vermişti. Çölde Yitro'nun sürülerini güttüğü uzun yıllar, yanan çalıda meleğin görünmesi, Tanrı'nın gücünün, halkı uğruna yarattığı üstün mucizeler, isyanla mücadele ettiği dönemler aklına geldi. Mısır'dan çıkan engin kalabalıktan sadece iki kişi vaat edilen ülkeye girecek kadar sadık bulunmuştu. Sınavlarla ve özverilerle geçen yaşamı tümüyle boşa geçmiş görünüyordu. {1GS 264.4}

Ne var ki Musa, görevini ve etkinliğini Tanrı'nın belirlediğini biliyordu. İsrail'i kölelikten kurtarmak amacıyla ilk çağrıldığı zaman sorumluluktan kaçmış, ama yükü üstlendikten sonra asla bırakmamıştı. Rab onu serbest bırakıp isyan eden İsrail'i yok etmek istediği zaman bile Musa razı olmamıştı. Tanrı'nın beğenisinin özel belirtilerine tanık olmuş, çölde dolaşırken O'nun sevgisini zengin bir şekilde tatmıştı. Bir süre için günahın zevklerini yaşamaktansa, Tanrı'nın halkıyla birlikte acı çekmeyi yeğlemişti. {1GS 264.5}

Musa geçmişteki deneyimlerini anarken tek bir yanlış davranış gördü. Eğer o günahı bağışlanırsa, ölümden çekinecek hiçbir neden kalmayacaktı. Tövbe yoluyla vaat edilen Kurbana iman etmenin Tanrı'nın tek gereği olduğunu biliyordu. Günahını itiraf ederek Rab'bin adında af diledi. {1GS 264.6}

Musa bulunduğu yerden vaat edilen ülkeyi görebiliyordu. Ülke bu kez buğulu bir uzaklıkta değildi. Açık ve net bir şekilde görünüyor, güzelliği göz dolduruyordu. Ülke o zaman olduğu gibi görünmüyor, Tanrı'nın bereketiyle gelecekte bürüneceği güzelliği yansıtı-yordu. Dağlar sedir ağaçlarıyla örtülmüştü. Tepelerin üzerinde öbek öbek zeytinlikler vardı. Bağların hoş kokuları duyuluyor, zengin meyvelerle ve rengarenk çiçeklerle bezenmiş düzlükler insanı büyülüyordu. Palmiye ağaçları, rüzgarın fısıldadığı buğday ve arpa tarlaları, çayların müzikli akışıyla ve kuşların ezgileriyle çınlayan güneşli va-diler, güzel kentler ve bahçeler, sürülerin otladığı dağ yamaçları ve hatta kayaların arasındaki arı kovanları görsel bir hazine oluşturuyordu. Bu ülke gerçekten de Musa'nın Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla İsrail'e tanımladığı gibiydi. {1GS 265.1}

Musa İsrail'in Geleceğini Görüyor

Musa seçilmiş halkı Kenan'da gördü; her birinin kendi mülkü vardı. Halkın yoldan çıkmasıyla ve cezalarla dolu uzun ve üzücü tarihini hatırladı. Sonra halkın putperestler arasına nasıl dağıldığına, yüceliğin İsrail'den ayrılışına, güzel kentin yıkıntıya dönüşmesine, İsraillilerin çeşitli ülkelere sürülmesine tanık oldu. Onları atalarının ülkesine dönerken ve Roma mandasına girerken gördü. {1GS 265.2}

Musa ayrıca Kurtarıcımızın ilk gelişine tanık oldu. İsa'yı Beytlehem'de bebek olarak gördü. Melekler ordusunun Tanrı'yı yücelten övgülerini ve yeryüzüne esenlik dileklerini işitti. Göklerde bilge adamları İsa'ya götüren yıldızı gördü. Aklına peygamberlik sözleri geldi; Yakup'tan bir yıldız çıkacak, İsrail'den bir önder yükselecek" (Sayılar 24:17). Musa Mesih'in Nasıra'daki alçakgönüllü yaşamına baktı. Mesih'in sevgisine, merhametine ve iyileştirme hizmetine tanık oldu. Kibirli ve imansız bir ulus tarafından nasıl reddedildiğini gördü. Yasayı veren Mesih'i hor görürken ve reddederken yasayla nasıl övündüklerini izledi. İsa'nın Zeytin dağındaki ağlayışına ve sevdiği kente veda edişine tanık oldu. {1GS 265.3}

Musa, uğruna çaba gösterdiği, dua ettiği ve özveride bulunduğu halkın Tanrı'yı son kez reddedişini görürken ve "Bakın, eviniz ıssız bırakılacak!" (Matta 23:38) sözlerini işitirken kendi adının yaşam kitabından silinmesini diledi. 0 zaman yüreği acıyla kavruldu. Tanrı Oğlunun kederleriyle özdeşleşirken gözlerinden acı yaşlar döküldü. {1GS 265.4}

Musa Çarmıhı ve Yeryüzünün Yenilendiğini Görüyor

Musa Kurtarıcının Getsemani'ye gidişini, bahçedeki yoğun acısını, ele verilmesini, alay konusu edilmesini ve çarmıha gerilmesini gördü. Musa çöldeki yılanın kaldırılışı gibi Tanrı Oğlunun da kaldırılması gerektiğini anladı. O'na iman edenler mahvolmayacak, sonsuz yaşama kavuşacaklardı (Yuhanna 3:15). Yahudi ulusunun, Kurtarıcılarına karşı ikiyüzlü ve Şeytan kaynaklı nefretini görmek Musa'nın yüreğini dehşetle, kederle ve öfkeyle doldurdu. {1GS 266.1}

Musa Mesih'in, "Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?" diye acıyla bağırmasına tanık oldu (Markos 15:34). O'nun, Yusufun yeni mezarına yatırılmasını gördü. Dünyayı karanlık bir umutsuzluk kapladı. Ama sonra gözlerini çevirip tekrar baktığında Mesih'in hayranlıkla dolu melekler ve tutsak aldığı kalabalıklarla birlikte göklere zaferle yükselişine tanık oldu. {1GS 266.2}

Musa İsa'nın öğrencilerinin müjdeyi yeryüzüne yaymalarını izledi. İsrail halkı dünyanın ışığını görememişti. Buna rağmen Tanrı, İbrahim'in soyunu huzurundan kesip atmadı. Mesih aracılığıyla iman çocukları olanlar, İbrahim'in soyu olarak kabul edilecek ve antlaşma vaatlerini miras alacaktı. Tıpkı İbrahim gibi onlar da dünyaya Tanrı'nın yasasını ve Oğlunun müjdesini ileteceklerdi. Musa müjdenin ışığının İsa'nın öğrencileri aracılığıyla parladığına ve diğer uluslardan binlerce kişinin bu ışığa geldiğini gördü. İsrail'in yükselişine ve zenginliğine tanık oldu. {1GS 266.3}

Sonra gözlerinin önünden başka bir sahne geçti. Önceden Şeytan'ın, Yahudileri bir yandan Tanrı'nın yasasını onurlandırmaya diğer yandan Mesih'i reddetmeye yönelttiğini görmüştü. Oysa bu kez Mesih'i kabul ettiğini söyleyenlerin Tanrı'nın yasasını reddettiklerini görüyordu. Önceden kahinlerin ve ihtiyarların, "O'nu çarmıha ger!" bağırışlarını işitmişti. Şimdi ise imanlı öğretmenlerin "Yasaya gerek yok" dediklerini duyuyordu. {1GS 266.4}

Sept gününün ayaklar altına alındığını ve onun yerine sahte bir kurumun gelip yerleştiğini görüyordu. Musa şaşkınlık ve dehşetle doldu. Mesih'e inananlar, nasıl olur da göklere ve yere hükmedenin yasasını geçersiz kılarlardı? Musa Tanrı'nın yasasının sadık bir azınlık tarafından hala onurlandırıldığını ve yüceltildiğini görerek sevinç duydu. Tanrı'nın yasasını tutanları yok etmek için dünyasal güçlerin harekete geçtiğine tanık oldu. Tanrı'nın, yasasını tutanlarla esenlik antlaşması yaptığını işitti. Tanrı'nın sesi gökten işitilirken Mesih'in yücelik içinde döndüğünü gördü. Doğru kişiler ölümsüz yaşama kavuşuyorlar, yaşayan kutsallar ise ölümü görmeden sevinç ezgileriyle Tanrı'nın kentine yükseliyorlardı. {1GS 266.5}

Bundan sonra Musa'nın önünde başka bir sahne belirdi. Yeryüzü lanetin hükmünden kurtulmuştu. Gözünün önünde uzanan yer, vaat edilen ülkeden çok daha harika bir ülkeydi. Günah ve ölüm buraya giremezdi. Musa bu görüme büyük bir sevinçle baktı; en parlak umutlarında bile hayal edemediği yüce bir kurtuluşa tanık oldu. Yer-yüzündeki yolculukları sonsuza dek noktalanan İsrail halkı vaat edilen ülkeye nihayet girmişti. {1GS 267.1}

Bu görüm de gözlerinin önünden silinince Musa uzaktaki Kenan ülkesine baktı. Sonra, yorgun bir savaşçı gibi dinlenmek için yere uzandı. "Böylece Rab'bin sözü uyarınca Rab'bin kulu Musa orada, Moav ülkesinde öldü. Rab onu Moav ülkesinde, Beyt-Peor karşısındaki vadide gömdü. Bugüne dek mezarının nerede olduğunu kimse bilmiyor." İnsanlar Musa'nın nereye gömülü olduğunu bilselerdi, birçoğu onu mezarından çıkararak putperestlik yapardı. Bu nedenle mezar insanlardan saklandı. Tanrı'nın melekleri, O'nun sadık kulunun cesedini gömdüler ve orada bekçilik yaptılar. {1GS 267.2}

Ne var ki Musa, mezarda fazla uzun bir süre kalmayacaktı. Mesih'in kendisi Musa'yı gömen meleklerle birlikte gökten gelerek uyuyan kutsal adamı uyandırdı. Şeytan Musa'nın günah işlemesine ve böylece ölümün hükmü altına girmesine neden olduğu için sevinç duymuştu. Büyük düşman, Tanrı'nın "çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin" (Yaratılış 3:19) sözlerine dayanarak ölümün kendi tekelinde olduğunu sanıyordu. Nitekim mezarın gücü asla kırılmamış, ölüm, tutsakları asla serbest bırakılmamıştı. {1GS 267.3}

Yaşam önderi, meleklerle birlikte mezara yaklaştığı zaman Şeytan kendi üstünlüğünün tehlikeye girdiğini anlayıp korktu. Kendisine ait olan bir bölgenin işgal edilmesine karşı savunmaya geçti. Musa'nın bile Tanrı'nın yasasını çiğnediğini ilan etti. Musa da Şeytan'ın gökten kovulmasına neden olan günahı işlemiş ve Tanrı'nın yüceliğini kendi üzerine almaya

kalkışmıştı. Şeytan, Tanrı'nın kendi-sine haksızlık yaptığına ilişkin ilk iddialarını tekrarladı. {1GS 267.4}

Mesih Şeytan'a göklerdeki hilelerinin zalim sonuçlarını ve bunun sonucunda mahvolan varlıkları gösterebilirdi. Aden'de Adem'i yıkıma götüren ve insanlığı ölüme mahkum eden hilelere işaret edebilirdi. Şeytan'a, İsrail'i söylenmeye ve isyana sürükleyenin kendisi olduğunu gösterebilirdi. Musa'nın uzun bir süre sabırla katlandıktan sonra bir zayıflık anında bu günaha düştüğünü söyleyebilirdi. Ne var ki Mesih, bütün bunları Babasına havale ederek, "Seni Rab azarlasın" dedi (Yahuda 9). Kurtarıcı hiçbir şekilde düşmanıyla çekişmeye girmedi, ama onun gücünü kırma ve ölülere yaşam verme etkinliğine orada başladı. Tanrı Oğlunun üstünlüğü orada kanıtlandı. Şeytan orada avından oldu ve doğru kişilerin tekrar yaşayacakları orada gösterildi. Musa mezardan yücelik içinde kalkarak Kurtarıcısıyla birlikte Tanrı'nın Kentine yükseldi. {1GS 268.1}

Tanrı Musa'yı Kenan'a girmekten alıkoyarak asla unutulmaması gereken bir ders verdi. İnsanlardan kusursuz bir söz dinlerlik beklediğini, yalnızca Yaratıcıya ait olan yüceliği kendilerine ayıramayacaklarını açıkladı. Musa'nın, İsrail'in mirasına ortak olmaya ilişkin ricasına olumlu bir karşılık vermedi. Ama kulunu unutmuş ya da bırakmış da değildi. Pisga'nın tepesinde Tanrı Musa'yı yeryüzündeki Kenan'dan çok daha yüce bir mirasa ortak olmaya çağırdı. {1GS 268.2}

Musa, İsa'nın görünümünün değiştiği dağda İlyas'la birlikte yer aldı. Böylece onun duası sonunda işitilmiş oldu. Halkının mirası içinde yer alan dağda durdu ve böylece İsrail'e verilen bütün vaatlerin odak noktasındaki İsa'ya tanıklık etti. Gökler tarafından bu denli onurlandırılan adamın son görümü işte buydu. {1GS 268.3}

Bölüm 44: Ürdün Irmağını Geçiş

İsrailliler, önderleri kendilerinden alındıktan sonra onun bilgece öğütlerinin, baba yumuşaklığının ve sarsılmaz imanının değerini anladılar. {1GS 269.1}

Musa ölmüştü, ama etkisi yaşamaya devam ediyordu. Batan güneşin parıltıları, nasıl ki güneşin kendisi battıktan sonra dağların doruklarını aydınlatır, iman kahramanlarının etkinliklerinin ışığı da kendileri göçtükten çok sonra yeryüzünü kutsal ışıkla aydınlatmayı sürdürür. "Asla sarsılmaz, sonsuza dek anılır doğru insan." {1GS 269.2}

Halk kaybettikleri büyük insan için kederle yansalar da yalnız bırakılmamışlardı. Bulut sütunu gündüz vakti, ateş sütunu da gece vakti tapınma çadırının üzerinde durmaya devam ediyordu. Halk Tanrı'nın buyruklarına uyarak yaşadığı sürece, O da onların rehberi ve yardımcısı olacaktı. {1GS 269.3}

İsrail'in önderi artık Yeşu'ydu. Cesur, dayanıklı, bencillikten arı ve hepsinden önemlisi yaşayan bir imana sahip olan Yeşu, İsrail halkını yönetmek için seçilmişti. Yeşu önceden Musa'nın baş yardımcısıydı. Sessiz ve katıksız sadakatiyle başkaları sarsıldığı zaman ayakta kalıp gerçeğe bağlı durarak Musa'nın yerine aday olduğunu kanıtlamıştı. {1GS 269.4}

Yeşu önünde duran göreve büyük bir kaygıyla baktı. Ancak Tanrı'nın verdiği güven, korkularını silip attı. "Nasıl Musa ile birlikte oldumsa, seninle de birlikte olacağım. Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla bırakmayacağım. Güçlü ve yürekli ol. Çünkü bu halkı, atalarına vereceğime ant içtiğim ülkeyi miras almaya sen götüreceksin. Yeter ki, güçlü ve yürekli ol. Kulum Musa'nın sana buyurduğu Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmeye dikkat et. Gittiğin her yerde başarılı olmak için bu yasadan ayrılma, sağa sola sapma. Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın." {1GS 269.5}

Tanrı'nın Yeşu'ya ilk bildirisi, "Şimdi kalk!" oldu; "bütün bu halkla birlikte Şeria Irmağı'nı geç. Size, İsrail halkına vereceğim ülkeye girin." Yeşu, Tanrı'nın verdiği her buyruk için halkına yön de vereceğini biliyordu. Korkusuz önder yola koyulmak için imanla hazırlanmaya başladı. {1GS 269.6}

İsraillilerin ordugahının hemen karşısında surlu Eriha kenti vardı. Bu kent bütün bölgenin anahtarıydı. İsrail halkı için büyük bir engel oluşturuyordu. Bu nedenle Yeşu, kentin nüfusunu, kaynaklarını ve silah gücünü öğrenmek için iki genç adam gönderdi. Korkak ve kuşkulu olan kent halkı tehlikeye uyanmıştı; haberciler büyük tehlike altındaydı. Ancak Rahav adlı Erihalı bir kadın kendisini tehlikeye atarak onları korudu. Haberciler kadının iyiliğine karşın ona, kent alındığında can güvenliği sözü verdiler. {1GS 270.1}

Eriha Halkı Korkuyor

Haberciler dönünce şöyle dediler: “Rab gerçekten bütün ülkeyi elimize teslim etti” dediler, “Orada yaşayan herkesin korkudan dizlerinin bağı çözüldü.” Erihalılar şöyle demişti: “Mısır’dan çıktığınızda Rab’bin Kamış Denizi’ni önünüzde nasıl kuruttuğunu, Şeria Irmağının ötesindeki iki Amor Kralı’na Sihon ve Og’a neler yaptığınızı, onları nasıl yok ettiğinizi duyduk. Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. Çünkü Tanrınız Rab hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı’dır.” {1GS 270.2}

Kente doğru ilerlemek için buyruklar verildi. Halk üç günlük erzak hazırladı, ordu da savaşa hazırlanmak için donandı. Ordugahtan ayrılan halk Ürdün ırmağının kıyısına geldiler. Hepsi de Tanrı’nın yardımı olmadan başaramayacaklarını biliyorlardı. Yılın o dönemi dağlarda eriyen karlar ırmaktaki su düzeyini yükseltiyor ve geçişi olanaksız kılıyordu. Tanrı ırmağın geçişinin mucizevi olmasını istemişti. {1GS 270.3}

Yeşu, Tanrı’nın buyruğuna uyarak halka günahlarından arınmalarını ve her türlü dışsal kirden temizlenmelerini buyurdu: “Kendinizi kutsayın, çünkü Rab yarın aranızda mucizeler yaratacak.” Rabbin antlaşma sandığı önlerinden gidecekti. Kahinler onu ordugahın merkezinden alıp ırmağa taşıyacaklardı: söylediklerini dinleyin” dedikten sonra ekledi: “Yaşayan Tanrı’nın aranızda olduğunu, Kenan, Hitit, Hiv, Periz, Girgaş, Amor ve Yevus halklarını kesinlikle önünüzden süreceğini şundan anlayacaksınız: Bütün yeryüzünün sahibi Rabbe ait olan Antlaşma Sandığı, sizden önce Şeria Irmağı’nı geçecek.” {1GS 270.4}

Halk belirlenen zamanda yürümeye başladı. Sandık önde, kahinlerin omuzlarında gidiyordu. Kahinler ırmak kıyısına doğru ilerlerken herkes derin bir ilgiyle onları izliyordu. Kutsal sandık ırmağın coşkun sularına doğru yaklaştı. Taşıyanların ayakları suya girdi. O anda, suyun akışı birdenbire durdu ve ırmak yatağı göründü. {1GS 270.5}

Kahinler su kanalının ortasına doğru yürüdüler; halk onları takip ederek ırmağın karşı tarafına geçti. Ürdün ırmağını tutan güçle kırk yıl önce Kızıldeniz’i atalarına açan güç aynıydı. Halkın tümü geçtikten sonra sandık batı kıyısına taşındı. Kahinlerin ayakları kuru toprağa basar basmaz, sular yeniden boşaldı ve ırmak doğal akışına döndü. {1GS 271.1}

Sandığı taşıyan kahinler ırmağın henüz ortasındayken her oymaktan birer kişi ırmak yatağından taş topladılar ve onları batı yakasına taşıdılar. Bu taşlar ırmak kenarındaki ilk konaklama yerinde anı olarak dikilecekti. Yeşu bu olayı şöyle açıkladı: “Öyle ki, yeryüzünün bütün halkları Rab’bin ne denli güçlü olduğunu anlasın; siz de Tanrınız Rab’den her zaman korkasınız!” {1GS 271.2}

Bu mucize İsrail’e Tanrı’nın süreğen varlığını ve korumasını kanıtlayacak, Musa aracılığıyla etkin olduğu gibi Yeşu aracılığıyla da etkin olacağını gösterecekti. Irmağı geçmeden önce Rab Yeşu’ya şöyle demişti: “Musa’yla birlikte olduğum gibi, seninle de birlikte olduğumu anlamaları için bugün seni bütün İsrail halkının gözünde yüceltmeye başlayacağım.” {1GS 271.3}

Tanrı'nın, ırmak sularını İsraillilerin önünde açtığı haberi Amorlu ve Kenanlı krallara ulaştı. Yürekleri korkuyla doldu. Kenanlılara, İsraillilere ve Yeşu'nun kendisine yaşayan Tanrı'nın, göklerin ve yerin kralının halkının arasında olduğuna dair yanılmaz bir kanıt verilmişti. Tanrı onları bırakmayacak ve terk etmeyecekti. {1GS 271.4}

İbraniler Ürdün'e kısa bir mesafede bulunan Kenan'da ilk ordugahlarını kurdular. Sünnet törenine ve Fısıh bayramına ara verilmesi, Rab'bin kölelik ülkesine geri dönmek isteyen halktan hoşnutsuz olduğunu gösteriyordu. Ancak o yıllar geride kalmıştı; antlaşmanın işareti yeniden yürürlüğe girdi. Çölde doğan her erkek sünnet edildi. Rab Yeşu'ya, "Mısır'da uğradığınız utancı bugün üzerinizden kaldırdım" dedi. {1GS 271.5}

Putperest uluslar Rab'bi ve halkını hor görmüşlerdi, çünkü İbraniler Mısır'dan çıkar çıkmaz Kenan ülkesine girememişlerdi. Halk bu kadar uzun bir süre çölde dolaştığı için düşmanları sevinmişti. İbranilerin Tanrısının onları vaat edilen ülkeye getiremediğini söyleyerek alay etmişlerdi. Rab ise Urdün ırmağını halkının önünde açarak gücünü ve lutfunu sergiledi. {1GS 271.6}

Fısıh bayramı da kutlandı. "Ülkenin ürününden yemeleri üzerine ertesi gun man kesildi. Man kesilince İsrailliler o yıl Kenan topraklarının ürünüyle beslendiler." Halkın çölde geçirdiği uzun yıllar artık son bulmuştu. İsraillilerin ayaklan nihayet vaat edilen ülkenin topraklarındaydı. {1GS 272.1}

Bölüm 45: Eriha'nın Mucize Düşüşü

İbraniler Kenan'a girmişler ama ülkeyi henüz ele geçirmemişlerdi. Kenan toprakları, bölgelerine girilmesine şiddetle karşı duran güçlü bir ırkın yurduydu. Atları, demirden savaş arabaları, bölgelerine ilişkin bilgileri ve savaş eğitimleri onlara büyük bir üstünlük sağlıyordu. Üstelik, kentleri büyüktü ve surları göğe kadar yükseliyordu (Tesniye 9:1). İsraillilerin yaklaşan savaşta tek ümitleri Tanrı'nın gücüydü. {1GS 273.1}

Büyük ve zengin Eriha kenti Gilgal'deki ordugahlarının biraz ilerisinde yükseliyordu. Dev surların arkasında duran bu gururlu kent, İsrail'in Tanrısına meydan okuyordu. Eriha özellikle ay tanrıçası Aşterot'a adanmıştı. Kenan ülkesinin inancı en büyük kötülükleri ve en aşağılayıcı etkinlikleri içeriyordu. Beyt-peor'daki günahlarının korkutucu sonuçları hala zihinlerinde olan İsrail halkı putperest kente tiksinti ve dehşetle baktı. {1GS 273.2}

Yeşu, Eriha'nın yıkılmasını Kenan'ın işgalinin ilk adımı olarak görüyordu. Dua etmek ve düşünmek amacıyla ordugahtan uzaklaşan Yeşu başını kaldırınca önünde, kılıcını çekmiş bir adam gördü. Ona yaklaşarak, "Sen bizden misin, karşı taraftan mı?" diye sordu. Adam, "Hiçbiri" dedi, "Ben Rab'bin ordusunun komutanıyım. Şimdi geldim." Bu gizemli yabancı, yüce Mesih'in kendisiydi. Yeşu yere kapanıp tapındı ve komutanın sözlerine kulak verdi; "İşte Eriha'yı, kralını ve yiğit savaşçılarını senin eline teslim-ediyorum." Komutan daha sonra halkın kenti nasıl alacağını anlattı. {1GS 273.3}

Tanrısal buyruğa uyan Yeşu, İsrail halkının önünde yer aldı. Hiçbir şekilde saldırıya geçilmeyecekti. Halk Tanrı'nın sandığıyla ve borazanlarla birlikte kentin çevresinde dolaşacaktı. Tanrı'nın yüceliğiyle kuşanmış olan sandık, kutsal giysiler giyinmiş olan kahinlerle taşınacak, halk da arkadan gelecekti. İsrailliler Eriha kentinin çevresinde böylece dolaşacaklardı. {1GS 273.4}

Güçlü ordunun yürüyüşü ve borazan seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Bu sesler Eriha'nın çevresindeki tepelerde ve kent sokaklarında çınlıyordu. {1GS 273.5}

Kentin gözcüleri bu olayı korku ve şaşkınlıkla yetkililere bildirdiler. Güçlü ordunun her gün kutsal sandık ve kahinlerin eşliğinde çevrelerinden döndüğünü görenler dehşete kapıldılar. Güçlü savunma düzenlerini gözden geçirdiler, saldırıya karşı hazırlıklı olmak istiyorlardı. Birçokları bu gösterinin kendilerine zarar vereceğini düşünmedi. Bazıları ise her gün izledikleri bu görüntü karşısında dehşete düşmüşlerdi. Kızıldeniz'in ve Ürdün ırmağının bu halkın önünde nasıl dize geldiğini anımsıyorlardı. {1GS 273.6}

Tanrı'nın Eriha'yı Ele Geçirme Yöntemi

İsrail halkı kentin çevresini altı gün boyunca dolaştı. Yedinci gün geldiğinde Yeşu Tanrı halkının önüne geçti. Bu kez kentin çevresinde aynı gün yedi kez dolaşacaklardı. Son dolaşma sırasında borazanlar çalacak ve Tanrı kenti onlara verecekti. {1GS 274.1}

Büyük ordu surların çevresinde sakin bir şekilde dönmeye devam etti. Ayak seslerinden başka bir ses duyulmuyordu. Surların üzerindeki gözcüler korkuyla bakmaya devam ettiler. İsrailliler altı kez çevrelerinde dolaşmıştı. Acaba bu gizemli etkinliğin hedefi ney-di? {1GS 274.2}

Fazla beklemelerine gerek kalmadı. Yedinci dönüş tamamlandığında uzun alay durdu. Bir süre sessiz kalan borazanlar yeri sarsan bir gürültüyle ötmeye başladı. O anda taş duvarlar, dev kuleleri ve savaş gereçleriyle birlikte sarsılarak çöktü. Briha sakinleri dehşete düştü ve İsrail halkı kenti almak için ilerlemeye başladı. {1GS 274.3}

İsrailliler zaferi kendi güçleriyle kazanmamışlardı. Ülkenin ilk meyvesi olan kent, içindeki her şeyle birlikte Tanrı'ya kurban olarak sunulacaktı. İsrailliler kenti alırken kendileri için savaşmadılar, kralları Yahve'nin yüceliği için mücadele ettiler. Tanrı şöyle buyruk vermişti: "Sakın Rab'be adanan herhangi bir şeye el sürmeyin. Adadığınız şeyleri alırsanız İsrail'in ordugahını felakete ve yıkıma sürükler-siniz." {1GS 274.4}

Kent içindeki her canlı kılıçtan geçirildi. Yalnızca sadık Rahav, ev halkıyla birlikte genç gözcülerin vaadi uyarınca esirgendi. Kent sarayları ve tapınakları, lüks konutları, zengin kumaşları ve pahalı giysileri ateşe verildi. Ateşle yanmayan gümüş, altın, tunç ve demir eşyalar tapınma çadırının hizmetine ayrıldı. Eriha bir daha asla kale olarak yapılmayacaktı. Tanrısal gücün yıktığı duvarları yeniden yapanların üzerine yargı geleceği ilan edildi. {1GS 274.5}

Eriha halkının yıkımı, Kenan sakinlerine ilişkin önceden verilen bir buyruk doğrultusuna yerine getirildi: "Tanrınız Rab bu ulusları elinize teslim ettiğinde, onları bozguna uğrattığınızda, tümünü yok etmelisiniz. Bu uluslarla antlaşma yapmayacaksınız, onlara acımayacaksınız. Tanrınız Rab'bin miras olarak size vereceği bu halkların kentlerinde soluk alan hiçbir canlıyı yaşatmayacaksınız" (Tesniye 7:2; 20:16). {1GS 274.6}

Birçok kişiye, Kutsal Kitap'ta yer alan bu gibi buyruklar sevgi ve merhamet ruhuna aykırı gibi görünür. Oysa Tanrı'nın sınırsız bilgeliğini ve iyiliğini yansıtırlar. Tanrı İsrail'i Kenan'a yerleştirmeye kararlıydı. Bu halka yalnızca gerçek inanç emanet edilmekle kalmamış, bu inancın ilkelerini yeryüzüne yayma görevi verilmişti. Kenanlılar kendilerini aşağılayıcı putperestliğe vermişlerdi ve bu yüzden ülkenin Tanrı'nın hedeflerinin yerine gelmesi amacıyla temizlenmesi gerekiyordu. {1GS 275.1}

Kent sakinlerine tövbe etmeleri için fazlaca fırsat verilmişti. Kırk yıl kadar önce Mısır'daki felaketler İsrail'in Tanrısının gücünü gözler önüne sermişti. Midyan'ın, Gilead'ın ve Başan'ın yıkılması, Tanrı'nın bütün ilahlardan üstün olduğunu göstermişti. O'nun kirlilikten tiksinmesi Baal-peor'daki yargısıyla açıklanmıştı. Eriha sakinleri bütün bu olayları biliyorlardı. Birçok kişi, Rahav gibi İsrail'in Rabbinin göklerin ve yerin Tanrısı olduğunu biliyor, ama buna teslim olmayı reddediyordu. Tıpkı tufandan önceki insanlar gibi Kenanlılar göklere küfretmek ve yeryüzünü kirletmek için yaşıyordu. Hem sevgi hem de

adalet, Tanrı'ya ve insana düşman olan bu isyancıların yıkımını gerektiriyordu. "İsrailliler yedi gün Eriha surları etrafından döndüler; sonunda imanları sayesinde surlar yıkıldı" (İbraniler 11:30). Rab'bin ordularının komutanı yalnızca Yeşu'yla iletişim kurdu; kendisini bütün topluluğa açıklamadı. Bu nedenle Yeşu'nun sözlerine inanmak ya da onlardan kuşku duymak kendilerine kalmıştı. Meleklerin Tanrı Oğlunun önderliği altında kendilerini koruduğunu göremiyorlardı. Halk şöyle düşünebilirdi: "Kentin surlarının etrafında her gün dönüp durmak ve borazan öttürmek ne işe yarar ki! Bunların ne faydası var?" Ancak İsrailliler, kuvvetlerinin insan bilgeliğine ya da gücüne değil kendilerini kurtaran Tanrı'ya bağımlı olduğunu zihinlerine kazımalıydılar. {1GS 275.2}

Tanrı kendisine güvenenler için büyük şeyler yapacaktır. Çocukları O'na tümüyle güvendikleri ve sözünü dinledikleri sürece her acil durumda onların yardımına koşacaktır. {1GS 275.3}

İsrail Neden Ay Tarafından Yenilgiye Uğradı

Eriha düştükten kısa bir süre sonra Yeşu Ay kentine saldırmaya karar verdi. Bu kent Ürdün vadisinin batısında yer alıyordu. Gönderilen casuslar bu kentin sakinlerinin sayıca az olduğunu ve yıkmak için fazla çaba gerekmeyeceğini söylediler. {1GS 276.1}

Tanrı'nın İsraillilere verdiği zafer onların kendilerine güvenmelerini sağladı. Yalnızca Tanrı'nın yardımıyla başarıya ulaşabileceklerini gözden kaçırdılar. Yeşu Ay kentini ele geçirmek için Tanrı'ya danışmadan karar aldı. {1GS 276.2}

İsrailliler düşmanlarını küçümsemeye başlamışlardı. Kolay bir zafer olacak, üç bin kişi rahatlıkla bu işi görecekti. Ne var ki, kentin kapısına yaklaşanlar kararlı bir dirençle karşılaştılar. Önlerine çıkan hazırlıklı düşman karşısında paniğe kapıldılar ve kaçmaya başladılar. "Ay halkı onlardan otuz altı kadarını öldürdü, sağ kalanları da kentin kapısından Şevarim'e dek kovaladı. Bayırdan aşağı kaçanları öldürdü. Korkudan İsrailliler'in dizlerinin bağı çözüldü." {1GS 276.3}

Bunun üzerine Yeşu giysilerini yırtarak İsrail'in ileri gelenleriyle birlikte başından aşağı toprak döküp Rab'bin Sandığı'nın önünde yüzüstü yere kapandı ve akşama dek bu durumda kaldı. Ardından şöyle dedi: "Ya Rab Yahve, bizi Amorlular'ın eline teslim edip yok etmek için mi Şeria Irmağı'ndan geçirdin? Keşke halimize razı olup ırmağın ötesinde kalsaydık. Ya Rab, İsrail halkı dönüp düşmanlarının önünden kaçtıktan sonra ben ne diyebilirim! Kenanlılar ve ülkede yaşayan öbür halklar bunu duyunca çevremizi kuşatacak, adımızı yeryüzünden silecekler. Ya sen, ya Rab, kendi yüce adın için ne ya-pacaksın?" {1GS 276.4}

Rab, Yeşu'ya şöyle karşılık verdi: "Ayağa kalk! Neden böyle yüzüstü yere kapanıyorsun? İsrailliler günah işlediler. Onlarla yaptığım ve yerine getirmelerini buyurduğum antlaşmayı bozdular." Umutsuzluğa kapılıp yas tutmak yerine acil bir karar verilmesi gerekiyordu. Ordugahta gizli bir günah vardı; bunun araştırılıp temizlenmesi

gerekiyordu. “Sizde bulunan adanmış eşyaları yok etmezseniz, artık sizinle birlikte olmayacağım.” {1GS 276.5}

Bir Tek Ailenin Günahı Yüzünden Bütün İsrail Yenik Düşüyor

Tanrı’nın buyruğu, O’nun hükmünü uygulaması gereken kişilerden biri tarafından çiğnenmişti. Bu suçlu yüzünden bütün ulus sorumlu tutuluyordu: “Adanmış eşyaların bir kısmını çalıp kendi eşyaları arasına gizlediler ve yalan söylediler.” Suçlu bulunacak ve gereken yapılacaktı. Ancak bunun için zaman gerekliydi; böylece halk kendi sorumluluklarını hissedecek, Tanrı’nın huzurunda alçalarak kendi yüreklerini araştıracaklardı. {1GS 276.6}

Yeşu sabah erkenden halkı topladı; ciddi ve etkileyici bir tören başladı. Herkes sorgulanıyordu. Önce oymak, sonra aile, sonra ev halkı sınavdan geçirildi. Sonunda suçlu bulundu. Tanrı’nın parmağı İsrail’i sıkıntıya sokan suçluya işaret etti. Bu kişi Yahuda oymağından Karmi oğlu Akan’dı. {1GS 277.1}

Yeşu Akan’ı gerçeği kabul etmeye yöneltti. Akan İsrail’in Tanrısı Rab’be karşı işlediği suçu itiraf etti; “doğru” diye karşılık verdi, “İsrail’in Tanrısı Rab’be karşı günah işledim. Yaptığım şu: Ganimetin içinde Babil işi güzel bir kaftan, iki yüz şekel gümüş, elli şekel ağırlığında bir külçe altın görünce dayanamayıp aldım. En altta gümüş olmak üzere, tümünü çadırımın ortasında toprağa gömdüm.” Haberciler Akan’ın tarif ettiği yere gittiler ve sözü geçen eşyaları buldular. Onları Yeşu’ya getirdiler ve Rab’bin huzuruna koydular. {1GS 277.2}

Yeşu, Akan’a, “Bizi neden bu felakete sürükledin?” dedi. “Rab de bugün seni felakete sürükleyecek.” Akan’ın günahı yüzünden bütün halk sıkıntı çekmişti. Bu nedenle onu bütün halkın cezalandırması gerekiyordu. Hepsi Akan’ı taşa tutarak öldürdü. Akan Tarihler kitapçığında, ‘İsrail’i yıkıma sürükleyen’ adam olarak geçmiştir (1.Tarihler 2:7). {1GS 277.3}

Akan’ın günahı Tanrı’nın gücünün dolaysız uyarılarına ve üstün belirtilerine rağmen işlenmişti. İsrail’in Eriha’yı kendi kuvvetleriyle değil Tanrı’nın gücüyle almış olmaları, ganimetler konusundaki kısıtlamaya sıkı sıkıya uymalarını gerektiriyordu. Kenti yıkan Tanrı olmuştu; bu nedenle kentin içindeki her şey Tanrı’ya adanmış olmalıydı. {1GS 277.4}

Akan Tövbe Etmeyi Reddediyor

İsrail’in milyonları içinde Tanrı’nın buyruğunu çiğnemeye cesaret eden tek kişi Akan olmuştu. Şinar kumaşı Akan’ın açgözlülüğünü körüklemiş ve onu ölümle burun buruna getirmişti. Üstelik Rab’bin hâzinesine ait olan altın ve gümüşü de almış, böylece Kenan ülkesinin ilk meyvelerini Tanrı’dan soymuştu. Onuncu buyruğun çiğnenmesi ve bunun korkunç sonuçları Akan’ın öyküsünde görülmektedir. {1GS 277.5}

Akan, çıkarcılığı bir alışkanlık haline getirmiş, bu alışkanlığın zincirlerini kırmak olanaksız olmuştu. Aslında İsrail'e felaket getireceği düşüncesi dehşete kapılmasını sağlamalıydı; ama zihni günahla körelmişti. Ayartıldığı zaman kolayca kendini koyverdi. {1GS 278.1}

Açgözlülük Akan gibi bize de yasaklanmıştır. "Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez"; "Her türlü açgözlülükten kaçının"; "Aranızda hiçbir ... açgözlülük anılmasın bile" (Matta 6:24; Luka 12:15; Efesliler 5:3). Akan'ın, Yahuda'nın, Hananya'nın ve Safira'nın korkutucu sonları gözümüzün önündedir. Bunların hepsinin arkasından Lusifer vardır. Ne var ki; bütün bu uyanlara rağmen açgözlülüğün başı sonu yoktur. {1GS 278.2}

Açgözlülüğün kaygan yolu her yerde görülmektedir. Aileler bölünmekte, yoksullar zenginlere karşı nefret ve kıskançlıkla dolmakta, zenginler yoksullara acımasızca zulmetmektedir. Bu kötülük yalnız dünyada değil, kilisede de vardır. Bencillik, para hırsı, Tanrı'yı ondalıkla ve sunularla soyma alışkanlığı ne denli yaygındır! Birçokları kiliseye gelip Rab'bin sofrasına oturuyor, ama kesesinde Tanr'nın lanetlediği yasa dışı kazancı saklıyor. Güzel Babil kumaşı uğruna birçokları göksel ümidi kurban etmektedir. Acı çekenlerin ve yoksulların feryatları göz ardı edilmekte ve müjdenin ışığına gölge düşmektedir. Rab, "İnsan Tanrı'dan çalar mı? Oysa siz benden çalıyorsunuz" diyor (Malaki 3:8). {1GS 278.3}

İçten ve Zorlamalı İtiraflar

Bir insanın günahı yüzünden, o günah araştırılıp temizlenene kadar Tanrı kiliseden hoşnut olmayacaktır. Kilisenin en çok korkması gereken unsurlar zulmedenler, tanrıtanımazlar ya da küfürbazlar değil, kendi içinde Tanrı'nın bereketini engelleyen ve halkın üzerine zayıflık getiren tutarsız insanlardır. Herkes alçakgönüllülükle yüreğini araştırmalı ve Tanrı'nın varlığını engelleyen gizli günahları keşfetmelidir. {1GS 278.4}

Akan İsrail ordularının Ay'dan umutsuz ve yenik bir şekilde döndüklerini görmüş, ama ortaya çıkıp günahını itiraf etmemişti. Yeşu'nun ve ihtiyarların büyük bir kederle yere eğildiklerine tanık olmuştu. Buna rağmen hiç sesini çıkarmadı. Büyük bir suçun işlendiğini ve hatta hangi nitelikte olduğunu dinlemişti, ama ağzını bıçak açmadı. Önce oymağının, sonra da ailesinin ve ev halkının işaret edildiğini gördüğünde yüreği ağzına geldi. Ama Tanrı'nın parmağı ona yönelene kadar yine günahını itiraf etmedi. Günahını gizleyemeyeceğini anladığı an gerçeği kabul etti. {1GS 278.5}

Gerçekler ortaya çıktıktan sonra onları kabul etmekle, yalnızca kendimizin ve Tanrı'nın bildiği günahlarımızı itiraf etmek arasında fark vardır. Akan'ın itirafı yalnızca cezasının adil olduğunu ortaya koydu. Gerçek bir tövbe, pişmanlık, niyet değiştirme ya da kötülükten tiksinme yoktu. {1GS 279.1}

Suçlular Tanrı kürsüsünün önünde günahlarını kabul edeceklerdir. Ama tövbe etmedikleri için bu kabullenme mahkumiyete ve yargının korkulu bekleyişine yol açacaktır. Bu tür itiraflar günahkarı kurtaramaz. {1GS 279.2}

Göklerin kitapları açıldığı zaman Yargıç kişiyi suçlu ilan etmeyecek, sadece onun yüreğine işleyecek şekilde bakacaktır. Kişinin yaptığı bütün işler ve her davranış suçlunun belleğinde canlanacaktır. O zaman insanlardan gizlenen günahlar bütün dünyaya ilan edilecektir. {1GS 279.3}

Bölüm 46: Bereketler ve Lanetler

Bu kitap Yeşu 8'e dayanmaktadır.

Akan cezalandırıldıktan sonra Yeşu, savaşçılara Ay kentine ilerleme buyruğu verdi. Tanrı'nın gücü halkıyla birlikteydi ve kısa sürede kenti alacaklardı. {1GS 280.1}

Evleri ve toprakları olmayan halk, Kenan'a yerleşmeye hevesleniyordu. Ancak ondan önce daha önemli bir görevleri vardı. Tanrıyla sadakat antlaşmasını yenilemeleri gerekiyordu. {1GS 280.2}

Musa'nın son buyruklarında, Şekem'deki Eval ve Gerizim dağlarında bir toplantı yapılması vardı. Orada Tanrı'nın yasası kabul edilecekti. Erkekler, kadınlar, çocuklar ve aralarındaki yabancılarla birlikte Gilgal'den ayrılıp ülkenin merkezine yakın olan Şekem vadisine geldiler. "Çevre kentlerde yaşayan halk peşlerine düşmedi. Çünkü hepsini Tanrı korkusu sarmıştı" (Yaratılış 35:5). {1GS 280.3}

İbrahim ve Yakup çadırlarını burada kurmuşlardı. Yakup oymakların Yusuf'u gömeceği araziyi burada satın almıştı. Yakup'un kuyusu da buradaydı. {1GS 280.4}

Seçilen yer, bu etkileyici sahneye çok uygun düşüyordu. Zeytin ağaçlarıyla bezeli, canlı su kaynaklarıyla beslenen, yaban çiçekleriyle renklenmiş bu vadi iki kısır tepenin arasında yer alıyordu. Karşı karşıya duran Eval ve Gerizim, aralarındaki vadiyle birlikte sanki doğal bir sunak oluşturuyordu. Dağlar birbirine o denli yakındı ki birinde konuşulan diğerinde işitiliyordu. Ancak ikisinin arasında, İsrail'in tü-münün toplanmasına yetecek yer vardı. {1GS 280.5}

Eval dağında büyük taşlar dikilerek bir anıt oluşturuldu. Musa'nın yasası ortaya çıkarıldı. Yalnızca taş levhalara kazınmış olan On Buyruk değil, Musa tarafından yazılan yasanın tümü gözler önüne serildi. Anıtın yanma yontulmamış taştan bir sunak yapıldı. İsrail halkı Tanrı'nın yasasını yakın zamanda çiğnemiş ve Tanrı'nın gazabını uyandırmıştı. Bu nedenle bu sunakta Mesih'in kefaretini temsil eden bir kurban sunulmalıydı. {1GS 280.6}

Altı oymak Gerizim dağına, diğerleri ise Eval dağına konuşlandı. Kahinler, sandıkla birlikte aradaki vadide durdular. Yeşu geniş kalabalığın önünde Tanrı'nın yasasına uyanların kavuşacağı bereketleri okumaya başladı. Gerizim'deki bütün oymaklar "Amin" dediler. Sonra da lanetler okundu. Bunun üzerine diğer Eval dağındakiler "Amin" dediler. Binlerce ses bunları onayladı. Ardından, Tanrı'nın yasası, Musa'nın ilettiği bütün buyrukları ve hükümleriyle birlikte okundu. {1GS 280.7}

İsrail yasayı Sina'da Tanrı'nın ağzından duymuştu. Tanrı'nın eliyle yazılan buyruklar sandıkta korunuyordu. Artık Kenan diyarını almak için gereken antlaşma koşullarını herkes okuyabilirdi. Musa'nın Tesniye kitapçığını okumasının üzerinden henüz bir kaç hafta geçmişti. Şimdi Yeşu bu kitapçığı yeniden okuyordu. {1GS 281.1}

Yasa yalnızca İsrail'in erkeklerine değil, kadınlarına ve çocuklarına da okundu. Onların da gerekenleri bilmesi ve yerine getirmesi zorunluydu. Sonra onlara şöyle buyurdu: "Her yedi yılın sonunda, borçları bağışlama yılında, Çardak Bayramı'nda, bütün İsraililer Tanrınız Rab'bin önünde bulunmak üzere seçeceği yere geldiğinde, bu Yasa'yı onlara okuyacaksınız. Halkı erkekleri, kadınları, çocukları ve kentlerinizde yaşayan yabancıları toplayın. Öyle ki, herkes duyup öğrensin, Tanrınız Rab'den korksun. Bu Yasa'nın bütün sözlerine uymaya dikkat etsin. Yasa'yı bilmeyen çocuklar da duysunlar, mülk edinmek için Şeria Irmağı'ndan geçip gideceğiniz ülkede yaşadığınız sürece Tanrınız Rab'den korkmayı öğrensinler" (Tesniye 31:10-13). {1GS 281.2}

Tanrı Sözünü Neden Titizlikle İncelemeliyiz?

Şeytan Tanrı'nın sözlerini çarpıtmak için yılmadan mücadele vermektedir. Anlayışı körleştirmeyi ve insanları günaha sürüklemeyi amaçlamaktadır. Tanrı ise Şeytan'ın aldatıcı gücüne kapılmasınlar diye insanları korumak ister. Bu nedenle insanlara kendi sesiyle konuşmaya tenezzül etmiş, yetkin yasasını kendi eliyle yazıya geçirmiştir. Şeytan insanın tutkularını Rab'bin vaatlerinden ve gereklerinden saptırmak istediği için bunları zihnimize özenle işlememiz gerekir. {1GS 281.3}

Kutsal Kitap tarihinin gerçekleri ve dersleri yalın bir dille sunulmalı ve gençlerin anlayışına uydurulmalıdır. Ana babalar çocuklarını kutsal yazıdaki engin bilgilerle donatmalıdır. Çocuklarının Tanrıyı sevmesini ve saymasını arzulayanlar, O'nun Sözünde ve yaratılışında açıklanan iyiliğine, yüceliğine ve gücüne değinmelidir. {1GS 281.4}

Kutsal Kitap'ın her bölümü ve ayeti, Tanrı'nın insana emanet edilen sözüdür. İsraillilerin bulut sütunuyla gündüz ve ateş sütunuyla gece yönetildikleri gibi imanlılar da Kutsal Kitap'ı inceleyerek ve uygulayarak aynı yönlendirişe sahip olacaklardır. {1GS 281.5}

Bölüm 47: Kenanlı Bir Oymak İsrail'i Aldatıyor

Bu bölüm Yeşu 9 ve 10'a dayanmaktadır.

İsrailler Şekem'den kalkıp Gilgal'deki ordugaha geldiler. Burada uzak bir ülkeden geldiklerini söyleyen tuhaf bir temsilciler kuruluyla karşılaştılar. Görünüşleri de sözlerini onaylıyordu. Giysileri eski ve yırtıktı, çarıkları yıpranmış, erzakları tükenmişti. Şarap tulumları da çatlamış ve yolda geçici olarak onarılmıştı. {1GS 282.1}

Filistin'in dışında olduğunu iddia ettikleri uzak evlerinde Tanrının yarattığı harikaları duymuş ve İsrail'le barış yapmak için temsilci göndermişlerdi. İbraniler, Kenanlı putperestlerle barış yapmamak için özellikle uyarılmışlardı. Yabancıların sözleri önderlerin zihinlerinde kuşku uyandırdı. {1GS 282.2}

Yabancılar Yeşu'ya, "Biz senin kullarınız" dediler. Yeşu, "Kimsiniz, nereden geliyorsunuz?" diye sordu. Onlar da, "Çok uzak bir ülkeden kalkıp geldik" dediler. "Çünkü Tanrın Rab'bin ününü duyduk. Tanrınla ilgili haberleri, Mısır'da yaptığı her şeyi, Şeria Irmağı'nın ötesindeki iki Amor Kralı'na, Heşbon Kralı Sihon'a ve Aştarot'ta egemenlik süren Başan Kralı Og'a neler yaptığını da duyduk. Bunun üzerine önderlerimiz ve ülkemizin bütün halkı bize şöyle dediler: 'Onları karşılamak için yanınıza yiyecek alıp yola çıkın ve onlara, biz sizin kullarınızız; bunun için bizimle bir barış antlaşması yapmanızı istiyoruz deyin.' Size gelmek için yola çıktığımız gün azık olarak evden aldığımız şu ekmekler sıcacıktı. Bakın şimdi, kurumuş, küflenmişler. Şarap doldurduğumuz şu tulumlar yeniydi. Bakın nasıl sıyrı-lıp yırtılmışlar. Bunca yol geldiğimiz için giysilerimiz ve çarıklarımız yıprandı." {1GS 282.3}

İbraniler Rab'be danışmadılar. Yeşu onlarla barış yaptı ve yaşamalarına izin verdi. "Topluluğun önderleri de antlaşmaya bağlı kalacaklarına ant içtiler." Üç gün sonra gerçek keşfedildi. İsrailliler onların komşu olduklarını ve aralarında yaşadıklarını öğrendiler. Givonlular canlarını kurtarmak için bu yola başvurmuşlardı. {1GS 282.4}

Üç günlük yolculuktan sonra ülkenin merkezindeki Givonluların kentlerine varan İsraillilerin öfkesi alevlendi. Ancak önderler hileyle yapılan antlaşmayı bozmayı reddettiler, çünkü İsrail'in Tanrısı Rab'bin adında yemin etmişlerdi. Bu yüzden İsrailliler Givonluları yok etmediler. Givonlular putperestliği reddettiler ve Yahve'ye tapınmayı kabul ettiler. Böylece putperest Kenanlılarla birlikte yıkıma uğramamak için Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmiş oldular. Bu antlaşma hileyle yapılmış olsa da göz ardı edilemezdi. Hiçbir kazanç, çıkar ya da intikam andı bozmamalıydı. "Rab'bin dağına kim çıkabilir, Kutsal Yer'inde kim durabilir? Kutsal dağında kim oturabilir? Kendi zararına ant içse bile andından dönmeyen" (Mezmur 24:3; 15:4). {1GS 282.5}

Givonlular Kendilerini Nasıl Köle Yaptılar?

Givonluların yaşamasına izin verildi, ama ayak işlerini yapmak üzere tapınağın kölesi oldular. Yeşu şöyle dedi: "Bunun için artık lanetlisiniz. Hep köle kalacaksınız. Tanrım'ın Tapmağı için odun kesip su çekeceksiniz." Givonlular bu koşulları memnuniyetle kabul ettiler; hayatta kalmak için her türlü koşulu kabul etmeye razıydılar. "Şimdi senin elindeyiz. Sana göre adil ve doğru olanı yap." {1GS 283.1}

Bu ulusun en önemli kentlerinden olan Givon büyük bir kentti ve içinde kuvvetli bir halk yaşıyordu. İsraillilerin Kenan sakinlerinde yarattığı korkuyu bu şekilde anlamak mümkündür. Böyle bir kentin halkı bile kendilerini alçaltmaya razı oldular. {1GS 283.2}

Ne var ki Givonlular İsraillilere dürüst davransaydılar kendileri için çok daha iyi olurdu. Hileleri onları köle yapıp alçalttı. Tanrı putperestliği reddedip İsrail'le birleşenleri antlaşmanın bereketlerine ortak kılmak için bir kapı açmıştır. Bu koşulları yerine getiren halklar, birkaç istisna dışında İsrail'le aynı lütfu ve bereketleri paylaşacaklardı. {1GS 283.3}

Givonlular, hileye başvurmasalardı, böyle bir mirasa kavuşacaklardı. Güçlü kentin kuvvetli halkı odun kesip su çeken köleler olmayacaktı. Kuşaklar boyunca köle olarak kalmaları, Tanrı'nın hileden ne denli nefret ettiğini göstermektedir. {1GS 283.4}

Yeşu'nun Uzun Günü

Givon'un teslim oluşu Kenan krallarını umutsuzlukla doldurdu. Yabancılarla barış yapanlardan öç almak için karar alındı. Kenanlı kralların beşi Givonlulara karşı birleşti. Givonlular savunmaya hazırlıklı değillerdi; Gilgal'de bulunan Yeşu'ya bir bildiri gönderdiler. "Biz kullarını yalnız bırakma. Elini çabuk tutup yardımımıza gel, bizi kurtar. Çünkü dağlık bölgedeki bütün Amor kralları bize karşı birleşti." Bu tehlike yalnız Givonluları değil İsraillileri de tehdit ediyordu. Bu kent orta ve güney Filistin'e geçişi engelliyordu; ülkeye yerleşebilmek için ele geçirilmesi gerekiyordu. {1GS 283.5}

Kuşatılan kentin sakinleri, hileleri yüzünden Yeşu'nun yardım isteğini geri çevireceğinden korkuyorlardı. Ancak İsrail'e boyun eğdikleri ve Tanrı'ya tapınmayı kabul ettikleri için Yeşu onları korumak gerektiğini düşündü. Rab de onu yüreklendirdi: "Onlardan korkma" dedi. "Onları eline teslim ediyorum. Hiçbiri sana karşı koyamayacak." Gilgal'dan çıkıp bütün gece yol alan Yeşu, Amorlular'a aniden saldırdı. {1GS 284.1}

Müttefik orduların önderleri daha kentin çevresinde tam olarak toplanamadan Yeşu onlara saldırdı. Geniş ordu dağ geçidinden kaçarak Beyt-horon'a çıktılar. Doruğa tırmanarak dağların öbür yanına indiler. Orada iri iri yağan bir dolu fırtınasına yakalandılar. Dolu fırtınasında ölenler kılıçla ölenlerden çoktu. {1GS 284.2}

Amorlular kaçmaya devam ederlerken yukarıdan bakan Yeşu zaferin tamamlanması için günün yetmeyeceğini fark etti. Düşmanlar o gün alt edilmezlerse, yeniden mücadele edebilecek bir duruma geleceklerdi. Yeşu Tanrı'ya şöyle seslendi: "Dur, ey güneş, Givon

üzerinde ve ay, sen de Ayalon Deresi'nde." Halk, düşmanlarından öcünü alıncaya dek güneş durdu, ay da yerinde kaldı. Bu olay Yaşar Kitabı'nda da yazılıdır. Güneş, yaklaşık bir gün boyunca göğün ortasında durdu, batmakta gecikti. Ne bundan önce, ne de sonra Rab'bin bir insanın dileğini işittiği o günkü gibi bir gün olmamıştır. Çünkü Rab İsrail'den yana savaştı. {1GS 284.3}

Akşam olmadan önce Tanrı'nın Yeşu'ya verdiği vaat yerine geldi. Düşman onun eline verildi. O günün olayları uzun süre İsrail'in belleğinden çıkmayacaktı. "Uçuşan oklarının pırıltısından, parlayan mızrağının ışıltısından, yerlerinde durakaldı güneş ve ay. Gazap içinde ilerledin yeryüzünde, ulusları öfkeyle çiğneyip ezdin. Kendi halkını, seçtiğin ulusu kurtarmaya geldin. Kötü soyun başını ezdin, soydun onu tepeden tırnağa" (Habakkuk 3:11-13). {1GS 284.4}

Yeşu Tanrı'nın İsrail'in düşmanlarını yok edeceğine dair vaat almıştı, ama başarı sanki sadece İsrail'in ordularına aitmiş gibi gayret gösterdi. Bütün enerjisini kullandıktan sonra imanla Tanrı'nın yardımını diledi. Başarının sırrı Tanrı'nın gücüyle insanın gayretinin işbirliği yapmasında yatar. "Dur, ey güneş, Givon üzerinde ve ay, sen de Ayalon Deresi'nde" diye buyruk veren adam Gilgal'de yere kapanıp saatlerce dua eden adamdır. Büyük dua adamları, Tanrı'nın gücüyle dolu olan adamlardır. {1GS 284.5}

Bu büyük mucize yaratılışın Yaratıcının elinde olduğunu kanıtlamaktadır. Doğayı, Tanrfnın üzerinde yüceltenler azarlanmalıdır. {1GS 285.1}

Tanrı doğanın kuvvetlerini kendi isteğine göre kullanarak düşmanlarının gücünü kırar. "Şimşek, dolu, kar, bulutlar, O'nun buyruğuna uyan fırtınalar" (Mezmur 148:8). Yeryüzünün tarihinin son noktalarında çok daha büyük bir mücadele olacağını biliyoruz. "Rab silahhanesini açtı, öfkesinin silahlarını çıkardı" (Yeremya 50:25). {1GS 285.2}

Elçi Yuhanna büyük yıkımın nasıl gerçekleşeceğini tanımlamaktadır: "Yedinci melek tasını havaya boşalttı. Tapınaktaki tahttan yükselen gür bir ses, 'Tamam!' dedi. O anda şimşekler çaktı, uğultular ve gök gürlemeleri işitildi. Öylesine büyük bir deprem oldu ki, insan yeryüzünde oldu olalı bu kadar büyük bir deprem olmamıştı. Gökten, insanların üzerine, taneleri yaklaşık kırk kilo ağırlığında şiddetli bir dolu yağdı" (Esinleme 16:17,21). {1GS 285.3}

Bölüm 48: Sonunda Yuvada

Bu bölüm Yeşu 10:40-43; 11; 14-22'ye dayanmaktadır.

Beyt-horon'daki zaferi, güney Kenan'ın işgal edilmesi izledi. "Böylece Yeşu dağlık bölge, Negev, Şefela ve dağ yamaçları içinde olmak üzere, bütün ülkeyi ele geçirip buralardaki kralların tümünü yenilgiye uğrattı. Hiç kimseyi esirgemedi. İsrail'in Tanrısı Rab'bin buyruğu uyarınca kimseyi sağ bırakmadı, hepsini öldürdü." {1GS 286.1}

Kuzey Filistin oymakları, İsrail ordularının başarılarıyla dehşete kapıldıkları için onlara karşı bir ittifak oluşturdular. Filistin ordusu İsrail'in daha önce Kenan'da karşılaştıklarından çok daha büyük bir orduydu. "Bu krallar bütün ordularıyla, deniz kıyısındaki kum kadar sayısız askerleriyle, çok sayıdaki at ve savaş arabalarıyla yola çıktılar." {1GS 286.2}

Tanrı Yeşu'yu yeniden yüreklendirdi: "Onlardan korkma. Onların hepsini yarın bu saatlerde İsrail'in önünde yere sereceğim. Atlarını sakatlayıp savaş arabalarını ateşe ver." {1GS 286.3}

Yeşu Merom gölünün yakınlarında müttefiklerin ordugahına saldırdı. "Rab onları İsrailliler'in eline teslim etti. Onları bozguna uğratan İsrailliler, kaçanları Büyük Sayda'ya, Misrefot-Mayim'e ve doğuda Mispe Vadisi'ne kadar kovalayıp öldürdüler; kimseyi sağ bırakmadılar." Tanrı'nın buyruğuyla savaş arabaları ateşe verildi, atlar sakatlandı ve savaşın dışında kaldı. İsrailliler atlara ya da savaş arabalarına değil, Tanrıları Rab'bin adına güvendiler. {1GS 286.4}

Kentler birer birer alındı ve müttefiklerin kalesi Hasor yıkıldı. Savaş birkaç yıl devam etti ama Yeşu en sonunda Kenan ülkesinin yönetimini tümüyle ele geçirmişti. {1GS 286.5}

Kenanlıların gücü kırılmıştı, ama ülke tümüyle kontrol altına alınmamıştı. Bununla birlikte Yeşu savaşa devam etmeyecekti. Ele geçirilen, ama kontrol altına alınmayan bölgeleriyle birlikte bütün ülke, İsrail'in oymakları arasında paylaşılacaktı. Her oymak kendi pa-yına düşen bölgede düzeni sağlayacaktı. Halk Tanrı'ya sadık kaldığı sürece O da düşmanlarını oradan sürecekti. {1GS 286.6}

Her oymağın yerleşeceği bölge kurayla belirlenecekti. Musa'nın kendisi ülkeyi oymaklara göre önceden ayırmış ve her oymaktan bir önder belirleyerek bu ayrımın uygulamaya konulmasını istemişti. Ülkenin farklı yörelerindeki kırk sekiz kent Levililere miras olarak verildi. {1GS 286.7}

Kalev En Zor Yeri İstiyor

Kalev ve Yeşu vaat edilen ülkeyle ilgili olumlu haber getiren iki gözcüydüler. Halkı yüreklendirmişler ve ülkenin Rab'bin adında ele geçirilmesi için öncülük etmişlerdi. Kalev o zaman verilen vaatleri Yeşu'ya hatırlattı: "Rab'bin Kadeş-Barnea'da Tanrı adamı Musa'ya senin ve benim hakkımda neler söylediğini biliyorsun: Tümüyle Tanrım Rab'bin yolundan

gittiğin için ayak bastığın topraklar sonsuza dek sana ve oğullarına miras olacak'". Kalev bu vaade dayanarak Hevron'un kendisine verilmesini diledi. İbrahim'in, Hevron'un ve Yakupun evi buradaydı. Makpela mağarasına gömülmüşlerdi. {1GS 287.1}

Hevron korkunç Anaklıların yöresiydi. Bu ırkın güçlü görünümü gözcüleri korkutmuş ve İsrail'in cesaretini kırmıştı. Kalev, Tanrı'nın gücüne güvenerek burada konut kurmak istedi: "Rab sözünü tuttu, beni yaşattı. İsrailliler çölden geçerken Rab'bin Musa'ya bu sözleri söylediği günden bu yana kırk beş yıl geçti. Şimdi seksen beş yaşındayım. Bugün de Musa'nın beni gönderdiği günkü kadar güçlüyüm. O günkü gibi hâlâ savaşa gidip gelecek güçteyim. Rab'bin o gün söz verdiği gibi, bu dağlık bölgeyi şimdi bana ver. Orada Anaklıların yaşadığını ve surlarla çevrili büyük kentleri olduğunu o gün sen de duymuştun. Belki Rab bana yardım eder de, O'nun dediği gibi, onları oradan sürerim." {1GS 287.2}

Kalev'in dileği hemen yerine getirildi. "Yeşu Yefunne oğlu Kalev'i kutsadı ve Hevron'u ona miras olarak verdi. Böylece Hevron bugüne dek Kenan soyundan Yefunne oğlu Kalev'in mirası oldu. Çünkü o, tümüyle İsrail'in Tanrısı Rab'bin yolundan gitmişti." Kalev Tanrı'nın vaadine güvenmiş, halkını Kenan'a yerleştireceğine inanmıştı. Halkın çölde uzun süre dolaşmasına katlanmış, onların umutsuzluğunu ve suç yüklerini paylaşmıştı. Buna rağmen hiç şikayet etmedi, kendilerini çölde koruyan Tanrı'nın merhametine şükretti. Kalev ele geçirilmiş toprakların sahibi olmak istemedi. Bunun yerine, gözcülerin olanaksız gördüğü bir yere yerleşmek istedi. Yaşlı ve cesur savaşçı, Tanrı'yı onurlandıracak, atalarının ele geçirilemez dediği toprakları almaları için halkı yüreklendirecek bir karar vererek örnek oldu. {1GS 287.3}

Kalev, kendisiyle birlikte olan Tanrı'ya güvenerek Anak'ın üç oğlunu oradan sürdü. Bundan sonra oturup kendi mirasının tadına varmak yerine ulusun yararı ve Tanrı'nın yüceliği için toprak almaya devam etti. {1GS 287.4}

Korkaklar ve isyancılar çölde yok olmuşlardı; ama doğru gözcüler Eşkol'un üzümlerini tattılar. İmansızlar korkularının yerine geldiğini gördüler. Kenan'ı almanın olanaksız olduğuna inandılar ve orayı alamadılar. Ancak her şeye gücü yeten Tanrı'nın yardımına güvenenler vaat edilen ülkeye girdiler. "İman sayesinde onlar ülkeler fethettiler, adaleti sağladılar, vaat edilenlere kavuştular, aslanların ağızlarını kapadılar. Şiddetli ateşi söndürdüler, kılıcın ağzından kaçıp kurtuldular. Güçsüzlükten kuvvet aldılar, savaşta güçlendiler, yabancı orduları bozguna uğrattılar" (İbraniler 11:33,34; l.Yuhanna 5:4). {1GS 288.1}

Kalev'den farklı bir yaklaşımla istekte bulunanlar da vardı. Efrayim'in oymağından Yusuf un çocukları kendilerine düşen bölgenin iki katını istediler. Onlara ayrılan bölge ülkenin en zengin yerinde bulunuyordu. Şaron'un verimli düzlüğünü içeren bu bölgenin önde gelen birçok kenti hala Kenanlıların elinde bulunuyordu. Oymaklar kendi bölgelerine düşen yerleri ele geçirmek ve oralarda düzen kurmak için gereken tehlikelere ve gayrete göğüs germek yerine ele geçirilmiş bölgelere yerleşmek istiyorlardı. Efrayim İsrail'in en

büyük oymağıydı. “Miras olarak bize neden tek kurayla tek pay verdin?” dediler, “Çok kalabalığız. Çünkü Rab bizi bugüne dek alabildiğine çoğalttı” dediler. {1GS 288.2}

Yeşu, “O kadar kalabalıksanız ve Efrayim’in dağlık bölgesi size dar geliyorsa, Perizliler’in ve Refalılar’ın topraklarındaki ormanlara çıkıp kendinize yer açın” diye karşılık verdi. {1GS 288.3}

Efrayimlilerin yanıtı şikayetlerinin gerçek nedenini ortaya koyuyordu. Kenanlıları sürecek imanları yoktu: “Dağlık bölge bize yetmiyor” dediler, “Ancak hem Beyt-Şean ve kasabalarında, hem de Yizreel Vadisi’nde oturanların, ovada yaşayan bütün Kenanlılar’ın demirden savaş arabaları var.” {1GS 288.4}

Efrayimliler Kalev’in imanına ve cesaretine sahip olsalardı, önlerinde hiçbir düşman duramazdı. Tehlikeden ve zorluktan kaçmak istiyorlardı. Yeşu onlara şöyle dedi: “Kalabalıksınız ve çok güçlüsünüz. Tek kuraya kalmayacaksınız. Dağlık bölge de sizin olacak. Orası ormanlıktır ama ağaçları kesip açacağınız bütün topraklar sizin olur. Kenanlılar güçlüdür, demirden savaş arabalarına sahiptirler ama, yine de onları sürersiniz.” Tanrı’nın yardımı oldukça demirden savaş arabalarından korkmalarına gerek yoktu. {1GS 288.5}

Tapınma çadırının Gilgal’den alınıp, Efrayim’deki Şilo’ya götürülmesi gerekiyordu. Ülkenin merkezine yakın olan bu yere bütün oymakların gelmesi kolay olacaktı. Şilo çadırın kalıcı yeri olacaktı. Burada ülkenin bir bölümü denetim altına alınmıştı; böylece tapınmak amacıyla gelenler rahatsız edilmeyecekti. “Ülkenin denetimini eline geçiren İsrail topluluğu Şilo’da bir araya geldi. Orada Buluşma Çadırı’nı kurdular.” Antlaşma Sandığı, Eli’nin ev halkının günahları yüzünden Filistinlilerin eline düştü. {1GS 288.6}

Şilo Bir Uyarı Oluyor

Tapmak hizmeti, sonunda Kudüs’teki tapmağa aktarıldı ve Şilo harabeye döndü. Uzun bir süre sonra Şilo’nun sonu Kudüs’e uyarı oldu. Rab Yeremya’ya şöyle dedi: “Daha önce adımı yerleştirmiş olduğum Şilo’daki yerime gidin. Halkım İsrail’in kötülüğü yüzünden ona ne yaptığımı görün. Bu yüzden Şilo’ya ne yaptımsa, bana ait olan, güvendiğiniz bu tapınağa da sizlere, atalarınıza vermiş olduğum bu yere de aynısını yapacağım” (Yeremya 7:12,14). {1GS 289.1}

“İsrailliler bölgelere göre toprakları bölüştürme işini bitirdikten sonra, kendi topraklarından Nun oğlu Yeşu’ya pay verdiler. Rab’bin buyruğu uyarınca, ona istediği kenti, Efrayim’in dağlık bölgesindeki Timnat-Serah’ı verdiler. Yeşu kenti onarıp oraya yerleşti.” Zaferli önder Yeşu, kendi seçimini en sona bırakmıştı. {1GS 289.2}

Sığınak Kentler

Levililere verilen altı kent sığınak kentler olarak belirlendi: “Sığınak kentler olarak bazı kentler seçin. Öyle ki, istemeyerek birini öldüren kişi oraya kaçabilsin; öç alacak kişiden

kaçıp sığınacak bir yeriniz olsun. Böylece adam öldüren kişi topluluğun önünde yargılanmadan öldürülmesin" (Sayılar 35:11). Tanrı'nın merhametine dayanan böyle bir sağlayış gerekliydi, çünkü ölen kişinin en yakın akrabası ya da mirasçısı suçun cezasını takip edecekti. Suçun açıkça belli olduğu durumlarda yargı hükmünün beklenmesine gerek yoktu. Öç almak isteyen kişi suçluyu takip edebilir ve bulduğu yerde öldürebilirdi. Rab bu geleneği kaldırmadı, ama kaza eseri adam öldü-renlerin güvenliği için bir yer sağladı. {1GS 289.3}

Sığınak kentler, ülkenin her yerinden yarım gün uzaktaydı. Bu kentlere giden yollar her zaman teiniz ve açıktı. Kent yönünde, üzerinde açık ve okunaklı Sığınak yazısı bulunan levhalar dikilmişti. Böylece kaçan kişinin gecikmesine engel olunuyordu. İster İbrani isterse yabancı ya da gezgin olsun, her insan bu olanaktan yararlanabilecekti. Kaçak kişinin durumuna yetkililer karar verecek, kasıtlı cinayetten suçsuz olduğu anlaşılırsa sığınak kentte kalmasına izin verilecekti. {1GS 289.4}

Suçlular ise öç almak isteyen kişiye teslim edilecekti. Başkahin öldüğü zaman sığınak kentlerde yaşayanlar kendi mülklerine dönme özgürlüğüne kavuşacaklardı. {1GS 290.1}

Cinayet davasında sanık, kanıtlar aleyhine olsa bile tek bir kişinin tanıklığına bakarak mahkum edilmeyecekti. "Adam öldüren, tanıkların tanıklığıyla öldürülecek, bir tek kişinin tanıklığıyla öldürülmeyecektir" (Sayılar 35:30). İsrail için bu buyrukları Musa'ya Mesih vermişti. Yüce Öğretmen aynı dersi yeryüzündeyken de tekrarladı; tek kişinin tanıklığı yeterli değildi. "Söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözüyle doğrulansın" (Matta 18:16). {1GS 290.2}

Cinayetle suçlanan kişi suçlu bulunursa, hiçbir kefaret onu kurtaramayacaktı. "Ölümü hak etmiş katilin canı için bedel almayacaksınız; o kesinlikle öldürülecektir. "İçinde yaşadığınız ülkeyi kirletmeyeceksiniz. Kan dökmek ülkeyi kirletir. İçinde kan dökülen ülke ancak kan dökenin kanıyla bağışlanır" (Sayılar 35:31,33). Ulusun paklığı ya da güvenliği cinayet günahının sert bir şekilde cezalandırılmasını gerektiriyordu. {1GS 290.3}

Sığınak kentler, Mesih'te sağlanan sığınağı simgelemektedir. Kurtarıcı kendi kanını dökerek Tanrı yasasını çiğneyenlerin bağışlanmasını sağlamıştı. Bu kişiler ikinci ölümden kurtulacaklardır. Mesihin affını dileyenleri kimse O'nun elinden alamaz. {1GS 290.4}

Sığınak kente kaçan kişi geç kalamazdı. Sevdiklerine veda edecek zamanı yoktu. Yorgunluk yok sayılır, zorluklar göz ardı edilirdi. Kaçak, kente erişene dek durmamalıydı. {1GS 290.5}

Dikkatsizlik ve ağırkanlılık böyle bir kişiyi nasıl canından ederse, imansızın gecikmesi ve kayıtsızlığı onu mahvedecektir. Büyük düşman Şeytan, Tanrı'nın yasasını çiğneyen her suçlunun yolunda durmaktadır. İçtenlikle sonsuz sığınağa koşmayanlar mahvedicinin eline düşeceklerdir. {1GS 290.6}

Sığınak kentin dışına çıkan tutuklu, intikamcıya terk edilirdi. Aynı şekilde günahlı insanın bağışlanmak için Mesih'e inanması yeterli değildir, iman ve söz dinlemeyle Mesih'te kalmalıdır. {1GS 290.7}

İç Savaş Önleniyor

Gad ve Ruben oymakları, Manaşe oymağının yarısıyla birlikte Ürdün'ü geçmeden önce miraslarını almışlardı. Gilead ve Başan'ın verimli ovaları, zengin ormanları Kenan'da bulunmayan bir çekiciliğe sahipti. Bu oymaklar, silahlı adamlarıyla birlikte Ürdün'ü geçen kardeşleriyle birleşerek kendi miraslarına kavuşana dek onların savaşlarına ortak olmak istiyorlardı. "On oymak Kenan'a girdiği zaman Ruben ve Gad oymaklarıyla Manaşşe oymağının yarısı, Musa'nın ken-dilerine buyurduğu gibi, silahlı olarak İsrail halkının önüne geçtiler. Böylece kırk bin kadar silahlı adam savaşmak üzere Rab'bin önünde Eriha ovalarına girdi" (Yeşu 4:12,13). Yıllarca kardeşlerinin yanında cesaretle savaşmışlardı. Savaşta kardeşleriyle birlikte oldukları için ganimetleri de paylaştılar. Evlerine 'büyük servetle, çok sayıda hayvanla, altın, gümüş, tunç, demir ve çok miktarda giysiyle' döndüler. {1GS 291.1}

Yeşu onların yola çıkışını kaygılı bir yürekle gözlemişti. Sınırlarında yaşayan putperest oymakların geleneklerine kapılmak için ne gibi güçlü ayartılarla karşılaşacaklarını biliyordu. {1GS 291.2}

Yeşu ve diğer önderler kaygılı bekleyişlerini sürdürürlerken, tuhaf haberler geldi. Ürdün kıyısında iki oymak, başka bir oymağın yarısıyla birleşerek Şilo'daki yakmalık adak sunağına benzer bir sunak yapmışlardı. Tanrı'nın yasası, tapınağın dışında tapılmasını yasaklıyordu. Böyle bir uygulama insanları gerçek imandan uzaklaştırabilirdi. {1GS 291.3}

Bir kurul gönderilerek bu oymaklardan açıklama beklendi. Her oymaktan birer önder seçilerek toplam on kişi gönderildi. Başlarında Peor olayında gayret gösteren Pinehas vardı. {1GS 291.4}

Bu elçiler, kardeşlerinin suçlu olduğuna emin olduklarından onlara sert bir sitemle yaklaştılar. Onlara, Baal-peor'a katılanlar yüzünden İsrail'in nasıl yargılandığını anlattılar. Pinehas Gad ve Rubenlilere şöyle dedi: "Eğer size ait olan topraklar murdarsa, Rab'bin Tapınağı'nın bulunduğu, Rab'be ait topraklara gelip aramızda mülk edinin. Kendinize, Tanrımız Rab'bin sunağından başka bir sunak yaparak Rab'be ve bize karşı isyan etmeyin." {1GS 291.5}

Suçlanan oymaklar sunaklarının kurban sunmak amacıyla yapılmadığını açıkladılar; ırmakla ayrılsalar bile Kenan'daki kardeşlerine aynı iman bağıyla bağlıydılar. Gelecekte çocuklarının İsrail tarafından reddedilebileceğinden korkmuşlardı. Rab'bin Şilo'daki sunağına benzeyen bu sunak, kendilerinin de yaşayan Tanrı'ya tapındıklarına tanıklık edecekti. {1GS 291.6}

Elçiler bu açıklamayı sevinçle karşıladılar. Birlikte sevinerek Tanrı'ya övgüler sundular. {1GS 292.1}

Ruben ve Gadoğulları, "Bu sunak Rab'bin Tanrı olduğuna sizinle bizim aramızda tanıktır" diyerek sunağa 'Tanık' adını verdiler. Böylece oymaklar, gelecekte yaşanabilecek yanlış anlamaları engellemek ve ayartılara neden olmamak için gayret gösterdiler. {1GS 292.2}

Yararsız Çekişmelerden Kaçınmak

İncelikten ve öz denetimden yoksun davranışlar, basit yanlışlıklardan ciddi sonuçlar çıkarabilir. On oymağın önderleri, zaman geçirmeden ciddiyetle eyleme geçmeye kararlıydılar. Ancak olayla ilgili gerçekleri sorgulamak yerine kardeşlerine sert ve suçlayıcı bir şe-kilde yaklaştılar. Gad ve Ruben aynı ruhla karşılık verseydi, aralarında savaş çıkabilirdi. Günahla uğraşırken gevşek davranmamak önemlidir, ama sert yargıdan ve temelsiz kuşkulardan kaçınmak da önemlidir. {1GS 292.3}

Sert ve acımasız bir yaklaşımla kimse yanlış yoldan dönmez. Birçokları yüreklerini katılaştırarak gerçekten daha da uzaklaşırlar. İncelikli ve özdenetimli bir yaklaşımla yanılgıdan kaçınılabilir. {1GS 292.4}

Gerçek inancı devam ettirmeye kararlı olan Rubenliler yanlış değerlendirildiler ve sert bir muameleye maruz kaldılar. Ancak savunmaya geçmeden önce kardeşlerinin suçlamalarını sabırla ve incelikle dinlediler. Sonra da gerçek niyetlerini ve masum olduklarını açıkladılar. {1GS 292.5}

Haklı olanlar yanlış bir suçlamayla bile karşılaşsalar sakin ve düşünceli kalabilirler. Tanrı insanlar tarafından yanlış anlaşılan ve yorumlanan kişilerin yanındadır. Bu yüzden davamızı rahatlıkla O'nun ellerine teslim edebiliriz. Rab davasını kendi ellerine teslim edenlerin hakkını arayacaktır. {1GS 292.6}

Mesih çarmıha gerilmeden önce öğrencilerinin bir olması için dua etmişti. Kendisi nasıl Babayla bir ise, öğrencilerinin de aynı birliği yaşamalarını dilemişti. Böylece dünya Mesih'i Tanrı'nın gönderdiğine inanacaktı. Bu dokunaklı dua, çağları aşıp günümüze dek uzanır. Gerçeğin ilkesini kurban edemeyiz, ama bu birliğe ulaşmayı sürekli amaç edinmeliyiz. İsa şöyle dedi: "Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar" (Yuhanna 17:20). {1GS 292.7}

Bölüm 49: Yeşu'nun Son Sözleri

Savaşlar ve işgaller nihayet son bulmuştu. Yeşu Timnat-serahtaki evine çekildi. "Yeşu İsrail oymaklarının tümünü Şekem'de topladıktan sonra, İsrail'in ileri gelenlerini, boy başlarını, hakim ve görevlilerini yanına çağırdı. Hepsi gelip Tanrı'nın önünde durdular." {1GS 294.1}

Yeşu yaşının çok ilerlediğini ve ölmek üzere olduğunu biliyordu. Hizmeti yakında son bulacaktı. Halkının geleceği için kaygı duyuyordu; şöyle dedi: "Tanrınız Rab'bin sizin yararınıza bütün bu uluslara neler yaptığını gördünüz. Çünkü sizin için savaşan Tanrınız Rabdi." Kenanlılar yenik düşmüş olmalarına rağmen İsrail'e vaat edilen ülkenin önemli bir kısmına sahiptiler. Yeşu putperest ulusları Kenandan sürmek için Rab'bin verdiği buyruğu halka hatırlattı. {1GS 294.2}

Artık oymaklar kendi mülklerine dağılmışlar, ordu da dağılmıştı. Yeniden savaşa girmek zor ve kaygı verici bir görevdi. Ancak Yeşu şöyle duyurdu: "Tanrınız Rab bu ulusları önünüzden püskürtüp sürecektir. Tanrınız Rab'bin size söz verdiği gibi, onların topraklarını mülk edineceksiniz. Musa'nın Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi korumak ve yerine getirmek için çok güçlü olun. Yazılanlardan sağa sola sapmayın." {1GS 294.3}

Tanrı halka verdiği vaatleri sadakatle yerine getirmişti. Yeşu şöyle dedi: "Bütün varlığınızla ve yüreğinizle biliyorsunuz ki, Tanrınız Rab'bin size verdiği sözlerden hiçbiri boş çıkmadı; hepsi gerçekleşti, boş çıkan olmadı. Tanrınız Rab'bin size verdiği sözlerin tümü nasıl gerçekleştiyse, Tanrınız Rab verdiği bu güzel topraklardan sizi yok edene dek sözünü ettiği bütün kötülükleri de öylece başınıza getirecektir." {1GS 294.4}

Tanrı yaratıklarıyla ilgilenirken günahı gerçek niteliğiyle açığa vurarak doğruluk ilkelerini sürdürmüştür. Günahın sonucunda sefalet ve ölüm geleceğini göstermiştir. Günah hiçbir zaman karşılıksız kalmayacaktır. Tanrı günahın sonuçlarına sadık bir şekilde işaret etmiştir. Bu uyarılar doğru değilse vaatlerin gerçekliğinden nasıl emin olabiliriz? {1GS 294.5}

Yeşu ölmeden hemen önce oymakların başları ve temsilcilerini Şekem'de yeniden toplandı. Ülkenin hiçbir bölgesinde bu kadar çok kutsal anıt yoktu. Eval ve Gerizim dağları, antlaşmayı yenilemek için içilen antların sessiz tanıklarıydı. Tanrı onları uğruna emek vermedikleri bir ülkeye, inşa etmedikleri kentlere, ekmedikleri bağlara ve zeytinliklere kavuşturmuştu. Yeşu İsrail'in tarihini yeniden gözden geçirdi ve Tanrı'nın harika etkinliklerini sayıp döktü. Böylece herkesin O'nun sevgisini ve merhametini anarak O'na gerçekte ve içtenlikle hizmet etmelerini istedi. {1GS 294.6}

Sandık Yeşu'nun buyruğuyla Şilo'dan getirilmişti. Tanrı'nın varlığına işaret eden bu simge halkın üzerinde yaratmak istediği izlenimi derinleştirecekti. İsrail'e Tanrı'nın iyiliğini anımsattıktan sonra, kime hizmet edeceklerine karar vermelerini istedi. Putlara tapınma

alışkanlığı bir dereceye kadar gizlice devam ediyordu. Yeşu halktan bir karar vermelerini istemişti, çünkü her türlü günahın İsrail'den temizlenip atılmasını istiyordu. "İçinizden Rab'be kulluk etmek gelmiyorsa, atalarınızın Fırat Irmağı'nın ötesinde kulluk ettikleri ilahlara mı, yoksa topraklarında yaşadığınız Amorlular'ın ilahlarına mı kulluk edeceksiniz, bugün karar verin. Ben ve ev halkım Rab'be kulluk ede-ceğiz." Yeşu halkın Tanrı'ya zorla değil gönüllü kulluk etmelerini is-tiyordu. Ödül umudu ya da ceza korkusuyla hizmet boşa çıkacaktı. Tanrı, iman yolundan çıkılmasından nasıl nefret ediyorsa, ikiyüzlülükten ve şekilci tapınmadan da aynı şekilde nefret etmektedir. {1GS 295.1}

Doğru Seçimin Önemi

Yaşlı önder, halkın önüne koyduğu seçim konusunda halkın düşünmesini istedi. Bereket kaynağı olan Rab'be kulluk etmeyeceklerse, kime kulluk edeceklerine karar vereceklerdi. İbrahim'in kurtulduğu eski putlara mı yoksa Amorluların ilahlarına mı tapacaklardı. {1GS 295.2}

Bu son sözler İsrail'e açık bir uyarıydı. Amorluların ilahları, kendilerine tapanları koruyamamışlardı. Aşağılayıcı günahları yüzünden kötü ulus yok edilmişti. İsraillilerin, Amorluları yıkıma sürükleyen ilahlara kulluk etmeleri büyük bir akılsızlık olurdu. {1GS 295.3}

Yeşu kendisinin ve ev halkının Rab'be kulluk edeceğini söyleyerek noktayı koydu. Önderin yüreğindeki kutsal gayret halka iletildi. Halk hiç tereddüt etmeden bu konuşmaya karşılık verdi: "Rab'bi bırakıp başka ilahlara kulluk etmek bizden uzak olsun!" {1GS 295.4}

Kalıcı bir imanın olabilmesi için halkın, kendi güçleriyle Tanrının buyruklarına uyamayacaklarını bilmeleri, çaresizliklerini hissetmeleri gerekliydi. Kendi doğruluklarına güvenerek affa kavuşmaları olanaksızdı. Böyle bir anlayışla Tanrı'ya hizmet etmeleri mümkün değildi. Yalnızca Mesih'e iman ederek günahlarının affına ve Tanrı'nın yasasına uyacak güce kavuşabilirlerdi. Vaat edilen Kurtarıcının sağladığı bereketlere tümüyle güvenmeliydiler. {1GS 295.5}

Halk büyük bir ciddiyetle bağlılıklarını yenilediler: "Biz de O'na kulluk edeceğiz. Çünkü Tanrımız O'dur." {1GS 296.1}

"Yeşu o gün Şekem'de halk adına bir antlaşma yaptı. Onlar için kurallar ve ilkeler belirledi." {1GS 296.2}

Yeşu'nun görevi artık tamamlanmıştı. Bütün yüreğiyle Rab'bi izlemişti. Yeşu'nun karakterindeki soyluluğun en büyük tanığı uğruna emek verdiği kuşağın tarihidir. "Yeşu yaşadıkça ve Yeşu'dan sonra yaşayan ve Rab'bin İsrail için yaptığı her şeyi bilen ileri gelenler durdukça İsrail halkı Rab'be kulluk etti." {1GS 296.3}

Bölüm 50: Ondalık ve Sunu Bereketleri

İbrani ekonomisinde halkın gelirinin onda biri toplu tapınmayı desteklemeye ayrılırdı. "İster toprağın ürünü, ister ağacın meyvesi olsun, toprakta yetişen her şeyin ondalığı Rab'be aittir. Rab için kutsaldır" (Levililer 27:30). {1GS 297.1}

Ne var ki ondalık sistemi İbranilerle başlamamıştır. Rab en eski zamanlardan beri kendisine ondalık sunulmasını istemiştir. İbrahim, Tanrı'nın kahini olan Melkisedek'e ondalık veriyordu (Yaratılış 14:20). Yakup Rab'be şöyle vaat etmişti: "Anıt olarak diktiğim bu taş Tanrının evi olacak. Bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim" (Yaratılış 28:22). Tanrı her türlü bereketin kaynağıdır; insan O'na şükran sunmalıdır. {1GS 297.2}

"'Gümüş de, altın da benim' diyor Her Şeye Egemen Rab" (Hagay 2:8). İnsanlara zenginleşme gücü veren Tanrı'dır. Her şeyin kendisinden çıktığı bilinsin diye Rab verdiklerinin onda birini geri ister. {1GS 297.3}

Ondalık Rab'bin olduğu gibi yedinci gün de Rabbindir (Çıkış 20:10). Tanrı insanın zamanının ve varlığının bir kısmını talep etmektedir. Kişi bunları kendi çıkarları için kullanmamalıdır. {1GS 297.4}

Ondalık tapınak hizmetini yürüten Levililere verilecekti. Ancak kutsal amaçlar için yapılacak katkıların sınırı yoktu. Tapınma çadırı ve sonra da tapmak, kişilerin gönüllü verdikleri sunulardan yapılmış ve onarılmıştı. Musa tapınma çadırının hizmetleri için her kişinin katkıda bulunmasını buyurmuştu. Zaman zaman Tanrı'ya günah ve şükran sunuları da getiriliyordu. Ayrıca insanlar yoksullar için de katkıda bulunuyorlardı. {1GS 297.5}

Halk toprakların ve sürülerin gerçek sahibinin Tanrı olduğunu sürekli hatırlamalıydı. Güneşi doğuran, tohum atma ve hasat zamanları için yağmuru yağdıran Tanrı'ydı. Tanrı insanları kendisine ait olan şeylerin kahyaları yapmıştı. {1GS 297.6}

İsrail halkı toprakların, meyve bahçelerinin ve bağların ilk ürünlerini toplayıp tapınma çadırına getirdikleri zaman halk toplu halde Tanrı'nın iyiliğini anardı. Kahin armağanı kabul eder, sunuyu getiren ise şöyle derdi: "Babam göçebe bir Aramlı'ydı. Sayıca az kişiyle Mısır'a gidip orada yaşamaya başladı. Orada büyük, güçlü, kalabalık bir ulus oldu. Bizi buraya getirdi; bu ülkeyi, süt ve bal akan ülkeyi bize verdi. Şimdi, ya Rab, bana verdiğin toprağın ürününün ilk yetişenini getiriyorum" (Tesniye 26:5,9,10). {1GS 297.7}

Bolluğun Sırrı

Bilge kişi şöyle diyor: "Eliaçık olan daha çok kazanır, hak yiyenin sonuysa yoksulluktur" (Süleyman'ın Özdeyişleri 11:24). Aynı dersi İncil'de elçi Pavlus da veriyor: "Şunu unutmayın: az eken az biçer, çok eken çok biçer. İsteksizce ya da zorlaymış gibi değil, herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda

bulunabilmeniz için, Tanrı size her nimeti artıracak güçtedir" (2.Korintliler 9:6-8). {1GS 298.1}

Tanrı İsrail'in yeryüzüne ışık taşımasını amaçlamıştı. Rab gerçeğin ve ışığın göksel armağanları tadanların gayretlerine ve sunularına bağlı olarak yeryüzünde çoğalmasını dilemişti. Tanrı meleklerini gerçeğin elçileri olarak kullanabilirdi. Ancak sevgisinden ve bilgeliğinden ötürü insanları kendisiyle beraber çalışmaya çağırdı; etkinliğini sürdürmek için onları seçti. {1GS 298.2}

İsrail'in zamanında ondalıklar ve gönüllü sunular Tanrı'nın hizmetini devam ettirmek için gerekliydi. O halde Tanrı'nın halkı bu çağda daha mı az verecektir? Mesih'in koyduğu ilke Tanrı'dan aldığımız ışık ve ayrıcalık oranında vermemizdir. "Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir" (Luka 12:48). "Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin" (Matta 10:8). Tanrı Oğlu kendisini görkemli bir şekilde sunmuş olduğu için bizim de daha bol armağanlar sunarak şükranımızı ifade etmemiz gerekmez mi? {1GS 298.3}

Müjdenin etkinliği yayıldıkça eskisinden daha büyük bir destek gerekecektir. Bu da ondalık ve sunularla ilgili yasayı şu anda çok daha acil bir gereklilik kılmaktadır. Halk Tanrı'nın etkinliğini gönüllü armağanlarla desteklerse, Tanrıyı onurlandıracak ve birçok kişinin Mesih'e kazanılmasını sağlamış olacaktır. {1GS 298.4}

Musa'nın tapınma çadırını yapmak için kaynak bulma tasarısı çok başarılı olmuştu. Bunun için büyük bir şölen vermemiş, halkı dans ve eğlenceyle dolu bir toplantıya çağırmamıştı. Piyango gibi şans oyunlarına da başvurmamıştı. Musa yürekten, gönülden veren insanların armağanlarını kabul etmişti. İnsanların getirdiği sunular o kadar boldu ki Musa onlara artık getirmemelerini söyledi. Çünkü gerekenden fazla destek toplanmıştı. {1GS 298.5}

Tanrı insanları kendi kahyaları kılmıştır. "Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım" (1.Samuel 2:30). "Tanrı sevinçle vereni sever" (2.Korintliler 9:7). Tanrı söylenmek ve yakınmak yerine şükranla armağan getirenleri, vaat ettiği gibi kutsayacaktır. {1GS 299.1}

Bölüm 51: Ekonomik Sıkıntısı Olanlara Tanrı'nın Gösterdiği İlgi

Halkın tapınmak amacıyla toplanmasına kaynak oluşturmak ve yoksulların ihtiyaçlarını gidermek amacıyla ikinci bir ondalık alınırdı. Rab birinci ondalıkla ilgili şöyle demişti: "Buluşma Çadırı'yla ilgili yaptıkları hizmete karşılık, İsrail'de toplanan bütün ondalıkları miras olarak Levililer'e veriyorum" (Sayılar 18:21). Halk ikinci ondalığı ise iki yıllığına tapınağın kurulduğu yere getirecekti. Tanrı'ya şükran sunusu sunduktan ve kahine bir pay verdikten sonra artakalanlarla bayram yapılacaktı. Bu bayrama Levililer, yabancılar, yetimler ve dullar katılacaktı. {1GS 300.1}

Bu ikinci ondalık her üç yılda bir Levililere ve yoksullara verilecekti. Bu ondalık hayırseverlik ve konukseverlik amacıyla kullanılacaktı. {1GS 300.2}

Yoksullar için bir kaynak daha bulunmuştu. Musa'nın verdiği yasa, yoksullara gösterilen yumuşak, hoşgörülü ve konuksever bir yaklaşımla uygulamaya geçirilecekti. Tanrı halkına bereket vaat etmişti, ama aralarında her zaman yoksullar olacaktı. O zaman da şimdiki gibi insanlar şanssızlığa, hastalıklara, mal ve mülk kaybına maruz ka-lacaklardı. Ancak Tanrı'nın verdiği buyruklara uydukları sürece aralarında dilenciler ve açlar olmayacaktı. {1GS 300.3}

Tanrı'nın yasası toprağın ürününün bir kısmının yoksullara verilmesini öngörüyordu. Karnı aç olan bir kişi komşusunun tarlasına, bağına ya da meyve bahçesine gidip karnını doyurabilirdi. {1GS 300.4}

Tarlaların, bağların ve bahçelerin artan ürünleri yoksullara aitti. "Tarlanızdaki ekini biçtiğinizde, gözden kaçan bir demet olursa, almak için geri dönmeyin. Onu yabancıya, öksüze, dul kadına bırakın. Öyle ki, Tanrınız Rab el attığınız her işte sizi kutsasın. Zeytin ağaçlarınızı dövüp ürününü topladığınızda, dallarda kalanı toplamak için geri dönmeyeceksiniz. Kalanları yabancıya, öksüze, dul kadına bırakacaksınız. Bağ bozumunda artakalan üzümleri toplamak için geri dönmeyeceksiniz. Yabancıya, öksüze, dul kadına bırakacaksınız. Mısır'da köle olduğunuzu anımsayın. Bunun için böyle davranmanızı buyuruyorum" (Tesniye 24:19-22. Ayrıca bkz. Levililer 19:9,10). {1GS 300.5}

Tanrı'nın Yoksullara Gösterdiği Merhamet

Her yedi yılda bir yoksullara özel bir kaynak ayrılırdı. Bu dönemde ekme ve biçme yapılmaz, bağlara bakılmazdı. Bu dönemde ürün de beklenmezdi. Ancak toprağın kendiliğinden verdiği ürünler yabancılara, yetimlere, dullara ve kır hayvanlarına karşılıksız olarak verilirdi (Çıkış 23:10,11; Levililer 25:5). {1GS 301.1}

Toprak ekildiği zaman bile halkın ihtiyaçlarını ancak giderebiliyorsa, ürün toplamadıkları yedinci yıllarda nasıl geçineceklerdi? Tanrı bu ihtiyacı kendisinin karşılayacağını vaat ediyordu: "Altıncı yıl size öyle bir bereket göndereceğim ki, toprak üç

yıllık ürün verecek. Sekizinci yıl toprağınızı ekerken, dokuzuncu yıl ürün alıncaya kadar eski ürününüzü yiyeceksiniz" (Levililer 25:21,22). {1GS 301.2}

Sept yılı hem ülkeye hem de halka yarar sağlayacaktı. İşlenmeden nadasa bırakılan toprak daha sonra çok daha bol ürün verecekti. Halk tarla işlerinin baskısından kurtulmuş olacaktı. Böylece bedensel kuvvetlerini toplayacak, Rab'bin öğretişleri üzerinden derin düşünme fırsatı bulacaklardı. {1GS 301.3}

Sept yılında köleler serbest bırakılacaktı: "Onu özgür bırakırken, eli boş göndermeyin. Ona davarlarınızdan, tahılınızdan, şarabınızdan bol bol verin. Tanrınız Rab'bin sizi kutsadığı oranda ona vereceksiniz" (Tesniye 15:13,14). {1GS 301.4}

İşçinin ücreti zamanında ödenmeliydi: "Ücretini her gün, güneş batmadan ödeyeceksiniz. Yoksul olduğu için güvencesi odur. Yoksa sana karşı Rab'be haykırır ve sen de günah işlemiş sayılırsın" (Tesniye 24:15). {1GS 301.5}

Hizmetten kaçanlara ilişkin özel buyruklar da vardı: "Efendisinden kaçıp size sığınan köleyi efendisine teslim etmeyeceksiniz. Bırakın kendi seçeceği yerde, beğendiği bir kentte aranızda yaşasın. Ona baskı yapmayacaksınız" (Tesniye 23:15,16). {1GS 301.6}

Yedinci yıl yoksulların borçtan özgür kılınma yılıydı. İbraniler ihtiyaç içinde olan kardeşlerine faizsiz ödünç vermeliydiler. Yoksul adamdan faiz alınması açık bir şekilde yasaklanmıştı: "Bir kardeşin yoksullaşır, muhtaç duruma düşerse, ona yardım etmelisin. Aranızda kalan bir yabancı ya da konuk gibi yaşayacak. Ondan faiz ve kâr alma. Tanrın'dan kork ki, kardeşin yanında yaşamını sürdürebilsin. Ona faizle para vermeyeceksin. Ödünç verdiğin yiyecekten kâr almayacaksın" (Levililer 25:35-37). "Tanrınız Rab'bin size vereceği ülkenin herhangi bir kentinde yaşayan kardeşlerinizden biri yoksulsa, yüreğinizi katılaştırmayın, yoksul kardeşinize eli sıkı davranmayın. Tersine, eliniz açık olsun; gereksinimlerini karşılayacak kadar ona ödünç verin. 'Yedinci yıl, borçları bağışlama yılı yakındır' diyerek yüreğinizde kötü düşünce barındırmaktan sakının. Öyle ki, yoksul kardeşinize karşı eli sıkı davranıp ona yardım etmekten kaçınmayasınız. Yoksul kardeşiniz sizden Rab'be yakınabilir, siz de günah işlemiş olursunuz. Ülkede her zaman yoksullar olacak. Bunun için, ülkenizde yaşayan kardeşlerinize, yoksullara, gereksinimi olanlara eli açık davranmanızı buyuruyorum. Tersine, eliniz açık olsun; gereksinimlerini karşılayacak kadar ona ödünç verin" (Tesniye 15:7-9,11,8). {1GS 301.7}

Kimse sept yılının kendisini yoksul bırakacağından korkmamalıydı. "Tanrınız Rab verdiği söz uyarınca sizi kutsayacak. Siz birçok ulusa ödünç vereceksiniz, ama siz ödünç almayacaksınız" (Tesniye 15:6). {1GS 302.1}

Aşırı Zenginlik ve Yoksulluktan Kaçınmak

"Sonra, yedinci ayın onuncu günü, yani günahları bağışlatma günü, bütün ülkede yüksek sesle boru çalınacak. Ellinci yılı kutsal sayacak, bütün ülke halkı için özgürlük ilan

edeceksiniz. O yıl sizin için özgürlük yılı olacak. Herkes kendi toprağına, ailesine dönecek" (Levililer 25:9,10). {1GS 302.2}

Yedinci ayın onuncu günü, Kefaret Gününde özgürlük yılı borazanı çalınacak, Yakup'un bütün çocukları bu yılın gelişini kutlayacaktı. {1GS 302.3}

Sept yılında olduğu gibi bu yıl da toprak ekilmeyecek ve ürün biçilmeyecekti. Toprağın doğal ürünü yoksulun hakkı olarak kabul edilecekti. Özgürlüğüne sept yılında kavuşamayan İbrani köleler bu yıl serbest bırakılacaklardı. {1GS 302.4}

Ancak özgürlük yılını farklı kılan nokta bütün mülkün, onun ilk sahibi olan aileye devredilmesiydi. Kimse mülkünü ticaret unsuru olarak kullanamazdı. Yoksulluk gerekçesi olmayan bir kişi toprağını satamazdı. Mülk sahibinin herhangi bir akrabası onu satın almak is-terse, alabilirdi. Ancak bu şekilde satılmayan mülk, özgürlük yılında ilk sahibine geri verilirdi. {1GS 302.5}

Rab İsrail'e şöyle buyurdu: "Tarlanız temelli olarak satılamaz. Çünkü bana aittir. Sizse yabancısınız, konuğumsunuz" (Levililer 25:23). Her şeyin ilk ve asıl sahibi Tanrı'ydı. Yoksullar ve talihsizlerin de Tanrı'nın dünyasında zenginler gibi hakları vardı. {1GS 302.6}

Merhametli Yaratıcımız acı çekenleri teselli etmek, umutlandırmak, yoksulların ve muhtaçların yaşamını gün ışığıyla aydınlatmak için böyle olanaklar yaratmıştı. {1GS 303.1}

Bir sınıfın sürekli zengin olması, bir başkasının ise sürekli yoksulluk çekmesi büyük kötülükler yaratır. Zulüm duygusu yoksul sınıfın yakasını bırakmaz. Umutsuzluk ve çaresizlik, toplumu ahlaksızlığa iter ve her türlü suça kapı açar. Tanrı'nın kurduğu düzenekler toplumsal eşitliği sağlamaya yönelikti. Sept ve özgürlük yılları ulusun toplumsal ve siyasal ekonomisindeki bozuklukları onarmayı amaçlıyordu. {1GS 303.2}

Zengini de yoksulu da kutsamaya yönelik bu düzeneklerin hedefi para hırsını dizginlemek ve hayırsever bir yaklaşım oluşturmaktı. Bütün sınıflar arasında iyi niyetli ilişkiler kurulacak, böylece dirlik ve düzen ruhu oluşturulacaktı. {1GS 303.3}

Hepimiz insanlık ağlarıyla birbirimize bağlıyız. Başkalarının yararına yaptığımız şeyler, bereket olarak bize dönecektir. Karşılıklı bağımlılık yasası toplumun bütün sınıflarını kapsamaktadır. Yoksul nasıl zengine bağlıysa, zengin de aynı şekilde yoksula bağlıdır. Bir sınıf nasıl kendilerinden daha zengin olanların sahip olduğu bereketlere muhtaç ise, diğer sınıf da yoksulun sermayesi olan beyin, kemik ve kas gücüne muhtaçtır. {1GS 303.4}

Tanrı'nın Günümüzdeki Sosyo-ekonomik Sorunları Çözme Tasarısı

Birçok kişi bütün insanların gelip geçici bereketlere eşit ortak olmalarını isterler. Ancak bu Yaratıcının tasarısı değildir. Tanrı farklı koşullar aracılığıyla karakteri geliştirmeyi amaçlar. Dünyasal mal varlığına sahip olanlar, kendilerini Tanrı'nın kahyaları olarak görmeli ve bu varlığı muhtaç olanların yararına kullanmalıdırlar. {1GS 303.5}

Mesih, aramızda her zaman yoksullar olacağını söylemiştir. Kurtarıcımızın yüreği yeryüzündeki düşkün çocuklarına karşı merhametle doludur. Böyleleri O'nun temsilcileridir; O'nun ezilenlere ve acı çekenlere duyduğu sevgiyi yüreğimizde uyandırmak için aramızdadırlar. Bu nedenle böylelerine karşı zalim davranmak ve onları ihmal etmek, aslında Mesih'e böyle davranmak demektir. {1GS 303.6}

Tanrı'nın yoksullarla ilgili yasası uygulanmaya devam etseydi, dünyanın şu anki ahlaksal, ruhsal ve ekonomik durumu ne denli farklı olurdu. O zaman, birçok ülkede görülen yoksulluğa ve çaresizliğe rastlanmazdı. {1GS 304.1}

Tanrı'nın verdiği ilkelerin göz ardı edilmesi zenginlerin yoksullara zulmetmesine, yoksulların da zenginlere karşı kuşku ve nefretle dolmasına yol açmıştır. Oysa Tanrı'nın ilkeleri aşırı zenginliği ve on binlerce insanın aşırı yoksulluğunu engellemeye yönelikti. Bunlara uyulsaydı, dünyada anarşi ve kan dökümü gibi sorunlara barışçıl çözümler bulunacaktı. {1GS 304.2}

Bölüm 52: Sevinç Bayramları

Bu bölüm Levililer 23'e dayanmaktadır.

İsrail halkı savaşçı ve zorba uluslar tarafından kuşatılmıştı. Bu uluslar İsrail'in topraklarına göz dikmişlerdi. Buna rağmen halktan yürüyebilecek durumda olanlar, yılda üç kez evlerinden ayrılarak ülkenin merkezinde toplanmaya çağrılmıştı. Bu dönemlerde, çevredeki düşmanların halkın bıraktığı evlere saldırıp korunmasız mülkleri ateş ve kılıçla yakıp yıkmaması için ne gibi bir güvence vardı? İsrail'i sonuçta tutsak edecek bir işgal nasıl önlenecekti? {1GS 305.1}

Tanrı halkını korumayı vaat etmişti. "Öteki ulusları önünüzden kovacak, sınırlarınızı genişleteceğim. Yılda üç kez Tanrınız Rab'bin önüne çıktığınız zaman, kimse ülkenize göz dikemeyecek" (Çıkış 34:24). {1GS 305.2}

Bu bayramların ilki olan Fısıh, Yahudi yılının ilk ayı olan Mart'ın sonuna ve Nisan'ın başına denk gelen Aviv'de kutlanırdı. Kışın soğuğu atlatılmış, yağmurlar son bulmuş, baharın tazeliği ve güzelliği doğada yeşermiş olurdu. Tepeler ve vadiler çimenlerle örtülmüş, tarlalar yaban çiçekleriyle bezenmiş olurdu. Geceleri çıkan dolunay yüreklere zevk salardı. {1GS 305.3}

Bu dönemde ülkenin her yerinden yola çıkan insanlar Kudüs'e gelirlerdi. Çobanlar, hayvancılar, Celile denizinin balıkçıları, ekinciler ve peygamberler Tanrı'nın varlığının açıklandığı yere doğru yola koyulurlardı. Birçokları yaya olarak yolculuk ederdi. Kutsal Kente yaklaşan kervanlar giderek kalabalıklaşırdı. {1GS 305.4}

Doğanın güler yüzü İsraillilerin yüreklerini sevinçle doldururdu. İbrani ezgileri söylenir, Yahve'nin yüceliği ve büyüklüğü övülürdü. Zillerin tınısına, şükran sunan sesler karışır, yüzlerce kişi hep bir ağızdan nağmeler sunardı: {1GS 305.5}

Bana: "Rab'bin evine gidelim" dendikçe sevinirim (Mezmur 122:1). {1GS 305.6}

Halk, eskiden çevrelerinde putperestlerin sunak ateşleri yaktıkları tepeleri görünce şöyle derlerdi: {1GS 305.7}

"Gözlerimi dağlara kaldırıyorum, nereden yardım gelecek bana? Yeri göğü yaratan Rab'den gelecek yardımım" (Mezmur 121:2). {1GS 305.8}

Kutsal Kentin çevrelerindeki tepeler görüldüğünde, tapınağa yaklaşan istekli kalabalıklar müthiş bir görüntü oluştururdu. Levililerin borazanlarının kutsal hizmeti haber verdiğini işittiklerinde vaktin geldiğini anlarlar ve şöyle söylemeye başlarlardı: {1GS 306.1}

"Rab büyüktür ve yalnız O övülmeye değer Tanrımız'ın kentinde, kutsal dağında. Yükselir zarafetle, bütün yeryüzünün sevinci Siyon Dağı, Safon'un doruğu, ulu Kral'ın kenti" (Mezmur 48:1,2). {1GS 306.2}

“Açın bana adalet kapılarını, girip Rab’be şükredeyim” (Mezmur 118:19). {1GS 306.3}

Kudüs’ün bütün evleri yolcuları konuk eder ve mobilyalı odalar ücretsiz olarak açılırdı. Ama bu yeterli olmazdı. Kentin uygun düşen her yerine ve çevredeki tepelere çadırlar kurulurdu. {1GS 306.4}

Ayın on dördüncü günü, Fısıh kutlanır, Mısır’daki kölelikten kurtuluşu anmak için ciddi ve etkileyici törenler yapılırdı. Bu törenler, kendilerini günah köleliliğinden kurtaracak olan kutsal Kişiye işaret ederdi. Kurtarıcı çarmıhta canını verdiği zaman, Fısıh’ın önemi geride kalacak ve onun yerini Rab’bin Sofrası töreni alacaktı. {1GS 306.5}

Bayramların Anlamı

Fısıh bayramının ardından yedi günlük Mayasız Ekmek bayramı gelirdi. Bayramın ikinci günü yılın ilk ürünleri Tanrı’ya sunulurdu. Kahin Tanrı’nın sunağında bir demet buğday sallar ve böylece her şeyin Tanrı’ya ait olduğunu göstermiş olurdu. Bu tören yapılana kadar ekin biçilmezdi. {1GS 306.6}

İlk ürünlerin sunulmasından elli gün sonra hasat bayramı, yani Pentikost gelirdi. Buğday için şükran sunmak amacıyla mayalı pişirilen iki ekmek Tanrı’ya sunulurdu. Pentikost kutlaması tek bir gün sürerdi. {1GS 306.7}

Yedinci ay Çardak bayramı kutlanırdı. Bu bayram Tanrı’nın sağladığı bağlar, zeytinlikler ve meyve bahçeleri için şükran sunmak amacıyla yapılırdı. Yılın en büyük bayramı bu olurdu. Ekinler ambarlara konulmuş, yağ, şarap ve meyveler toplanıp biriktirilmiş olurdu. Halk bütün bu bereketler için Tanrı’ya şükran sunmak için gelirdi. {1GS 306.8}

Bayram sevinmek için bir fırsattı. Kefaret gününden hemen sonra günahların artık anılmadığı anlaşılmış olurdu. Tanrı’yla barışılmış, biçim işleri son bulmuş, yeni yılın görevleri henüz başlamamıştır. Halk artık kendilerini sevince verebilirdi. Ev halkının bütün üyeleri bayramlara katılmaya gayret ederdi. Hizmetkarlar, Levililer, yabancılar ve yoksullar da buyur edilirdi. {1GS 306.9}

Çardak bayramı da tıpkı Fısıh gibi bir anma bayramıydı. Halk çöldeki göçebe yaşamı anmak için evlerini terk eder, hurma dallarından, sık yapraklı ağaç dallarından ve dere söğütlerinden yapılan çadırlarda otururlardı (Levililer 23:40). {1GS 307.1}

Yıllık yapılan bu toplantılarda yaşlılar ve gençler Tanrı’nın hizmeti için yüreklendirilirdi. Ülkenin farklı yörelerinden gelen insanlar hem Tanrı’yla hem de birbirleriyle bağlarını pekiştirirlerdi. İsrail, Tanrı’nın atalarını kurtarışını ve onları Mısır’dan çıkarırken yaptığı mucizeleri anardı. Bunlar bize de karanlıktan kurtulup lütfün ve gerçeğin ışığına kavuşmamızı anımsatmalıdır. {1GS 307.2}

Tapınma çadırından uzakta yaşayanlar yılın bir aydan fazlasını yıllık bayramlara katılmakla geçirirlerdi. Bu adanmışlık örneği ruhsal tapınmanın önemini, bencil ve dünyasal uğraşlarımızı bırakarak ruhsal ve sonsuz uğraşlara ağırlık vermemizin gerekliliğini göstermektedir. Bir araya gelerek Tanrı'nın hizmeti için birbirimizi yüreklen-dirme alışkanlığını ihmal etmemeliyiz. Hepimiz aynı Baba'nın çocuklarıyız; mutluluk için birbirimize bağlıyız. Toplumsal unsurlar bizi birbirimize bağlayarak mutluluğa ulaştırır. {1GS 307.3}

Çardak bayramı yalnızca çöldeki yolculuğa değil, en son gün gerçekleşecek olan toplanmaya işaret etmektedir. Rab meleklerini gönderecek, deliceleri ateşe, buğdayı ise ambarına atmak için toplayacaktır. O zaman kötüler mahvolacaktır. 'Hiç var olmamış gibi' olacaklar (Ovadya 16). Evrendeki bütün sesler Tanrı'yı sevinçle övmek için birleşecek. {1GS 307.4}

Rab'bin kurtulmuş olanları göksel Kenan'a güvenle girdikten ve lanetin tutsaklığından sonsuza dek kurtulduktan sonra sözle anlatılmayacak sevince ve yetkin yüceliğe kavuşacaklar. O zaman Mesih'in büyük kefaret etkinliği tamamlanmış ve günahlar sonsuza dek silinip atılmış olacak. {1GS 307.5}

Rab'bin fidyeyle kurtardıkları dönecek,

Sevinçle haykırarak Siyon'a varacaklar. {1GS 307.6}

Yüzlerinde sonsuz sevinç olacak.

Onların olacak neşe ve mutluluk, {1GS 308.1}

Üzüntü ve inilti kaçacak (Yeşaya 35:10). {1GS 308.2}

Bölüm 53: Hakimler, İsrail'in Kurtarıcıları

Bu bölüm Hakimler 6-8;10'a dayanmaktadır.

Ele geçirilen bölgelerle tatmin olan oymakların gayreti söndü ve savaşlar son buldu. "İsrailliler Kenan halkını tümüyle kovamadılar; ama zamanla güçlenince onları angaryasına çalıştırdılar" (Hakimler 1:28). {1GS 309.1}

Rab İsrail'e verdiği vaatleri sadık bir şekilde yerine getirdi. Halkın görevi de ülkede oturanları oradan sürmek olmuştu. Ama bunu yapamadılar. Kenanlılarla barış yaparak Tanrı'nın buyruğunu çiğnediler ve böylece Tanrı'nın verdiği vaadin koşuluna uymadılar. {1GS 309.2}

Halk Sina'da putperestliğe karşı uyarılmıştı. "Onların ilahları önünde eğilmeyecek, tapınmayacaksınız; törelerini izlemeyeceksiniz. Tersine, ilahlarını yok edecek, dikili taşlarını büsbütün parçalayacaksınız. Dehşetimi önünüzden gönderecek, karşılaşacağınız bütün halkları şaşkına çevireceğim. Düşmanlarınız önünüzden kaçacak. Hivliler'i, Kenanlılar'ı, Hititler'i önünüzden kovmaları için önünüz sıra eşekarısı göndereceğim. Ama onları bir yıl içinde kovmayacağım. Yoksa ülke viran olur, yabanıl hayvanlar çoğaldıkça çoğalır, sayıları sizi aşar. Siz çoğalıncaya, toprağı yurt edininceye dek onları azar azar kovacağım. Sınırlarınızı Kızıldeniz'den Filist Denizi'ne, çölden Fırat Irmağı'na kadar genişleteceğim. Ülke halkını elinize teslim edeceğim. Onları önünüzden kovacaksınız. Onlarla ya da ilahlarıyla antlaşma yapmayacaksınız. Onları ülkenizde barındırmayacaksınız. Yoksa bana karşı günah işlemenize neden olurlar. İlahlarına taparsanız, size tuzak olur" (Çıkış 23:24, 27-33). {1GS 309.3}

Tanrı halkını Kenan'a yerleştirerek ahlaksal kötülüğe set çekmek ve yeryüzüne yayılmasına engel olmak istemişti. Tanrı halkının eline Kenanlılardan çok daha güçlü ve büyük ulusları verecekti: "Rab bu ulusların tümünü önünüzden kovacak. Sizden daha büyük, daha güçlü ulusların topraklarını mülk edineceksiniz. Ayak basacağınız her yer sizin olacak. Sınırlarınız çölden Lübnan'a, Fırat Irmağı'ndan Ak-deniz'e kadar uzanacak" (Tesniye 11:23,24). {1GS 309.4}

Ne var ki İsrail halkı rahatlığı ve benliğin işlerini seçtiler. Ülkenin ele geçirilmesi işlemini tamamlayacak fırsatları ellerinden kaçırdılar. Kuşaklar boyunca bu putperest halklar yüzünden acı çektiler. "Ama ülkede yaşayanları kovmazsanız, orada bıraktığınız halk gözlerinizde kanca, böğürlerinizde diken olacak. Yaşayacağınız ülkede size sıkıntı verecekler" (Sayılar 33:55). {1GS 309.5}

İsrailler putperestlerle karıştılar ve onların etkinliklerini öğrendiler. "Öbür uluslara karıştılar, onların törelerini öğrendiler. Putlarına taptılar, bu da onlara tuzak oldu. Oğullarını, kızlarını cinlere kurban ettiler. Kenan putlarına kurban olsun diye oğullarının, kızlarının kanını, suçsuzların kanını döktüler; ülke onların kanıyla kir-lendi. Böylece yaptıklarıyla kirli

sayıldılar, vefasız duruma düştüler töreleriyle. Rab'bin öfkesi parladı halkına karşı, tiksindi öz halkından" (Mezmur 106:35-40). {1GS 310.1}

Yeşu'dan buyruk alan kuşak ölene dek putperestlik fazlaca ilerlemedi. Ama anne ve babalar çocukları için bu yolu hazırladılar. İbranilerin yalın alışkanlıkları onlara bedensel sağlık vermişti; ama putperestlerle ilişkiler yüzünden iştahlarına ve tutkularına kapılıp gittiler. Zihinsel ve ahlaksal yetileri zayıfladı. İsrailliler günahları yüzünden Tanrı'dan ayrıldılar. Artık düşmanlarına karşı duramayacak hale geldiler. Başarabilecekleri ulusların kölesi oldular. {1GS 310.2}

"Kendilerini Mısır'dan çıkaran atalarının Tanrısı Rab'bi terk ettiler. Çevrelerinde yaşayan ulusların değişik ilahlarına bağlanıp onlara tapınarak Rab'bi öfkelendirdiler. Puta taptıkları yerlerle O'nu kızdırdılar, oyma putlarıyla O'nu kıskandırdılar. İnsanlar arasında kurduğu çadırı, Şilo'daki konutunu terk etti. Kudretini tutsaklığa, görkemini düşman eline teslim etti" (Hakimler 2:12; Mezmur 78:58,60,61). {1GS 310.3}

Ne var ki Tanrı, halkını tümüyle bırakmadı. Yahve'ye daima bağlı kalan bir azınlık oldu. Rab de zaman zaman putperestliği bastırıp İsrail'i düşmanlarından kurtaran sadık ve cesur hakimler çıkardı. Ancak bu adamlar öldükleri ve halk onların yetkisinden çıktığı zaman yeniden putperestliğe döndüler. Böylece sapkınlık ve azar, itiraf ve kurtuluş döngüsü durmadan tekrarladı. {1GS 310.4}

Süreğen Sapkınlığın Üzücü Öyküsü

Mezopotomya kralı, Moav kralı ve onlardan Filistinliler, Sisera'nın yönetimindeki Hasor'lu Kenanlılar İsrail'i sıkıştırmaya başladılar. Otniel, Şamgar, Ehut, Debora ve Barak halklarını kurtarmak için yönetime geçtiler. Ancak "İsrailliler yine Rab'bin gözünde kötü olanı yaptılar. Rab de onları yedi yıl süreyle Midyanlılar'ın eline teslim etti." {1GS 310.5}

Midyanlılar Musa'nın zamanında İsrailliler tarafından hemen hemen tümüyle yok edilmişlerdi. Ancak kalanlar zamanla sayıca çoğaldılar ve güçlendiler. İntikama susamışlardı; Tanrı'nın koruyucu eli artık İsrail'den çekilmiş ve fırsat önlerine gelmişti. Bütün ülke onların yağmalarından çok çekti. Kasıp kavuran bir veba gibi ülkeye yayıldılar. Ekinler olgunlaşmaya başlayınca geldiler ve son ürünler toplanana kadar kaldılar. Tarlaları soyup soğana çevirdiler. Toprak sahiplerini soydular ve onlara kötü muamele yaptılar. Kırsal yörelerde yaşayan İsrailliler, kalelere ya da dağların mağaralarına sığınmaya zorlandılar. Bu zulüm yedi yıl boyunca sürüp gitti. O zaman halk sıkıntı içinde günahlarını itiraf ettiler ve Tanrı onlara bir yardımcı çıkardı. {1GS 311.1}

Gidyon halkını kurtarmak için tanrısal çağrıya uydu. O anda harman dövüyordu. Buğdayı Midyanlılardan kurtarmak için üzüm çiğneme çukurunda dövüyordu. Üzümler henüz olgunlaşmadığı için Midyanlılar bağlara yaklaşmıyorlardı. Gidyon gizlice çalışırken İsrailin durumu ve bu boyunduruğun nasıl kırılacağını düşünüyordu. {1GS 311.2}

Rab Gidyon'u Nasıl Çağırdı?

Rab'bin Meleği birdenbire göründü ve "Ey cesur ve yiğit adam, Rab seninledir" dedi. {1GS 311.3}

Gidyon, "Ey Efendim, eğer Rab bizimleyse bütün bunlar neden başımıza geldi?" diye karşılık verdi, "Atalarımız Rab'bin bizi Mısır'dan çıkardığını söylemediler mi? Bize anlattıkları Rab'bin bütün o harikaları nerede? Rab bizi terk etti, Midyanlılar'ın eline teslim etti." {1GS 311.4}

Göksel haberci şöyle karşılık verdi: "Kendi gücünle git, İsrail'i Midyanlılar'ın elinden kurtar" dedi, "Seni ben gönderiyorum." {1GS 311.5}

Gidyon, kendisiyle konuşanın geçmişte İsrail için savaşan Antlaşma Meleği olduğundan emin olmak istedi. "Gidyon eve gidip bir oğlak kesti, bir efa undan mayasız pide yaptı. Eti sepete, et suyunu tencereye koydu; bunları getirip sakız ağacının altında meleğe sundu." Melek ona şöyle dedi: "Eti ve mayasız pideleri al, şu kayanın üzerine koy. Et suyunu ise dök." Gidyon bunu yaptıktan sonra dile-diği işareti gördü. Rab'bin meleği elindeki değneğin ucuyla ete ve mayasız pidelere dokununca kayadan ateş, fışkırdı. Ateş eti ve mayasız pideleri yakıp kül etti. Sonra Rab'bin meleği gözden kayboldu. {1GS 311.6}

Gidyon'un babası Yoaş, halkla birlikte imandan uzaklaşan kişilerden biriydi; Ofra'da Baal'a büyük bir sunak dikmişti. Gidyon'a bu sunağı yıkması ve sununun yanıp tükendiği kayada Yahve'ye bir sunak dikmesi istendi. Orada Rab'be bir kurban sunacaktı. Kurban sunusu kahinlere bırakılmıştı ve Şilo'daki sunakla sınırlıydı. Ancak kurban törenini başlatan Rab, onun gereklerini istediği gibi değiştirebilir. Gidyon halkının düşmanlarıyla savaşmaya başlamadan önce putperestlikle savaşmalıydı. {1GS 312.1}

Gidyon bu görevi gizlice yerine getirdi. Hizmetkarları da kendisine yardımcı oldu. Ofralılar sabah Baal'a tapınmak için geldiklerinde çok öfkelendiler. Oğlunu meleğin ziyaret ettiğini öğrenen Yoaş, Gidyon'u savundu. "Baal'ı savunmak size mi düştü?" dedi, "Siz mi onu kurtaracaksınız? Onu savunan şafak sökmeden ölecek. Baal tanrıysa, bırakın kendini savunsun. Yıkılan sunak onun!" Baal kendi sunağını koruyamıyorsa, tapınanları nasıl koruyabilirdi? {1GS 312.2}

Gidyon'a karşı tasarlanan bütün zorbalık düşüncelerinden vazgeçildi. Gidyon savaş borusunu çaldığı zaman Ofralılar onun safında yer alan ilk kişiler oldular. Manaşe oymağına, Aşer'e, Zevulun'a ve Naftali'ye haber gönderildi. Hepsi de olumlu karşılık verdiler. {1GS 312.3}

Gidyon Nasıl Emin Olabildi?

"Söz verdiğin gibi İsrail'i benim aracılığımla kurtaracağın doğruysa, çiy yalnızca harman yerine koyacağım yün yapağının üzerine düşecek, topraksa kuru kalacak. Böylece, söylediğin gibi İsrail'i benim aracılığımla kurtaracağını bileceğim." Sabah çiy ıslak,

topraksa kuruydu. Ama bu bir kuşku doğurdu. Çünkü yün havadaki nemi doğal olarak emer. Bu yüzden bu sınava dayanarak doğru karar verilemezdi. Gidyon Rab'den bunun tersini yapmasını diledi ve dileği yerine geldi. {1GS 312.4}

Böylece cesaret bulan Gidyon işgalcilerle savaşmak için kuvvetlerini topladı. Bu arada Midyanlılar, Amalekliler ve öbür doğulu halklar birleşerek Şeria Irmağı'nı geçtiler, gidip Yizreel Vadisi'nde ordugah kurdular. Gidyon'un buyruğu altındaki ordu otuz iki bin kişiden oluşuyordu. Önlerinde de düşmanın kalabalık ordusu duruyordu. Rab şöyle dedi: "Yanında fazla adam var; Midyan'ı onların eline teslim etmem. Yoksa İsrailliler, 'Kendi gücümüzle kurtulduk' diyerek bana karşı övünebilirler. Şimdi halka şunu söyle: 'Korkudan titreyen dönsün, Gilat Dağı'ndan geri gitsin.'" Tehlikeden ve zorluktan korkanlar İsrail'in ordusuna herhangi bir şey katamazdı. {1GS 312.5}

Gidyon ordunun fazla kalabalık olduğuna ilişkin sözleri şaşkınla karşıladı. Ama Rab halkının yüreğindeki gururu ve imansızlığını görüyordu. Gidyon'un çağrısına uyarak savaşa katılmaya gönüllü olmuşlar, ama Midyanlı kalabalığı gördüklerinde korkuyla dolmuşlardı. Üstelik, İsrail zafer kazansaydı, Tanrıyı yüceltmek yerine kendileriyle övüneceklerdi. {1GS 313.1}

Yalnız Üç Yüz Kişi Kalıyor

Gidyon Rab'bin yönlendirişine uydu ve ordunun üçte ikisinin evlerine dönüşünü üzüntüyle izledi. Rab yine Gidyon'a seslendi: "Adamların sayısı hâlâ fazla. Kalanları suyun başına götür, onları orada senin için sınayayım. 'Bu seninle gidecek' dediğim adam seninle gidecek; 'Bu seninle gitmeyecek' dediğim gitmeyecek." {1GS 313.2}

Halk suyun başına geldi; düşmana hemen saldıracaklarını sanıyorlardı. Bazıları hemen ellerine su alıp içerek yürümeye devam ettiler, diğerleri ise diz çöküp eğilerek içtiler. Suyu ellerine alıp içenler üç yüz kişi kadardı. Bunların hepsi seçildi, diğerleri ise evlerine gönderildi. {1GS 313.3}

Tehlikeli zamanlarda kendi ihtiyaçlarıyla uğraşanlara güvenilemez. Seçilen üç yüz kişi yalnızca cesaret ve öz denetim sahibi kişiler değil, iman sahibi kişilerdi. Kendilerini putperestlikle kirletmemişlerdi. Tanrı onları yönetebilir ve onlar aracılığıyla İsrail'i kurtuluşa kavuşturabilirdi. Tanrıya hizmet edenlerinin sayısının çokluğu değil, karakterleri Tanrıyı onurlandırır. {1GS 313.4}

İsrailliler işgalcilerin konakladığı vadiye bakan bir tepede durdular. "Midyanlılar, Amalekliler ve öbür doğulu halklar çekirge sürüsü gibi vadiye yayılmışlardı. Denizdeki kum kadar çok, sayısız develeri vardı." Gidyon sabah girecekleri çatışmayı düşününce titremeye başladı. Ama Rab ona Midyanlıların ordugahına inmesini söyledi. Orada kendisini yüreklendirecek bir şey duyacaktı. {1GS 313.5}

Karanlık ve sessizlikte bekleyerek bir askerin arkadaşına anlattığı rüyasını dinledi: "Arpa unundan yapılmış bir somun ekmek, Midyan ordugahına doğru yuvarlanarak çadıra kadar geldi, çadıra çarpıp onu devirdi, altüst etti. Çadır yerle bir oldu." Arkadaşı rüyayı şöyle yorumladı: "Bu, İsrailli Yoaş oğlu Gidyon'un kılıcından başka bir şey değildir. Tanrı Midyan'ı ve bütün ordugahı onun eline teslim ede-cek." {1GS 313.6}

Gidyon bu Midyanlı yabancılar aracılığıyla konuşan Tanrı'nın sesini tanıdı. Buyruğundaki adamların yanma dönerek şöyle dedi: "Kalkın! Rab Midyan ordugahını elinize teslim etti." {1GS 314.1}

Tanrı'nın Yalın Savaş Tasarısı

Tanrı'nın yönlendirişiyle bir tasarı yapıldı. Üç yüz adam üç gruba ayrıldı. Her adama bir borazan ve toprak testi içinde birer çıra verildi. Adamlar Midyan kampına farklı yönlerden yanaşacak şekilde konuşlandılar. Gece sessizliğinde Gidyon'un savaş borusu öttü ve üç grup borazanlarını çaldılar. Sonra da testilerini kırıp yanan çıralarla düşmanın üzerine saldırdılar. Bunu yaparken, "Rab'bin ve Gidyon'un kılıcı!" diye savaş çığlıkları atıyorlardı. {1GS 314.2}

Uyuyan ordu birden uyandı. Her yanda çıra ışıkları vardı. Her yanda borazan sesleri ve saldıranların çığlıkları işitiliyordu. Kendilerinden çok daha üstün bir güçle karşılaştıklarını sanan Midyanlılar paniğe kapıldı. Şaşkınlık içinde canlarını kurtarmaya çalıştılar. Arkadaşlarını düşman sanarak birbirlerini kılıçtan geçirdiler. {1GS 314.3}

Zafer haberleri yayılırken, evlerine dönen binlerce İsrailli döndü ve kaçan düşmanların peşine düştü. Gidyon Efrayim oymağına haberciler gönderdi; ırmağın sığ yerlerinden geçerek kaçakları yakalamalarını söyledi. Bitkin düşen Gidyon, üç yüz adamıyla birlikte ırmağı geçerek düşmanı kovalamaya devam etti. On beş bin kişiyle kaçan Zevah ve Salmunna, Gidyon'un eline düştü ve öldürüldü. {1GS 314.4}

Toplam yüz yirmi bin işgalci can verdi. Midyanlıların gücü kırılmıştı. Bir daha asla İsraillilerle savaşamayacaklardı. Çevredeki uluslar, cesur ve savaşçı bir halkın hangi yalın yöntemlerle dağıtıldığını öğrenince dehşete kapıldı. {1GS 314.5}

Tanrı'nın Midyanlıları yenmek için seçtiği önder bir yönetici, kahin ya da Levili değildi. O, kendisinin, babasının evindeki en genç kişi olduğunu söylemişti. Buna rağmen kendisine değil Rab'be güvenmiş ve O'nu izlemişti. Tanrı en iyi şekilde kullanabileceği kişileri seçer. "Alçakgönüllülük onurun önkoşuludur" (Süleyman'ın Özdeyişleri 15:33). Tanrı gücünü böylelerinin zayıflığıyla, bilgeliğini ise onların cahilliğiyle birleştirir. {1GS 314.6}

Tanrı'ya bağımlı olduklarını unutanlara sorumluluk ya da başarı emanet edilemez. Bu yüzden Rab, kendi araçlarını seçerken dünyada onurlu, büyük, yetenekli ya da parlak

olanları es geçer. Böyleleri gururludur ve Tanrı'ya danışmadan hareket etmeye eğilimlidir. {1GS 314.7}

Ruhsal savaşta olanlar için Kenanlılarla savaşan Gidyon ve Yeşu gibi Tanrı'ya güvenmek ve O'nun isteğine uymak temel koşullardır. Tanrı önceden olduğu gibi şimdi de halkıyla birlikte etkin olmak istemektedir. "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, her dilediğimiz ya da her düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (Efesliler 3:20). {1GS 315.1}

Gidyon'un çağrısına kulak veren İsrailliler Midyanlılara saldırırken Efrayim oymağı geride kalmıştı. Gidyon onlara özel bir çağrıda bulunmadı. Onlar da bunu kardeşlerine katılmamak için bir mazeret olarak kullandılar. Ancak İsrail'in zafer haberleri Efrayim'e ulaşınca buna ortak olmadıkları için kıskançlık duydular. {1GS 315.2}

Midyanlıların ardından koşarak zaferin tamamlanmasına yardımcı oldular. Ancak, Gidyon sanki kendi isteği ve kararıyla bunları yapmış gibi öfkeli ve kıskançtılar. İsrail'in kazandığı zaferde Tanrı'nın etkinliğini göremediler. Bu da onların Tanrı'nın özel bir aracı olarak kullanılamayacaklarını gösteriyordu. Zaferle dönerken Gidyon'a sitem ettiler: "Midyanlılar'la savaşmaya gittiğinde bizi çağırmadın, bize neden böyle davrandın?" {1GS 315.3}

Gidyon Alçakgönüllü Davranıyor

"Sizin yaptığınızın yanında benim yaptığım ne ki?" diye karşılık verdi, "Efrayim'in bağ bozumundan artakalan üzümler, Aviezer'in bütün bağ bozumu ürününden daha iyi değil mi? Tanrı Midyan önderlerini, Orev'i ve Zeev'i elinize teslim etti. Sizin yaptıklarınıza kıyasla ben ne yapabildim ki?" Gidyon'un bu sözleri onların öfkesini yatıştırdı. Esenlik içinde evlerine döndüler. Gidyon eşine nadir rastlanan bir alçakgönüllülük örneği sergilemişti. {1GS 315.4}

İsrail halkı Midyanlılardan kurtuldukları için minnettardılar; Tanrı'nın yönetimde olduğunu bildikleri halde Gidyon'a krallık teklif ettiler. Oysa İsrail'in kralı Tanrıydı; tahta bir insanın oturtmak her şeye egemen Tanrıyı reddetmek anlamına gelecekti. Gidyon bu gerçeğin bilincindeydi. Nitekim verdiği yanıt Gidyon'un sadık ve soylu niyetini ortaya koymaktadır: "Ben size önderlik etmem, oğlum da etmez" diye karşılık verdi, "Size Rab önderlik edecek." {1GS 315.5}

Ne var ki bu sınavda başarılı olan Gidyon başka bir yanılgıya düştü, böylece hem kendi evine hem de bütün İsrail'e felaket getirdi. Büyük bir mücadeleden sonra gelen edilgen dönem, mücadeleden daha büyük bir tehlike arz der. Gidyon bu tehlikeyle yüzleşti. Üzerinde bir rahatsızlık ruhu vardı. Tanrı'nın yönlendirişini beklemek yerine kendisi için plan yapmaya başladı. {1GS 316.1}

Meleğin kendisine görüldüğü yerde bir kurban sunması buyrulmuştu. Gidyon bu nedenle kendisinin kahin olduğu sanısına kapıldı. Tanrı'nın onayını beklemeden tapınma çadırındakine benzer bir tapınma düzeni oluşturmayı tasarladı. {1GS 316.2}

Zaten halkın beğenisini kazanmış olduğundan, bu tasarıyı yürütmekte güçlük çekmedi. Midyanlılardan alınan altın küpelerin toplanmasını istedi. Halk, değeri yüksek olan başka eşyalar da getirdi. Gidyon bu altınlardan başkahin gibi altın bir efod ve göğüslük yaptırdı. Ancak bu tasarı hem kendisine hem de bütün ailesine ve İs-rail'e bir tuzak oldu. Yasal olmayan tapınma yüzünden insanların çoğu Rab'bi bırakarak putlara kulluk etmeye başladılar. Gidyon'un ölümünden sonra ailesinden birçok kişi imandan saptı. Halk kendilerini putperestlikten kurtaran kişi tarafından Tanrı'dan uzaklaştırıldı. {1GS 316.3}

Yüksek konumlarda oturanlar insanları yanlış yöneltebilirler. En bilgeler hata yapar, en güçlüler sarsılır ve tökezler. Tek güvencemiz kendimizi, "Beni izle" diyen Rab'be teslim etmektir. {1GS 316.4}

Gidyon'un ölümünden sonra İsrail halkı onun üvey oğullarından Avimelek'i kral olarak atadılar. Avimelek gücünü devam ettirmek için Gidyon'un bütün öz oğullarını öldürttü. İsrail'in Gidyon'un ev halkına yaptığı zalimlik, Tanrı'ya bu kadar nankörlük yapan halktan beklenirdi. {1GS 316.5}

İmandan Uzaklaşma ve Daha Büyük Bir Sefalet

Avimelek'in ölümünden sonra Rab'den korkan hakimlerin yöne-timi, putperestliği bir süre kontrol altında tuttu. Ancak halkın, çevrelerindeki putperestlerin uygulamalarını benimsemeleri fazla uzun sürmedi. İmandan dönüş Tanrı'nın cezasını getirdi. Ammonlular doğu oymaklarını bastırdılar ve Ürdün ırmağını geçerek Yahuda ve Efrayim bölgelerini işgal ettiler. Batıdan Filistinliler geldiler ve her yeri yakıp yıktılar. İsrail acımasız kuvvetlerin gücüne terk edilmiş görünüyordu. {1GS 316.6}

Halk terk ettikleri ve hakaret ettikleri Rab'den yeniden yardım istediler. İsrailliler Rab'be, "Sana karşı günah işledik" diye seslendiler, "Seni, Tanrımız'ı terk edip Baallar'a kulluk ettik." Ne var ki halk, Tanrı'nın kutsal yasasını çiğneyerek O'na saygısızlık ettikleri için değil, günahlarından ötürü acı çektikleri için yas tutuyorlardı. Gerçek tövbe kötülüğe kararlılıkla sırt'çevirmek demektir. {1GS 317.1}

Rab peygamberlerinden biri aracılığıyla halka cevap verdi: "'Sizi Mısırlılar'dan, Amorlular'dan, Ammonoğulları'ndan, Filistliler'den kurtaran ben değil miyim?' diye karşılık verdi, 'Saydalılar, Amalekliler, Maonlular size baskı yaptıklarında bana yakardınız, ben de sizi onların elinden kurtardım. Sizse beni terk ettiniz, başka ilahlara kulluk ettiniz. Bu yüzden sizi bir daha kurtarmayacağım. Gidin, seçtiğiniz ilahlara yakarın; sıkıntıya düştüğünüzde sizi onlar kurtarsın.'" {1GS 317.2}

İsrailliler kendilerini Rab'bin önünde alçalttılar. "Sonra aralarındaki yabancı putları atıp Rab'be tapındılar. Rab de onların daha fazla acı çekmesine dayanamadı." Ah, Tanrımızın bitip tükenmek bilmeyen merhameti! Halk kendilerini Tanrı'nın huzurundan alıkoyan günahlarından döndükleri zaman Tanrı onların dualarını işitti ve hemen çalışmaya başladı. Yiftah adında bir önder çıktı, Ammonlularla savaştı ve onları yendi. İsrail o ana dek on sekiz yıl düşmanlarının elinden çekmişti. Ancak acılarla alman ders yine unutuldu. {1GS 317.3}

Halk yeniden kötü yollarına döndü, Rab de onların güçlü düşmanlar, Filistinliler tarafından ezilmesine izin verdi. Uzun yıllar boyunca bu savaşçı ve zalim ulus tarafından sıkıştırıldılar ve onlara boyun eğmek zorunda kaldılar. Halk bu putperestlerle kaynaşmıştı, onlarla birlikte zevk alemlerine girerek tapınmışlardı. Ruhları ve zevkleri bir olmuştu. Sonra da İsrail'in bu dostları, onların en acı düşmanları olmuş ve onların yıkımını amaçlamıştı. {1GS 317.4}

Kutsal Kitap Tanrı'nın halkıyla dünya arasında hiçbir uyum olmadığını gösteriyor. Şeytan Tanrı karşıtı olanlarla yapılan dostluklar aracılığıyla işlev görmekte ve Tanrı halkını günaha sürüklemektedir. Halkın savunma düzeneği kaldırıldığında da bu dostlar düşman olup onları yok etmektedir. {1GS 317.5}

Bölüm 54: Şimşon, En Güçlü, Ama En Zayıf Adam

Bu bölüm Hakimler 13-16'ya dayanmaktadır.

Yaygın sapkınlığın arasında, sadık insanlar İsrail'in kurtuluşu için Tanrı'ya yalvarmaya devam ettiler. Görünürde herhangi bir cevap gelmemesine rağmen Filistin zulmünün ilk yıllarında düşman kuvvetlerini alt etmek için Tanrı'nın seçtiği bir çocuk doğdu. {1GS 318.1}

Manoah'ın çocuksuz karısına Yahve'nin meleği göründü ve İsrail'i kurtaracak çocuğu dünyaya getireceğini söyledi. Melek kadının nasıl davranması ve çocuğa nasıl bakması gerektiğini öğretti; "Bundan böyle şarap ya da içki içmemeye dikkat et, murdar bir şey de yeme." Çocuğun saçları kesilmemeli doğuştan nezir gibi Tanrı'ya adanmalıydı. {1GS 318.2}

Doğum Öncesi Eğitimin Önemi

Hata yapabileceklerini düşünen koca şöyle dua etti: "Ya Rab, gönderdiğin Tanrı adamının yine gelmesini, doğacak çocuk için ne yapmamız gerektiğini bize öğretmesini dilerim." {1GS 318.3}

Melek tekrar göründüğü zaman Manoah şöyle sordu: "Söylediklerin yerine geldiğinde, çocuğun yaşamı ve göreviyle ilgili yargı ne olacak?" Melek, "Karın kendisine söylediğim her şeyden sakınsın" diye karşılık verdi, "Asmanın ürününden üretilen hiçbir şeyi yemesin, şarap ve içki içmesin. Murdar bir şey yemesin. Buyurduklarımın hepsini yerine getirsin." {1GS 318.4}

Vaat edilen çocuğun gelecekteki bu önemli görevi yerine getirebilmesi için hem annenin hem de çocuğun alışkanlıkları özenle düzenlenmeliydi. Çocuk annenin iyi ve kötü alışkanlıklarından etkilenecekti. Bu neden kadın özüne hakim olmalı, kendini inkar etmeli ve çocuğun iyiliğine öncelik vermeliydi. Bilge olmayan danışmanlar annenin her isteğinin ve arzusunun yerine getirilmesi gerektiğini öğütlerler. Ne var ki anne, Tanrı'nın buyruğuyla sıkı bir özdenetim uygulamaya çağrılmaktadır. {1GS 318.5}

Anneler gibi babalar da bu sorumluluğu paylaşmaktadır. Anne babanın dengesizliği yüzünden çocuklar bedensel, zihinsel ve ahlaksal güçten yoksun kalmaktadır. Alkol bağımlıları ve tütün tiryakileri, kendi tutkularını, kirli kanlarını ve bozuk sinirlerini çocuklarına da geçirmektedirler. Şehvet tutkunları da kutsal olmayan arzularını ve iğrenç hastalıklarını soylarına aktarırlar. Böylece her kuşak giderek daha çok alçalmaktadır. Çocukların sağır, kör, hastalıklı ve geri zekalı doğmasından genellikle ana babalar sorumludur. {1GS 318.6}

Doğum öncesi etkilerin önemi birçok kişi tarafından hafife alınmıştır. Ancak, bu İbrani ana babaya gökten verilen öğüt Yaratıcının bu konuya önemle eğildiğini göstermektedir. {1GS 319.1}

Ana babalar titiz bir eğitimle doğru alışkanlıkların oluşmasına ön ayak olmalıdır. Tanrı İsrail'in gelecekteki hakiminin ve kurtarıcısının şarap ya da kuvvetli içkiler kullanmamasını buyurmuştu. Öz denetim, iyi huyluluk ve benliği inkar dersleri çocuğa doğduğu an-dan başlayarak verilmelidir. {1GS 319.2}

Temiz ve Kirli Yiyecekler Arasındaki Ayrım

Yiyeceklerin temiz ve kirli diye ayrılmaları akılcı ilkelere dayanmaktadır. Bu ayrım, binlerce yıl boyunca Yahuda halkındaki şaşırtıcı canlılığın sırrıdır. Mideye baskı yapan sindirimi zor yiyeceklerin kullanımı sağlığa zarar verir ve çoğu zaman sarhoşluğun tohumlarını atar. Bu konuda dengeli davranmak zararlı yiyeceklerden kaçınmayı ve sağlıklı yiyecekleri seçmeyi gerektirir. Birçok kişi yiyecek alışkanlıklarının sağlıklarını, karakterlerini, dünyadaki etkinliklerini ve sonsuz geleceklerini nasıl etkilediğinden habersizdir. Beden zihne köle olmalıdır. Zihni beden yönetmemelidir. {1GS 319.3}

Şimşon'un Kuvveti Tanrı'ya Sadakatinden Kaynaklanıyordu

Manoah'a verilen tanrısal vaat Şimşon'un doğumuyla yerine geldi. Çocuk büyüdükçe olağandışı bedensel güce sahip olduğu görüldü. Şimşon da ailesi de bu gücün onun kaslarına değil, kesilmemiş saçlarının simgelediği nezirliğine bağlı olduğunu biliyordu. Şimşon tanrısal buyruklara uysaydı, daha soylu ve mutlu bir geleceği olacaktı. Ancak, putperestlerle beraberliği onu bozdu. {1GS 319.4}

Sora kasabası Filistin ülkesinin yakınındaydı. Şimşon onlarla dost olmuştu. Filistin'in Timnat kasabasında yaşayan genç bir kadın, Şimşon'un kalbini çaldı. Şimşon bu kadını eş olarak almaya karar verdi. Annesiyle babası, "Akrabalarının ya da halkımızın kızları arasında kimse yok mu ki, sünnetsiz Filistliler'den kız almaya kalkıyorsun?" diye karşılık verdiler. Ama Şimşon babasına, "Bana o kadını al, ondan hoşlanıyorum" dedi. Sonunda evlilik gerçekleşti. {1GS 319.5}

Erkeklik dönemine giren Şimşon Tanrı'ya en çok sadık kalması gereken dönemde İsrail'in düşmanlarına bağlandı. Yaptığı seçimlerle Tanrıyı nasıl daha çok yüceltebileceğini sormadı. Tanrı ilkönce kendisini yüceltmek isteyen herkesi onurlandırmayı vaat etmiştir. Ama kendi zevkine düşkün olanlar için hiçbir vaat yoktur. {1GS 320.1}

Karı ya da koca seçiminde kişiler genellikle kendi benliklerinin zevklerine göre davranmaktadır. Taraflar Tanrı'ya danışmamakta ve O'nun yüceliğini dikkate almamaktadır. Şeytan, Tanrı halkının düşmanlarla ittifaka girmesini sağlayarak onların üzerindeki gücünü artırma peşindedir. Bunu yapmak için genellikle kutsal olmayan tutkuları harekete geçirir. {1GS 320.2}

Rab halkına, O'nun sevgisini tanımayan kişilerle birleşmemelerini buyurmuştu. "Mesih ile Beliyal arasında ne sözbirliği, iman edenin iman etmeyenle ne paydaşlığı olabilir. Tanrı'nın tapınağıyla putlar arasında ne anlaşma olabilir?" (2.Korintliler 6:15,16). {1GS 320.3}

Şimşon düğünde İsrail'in Tanrısından nefret edenlerle yakınlaştı. Daha düğün son bulmadan önce karısı kendisine hainlik etti. Şimşon buna kızıp Sora'daki evine tek başına döndü. Daha sonra yeni eşinin yanma gittiğinde onu bir başkasıyla evlenmiş buldu. Filistinlilerin tarlalarını ve bağlarını öfkeyle yaktı. Bunun üzerine Filistinliler kadını öldürdüler. {1GS 320.4}

Şimşon, genç bir aslanı ve Aşkelonlu otuz adamı tek başına ve çıplak elle öldürerek şaşırtıcı kuvvetinin ilk belirtilerini gözler önüne sermeye başlamıştı. Eşinin barbarca katledilmesinden öfkelendiği için Filistinlilere saldırdı ve çoğunun canını aldı. "Sonra Etam kayalığı'na çekilip bir mağaraya sığındı." {1GS 320.5}

Ne var ki adamlar onu oraya kadar kovaladılar. Paniğe kapılan Yahudalılar Şimşon'un düşmanlarının eline vermeye karar verdiler. Üçbin Yahudalı Şimşon'un bulunduğu yere geldi. Şimşon onların kendisini urganlarla bağlamalarına izin verdi. Şimşon büyük sevinç gösterileriyle düşmanların ordugahına götürüldü. "Rab'bin Ruhu büyük bir güçle Şimşon'un üzerine indi. Şimşon'un kollarını saran urganlar ateşte yanan keten gibi dağıldı, elindeki bağlar çözüldü. Şimşon yeni ölmüş bir eşeğin çene kemiğini eline alıp bununla bin kişiyi öldürdü." {1GS 320.6}

İsrailliler Şimşon'la birleşip bu zaferi devam ettirselerdi kendilerine zulmedenlerden özgür kılınmış olacaklardı. Ancak Tanrı'nın putperestleri ülkeden sürme konusundaki buyruğunu yerine getirmediler. Tanrı'nın sözünü dinleselerdi, uzak duracakları aşağılayıcı uygulamalara teslim oldular. Rab onlar için bir kurtarıcı çıkardığı zaman bile O'nu bırakıp düşmanlarıyla birleşmekten kaçınmadılar. {1GS 320.7}

Şimşon'un Yanlış Evliliği

İsrailliler zafer kazanan Şimşon'u hakim olarak kabul ettiler. Şimşon yirmi yıl hüküm sürdü. Ne var ki Şimşon Filistinlilerden bir eş alarak Tanrı'nın buyruğuna karşı çıkmıştı. Ölümcül düşmanlarının arasına karışıp tanrısal olmayan tutkularını izlemeye devam ediyordu. Üstün kuvvetine güvenerek Gazze'ye, bir fahişeyi ziyarete gitti. Kent sakinleri onun varlığından haberdar oldular ve öç almak için hazırlık yaptılar. Düşmanlan en güçlü kentlerinden birinin surlarının içindeydi. Onu kolayca avlayacaklarına kuşkuları yoktu. Zaferlerini noktalamak için sadece sabaha dek beklemeleri gerekecekti. {1GS 321.1}

Geceleyin, vicdanının sesi Şimşon'u uyandırdı; nezir olarak yeminini bozmuş olduğunu anımsayıp kedere boğuldu. Ancak Tanrı'nın merhameti onu bırakmamıştı. Kuvveti onu yeniden kurtardı. Kent kapısına giderek kapıyı yerinden söktü; onu Hevron'a giden yoldaki tepenin üzerine kadar taşıdı. {1GS 321.2}

Ondan sonra bir daha Filistinlilerin arasına girmeye cesaret etmedi, ama kendisini yıkıma sürükleyen arzuların ardınca gitmeye devam ediyordu. Bir süre sonra doğduğu yerin yakınlarındaki Sorek vadisinde Delila adlı bir kadına aşık oldu. Sorek'in bağları, kendisini Tanrıyla ve paklıkla arasındaki bağlardan birini daha koparark şa-rap tutkunu olmuş gezgin nezirin iştahını kabartıyordu. Filistinliler Delila aracılığıyla Şimşon'un işini bitirmeye karar verdiler. {1GS 321.3}

Onu bu kadar kuvvetliyken yakalamalarının mümkün olmadığını biliyorlardı. Kuvvetinin sırrını öğrenmeyi amaçladılar. Bu nedenle, Şimşon'un kuvvetinin kaynağını keşfetmesi için Delila'ya rüşvet verdiler. {1GS 321.4}

Zayıf Bir Kadın Güçlü bir Adamı Alt Ediyor

Delila hainlik yaparak Şimşon'a sorular sordu. Şimşon bazı yöntemlerle kuvvetinin zayıflatılabileceğini söyleyerek onu aldattı. Kadın bunu sınadığında Şimşon'un kendisini aldattığını gördü ve onu hilekarlıkla suçladı: "Bana güvenmiyorsan nasıl olur da, Seni seviyorum' diyorsun?" dedi, "Üç kezdir beni kandırıyorsun, üstün gücünün nereden geldiğini söylemiyorsun." Şimşon Filistinlilerin Delila'yla anlaşma yaparak kendisini yok etmek istediklerini üç kez gördü. Ama Delila bunu sıradan bir naz gibi gösterdi; Şimşon da aldandı. {1GS 321.5}

Sinsi bir güç Şimşon'u her gün Delila'nın yanında tutuyordu. Sonunda teslim olan Şimşon sırrını açıkladı: "Başıma hiç ustura değmedi. Çünkü ben ana rahmindeyken Tanrı'ya adanmışım. Tıraş olursam gücümü yitiririm. Sıradan bir adam gibi güçsüz olurum." {1GS 322.1}

Bu haber derhal Filistinlilere ulaştırıldı, gecikmeden gelmeleri istendi. Savaşçı uyurken saçları kesildi. Delila, "Şimşon, Filistliler geldi!" dedi. Şimşon uyandı ve, "Her zamanki gibi kalkıp silkinirim" diye düşündü. Rab'bin kendisinden ayrıldığını bilmiyordu. Filistinliler Şimşon'u yakalayıp gözlerini dağladılar ve Gazze'ye götürdüler. Gazze'ye götürüp tunç zincirlerle bağladılar, cezaevinde değirmen taşına koştular. {1GS 322.2}

Ne büyük bir değişiklik! Şimşon zayıf, kör, tutuklu ve ayak işlerine koşulan bir adam haline geldi. Tanrı uzun süre ona karşı sabretmiş, ama sırrını açığa vuracak kadar günaha gömüldüğünde onu bırakmıştı. Keramet Şimşon'un saçında değildi. Uzun saçı onun Tanrı'ya bağlılığının işaretiydi. Şimşon tutkularına yenik düşüp bu işareti yitirince, işaretin simgelediği bereketlerden de oldu. {1GS 322.3}

Acılara ve aşağılanmaya katlanan Şimşon, zayıflığını fark etti. Acıları onu tövbeye yöneltti. Saçları uzarken kuvvetine de yavaş yavaş kavuşmaya başladı. Onu yenik düşen ve bağlı bir tutuklu olarak gören düşmanları hiç kuşkulanmadılar. {1GS 322.4}

Şimşon'un Son Tövbesi ve Trajik Zaferi

Büyük bir sevinç duyan Filistinliler İsrail'in Tanrısına meydan okumaya cüret ettiler. Balık ilah Dagon'un onuruna bir bayram düzenlendi. Dagon bağlısı Filistinlilerin çoğu büyük tapınağı doldurdu. Büyük ve coşkulu bir şölen verildi. {1GS 322.5}

Sonra da Dagon'un güçlü zaferini kutlamak için Şimşon içeri getirildi. Halk ve yöneticiler Şimşon'un sefaletiyle alay ettiler ve ülkelerini mahveden kişiyi deviren ilahlarına tapındılar. Bir süre sonra Şimşon, yorulmuş gibi yaparak tapınağın tavanını tutan iki merkezi sütuna yaslanmak istedi. {1GS 322.6}

Sonra da sessizce dua etti: "Ya Rab Yahve, lütfen beni anımsa. Ey Tanrı, bir kez daha beni güçlendir; Filistliler'den bir vuruşta iki gözümün öcünü alayım." Bu sözlerden sonra iki güçlü koluyla sütunları tuttu. "Filistliler'le birlikte öleyim" diyerek bütün gücüyle sütunlara yüklendi. Tapınak Filist beylerinin ve bütün içindekilerin üzerine çöktü. Böylece Şimşon ölürken, yaşamı boyunca öldürdüğünden daha çok insan öldürdü. {1GS 323.1}

İlah ve ona tapınanlar, kahinler ve köylüler, savaşçılar ve soylular, hepsi birlikte Dagon'un çöken tapınağının içinde can verdiler. Onların arasında Tanrı'nın halkını kurtarmak için seçtiği kurtarıcı da yatıyordu. {1GS 323.2}

Olup bitenlerin haberi İsrail ülkesine ulaştı. Şimşon'un akrabaları ölen kahramanın cesedini kaldırdılar. Şimşon'u götürüp babasının Sora ile Eştaol arasındaki mezarına gömdüler. {1GS 323.3}

Şimşon bedensel olarak yeryüzünde yaşamış en kuvvetli adamdı. Ne var ki özdenetim, namus ve kararlılık konularında en zayıf kişilerden biriydi. Kendi tutkularına köle olan adam zayıf bir adamdır. Gerçek büyüklük kişinin denetlediği duyguların gücüyle ölçülür. {1GS 323.4}

Tanrısal görevleri başındayken denenenler Tanrı'nın kendilerini koruyacağından emin olabilirler. Ancak, kendilerini bilerek ayartılara maruz bırakanlar eninde sonunda düşeceklerdir. Şeytan bizim zayıf noktalarımıza saldırır. Karakterimizdeki zayıf noktaları ele geçirerek bütün varlığımızı denetim altına almaya çalışır. Bu kusurlarda yenik düşen insanı tümüyle alt edeceğini bilir. {1GS 323.5}

Ancak kimse yenik düşmek zorunda değildir. Tanrı gerçekten arzulayanlara yardımcı olur. Tanrı'nın melekleri Yakup'un görümde gördüğü merdivenin üzerine inip çıkmaktadırlar. Bu melekler isteyen herkese yardımcı olmaktadırlar. {1GS 323.6}

Bölüm 55: Tanrı Çocuk Samuel'i Çağırıyor

Bu bölüm 1.Samuel 1; 2:1-11'e dayanmaktadır.

Efrayim dağındaki Levili, Rab'bi seven ve O'ndan korkan zengin ve nüfuz sahibi bir adamdı. Bu adamın eşi Hanna, ateşli imana sahip tanrısal bir kadındı. {1GS 324.1}

Elkana'yla Hanna'nın evleri çocuk seslerinin sevinciyle dolmamıştı. Elkana bu yüzden ikinci bir evlilik yapmıştı. Ancak imansızlıkla atılan bu adım mutluluk getirmemişti. Gerçi ev halkı oğullara ve kızlara kavuşmuş, ama Tanrı'nın kutsal kurumunun sevinci ve güzelliği zedelenmiş, ailenin huzuru bozulmuştu. {1GS 324.2}

Yeni eş Peninna kıskanç ve dar kafalı bir kadındı. Kibirli ve arsız bir karakteri vardı. Hanna'nın umudu kırılmış, yaşam yorucu bir yük haline gelmişti. Ancak Hanna bütün bu sıkıntıyı şikayet etmeden yumuşak huylulukla karşıladı. {1GS 324.3}

Şilo'da Elkana'nın Levili hizmetlerine gerek yoktu. Ancak o ailesiyle birlikte tapınmaya ve kurban sunmaya giderdi. Tanrı'ya hizmetle bağlantılı olan kutsal bayramlarda bile evin üzerindeki lanet kırılmazdı. Şükran sunularını sunan aile geleneğe göre sevinçli şenliğe katılırdı. Elkana kendisine, çocuklarının annesine, oğullarına ve kızlarına birer pay yiyecek verirken Hanna'ya iki pay verirdi. Böylece, kendisine oğul verse de vermese de onu sevdiğini göstermiş olurdu. Bunun üzerine ikinci karısı kıskançlıkla davranır, Tanrı'nın kendisine daha çok lütfettiğini öne sürerek çocuksuz olduğu için Hanna'yla alay ederdi. {1GS 324.4}

Her yıl devam eden bu işkence Hanna için artık dayanılmaz bir hal almıştı. Hanna açıktan açığa ağlayarak bayramdan çekilirdi. Kocası onu boşuna teselli etmeye çalışırdı; "Hanna, neden ağlıyorsun, neden yemek yemiyorsun?" derdi, "Neden bu kadar üzgünsün? Ben senin için on oğuldan daha iyi değil miyim?" {1GS 324.5}

Hanna'nın ağzından hiçbir sitem çıkmadı. Hiçbir dünyasal arkadaşla paylaşamadığı yükünü Tanrı'ya götürdü. Tanrı'dan, O'nun uğruna eğitilecek bir armağan vermesi için O'na yalvardı. Bu isteği yerine gelirse, oğlunu doğumdan itibaren Tanrı'ya adayacaktı. {1GS 324.6}

Hanna tapınağın girişinde gönlü buruk acı acı ağlamaya başladı. O kötü zamanlarda tapınmanın böylesine çok zor rastlanırdı. Hanna'yı gözleyen başkahin Eli, onun şarapla sarhoş olduğunu sandı. Hanna'nın azarlanması gerektiğini düşünerek şöyle dedi: "Sarhoşluğunu ne zamana dek sürdüreceksin? Artık şarabı bırak." {1GS 324.7}

Hanna, "Ah, öyle değil efendim!" diye yanıtladı, "Ben yüreği acılarla dolu bir kadınım. Ne şarap içtim, ne de başka bir içki. Sadece yüreğimi Rab'be döküyordum. Cariyeni kötü bir kadın sanma. Yakarışımı şimdiye dek sürdürmemin nedeni çok kaygılı, üzüntülü olmamdır." {1GS 325.1}

Başkahin derin bir şekilde etkilendi, çünkü Tanrı adamıydı, Hanna'yı kutsadı; "Öyleyse esenlikle git, İsrail'in Tanrısı dileğini yerine getirsin." {1GS 325.2}

Hanna Sanıuel'i Tanrı'ya Adıyor

Hanna çok içten ricalarla dilediği armağana kavuştu. Bebeğine bakarken ona Samuel, 'Rab duyar' adını verdi. Küçük çocuk annesinden ayrılacak yaşa geldiğinde Hanna içtiği anda uydu. Samuel onun tek oğiu, Göklerin armağanıydı. Ama Hanna onu Tanrı'ya adanmış bir hazine olarak almıştı. Samuel'i, kendisine veren Tanrı'dan alıkoyamazdı. {1GS 325.3}

Hanna kocasıyla birlikte Şilo'ya gitti ve kahine değerli armağanı sunarak şöyle dedi: "Ey efendim, yaşamın hakkı için derim ki, burada yanında durup Rab'be yakaran kadınım ben" dedi, "Bu çocuk için yakarmıştım; Rab dileğimi yerine getirdi. Ben de onu Rab'be adıyorum. Yaşamı boyunca Rab'be adanmış kalacaktır." Kendisi gevşek bir baba olan Eli, bu annenin çocuğunu Tanrıya adamak uğruna ondan ayrılarak gösterdiği özveriden çok etkilendi. Kendi bencil sev-gisinden utanarak düşünerek Rab'be eğildi ve tapındı. Annenin yüreği ise sevinç ve övgüyle dolmuştu; o da Tanrıya şükran sundu. {1GS 325.4}

Hanna Şilo'dan Rama'daki evine döndü; Samuel'i Tanrı'nın evinde eğitilmesi için bıraktı. Hanna çocuğun zekası gelişmeye başladığı ilk anlardan başlayarak onun Rab'be ait olduğu kavramasını sağladı. Oğlu için her gün dua ediyordu. Her yıl ona bir hizmet giysisi dikiyordu. Kocasıyla birlikte Şilo'ya tapınmaya gittiğinde, sevgisini gösteren bu işareti çocuğuna veriyordu. Giysinin her parçası duayla dikiliyor, Samuel'in pak, soylu ve sadık bir adam olması için dua ediliyordu. Hanna oğlunun göksel değerlere bağlı olması, Tanrı'yi onur-landırması ve halkını kutsaması için dua ediyordu. {1GS 325.5}

Hanna'nın ödülü ne büyüktü! O'nun yaşamı sadakat konusunda ne büyük bir örnekti! Her annenin önünde aynı fırsatlar vardır. Birçok annenin yorucu ödevler diye baktığı işler aslında yüce ve soylu bir etkinliktir. Anne çocukları için güneşte de gölgede de izleyebilecekleri düz yollar hazırlar ve böylece yukarıdaki yüksek yerlere ulaşmalarını sağlar. Ancak bunu, yalnızca Mesih'i örnek alan anneler başarabilir. Anneler sık sık duayla Mesih'e yönelmeli ve "Bize çocuklarımızı nasıl yetiştireceğimizi, onlara nasıl davranacağımızı öğret" demelidir. Böylelerine bilgelik verilecektir. {1GS 325.6}

"Bu arada giderek büyüyen genç Samuel Rab'bin de halkın da beğenisini kazanmaktaydı." Samuel'in gençliği kötü etkilerden ve günahlı örneklerden uzak değildi. Eli'nin oğulları Tanrı'dan korkmaz ve babalarını saymazlardı. Ancak Samuel onlarla dostluk etmedi ve kötülüklerini örnek almadı. Tanrı'yı izlemek için her zaman büyük gayret gösterdi. {1GS 326.1}

Samuel'in karakterindeki güzellik yaşlı kahinin sıcak sevgisinin odağı oldu. Samuel yumuşak huylu, cömert, söz dinler ve saygılıydı. Oğullarının sapkınlıklarından acı duyan Eli, Samuel'le teselli ve bereket buldu. Hiçbir baba kendi oğlunu Eli'nin bu genci sevdiği

kadar çok sevmemiştir. Kendi oğullarının verdiği kaygı ve kederle dolan Eli, Samuel'le teselli oldu. {1GS 326.2}

Her yıl Samuel'e daha önemli emanetler verildi. Daha çocukken kendisine keten bir efod verildi ve tapınağın hizmetlerine atandı. Samuel her ne kadar genç olsa da tapmakta kendi yeteneklerine göre yapılacak işler vardı. Bunların hepsi her zaman hoş olmasa da Samuel istekli bir yürekle hizmet sundu. Samuel'in gayretleri kabul edildi, çünkü bunları Tanrı'ya duyduğu sevgiden ve O'nun isteğini yerine getirmek için içten bir arzudan ötürü yapıyordu. Böylece Samuel, göklerin ve yerin Rabbiyle birlikte çalışmaya başladı. {1GS 326.3}

Kiiçiik İşlerde Güvenilir Olmak

Her görevi Rab için yapmak, en basit görevleri bile çekici bir hale getirir, yeryüzünde çalışanları gökte Tanrı'nın isteğini yerine getiren kutsal varlıklara bağlar. Küçük işlerde güvenilir olmak, sadık ve namuslu davranmak yaşam yolunu açacaktır. Yeryüzündeki etkinliğimiz sona erince, bu küçük işlerin sonsuza dek sürecek iyi etkileri olduğu anlaşılacaktır. {1GS 326.4}

Bizim gençliğimiz de Samuel gibi Tanrı'nın gözünde değerlidir. Güvenilir olan gençlerin etkisi çok büyüktür. Tanrı'nın onların her biri için hazırladığı etkinlikler vardı. Tanrıya sadık kalan güvenilir kişiler hem O'nun hem de insanlığın uğruna büyük başarılar kazanacaklardır. {1GS 326.5}

Bölüm 56: Eli ve Kötü Yürekli Oğullar

Bu bölüm 1.Samuel 2:12-36'ya dayanmaktadır.

İsrail'in kahini ve hakimi olan Eli, oymaklar üzerinde çok etkiliydi. Ne var ki, kendi ev halkı üzerinde aynı etkiye sahip değildi. Gevşek bir babaydı. Çocuklarının kötü alışkanlıklarını ve tutkularını düzeltmiyordu. Onları yola getirmek yerine kendi başlarına buyruk yaşamalarına izin veriyordu. {1GS 328.1}

İsrail'in kahini ve hakimi, Tanrı'nın kendisine emanet ettiği çocuklara nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Ancak Eli bu görevden kaçındı, çünkü oğullarıyla karşı karşıya gelmek istemedi. Onları cezalandırmaktan ve azarlamaktan kaçınıyordu. Çocuklarını kendi tutkularına terk ederek onları Tanrı'nın hizmetine ve yaşamın gereklerine uygun bir şekilde yetiştirmeyi ihmal etti. {1GS 328.2}

Baba oğullarına teslim oldu. Oğulları Tanrı'nın karakterini ya da yasasının kutsallığını takdir ederek büyümediler. Çocukluklarından beri tapınağı ve tapınak hizmetlerini biliyorlardı. Ama onun kutsallığını ve önemini göz ardı ettiler. Babaları, ciddi hizmetlere saygısızlık eden oğullarını düzeltmedi. Erkekliğe adım attıklarında kuşkuculuk ve isyanla doluydular. {1GS 328.3}

Eli'nin oğulları, hiçbir şekilde uygun düşmedikleri halde tapınak kahinleri olarak atanıp Tanrı'nın önünde hizmet etmekle görevlendirildiler. Bu kötü adamlar yetkiye karşı gösterdikleri saygısızlığı Tanrı'nın hizmetine de taşıdılar. Mesih'in ölümüne işaret eden kurbanlar, insanların yüreğinde Kurtarıcıyla imanı yaşatmak için tasarlanmışlardı. Bu nedenle Rab'bin kurban konusunda buyruklarına sıkı sıkıya uymak büyük önem taşıyordu. Esenlik sunularında yağın sunakta yakılması gerekiyordu. Kurbanın belli bir kısmı kahinlere ayrılmalı, ancak daha büyük bir parçası kurbanı sunan kişiye getirilmeli, kendisi ve arkadaşları tarafından bayram havası içinde yenilmeliydi. Böylece herkes, dünyanın günahını kaldıran büyük Kurbanı anacaktı. {1GS 328.4}

Eli'nin oğullan, esenlik sunularının kendilerine ayrılan kısımlarından hoşnut olmadıkları için daha fazlasını istediler. Bu kurbanlar, kahinlere halkın payından kesip kendilerini zengin etme fırsatı verdi. Yalnızca paylarına düşenden fazlasını istemekle kalmayıp yağın yakılmasını bile beklemeyi reddettiler. Kurbandan canlarının istediği kadarını talep ettiler ve bunu almak için şiddet kullanmakla tehdit ettiler. {1GS 328.5}

Bu saygısızlık hizmetin kutsallığına gölge düşürdü ve halk Rabbin sunularını hor gördü. Kurbanların işaret ettiği Mesih, artık tanınmamaya başlandı. "Gençlerin Rab'be karşı işledikleri günah çok büyüktü." {1GS 329.1}

Güvenilir olmayan bu kahinler kurban sunularına kötü ve aşağılayıcı uygulamalarla saygısızlık ettiler. Halkın çoğu Hofni ve Pinehas'ın ahlaksızlığına öfkelendi. Tanrı saymazlık, saygısızlık ve hatta putperestlik korkutucu boyutlara ulaştı. {1GS 329.2}

Eli, oğullarının kutsal bir görevi alıp yürütmelerine izin vermekle büyük yanılgıya düşmüştü. Onların yanlışlarını bahanelerle göz ardı ederek günahlarına körleşmişti. Ancak oğullarının suçları artık bahane götüremeyecek kadar büyüktü. Halk onların zorbalığından söz edip duruyordu. Başkahin artık sessiz kalamadı. Oğulları babalarının kederini gördüler, ama katı yürekleri yumuşamadı. Babasının yumuşak öğütlerini işittiler, ama etkilenmediler ve kötü yollarından dönmediler. Eli bu kötü oğulları uygun bir şekilde terbiye etseydi, ölümle cezalandırılmayacaklardı. Ne var ki Eli, onların halkın içinde küçük düşmelerine ve mahkum olmalarına yol açarak kutsal görevde tutmaya devam etti. Tanrı'nın hizmetini kirletmelerine, gerçeğin davasına gölge düşürmelerine izin verdi. Bu nedenle Tanrı müdahale etti. {1GS 329.3}

Eli'nin Sadakatsizliği Yıkıma Yol Açıyor

O sıralarda bir Tanrı adamı Eli'ye gelip şöyle dedi: "Rab diyor ki, 'Atan ve soyu Mısır'da Firavun'un halkına kölelik ederken kendimi onlara açıkça göstermedim mi? Sunağıma çıkması, buhur yakıp önümde efod giymesi için bütün İsrail oymakları arasından yalnız atanı kendime kâhin seçtim. Üstelik İsrailliler için bütün yakılan sunuları da atanın soyuna verdim. Öyleyse neden konutum için buyur-duğum kurbanı ve sunuyu küçümsüyorsunuz? Halkım İsrail'in sunduğu bütün sunuların en iyi kısımlarıyla kendinizi semirterek neden oğullarını benden daha çok sayıyorsun?' "Bu nedenle İsrail'in Tanrısı Rab şöyle diyor: 'Gerçekten, ailen ve atanın soyu sonsuza dek bana hizmet edecekler demiştim.' Ama şimdi Rab şöyle buyuruyor: 'Bu benden uzak olsun! Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek. İsteklerimi ve amaçlarımı yerine getirecek güvenilir bir kâhin çıkaracağım kendime. Onun soyunu sürdüreceğim; o da meshettiğim kişinin önünde sürekli hizmet ede-cek.'" {1GS 329.4}

Çocuklarına kör bir sevgiyle bağlı olup onların bencil arzularına göz yumanlar, onlardaki günahı azarlayıp kötülükleri düzeltmeyenler, çocuklarını Tanrı'dan çok onurlandırdıklarını gösterirler. Eli, kötülük henüz küçük boyutlardayken müdahale edip gerekeni yapmalıydı. Bunun faydası olmuyorsa, daha sert yollara başvurmalıydı. Ana babalar ya da kilise önderleri olarak yetkimiz altında bulunanların kötülüklerini kendi kötülüklerimizmiş gibi düzeltmeliyiz. {1GS 330.1}

Eli oğullarının kusurlarını ve günahlarını daha onlar çocukken göz ardı etti. Büyüdükleri zaman düzelirler diye düşündü. Günümüzde aynı yanlışa düşen çok kişi vardır. Ana babalar çocuklarındaki kötü eğilimleri beslemekte, "Onlar daha genç. Büyüyünce akıllanırlar" diye bahane göstermektedirler. Çocuklar da ömür boyu kendi-lerine lanet getirecek karakter bozukluklarıyla yaşamaktadırlar. {1GS 330.2}

Ev halklarının üzerindeki en büyük lanet çocuklarını kendi başlarına buyruk bırakmaktır. Çocuklar ana babalarına saygısızlık ederek, yetkilileri hiçe sayarak Şeytanın isteğine köle olurlar. Hastalıklı bir aile yapısı toplumu da yıkıma sürükler. Aileleri, kitleleri ve hatta hükümetleri etkileyecek kötülüklerin açığa çıkmasına yol açarlar. {1GS 330.3}

Eli'nin ailesini İsrail'de örnek alan çok kişi vardı. Eylemler en kutsal sözlerden daha çok şey ifade ederler. Ana babanın sadakatsizliğinin yol açtığı kötülükler büyüktür. Bunlar, halkın öğretmeni olan aileler aracılığıyla çok daha büyük etkiler yaratırlar. {1GS 330.4}

Şeytan'ın Etkili Araçları

İnsanlar kutsal çağrılarını kendilerini yüceltmek ve benliklerini tatmin etmek amacıyla kullanırlarsa Şeytan'ın etkili araçları haline gelirler. Hofni ve Pinehas sayesinde halk, Rab'bin sunularını nasıl hor gördüyse, böyle kişiler aracılığıyla da benzer sonuçlara kapı açılır. Benliğe uyan insanlar, bu yolda bir süre gizlice yürüseler de gerçek karakterleri sonunda açığa çıkar. Bunun sonucunda insanların, Tanrı'nın Sözünü öğretenlere duydukları güven sarsılır. Mesih'in gerçek hizmetkarının bildirisine de kuşkuyla bakılmaya başlanır. İnsanlar, "Acaba bu adam da kutsal olduğunu sanıp da çürük çıktığını gördüğümüz ötekiler gibi mi?" diye sorarlar. {1GS 330.5}

Eli'nin sözleri ciddi ve korkutucu bir anlam içermektedir: "İnsan insana karşı günah işlerse, Tanrı onun için aracılık yapar. Ama Rab'be karşı günah işleyeni kim savunacak?" Bu adamların suçları yalnız insanlara yönelik olsaydı, gereken kurbanlar sunulur ve barışma sağlanırdı. Böylece suçlular bağışlanırdı. Ancak günahları, en yüce Olan'ın kahinleri olarak Tanrı'ya yönelikti. Tanrı'nın etkinliği halkın önünde o denli kötülenmiş ve aşağılanmıştı ki, bunun telafisi yoktu. Başkahin olan kendi babaları bile onlar için yalvarışta bulunmaya cesaret edemiyordu. O bile oğullarını kutsal Tanrı'nın gazabından koruyamazdı. Günahlı insanlar içinde en suçlu olanları göklerin sağladığı kurtuluşu küçümseyenlerdir. "Çünkü Tanrı'nın Oğlunu adeta yeniden çarmıha geriyor, aleme maskara ediyorlar" (İbraniler 6:6). {1GS 331.1}

Bölüm 57: Ceza: Sandık Alınıyor

Bu bölüm 1.Samuel 3-7'ye dayanmaktadır.

Tanrı başkahinle ve oğullarıyla iletişim kuramadı. Günahları, Tanrı'nın Kutsal Ruhunu engelliyordu. Ancak Samuel göklere sadık kaldı. Samuel'in görevlerinden biri en yüce Olan'ın peygamberi olarak Eli'nin ev halkına Tanrı'nın yargısını iletmekti. {1GS 332.1}

Bir gece Eli yatağında uyuyordu. Gözleri öyle zayıflamıştı ki, güçlükle görebiliyordu. Samuel ise Rab'bin Tapınağı'nda, Tanrı'nın Sandığı'nın bulunduğu yerde uyuyordu. Tanrı'nın kandili daha sönmemişti. Rab Samuel'e seslendi. Samuel, "Buradayım" diye karşılık verdi. Ardından Eli'ye koşup, "Beni çağırdın, işte buradayım" dedi. Ama Eli, "Ben çağırmadım, dön yat" diye karşılık verdi. Samuel de dönüp yattı. {1GS 332.2}

Samuel üç kez çağrıldı, üçünde de aynı karşılığı verdi. Eli bu gizemli çağrının Tanrı'nın sesi olduğunu düşündü. Rab seçtiği kulunu, kır saçlı yaşlı adamı es geçip bir çocukla konuşuyordu. Bu bile Eli ve ev halkı için ağır, ama haklı bir sitemdi. {1GS 332.3}

Eli'nin yüreğinde herhangi bir kıskançlık yoktu. Samuel'e Rabbe cevap vermesini öğretti. Rab gelip orada durdu ve önceki gibi, "Samuel, Samuel!" diye seslendi. Samuel, "Konuş, kulun dinliyor" diye yanıtladı. {1GS 332.4}

Rab Samuel'e şöyle dedi: "Ben İsrail'de her işiteni şaşkına çevirecek bir şey yapmak üzereyim. O gün Eli'nin ailesine karşı söylediğim her şeyi baştan sona dek yerine getireceğim. Çünkü farkında olduğu günahtan ötürü ailesini sonsuza dek yargılayacağımı Eli'ye bildirdim. Oğulları başlarına lanet getirdiler. Eli de onlara engel olmadı. Bu nedenle, 'Eli'nin ailesinin günahı hiçbir zaman kurban ya da sunuyla bile bağışlanmayacaktır' diyerek Eli'nin ailesi hakkında ant içtim." {1GS 332.5}

Samuel kendisine iletilen bu korkunç bildiriyle şaşkına döndü. Ertesi sabah yine görevinin başına döndü, ama genç yüreğinde ağır bir yük vardı. Rab bu korkutucu bilgiyi açıklamasını söylemediğinden sessiz kaldı. Sevgi ve saygı duyduğu kişiye Tanrı'nın yargısını bildirmek zorunda kalacağından korkuyordu. Eli Samuel'e emanet edilen bildirinin kendi eviyle ilgili bir felaketi içerdiğinden emindi. Samuel'i çağırdı ve Rab'bin sözünü öğrenmek istedi. Samuel bildiriyi iletti. Eli, "O Rab'dir, gözünde iyi olanı yapsın" dedi. {1GS 332.6}

Eli Son Fırsatını Kaçırıyor

Ne var ki Eli gerçek tövbe fırsatını kaçırıyor. Günahından dönmüyor. Rab yıllarca yargısını geciktirmiş ve Eli'yi beklemişti. Geçmişin başarısızlıklarını kurtaracak çok şey yapılabilirdi, ama yaşlı kahin Rab'bin tapınağını kirleten ve İsrail'de binlerce kişiyi yıkıma sürükleyen kötülükleri düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Tanrı'nın sabrı Hofni ve

Pinehas'ın yüreklerinin katılaşmasına ve günahta daha da cesur davranmalarına yol açtı. {1GS 333.1}

Bu eve yönelik uyarı ve sitemler Eli tarafından bütün ulusa bildirildi. Eli bu yolla geçmişteki ihmalinin kötü etkilerini silmeyi amaçlıyordu. Ancak halk, kahinlerin yaptığı gibi uyarıları göz ardı etti. Çevredeki uluslar da putperestlik ve suçlulukta daha cesur olmuşlardı. Günahları için herhangi bir pişmanlık duymuyorlardı. Oysa İsrailliler namuslarını korumaya özen gösterselerdi, uluslar da kendi suçlarından rahatsız olacaklardı. Tanrı'nın müdahale etmesi artık zorunlu oldu. Kendi adının onuru için bu gidişe bir son vermeliydi. {1GS 333.2}

İsrailliler Filistliler'le savaşmak üzere yola çıktılar. İsrailliler EvenEzer'de, Filistliler de Afek'te ordugah kurdu. İsrail'in bu savaş girişimi Tanrı'ya, başkahine ya da peygambere danışılmadan alınmış bir karardı. Filistliler İsrail'e karşı savaş düzenine girdiler. Savaş her yere yayılınca, Filistliler İsrailliler'i bozguna uğrattı. Savaş alanında dört bine yakın İsrailli'yi öldürdüler. Askerler ordugaha dönünce, İsrail'in ileri gelenleri, "Neden bugün Rab bizi Filistliler'in önünde bozguna uğrattı?" diye sordular. Halk korkunç felakete kendi günahlarının neden olduğunu göremiyordu. {1GS 333.3}

"Rab'bin Antlaşma Sandığı'nı Şilo'dan buraya getirelim ki, aramıza geldiğinde bizi düşmanlarımızın elinden kurtarsın." Halk Şiloya adamlar gönderdi. Keruvlar arasında taht kurmuş, Her Şeye Egemen Rab'bin Antlaşma Sandığı'nı oradan getirdiler. Eli'nin iki oğlu, Hofni ile Pinehas da Tanrı'nın Antlaşma Sandığı'nın yanındaydılar. Rab'bin Antlaşma Sandığı ordugaha varınca, bütün İsrailliler öyle yüksek sesle bağırdılar ki, yer yerinden oynadı. Filistliler bağrışmaları duyunca, "İbraniler'in ordugahındaki bu yüksek bağrışmaların anlamı ne?" diye sordular. Rab'bin Sandığı'nın ordugaha getirildiğini öğrenince, korkarak, "Tanrılar ordugaha gelmiş" dediler, "Vay başımıza! Daha önce buna benzer bir olay olmamıştı. Vay başımıza! Bu güçlü tanrıların elinden bizi kim kurtarabilir? Çölde Mısırlılar'ı her tür belaya çarptıran tanrılar bunlar. Güçlü olun, ey Filistliler! Yiğitçe davranın! Yoksa, İbraniler size nasıl boyun eğdiyse, siz de onlara öyle boyun eğeceksiniz. Bu yüzden yiğitçe davranın ve savaşın!" {1GS 333.4}

Filistinliler güçlü bir saldırıda bulundular. Otuz bin İsrailli orada can verdi. Tanrı'nın sandığı alındı ve Eli'nin iki oğlu sandığı savunmaya çalışırken öldüler. {1GS 334.1}

İsrail'in başına en korkutucu felaket gelmişti. Tanrı'nın Antlaşma Sandığı düşmanın eline geçmişti. Yahve'nin varlığını ve gücünü simgeleyen sandık aralarından alınmıştı. Eskiden, sandık nerede görülse orada mucizevi zaferler kazanılırdı. Oysa bu kez sandık zafer getirmemişti. Bütün İsrail yasa boğuldu. {1GS 334.2}

Sandıkta bulunan Tanrı yasası, O'nun varlığının simgesiydi. Halk Tanrı'nın buyruklarını hor görmüş ve aralarındaki Ruhu kederlendirmişti. Halk yasayı onurlandırmadığı sürece Antlaşma Sandığı'nın sıradan bir kutudan hiçbir farkı yoktu. Halk

sandığa putperest ulusların kendi ilahlarına baktığı gibi bakmaya başlamışlardı. Sandığın içindeki yasayı çiğnemişlerdi. Sandığa tapınmaları onları ikiyüzlülüğe ve putperestliğe sürükledi. {1GS 334.3}

Trajik Haberler Eli'yi Öldürüyor

Ordu savaşa çıktığı zaman Eli Şilo'da kaldı. Sıkıntılı kuruntularla savaşın sonunu bekliyordu. Eli'nin yüreği Tanrı'nın sandığı için titriyordu. Tapınma çadırının girişinde her gün yolu gözlüyor ve savaş meydanından bir habercinin çıkıp gelmesini bekliyordu. {1GS 334.4}

Benyaminli bir adam savaş alanından koşarak aynı gün Şilo'ya ulaştı. Giysileri yırtılmış, başı toz toprak içindeydi. Adam Şilo'ya vardığında, Tanrfnın Sandığı için yüreği titreyen Eli, yol kıyısında bir sandalyeye oturmuş, kaygıyla bekliyordu. Adam kente girip olup bitenleri anlatınca, kenttekilerin tümü haykırdı. Eli haykırışları duyunca, "Bu gürültünün anlamı ne?" diye sordu. Adam olanları Eli'ye bildirmek için hemen onun yanına geldi. O sırada Eli doksan sekiz yaşındaydı. Gözleri zayıflamış, göremiyordu. Adam Eli'ye, "Ben savaş alanından geliyorum" dedi, "Savaş alanından bugün kaçtım." Eli, "Ne oldu, oğlum?" diye sordu. Haber getiren adam şöyle yanıtladı: "İsrailliler Filistliler'in önünden kaçtı. Askerler büyük bir yenilgiye uğ-radı. İki oğlun, Hofni'yle Pinehas öldü. Tanrı'nın Sandığı da ele geçi-rildi." Adam Tanrı'nın Sandığı'ndan söz edince, Eli sandalyeden geriye, kapının yanına düştü. Yaşlı ve şişman olduğundan boynu kırılıp öldü. İsrail halkını kırk yıl süreyle yönetmişti. {1GS 334.5}

Tanrı'nın sandığının kendi günahı yüzünden düşmanın eline geçtiğini öğrenmek Eli için en büyük felaket olmuştu. Bu habere dayanamadı. {1GS 335.1}

Pinehas'ın karısı Rab'den korkardı. Kocasıyla kayınbabasının ölümü, üstelik Tanrı'nın sandığının ele geçirilmiş olması onun ölümüne yol açtı. İsrail'in son ümidinin kaybolduğunu hissetti. Bu yüzden, "Yücelik İsrail'den ayrıldı!" diyerek o anda doğurduğu çocuğa 'Yücelik yok' anlamına gelen İkavot adını verdi. {1GS 335.2}

Ancak Rab halkını tümüyle bırakmamıştı. Sandığını kullanarak Filistinlileri cezalandırmaya başladı. Tanrı'nın gözle görülmeyen varlığı sandığa hala eşlik ediyor ve O'nun kutsal yasasını çiğneyenlere dehşet ve yıkım getiriyordu. İsrail'in acı çektiğini gören kötü kişiler bir süre için sevinebilirler, ama onların da günahtan nefret eden kutsal Tanrı'nın yargısına uğrayacağı günler gelecektir. {1GS 335.3}

Putperestlerin İlahları Tanrı'nın Sandığının Önünde Duramıyor

Filistinlilier zaferle Tanrı'nın Sandığı'nı ele geçirdikten sonra, onu Even-Ezer'den Aşdot'a götürdüler. Tanrı'nın Sandığı'nı Dagon Tapınağı'na taşıyıp Dagon heykelinin yanına yerleştirdiler. Sandığa eşlik eden gücün artık kendilerinin olduğunu sanıyorlardı. Bu güç, Dagon'un gücüyle birleşip onları yenilmez kılacaktı. {1GS 335.4}

Ancak ertesi gün tapınağa girdiklerinde dehşete kapıldılar. Dagon Yahve'nin sandığı önünde yüzüstü yere kapanmıştı. Kahinler ilahlarını saygıyla kaldırıp yerine koydular. {1GS 335.5}

Ama ertesi sabah erkenden kalktıklarında, Dagon'u yine Rab'bin Sandığı'nın önünde yüzüstü yere düşmüş buldular. Bu kez Dagon'un başıyla iki eli kırılmış, eşiğin üzerinde duruyordu; yalnızca gövdesi kalmıştı. Bu putun üst kısmı insana, alt kısmı ise balığa benziyordu. İnsana benzeyen kısmı kırılmıştı. Kahinler ve halk dehşete düştüler. Bunun kötü bir işaret olduğunu anladılar. Hem kendileri hem de ilahları için İbranilerin Tanrısının felaket getirmekte olduğunu fark ettiler. Sandığı tapınaktan kaldırıp ayrı bir binaya tek başına koydular. {1GS 335.6}

Aşdotlular acı verici, ölümcül bir hastalığın pençesine düştüler. Mısır'ı sarsan hastalıkları hatırladıklarından bu olayı aralarındaki sandığa bağladılar. Sandığı Gat'a götürmeye karar verdiler. Aynı has-talık orada da baş gösterince sandığın Ekron'a götürülmesi kararlaştırıldı. Bu kentin halkı büyük bir tepki gösterdi: "Bizi ve halkımızı yok etmek için İsrail Tanrısı'nın Sandığı'nı bize getirdiler!" diye bağırdılar. {1GS 335.7}

Bütün Filist beylerinitoplayarak, "İsrail Tanrısı'nın Sandığı'nı buradan uzaklaştırın" dediler, "Sandık yerine geri gönderilsin; öyle ki, bizi de halkımızı da yok etmesin." Çünkü kentin her yanını ölüm korkusu sarmıştı. Tanrı'nın onlara verdiği ceza çok ağırdı. Sağ kalanlarda urlar çıktı. Kent halkının haykırışı göklere yükseldi. {1GS 336.1}

Sandığı evlerine almaktan korkan insanlar onu açık bir alana çıkardılar. Ne var ki o zaman da bütün yöreyi fareler bastı ve toprağın ürünü mahvoldu. Bütün ulus ağır bir yıkımla karşı karşıyaydı. {1GS 336.2}

Tanrı'nın sandığı yedi ay boyunca Filistin'de kaldı. İsrailliler onu geri almak için hiçbir girişimde bulunmadılar. Ama Filistinliler bir an önce sandıktan kurtulmak istiyorlardı. Sandık onlara güç vermek yerine yük olmuş ve ağır bir lanet getirmişti. Buna rağmen ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Halk, ulusun önderlerini, kahinlerini ve falcılarını çağırttı; "Rab'bin Sandığı'nı ne yapalım? Onu nasıl yerine göndereceğimizi bize bildirin" dediler. Kâhinlerle falcılar, "İsrail Tanrısı'nın Sandığı'nı geri göndereceksiniz, boş göndermeyin" diye yanıtladılar, "O'na bir suç sunusu sunmalısınız. O zaman iyileşecek ve O'nun sizi neden sürekli cezalandırdığını anlayacaksınız." {1GS 336.3}

Sandık Beyt-şemeş'e Gönderiliyor

Filistinli önderler, batıl inançlarına dayanarak kendilerine zarar veren felaketleri temsil eden unsurlar yaptılar. Kâhinlerle falcılar, "Suç adağınız Filist beylerinin sayısına göre beş altın ur ve beş altın fare olsun" dediler, "Çünkü aynı bela hepinizin de, beylerinizin de üzerindedir. Onun için, urların ve ülkeyi yıkan farelerin benzerlerini yapın. Böylelikle İsrail'in Tanrısı'nı onurlandırın. Belki sizin, ilahlarınızın ve ülkenizin üzerindeki cezayı hafifletir." {1GS 336.4}

Bu bilge adamlar, sandığı eşlik eden gizemli gücün bilincindeydiler. Ancak halka putperestlikten dönerek Rab'be hizmet etmeyi öğütlemediler. İsrail'in Tanrısının yetkisine boyun eğmeye ilişkin düşüncelerine rağmen O'ndan hala nefret ediyorlardı. Böyle düşünceler günahlı insanı kurtaramaz. Tövbenin kabul edilmesi için insan yüreğinin Tanrı'ya teslim olması ve O'nun lütfuyla yatıştırılması gereklidir. {1GS 336.5}

Tanrı'nın kötü kişilere karşı gösterdiği sabır çok büyüktür. Nankör ve isyancı insanların yoluna on binlerce merhamet dökülmekte ama bunlar fark edilmemektedir. Bu insanlar Tanrı'nın yarattığı eserlerde O'nun sesine kulak vermeyi, sözündeki uyarıları, öğütleri ve azarları dinlemeyi reddedince Tanrı yargılarla konuşmaktadır. {1GS 337.1}

Kahinler ve falcılar halka öğüt verip Firavun ve Mısırlılar gibi inatçılık yapmamalarını söylediler. Böyle davranmaları daha büyük acılara yol açacaktı. Bir tasarı öne sürüldü ve herkesçe onaylandı. Süt veren iki inek getirip yeni bir arabaya koştular. İçinde farelerle urların altın benzerlerinin bulunduğu kutuyu Rab'bin Sandığı'yla birlikte arabaya koydular. {1GS 337.2}

Kahinler şöyle dediler: "Eğer araba kendi ülkesine, Beyt-Şemeş'e giden yoldan ilerlerse, demek ki, üzerimize bu büyük yıkımı getiren O'dur. Yoksa bu yıkımın O'ndan gelmediğini, bize bir raslantı olduğunu anlayacağız." {1GS 337.3}

İnekler dosdoğru Beyt-Şemeş yolundan gittiler. Sağa sola sapmadan, böğürerek ana yoldan ilerlediler. Filist beyleri onları BeytŞemeş sınırına dek izledi. Tanrı'nın varlığı, sandığı belirtilen yere kadar götürdü. {1GS 337.4}

O sırada Beyt-Şemeşliler vadide buğday biçiyorlardı. Gözlerini kaldırıp sandığı görünce sevindiler. Beyt-Şemeşli Yeşu'nun tarlasına giren araba oradaki büyük bir taşın yanında durdu. Beyt-Şemeşliler arabanın odununu yardılar, inekleri de Rab'be yakmalık sunu olarak sundular. Levililer Rab'bin Sandığı'nı ve içinde altın eşyaların bulunduğu yanındaki kutuyu indirip büyük taşın üzerine koymuşlardı. O gün Rab'be yakmalık sunular sunup kurbanlar kestiler. {1GS 337.5}

İsrailliler Filistinlilerden Daha Kötüsünü Yapıyor

Beyt-şemeşliler sandığın ellerinde olduğu haberini hızla yaydılar. Çevredeki oturan halk sandığın dönüşünü görmek için geldiler. Kurbanlar sunuldu. Tapınanlar günahlarından tövbe etselerdi, Tanrı'nın bereketine kavuşacaklardı. Sandığın dönüşünü iyi bir şey olarak gördüklerinden seviniyorlardı, ama onun kutsallığına aldırış etmediler. Sandığı öylece tarlanın ortasında bıraktılar. Merakla sandığa göz dikenler, onun gücünün nereden geldiğini araştırmaya başladılar. En sonunda dayanamayıp sandığı açmaya kalktılar. {1GS 337.6}

İsrail halkına sandığa saygı ve hürmetle yaklaşmaları gerektiği öğretilmişti. Sandığı yalnızca yılda bir kez başkahin görebilirdi. Putperest Filistinliler bile sandığa açıp bakmaya

cesaret edememişlerdi. Gözle görülmeyen melekler sandığa her yerde eşlik etmişlerdi. Beytşemeşlilerin küstahlığı hemen cezalandırıldı. Birçoğu ansızın can verdi. {1GS 338.1}

Hayatta kalanlar ise günahlarından tövbe etmek yerine sandığa batıl bir korkuyla bakmaya başladılar. En sonunda sandıktan kurtulmak için Kiryat-yearim'e ulaklar göndererek sandığın alınmasını istediler. Kiryat-yearimliler Kutsal Sandığı sevinçle kabul ettiler ve onu Levili Abinadav'ın evine koydular. Bu adam, oğlu Elazar'ı sandığa bakmakla görevlendirdi. Sandık orada birkaç yıl kaldı. {1GS 338.2}

Samuel'in peygamberlik görevi bütün ulus tarafından tanınmıştı. Acı verici ve zor bir görev olduğu halde Eli'nin ev halkıyla ilgili bildiriyi ileten Samuel, sadakatini kanıtlamıştı. "Samuel büyürken Rab onunla birlikteydi. Rab ona verdiği sözlerin hiçbirinin boşa çıkmasına izin vermedi. Samuel'in Rab'bin bir peygamberi olarak onaylandığını Dan'dan Beer-Şeva'ya kadar bütün İsrail anladı." {1GS 338.3}

Samuel ülkenin kentlerini ve köylerini dolaştı. Halkın yüreğini atalarının Tanrısına döndürmeye çalışıyordu. Gayretleri iyi sonuçlar verdi. Yirmi yıl düşmanlarının baskısı altında kalan İsrailliler Rab'be özlem duymaya başladılar. Samuel onlara şöyle öğüt verdi: "Eğer bütün yüreğinizle Rab'be dönmeye niyetliyseniz, yabancı ilahları ve Tanrıça Aştoret'in putlarını aranızdan kaldırın. Kendinizi Rab'be adayıp yalnız O'na kulluk edin. Rab de sizi Filistliler'in elinden kurtaracaktır." {1GS 338.4}

Tanrı'ya dönmek isteyen herkesin atması gereken ilk adım tövbedir. Kendimizi Tanrı'nın önünde alçaltmalı ve putlarımızı aramızdan kaldırmalıyız. Elimizden gelen her şeyi yaptıktan sonra Rab bize kurtarışını gösterecektir. {1GS 338.5}

Samuel Hakim Oluyor

Mispa'da büyük bir kalabalık toplandı ve oruç tutmaya başladılar. Halk derin bir alçakgönüllülükle günahlarını itiraf ettiler ve Samuel'i orada hakim ilan ettiler. {1GS 338.6}

Filistinliler bu olay bir savaş ilanı olarak algılayıp İsraillileri dağıtmak için yola çıktılar. Yaklaşan Filistin ordusu İsrail'de büyük korku yarattı. Halk Samuel'e yalvardı: "Bizi Filistliler'in elinden kurtarması için Tanrımız Rab'be yakarmayı bırakma." {1GS 339.1}

Samuel kuzuyu yakmalık sunu olarak sunarken Filistinliler çok yaklaşmıştı. O anda, Kızıldeniz'i ayıran ve Ürdün ırmağında İsrail'e yol açan Rab, yine gücünü gösterdi. Filistin ordusuna karşı büyük bir fırtına patladı. Toprak, büyük savaşçıların yıkılan bedenleriyle örtüldü. {1GS 339.2}

İsrailliler ümit ve korkuyla titreyerek bekliyorlardı. Düşmanlarının yıkıma uğradığını gördüklerinde, tövbelerinin kabul edildiğini anladılar. Savaşa hazırlıklı olmadıkları halde ölen Filistinlilerin silahlarını alarak kaçan askerlerin peşine düştüler. Yirmi yıl önce İsrailllilerin Filistinliler önünde yenik düştüğü, kahinlerin katledildiği ve sandığın ele geçirildiği

yerde zafer kazanıldı. Savaşı kaybeden Filistinliler, İsrail'den aldıkları kaleleri geri verdiler ve uzun yıllar düşmanca girişimlerden kaçındılar. Diğer uluslar da onlar gibi yaptı. İsrailliler Samuel'in yönetiminin sonuna kadar barış içinde yaşadılar. {1GS 339.3}

Samuel, bu olayın unutulmaması için bir taş alıp Mispa ile Şen arasına dikti. "Rab buraya kadar bize yardım etmiştir" diyerek taşa, 'yardım taşı' anlamına gelen Even-Ezer adını verdi. {1GS 339.4}

Bölüm 58: Peygamberlik Okulları

Tanrı İbranilerin, kendisinin geçmişteki etkinliklerini çocuklarına öğretmelerini istemişti. Tanrı'nın üstün gücüne dayanan etkinlikler ve Kurtarıcı vaadi sık sık tekrarlanmalıydı. Bu dersleri ileten benzetmeler ve simgeler zihne kazınmalıydı. Genç beyinler hem doğada hem de kutsal sözlerde Tanrı'yı görmek üzere eğitiliyorlardı. Yıldızlar, ağaçlar, çiçekler, dağlar ve akarsular Yaratıcının yüceliğine işaret ediyordu. Tapınaktaki tapınma ve peygamberlerin sözleri Tanrı'yı açıklıyordu. {1GS 340.1}

Musa Goşen'de, Samuel Hanna tarafından, Davut Beytlehem'de, Daniel tutsaklıktan önce, Mesih ise Nasıra'da böyle eğitilmişti. Timoteyus büyükannesi Luis ve annesi Evnika tarafından böyle eğitilmişti (2.Timoteyus 1:5; 3:15). {1GS 340.2}

Gençlerin eğitimi konusunda başka bir adım da peygamberlik okullarıydı. Herhangi bir genç, gerçeği daha derinlemesine araştırmak ve İsrail'in öğretmenlerinden biri olmak isterse bu okullara yönelirdi. Samuel, yaygın çürümeye engel olmak, gençlerin ahlaksal ve ruhsal sağlığını korumak, ulusun refahını artıracak önderler ve danışmanlar çıkarmak için olgun, zeki ve çalışkan gençleri topladı. Bunlara peygamber oğulları denilirdi. Tanrısal gerçeğe bağlı eğitimciler, Tanrı'yla beraberliğe sahiptiler ve O'nun Ruhunu almışlardı. Ayrıca halkın güvenini kazanmışlardı. {1GS 340.3}

Samuel'in günlerinde bu okullardan iki tane vardı. Biri Rama'da, diğeri ise Kiryat-yearim'deydi. Daha sonra başka okullar da kuruldu. {1GS 340.4}

Öğrenciler toprağı sürerek ya da onarım işlerinde çalışarak geçinirlerdi. İsrail'de çocuklarını bir meslek dalında yetiştirmemek suç sayılırdı. Kutsal hizmete çağrılmış olsa bile, her çocuk bir meslek edinirdi. Din öğretmenlerinin çoğu, hayatlarını el emeğiyle kazanırdı. Elçilerin döneminde bile Pavlus ve Akvila'nın çadırcılıkla geçindiğini görüyoruz. {1GS 340.5}

Bu okullardaki başlıca çalışma konuları Tanrı'nın yasası, kutsal tarih, kutsal müzik ve şiirdi. Peygamberlik okulları, Tanrı ve gerçek bilgisini kaybederek mezun veren günümüzün ilahiyat okullarından farklıydı. Bu okullara giden herkes Tanrı'nın isteğini ve insanın O'na karşı sorumluluğunu incelerdi. Yahve'nin tarihteki etkinlikleri üzerinde çalışmalar yapılırdı. Bu olayların öğrettiği büyük gerçekler teker teker İncelenirdi. Bütün öğrenim sisteminin odak noktası dünyanın günahını kaldıracak olan Tanrı Kuzusuydu. {1GS 340.6}

Öğrencilere nasıl dua edecekleri, Yaratıcıya nasıl yaklaşacakları, nasıl imanla yaşayacakları, Kutsal Ruh'un öğretişlerini nasıl anlayıp uyacakları öğretilirdi. Tanrı'nın Ruhu peygamberlik ve kutsal ezgilerle kendini gösterirdi. {1GS 341.1}

Ruhsal Müzik Öğretiliyor

Müzik, insanların zihinlerini pak ve yüce değerlere yükseltmek amacıyla yaratılmıştır. Oysa birçok kişi bu armağanı Tanrı'yı yüceltmek yerine benliğini yüceltmek amacıyla kullanıyor. Müzik sevgisi Şeytan'ın en başarılı araçlarından biri olmuştur. İnsan zihni böylece sonsuz değerleri unutmuş ve dışlamıştır. {1GS 341.2}

Müzik göklerde Tanrı'ya tapınmanın bir parçasıdır. Biz de övgü ezgilerimizin mümkün olduğu kadar göksel korolarla uyum içinde olması için gayret göstermeliyiz. Dua etmek kadar ezgi söylemek de tapınmanın bir parçasıdır. Yürek, ezginin ruhunu hissedebilmeli ve onu doğru bir şekilde ifade edebilmelidir. {1GS 341.3}

Günümüzün eğitmenlerinin, İbranilerin eski okullarından alacağı ders yok mudur? Eğitimde gerçek başarı, insanların Yaratıcının tasarısına sadakatle bağlı kalmalarının sonucunda oluşur. {1GS 341.4}

Eğitimin gerçek amacı, insanın iç varlığını Tanrı'nın benzeyişine dönüştürmektir. Günah Tanrı'nın insandaki benzeyişini zedelemiştir. İnsanı, en başta sahip olduğu yetkinliğe kavuşturmak yaşamın en büyük hedefidir. Ana babaların, öğretmenlerin eğitimdeki amacı Tanrı'nın amacıyla uyum içinde olmalıdır. Yaratıcının bize verdiği her yetenek ve sıfat O'nun yüceliği ve diğer insanların eğitilmesi için kullanılmalıdır. {1GS 341.5}

Bu ilkeye gereken önem verilseydi, eğitimin bazı çağdaş yöntemlerinde köklü farklılıklar olurdu. Öğretmenler gurura ve bencilce hırslara seslenmek yerine iyilik, gerçek ve güzellik sevgisini oluşturmaya gayret ederlerdi. Öğrenci başkalarıyla yarışarak onları aşmak yerine Yaratıcının tasarısını yerine getirmeyi ve O'na benzemeyi amaç edinir. {1GS 341.6}

"Rab korkusudur bilgeliğin temeli. Akıl Kutsal Olan'ı tanımaktır" (Süleyman'ın Özdeyişleri 9:10). Öğretmenin görevi bu bilgiyi vermek ve karaktere buna uyacak bir biçim kazandırmaktır. Mezmurcu şöyle diyor: "Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum, bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan" (Mezmur 119:172,104). Kutsal sözler ve doğa kitabı bize Tanrı bilgisi kazandırır. {1GS 341.7}

İnsan zihni, üzerinde düşündüğü konulara adapte olur. Eğer yalnızca sıradan ve önemsiz konularla meşgul olursa, zayıf düşer ve kısır kalır. Zor sorularla mücadele etmeyen zihin, gelişim göstermeyecektir. Kutsal Kitap'ın eğitici gücü rakipsizdir. Sonsuz gerçeğin kaynağından çıkmış ve Tanrı'nın eliyle çağlar boyunca korunmuştur. İnsan araştırmalarının boşuna öğrenmeye çalıştığı uzak geçmişe ışık tutar. İnsan gururuyla ve ön yargılarıyla kirlenmemiş gerçekçi bir tarih bilgisine yalnızca Kutsal Kitap'ta kavuşabiliriz. Dünyada yaşamış en büyük insanların mücadeleleri, yenilgileri ve zaferleri burada kayıtlıdır. Gözle görülen dünyayı, gözle görülmeyen dünyadan ayıran Perde burada kalkar. Biz de günahın dünyaya girişiyle iyiliğin ve kötülüğün kuvvetleri arasında başlayan çatışmayı burada görürüz. Bun-ların hepsi Tanrı'nın karakterini açıklamaktadır. Öğrenci Tanrı'nın sınırsız zihniyle beraber olur. Böyle bir çalışma zihinsel güçleri geliştirir ve artırır. {1GS 342.1}

Kutsal Kitap toplumun temel taşı ve ailenin güvencesi olan ilkeleri açığa vurur. Tanrı Sözü, incelendiği ve yerine getirildiği takdirde insanlara güçlü ve sağlam bir karakter, keskin ve dengeli değerler kazandırır. Tanrı Sözünü bu şekilde benimseyen insanlar dünyaya bereket olurlar. {1GS 342.2}

Gerçek bilim, Tanrı'nın maddesel dünyadaki el yazısının yorumlanmasıdır. Bilim, araştırma yoluyla Tanrı'nın bilgeliğinin ve gücünün kanıtlarını gözler önüne serer. Hem doğa kitabı hem de yazılı Söz, doğru anlaşıldığı takdirde bize Tanrı'nın bilgeliğini ve yasasının iyiliğini gösterir. {1GS 342.3}

Öğretmenler, öğretişlerini yalınlaştırıp dinleyicilerinin zihinleri için anlaşılır kılan Büyük Öğretmeni örnek almalıdır. Dallardaki kuşlar, vadilerin çiçekleri, ulu ağaçlar, filizlenen arpalar, kısır toprak, gökleri altın ışınlarla dolduran güneş eşsiz eğitim gereçleridir. İyi öğretmen Yaratıcının eserlerini, O'nun yaşam sözleriyle birleştirir. {1GS 342.4}

İnanç Sağlık ve Mutluluk Kaynağıdır

Doğanın eserleri, insanlığa Yaratıcının sevgisini gösterir. Dünyamız sadece keder ve sefaletle dolu değildir. Her açılan goncanın, her taç yaprağının ve yeşillenen filizin üzerinde Tanrı sevgidir' yazar. Çalılar çiçek açtığı gibi güllerde dikenler saklıdır. Doğadaki unsurlar Tanrı'nın çocuklarını mutlu etmek istediğine tanıklık etmektedir. Tanrı'nın yasaklarının tek amacı O'nun yetkisini göstermek değildir. Tanrı çocuklarını düşünmekte, onların iyiliğini amaçlamaktadır. Onların yararına olan bir şeyden vazgeçmelerini istemez. {1GS 342.5}

İnancın sağlık ve mutluluğa engel olduğu en kötü yanılgılardan biridir. Kutsal Yazı şöyle diyor: "Rab korkusu doygun ve dertsiz bir yaşama kavuşturur" (Süleyman'ın Özdeyişleri 19:23). Bilgelik sözleri, "onları bulan için yaşam, bedeni için şifadır bunlar" (Süleyman'ın Özdeyişleri 4:22). {1GS 343.1}

Gerçek inanç insanı Tanrı'nın bedensel, zihinsel ve ahlaksal yasalarıyla uyumlu kılar. İnsana öz denetimi, sakinliği ve ölçülü davranmayı öğretir. İnanç zihne soyluluk kazandırır, insanın değer yargılarını arıtır ve kutsal kılar. Tanrı'nın sevgisine ve her şeyi aşan sağlayışına güvenmek kaygıları ve kuruntuları kaldırır. İnsanın yüreği sevinçle, yüce ve üstün değerlerin verdiği memnuniyetle dolar. İnanç sağlığı geliştirir, ömrü uzatır ve bereketlerden zevk duymamızı sağlar. Hiç tükenmeyen bir mutluluk kaynağının kapısını açar. Her şeyin en iyisini bilen Tanrı'nın yasakladığı yolda yürüyenler asla gerçek sevinci tadamazlar. {1GS 343.2}

İbranilerin okullarındaki bedensel ve ruhsal eğitim incelenmelidir. Zihinle beden arasında yakın bir ilişki vardır. Ahlaksal ve düşünsel başarıya ulaşmak için bedensel varlığımızı denetleyen yasalara kulak verilmelidir. {1GS 343.3}

İsrail'in zamanında olduğu gibi çağımızda da her genç, belli bir meslek dalında bilgili olmalıdır. Yaşamak için emek vermesi gerekmese bile çalışmayı öğrenmelidir. Bedensel çalışma olmadan hiç kimse yetkin bir sağlığa kavuşamaz. Güçlü ve etkin bir zihne, soylu bir karaktere kavuşmak için düzenli çalışma disiplini olmalıdır. {1GS 343.4}

Her öğrenci günün belli bir kısmını etkin çalışmaya ayırmalıdır. Böylece gençler, boş gezmekten kaynaklanan kötü ve aşağılayıcı uygulamalardan korunmuş olur. Eğitimin temel hedeflerinden biri budur. {1GS 343.5}

Gençler göklerdeki babanın şefkatli sevgisini görsünler. Tanrı onları kendi çocukları olarak saygınlığa ve soyluluğa çağırmaktadır. Binlerce genç, bencilce amaçlara ve zevklere sırtlarını dönmeye davet edilmektedir. Yalnızca ödül ümidiyle ya da ceza korkusuyla değil, iğrenç olduğu için günahtan nefret etmeyi öğrenmelidir. {1GS 343.6}

Tanrı gençlere hırslı olmayı yasaklamıyor. Ancak gökler yerden ne denli yukarıdaysa bu duygu da bencil ve geçici değerlerden o denli yukarıda olan yüce değerleri hedef almalıdır. {1GS 344.1}

Bu dünyada başlayan eğitim, gelecekteki dünyada devam edecektir. "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiçbir insan yüreği kavramamıştır" (1 .Korintliler 2:9). Sevinç ve bereket bolluğu gelecekteki dünyada da devam edecektir. Tanrı'nın benzeyişine kavuşan insanlığın yüce geleceğini yalnız sonsuzluk gösterecektir. {1GS 344.2}

Bölüm 59: Saul, İsrail'in İlk Kralı

Bu bölüm 1.Samuel 8-12'ye dayanmaktadır.

İsrail Tanrı'nın adında yönetiliyordu. Musa'nın, yetmiş ihtiyarın, yöneticilerin ve hakimlerin görevi sadece Tanrı'nın yasasını yürütmekti. Kendilerine göre yasa çıkarma yetkileri yoktu. İsrail'in ulus olarak varlığının temeli buydu. {1GS 345.1}

Rab İsrail'in bir kral isteyeceğini önceden biliyordu, devletin işleyiş ilkelerini değiştirmedi. Kral En Yüce Olan'ın temsilcisi olacaktı Ulusun başı Tanrı'ydı (bkz. Ek, 7.not). {1GS 345.2}

İsrailliler Kenan'a ilk yerleştiklerinde ulus Yeşu'nun önderliğinde gelişmişti. Ancak diğer uluslarla beraberlik, değişim getirdi. Halk putperest ulusların geleneklerini benimsedi ve Tanrı'nın seçilmiş halkı olmanın değerini bilmedi. Putperest kralların debdebeli gösterişinden etkilenerek kendi sadeliklerinden sıkıldılar. Oymaklar arasına kıskançlık girdi. İçsel çatışmalar halkı zayıflattı. Putperest düşmanların işgaline maruz kaldılar. Halk oymakların güçlü ve merkezi bir hükümetin altında birleşmesi gerektiğine inandı. Tanrı'nın yönetiminden kurtulmayı arzuladılar. Böylece, krallıkla yönetilme talebi bütün İsrail'i sardı. {1GS 345.3}

Samuel'in yönetimi altındaki ulus refaha kavuşmuştu; düzen kurulmuş ve tanrısal bir yaşam benimsenmişti. Hoşnutsuzluk ruhu bir süre yatıştırılmıştı. Ne var ki ilerleyen yıllarda peygamber, iki oğlunu yardımcıları olarak atadı. Berşeva'ya yerleşen genç adamlar, ülkenin güney sınırına yakın oturan insanlar arasında adaleti yürütmeye başladılar. {1GS 345.4}

Ama oğulları onun yolunda yürümediler. Tersine, haksız kazanca yönelip rüşvet alır, yargıda yan tutarlardı. Babalarının pak ve bencillikten uzak yaşamını benimsememişlerdi. Baba oğullarına biraz gevşek davranmıştı ve bunun sonucu onların karakterinde görülebiliyordu. {1GS 345.5}

Böylece uzun süredir gizlice tasarlanan düşünce için bahane bulunmuş oldu. Bu yüzden İsrail'in bütün ileri gelenleri toplanıp Rama'ya, Samuel'in yanına vardılar. Ona, "Bak, sen yaşlandın" dediler, "Oğulların da senin yolunda yürümüyor. Şimdi, öbür uluslarda olduğu gibi, bizi yönetecek bir kral ata." Samuel oğullarının kötülüğünü bilseydi, onları zaman geçirmeden görevden alırdı. Ama zaten, gelenlerin amacı bu değildi. Samuel bu kişilerin asıl niyetlerinin hoşnutsuzluk ve gururla kirlendiğini anladı. Samuel'le ilgili hiçbir şikayet yoktu. Herkes onun namusunu ve bilgeliğini kabul ediyordu. Yaşlı peygamber bu öneriyle ilgili hiçbir sitemde bulunmadı. Konuyu duayla Rab'bin huzuruna götürdü ve yalnız O'nun öğüdünü diledi. {1GS 345.6}

Rab İsrail'i Uyarıyor

Rab Samuel'e şöyle dedi: "Halkın sana bütün söylediklerini dinle. Çünkü reddettikleri sen değilsin; kralları olarak beni reddettiler. Onları Mısır'dan çıkardığım günden bu yana bütün yaptıklarının aynısını sana da yapıyorlar: Beni bırakıp başka ilahlara kulluk ettiler. Şimdi onları dinle. Ancak onları açıkça uyar ve kendilerine krallık yapacak kişinin nasıl yöneteceğini söyle." {1GS 346.1}

İsrail'in büyük refah yaşadığı dönem Yahve'yi kralları olarak benimsedikleri dönemdi. Halk o zaman Tanrı'nın yasasını ve yönetimini tüm diğer ulusların ilkelerinden üstün görüyordu. İbraniler Tanrı'nın yasasından ayrılarak O'nun tasarısından uzaklaştılar. O zaman kendi günahlarının ve yanılgılarının kötü sonuçları Tanrı'nın yönetimine çıkarıldı. {1GS 346.2}

Rab halkın kendi seçimlerini yapmalarına izin verdi, çünkü Tanrı'nın öğüdüne dayanarak yaşamı reddettiler. İnsanlar kendi yollarını çizdikleri zaman Tanrı, onların yüreklerinin arzularını vererek kendi yanılgılarını görmelerini sağlar. Yüreğin, Tanrı'nın isteğine aykırı olan arzusu bereket değil lanet getirecektir. {1GS 346.3}

Samuel'e halkın ricasını yerine getirmesi, ama Rab'bin bunu onaylamadığını onlara bildirmesi söylendi. Samuel halka, seçimlerinin sonucunu bildirdi. Şu anki özgür ve mutlu durumlarıyla o zaman taşıyacakları ağır yükleri karşılaştırdı. Kralları, çevre ulusların önderlerindeki lüks ve debdebe içinde yaşayacaktı. Hem kişisel varlıklarına hem de mülklerine ciddi kısıtlamalar getirilecekti. Gençleri kralın hizmetine verilecekti. Oğullarınızı alıp savaş arabalarında ve atlı birliklerinde görevlendirecek. Onun savaş arabalarının önünde koşacaklar. Bazılarını biner, bazılarını ellişer kişilik birliklere komutan atayacak. Kimisini toprağını sürüp ekinini biçmek, kimisini de si-lahların ve savaş arabalarının donatımını yapmak için görevlendirecek. Kızlarınızı ıtriyatçı, aşçı, fırıncı olmak üzere alacak. En seçme tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi alıp hizmetkârlarına verecek. Tahıllarınızın, üzümlerinizin ondalığını alıp saray görevlileriyle öbür hizmetkârlarına dağıtacak. Erkek, kadın kölelerinizi, en seçkin boğalarınızı, eşeklerinizi alıp kendi işinde çalıştıracak. Sürülerinizin de ondalığını alacak. Sizler ise onun köleleri olacaksınız. Bunlar gerçekleştiğinde, seçtiğiniz kral yüzünden feryat edeceksiniz. Ama Rab o gün size karşılık vermeyecek." {1GS 346.4}

Halk Tanrıyı Reddediyor

Ne var ki, halk Samuel'in sözünü dinlemek istemedi. "Hayır, bizi yönetecek bir kral olsun" dediler, "Böylece biz de bütün uluslar gibi olacağız. Kralımız bizi yönetecek, önümüzden gidip savaşlarımızı sürdürecek." {1GS 347.1}

Halk, 'bütün uluslar gibi' olmayı özel bir ayrıcalık olarak görüyordu. Tanrı İsraillileri tüm diğer uluslardan ayırmış ve onları kendi özel hazinesi kılmak istemişti. Oysa onlar putperestlere benzemek istiyorlardı. Tanrı'nın halkı Rab'den ayrılınca dünyasal saygınlığı arzulamaya başladı. Birçok kişi dünyasal insanlarla birleşmeyi ve onların törelerini

benimsemeyi onların üzerinde daha güçlü etki sahibi olmak için bir yol olarak görüyor. Ancak bu yolu izleyen herkes güç kaynağından ayrılacaklardır. Dünyanın dostluğunu benimseyenler, Tanrı'ya düşman olacaklardır. {1GS 347.2}

Samuel halkı büyük bir üzüntüyle dinledi. Ama Rab, bir kral atanmasını buyurmuştu. Peygamber Tanrı'nın uyarısını sadık bir şekilde iletti ve halk bu uyarıya kulak asmadı. Bunun üzerine Samuel, yönetim değişikliği yapmak üzere hazırlanmaya başladı. {1GS 347.3}

Samuel'in pak ve bencillikten arı yaşamı, kendi kendilerine hizmet eden kahinlere, İsrail'in kibirli ve benlikte yaşayan topluluğuna batıyordu. O'nun emekleri göklerin mührünü taşıyordu. Dünyanın Kurtarıcısı tarafından onurlandırılmıştı. Ne var ki Samuel'in Tanrı'ya yaraşan yaşamından rahatsız olan halk, onun alçakgönüllü yetkisini hor gördü ve kendilerini yönetecek bir kral uğruna onu reddetti. {1GS 347.4}

Samuel'in karakteri Mesih'e benzemektedir. Mesih'in kutsallığı da kötü yürekli din bilginlerinin O'na karşı düşman kesilmesine yol açmıştı. Yahudiler Mesih'in, zulmün boyunduruğunu kırmasını istemişler, ama bu boyunduruğu boyunlarına bağlayan günahlardan tövbe etmemişlerdi. Mesih onları pohpohlasaydı, O'nu kral olarak kabul edeceklerdi. Ancak Mesih onların kötülüğünü yüzlerine vurunca buna dayanamadılar. Dünyanın her çağında aynı şey olmuştur. Günahtan nefret edenlerin örnek yaşamından rahatsız olan ikiyüzlüler, Şeytan'ın eline düşerek Tanrı bağlılarını ezmişlerdir. {1GS 347.5}

Tanrı onların krallarını seçme hakkını kendisine saklamıştı. Benyamin oymağından Kiş oğlu Saul seçildi. {1GS 348.1}

"İsrail halkı arasında ondan daha yakışıklısı yoktu." Soylu ve saygın bir geçmişe sahip olan Saul, sanki önder olarak doğmuştu. Ne var ki Saul gerçek bilgeliği oluşturan yüce niteliklerden yoksundu. Tutkularını denetlemeyi öğrenmemiş, Tanrı lütfunun tazeleyici gücünü hissetmemişti. {1GS 348.2}

Saul zengin bir oymak başının oğluydu, ama mütevazi bir yaşam sürüp hayvancılıkla uğraşıyordu. Babasının hayvanları dağlarda kaybolunca Saul bir hizmetkarla birlikte onları aramaya çıktı. Samuel'in evi olan Rama'dan uzak değillerdi. Hizmetkar kaybolan hayvanları Samuel'e sormayı teklif etti. {1GS 348.3}

Kente vardıklarında, peygamberin orada bulunduğu ve ruhsal bir olaya hazırlandığını öğrendiler. O dönemde ülkenin her yerinde Tanrıya tapılıyordu. Tapınma çadırındaki hizmetler yürümediğinden kurbanlar başka yerde sunuluyordu. Bu amaçla kahinlerin ve Levililerin kentleri seçilmişti. Bu kentlerin en yüksek yerleri kurban sunmak amacıyla seçiliyordu. {1GS 348.4}

Kral Samuel'e Açıklanıyor

Saul kentin kapısında peygamberle bizzat karşılaştı. Tanrı Samuel'e İsrail'in seçilmiş kralının oraya geleceğini bildirmişti. Samuel Saul'la karşılaştığı zaman Rab ona şöyle dedi: "İşte sana sözünü ettiğim adam!" dedi, "Halkıma o önderlik edecek." {1GS 348.5}

Samuel kayıp hayvanların bulunduğuna dair Saul'a güvence vererek bayrama katılmasını istedi. Saul'e kendisini bekleyen büyük geleceği anlattı; "İsrail'in özlemi kime yönelik? Sana ve babanın ailesine değil mi?" Halkın kral talebi bütün ulusu etkileyen bir konu olmuştu. Buna rağmen Saul, alçakgönüllülükle cevap verdi: "Ben İsrail oymaklarının en küçüğü olan Benyamin oymağından değil miyim? Ait olduğum boy da Benyamin oymağının bütün boylarının en küçüğü değil mi? Bana neden böyle şeyler söylüyorsun?" {1GS 348.6}

Samuel Saul'u halkın toplandığı yere götürdü. Peygamberin buyruğuyla onur köşesi Saul'e verildi. Yemeğin en seçme kısmı da onun önüne kondu. Hizmetler son bulduğunda Samuel konuğunu kendi evine götürdü ve onunla orada konuştu. İsrail yönetiminin büyük ilkelerini ona açıkladı ve onu bu yüce göreve hazırlamaya çalıştı. {1GS 348.7}

Saul ertesi sabah yola çıktığında peygamber de onunla birlikte gitti. Kentin ortasından geçerken hizmetkarı uzaklaştırdı. Sonra da Saul'u durdurup ona Tanrı'nın bildirisini iletti: "Samuel yağ kabını alıp yağı Saul'un başına döktü. Onu öpüp şöyle dedi: "Rab seni kendi halkına önder olarak meshetti... Rab'bin Ruhu senin üzerine güçlü bir biçimde inecek. Onlarla birlikte peygamberlikte bulunacak ve başka bir kişiliğe bürüneceksin. Bu belirtiler yerine geldiğinde, duruma göre gerekeni yap. Çünkü Tanrı seninledir." {1GS 349.1}

Saul yola koyuldu ve sonra her şey peygamberin dediği gibi oldu. Kendi kenti olan Giva'ya vardığında çenk, tef, kaval ve lir çalan bir peygamber topluluğuyla karşılaştı. Saul onlara yaklaştığında Tanrı'nın Ruhu onun üzerine de geldi. O da peygamberlik ederek övgüler sunmaya başladı. Akıcı konuşuyor ve bilgece sözler söylüyordu. Onu tanıyanlar büyük hayrete düştüler; "Ne oldu Kiş oğluna? Saul da mı peygamberler arasında?" diye sordular. {1GS 349.2}

Saul'de Kutsal Ruh'un aracılığıyla büyük bir değişim oldu. Tanrı'nın kutsallığının ışığı doğal yüreğin karanlığını aydınlatmaya başladı. Saul kendisini Tanrı'nın önünde olduğu gibi görmeye başladı. Kutsallığın güzelliğini fark etti. Günaha karşı mücadele etmeye çağrılmıştı. Bu mücadelede gücünün tümüyle Tanrı'dan gelmesi gerektiğini öğrendi. Önceden belirsiz ve sisli görünen kurtuluş tasarısını açık bir şekilde kavrayabildi. Rab onu hazırladığı yüce görev için cesaret ve bilgelik verdi. {1GS 349.3}

Samuel Halk Arasında Kral Olarak Onanıyor

Saul'un kral olarak meshedilişi henüz ulusa bildirilmemişti. Tanrı'nın seçimi İsrail'e kura yoluyla açıklanacaktı. Samuel halkı bu amaçla Mispa'da topladı. Tanrı'nın yönlendirişi için dua edildi ve sonra da kura çekildi. Kalabalık kuranın sonucunu sessizce bekledi. Oymak, aile ve ev halkı sırayla seçildi. Sonra da Kiş oğlu Saul seçildi. {1GS 349.4}

Ancak Saul halkın arasında değildi. Üzerine verilen büyük sorumluluğun yükünden kaçarak bir yere saklanmıştı. Saul halkın arasına geldi. Boyu hepsinden bir baş uzundu. Samuel, halka, "Rab'bin seçtiği adamı görüyor musunuz?" dedi, "Bütün halkın arasında bir benzeri daha yok." Bunun üzerine halk, "Yaşasın kral!" diye bağırdı. {1GS 349.5}

Samuel krallığın ilkelerini halka açıkladı. Bunları kitap haline getirip Rab'bin önüne koydu. Kral mutlak hakim değildi, yetkisini en yüce Olan'ın isteği doğrultusunda kullanacaktı. Halk Samuel'in uyarısını kulak arkası ettiği halde sadık peygamber halkı korumak için hala gayret gösteriyordu. {1GS 350.1}

Halkın geneli Saul'u kral olarak benimsediği halde bir kısmı ona karşı durdu. Kralın, İsrail'in en küçük oymağı Benyamin'den çıkması, en büyük ve en güçlü olan Yahuda ve Efrayim oymaklarının es geçilmesi, rahatsızlık yarattı. Kral istemekte ısrar edenler, şimdi Tanrının atadığı kralı kabullenemiyorlardı. {1GS 350.2}

Samuel'i yönetimi düzenlemesi için bırakan Saul Giva'ya döndü. Tahta oturma hakkını zorla elde etmeye kalkışmadı. Kendisini hayvancılığa ve çiftçiliğe adadı. Kral olarak yetkisinin kabul edilmesini tümüyle Tanrı'nın ellerine bıraktı. {1GS 350.3}

Kısa bir süre sonra Ammonlular Ürdün'ün doğusunu işgal ettiler ve Yaveş-Gilat'ın üzerine yürüdüler. Kent sakinleri Ammonlulara kulluk etmeyi teklif ederek barış yapmak istediler. Zalim kral ise herkesin sağ gözünü oyma koşuluyla barışa razı olduğunu söyledi. {1GS 350.4}

Ürdün'ün batısındaki oymaklardan yardım istemek için haberciler gönderildi. Tarladaki hayvanların yanından gece dönen Saul, insanların yüksek sesle ağladıklarını duydu. Bu ağlayış büyük bir felaketin habercisiydi. Utanç verici öykü anlatıldığı zaman Saul'un uyuşuk kuvveti canlandı. {1GS 350.5}

Saul bu sözleri duyunca, Tanrı'nın Ruhu güçlü bir biçimde onun üzerine indi. Saul çok öfkelendi. Bir çift öküz alıp parçaladı. Ulaklar aracılığıyla İsrail'in her bölgesine bu parçaları gönderip şöyle dedi: "Saul ile Samuel'in ardınca gelmeyen herkesin öküzlerine de aynı şey yapılacaktır." {1GS 350.6}

Saul'un buyruğuyla üç yüz otuz bin kişi toplandı. Hızlı adımlarla yürüyerek Ürdün ırmağını geçtiler ve sabah Yaveş'e vardılar. Kuvvetlerini üçe ayıran Saul, Ammonluların ordugahına onların hiç beklemediği bir anda saldırdı. Paniğe kapılan düşman büyük bir yıkıma uğradı. Sağ kalanlar dağıldı; iki kişi bile bir arada kalmadı. {1GS 350.7}

Saul'un cesareti, zamanlaması, ordu yönetimi, İsrail'in bir kraldan beklediği niteliklere uygun düşüyordu. Böyle bir kral başka uluslarla baş edebilirdi. Halk bu kez Samuel'in krallığını kabul etti, Tanrı'nın özel bereketini göz ardı edip savaşın zaferini insanlara bağladı. Bazıları Saul'un yetkisini ilk anda reddedenlerin öldürülme-sini teklif ettiler. Ama kral buna engel oldu ve şöyle dedi: "Bugün hiç kimse öldürülmeyecek" diye yanıtladı,

“Çünkü Rab bugün İsrail halkına kurtuluş verdi”. Saul kendisini onurlandırmak yerine Tanrıyı yüceltti. Öç almak yerine bağışlamayı seçti. Bu da Tanrı’nın lütfunun Saul’un yüreğinde olduğunu gösteriyordu. {1GS 350.8}

Samuel ulusun Gilgal’de toplanmasını istedi. Böylece Saul’un krallığı yeniden onaylanacaktı. Halk Gilgal’a gidip Rab’bin önünde Saul’un kral olduğunu onayladı. Orada, Rab’bin önünde esenlik sunuları sundular; Saul da, bütün İsrailliler de büyük bir sevinç yaşadılar. {1GS 351.1}

Halkın kralı kutlayan bağırışları son bulduğu zaman, yaşlı peygamber ulusun hakimi olarak veda konuşmasını yapmak üzere öne çıktı. {1GS 351.2}

Samuel hem krala hem de halka hükmedecek ilkeleri önceden belirlemişti. Bu kez sözlerine kendi örnek yaşamının ağırlığını da eklemek istedi. Samuel çocukluğundan beri Tanrı’nın etkinliğiyle büyümüştü. Ömrü boyunca Tanrı’nın yüceliğini ve İsrail’in en üstün iyiliğini hedef edinmişti. {1GS 351.3}

İsrail halkı günahın sonucunda Tanrı’ya imanlarını yitirmişlerdi. Tanrı’nın gücüne ve bilgeliğine güven duymuyorlar, O’nun haklarını arayacağına inanmıyorlardı. Gerçek esenliğe kavuşmadan önce günahlarını görmeli ve itiraf etmeliydiler. {1GS 351.4}

Samuel Tanrı’nın İsrail’i Mısır’dan çıkardığı günden başlayarak İsrail tarihini anlatmaya başladı. Bütün savaşlara önderlik eden kralların Kralı Rab’di. Günahları yüzünden düşmanlara yenik düşmüşler, ama kötü yollarından döner dönmez Tanrı bir kurtarıcı çıkarmıştı. Rab Gidyon’u, Barak’ı, Yiftah’ı, Samuel’i çıkarmış ve halkı düşmanların elinden kurtarmıştı. Ama halk tehlikeyle karşılaşınca kendilerini yönetecek bir kral istemişti. Oysa kralları Rab Tanrıydı. {1GS 351.5}

Halk kendilerini alçaltarak günahlarını itiraf ettiler. “Yok olmayalım diye, biz kulların için Tanrın Rab’be yakar” dediler, “Çünkü bütün günahlarımıza kendimize bir kral istemek kötülüğünü de ekledik.” {1GS 351.6}

Samuel halkın cesaretinin kırılmasını istemiyordu, çünkü böyle olursa daha iyi bir yaşam sürmek için gereken gayreti göstermeyeceklerdi. Onlara Rab’bi sert ve zor bağışlayan bir Tanrı olarak tanıtırsa, çok çeşitli ayartılara kapılmalarına yol açabilirdi. Bu nedenle Samuel şöyle dedi: Korkmayın” dedi, “Siz bu büyük kötülüğü yaptınız, ama yine de Rab’bin ardınca gitmekten vazgeçmeyin; tersine, bütün yüreğinizle Rab’be kulluk edin. Kimseyi kurtaramayan yararsız putların ardınca gitmeyin; çünkü onlar değersizdir. Rab görkemli adının hatırına halkını bırakmayacak. Çünkü sizi kendi halkı kılmaktan hoşnut kaldı. Bana gelince: Sizin için Rab’be yalvarmaktan vazgeçip O’na karşı günah işlemek benden uzak olsun! Ancak size iyi ve doğru yolu öğreteceğim. Yalnız Rab’den korkun, O’na bağlılıkla ve bütün yüreğinizle kulluk edin. O’nun sizler için ne görkemli işler yaptığını bir düşünün! Ama kötülük yapmayı sürdürürseniz, hem siz yok olacaksınız, hem de kralınız.” {1GS 351.7}

Bölüm 60: Saul Korkunç Bir Yanlış Yapıyor

Bu bolüm 1 Samuel 13;14'e dayanmaktadır.

Saul, Gilgal'deki toplantıdan sonra Ammonluları alt etmek için topladığı orduyu dağıttı. Ancak orada ciddi bir hata yaptı. Saul'un ordusu son savaştan zaferli çıkınca ümit ve cesaretle dolmuştu. Bu zaferin hemen ardından İsrail'in diğer düşmanlarının üzerine de gidilseydi, ulusun özgürlüğü için büyük bir adım atılmış olacaktı. {1GS 353.1}

Bu arada Filistinliler'de etkindiler. İsrail'deki bazı dağ kalelerini ellerinde tutuyorlardı. Yavaş yavaş ülkenin merkezine yaklaşmaya başlamışlardı. Filistinliler, İsraillilerin demircilik sanatını öğrenmesine engel olmuşlardı. Savaş silahları yapmalarını istemiyorlardı. Bu nedenle İbraniler, bu işleri yaptırmak için Filistin garnizonuna girip çıkmak zorunda kalıyorlardı. Uzun süre Filistinliler tarafından zorlanan İsrailliler, silahçılıkta gerilemişlerdi. Yay ve okçuluğu biliyorlardı. Ancak Saul ve oğlu Yonatan dışında mızrak ya da kılıca sahip olan kimse yoktu. {1GS 353.2}

Saul'un yönetiminin ikinci yılına kadar Filistinlileri bastırmak için herhangi bir girişimde bulunulmadı. İlk darbeyi Yonatan indirdi ve Filistinlilerin Giva kentindeki garnizonlarını alt etti. Çileden çıkan Filistinliler İsrail'e hızlı bir saldırı düzenledi. Saul borazan çaldırarak savaş ilan etti. Ürdün'ün ötesindeki oymaklar da dahil olmak üzere bütün erkekleri Gilgal'de toplanmaya çağırdı. {1GS 353.3}

Filistinliler Mikmas'ta büyük bir ordu hazırladılar. Otuz bin savaş arabası, altı bin atlı asker ve kıyılardaki kum kadar kalabalık bir orduya sahiptiler. Saul ve Gilgal'deki ordusu, yüzleşecekleri büyük kuvvetleri düşününce dehşete düştüler. Birçokları o kadar korktu ki meydana çıkamadılar. Bazıları mağaralara ve yöredeki kayalıklara saklandılar. Zaman yaklaştıkça kaçanlar çoğaldı, kaçmayanlar da korkuyla doldular. {1GS 353.4}

Saul kral olarak meshedildiği zaman Samuel'den kesin buyruklar almıştı. "Şimdi benden önce Gilgal'a git. Yakmalık sunuları sunmak ve esenlik kurbanlarını kesmek için ben de yanına geleceğim. Ancak, ben yanına gelip ne yapacağını bildirene dek yedi gün beklemen gerekecek" (1.Samuel 10:8). {1GS 353.5}

Koşullar Cesaret Kırıyor

Saul, halkın cesaretini kırmadan onlara güven aşılamaya çalışarak her gün bekledi. Peygamberin belirttiği zaman son bulmadan önce Saul'un cesareti çevresindeki koşullarla kırılmaya başladı. Halkı Samuel'in yapacağı hizmete hazırlamak yerine inançsızlığa kapıldı. Kurban sunarak Tanrı'ya yönelmek en ciddi etkinlikti. Tanrı halkın bunu fırsat bilerek yüreklerini araştırmalarını ve günahlarından tövbe etmelerini öngörmüştü. Böylece kurbanları kabul edilecek ve düşmanla karşılaştıklarında Tanrı'nın bereketi onlara yardımcı olacaktı. Ancak Saul bekleyemedi. Halk da Tanrı'ya güvenmek yerine kralın kendilerini yönetmesini beklediler. {1GS 353.6}

Rab buna rağmen onları gözetti ve bırakmadı. İnsana güvenmenin yanlışlığını onlara göstermiş ve yardım için kendisine bakmalarını öğretmişti. Nihayet Saul'un sınandığı zaman geldi. Tanrı'nın buyruğuna uyarak sabırla bekleyecek miydi? Sıkıntıya göğüs gererek halk önderi olarak kendisini kanıtlayacak mıydı? Yoksa üstelendiği kutsal sorumluluğa layık olmadığını göstererek sarsılıp sendeleyecek miydi? Kral bütün kralların asıl Yöneticisine kulak verecek miydi? Yüreksiz askerlerini sınırsız gücün ve kurtuluşun kaynağına güvenmeye yöneltecek miydi? {1GS 354.1}

Saul, sabırsızlıkla Samuel'in gelişini bekledi. Ordunun sıkıntısını ve askerlerin dağılmasını peygamberin yokluğuna bağladı. Belirlenen zaman gelmiş, ama Tanrı adamı hala ortaya çıkmamıştı. Tanrı Samuel'i geciktirmişti. Orduyu sakinleştirmek için bir şeyler yapma ihtiyacı duyan Saul, onları toplayıp kurban keserek Tanrı'nın yardımını dilemeye karar verdi. Oysa Tanrı yalnızca kendisinin belirlediği kişilerin kurban sunacağını buyurmuştu. Saul bu buyruğu çiğnedi, "Yakmalık ve esenlik sunularını bana getirin" dedi. Sonra yakmalık sunuyu sundu. {1GS 354.2}

Saul'un Cüreti

Saul yakmalık sununun sunulmasını bitirir bitirmez Samuel geldi. Saul selamlamak için onu karşılamaya çıktı. Samuel Saul'un kendisine verilen buyrukları çiğnediğini hemen anladı. Saul, Tanrı'nın yardımını sağlayacak koşullara uysaydı, Rab İsrail'e büyük bir zafer kazandıracaktı. Ancak Saul kendisinden o kadar emindi ki Samuel'in kendisini takdir edeceğini sanıyordu. {1GS 354.3}

Saul, Samuel'in "Ne yaptın?" sorusuna mazeretlerle cevap verdi: "Halk yanımdan dağılıyordu" diye karşılık verdi, "Sen de belirlenen gün gelmedin. Üstelik Filistliler Mikmas'ta toplandılar. Bunları görünce, 'Şimdi Filistliler Gilgal'da üzerime yürüyecek; oysa ben Rabbin yardımını dilememiştim' diye düşündüm. Bu nedenle, yakmalık sunuyu sunma gerekliliğini duydum." {1GS 354.4}

Samuel, "Akılsızca davrandın" dedi, "Tanrın Rab'bin sana verdiği buyruğa uymadın; yoksa, Rab İsrail üzerinde senin krallığının sonsuza dek sürmesini sağlayacaktı. Ama artık krallığın sürmeyecek. Rab kendi isteklerine uygun birini arayıp onu kendi halkına önder olarak atamaya kararlı. Çünkü sen Rab'bin buyruğunu tutmadın." Bundan sonra Samuel Gilgal'dan ayrılarak Benyaminoğulları'nın Giva Kenti'ne gitti. {1GS 355.1}

Ya İsrail Tanrı'nın halkı olmaktan uzaklaşacak, ya da kral ve ulus Tanrı'nın gücüyle yönetilecekti. İsrail'de Tanrı'nın üstün yetkisini tanımadan hareket eden hiçbir krala yer yoktu. {1GS 355.2}

Saul'un hatası, onun halkın önünde Tanrı'nın temsilcisi olamayacağını gözler önüne serdi. Bu gidişle İsrail'i yoldan çıkaracaktı. Tanrı'nın isteğine değil kendi isteğine dayanarak hüküm sürecekti. Saul başarısız olduğu için Tanrı'nın tasarısını bir başkası yerine

getirmeliydi. İsrail'in yönetimi, göklerin isteğine uygun önderlik edecek bir kişiye emanet edilmeliydi. {1GS 355.3}

Saul'un Üzücü Başarısızlığının Nedeni

Saul Tanrı'nın hoşnutsuz ettiği halde yüreğini tövbeyle alçaltmadı. Tanrı'nın sandığı Hofni ve Pinehas tarafından ordugaha getirildiği zaman İsrail'in nasıl yenik düştüğünü biliyordu. Buna rağmen kutsal sandığı ve ona bakan kahini getirtmeye karar verdi. Böylece dağılan ordusunu toplayıp Filistinlilerle savaşa gireceğini umuyordu. Hem Samuel'den de kurtulmuş olacak, peygamberin rahatsız edici eleştirilerini ve azarlarını artık duymak zorunda kalmayacaktı. {1GS 355.4}

Saul'un anlayışını aydınlatmak ve yüreğini yumuşatmak için kendisine Kutsal Ruh verilmişti. Bu yüzden sapkınlığı daha da büyüktü. Erken yaşta boyun eğmek için eğitilmeyen isyancı ruhu, Tanrı'nın yetkisine baş kaldırmak için fırsat kolluyordu. İnsanlar Tanrının kendilerine bağışladığı güçleri yıllarca çarpıttıktan sonra bunları canları istediği zaman birdenbire doğru amaçla işletemezler. {1GS 355.5}

Saul'un halkı gayrete getirme çabası boşa çıktı. Ordusu altı yüz kişiye düşünce Kudüs'ün kuzeyindeki derin boğazda kurulmuş olan Giva kalesine çekildi. Boğazın kuzeyindeki Mikmas'ta Filistin ordusu konaklamıştı. Ordunun kolları ülkeyi yağmalamak için farklı yönlerde dağılmıştı. {1GS 355.6}

Kralın Oğlu Yonatan Onurlandırılıyor

Tanrı Saul'u azarlamak, halka alçakgönüllülük ve iman dersi vermek için bir krizin çıkmasına izin verdi. Saul'un kurban sunma cüreti göstererek işlediği günahtan ötürü Rab ona Filistinlileri alt etme onurunu tattırmayacaktı. Rab'den korkan oğlu Yonatan seçilmişti. Bu genç, Tanrı'nın yönlendirişiyle silah taşıyıcısına düşman ordugahına saldıracaklarını söyledi. "Belki Rab bizim için bir şeyler yapar. Çünkü gerek çoklukta, gerekse azlıkta Rab'bin zafere ulaştırmasına engel yoktur." {1GS 356.1}

İman ve dua adamı olan silah taşıyıcısı, bu düşünceyi onayladı. Herhangi bir engelle karşılaşmamak için ordugahtan çıktılar. Atalarının Tanrısına dua ederek nasıl ilerlemeleri gerektiğini sordular. İki orduyu ayıran boğazdan geçtiler, sessiz ve sakin bir şekilde kayalıkların arasında ilerlemeye başladılar. Kaleye yaklaştıkları sırada düşmanları onları fark etti. "Bakın! İbraniler gizlendikleri çukurlardan çıkmaya başlıyor!" Sonra Yonatan'la silahını taşıyan gence, "Buraya, yanımıza gelin, size bir şey söyleyeceğiz" diye seslendiler. İki İsrailliyi oradan çıkmaya cüret ettikleri için cezalandırmayı düşünüyorlardı. Oysa Yakup ve silah taşıyıcısı için askerlerin bu çağrısı Rab'bin onayının işaretiydi. {1GS 356.2}

İki savaşçı kendilerine zor ve gizli bir yol seçtiler. Düşmanın geçilemez diye niteliği ve ciddiyetle korumadığı bir aralıktan geçtiler. Böylece düşman ordugahına girdiler; şaşıran ve korkan gözcüleri hiçbir direnişle karşılaşmadan öldürdüler. {1GS 356.3}

Göğün melekleri Yonatan'ı ve silah taşıyıcısını korudular, onların yanında savaştılar. Filistinliler yenik düştü. Sanki atlı arabalardan oluşan dev bir ordu yaklaşıyormuş gibi yer sarsıldı. Yonatan Tanrı'nın kendilerine yardım ettiğini fark etti. Filistinliler bile İsrail'in kurtuluşu için Tanrı'nın etkin olduğunu anladılar. Herkesi büyük bir korku sardı. Paniğe kapılan Filistinliler birbirlerini kılıçtan geçirmeye başladılar. {1GS 356.4}

Savaşın gürültüsü sonunda İsrail'in ordugahına ulaştı. Kralın gözcüleri Filistinliler arasında büyük bir kargaşa olduğunu ve sayılarının azaldığını bildirdi. Filistinlilerin geri püskürtüldüğünü gören Saul, ordusunu saldırıya hazırladı. Düşmanın saflarına katılan İsrailliler, onlara karşı döndüler, gizli kayalıklardan çok sayıda kişi çıktı. Filistinliler kaçarken Saul'un ordusu kaçakların çoğunu yakaladılar. {1GS 356.5}

Saul Yine Akılsızlık Ediyor

Bu üstünlükten sonuna kadar faydalanmaya kararlı olan kral, askerlerinin bütün gün yemek yemesini yasakladı. "Ben düşmanlarımdan öç alıncaya kadar, akşama dek kim yemek yerse lanetli olsun!" Zafer zaten Saul'un bilgisi ya da yardımı olmadan kazanılmıştı. Ama Saul yenik düşen orduyu tümüyle yıkarak bundan kendisi için pay çıkarmayı ummuştu. Halka yemek yemeyi yasaklaması kralın kendini yüceltme arzusu uğruna halkın gereksinimlerine karşı kayıtsız kaldığını göstermektedir. "Rab düşmanlarından öç alıncaya kadar" demesi gerekirken "Ben düşmanlarımdan öç alıncaya kadar" demiştir. {1GS 357.1}

Ordu bütün gün savaştığı için açlıktan bitkin düştüler. Yasağın süresi dolar dolmaz etlere saldırıp kanlı kanlı yemeye kalkıştılar. Böylece Rab'bin kan yemekle ilgili buyruğunu çiğnediler. {1GS 357.2}

Kralın buyruğunu duymamış olan Yonatan, ağaçların arasından geçerken biraz bal yedi. Saul yemek yasağının ölümle cezalandırılacağını söylemişti. Yonatan bilerek günah işlememişti, üstelik Tanrı onun aracılığıyla İsrail'e zafer kazandırmıştı. Buna rağmen Saul, oğlunun öldürülmesi gerektiğini duyurdu. "Yonatan, eğer seni öldürtmezsem, Tanrı bana aynısını, hatta daha kötüsünü yapsın!" dedi. {1GS 357.3}

Yonatan'ın Canı Kurtuluyor

Saul kazanılan zaferden kendine onur payı çıkaramamıştı. Ama en azından andını yerine getirerek bunu yapabilirdi. Halk cezanın infazını engelledi. Kralın öfkesini uyandırmayı göze alarak şöyle dediler: "İsrail'i bu büyük zafere ulaştıran Yonatan'ı mı öldürteceksin?" dedi, "Asla! Yaşayan Rab'bin adıyla deriz ki, saçının bir teline bile zarar gelmeyecektir. Çünkü bugün o ne yaptıysa Tanrı'nın yardımıyla yapmıştır." Böylece halk Yonatan'ı öldürülmekten kurtardı. {1GS 357.4}

Yonatan'ın kurtuluşu kralın gereksiz atılganlığının yanlışlığını göz önüne seriyordu. Saul okuduğu lanetlerin kendi üzerine döneceğini anladı. Evine dönerken canı sıkılmış ve morali bozulmuştu. {1GS 357.5}

Kendi günahlarına en hızlı mazeret bulanlar, başkalarını mahkum etmede en sert davrananlardır. Birçoklan. Saul gibi Rab'bin yanlarında olmadığını anladıklarında sorunun kaynağının nadiren kendileri olduğunu fark ederler Kendilerinden daha iyi olan başka kişileri zalimce yargılarlar {1GS 358.1}

Kendilerini yüceltmeyi amaçlayanlar sık sık gerçek karakterlerini onaya çıkaran sınavlardan geçirilirler Saul'e de aynısı olmuştur. Kraliyet saygınlığı onun için adalet, merhamet ve iyilik gibi erdemlerden daha üstündü Halkın düştügü hata işte bu kadar büyüktü. Tanrıyı sayan, dualan bereketlen indiren peygamberi, kendilerine lanet okuyan bir kralla degiştirdiler {1GS 358.2}

İsrail'in erkekleri müdahale etmeseydi, kurtancıları Yonatan kralın buyruguyla idam edilecekti Halk ondan sonra Saul'u kımbılir hangi korkular ve kuruntularla izlemiştir! Onu tahta kendilerinin oturttugu düşüncesiyle kımbılir nasıl acı çekmişlerdir! {1GS 358.3}

Bölüm 61: Saul Krallıktan Reddediliyor

Bu bölüm 1.Samuel 15'e dayanmaktadır.

Saul'un hataları henüz tamir edilemeyecek bir boyutta değildi. Rab O'na kendi sözüne güvenme ve buyruklarına uyma konusunda başka bir fırsat daha verecekti. {1GS 359.1}

Gilgal'de peygamber tarafından azarlanan Saul, kendisine haksızlık edildiğini hissetmiş ve çeşitli mazeretler uydurmuştu. Saul Samuel'e gücenerek ondan mümkün olduğu kadar uzak durduğu halde peygamber Saul'u oğlu gibi severdi. {1GS 359.2}

Rab Samuel'i başka bir bildiriyle Saul'e gönderdi: "İsrailliler'e yaptıkları kötülükten ötürü Amalekliler'i cezalandıracağım. Çünkü Mısır'dan çıkan İsrailliler'e karşı koydular. Şimdi git, Amalekiiler'e saldır. Onlara ait her şeyi tamamen yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Erkek, kadın, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür." Rab Musa aracılığıyla Amalekliler için hüküm kesmişti. Onların İsrail'e karşı geçmişteki zalimlikleri yüzünden Tanrı şöyle buyurmuştu: "Tanrınız Rab mülk edinmek için miras olarak size vereceği ülkede sizi çevrenizdeki bütün düşmanlardan kurtarıp rahata kavuşturunca, Amalekliler'in anısını gökler altından sileceksiniz. Bunu unutmayın!" (Tesniye 25:19). {1GS 359.3}

Bu hüküm dört yüz yıl beklemiş, ama Amalekliler günahlarından hala tövbe etmemişlerdi. Artık geciken hükmün yerine getirilmesinin zamanı gelmişti. {1GS 359.4}

Merhametli Tanrımız için ceza vermek hoş bir şey değildir. Onlara de ki: "Varlığım hakkı için diyor Rab Yahve, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Musa'nın önünden geçerek, "Ben Yahve'yim" dedi, "Yahve, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, başkaldırılarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği günahın he-sabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım" (Hezekiel 33:11; Çıkış 34:6,7). Tanrı öç almaktan zevk almaz, ama yasasını çiğneyenleri mutlaka yargılayacaktır. Dünya üzerinde yaşayanları tümüyle yozlaşmaktan ve mahvolmaktan korumak için bunu yapmalıdır. Bazılarını kurtarabilmek için günahla yürekleri sertleşenleri kesip atmalıdır. {1GS 359.5}

Ne var ki Tanrı, yargısını yürürlüğe koyarken merhameti göz ardı etmedi. Amalekliler yok edilecek, ama aralarında yaşayan Kenliler esirgenecekti. Bu halk putperestlikten tümüyle özgür olmasa da Tanrıya tapınır ve İsrail'e dostça davranırdı. {1GS 360.1}

Kral Saul'a Başka Bir Şans Tanınıyor

Amaleklilerle ilgili görevi üstlenen Saul, hemen savaş ilan etti. İsrail'in erkekleri bu savaş çağrısına uyarak toplandılar. İsrailliler yenilginin onurundan pay almadıkları gibi düşman ganimetlerini de almayacaklardı. Savaşa katılmalarının tek nedeni Tanrı'nın sözünü

dinlemekti. Tanrı bütün ulusların kendi egemenliğine meydan okuyan halkın sonunu görmelerini istiyordu. {1GS 360.2}

Saul Havila'dan Mısır'ın doğusundaki Şur'a dek Amalekliler'i yenilgiye uğrattı. Amalek Kralı Agag'ı sağ olarak yakaladı. Halkının tümünü de kılıçtan geçirdi. Ne var ki, Saul ile adamları Agag'ı ve en iyi koyunları, sığırları, besili buzağıları, kuzuları iyi olan ne varsa hepsini esirgediler. Bunları tümüyle yok etmek istemediler. Ancak değersiz ve zayıf ne varsa hepsini yok ettiler. {1GS 360.3}

Bu zafer Saul için en büyük tehlikeyi oluşturan gururun alevlenmesine neden oldu. Zaferli dönüşünün onurunu daha da yükseltmek isteyen Saul, çevresindeki ulusların geleneklerini taklit etti ve Agagın canını esirgedi. Halk da Rab'be kurban sunma bahanesiyle kendilerine en seçme hayvanlan ayırarak canlı bıraktılar. {1GS 360.4}

Saul'un Tanrı'nın isteğini küstahça reddetmesi, Rab'bin temsilcisi olmaya yaraşmadığını bir kez daha gösteriyordu. Saul ve ordusu zafer gösterisiyle dönerken Samuel'in evinde acı vardı. Rab'den bir bildiri almıştı: "Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmedi." Peygamber ağladı ve bütün gece yalvararak korkunç hükmün değişmesini diledi. {1GS 360.5}

Tanrı'nın pişmanlığı insanın tövbesine benzemez. İnsanın tövbesi düşünce değişikliğini içerir. Tanrı'nın pişmanlığı ise koşullarda ve ilişkilerde bir değişiklik olacağını gösterir. Kişi Tanrı'nın koşullarına uyarak O'nunla ilişkisini değiştirebilir, ya da kendi seçimiyle bu ilişkiden yoksun kalır. "Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir (Yakup 1:17). {1GS 360.6}

Yüreği sancılı peygamber ertesi sabah kusur eden kralla görüşmek üzere yola çıktı. Samuel Saul'un tövbeyle Tanrı'ya kazanılabileceğini düşünüyordu. Ne var ki Saul, Samuel'le karşılaştığında yalan söyler: "Rab seni kutsasın! Ben Rab'bin buyruğunu yerine getirdim." {1GS 361.1}

Samuel, "Öyleyse nedir kulağıma gelen bu koyun melemesi? Nedir bu duyduğum sığır böğürmesi?" diye sordu. Saul şöyle yanıtladı: "Halk bunları Amalekliler'den getirdi. Tanrın Rab'be kurban.sunmak üzere koyunların, sığırların en iyilerini esirgediler. Ama geri kalanları tümüyle yok ettik." Saul kendisini korumak için kendi günahını halkın üzerine yıkmaya kalkıştı. Saul'un krallıktan reddedilişi zafer sarhoşluğu yaşayan İsrail ordusunun önünde gerçekleşmeliydi. Saul İsrail'in bu başarısızlığında Tanrı'yla özdeşleşmemişti. Peygamber, Saul'un isyanının somut kanıtlarını gördüğünde Saul'un İsrail'i günaha sürükleyeceğine yürekten inandı. {1GS 361.2}

Samuel, "Dur da bu gece Rab'bin bana neler söylediğini sana bildireyim" dedi. Saul, "Söyle" diye karşılık verdi. Samuel konuşmasını şöyle sürdürdü: "Kendini önemsiz saydığın halde, sen İsrail oymaklarının önderi olmadın mı? Rab seni İsrail'e kral meshetti. Rab seni

bir göreve gönderip, ‘Git, o günahlı Amalekliler’i tümüyle yok et; hepsini ortadan kaldırıncaya dek onlarla savaş’ dedi. Öyleyse neden Rab’bin sözüne kulak asmadın? Neden yağmalanan mallara saldırarak Rab’bin gözünde kötü olanı yaptın?” {1GS 361.3}

Saul, “Ama ben Rab’bin sözüne kulak verdim!” diye yanıtladı, “Rab’bin beni gönderdiği yere gittim. Amalekliler’i tümüyle yok ettim, Amalek Kralı Agag’ı da buraya getirdim. Ne var ki askerler, Gilgal’da Tanrın Rab’be kurban sunmak üzere yağmalanmış bazı malları, yok edilmeye adanmış en iyi koyunlarla sığırları aldılar.” {1GS 361.4}

Samuel şöyle karşılık verdi: “Rab kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar yakmalık sunulardan, kurbanlardan hoşlanır mı? İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir. Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahtır ve büyüklenme, putperestlik kadar kötüdür. Sen Rab’bin buyruğunu reddettiğin için, Rab de senin kral olmanı reddetti.” Bunun üzerine Saul, “Günah işledim! Evet, Rab’bin buyruğunu da, senin sözlerini de çiğ-nedim” dedi, “Halktan korktuğum için onların sözünü dinledim.” Dehşete kapılan Saul suçunu kabul etti, ama hala halkı suçluyordu. {1GS 361.5}

İsrail kralı günahından kederlendiği için değil cezadan korktuğu için Samuel’e ricada bulundu: Ama şimdi yalvarırım, günahımı bağışla ve benimle birlikte dön ki, Rab’be tapınayım.” Saul gerçekten tövbe etmiş olsaydı, günahını halkın önünde itiraf ederdi, ama onun başlıca kaygısı yetkisini ve halkın desteğini korumaktı. Bunun için Samuel’in saygınlığını arkasına almak istiyordu. {1GS 362.1}

Samuel, “Seninle dönmem” dedi, “Çünkü sen Rab’bin buyruğunu reddettin, Rab de İsrail Kralı olmanı reddetti!” Samuel dönüp gitmeye davranınca, Saul onun cüppesinin eteğini tuttu. Cüppe yırtıldı. Samuel, “Bugün Rab İsrail Krallığı’nı elinden aldı ve senden daha iyi birine verdi” dedi. {1GS 362.2}

Ancak bundan önce, sert ve korkutucu görünen bir adalet eylemi yerine getirilmeliydi. Samuel, Amalekli kralın önüne getirilmesini buyurdu. Suçlu ve acımasız kral Agag, ölüm tehlikesinin geçtiği umudunu taşıyarak güvenle geldi. Samuel, “Kılıcın kadınları nasıl çocuksuz bıraktıysa senin annen de kadınlar arasında çocuksuz bıra-kılacak” diyerek Agag’ı Gilgal’da Rab’bin önünde kılıçla parçaladı. Bundan sonra da Rama’ya döndü. {1GS 362.3}

Tanrı Saul İçin Mümkün Olan Her Şeyi Yaptı

Saul tahta çağrıldığı zaman bilgisi eksik olduğu gibi karakterinde de kusurlar vardı. Ama Rab ona Kutsal Ruhunu vererek İsrail’in yöneticisi olarak gereken nitelikleri geliştirecek bir konuma yerleştirdi. Saul alçakgönüllü bir yaşam sürseydi, her iyi nitelikle donanarak gücünü pekiştirecek kötü eğilimlerden özgür olacaktı. Tanrı kendisine ayırdığı herkes için aynı şeyi yapmayı amaçlamaktadır. Onlara karakterlerindeki kusurları gösterecek ve yanılgılarını düzeltme olanağı tanıyacaktır. {1GS 362.4}

Saul tahta çağrıldığı zaman ezik yürekliydi ve özgüveni yoktu. Oysa başarı ona kendine güven kazandırdı. Yaveş-Gilad'ın kurtuluşunda sergilenen askeri yetenekler bütün ulusta heyecan yarattı. Saul ilk başta Tanrı'yı yüceltse bile sonradan kendisini onurlandırdı. Tanrı'ya bağımlı olduğunu gözden kaçırarak yüreğinde Rab'den ayrıldı. Böylece Gilgal'deki günahın yolu açılmış oldu. Gilgal'de Tanrı'nın buyruğuna doğrudan doğruya karşı olan ruhsal bir hizmet yapıldı. Bu Saul'un, Tanrı'nın sunduğu yardımdan yoksun kalmasına yol açtı. Amaleklilerle savaşırken Rab kısmi söz dinledikten hoşnut kalmadı. Tanrı insanlara kendi buyruklarından ayrılma özgürlüğü ver-medi. {1GS 362.5}

Söz Dinlemek İmanın Meyvesidir

Söz dinlemek kurbandan iyidir. Sabır, iman ve söz dinler bir yürek olmadıkça kurban sunulan değersizdir. Saul Tanrı'nın yok edilmelerini buyurduğu hayvanları kurban olarak esirgediği zaman O'nun yetkisine burun kıvırmış oldu. Bu davranış göklere hakaretle eş değerdeydi. Bu yolda yürüyen çok kişi vardır. Rab'bin bazı buyruklarına inanmadıkları ve uymadıkları halde dinsel ve şekilci hizmetler yürütüyorlar. Rab kendi buyruklarını bilerek çiğnemekte ısrar edenleri kabul edemez. {1GS 363.1}

Başkaldırma, falcılık kadar günahtır ve büyüklenme, putperestlik kadar kötüdür. Tanrı'nın yönetimine baş kaldıranlar, Şeytan'la ittifak yapmışlardır. Şeytan her şeyi sahte bir ışıkta gösterecektir. İlk ana babamız olan Adem ve Havva gibi Şeytan'ın büyüsü altında olanlar yalnızca günahın getirdiği yararları görürler. {1GS 363.2}

Şeytan'ın aldattığı birçok kişi kendilerini Tanrı'nın hizmetinde sanırlar. Mesih'in zamanında Yahudi din uzmanları ve ihtiyarlar, Mesih'i çarmıha gererek Tanrı'yı onurlandırdıklarını sanıyorlardı. Aynı ruh Tanrı'nın isteğinden çok kendi isteklerini yerine getirmeyi arzulayanlarda da bulunmaktadır. {1GS 363.3}

Saul'un öldürücü yanılgısı Şeytan'ın büyücülük ruhundan kaynaklanmaktadır. Tanrı'nın buyruğunu çiğneyen Saul, Şeytanın etkisiyle büyücülük yapanlarla aynı sınıftadır. Saul azarlandığı zaman söz dinlemezliğine inatçılığı eklemiştir. Putperestlerle birleşmiş olsaydı, Tanrı'nın Ruhuna daha büyük bir hakarette bulunamazdı. {1GS 363.4}

Tanrı İsrail'e yüreklerinin arzusuna uygun bir kral verdi. İşte seçtiğiniz, dilediğiniz kral! "Evet, Rab size bir kral verdi" (1.Samuel 12:13). Saul'un dış görünüşü, halkın kafasındaki kral düşüncesine uyuyordu. Saul'un kişisel cesareti ve yetenekleri, halkın diğer uluslarda gördüğü niteliklere uygun düşüyordu. Halk Tanrı sevgisi ve korkusu duyan soylu karakterli bir kişi istememişti. Halk Tanrı'nın değil, kendi isteklerinin ardınca gidiyordu. Bu nedenle Tanrı, onlara istedikleri gibi bir kral verdi. Bu kral onların kendi karakterlerini yansıtıyordu. {1GS 363.5}

Saul Tanrıya güvenseydi, Tanrı kendisiyle birlikte olacaktı. Ancak Tanrı'dan bağımsız davranmaya başlayınca Rab de onu kenara attı. Sonra da kendi isteklerine uygun birini kral

atadı. Bu yeni kral Tanrı'ya güvenecek ve O'nun Ruhunun yönetiminde yaşayacaktı. Günah işlediği zaman azarlanmayı ve düzeltilmeyi kaldırabilecekti. {1GS 364.1}

Bölüm 62: Davut Kral Olarak Atanıyor

Bu bölüm 1.Samuel 16:1-13'e dayanmaktadır.

Genç Davut Beytlehem'in çevresindeki tepelerde sürüleri otlatıyordu. Sade bir çoban olarak kendi bestelediği ezgileri söylüyor, çenginin müziği yumuşak sesinin melodileriyle uyum sağlıyordu. Rab Davut'u, ona ileride emanet edeceği hizmet için hazırlıyordu. {1GS 365.1}

"Ben Saul'un İsrail Kralı olmasını reddettim diye sen daha ne zamana dek onun için üzüleceksin?" dedi, "Yağ boynuzunu yağla doldurup yola çık. Seni Beytlehemli Yişay'ın evine gönderiyorum. Çünkü onun oğullarından birini kral seçtim." Samuel, "Nasıl gidebilirim? Saul bunu duyarsa beni öldürür!" dedi. Rab şöyle yanıtladı: "Yanına bir düve al ve, 'Rab'be kurban sunmak için geldim' de. Yişay'ı kurban törenine çağır. O zaman ne yapman gerektiğini ben sana bildireceğim. Sana belirteceğim kişiyi benim adıma kral olarak meshedeceksin." Samuel Rab'bin sözüne uyarak Beytlehem Kenti'ne gitti. {1GS 365.2}

Kentin ileri gelenleri onu titreyerek karşıladılar ve, "Barış için mi geldin?" diye sordular. Samuel, "Evet, barış için" diye yanıtladı. İhtiyarlar kurban davetini kabul ettiler. Samuel Yişay ve oğullarını çağırdı. Yişay'ın en küçük oğlu Davut dışında bütün ev halkı geldiler. Davut koyunlara bakıyordu. {1GS 365.3}

Samuel kurban sofrasına oturmadan önce Yişay'ın soylu görünüşlü oğullarını peygamber gözüyle inceledi. Eliyav Yişay'ın en büyük oğluydu; boy ve güzellikte Saul'e diğerlerinden daha çok benziyordu. Samuel onun dış görünüşünü incelerken Rab'bin seçtiği kişinin bu olduğunu sandı ve Tanrı'nın onayını bekledi. {1GS 365.4}

Ancak Eliyav Rab'den korkmuyordu. Gururlu ve baskıcı bir yönetici olurdu. Rab Samuel'e şöyle dedi: "Onun yakışıklı ve uzun boylu olduğuna bakma" dedi, "Ben onu reddettim. Çünkü Rab insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, Rab ise yüreğe bakar." Samuel'in hatasına bakarak kişinin boyuna poşuna ya da yüz güzelliğine bakmanın ne denli boş olduğunu görüyoruz. Tanrı'nın yaratıklarıyla ilgili düşünceleri bizim kısıtlı zihinlerimizin algılayabileceğinden çok ötededir. Tanrı'nın çocuklarının, O'na güvendikleri takdirde O'nun hazırladığı yerlere getirileceklerinden ve kendilerine emanet edilen görevleri yürütmek için donatılacaklarından emin olabiliriz. {1GS 365.5}

Çoban Davut Yemeğe Çağrılıyor

Eliyav Samuel'in önünden geçti. Diğer altı oğul da peygamberin önünden geçti. Ancak Rab hiçbirini seçmemişti. Samuel acıyla doğrularak en küçük oğula baktı. "Oğullarının hepsi bunlar mı?" diye sordu. Yişay, "Bir de en küçüğü var" dedi, "Sürüyü güdüyor." Samuel, "Birini gönder de onu getirsin" dedi, "O buraya gelmeden yemeğe oturmayacağız." {1GS 366.1}

Yalnız çoban ulağın beklenmedik çağrısından ürktü. Peygamber Beytlehem'e gelmiş ve kendisini çağırtmıştı. İsrail'in peygamberi ve hakimi neden onu görmek istemişti? Gecikmeden çağrıya uydu. {1GS 366.2}

Çocuk kızıl saçlı, yakışıklı, gözleri pırıl pırıl bir delikanlıydı. Rab, Samuel'e, "Kalk, onu meshet. Seçtiğim kişi odur" dedi. Samuel yağ boynuzunu alıp kardeşlerinin önünde çocuğu meshetti. Davut çobanlık görevindeki cesareti ve sadakatiyle kendisini kanıtlamıştı. Tanrı da onu halkının önderi olmaya çağırıyordu. Samuel yağ boynuzunu alıp kardeşlerinin önünde çocuğu meshetti. O günden başlayarak Rab'bin Ruhu Davut'un üzerine güçlü bir biçimde indi. Rahatlayan Samuel Rama'ya döndü. {1GS 366.3}

Davut'u meshetme töreni gizlice yapılmıştı. Bu tören genç adama kendisini bekleyen yüce geleceğe ilişkin ipuçları veriyordu. Gelecek yılların tehlikeleriyle karşılaştığında bu bilgi Tanrı'nın tasarısının gerçekliğini anımsatacaktı. {1GS 366.4}

Davut'a verilen yüce onur, onun gururunu körüklememeliydi. Meshedilmeden önceki mütevazi ve ılımlı yaşamına dönmeliydi. Davut bir süre sonra tepelere ve sürüsüne döndü. Bu yeni olayın etkisiyle yeni besteler yaptı ve cenk çalmaya devam etti. {1GS 366.5}

Davut'un önünde zengin ve renkli güzelliğe sahip bir doğa vardı. Gökler odasından çıkan bir damadın sevinciyle gökleri dolduruyordu. Gökyüzüne uzanan tepelerin dorukları görülebiliyordu. Onun da ötesinde Tanrı vardı. Ormanları ve dağları aydınlatan gün ışığı her iyi ve mükemmel armağanın kaynağı olan Rab'be işaret ediyordu. Yaratıcının karakterine ilişkin günlük bilgiler ozanın yüreğini hayranlık ve sevinçle dolduruyordu. Davut'un zihinsel ve duygusal yetenekleri geliştikçe Tanrıyla daha yakın bir beraberliğe kavuşuyordu. Zihni ezgilerine esin kaynağı olacak ve çengini müzikle dolduracak derin konularla dolup taşıyordu. Davut'un sesinin zengin tınısı meleklerin ezgilerinin gökleri doldurması gibi havaya yükseliyordu. {1GS 366.6}

Uzun yıllar boyunca ıssız tepelerde dolaşarak emek vermenin sonuçlarını kim ölçebilir? İsrail'in tatlı ozanının mezmurları gelecek çağlarda Tanrı halkının yüreğini sevgi ve imanla dolduracak, onları Tanrı'nın sevecen yüreğine yaklaştıracaktı. {1GS 367.1}

Davut yeryüzünün en soyluları arasında yüksek bir konuma çıkmaya hazırlanıyordu. Yüreği Tanrıyla ilgili açık kavramlarla doluyordu. Belirsiz noktalar aydınlanıyor, zorluklar aşılıyor ve karmaşık konular çözülüyordu. Tanrı'dan gelen her yeni ışık O'nun yüceliğine ve Kurtarışına işaret ediyordu. Davut yaşamı boyunca Tanrı'nın sağlayışını, O'nun sevgisini gördü. Yüreği giderek artan ölçüde hayranlık ve minnettarlıkla dolup taştı. Davut'un sesi daha zengin tınılarla çınladı, cengi daha sevinçli melodilere kaynak oldu. Küçük çoban gücüne güç, bilgisine bilgi kattı. Tanrı'nın Ruhu da onun üzerindeydi. {1GS 367.2}

Bölüm 63: Davut Golyat'ı Öldürüyor

Bu bölüm 1.Samuel 16:14-23; 17'e dayanmaktadır.

Kral Saul reddedildiği zaman isyan ve ümitsizlikle doldu. Günahını net bir şekilde kavrayamamış ve yaşamını yenileyememişti. Tanrı'nın kendisini ve soyunu reddettiği için haksızlığa uğradığını düşünüyordu. Ev halkının geleceğini düşünmekle meşguldü. Tanrı'nın azarını yumuşak huylulukla kabul etmek yerine kibirli bir ruhla ümitsizliğe kapıldı. Aklını kaybedecek bir duruma gelene kadar bu durum böyle devam etti. {1GS 368.1}

Saul'un danışmanları yetenekli müzikçi bulmasını tavsiye ettiler. Yumuşak bir müzik aletinin melodileri Saul'un sıkıntılı ruhunu yatıştırabilirdi. Cenk uzmanı Davut, kralın huzuruna çıkarıldı. Göklerin esinlediği müzik arzulanan etkiyi yarattı. Saul'un zihnini kaplayan karanlık geri çekildi. {1GS 368.2}

Davut gerektiği zamanlarda sıkıntılı kralı yatıştırmak amacıyla çağrıldı. Saul Davut'tan ve müziğinden hoşnut kaldığı halde Davut kralın evinden tarlalara dönüyor ve yeşil otlaklarda huzur buluyordu. {1GS 368.3}

Davut hem Tanrı'nın hem de insanların beğenisini kazanarak gelişti. Kralın sarayına girip çıkıyor ve orada krallığın sorumluluklarını görüyordu. İsrail'in ilk kralının karakterindeki sırların bazılarına erişmişti. Saul'un ev halkının, özel yaşamlarında mutlu olmadıklarını biliyordu. Bunlar onda sıkıntılı düşünceler yaratıyordu. Ancak çengine dönüp çalmaya başladığında her iyiliğin kaynağı olan Tanrı'ya yaklaşıyor, o zaman geleceği gölgeler gibi görünen karanlık bulutların dağıldığını görüyordu. {1GS 368.4}

Davut'un Özel Eğitmeni

Musa nasıl Tanrı'nın etkinliği için eğitildiyse Yişay'ın oğlu da Rab'bin elinde yetişiyordu. Davut'un dolaştığı ıssız tepeler ve kırsal topraklar vahşi av hayvanlarının cirit attığı yerlerdi. Aç ayılar ve aslanlar sürüye saldırmak için yaklaşıyorlardı. Davut'un elinde sadece sapam ve çoban değneği vardı, ama sürüyü koruyacak cesareti olduğunu kanıtladı. Daha sonra bu deneyimleri tanımlarken şöyle diyordu: "Bir aslan ya da ayı gelip sürüden bir kuzu kaçırınca, peşinden gidip ona saldırır, kuzuyu ağzından kurtarırım. Eğer aslan ya da ayı üzerime gelirse, boğazından tuttuğum gibi vurur öldürürüm." Davut'un deneyimleri ona cesaret, dayanma gücü ve iman kazandır-mıştı. {1GS 368.5}

İsrail Filistinlilere savaş açtığı zaman, Yişay'ın üç oğlu Saul'un ordusuna katıldılar, ama Davut evde kaldı. Ancak bir süre sonra ordugahı ziyarete gitti. Babası, ağabeylerine bir haber ve armağan iletmesini istemişti. Ancak Yişay'ın bilmediği bir şey vardı; İsrail ordusu tehlikedeydi ve Tanrfnın halkını kurtarmak için bir melek Davut'u yönlendiriyordu. {1GS 369.1}

Davut orduya yaklaşırken İsrail ve Filistinliler karşı karşıya dizilmişlerdi. Filistinli dövüşçü Golyat öne çıkmış İsrail ordusuna hakaret yağdırıyor, aralarından birinin çıkıp kendisiyle dövüşmesini istiyordu. Filistinli dövüşçünün küstahlığını fark eden Davut, hiç kimsenin çıkmadığını görünce Tanrı'nın onuru için büyük bir hırs duydu. {1GS 369.2}

İsrail ordusu bunalımdaydı. Dehşetle Golyat'a bakıyorlar ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Davut utanç ve öfkeyle konuşmaya başladı: "Bu sünnetsiz Filistli kim oluyor da yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okuyor?" {1GS 369.3}

Davut, çoban olarak bile eşine az rastlanan bir cesaret ve güç örneği sergiliyordu. Samuel'in babalarının evini gizemli bir şekilde ziyaret etmesi Davut'un ağabeylerini kuşkulandırmıştı. Kıskançlıkla yanmaya başlamışlardı. {1GS 369.4}

Davut'un sorusu, ağabeyi Eliyav'ın kendi korkaklığından gocunmasına neden oluyordu. Eliyav kızgınlıkla şöyle sordu: "Ne işin var burada?" dedi, "Çöldeki üç beş koyunu kime bıraktın? Ne kadar kendini beğenmiş ve ne kadar kötü yürekli olduğunu biliyorum. Sadece savaşı görmeye geldin." Davut sorusunun cevabını bulmaya kararlıydı: "Ne yaptım ki? Bir soru sordum, o kadar." {1GS 369.5}

Davut Kralın Huzuruna Çıkarılıyor

Davut'un sözleri krala iletildi; o da genci önüne çağırttı. Davut, Saul'a, "Bu Filistli yüzünden kimse yılmasın! Ben kulun gidip onunla dövüşeceğim!" dedi. Saul Davut'un fikrini değiştirmeye çalıştı, ama genç adam kararından dönmüyordu. Kulun aslan da, ayı da öldürmüştür. Bu sünnetsiz Filistli de onlar gibi olacak. Çünkü yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okudu. Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran Rab, bu Filistli'nin elinden de kurtaracaktır." Saul, "Öyleyse git, Rab seninle birlikte olsun" dedi. {1GS 369.6}

İsrail ordusu kırk gün boyunca Filistinli dev dövüşçünün önünde korkudan titremişti. Golyat başına tunç miğfer takmış, pullu bir zırh kuşanmıştı. Tunç zırhın ağırlığı beş bin şekeldi. Baldırları zırhlarla korunmuştu. Omuzları arasında tunç bir pala asılıydı. Mızrağının sapı dokumacı tezgahının sırığı gibiydi. Mızrağın demir başının ağırlığı altı yüz şekeldi. Golyat'ın önüsıra kocaman kalkanını taşıyan bir adam yürüyordu. {1GS 370.1}

Golyat sabah ve akşam İsrail'in önüne çıkıyor ve şöyle diyordu: "Neden savaş düzeni aldınız? Ben Filistli'yim, sizse Saul'un kölelerisiniz. Aranızdan karşıma çıkacak birini seçin. Dövüşte beni yenip öldürebilirse, biz sizin köleniz oluruz. Ama ben üstün gelip onu yok edebilirsem, siz bizim kölemiz olur, bize kulluk edersiniz." Filistli Golyat konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bugün İsrail ordusuna meydan okuyorum! Benimle dövüşecek birini çıkarın karşıma!" {1GS 370.2}

Kral, büyük cesaret gerektiren bu görevde Davut'un başarılı olacağını ummuyordu. Genç adama kralın kendi donanımı verildi. Başına tunçtan bir miğfer geçirildi, üzerine zırh giydirildi ve eline kralın kılıcı verildi. Bu şekilde hazırlanıp yürümeye başladı, ama hemen

geri döndü. Meraklı izleyiciler Davut'un riske atılmaktan vazgeçtiğini sandılar. Ancak cesur gencin aklından böyle bir düşünce geçmiyordu. Geri döndüğünde kralın donanımını çıkarıp kendi değneğini ve sapanını aldı. Değneğini alıp dereden beş çakıl taşı seçti. Bunları çoban dağarcığının cebine koyduktan sonra sapanını alıp Filistli Golyat'a doğru ilerledi. Dev Golyat harekete geçti; İsrail'in en güçlü dövüşçüsüyle karşılaşacağını sanıyordu. Silahtarı da önünde yürüyordu. Meydanın ortasına geldiğinde genç bir delikanlıyla karşılaştı. Davut silahsız ve korunmasızdı; bu genç adamla sıkı donanımlı Filistinli arasında çarpıcı bir fark vardı. {1GS 370.3}

Golyat Genç Davut'u Küçümsüyor

Golyat hayret ve öfkeyle doldu: "Ben köpek miyim ki, üzerime değnekle geliyorsun?" diyerek kendi ilahlarının adıyla Davut'u lanetledi. "Bana gelsene! Bedenini gökteki kuşlara ve kırdaki hayvanlara yem edeceğim!" dedi. {1GS 370.4}

Davut cesaretini yitirmedi. İlerleyerek Golyat'a meydan okudu: "Sen kılıçla, mızrakla, palayla üzerime geliyorsun" diye karşılık verdi, "Bense meydan okuduğun İsrail ordusunun Tanrısı, Her Şeye Egemen Rab'bin adıyla senin üzerine geliyorum. Bugün Rab seni elime teslim edecek. Seni vurup başını gövdenden ayıracağım. Bugün Filistli askerlerin leşlerini gökteki kuşlarla yerdeki hayvanlara yem edeceğim. Böylece bütün dünya İsrail'de Tanrı'nın var olduğunu anlayacak. Bütün bu topluluk Rab'bin kılıçla, mızrakla kurtarmadığını anlayacak. Çünkü savaş zaten Rab'bindir! O sizi elimize teslim edecek." {1GS 371.1}

Davut'un net bir sesle duyurduğu bu sözler, dinleyen binlerce kişinin kulağına erişti. Golyat saldırmak amacıyla Davut'a doğru ilerledi. Davut da onunla dövüşmek üzere hemen Filist cephesine doğru koştu. Elini dağarcığına sokup bir taş çıkardı, sapanla fırlattı. Taş Filistli'nin alnına çarpıp saplandı. Filistli yüzükoyun yere düştü. Böylece Davut Filistli Golyat'ı sapan ve taşla yendi. Elinde kılıç olmaksızın onu yere serdi. {1GS 371.2}

Her iki ordu da Davut'un öleceğine inanıyordu. Ancak havada uçan taş hedefi bulduğunda dev dövüşçünün sarsıldığını gördüler. Golyat sendeledi ve kökten kesilen bir meşe gibi yere yıkıldı. {1GS 371.3}

Davut bir an bile duraksamadı. Yerdeki Filistinlinin üzerine atlayıp iki eliyle kılıcını kınından çekti. Havada savrulan kılıç Golyat'ın kafasını bedeninden kopardı. İsrail ordugahından bir sevinç çığlığı yükseldi. {1GS 371.4}

Filistinliler dehşete düştüler. İbraniler zaferle harekete geçip kaçan düşmanlarını Ekron kapılarına kadar kovalamaya başladılar. Daha sonra, geri döndüklerinde onların çadırlarını yağmaladılar. {1GS 371.5}

Bölüm 64: Davut Kaçıyor

Bu bölüm 1.Samuel 18-22'ye dayanmaktadır.

Davut Golyat'ı öldürdükten sonra Saul onu yanına aldı ve babasının evine dönmesine izin vermedi. "Yonatan'ın yüreği Davut'a bağlandı. Yonatan onu canı gibi sevdi." Yonatan ve Davut kardeş olarak birleşmek üzere bir antlaşma yaptılar. Yonatan, "üzerinden kaftanını çıkarıp zırhı, kılıcı, yayı ve kuşağıyla birlikte Davut'a verdi." Ancak Davut bunu fırsat olarak kullanmak yerine kralın ev halkının sevgisini kazandığı gibi halkın sevgisini de kazanmaya özen gösterdi. Tanrı'nın bereketinin Davut'la birlikte olduğu belliydi. {1GS 372.1}

Saul Rab'den eğitim alan bir kişinin kendisiyle birlikte olması durumunda krallığının daha güvenli olacağını sezmişti. Davut'un varlığı, savaşa çıkan Saul için güvence olacaktı. {1GS 372.2}

Tanrı Davut'u Saul'a bağlamıştı. Davut'un saraydaki konumu ona işlerin nasıl yürüdüğüne ilişkin bilgi kazandıracağı gibi ulusun güvenini de kazanmasını sağlayacaktı. Davut, Saul'un düşmanlığıyla mücadele ederken Tanrı'ya bağımlılığı pekişecekti. Yonatan'ın dostluğu da Tanrı'nın sağlayışıydı. Böylece İsrail'in gelecekteki yöneticisi olarak Davut'un hayatta kalması sağlanacaktı. {1GS 372.3}

Saul ve Davut savaştan Filistinlilerle birlikte dönerken, İsrail'in bütün kentlerinden gelen kadınlar, tef ve çeşitli çalgılar çalarak, sevinçli ezgiler söyleyip oynayarak Kral Saul'u karşılamaya çıktılar. Bir yandan oynuyor, bir yandan da şu ezgiyi söylüyorlardı: "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini." Kral Davut'un kendinden üstün görülmesine öfkelendi. Kıskançlığını bastırmak yerine, "Davut'a on binlercesini, banaysa ancak binlercesini verdiler. Artık kral olmaktan başka onun ne eksiği kaldı ki?" diye düşündü. {1GS 372.4}

Saul'un insanların onayına dayanan sevgisi onun eylemlerini ve düşüncelerini kontrol ediyordu. Doğruluk ve yanlışlık standardı insanların alkışıydı. Saul insanların beğenisini hırsla arzuluyordu. Davut'un halkın sevgisini kazandığı ve tahta geçeceği düşüncesi kralın zihnini meşgul ediyordu. {1GS 372.5}

Saul'un Yüreğine Kıskançlık Cini Giriyor

Saul yüreğini kıskançlık ruhuna açtı ve böylece iç varlığı zehirlendi. İsrail'in kralı Tanrı'nın isteğine karşı çıkmaya başladı. Tutkularının zihnini kontrol etmesine izin verdi ve kısa sürede sürüklenmeye başladı. Durup dururken öfkeyle patlıyor, kendi isteğine karşı çıkan kişi her kim olursa olsun, canını almaya kalkıyordu. Öfkeden sonra ümitsizlik ve kendini küçümseme duygularına kapılıyor ve yüreğini keder kaplıyordu. {1GS 372.6}

Davut'un cenk çalması hoşuna gidiyor ve kötü ruh bir süre için onu bırakıyordu. Ancak bir gün, genç adam yine müzik yapıyordu. Cenkten yükselen yumuşak melodilere Tanrı'nın övgüleri eşlik ediyordu. Saul birdenbire Davut'a mızrak attı. Tanrı Davut'u korudu ve çılgın kralın gazabından esirgedi. {1GS 373.1}

Saul'un Davut'a karşı nefreti arttıkça onun canını almak için fırsat kollamaya devam etti. Ancak Rab'bin meshettiği gence karşı tasarılarının hepsi suya düştü. Davut kendisini kurtarabilecek güçte olan Rab'be güvendi. "Rab korkusudur bilgeliğin temeli. Akıl Kutsal Olan'ı tanımaktır." (Süleyman'ın Özdeyişleri 9:10). Davut'un duası Tanrı'nın önünde yetkin bir yaşam sürmekti. İnsanlar Davut'u kendilerine rakip olarak görmekte gecikmediler. Davut'a teslim edilen işler bilgelik ve ustalıkla tamamlanıyordu. Saul her zaman dengeli düşünemiyordu, ama Davut'un verdiği öğütler her zaman güvenliydi. {1GS 373.2}

Saul Davut'tan korkuyordu, çünkü Rab'bin onunla birlikte olduğu açıktı. Kral Davut'un yaşam biçiminden rahatsız oluyordu, çünkü ona kıyasla kendi karakterinin kusurları açığa çıkıyordu. Kıskançlık Saul'u sefil bir adam haline getirdi. Bu kötülüğün dünyamızdaki korkunç sonuçlarını sayıp dökmek olanaksızdır. Kıskançlık gururun meyvelerinden biridir ve kontrol edilmezse kişiyi cinayete kadar götürebilir. {1GS 373.3}

Kral Davut'u suçlayabilecek bir hata yakalama umuduyla bekledi. Bu nedenle bir tuzak kurdu. Davut'a, Filistinlilerle savaşıp kazanırsa kızını vermeyi vaat etti. Bu teklife alçakgönüllü bir cevapla karşılık verdi: "Ben kim oluyorum, İsrail'de ailem ve babamın oymağı ne ki, krala damat olayım?" Kral kızını başkasıyla evlendirerek ciddiyetsizliğini gösterdi. {1GS 373.4}

Saul'un en küçük kızı Mikal, Davut'a sunularak Filistinlileri öldürmesi istendi. Saul, "Davut'a Mikal'ı veririm" diye düşündü, "Öyle ki, Mikal Davut'u tuzağa düşürür; Filistliler de onu öldürür." Ne var ki Davut savaştan zaferle döndü ve kralın kızına talip oldu. Kral Rabbin Davut'la birlikte olduğuna daha da emin oldu. Davut bu gidişle kuşkusuz tahta geçecekti. Saul bütün maskesini bir kenara bırakarak saray görevlilerine Davut'un öldürülmesini buyurdu. {1GS 373.5}

Yonatan krala Davut'un, ulusun onurunu ve yaşamını koruduğunu söyledi. Tanrı'nın düşmanları alt etmek için kullandığı kişiyi öldüren, korkunç bir suç işlemiş olacaktı. Yonatan'ı dinleyen kralın vicdanı sızladı. Onun söylediklerinden etkilenerek ant içti: "Yaşayan Rab'bin adıyla derim ki, Davut öldürülmeyecektir." Davut yine Saul'e getirildi ve geçmişte olduğu gibi onun huzurunda hizmet etti. {1GS 374.1}

Davut Zaferi i Orduyu Yönetiyor

Tekrar savaş başladı ve Davut düşmanlara karşı orduyu yönetti. İbraniler büyük bir zafer kazandılar, halk onun bilgeliğini ve kahramanlığını övdü. Bu olay Saul'un eski acılığını körükledi. Genç adam müzik yapıp sarayı tatlı bir uyumla doldururken Saul'un

öfkesi baskın çıktı ve Davut'a mızrak attı. Ancak Rab'bin meleği ölümcül silahın yönünü değiştirdi. Davut kaçtı ve kendi evine saklandı. Saul onu sabah yakalamak ve canını almak için casuslar gönderdi. {1GS 374.2}

Mikal Davut'a babasının tasarısını bildirdi. Onun pencereden kaçmasını sağladı. Davut Rama'da bulunan Samuel'in yanına sığındı. Peygamber ona kapısını açtı. Rab'bin onurlandırdığı hizmetkar orada, tepelerin arasında çalışmaya devam etti. Oradaki peygamber grubuyla birlikte Tanrı'nın isteğini inceledi ve Samuel tarafından eğitildi. Davut İsrail'in öğretmeninden değerli dersler aldı. Ancak Davut'un Samuel'le bağlantısı kralın kıskançlığını alevlendirdi. Peygamberin, gücünü kullanarak Davut'u destekleyeceğinden korktu. Bu nedenle Davut'u Giva'ya getirtmek ve orada öldürtmek için görevlilerini gönderdi. {1GS 374.3}

Tanrı Kötülüğe Engel Oluyor

Ulaklar Davut'un canını almak için yolda giderlerken Tanrı onları kontrol etti. Gözle görülmeyen meleklerle karşılaşıp peygamberlik etmeye ve Yahve'nin yüceliğini ilan etmeye başladılar. Tanrı kötülüğün üzerindeki gücünü böyle gösterdi. {1GS 374.4}

Çileden çıkan Saul başka ulaklar gönderdi. Tanrı'nın Ruhu bu ulakların üzerine de geldi ve onlar peygamberlik eden önceki gruba katıldılar. Gönderilen üçüncü grubun üzerine de Tanrı'nın gücü geldi ve onlar da peygamberlik etmeye başladı. {1GS 374.5}

En sonunda Saul'un kendisi gitmeye karar verdi. Davut'un yanına vardığında onu kendi elleriyle öldürmeye kararlıydı. {1GS 375.1}

Ne var ki yolda Tanrı'nın meleği onu yakaladı ve üzerine Tanrı'nın Ruhu geldi. Saul dualar, kutsal melodiler ve peygamberlik sözleriyle yoluna devam etti. Peygamberin Rama'daki evine geldiğinde rütbelerinin bulunduğu giysiyi çıkardı, Kutsal Ruh'un etkisi altında Samuel'le öğrencilerinin huzurunda yere yattı. İnsanlar bu tuhaf sahneyi görmek için toplandılar. Kralla ilgili bu haber uzaklara kadar yayıldı. {1GS 375.2}

Kral Davut'a zarar vermeyeceğini söyledi, ama Davut'un kralın sözlerine pek güveni kalmamıştı. Arkadaşı Yonatan'ı bir kez daha görmek istedi. Yonatan'ın masum olduğunu bildiğinden kralın oğlunu aradı ve ona şöyle sordu: "Ne yaptım? Suçum ne? Babana karşı ne günah işledim ki, beni öldürmek istiyor?" {1GS 375.3}

Yonatan babasının artık Davut'u öldürmek istemediğine inanıyordu. "Bu senden uzak olsun, ölmeyeceksin!" diye yanıtladı, "Babam bana bildirmeden ister büyük, ister küçük olsun hiçbir iş yapmaz. Neden bunu benden gizlesin? Olmaz öyle şey!" {1GS 375.4}

Tanrı'nın gücünün olağanüstü işleyişinin ardından Yonatan babasının Davut'a zarar verebileceğine inanmıyordu. Bu Tanrı'ya isyan anlamına gelirdi. {1GS 375.5}

Davut Saul'dan Gizleniyor

Davut ikna olmamıştı. Yonatan'a "Senin beni sevdiğini baban çok iyi biliyor" diye yanıtladı, "'Yonatan ne yapacağımı bilmemeli, yoksa üzülür' diye düşünmüştür. Rab'bin ve senin yaşamın hakkı için derim ki, ölüm ile aramda yalnız bir adım var." {1GS 375.6}

İsrail'de yeni ayda kutsal bir tören yapılırdı. Hem Davut'un hem de Yonatan'ın kralın sofrasına oturması gerekirdi. Ancak oraya gitmekten korkan Davut'un Beytlehem'deki kardeşlerini ziyaret etmesi kararlaştırıldı. Geri dönerken tören yerinden çok uzak olmayan bir tarlada saklanacak, üç gün boyunca kralın huzurundan gizlenecekti. Bu arada Yonatan, bunun Saul üzerindeki etkisini gözleyecekti. Kral öfkeli görünmezse Davut güvenle saraya dönecekti. {1GS 375.7}

Davut'un yeri ikinci gün de boş kalınca kral sordu: "Yişay'ın oğlu neden dün de, bugün de yemeğe gelmedi?" Yonatan babasına, "Davut Beytlehem'e gitmek için benden ısrarla izin istedi" diye karşılık verdi, "'Lütfen izin ver. Çünkü ailemizin kentte bir kurbanı var, ağabeyim orada bulunmamı buyurdu. Gözünde lütuf bulduysam gidip kardeşlerimi göreyim' dedi. İşte bu yüzden kralın sofrasına gelemedi." {1GS 375.8}

Bu sözleri işiten Saul'un öfkesi kontrolden çıktı. Davut yaşadığı sürece Yonatan'ın tahta çıkmayacağını söyledi. Davut'un derhal getirilmesi ve öldürülmesi gerekiyordu. Yonatan tekrar yalvardı: "Neden ölmeli? Ne yaptı ki?" Saul'un Şeytan'dan gelen öfkeyle Davut'a attığı mızrağı bu kez kendi oğluna attı. {1GS 376.1}

Kederlenen ve öfkelenen Yonatan kralın huzurundan ayrıldı ve Davut'la kararlaştırdıkları yere gitti. İkisi de acı acı ağladı. Kralın kara öfkesi genç adamların üzerine gölge salmıştı; kederleri anlatılamayacak kadar yoğundu. Yonatan, "Esenlikle yoluna git" dedi, "İkimiz Rab'bin adıyla ant içmiştik. Rab seninle benim aramda ve soylarımız arasında sonsuza dek tanık olsun." Bundan sonra Davut yoluna gitti. Yonatan da kente döndü. {1GS 376.2}

Davut Nov Kentine doğru yöneldi. Tapınma çadırı Şilo'dan buraya getirilmişti. Başkahin Avimelek burada hizmet ediyordu. Kahin, aceleyle tek başına gelen Davut'a hayretle baktı; neden geldiğini sordu. Genç adam panik içinde olduğundan hileye başvurdu. Kral tarafından gizli bir görevle gönderildiğini söyledi. {1GS 376.3}

Davut İmanını Yitiriyor

Davut Tanrı'ya iman etmiş olsaydı, günahı yüzünden başkahinin ölümüne neden olmayacaktı. Gerçekleri açıkça söylemiş olsaydı, Avimelek onu korumak için hangi yola başvuracağını bilecekti. Tanrı, halkının en büyük tehlikelerde bile gerçeği söylemelerini ister. {1GS 376.4}

O gün Saul'un görevlilerinden Edomlu Doeg adındaki baş çoban Rab'bin önünde dinsel görevini yerine getirmek üzere orada bulunuyordu. Bu adamı gören Davut başka bir yere sığınmaya karar verdi. Avimelek'ten bir kılıç istedi. Tapınma çadırında anı olarak

saklanan Golyat'ın kılıcından başka bir kılıç yoktu. Davut, "Onun gibisi yoktur, onu bana ver" dedi. {1GS 376.5}

Davut Gat kralı Akiş'in yanma kaçtı. Çünkü Saul'un bölgesinde olmaktansa düşmanlarının arasında olmayı daha güvenli bulmuştu. Ne var ki Akiş kralına Filistinli dövüşçüyü öldüren adamın Davut olduğu bildirildi. İsrail'in düşmanlarının arasına sığınmak isteyen Davut kendisini büyük tehlikede buldu. Deli taklidi yaparak düşmanlarını aldattı ve oradan uzaklaştı. {1GS 376.6}

Davut'un ilk hatası Nov kentinde Tanrı'ya güvenmemek, ikinci hatası ise Akiş'te hile yapmaktı. Denenmeden geçen Davut'un imanı sarsılmış ve insan zayıflığı ortaya çıkmıştı. Her adamı bir casus ya da hain olarak görmeye başlamıştı. Peşindeki avcılar, yoğun karmaşa ve sıkıntı göksel Babasını gözünden gizlemişti. {1GS 377.1}

Tanrı'nın çocuklarının her başarısızlığı onların imansızlığından kaynaklanır. Gölgeler ruhumuzu örttüğünde başımızı kaldırıp karanlığın ötesindeki ışığa bakmalıyız. Davut Tanrı'ya güvenmeliydi. O Rab'bin meshettiği kişiydi. Kafasını içinde bulunduğu sıkıntılı durum yerine Tanrı'nın gücü ve varlığıyla meşgul etseydi ölüm gölgesi vadisinde huzur bulabilirdi. {1GS 377.2}

Davut Yahuda dağlarında sığınacak bir yer aradı. Gat'tan ayrılıp Adullam Mağarası'na kaçtı. Bunu duyan kardeşleri ve ailesinin öteki bireyleri yanına gittiler. Sıkıntısı, borcu, hoşnutsuzluğu olan herkes Davut'un çevresinde toplandı. Davut sayısı dört yüze varan bu adamlara önderlik yaptı. Davut'un ailesi, Saul'un mantıksız kuşkularının her an kendilerine yönelebileceğini bilerek buraya sığındılar. Onlar da İsrail'de giderek yayılan söylenceyi duydular. Tanrı Davut'u halkının gelecekteki yöneticisi olarak belirlemişti. Davut'un yanında daha güvende olacaklarına inanıyorlardı. {1GS 377.3}

Aile bireyleri Adullam mağarasında sevgi ve şefkatle buluştular. Yişay'ın oğlu sesini ve çengini kullanarak müzik yapıyordu. Önceden ağabeylerinin güvensizliğini tatmış olduğundan şu anda yaşadığı uyum Davut'un yüreğini sevinçle doldurdu. {1GS 377.4}

İsrail'in kralına duydukları güveni yitiren çok sayıda insan vardı. Artık onun Tanrı'nın Ruhuyla yönetilmediğini görebiliyorlardı. Dört yüz kişiden oluşan bu topluluk Davut'la birleştiler. Davut kendi krallığını oluşturmuş, belli bir düzen ve disiplin kurmuştu. Ancak hala güvende değildi. Kralın canice tasarısından caymadığını öğrenmişti. {1GS 377.5}

Rab'bin peygamberinden gelen bir uyarı üzerine Davut Heret ormanına sığındı. Tanrı Davut'u terbiye ediyor, onu hem adil ve merhametli bir kral hem de bilge bir komutan olarak yetiştiriyordu. {1GS 377.6}

Saul Davut'u Adullam mağarasında tuzağa düşürmeye hazırlanmıştı. Ancak Davut'un oradan kaçtığı öğrenilince kral küplere bindi. Davut her nedense sırra kadem basmıştı.

Acaba ordusundaki hainler Yişay'in oğluna bu tasarıyı bildirmiş olabilir miydi? {1GS 377.7}

Kral Saul Korkunç Bir Katliam Yapıyor

Saul danışmanlarına kendisine karşı bir komplo kurulduğunu anlattı; adamlarının arasında Davut'la kimin arkadaşlık ettiğinin bulunmasını istedi. Edomlu Doeg Davut'u kimin gizlediğini bildirdi. Kendi günahlarına parmak basan kahine karşı duyduğu nefret ve hırs yüzünden Davut'un Avimelek'i ziyaretini öyle bir dille anlattı ki Saul Tanrı adamına karşı öfkeyle dolup taştı. Kral kahinin bütün ailesinin yok edilmesini buyurdu. Yalnız Avimelek değil, ev halkının bütün bireyleri öldürülecekti. Şeytan'ın denetimindeki Saul'un geldiği son nokta işte buydu. {1GS 378.1}

Bu olay bütün İsrail'i dehşete düşürdü. Bunu yapan kendi krallarıydı. Sandık onlarla birlikteydi ve tanıdıkları kahin kılıçtan geçirilmişti. {1GS 378.2}

Sırada ne vardı? {1GS 378.3}

Bölüm 65: Davut'un İyi Yüreği

Bu bölüm 1.Samuel 22:20-23; 23-27'ye dayanmaktadır.

Yalnız Ahituv oğlu Kâhin Ahimelek'in oğullarından Evyatar adında biri kurtulup Davut'a kaçtı. Evyatar Saul'un Rab'bin kâhinlerini öldürttüğünü Davut'a söyledi. Davut Evyatar'a, "O gün orada bulunan Edomlu Doeg'in bunu kesinlikle Saul'a bildireceğini anlamıştım zaten" dedi, "Babanın bütün aile bireylerinin ölümüne ben neden oldum. Yanımda kal ve korkma! Seni öldürmek isteyen beni de öldürmek istiyor. Yanımda güvenlikte olursun." {1GS 379.1}

Kral tarafından kovalanan Davut, cesur ordusuyla birlikte Zif çölüne kaçtı. Davut'un önü bu denli karanlık göründüğü bir dönemde Yonatan onu ziyaret etti. İki arkadaş çeşitli deneyimlerini paylaştılar ve Yonatan Davut'u yüreklendirdi: "Korkma!" dedi, "Babam Saul sana dokunmayacak. Sen İsrail Kralı olacaksın, ben de senin yardımcın olacağım. Babam Saul da bunu biliyor." İkisi de Rab'bin önünde aralarındaki antlaşmayı yenilediler. Sonra Yonatan evine döndü, Davut ise Horeş'te kaldı. {1GS 379.2}

Zifliler Giva'da bulunan Saul'a Davut'un nerede saklandığını bildirdiler. Kralı onun saklandığı yere götüreceklerdi. Ancak Davut, bundan haberdar olunca yer değiştirdi, Maon ve Ölü Deniz arasında bir yere sığındı. {1GS 379.3}

Bu da Saul'a bildirildi. Saul da Davut'la adamlarını Yaban Keçisi Kayalığı dolaylarında arayıp bulmak için, bütün İsrail'den üç bin seçme asker alıp yola çıktı. Davut'un ordusu ise altı yüz kişiden oluşuyordu. Yişay'ın oğlu gizli bir mağarada Tanrı'nın yönlendirişini bekliyordu. {1GS 379.4}

Saul dağlarda ilerlerken Davut'un ve adamlarının saklandığı mağaraya girdi. Adamları Davut'a Saul'u orada öldürmesini söylediler. Kral artık ellerine düşmüştü. Tanrı'nın onu kendilerine öldürülmesi için teslim ettiğine inandılar. Davut için bu bir ayartıydı, ama vicdanı ona Saul'e dokunmamasını söyledi. {1GS 379.5}

Davut'un adamları ona Tanrı'nın sözlerini hatırlattılar: "İşte Rabbin sana, 'Dilediğini yapabilmen için düşmanını eline teslim edeceğim' dediği gün bugündür." Davut o zaman doğrulup Saul'un giysisinden bir parça kesti. {1GS 379.6}

Saul mağaradan çıkmak için dışarıya yöneldi. O zaman Davut da mağaradan çıktı. Saul'a, "Efendim, Kral!" diye seslendi. Saul arkasına bakınca, Davut eğilip yüzüstü yere kapandı. '"Davut sana kötülük yapmak istiyor1 diyenlerin sözlerini neden önemsiyorsun?" dedi, "Bugün Rab'bin mağarada seni elime nasıl teslim ettiğini gözünle görü-yorsun. Bazıları seni öldürmemi istedi. Ama ben seni esirgeyip, 'Efendime el kaldırmayacağım, çünkü o Rab'bin meshettiği kişidir' dedim. Ey baba, cüppenin eteğinden kesilmiş, elimdeki şu parçaya bak; evet, bak! Cüppenden bir parça kestim, ama seni öldürmedim. Bundan ötürü içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bilesin. Sana kötülük

yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun. Rab aramızda yargıç olsun ve benim öcümü senden O alsın. Ama ben elimi sana karşı kaldırmayacağım. Eskilerin şu, 'Kötülük kötü kişilerden gelir' deyişi uyarınca elim sana karşı kalkmayacaktır. İsrail Kralı kime karşı çıkmış? Sen kimi kovalıyorsun? Ölü bir köpek mi? Bir pire mi? Rab yargıç olsun ve hangimizin haklı olduğuna O karar versin. Rab davama baksın ve beni savunup senin elinden kurtarsın." {1GS 379.7}

Saul canının kimin elinde olduğunu anladığında çok etkilendi. "Davut oğlum, bu senin sesin mi?" diye sordu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Sonra, "Sen benden daha doğru bir adamsın" dedi, "Sana kötülük yaptığım halde sen bana iyilikle karşılık verdin. Bugün bana iyi davrandığını kanıtladın: Rab beni eline teslim ettiği halde beni öldürmedin. Düşmanını yakalayan biri onu güvenlik içinde salıverir mi? Bugün bana yaptığın iyiliğe karşılık Rab de seni iyilikle ödüllendirsin. Şimdi anladım ki, sen gerçekten kral olacaksın ve İsrail Krallığı senin egemenliğin altında sürecek. Benden sonra soyumu ortadan kaldırmayacağına, babamın ailesinden adımı silmeyeceğine dair Rabbin önünde ant iç." {1GS 380.1}

Davut kralın sözlerine güvenmedi; Saul evine dönünce dağlarda kaldı. {1GS 380.2}

Kötü yürekli insanlar Rab'bin hizmetkarlarına karşı kötü şeyler söyleyip yaptıkları zaman Rab'bin Ruhu onlarla çekişmeye başlar. Bazıları, yok etmek istedikleri kişilerin önünde yüreklerini alçaltırlar. Ancak yüreklerini yeniden Kötü Olan'a açtıkları zaman eski düşmanlık canlanır, tövbe ettikleri eski şeyleri yeniden yapmaya başlarlar. Şeytan böyle kişileri eskisinden daha etkili şekilde kullanabilir, çünkü daha büyük bir ışığa karşı günah işlemişlerdir. {1GS 380.3}

İnsanlar Kral İstediklerine Pişman Oluyorlar

Bu sırada Samuel öldü. Bütün İsrailliler toplanıp onun için yas tuttular. Onu Rama'daki evine gömdüler. Büyük ve iyi yürekli bir peygamber, adil bir hakim olan Samuel can verir. Samuel İsrail'e gençliğinden beri namuslu bir yürekle önderlik etmiştir. Saul kral olduğu halde Samuel ondan daha etkili olmuş, çünkü sadakat ve bağlılık yolunda yürümüştür. {1GS 381.1}

İnsanlar, çevrelerindeki uluslara benzemek için bir kral istemekle işledikleri kusuru görmüşlerdir. Birçokları tanrısızlıkla mayalanan toplumun durumuna bakmışlardır. İsrail halkı Rab'bin peygamberi Samuel'in ölümüne yas tutmakta haklıydılar. {1GS 381.2}

Ulus, büyük sıkıntılarda kendilerine destek olan, Tanrı'ya kendileri için aracılık eden kişiyi kaybetmişlerdi. "Doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir" (Yakup 5:16). Kral ülkeyi çılgınlıkla yönetmişti. Adalet saptırılmış, düzen bozulmuştu. {1GS 381.3}

Samuel'in gömüldüğü sakin yere bakan halk onun yönetimini reddetmekle ne denli büyük bir yanlış yaptıklarını gördüler. Samuel'in Göklerle o denli yakın bir bağlantısı vardı ki bütün İsrail'i Yahve'nin tahtına bağlamıştı. Halka Tanrı'yı sevmeyi ve O'nun sözünü

dinlemeyi öğretmişti. Ama artık o ölmüştü. Halk Şeytanın saflarına katılan, kendilerini Tanrı'dan ayıracak olan bir kralın eline düştüklerini anladılar. {1GS 381.4}

Davut, Samuel'in ölümüyle Saul'un eylemlerini kısıtlayan bir engelin daha kalktığını biliyordu. Peygamber hayattayken kendisini daha fazla güvende hissediyordu. Bu nedenle Paran çölüne kaçtı. Bu ıssız yerde peygamberin ölümünü ve kralın düşmanlığını düşünürken şöyle yazdı: {1GS 381.5}

O ayaklarının kaymasına izin vermez,

Seni koruyan uyuklamaz.

İsrail'in koruyucusu ne uyur ne uyuklar.

Senin koruyucun Rab'dir,

O sağ yanında sana gölgedir.

Gündüz güneş,

Gece ay sana zarar vermez.

Rab her kötülükten seni korur,

Esirger canını.

Şimdiden sonsuza dek

Rab koruyacak gidişini, gelişini.

Mezmur 121:3-8. {1GS 381.6}

Naval, Katı Yürekli Çiftçi

Davut ve adamları Naval adındaki varlıklı bir adamın sürülerini korudular. Naval kaba ve cimri bir kişiydi. {1GS 382.1}

Koyun kırkma dönemi gelmişti; bu aynı zamanda özel bir konukseverlik dönemiydi. Davut ve adamlarının çeşitli ihtiyaçları vardı. Davut on genci Naval'a yollayarak onu şu sözlerle selamlamalarını istedi: 'Ömrün uzun olsun! Sana, ailene ve sana bağlı olan herkese esenlik olsun! Şimdi koyunların kırkma zamanı olduğunu duydum. Çobanların bizimle birlikteyken, onları incitmedik. Karmel'de kaldıkları sürece hiçbir kayıpları olmadı. Uşaklarına sor, sana söyleyecekler. Bunun için adamlarıma yakınlık göster. Çünkü sana şenlik zamanında geldik. Lütfen kullarına ve oğlun Davut'a elinden geleni ver.'" {1GS 382.2}

Zengin Naval'dan sadece elindeki bol malların küçük bir kısmını ihtiyaç içinde olan ve kendisine değerli bir hizmet sunan insanlarla paylaşması istenmişti. Naval'ın verdiği yanıt onun karakterini ortaya koydu: "Bu Davut da kim? Yişay'ın oğlu da kim oluyor? Bu

günlerde birçok köle efendilerini bırakıp kaçıyor. Ekmeğimi, suyumu, kırkıcılarım için kestiğim hayvanların etini alıp nereden geldiklerini bilmediğim kişilere mi vereyim?" {1GS 382.3}

Davut öfkeyle doldu; hakkı olanı kendisinden esirgeyen bu adamı cezalandırmaya karar verdi. Ancak içgüdüsel bu davranış Davuttan çok Saul'e yakışıyordu. Yişay'ın oğlu sabretmeyi öğrenmeliydi. {1GS 382.4}

Naval'ın Bilge Karısı Ev Halkını Kurtarıyor

Avigayil kocasına danışmadan yanma erzak alarak uşaklarını önden gönderdi ve yola çıktı. Avigayil Davut'u görünce hemen eşekten indi; Davut'un önünde eğilip yüzüstü yere kapandı. Onun ayaklarına kapanarak şöyle yalvardı: "Efendim, suçu ben, yalnız ben üstüme alıyorum. İzin ver, ben cariyen seninle konuşsun, onun söyleyeceklerini dinle." Avigayil Davut'a seslenirken ona bir kralmış gibi saygılı davranıyordu. Yumuşak sözlerle öfkeli duygulan yatıştırdı. Tanrı'dan gelen sevgi ve bilgelikle kocasının kabalığının planlı değil doğal olduğunu dile getirdi. Sonra da yanındaki erzakları Davut'un adamla-rına barış sunusu olarak verdi. {1GS 382.5}

"Lütfen cariyenin suçunu bağışla. Rab kesinlikle efendimin soyunu sürdürecektir; çünkü efendim Rab'bin savaşlarını sürdürüyor. Yaşadığın sürece sende hiçbir haksızlık bulunmasın." Avigayil Davut'un Rab'bin savaşını sürdürmesi gerektiğini söyledi. Kişisel yanlışlıkların öcünü almakla zaman kaybetmemeliydi. "Biri kalkıp seni öldürmek amacıyla ardına düşerse, yaşamını Tanrın Rab güven altında tutacaktır; düşmanlarını sapanla taş atar gibi fırlatıp atacaktır. Rab, efendime söz verdiği bütün iyilikleri yerine getirip onu İsrail'e önder atadığında, kendi öcünü almak uğruna boş yere kan dökmediğin için pişmanlık ve üzüntü duymayacaksın. Rab efendimi başarıya ulaştırdığında cariyeni anımsa." {1GS 383.1}

Avigayil'in olgunluğu, tıpkı güzel bir çiçeğin kokusu gibi onun yüzüne, sözlerine ve eylemlerine sinmişti. Tanrı'nın Ruhu onun üzerindeydi. Avigayil'in lütufkar konuşması göksel etkiyle kuşanmıştı. Davut acele alınmış kararını düşününce titredi. "Ne mutlu barışı sağlayanlara! Onlara Tanrı oğulları denecek" (Matta 5:9). Keşke İsrail'in birçok kadını Avigayil gibi öfkeli duyguları, sert tepkileri ve ağır sözleri yumuşak bilgelikle yatıştırabilseydi! {1GS 383.2}

Davut'un kızgınlığı Avigayil'in etkisi ve mantığıyla yatıştı. Kendi denetimini yitirdiğini alçakgönüllülükle kabul etti. "Doğru insan bana vursa, iyilik sayılır, azarlasa, başa sürülen yağ gibidir, başım reddetmez onu" (Mezmur 141:5). Kendisine doğrulukla öğüt veren kadına teşekkür etti ve onu kutsadı. Kendilerini kötü yoldan kurtarmak isteyenlerin sitemine minnet ve kutsamayla karşılık veren o kadar az kişi var ki! {1GS 383.3}

Keder ve Korku Naval'm Canını Alıyor

Avigayil eve döndüğünde Naval ve konuklarını sarhoş bir şekilde eğlenirken buldu. Davut'la arasındaki görüşmeyi ertesi sabaha kadar kocasına anlatmadı. Akılsızlığının kendisini ölümün eşiğine getirmiş olduğunu anlayan Naval ansızın felç oldu. Dehşet ve çaresizlik içinde duyularını yitirdi. On gün sonra da öldü. Naval eğlenirken Tanrı ona benzetmedeki zengin adama söylediği sözlerle seslenmişti: "Behey akılsız! Bu gece canın senden istenecek. Hazırladığın bu şeyler kime kalacak?" (Luka 12:20). {1GS 383.4}

Davut daha sonra Avigayil'le evlendi. Zaten tek eşliydi, ancak o zaman çevrelerindeki ulusların geleneği onun düşüncesini de etkilemişti. Çok kadınlı evliliğin acı sonuçları Davut'un tüm yaşamında his-sedildi. {1GS 384.1}

Zifliler krala yaranabilmek için Davut'un saklandığı yeri yine bildirdiler. Saul adamlarını toplayıp Davut'un peşine düştü. Ne var ki dost casuslar Yişay'ın oğluna bu haberi ilettiler. Davut yanma birkaç kişi alarak düşmanın yerini öğrenmeye çıktı. {1GS 384.2}

Kralın ve yanındakilerin çadırlarına ulaştıklarından gece olmuştu. Ordugahın uykuda olduğunu gördüler. O zaman Davut, Hitit Ahimelek ile Yoav'ın kardeşi, Seruya oğlu Avişay'a, "Kim benimle ordugaha, Saul'un yanına gelecek?" diye sordu. Avişay, "Ben seninle ge-leceğim" diye karşılık verdi. {1GS 384.3}

Tepelerdeki gölgelere sığınan Davut ve Avişay ordugaha girdiler. Saul, mızrağı başucunda yere saplanmış, ordugahın ortasında uyuyordu. Avner'le askerler de çevresinde uyuyorlardı. Avişay, Davut'a, "Bugün Tanrı düşmanını senin eline teslim etti" dedi, "Şimdi bırak da, onu kendi mızrağıyla bir atışta yere çakayım. İkinci kez vurmama gerek kalmayacak." Ne var ki Davut, "Onu öldürme!" dedi, "Rab'bin meshettiği kişiye kim el uzatırsa, suçlu çıkar. Yaşayan Rabbin adıyla derim ki, Rab kendisi onu öldürecektir; ya günü gelince ölecek, ya da savaşta vurulup yok olacak. Ama Rab'bin meshettiği kişiye el uzatmaktan Rab beni uzak tutsun! Haydi, Saul'un başucundaki mızrakla su matarasını al da gidelim." {1GS 384.4}

Davut karşı yakaya geçip tepenin üstünde, onlardan uzak bir yerde durdu. Aralarında epeyce mesafe vardı. Davut, askerlere ve Ner oğlu Avner'e, "Ey Avner, bana yanıt vermeyecek misin?" diye ses-lendi. Avner, "Sen kimsin ki krala sesleniyorsun?" diye karşılık verdi. Davut, "Sen yiğit biri değil misin?" dedi, "İsrail'de senin gibisi var mı? Öyleyse neden efendin kralı korumadın? Çünkü biri onu öldürmek için ordugaha girdi. Görevini iyi yapmadın. Yaşayan Rab'bin adıyla derim ki, hepiniz ölümü hak ettiniz; çünkü efendinizi, Rab'bin meshettiği kişiyi korumadınız. Bak bakalım, kralın başucundaki mızra-ğıyla su matarası nerede?" Davut'un sesini tanıyan Saul, "Davut, oğlum, bu senin sesin mi?" diye sordu. Davut, "Evet, efendim kralım, benim sesim" diye karşılık verdi, "Efendim, ben kulunu neden kovalıyorsun? Ne yaptım? Ne suç işledim?" {1GS 384.5}

Saul Yine Yanılgısını Kabul Ediyor

Kralın ağzından yine pişmanlık sözleri döküldü: "Günah işledim" diye karşılık verdi, "Davut, oğlum, geri dön. Bugün yaşamıma değer verdiğin için sana bir daha kötülük yapmayacağım. Gerçekten akılsızca davrandım, çok büyük yanlışlık yaptım." Davut, "İşte kralın mızrağı!" dedi, Saul, "Davut, oğlum, Rab seni kutsasın!" dedi, "Sen kesinlikle büyük işler yapacak, başarılı olacaksın!" Bundan sonra Davut yoluna koyuldu, Saul da evine döndü. Ancak Davut kralın düşüncesinin değişeceğini sanmıyordu. Sanki sonunda kralın kötülüğüne kurban olacakmış gibi görünüyordu. Buyruğundaki altı yüz adamla Gat kralı Akiş'in tarafına geçtiler. {1GS 385.1}

Davut bu sonuca Tanrı'ya danışmadan karar vermişti. Saul Davut'u öldürmeye çalışırken Rab Davut'u koruyor ve krallığı ona emanet etmeye hazırlanıyordu. Dış görünüşe bakarak değerlendiren insanlar, Tanrı'nın izin verdiği sınavların ve denenmelerin kendilerine yıkım getireceğini sanırlar. Davut da aynı şekilde Tanrı'nın vaatlerine değil koşullara baktı. Bir gün tahta geçeceğinden kuşku duyuyordu. Uzun sınavlar imanını yormuş ve sabrını tüketmişti. {1GS 385.2}

Rab Davut'u, İsrail'in en sert düşmanı olan Filistinlilere göndermemişti. Ancak Davut, Saul'e ve ona hizmet edenlere duyduğu bütün güveni yitirmiş, halkının düşmanlarına sığınmaya karar vermişti. Tanrı Davut'u Yahuda'da kendi isteğini yerine getirmek amacıyla seçmişti. Davut'un görev yerinden ayrılması imanının kıtlığını gösteriyordu. {1GS 385.3}

Davut'un Başka Bir Hatası

Filistinliler Saul'dan çok Davut'tan korkuyorlardı. Davut onlara sığınarak kendi halkının zayıflığını ortaya koymuş oldu. Bu nedenle Filistinliler İsrail'e baskı yapmak için daha büyük bir cesaret bul-dular. Davut Tanrı halkını savunmak amacıyla meshetmişti. Rab kullarının, halkının zayıflığını düşmanlarına açıklamalarını onaylamaz. {1GS 385.4}

Üstelik Davut'un kardeşleri, onun ilahlara hizmet etmek için putperestlerin arasına karıştığını düşündüler. Böylece birçoklan Davut'a karşı önyargılara kapıldı. Davul böylece Şeytan'ın isteğini yerine getirmiş oldu. Tanrı'ya tapınmaktan vazgeçmemiş ve sadakatini yitirmemişti. Ancak kişisel güvenliği için Tanrı'ya duyduğu güveni kaybetti. {1GS 385.5}

Davut Filistin kralı tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Kral ona hayranlık duyuyordu. Ayrıca, bir İbrani'nin kendisine sığınması gururunu okşamıştı. Davut ailesini, ev halkını, adamlarını ve mallarını da oraya getirtti. Filistin ülkesinde temelli kalacak gibi görünüyordu. Bu da, kaçak İsraillileri korumayı vaat eden kral Akiş'in hoşuna gidiyordu. {1GS 386.1}

Davut'un ricası üzerine kral, Davut'a Ziglak kentini verdi. Kendilerine ayrılan bir yerleşim birimi olursa, Davut ve adamları Tanrı'ya daha rahatça tapabilirlerdi. {1GS 386.2}

Bu süre içinde Davut'la adamları gidip Geşurlular'a, Girzililer'e ve Amalekliler'e baskınlar yaptılar. Gat'a haber taşıyacak kimsenin hayatta kalmamasına özen gösterdiler.

Davut Akiş'e, kendi ulusuna karşı savaştığı izlenimini veriyordu. Ancak böyle yaparak Filistinlileri güçlendiriyordu. Nitekim kral, "Davut kendi halkı olan İsrailliler'in nefretine uğradı. Bundan böyle artık benim hizmetimde kalacak" diye düşünüyordu. Davut hile yaptığında Tanrı'ya danışarak yaşamıyordu. {1GS 386.3}

O sırada Filistliler İsrail'le savaşmak için askeri birliklerini topladılar. Akiş, Davut'a, "Adamlarınla birlikte benim yanımda savaşacağını bilmelisin" dedi. Davut, "O zaman sen de kulunun neler yapabileceğini göreceksin!" diye karşılık verdi. Akiş, "İyi!" dedi, "Yaşadığın sürece seni kendime koruma görevlisi atayacağım." {1GS 386.4}

Davut'un Tanrı'nın vaatlerine duyduğu iman bir derece sarsılmış olsa da Samuel'in kendisini İsrail kralı olarak meshedişini anımsıyordu. Tanrı'nın kendisini Saul'den nasıl koruduğunu görmüştü. Her ne kadar İsrail kralı onu öldürmek istediyse de halkının düşmanlarıyla ittifak yapmayacaktı. {1GS 386.5}

Bölüm 66: Saul Kendi Canını Alıyor

Bu bölüm 1.Samuel 28; 31'e dayanmaktadır.

Filistliler toplanıp Şunem'e gittiler ve orada ordugah kurdular. Saul da bütün İsrailliler'i toplayıp Gilboa Dağı'nda ordugah kurdu. Saul kendisini yalnız ve savunmasız hissediyordu, çünkü Tanrı onu terk etmişti. Filistin ordusuna baktığı zaman korktu ve yüreği titredi. {1GS 387.1}

Saul Yişay oğlunun bunu bir fırsat olarak kullanıp öç alacağını umuyordu. Kral büyük sıkıntı içindeydi. Tanrı'nın seçtiği kişiyi öldürtmek için duyduğu mantıksız tutku ulusu büyük tehlikeye sokmuştu. Davut'un peşinde koşarken krallığını savunmayı ihmal etmişti. Bu savunmasız durumdan yararlanan Filistinliler ülkenin ortasına kadar sızdılar. Şeytan Saul'u kullanarak Davut'u öldürtmeye çalışırken aynı düşmanca ruh Saul'u yok ettirmek için Filistinlilerde etkindi. Şeytan, kutsanmamış insanların yüreklerinde işleyerek bölünmüş kiliseyi denetimi altına alır, sonra da kendi araçlarıyla onları yıkıma sürükler. {1GS 387.2}

Saul sabah Filistinlilerle karşılaşacaktı. Yaklaşan yıkımın karanlığı ruhunu gölgelemeye başlamıştı. Ne yapacağını öğrenmek istedi. Rab'be danıştıysa da, Rab ona ne düşlerle, ne Urim, ne de peygamberler aracılığıyla yanıt verdi. {1GS 387.3}

Rab kendisine içtenlikle yaklaşan kişiyi asla geri çevirmez. O halde Saul neden cevap alamadı? Kral peygamber Saul'un öğüdünü reddetmiş ve Tanrı'nın seçtiği Davut'u sürmüştü. Gökle arasındaki iletişim kanallarını kendisi kesmişken nasıl cevap alabilirdi ki? Saulun aradığı, günahlarının affı ve Tanrı'yla barış değildi. O sadece düşmanlarından kurtulmak istiyordu. Tanrı'ya isyan ederek kendisini O'ndan koparmıştı. Bu nedenle, tövbe ve pişmanlık olmadıkça geri dönüş mümkün değildi. {1GS 387.4}

Bunun üzerine Saul görevlilerine, "Bana bir cinci kadın bulun da varıp ona danışayım" diye buyruk verdi. Rab, büyücülükle bağlantılı olan etkinlikleri yasaklamış ve bunlara girişenlerin ölümle cezalandırılacağını ilan etmişti. Saul bütün cincilerin ve ruhçuların öldürülmesini buyurmuştu. Oysa şimdi günah diye nitelediği yola kendisi giriyordu. {1GS 387.5}

Eyn-dor'da yaşayan cinci bir kadın vardı. Bu kadın, gizli bilgiler edinme karşılığında Şeytan'ın amaçlarını yerine getirmek için O'nunla antlaşma yapmıştı. {1GS 387.6}

Kendisini gizleyen Saul, iki yardımcısıyla birlikte cinci kadını aramaya gitti. Ne acınacak bir manzara! İsrail'in kralı Şeytan'a tutsak olacak hale geliyor! Oysa Saul yalnızca Tanrı'ya güvenme ve O'nun sözünü dinleme koşuluyla İsrail kralı olmuştu. Bu koşullara uysaydı, krallığı yerinde duracaktı. Tanrı ona yön verecek, her şeye gücü Yeten onu koruyacaktı. Saul her ne kadar isyan ve inatçılıkla vicdanını susturduysa da tövbe etmek için elinde hala fırsat vardı. Ancak o tehlike anında Şeytan'a döndü ve Yaratıcısıyla arasındaki

son bağı da kopardı. Kendisini yıllardır yıkıma sürükleyen cin kaynaklı güce tümüyle teslim oldu. {1GS 388.1}

Saul ve yardımcıları Filistin ordusunu güvenle geçtiler. Dağlık araziyi de aşarak Eyndor büyücüsünün yaşadığı yere geldiler. Saul her ne kadar farklı bir kimliğe büründüyse de güçlü yapısı ve krala yaraşan davranışlarıyla sıradan bir asker olmadığını belli ediyordu. Getirdiği zengin armağanlar büyücünün kuşkularını güçlendirdi. Kadın, Saul'un ricasına şöyle karşılık verdi: "Saul'un neler yaptığını, cincilerle ruhlara danışanları ülkeden kovduğunu biliyorsun. Öyleyse neden beni öldürmek için tuzak kuruyorsun?" Saul, "Yaşayan Rab'bin adıyla derim ki, bundan sana bir kötülük gelmeyecek" diye ant içti. Bunun üzerine kadın, "Sana kimi çağırayım?" diye sordu. Saul, "Bana Samuel'i çağır" dedi. {1GS 388.2}

Büyülerini okuyan kadın şöyle dedi: "Yeraltından çıkan bir ilah görüyorum" diye karşılık verdi. Saul, "Neye benziyor?" diye sordu. Kadın, "Cüppe giymiş yaşlı bir adam yukarıya çıkıyor" dedi. O zaman Saul onun Samuel olduğunu anladı; eğilip yüzüstü yere kapandı. {1GS 388.3}

Gelen kişi Tanrı'nın peygamberi değildi. Samuel kötü ruhların yaşadığı o yerde bulunmuyordu. Şeytan, çölde Mesih'i ayartan ışık meleğine büründüğü gibi kolaylıkla Samuel'in kılığına da bürünebilir. {1GS 388.4}

Samuel, Saul'a, "Neden beni çağırtmakla rahatsız ettin?" dedi. Saul, "Büyük sıkıntı içindeyim" diye yanıtladı, "Filistliler bana karşı savaşıyor ve Tanrı da beni terketti. Artık bana ne peygamberler aracılığıyla, ne de düşlerle yanıt veriyor. Bu yüzden, ne yapmam gerektiğini bana bildirmen için seni çağırttım." {1GS 388.5}

Samuel hayattayken Saul onun öğütlerini hor görüyordu. Ama şimdi göklerle bağlantı kurabilmek için cehennemden çıkan bir haberciye muhtaç kalmıştı. Saul kendisini tümüyle Şeytan'a teslim etmişti. Şimdi de tek zevki sefalet ve yıkım olan Şeytan, mutsuz kralı yıkacak üstünlüğe kavuşmuştu. Samuel'in dudaklarından korkunç sözler dökülmeye başladı. {1GS 388.6}

"Rab seni terkedip sana düşman olduğuna göre, neden bana danışıyorsun?" dedi, "Rab benim aracılığımla söylediğini yaptı, krallığı senden alıp soydaşın Davut'a verdi. Çünkü sen Rab'bin buyruğuna uymadın, O'nun alevlenen öfkesini Amalekliler'e uygulamadın. Rab bugün bunları bu yüzden başına getirdi. Rab seni de, İsrail halkını da Filistliler'in eline teslim edecek. Yarın sen ve oğulların bana katılacaksınız. Rab İsrail ordusunu da Filistliler'in eline teslim edecek." {1GS 389.1}

Şeytan Samuel'in uyarılarına ve azarlarına karşı Saul'un kendisini haklı çıkarmaya çalışmasını sağlamıştı. Oysa bu kez Saul'e günahının büyüklüğünü ve bağışlanmasının olanaksızlığını göstermeye ça-lışıyordu. Böylece onu tümüyle yere sermiş olacaktı. {1GS 389.2}

Saul oruç tutmaktan, dehşetten ve sızlayan vicdanından bitkin düşmüştü. Ayakta duramayıp yere kapandı. {1GS 389.3}

Büyücü dehşete kapıldı. İsrail'in kralı önünde ölü gibi yatıyordu. Biraz yemek yemesi için ona ricada bulundu. Kendisi görevini yapmıştı, Saul da buna karşılık en azından yemek yemeliydi. Saul bunu kabul edince kadın bir dana kesip ekmek hazırladı. {1GS 389.4}

Ne manzara! Tanrı tarafından İsrail'e kral olarak meshedilen Saul, bir büyücünün evinde Şeytanın habercisinin huzurunda, savaşa hazırlanmak için sofraya oturuyor. {1GS 389.5}

Saul karanlığın ruhuna danışarak kendisini mahvetmiş oldu. Ümitsizliğin dehşetiyle yıkıldığı için ordusunu yüreklendirmesi olanaksızdı. Bu durumda İsraillilerin zihinlerini Tanrıya döndürmesi mümkün değildi. Böylece kötülüğün kehaneti kendi işini görmeye başladı. {1GS 389.6}

Rab'bin Meshettiği Kralın Üzücü Sonu

İsrail ve Filistin orduları ölümcül mücadeleye girdi. Eyn-dor'daki korkunç manzara, Saul'un yüreğindeki bütün umudu silip süpürmüştü. Buna rağmen Saul cesaretle savaştı. İsrailliler Filistliler'in önünden kaçtı. Birçoğu Gilboa Dağı'nda ölüp yere serildi. Filistliler Saul'la oğullarının ardına düştüler. Saul'un oğulları Yonatan'ı, Avinadav'ı ve Malkişua'yı yakalayıp öldürdüler. Oğullarının katledildiğine tanık olan Saul yaralıydı. Savaşamayacak ve kaçamayacak bir durumdaydı. En sonunda, Filistinlilerin eline diri düşeceğini anlayınca kılıcını çekip kendi canını aldı. {1GS 389.7}

İsrail'in ilk kralı işte böyle can verdi. Ruhundaki intihar suçuyla birlikte öldü. Saul'un yaşamı bir kayıptı; ümitsizlik ve utanç içinde yok olup gitti. {1GS 390.1}

İsrail'in yenilgisinin haberleri uzaklara yayıldı ve bütün İsrail dehşete düştü. Halk kentlerden kaçtı. Filistinliler ülkeyi rahatça aldılar. Saul'un Tanrı'dan bağımsız yönetimi halkına yıkım getirmişti. {1GS 390.2}

Filistinliler ertesi gün Saul'un ve üç oğlunun cesetlerini buldular. Saul'un kafasını kestiler ve zırhını aldılar. Saul'un kafası ve zırhı, kanlar içinde Filistin'e götürüldü ve zafer ganimeti olarak ülkede dolaştırıldı. Saul'un silahlarını Tanrıça Aştoret'in tapınağına koyup cesedini Beyt-Şean Kenti'nin suruna çaktılar. Böylece zaferin yüceliği sahte ilahlara bağlandı ve Yahve'nin adına gölge düşürüldü. {1GS 390.3}

Yaveş-Gilat halkı Filistliler'in Saul'a yaptıklarını duydu. Bütün yiğitler geceleyin yola koyularak Beyt-Şean'a gittiler. Saul'la oğullarının cesetlerini Beyt-Şean surundan indirip Yaveş'e götürdüler, orada yaktılar. Sonra kemiklerini toplayıp Yaveş'teki ılgın ağacının altına gömdüler ve yedi gün oruç tuttular. Bu yiğitler Saul'un yıllar önceki kurtuluşunu unutmamışlardı. Hem kralı hem de oğullarını onurlu bir şekilde gömerek uğurladılar. {1GS 390.4}

Bölüm 67: Eski ve Çağdaş Rıhçuluk

Kutsal Yazı'nın, Saul'un Eyn-dor'lu kadını ziyaretini aktarması birçok Kutsal Kitap öğrencisi tarafından şaşkınlıkla karşılanmaktadır. Bazıları, gelen kişinin gerçekten de Samuel olduğunu sanmaktadır. Oysa Kutsal Kitap bunun tersi olduğunu gösteriyor. {1GS 391.1}

Samuel eğer göklerdeyse oradan ya Tanrı ya da Şeytan tarafından çağrılmış olmalıydı. Kimse Şeytan'm, göklerden Tanrı'nın peygamberini getirtebilecek güçte olduğuna inanmaz. Samuel'i Tanrıdan çağırtmış olamaz, çünkü Rab onunla rüyalar, Urim ya da peygamber aracılığıyla iletişim kurmayı reddetmişti. {1GS 391.2}

Yapılan kehanet de bu olayın kökenine ışık tutmaktadır. Kehanetin amacı Saul'u tövbeye yöneltmek değil, yıkıma gidişini hızlandırmaktır. Üstelik, Saul'un büyücüye danışması, onun Tanrı tarafından reddedilmesinin nedenlerinden biri olarak görülmektedir: "Saul Rab'be bağlı kalmadığı için öldü. Rab'bin sözünü yerine getirmedi. Yol göstermesi için Rab'be danışacağına bir cinciye danıştı. Bu yüzden Rab onu öldürdü. Krallığını da Yişay oğlu Davut'a devretti" (1. Tarihler 10:13,14). Bu gerçek de bize Saul'un Tanrı'nın peygamberi Samuel'le değil, Şeytan'la karşılaştığını göstermektedir. Şeytan kendisini Samuel'in kılığında göstererek hile yapmıştır. {1GS 391.3}

Büyücülük ve ruhçuluk, eskiden ölülerle iletişim inancına dayanırdı. Ruhçuluk yapanlar, ölülere danışarak gelecekteki olaylar hakkında bilgi edindiklerini iddia ederlerdi. "Birileri size, 'Fısıldaşıp mı-rıldanan medyumlarla ruh çağıranlara danışın' dediğinde, 'Halk kendi Tanrısı'na danışmaz mı; yaşayanlar için ölülere mi danışılır?' deyin" (Yeşaya 8:19). {1GS 391.4}

Putperestlerin ilahlarının ölmüş kahramanların ruhları olduğuna inanılırdı. Bu nedenle putperestlerin dini, ölülere tapınmaktan oluşuyordu. İsraillilerin yoldan çıkışına değinen mezmurcu şöyle diyor: "Sonra Baal-Peor'a bel bağladılar, ölülere sunulan kurbanları yediler" (Mezmur 106:28). {1GS 391.5}

Putperestliğe ait her düzende ölülerin kendi isteklerini insanlara açıkladıklarına ve onlara öğüt verdiklerine inanılırdı. İmanlı ül-kelerde bile ölülerin ruhlarıyla iletişim kurduklarına inanan insanların sayısı çok fazladır. Ruhlar, bazen ölmüş arkadaşlar kılığında görünürler ve hayattayken başlarından geçen bildik olayları aktarırlar. Böylece insanlar, bu ruhların gerçekten de ölülerin ruhları olduğuna ve onların artık meleklerin düzeyine yükseldiğine inanırlar. Birçok kişi için ölülerin sözleri Tanrı'nın Sözünden daha büyük bir ağırlığa sahiptir. {1GS 391.6}

Bazıları da ruhçuluğu sadece sahtekarlık olarak görürler. Onlara göre ruhların gelip konuşması gibi belirtiler üçkağıtçılıktan ibarettir. Bazı olaylar gerçekten de sahtekarlık ürünü olduğu halde bazen de doğaüstü gücün kanıtları görülmektedir. Ruhçuluğu sırf insan

kurnazlığı olarak reddedenler, doğaüstü gücün etkin olduğunu gördüklerinde bunu kabul etmek zorunda kalmışlardır. {1GS 392.1}

Çağdaş ruhçuluğun ve eski büyücülüğün temelinde aynı ilke yatar: ölülere danışmak. Bunların hepsi Şeytan'ın Havva'ya söylediği ilk yalanı temel alırlar: "Yılan, 'Kesinlikle ölmezsiniz' dedi, 'Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.'" Ruhçuluk, yalanlar babasının hilelerinden sadece biridir. {1GS 392.2}

Tanrı şöyle demiştir: "Çünkü yaşayanlar öleceğini biliyor, ama ölüler hiçbir şey bilmiyor. Onlar için artık ödül yoktur, anıları bile unutulmuştur" (Vaiz 9:5,6). "O son soluğunu verince toprağa döner, o gün tasarıları da biter" (Mezmur 146:4). Rab İsrail'e şöyle duyurmuştu: "Kim cincilere, ruh çağıranlara akıl danışır, bana ihanet ederse, ona öfkeyle bakacak, halkımın arasından atacağım" (Levililer 20:6). {1GS 392.3}

Ruhlar ölülerin değil, Şeytan'ın kulları olan kötü meleklerdir. İsrail'den söz eden mezmurcu şöyle diyor: "Oğullarını, kızlarını cinlere kurban ettiler. Kenan putlarına kurban olsun diye oğullarının, kızlarının kanını, suçsuzların kanını döktüler; ülke onların kanıyla kirlendi" (Mezmur 106:37,38). Ölülere taptığı sananlar, aslında cinlere tapıyorlardı. {1GS 392.4}

Ruhçuluğun Kimliği Açığa Vuruluyor

Çağdaş ruhçuluk, Tanrı'nın eskiden mahkum ettiği cinlere tapınma ve büyücülük etkinliklerinin uyanışıdır. Kutsal Yazı'da bunun olacağı belirtilmiştir: "Ruh açıkça diyor ki, sonraki zamanlarda bazıları imandan dönecek. Vicdanları adeta kızgın bir demirle dağlanmış olan yalancıların ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak verecekler" (l.Timoteyus 4:1). Aranızda yanlış öğreti yayanlar olacaktır (2.Petrus 2:1,2). Ruhçu öğretmenler Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu reddederler. Bu öğretmenler hakkında Yuhanna şöyle demiştir: "İsa'nın Mesih olduğunu inkar eden, Mesihkarşıtıdır. Oğul'u inkar edende Baba da yoktur. Oğul'u açıkça kabul edende Baba da vardır" (l.Yuhanna 2:22,23). Ruhçuluk, Mesih'i reddederek hem Baba'yı hem de Oğul'u reddetmektedir. Kutsal Kitap bunu Mesih karşıtlığı olarak tanımlar. {1GS 392.5}

Ruhçuluğun kalabalıkları çeken cazip yönü, geleceği bildirme iddiasıdır. Tanrı kendi Sözünde bize geleceğin büyük olaylarını, bilmemiz gereken her şeyi açıklamıştır. Ancak Şeytan'ın amacı insanların Tanrı'ya güvenini yok etmek, O'nun Sözünde açıkladıklarını küçümseyerek ve bilgelikle gizlediği unsurları öğrenmeye çalışmalarını sağlamaktır. {1GS 393.1}

Birçok kişi olayların gidişini bilemedikleri zaman rahatsız olurlar. Belirsizliğe dayanamazlar ve Tanrı'nın kurtarışını bekleyemezler. Keder içinde isyancı duygulara kapılarak kendilerine açıklanmamış olan bilgileri edinmeye çalışırlar. Bunun yerine Tanrıya güvenip duada beldeseler teselli bulurlardı. {1GS 393.2}

Acele ederek gelecekle ilgili şimdiden bilgi edinmeye çalışmak imansızlığın belirtisidir. Şeytan da gelecekteki olayları kişilere açıklayarak onlarda sahte bir güven duygusu oluşturur. Şeytan uzun çağlara dayanan deneyimini kullanarak gelecekteki bazı olayları bildirebilir. Böylece yolunu şaşırmış insanları kendi gücünün denetiminde tutar. {1GS 393.3}

Tanrı halkının ışığıdır. Halkına, insandan gizlenmiş olan yüceliklere imanla gözlerini çevirmelerini söyler. Tanrı'nın halkı gökten gelen ışığa sahiptirler ve bu nedenle Şeytan'ın ulaklarına dönme ihtiyacı duymazlar. {1GS 393.4}

Kötü ruhun Saul'e verdiği bildiri onu tövbeyle yeniden Tanrı'ya döndürmeye değil, ümitsizliğe ve yıkıma sürükledi. Şeytan'ın kullandığı başka bir yöntem de insanı pohpohlayarak yıkıma sürüklemektir. Bu durumda gerçeğe yarım yamalak uyulur ve ruhsal kirliliğe izin verilir. Ruhçuluk ölüm, günah, yargı, adalet gibi unsurların olmadığını söyler. İnsanın en yüce yasasının kendisinde olduğunu ve yalnızca kendisine karşı sorumluluğu bulunduğunu öne sürer. Tanrı'nın, ger-çeği, paklığı ve saygınlığı korumak amacıyla koyduğu engeller yıkılır ve birçok kişi günah işlemek için cesaret bulur. {1GS 393.5}

Tanrı halkını bu dünyanın pisliğinden uzak tutmaya ve kendi yasasına uydurmaya çalışmaktadır. Kardeşlerimizin suçlayıcısı olan İblis bunu bildiğinden öfkeyle doludur: "Tanrımızın kurtarışı, gücü, egemenliği ve Mesihinin yetkisi şimdi gerçekleşti. Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Tanrımızın önünde gece gündüz suçlayan, aşağı atıldı. Bunun için, ey gökler ve göklerde yaşayanlar, sevinin! Yer ve deniz, vay halinize!" (Esinleme 12:10,12). Şeytan Tanrı'nın halkını yok etmeye ve miraslarından yoksun bırakmaya kararlıdır. "Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız" (Markos 14:38). Bu uya-rıya şu dönemde her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. {1GS 393.6}

Bölüm 68: Davut'un Ağır Denenmesi

Bu bölüm 1.Samuel 29; 30; 2.Samuel 1'e dayanmaktadır.

Davut ve adamları, Filistinlilerle birlikte savaş meydanına çıktıkları halde savaşa katılmadılar. İki ordu karşılaşmaya hazırlanırken Yişay oğlu büyük bir karmaşa yaşıyordu. Verilen görevi bırakıp kendisini koruyan Akiş'e ihanet mi etmeliydi? Böyle bir eylem büyük bir tepkiyle karşılanır, Saul'dan daha çok korkulacak düşmanların öfkesine yol açardı. {1GS 395.1}

Diğer yandan İsrail'e karşı savaşıp ülkesine, Tanrısına ve halkına ihanet etmek de istemiyordu. Saul savaşta öldüğü takdirde, bundan Davut sorumlu tutulacaktı. {1GS 395.2}

Keşke halkının düşmanlarının arasına saklanmak yerine Tanrı'nın sağladığı dağlara saklansaydı. Ancak Rab, merhamet edip kulunu cezalandırmadı. Onu, sıkıntı ve karmaşa içinde bırakmadı. Davut tanrısal güce sırt çevirmiş ve düşman saflarına katılmıştı, ama yüreğinin arzusu Tanrı'ya sadık kalmaktı. Rab'bin melekleri Filistinli önderlerin Davut'a karşı tavır almalarını ve onu ordudan dışlamalarını sağladı. {1GS 395.3}

Filistli komutanlar, "Bu İbraniler'in burada ne işi var?" diye sorunca, Akiş şu karşılığı verdi: "Bu, İsrail Kralı Saul'un görevlisi Davut'tur. Bir yıldan uzun süredir yanımda kalıyor. Bana geldiğinden beri kendisinde hiçbir kötülük bulamadım." {1GS 395.4}

Davut Ziglak'a Gönderiliyor

Ama Filistli komutanlar Akiş'e öfkelendiler. "Adamı geri gönder, kendisine verdiğin yere dönsün" dediler, "Bizimle birlikte savaşa gelmesin; yoksa savaş sırasında bize karşı çıkar. Efendisinin beğenisini nasıl kazanabilir? Adamlarımızın başını ona vermekten daha iyi bir yol bulabilir mi? Çalıp oynarken, "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini" diye hakkında ezgiler okudukları Davut değil mi bu?" Önderler Davut'un kendi halkına karşı savaşacağına inanmıyorlardı. Sıcak çatışma anında Davut, Filistinlilere Saul'un ordusundan çok daha fazla zarar verebilirdi. {1GS 395.5}

Bunun üzerine Akiş, Davut'u çağırıp, "Yaşayan Rab'bin adıyla derim ki, sen dürüst bir kişisin" dedi, "Benimle birlikte savaşa katılmanı isterdim. Yanıma geldiğin günden bu yana ters bir davranışını görmedim. Ama Filist beyleri seni uygun görmedi. Şimdi geri dön ve esenlikle git. Filist beylerinin gözünde ters bir davranışta bulunma." Böylece Davut'un içine düştüğü ikilem çözülmüş oldu. {1GS 395.6}

Davut üç günlük yolculuktan sonra altı yüz adamıyla birlikte Ziglak'a vardı. Ancak kenti terk edilmiş buldular. Amalekliler kendi bölgelerine girilmiş olmasının öcünü almışlardı. Kenti yakıp yıktıktan sonra kadınları ve çocukları tutsak alarak birçok ganimetle birlikte oradan ayrıldılar. {1GS 396.1}

Davut ile adamları, dehşet ve şaşkınlık içinde harabeye dönen kente baktılar. “Güçleri tükeninceye dek hıçkıra hıçkıra ağladılar. {1GS 396.2}

Davut burada kendisini Tanrı’nın düşmanları arasına iten imansızlığının sonuçlarını gördü. Davut Amaleklilere saldırarak onları kışkırtmıştı. Düşmanlarının arasında çok güvende olduğunu sanarak kenti savunmasız bırakmıştı. Davut’un acı ve öfkeden çıldıran adamları onu taşlamaya kalktılar. {1GS 396.3}

Davut’un Ümitsizliğe Kapılma Ayartısı

Davut hayatta değer verdiği her şeyi kaybetmişti. Saul onu ülkeden kovmuş, Amalekliler kenti yağmalamış, karıları ve çocukları tutsak alınmış, arkadaşları onu öldürmeye çalışmışlardı. {1GS 396.4}

Davut bu ağır sıkıntı içinde Tanrıya yöneldi. Tanrı’nın lütfunu anımsayıp O’nda güç buldu. Yüreğinde, “sana güvenirim korktuğum zaman” dedi (Mezmur 56:3). Ancak içinde bulunduğu sıkıntıda Tanrı’nın kendisine ne öğretmek istediğini ayırt edemiyordu. {1GS 396.5}

Davut kahin Evyatar’ı çağırttı. Davut, Rab’be danışarak, “Bu akıncıların ardına düşersem, onlara yetişir miyim?” diye sordu. Rab, “Artlarına düş, kesinlikle onlara yetişip tutsakları kurtaracaksın” diye yanıtladı. {1GS 396.6}

Davut ve askerleri hemen kaçan düşmanın peşine düştüler. O kadar hızlı yürüyorlardı ki iki yüz asker yorgunluktan tükenip arkada kaldı. Ancak Davut, dört yüz kişiyle birlikte yürümeye devam etti. {1GS 396.7}

Yolda Mısırlı bir köleyle karşılaştılar. Adam yorgunluk ve açlıktan ölmek üzereydi. Yiyecek ve içecekle kendine geldi. İşgalci kuvvetler tarafından ölüme terk edilmişti. Öldürülmeyeceğine ve efendisine telsim edilmeyeceğine dair Davut’tan söz aldıktan sonra Davut’u ve askerleri düşman ordugahına götüreceğini söyledi. {1GS 396.8}

Böylece Mısırlı Davut’u götürdü. Akıncılar dört bir yana dağılmışlardı. Filist ve Yahuda topraklarından topladıkları büyük yağmadan yiyip içiyor, eğlenip oynuyorlardı. Davut ertesi gün tan vaktinden akşama dek onları öldürdü. Develere binip kaçan dört yüz genç dışında içlerinden kurtulan olmadı. {1GS 397.1}

Davut Amalekliler’in ele geçirdiği her şeyi, bu arada da iki karısını kurtardı. Gençler, yaşlılar, oğullar, kızlar, yağmalanan mallar, kısacası Amalekliler’in aldıklarından hiçbir şey eksik kalmadı. Davut tümünü geri aldı. Bütün koyunlarla sığırları da aldı. Adamları, bunları öbür hayvanların önünden sürerek, “Bunlar Davut’un yağmaladıkları” diyorlardı. {1GS 397.2}

Tanrı’nın gücü Amaleklilerin Ziglak halkını yok etmesine engel olmuştu. Amalekliler tutsakların canını esirgemeye karar vermişlerdi. Ülkelerine tutsaklarla dönerlerse, hem

zaferi abartmış hem de onları köle olarak satma olanağına kavuşmuş olacaklardı. Böylece, farkında olmadan Tanrı'nın amacını yerine getirdiler. Tutsaklar kocalarına ve babalarına kavuştular. {1GS 397.3}

Tanrı Kötülükle Mücadelede Her Zaman Etkindir

Davut ve adamları büyük bir sevinçle evlerine dönmek için yürümeye başladılar. Dört yüz kişi içinde bencil ve azılı bir grup, ge-ride kalan askerlerin ganimetlerden pay alamayacağını söyledi. Ama Davut böyle bir şeye izin vermedi: "Hayır, kardeşlerim!" dedi, "Rabbin bize verdikleri konusunda böyle davrananmyız! O bizi korudu ve bize saldıran akıncıları elimize teslim etti. Sizin bu söylediklerinizi kim kabul eder? Savaşa gidenle eşyanın yanında kalanın payı aynıdır. Her şey eşit paylaşılacak!" {1GS 397.4}

Davut ve adamları Amaleklilere ait olan sürüleri ele geçirmişlerdi. Bunlara 'Davut'un ganimetleri' denildi. Davut Ziglak'tan dönerken ganimetlerinin bir kısmını Yahuda oymağının ihtiyarlarına armağan olarak gönderdi. Davut bütün dostlarını ve dağlardaki izleyicilerini anımsadı. {1GS 397.5}

Davut ve savaşçıları yıkılan evlerini onarmaya çalışırken İsrail'le Filistinliler arasındaki savaş haberlerini bekliyorlardı. Birden kente bir haberci girdi. Saul'un ordugahından giysileri yırtılmış, başı toz toprak içinde bir adam geldi. Adam Davut'a yaklaşınca önünde yere kapandı. Haberci Saul'un ve oğlu Yonatan'ın ölümünü anlattı. Ama gerçekleri biraz çarpıttı. Kralı kendisinin katlettiğini söyleyerek Davut'un beğenisini kazanacağını umuyordu. İsrail'in kralını nasıl yaralı bir şekilde bulduğunu ve kralın isteği üzerine onu nasıl öldürdüğünü anlattı. Haberci, Saul'un başındaki taçla kolundaki bileziği Da-vut'a getirmişti. Bu yaptıkları için Davut'tan zengin bir ödül almayı umuyordu. {1GS 397.6}

Davut Saul için Kederleniyor

Bunun üzerine Davut'la yanındakiler giysilerini yırttılar. Kılıçtan geçirilen Saul, oğlu Yonatan ve Rab'bin halkı olan İsrailliler için akşama dek yas tutup ağladılar, oruç tuttular. Haberin şok edici etkisi geçtikten sonra Davut, kendisine haber getiren genç adama, "Nerelisin?" diye sordu. Adam, "Ben yabancıyım, bir Amalekli'nin oğluyum" dedi. Davut, "Rab'bin meshettiği kişiye el kaldırıp onu yok etmeye neden korkmadın?" diye sordu. Davut Tanrı'nın buyruğuyla onanan krala el kaldırmaktan iki kez kaçınmıştı. Ancak Amalekli onu rahatlıkla katletmekten korkmamıştı. Davut haberciye, "Kanından sen kendin sorumlusun" demişti, "Çünkü 'Rab'bin meshettiği kişiyi ben öldürdüm' demekle kendine karşı ağzınla tanıklıkta bulundun." {1GS 398.1}

Saul'un ölümü Davut'u gerçekten kederlendirmişti. Düşmanının ölümünden sevinç duymadı. Artık Davut'un İsrail'in tahtına oturmasına hiçbir engel kalmamıştı, ama o buna sevinmedi. Bundan sonra Saul'un geçmişine ait krallığa yaraşır ve soylu olan ne varsa onlar

ha-tırlanacaktı. Saul'un adı, sadık ve bencillikten uzak dost Yonatan'la birlikte anılacaktı. {1GS 398.2}

Davut'un yürekten gelen ezgisi, Tanrı'nın halkı tarafından sonraki tüm çağlar boyunca söylenecekti (Bkz. 2.Samuel 1:19-27). {1GS 398.3}

Bölüm 69: Davut Sonunda Kral Tacını Takıyor

Bu bölüm 2.Samuel 2 5:5'e dayanmaktadır.

Saul'un ölümü Davut'u sürgüne götüren tehlikeleri ortadan kaldırmıştı. Artık kendi ülkesine dönmesi için yol açılmıştı. Bundan sonra Davut Rab'be, "Yahuda kentlerinden birine gideyim mi?" diye sordu. Rab, "Git" dedi. Davut, "Nereye gideyim?" diye sorunca, Rab, "Hevron'a" diye karşılık verdi. Davut ve izleyicileri hemen Rab'bin sözünü dinlemeye hazırlandılar. Kervan kente girdiği zaman Yahudalılar Davut'u İsrail kralı gibi karşıladılar. Taç giymesi için hemen hazırlık yapıldı. Yahudalılar Hevron'a giderek orada Davut'u Yahuda Kralı olarak meshettiler. Ancak Davut'un diğer oymaklar üzerinde yetki oluşturması için hiçbir gayret gösterilmedi. {1GS 399.1}

Yaveş-giladlıların Saul ve Yonatan'ın cesetlerini nasıl cesaretle kurtardıklarını öğrenen Davut ulaklar gönderdi: "Efendiniz Saul'u gömmekle ona yaptığınız iyilikten dolayı Rab sizi kutsasın. Rab şimdi size bağlılıkla, iyilikle davransın. Bunu yaptığınız için ben de size aynı şekilde iyilik yapacağım. Şimdi güçlü ve yürekli olun, çünkü efendiniz Saul öldü. Yahuda halkı beni kralları olarak meshetti." {1GS 399.2}

Filistinliler Yahudalılar'ın Davut'u kral olarak meshetmelerine karşı koymadılar. Davut'a yaptıkları iyiliğin kendilerine üstünlük kazandıracağını umuyorlardı. Ancak Davut'un yönetimi sıkıntılarla dolu olacaktı. {1GS 399.3}

Tanrı Davut'u İsrail kralı olmak üzere seçmişti. Ancak Yahudalılar Davut'un yetkisini kabul eder etmez, Saul'un oğlu İş-boşet İsrail'de rakip bir taht kurdu. İş-boşet Saul'un ev halkının zayıf ve beceriksiz bir temsilcisiydi. İş-boşet'i krallığa taşıyan Avner İsrail'in en önde gelen adamlarından biriydi. Davut'un Rab tarafından tahta atandığını biliyordu, ama Yişay oğlunun krallığı almasına razı değildi. {1GS 399.4}

Avner hırslı ve ilkelere bağlı olmayan bir adamdı. Saul tarafından etkilenmiş ve Tanrı'nın seçtiği kişinin İsrail'in başına geçmemesi için mücadele etmişti. Davut, kral uyurken onun su çanağını ve mızrağını aldığı zaman Avner'i azarladığında adamın nefreti artmıştı. {1GS 399.5}

İsrail'i bölerek kendisini yüceltmeye kararlı olan Avner, bencilce tutkularını yerine getirmek için kralın ardından bir temsilci atadı. Saul'un başarılı seferlerinin ordu tarafından unutulmadığını biliyordu. Tasarılarını kararlılıkla yürütmeye koyuldu. {1GS 399.6}

Krallık merkezi olarak Ürdün ırmağının uzak kısmındaki Mahanayim seçildi. İş-boşet burada taç giydi. Bu yeni kralın yönetimi Yahuda dışında kalan bütün İsrail'i kapsıyordu. Saul'un oğlu iki yıl boyunca bu kentte hüküm sürdü. Ancak kralın gücünü bütün İsrail'e yaymak isteyen Avner saldırıya çıktı. O gün savaş çok çetin oldu. Davut'un adamları Avner'le İsrailliler'i yenilgiye uğrattılar. Davut üstün geldi ve Saul'un ev halkı giderek zayıfladı. {1GS 400.1}

İş-boşet'in beceriksizliğinden bunalan Avner, en sonunda Davut'un saflarına katıldı ve ona İsrail'in bütün oymaklarını getirmeyi önerdi. Avner'in önerisi kabul edildi. Ancak böyle bir savaşçının kabul edilmesi, Davut'un ordusuna komutanlık eden Yoav'ın kıskançlığa kapılmasına neden oldu. Yoav'ın kardeşi Asahel'in katledilmesinden ötürü Avner ile Yoav arasında bir kan davası vardı. Yoav pusuya yatarak fırsat kolladı ve Avner'i öldürdü. {1GS 400.2}

"Rab'bin önünde ben de, krallığım da Ner oğlu Avner'in kanından sonsuza dek suçsuzuz. Bu suçun sorumlusu Yoav'la babasının bütün soyu olsun." Krallığın sallantılı durumunda Davut bu suça karşılık veremezdi, ama herkese bunun kötülüğünü ilan etti. Avner'in gömülmesi sırasında yas tuttu ve ağıt yaktı: Avner, bir budala gibi mi ölmeliydi? Ellerin bağlı değildi, ayaklarına zincir vurulmamıştı. Ama sen kötülerin önünde düşen biri gibi düştün!" {1GS 400.3}

Davut'un acı düşmanlarından birini böyle tanıması bütün İsrail'in hayranlığını kazandı. Herkes bunu benimsedi ve kralın yaptığı her şeyden hoşnut oldukları gibi, bundan da hoşnut oldular. Ner oğlu Avner'in öldürülmesinde kralın parmağı olmadığını o gün bütün İsrail halkı anladı. Davut, güvenilir danışmanlarının ve yardımcılarının önünde katili istediği gibi cezalandıramayacağını fark etti. Suçluları Tanrı'nın adaletine teslim etti: "Rab kötülük edene yaptığı kötülüğe göre karşılık versin!" {1GS 400.4}

Avner'in Hevron'da öldürüldüğünü duyan Saul oğlu İş-Boşet korkuya kapıldı. Bütün İsrail halkı da dehşet içindeydi. Avner'in giderek zayıflayan gücü ihanetle son buldu. Önderlerinden ikisi onun başını keserek Yahuda kralına gönderdiler. Böylece onun beğenisini kazanmayı umuyorlardı. {1GS 400.5}

Davut Düşmanını Öldürenleri Cezalandırıyor

Davut, yetkisini oluşturmak için hainliğin yardımına başvurmak istemiyordu. İş-boşet'in kellesini getiren adamlara şöyle dedi: "Beni her türlü sıkıntıdan kurtaran yaşayan Rab adıyla derim ki, iyi haber getirdiğini sanarak bana Saul'un öldüğünü bildiren adamı yakalayıp Ziklag'da yaşamına son verdim. Getirdiği iyi haber için verdiğim ödül buydu! Doğru birini evinde, yatağında öldüren kötü kişilerin ölümü çok daha kesindir! Şimdi sizi yeryüzünden yok ederek onun öcünü sizden almayacak mıyım?" Sonra adamlarına buyruk verdi. İki kardeşi öldürüp ellerini, ayaklarını kestiler ve Hevron'daki havuzun yanına astılar. İş-Boşet'in başını ise götürüp Hevron'da Avner'in mezarına gömdüler. {1GS 400.6}

İş-boşet'in ölümünden sonra İsrail'in önde gelenleri Davut'un bütün oymakların kralı olmasını istediler. "Biz senin etin, kemiğiniz. Geçmişte Saul kralımızken, savaşta İsrail'e komuta eden şendin. Rab sana, 'Halkım İsrail'i sen güdecek, onlara sen önder olacaksın' diye söz verdi." İsrail'in bütün ileri gelenleri Hevron'a, Kral Davut'un yanına gelince, kral Rab'bin önünde orada onlarla bir antlaşma yaptı. Onlar da Davut'u İsrail Kralı olarak meshettiler. {1GS 401.1}

Halkın değişen düşüncesi belirleyici bir unsurdu. Sakin ve saygın bir devrim oldu. Eskiden Saul'un yetkisi altında olan yarım milyon kadar insan Hevron'a akın etti. Taç giyme saati belirlendi. Saul'un sarayından kovulan, dağlara, tepelere ve mağaralara saklanan kişi, halkı tarafından büyük bir yücelikle onurlandırılacaklardı. Kahinler, ihtiyarlar, görevliler ve askerler parlak donanımlarıyla toplandılar. Taç giyme törenine tanık olmak isteyen yabancılar da uzak mesafelerden gelmişlerdi. {1GS 401.2}

Davut kraliyet giysilerine bürünmüştü. Başkahin Davut'un alnına kutsal yağ sürdü. Samuei'in meshedişi Davut'un taç giyme anma işaret eden bir belirtiydi. Artık zaman gelmişti. Davut Tanrı'nın temsilcisi olarak tahta oturdu. Krallık asası ellerindeydi. Halk Davut'a bağlı kalacaklarını dile getirdiler. İsrail, Tanrı'nın atadığı krala sonunda kavuşmuştu. {1GS 401.3}

Rab'bi sabırla bekleyen Davut, O'nun vaadinin yerine geldiğini gördü. Davut giderek güçleniyordu. Çünkü Her Şeye Egemen Tanrı Rab onunlaydı (2.Samuel 5:10). {1GS 401.4}

Bölüm 70: Davut'un Başarılı Yönetimi

Bu bölüm 2.Samuel 5:6-25; 6; 7; 9; 10'a dayanmaktadır.

Krallığın gelecekteki başkenti olarak Hevron'dan yirmi mil uzaklıktaki bir yer seçildi. Oraya Salem adı verilmişti. Salem sekiz yüzyıl önce yüce Tanrı'nın kahini olan Melkizedek'in eviydi. Ülkenin orta noktasındaydı ve çevresindeki tepelerle korunuyordu. Benyamin ve Yahuda sınırı arasında yer aldığından Efrayim'e yakındı ve diğer oymaklara kolayca ulaşılabilecek bir konumdaydı. {1GS 402.1}

İbraniler buraya yerleşebilmek için Siyon ve Moriya dağları arasında yaşayan Kenanlıları oradan sürmeliydiler. Orada yaşayan Kenanlılara Yevuslular adı verilmişti. Yevuslular yüzyıllar boyunca yenilmez olarak görülmüştü. Ancak bu bölge Yoav tarafından alındı ve Yoav bunun üzerine İsrail ordularının komutanı oldu. Yevus ulusun başkenti oldu ve Kudüs adını aldı. {1GS 402.2}

Tire kralı Hiram Davut'a yardımcı olarak Kudüs'te bir saray yaptı. Tire'den elçilerle birlikte mimarlar ve elçiler gönderildi. Yanlarında pahalı inşaat gereçleri vardı. {1GS 402.3}

İsrail'in birlik içerisinde artan gücü Filistinlilerin düşmanlığını uyandırdı. Ülkeyi tekrar işgal eden Fillistinliler, Kudüs yakınlarına kadar geldiler. Davut ve adamları Siyon kalesine çekildiler. Davut Rab'be danıştı: "Filistliler'e saldırayım mı? Onları elime teslim edecek misin?" Rab, Davut'a, "Saldır" dedi, "Onları kesinlikle eline teslim edeceğim." {1GS 402.4}

Davut hemen harekete geçti ve Filistinlileri yenilgiye uğrattı. Zaferi garantilemek için yanlarında getirdikleri ilahlara el koydu. Yenildikleri için öfkeye kapılan Filistinliler, daha büyük bir kuvvet toplayarak savaşa döndüler. Davut yeniden Rab'be danıştı ve Rab İsrail'in ordularına hükmetmeye başladı. {1GS 402.5}

Tanrı Davut'a şöyle buyurdu: "Buradan saldırma! Onları arkadan çevirip pelesenk ağaçlarının önünden saldır. Pelesenk ağaçlarının tepesinden yürüyüş sesi duyar duymaz, acele et. Çünkü ben Filist ordusunu bozguna uğratmak için önün sıra gitmişim demektir." Davut Rab'bin kendisine buyurduğu gibi yaptı ve Filistliler'i Geva'dan Gezer'e kadar bozguna uğrattı." Davut, Saul gibi kendi başına buyruk olsaydı, başarıya ulaşamazdı. Ancak Davut, "Tanrı'nın kendisine buyurduğu gibi yaptı ve Filist ordusunu Givon'dan Gezer'e kadar bozguna uğrattı. Böylece Davut'un ünü her yana yayıldı. Rab bütün ulusların ondan korkmasını sağladı" (1 .Tarihler 14:16,17). {1GS 402.6}

Sandık Kudüs'e Getiriliyor

Davut tahta oturduktan sonra yüreğindeki amaca ulaşmak ve Tanrı'nın sandığını Kudüs'e getirmek için işe koyuluyor. Ulusun başkentinin Tanrı'nın varlığıyla onurlandırılması gerekliydi. {1GS 403.1}

Davut'un tasarısı bu olayı sevinçli ve etkileyici bir gösteri haline getirmekti. Halk buna memnuniyetle karşılık verdi. Başkahin, önderler ve oymakların ileri gelenleri Kiryat-yearim'de toplandılar. Davut kutsal bir gayretle yanıyordu. Sandık Avinadav'ın evinden çıkarıldı ve öküzlerin çektiği yeni bir kızağa oturtuldu. Avinadav'ın oğulları sandığa eşlik ediyordu. {1GS 403.2}

İsrailliler bağrışlar ve sevinç ezgileriyle sandığı izliyorlardı. Müzik aletlerine seslerin tınıları karışıyordu. Bu arada Davut'la bütün İsrail halkı da selvi ağacından yapılmış her türlü çalgılar, lir, çenk, tef, çıngırak ve ziller çalarak Rab'bin önünde bu olayı kutluyorlardı. Bu coşkulu alay tepeleri ve vadileri geçerek Kutsal Kente doğru ilerledi. {1GS 403.3}

Nakon'un harman yerine vardıklarında öküzler tökezledi. Bu nedenle Uzza elini uzatıp Tanrı'nın Sandığı'nı tuttu. Rab Tanrı saygısızca davranan Uzza'ya öfkelenerek onu orada yok etti. Böylece Uzza Tanrı'nın Sandığı'nın yanında öldü. Sevinçli kalabalık dehşete düştü. Davut da korktu ve yüreğinde Tanrı'nın adaletini sorguladı. Bu sevinci, yasaya ve kedere bürüyen yargının nedeni neydi? Sandığı yanında bulundurmanın güvenli olmadığını fark eden Davut, onu orada bırakmaya karar verdi. Sandığı yakınlarda bulunan Ovet-edomun evine bıraktılar. {1GS 403.4}

Tanrı Kusursuz Sözdinlerlik Bekliyor

En açık tanrısal buyruğun çiğnenmesi Uzza'nın sonunu getirdi. Yalnızca Harun'un soyundan gelen kahinlerin dokunma ve bakma yetkisi vardı. Ordugah başka yere taşınırken Harun'la oğullan Kutsal Yer'e ait bütün eşyaları ve takımları örtmeyi bitirdikten sonra, Kehatoğulları onları taşımaya gelecekler. Ölmemek için kutsal eşyalara dokunmayacaklar. Buluşma Çadırı'ndaki bu eşyaların taşınması Kehatoğulları'nın sorumluluğu altındadır (Sayılar 4:15). Sandığı omuzlarında taşımalıydılar (Sayılar 7:9). Rab'bin bu buyruklarının göz ardı edilmesi mazeret kaldırmıyordu. {1GS 403.5}

Davut ve halkı kutsal etkinliğine sevinçli ve istekli yüreklerle girişmişler, ama Rab'bin buyruklarına göre devam etmemişlerdi. Tanrı'nın yasasını bilmeyen Filistinliler, sandığı İsrail'e verirken bir arabaya yüklemişlerdi. Ancak, Tanrı'nın açık isteğini bilen İsraillilerin, O'nun buyruklarını çiğnemesi Tanrı'nın saygınlığına gölge düşürüyordu. Uzza sandığın kutsallığına saygı göstermeyerek Tanrı'nın yasasını çiğnemişti. Günahlarım itiraf etmemiş olduğu halde tanrısal yasağı bile bile O'nun varlığının simgesine dokunmuştu. Tanrı kısmi söz dinlediği ya da buyruklarına gevşek yaklaşılmasını kabul edemez. Bir kişinin ölümü halkı tövbeye yönelterek binlerce kişinin yargılanmasını önleyebilir. {1GS 404.1}

Sandık Rab'bi Sevenlere Bereket Kaynağı Oluyor

Yüreğinin Tanrı'nın önünde tümüyle doğru olmadığını hissettiği için sandık yüzünden günahlarından ötürü yaslanabileceğinden korktu. Ancak Ovet-edom, Kutsal Sandığın söz dinleyenlere lütuf olduğunu bilerek onu kabul etti. Bütün İsrail sandığın Ovet-edom'un ev halkına ne getireceğini görmek için bekledi. "Tanrı'nın Sandığı'ndan ötürü Rab Ovet-Edom'un ailesini ve ona ait her şeyi kutsadı." Davut Tanrı'nın yasasının kutsallığını ve bu yasaya sıkı bir şekilde uymanın gerekliliğini gördü. {1GS 404.2}

Davut üç ay kadar sonra sandığı almak için başka bir girişimde bulundu ve Rab'bin buyruklarına tam uyulması için özen gösterdi. Ovet-edom'un evinde büyük bir kalabalık toplandı. Sandık büyük bir özenle Tanrı'nın atadığı kişilerin omuzlarına alındı ve alay titreyen yüreklerle yola koyuldu. Davut'un buyruğuyla kurbanlar sunuldu. Korkunun ve titremenin yerini yavaş yavaş sevinç aldı. Davut krallık giysilerini çıkararak kahinlerin keten efodunu giydi. (Efod bazen kahinlerin dışında başka kişilerce de giyilebilirdi). Kral Tanrı'nın önünde, kullarıyla aynı düzeye inmeliydi. Böylece bütün saygı Yahve'ye yöneltilmeliydi. {1GS 404.3}

Cenklerin, boruların ve zillerin sesi yeniden çınlamaya başladı. Birçok sesin eşliğinde yapılan müzik göklere ulaştı. Davut Rab'bin önünde var gücüyle oynuyordu. {1GS 404.4}

Davut'un Tanrı'nın önündeki saygın dansı, çağdaş dansları haklı çıkarmak için kullanılmaktadır. Ancak çağımızda dans, alemlere ve boş eğlencelere eşlik etmektedir. Zevk için ahlak kuralları hiçe sayılmaktadır. Odak noktası Tanrı olmadığı gibi dua da söz konusu değildir. İmanlılar kutsallık sevgisini zayıflatan eğlencelerden uzak durmalıdır. Tanrı'ya müzik ve dansla sevinerek övgüler sunmanın çağdaş danslarla hiçbir benzerliği yoktur. Biri Tanrı'yı yüceltmekte, diğeri ise Şeytan tarafından Tanrı'yı unutturmak ve O'nun saygınlığına gölge düşürmek amacıyla kullanılmaktadır. {1GS 405.1}

Zaferli alay başkente yaklaştı. İzleyenler sevinç naralarıyla ezgiler söylemeye başladılar. Kutsal Kentin kapıları açılmalıydı: {1GS 405.2}

Kaldırın başınızı, ey kapılar!

Açılın, ey eski kapılar!

Yüce Kral girsin içeri! {1GS 405.3}

Ezgi söyleyenlerin bir kısmı yanıt verdi: {1GS 405.4}

Kimdir bu Yüce Kral? {1GS 405.5}

Başka bir grup şöyle söyledi: {1GS 405.6}

O Rab'dir, güçlü ve yiğit,

Savaşta yiğit olan Rab. {1GS 405.7}

Sonrada yüzlerce ses zaferli bir koro halinde bağırdı: {1GS 405.8}

Kaldırın başınızı, ey kapılar!

Açılın, ey eski kapılar!

Yüce Kral girsin içeri! {1GS 405.9}

Halkın bir kısmı tekrar sordu: {1GS 405.10}

Kimdir bu Yüce Kral? {1GS 405.11}

Büyük bir kalabalık bağırarak yanıtladı: {1GS 405.12}

Her Şeye Egemen

Rab'dir bu Yüce Kral!

(Mezmur 24:7-10). {1GS 405.13}

Sonra kapılar sonuna kadar açıldı ve sandık çadırdaki yerine konuldu. Hizmet son bulmuştu ve kral halkı kutsadı. {1GS 406.1}

Bu kutlama Davut'un yönetimindeki en kutsal olaydı. Batan güneşin son ışınları çadırı kutsal bir aydınlıkla doldururken kralın yüreği minnetle Tanrı'ya yükseldi ve Tanrı'nın İsrail tahtına bu denli yakın olan varlığı için şükretti. {1GS 406.2}

Ancak bu sevinçli sahneyi çok farklı ruhla izleyen bir kişi vardı: "Rab'bin Sandığı Davut Kenti'ne varınca, Saul'un kızı Mikal pencereden baktı. Rab'bin önünde oynayıp zıplayan Kral Davut'u görünce, onu küçümsedi." Mikal babasını karşılamaya çıktı ve acılık dolu keskin sözlerle ona sitem etti: {1GS 406.3}

"İsrail Kralı bugün ne güzel bir ün kazandırdı kendine! Değersiz biri gibi, kullarının cariyeleri önünde soyundun." {1GS 406.4}

Davut, Mikal'ın küçümsediğinin aslında Tanrı'nın hizmeti olduğunu fark edip şöyle dedi: "Baban ve bütün soyu yerine beni seçen ve halkı İsrail'e önder atayan Rab'bin önünde oynadım! Evet, Rab'bin önünde oynayacağım. Üstelik kendimi bundan daha da küçük düşüreceğim, hiçe sayacağım. Ama sözünü ettiğin o cariyeler beni onurlandıracaklar." Mikal ölünceye dek çocuk sahibi olmadı. {1GS 406.5}

Ulus Putperestlikten Kurtulamıyor

Sandığın getirilmesi İsrail halkı üzerinde kalıcı bir etki yarattı; Yahve için gayretleri yenilendi. Davut bu etkiyi derinleştirmek istedi. Ezgi söylemek tapınmanın bir parçasıydı. Davut yıllık bayramlara katılan halkın söylemesi için mezmurlar besteledi. Böylece, tapınmanın etkisiyle ulus putperestlikten özgür kılındı. Çevredeki birçok halk, kendi halkı için böyle büyük şeyler yapan İsrail'in Tanrısına hayran kaldı. {1GS 406.6}

Davut kendisi için bir saray yaptıktan sonra Rab'bin sandığının çadırda durmasını içine sindiremedi. İsrail'in, kralları Yahve'nin yüceliğine yaraşan muhteşem bir tapmak yapmaya karar verdi. Bu ama-cını Natan'a açıkladıktan sonra şöyle bir yanıt aldı: "Git, tasarladığın her şeyi yap, çünkü Rab seninledir." {1GS 406.7}

Ancak aynı gece Rab'bin sözü yine Natan'a geldi: "Rab diyor ki, oturmam için bana sen mi tapınak yapacaksın? 'Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini ortaya çıkarıp krallığını pekiştireceğim. Adıma bir tapınak kuracak olan odur. Ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek sürdüreceğim." {1GS 406.8}

Davut'un tapınağı neden yapmayacağı da bildirildi: "'Sen çok kan döktün, büyük savaşlara katıldın' dedi, 'Benim adıma tapınak kurmayacaksın. Çünkü yeryüzünde gözümün önünde çok kan döktün. Ama barışsever bir oğlun olacak. Onu her yandan kuşatan düş-manlarından kurtarıp rahata kavuşturacağım. Adı Süleyman (barışçıl) olacak. Onun döneminde İsrail'in barış ve güvenlik içinde yaşamasını sağlayacağım" (1.Tarihler 22:8-10). {1GS 407.1}

Davut'un yüreğindeki arzu reddedilmişti, ama Tanrı'nın bildirisini minnetle kabul etti. Amaçladığı işi yapmanın kendisine saygınlık kazandıracağını biliyordu, ama Tanrı'nın isteğine boyun eğmeye hazırdı. Gençliklerinin gücünü beceremeyecekleri büyük işleri başarmak umuduyla tüketen o kadar çok kişi var ki! Tanrı'nın sağlayışı uygun kişiye uygun görevi vermektedir. Ancak birçokları Tanrı'nın buyruğuna uymak yerine kendi başlarına buyruk yaşarlar ve yoldan çıkarlar. Eğer istedikleri şeyi yapmazlarsa da hiçbir şey yapmazlar. Birçokları yetersiz oldukları alanlarda emek verip, yapabilecekleri asıl şeyleri ihmal ederler. Bu nedenle Tanrı'nın büyük etkinliklerine engel olurlar. {1GS 407.2}

Davut Yonatan'la yaptığı antlaşmada Saul'un ev halkına iyilik edeceğini vaat etmişti. Bunu anımsayan Davut, "Saul'un ailesinden daha sağ kalan, Yonatan'ın hatırı için iyilik edebileceğim kimse var mı?" Davut'a Yonatan'ın, çocukluğundan beri sakat olan Mefiboşet adlı bir oğlu olduğu bildirildi. Bakıcısı çocuğu düşürmüş ve onu sakatlamıştı. Davut genç adamı saraya çağırttı. Saul'un ev halkının mallarını Mefiboşet'e verdi. Mefiboşet artık kralın sürekli konuğu olacaktı. Mefiboşet Davut'a karşı önyargılıydı, ancak Davut'un süreğen iyiliği genç adamın yüreğini çaldı. Babası Yonatan gibi o da Tanrı'nın seçtiği krala yakındı. {1GS 407.3}

Davut İsrail üzerindeki tahtını pekiştirdikten sonra ulus, uzun bir barış dönemine girdi. Çevredeki uluslar, İsrail'le oynamanın pek akıllıca olmadığını düşünüyorlardı. Davut da savaş yapmaktan bir süre kaçındı. Ancak sonunda, İsrail'in eski düşmanları Filistinliler ve Moavlılarla savaş patlak verdi. Davut onları alt ederek haraca bağladı. {1GS 407.4}

Düşman Uluslar Davut'a Karşı Birleşiyor

Daha sonra Davut'a karşı çevredeki uluslardan oluşan büyük bir ittifak kuruldu. Bu ittifak Davut'un yönetimindeki en büyük savaşlara ve zaferlere yol açacaktı. Ne var ki

Davut, bu ittifakın oluşması için hiçbir kışkırtıcı davranışta bulunmamıştı. Olaylar şöyle gelişti: {1GS 408.1}

Saul'den kaçan Davut'a kucak açarak iyilik yapan Ammon kralı Nahaş'ın öldüğü bildirildi. Sıkıntıda gördüğü iyilik için teşekkür etmek isteyen Davut, Ammonlu kralın oğluna bir bildiri gönderdi. {1GS 408.2}

Davut'un bildirisi Hanun'un danışmanları tarafından çarpıtıldı. "Davut sana bu adamları gönderdi diye babana saygı duyduğunu mu sanıyorsun? Davut, kenti araştırmak, casusluk etmek, yıkmak için adamlarını sana gönderdi." Bunun üzerine Hanun Davut'un görevlilerini yakalattı. Sakallarının yarısını tıraş edip giysilerinin kalçayı kapatan kesimini ortadan kesti ve onları öylece gönderdi. {1GS 408.3}

Ammonluların yüreklerindeki kötü niyetler böylece açığa çıkmış oldu. İsrail'in putperest uluslarla birleşmesi Tanrı'nın isteği değildi. {1GS 408.4}

İsrail'e yapılan hakaretin öcünün alınacağını bilen Ammonlular savaşa hazırlandılar. Fırat ırmağıyla Akdeniz arasında kalan bölgenin sakinleri, İsrail'e karşı Ammonlularla ittifak yaptılar. {1GS 408.5}

İbraniler düşman ordunun işgale başlamasını beklemediler. Yoav'ın önderliğinden Ammonluların başkentine doğru ilerlemeye başladılar. İttifak orduları ilk çarpışmada yenik düştüler. Ama ertesi yıl yeniden savaşa giriştiler. Davut bu kez savaş meydanına bizzat çıkarak Tanrı'nın yardımıyla onları büyük bir yenilgiye uğrattı. İsrail öyle büyük bir zafer kazandı ki Lübnan'dan Fırat'a kadar bütün Aramlılar İsrail'e haraca bağlandı. {1GS 408.6}

Ulusu yıkımla tehdit eden tehlikeler, onu büyüklüğe kavuşturan araçlar oldu. Davut Tanrı'nın kurtarışına ilişkin şu ezgiyi söyledi: {1GS 408.7}

"Rab yaşıyor! Kayama övgüler olsun!

Yücelsin kurtarıcım Tanrı!

O'dur öcümü alan,

Halkları bana bağımlı kılan.

Düşmanlarımdan kurtarır,

Başkaldıranlardan üstün kılar beni,

Zorbaların elinden alır."

(Mezmur 18:46-48). {1GS 408.8}

Davut'un ezgileri halka, Yahve'nin güç kaynakları ve kurtarıcıları olduğu düşüncesini aşılıyordu. {1GS 409.1}

“Bazıları savaş arabalarına,

Bazıları atlarına güvenir,

Bizse Tanrımız Rab’be güveniriz.”

(Mezmur 20:7). {1GS 409.2}

İsrail krallığı İbrahim’e verilen vaat uyarınca gelişti ve güçlendi: Tanrı Avram’a, “Bu topraklan sana miras olarak vermek için Kildaniler’in Ur Kenti’nden seni çıkaran Rab benim” dedi. “Mısır Irmağı’ndan büyük Fırat Irmağı’na kadar uzanan bu toprakları, Kenliler’in, Kenizliler’in, Kadmonlular’ın, Hititler’in, Perizliler’in, Refalılar’ın, Amorlular’ın, Kenanlılar’ın, Girgaşlılar’ın, Yevuslular’ın topraklarını senin soyuna vereceğim” (Yaratılış 15:18). İsrail büyük bir ulus olmuştu; çevredeki uluslar tarafından saygı ve korkuyla karşılanıyordu. Davut birçok önderin başaramadığını başardı; halkının sevgisini ve desteğini kazandı. Davut Tanrı’yı onurlandırmıştı. Tanrı da şimdi onu onurlandırıyordu. {1GS 409.3}

Ne var ki Davut, en büyük zafer döneminde en aşağılayıcı yenilgiyi yaşadı. {1GS 409.4}

Bölüm 71: Davut'un Zina Günahı ve Tövbe Etmesi

Bu bölüm 2.Samuel 11;12'ye dayanmaktadır.

Kutsal Kitap insanları pek az metheder. İnsanların sahip olduğu bütün iyi nitelikler Tanrı'nın armağanıdır. İyi eylemleri Mesih'te Tanrı'nın lütfuna dayanır. İnsanlar sadece Tanrı'nın elinde birer araçtır. Kutsal Kitap tarihinin bütün dersleri insanları övmenin yanlışlığını gözler önüne serer. Tümüyle Tanrıya bağımlı olduğunu gözden kaçıran kişinin düşeceği kesindir. Kutsal Kitap insan gücüne dayanmak yerine Tanrı'nın gücüne dayanmayı teşvik eder. {1GS 410.1}

Kendini yüceltme ruhu Davut'un düşüşüne yol açtı. Davut da, yağcılığa, güç ve lüks tutkusuna karşı bağışık değildi. Doğulu yöneticilerin törelerinde, kulları mahkum eden suçlar kralı mahkum etmezdi; onun dokunulmazlığı vardı. Bu gerçek Davut'un günahının kötülüğünü artırmaktadır. Davut kendi bilgeliğine ve gücüne güvenmeye başlamıştı. {1GS 410.2}

Şeytan insanı Tanrı'dan ayırmayı başardıktan sonra içindeki benliğe ait kirli arzuları uyandıracaktır. Düşmanın etkinliği ilk başta ani ve ürkütücü görünmez. Önce küçük özveriler başlar; kişi Tanrfya tüm varlığıyla bağımlı olduğunu unutup dünyasal uygulamalarla meşgul olur. {1GS 410.3}

Davut Kudüs'e döndü. Aramlılar haraca bağlanmıştı; Ammonluların ise tümüyle yenilecekleri kesindi. Davut zaferin meyvelerini tadıyor ve sarayın saygınlığını yaşıyordu. Ayartıcı bu ortamı fırsat bilerek kralın zihnine girdi. Kendine güvenmenin rahatlığını yaşayan Davut, Şeytan'a teslim olarak ruhunu suçla lekeledi. Gökler tarafından atanan, Tanrı tarafından yasayı yürütmek amacıyla seçilen kral, bu yasayı kendisi çiğnedi. Kötülük yapanların yüreğine korku salması gereken kişi, kendi eylemiyle onların ellerine su döktü. {1GS 410.4}

Suçlu ve tövbesi olan Davut, gökten yönlendiriş istemek yerine kendisini günaha sokan tehlikelerden korunmaya çalıştı. Güzelliği krala tuzak olan Bat-şeva, Hititli Uriya'nın karısıydı. Uriya Davut'un en cesur ve sadık askerlerinden biriydi. Tanrı'nın yasası zina yapanları ölüm cezasına çarptırıyordu. Askerin gururlu ruhuna sahip olan Uriya, üzerine düşen bu utancı kaldırmak için kralın canını alabilir ve ulusu isyana sürükleyebilirdi. {1GS 410.5}

Davut suçunu gizlemek için her türlü gayreti gösterdi. Kendisini Şeytan'ın eline teslim etmişti; çevresinde tehlike ve ölümden de acı olacak bir onursuzluk vardı. Tek bir kaçış yolu vardı zinaya cinayeti eklemek. Uriya savaşta düşman eliyle ölürse, bunun sorumluluğu krala bağlanamazdı. Bat-şeva da Davut'un karısı olurdu. Böylece kuşkular kraldan uzaklaşır ve saygınlığına gölge düşmemiş olurdu. {1GS 410.6}

Kral Yoav'a şöyle dedi; "Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye yerleştir ve yanından çekil ki, vurulup ölsün." Zaten bir cinayetin suç yükünü taşıyan Yoav, kralın buyruklarına uymakta gecik-medi. Uriya Ammonluların kılıcıyla düştü. {1GS 411.1}

Davut Geçici Bir Süre Şeytan'm Aracı Oluyor

Davut'un yöneticiliği ulusun güvenini kazanmıştı. Ne var ki o, Tanrı'dan ayrılarak bir süre için Şeytan'ın aracı haline geldi. Buna rağmen Tanrı'nın verdiği krallık yetkisini kullanmaya devam ediyordu; onun yetkisine boyun eğmeyenler için cezalar geçerliliğini koruyordu. Tanrı yerine öncelikle krala bağlı olan Yoav, kral buyurdu diye Tanrı'nın yasasını çiğnemişti. {1GS 411.2}

Davut Tanrı'nın yasasına aykırı olan bir şey buyurduğu için bu buyruğa uymak günahtı. Tanrı'nın yasasına karşı gelen buyruklara uymamalıyız. Elçi Pavlus bu konudaki ilkeyi şöyle dile getiriyor: "Ben Mesih'i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın" (l.Korintliler 11:1). {1GS 411.3}

Yoav'ın görevi yerine getirdiği Davut'a bildirildi. Ancak, Yoav'a ya da krala gölge düşmesin diye son derece titiz sözcükler kullanılmıştı: "Kulun Hititli Uriya da öldü." {1GS 411.4}

Kral şöyle yanıt verdi: "Bu olay seni üzmesin! Kılıç şunu da öldürür, bunu da." {1GS 411.5}

Bat-şeva kocası için yas tuttu. Yas süresi geçince, Davut onu sarayına getirtti. Kadın Davut'un karısı oldu ve ona bir oğul doğurdu. Yaşamının en tehlikeli anlarında bile Rab'bin meshettiğine elini sürmeyen kişi, günah yüzünden o denli düşmüştü ki en cesur ve sadık askerlerinden birini bilerek katletmişti. Böylece günahının cezasından kaçabileceğini sanmıştı. {1GS 411.6}

Kendi yollarında yürüdükten sonra günahın acı meyvelerini tadıp ondan dönenlere ne mutlu! Tanrı Davut'un, günahın acı sonuçlarına katlanarak tümüyle mahvolmasına razı olmadı. {1GS 411.7}

Tanrı Nasıl Müdahale Etti?

Tanrı'nın harekete geçmesi zorunlu olmuştu. Davut'un Batşeva'yla günah işlemiş ve Uriya'nın ölümünü tasarlamıştı. Rab'bin onuruna gölge düşmüştü. Rab Davut'u yüceltmişti, bu nedenle Davut'un günahı Tanrı'nın adını lekelemişti. İsrail'de tanrısallık stan-dardı düşmüştü. {1GS 412.1}

Peygamber Natan, Davut'a Rab'bin sözlerini iletmeye geldi. Natan'ın bildirisi, her ne kadar şiddetli ve korkutucu olsa da kralın anlayışını uyandırmak, vicdanına dokunmak ve ölüm cezasını kendi ağzıyla söylemesini sağlamak amacıyla göksel bilgelikle donanmıştı. Peygamber kralın yorumunu gerektiren bir öykü anlattı. {1GS 412.2}

"Bir kentte biri zengin, öbürü yoksul iki adam vardı" dedi, "Zengin adamın birçok koyunu, sığırı vardı. Ama yoksul adamın satın alıp beslediği küçük bir dişi kuzudan başka bir hayvanı yoktu. Kuzu adamın yanında, çocuklarıyla birlikte büyüdü. Adamın yemeğinden yer, tasından içer, koynunda uyurdu. Yoksulun kızı gibiydi. Derken, zengin adama bir yolcu uğradı. Adam gelen konuğa yemek hazırlamak için kendi koyunlarından, sığırlarından birini almaya kıyamadığından yoksulun kuzusunu alıp yolcuya yemek hazırladı." {1GS 412.3}

Zengin adama çok öfkelenen Davut, Natan'a, "Yaşayan Rab'bin adıyla derim ki, bunu yapan ölümü hak etmiştir!" dedi, "Bunu yaptığı ve acımadığı için kuzuya karşılık dört katını ödemeli." Bunun üzerine Natan, Davut'a, "O adam sensin!" dedi. "Neden Rab'bin gözünde kötü olanı yaparak, onun sözünü küçümsedin?" Davut suçunu insanların gözünden sonsuza dek gizlemeye çalışmış, bu nedenle daha büyük suçlar işlemişti. Ne var ki, "Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözleri önünde her şey çıplak ve açıktır" (İbraniler 4:13). {1GS 412.4}

Natan şöyle dedi: "Hititli Uriya'yı kılıçla öldürdün, Ammonluların kılıcıyla canına kıydın. Karısını da kendine eş olarak aldın. Bundan böyle, kılıç senin soyundan sonsuza dek eksik olmayacak. Çünkü beni küçümsedin ve Hititli Uriya'nın karısını kendine eş olarak aldın. Sana kendi soyundan kötülük getireceğim. Senin gözünün önünde karılarını alıp bir yakınına vereceğim; güpegündüz karılarının koynuna girecek. Evet, sen o işi gizlice yaptın, ama ben bunu bütün İsrail halkının gözü önünde güpegündüz yapacağım!" {1GS 412.5}

Peygamberin sözleri Davut'un yüreğine dokundu, vicdanı sızladı ve suçunu bütün boyutlarıyla birlikte gördü. Titreyen dudaklarla, "Rab'be karşı günah işledim" dedi. Davut hem Uriya'ya hem de Batşeva'ya karşı günah işlemişti, ama sonuçta Tanrı'ya karşı günahı daha büyüktü. {1GS 412.6}

Davut Günahının Cezasını Çekiyor

Suçlu ve bağışlanmamış olan Davut, Tanrı'nın yargısıyla kerilip atılacağından korkup titredi. Ancak peygamber Natan ona şöyle dedi: "Rab günahını bağışladı, ölmeyeceksin." Ancak adalet yerini bul-malıydı. Ölüm cezası Davut'tan alınıp günahının sonucu doğacak çocuğa aktarıldı. Böylece krala tövbe etmesi için bir fırsat verildi. Kendi cezası yüzünden küçük çocuğun acılar içinde ölmesi, kendisinin ölümünden çok daha acı olacaktı. {1GS 413.1}

Çocuğu hastalandığı zaman Davut oruç ve derin bir alçakgönüllülükle yaşaması için yalvarışta bulundu. Masum çocuk Davut'un günahı yüzünden acı çekerken o her gece kırık yürekle yalvarıyordu. Ancak oğlunun ölümünü duyduğu zaman Tanrı'nın fermanına sessizce telsim oldu. {1GS 413.2}

Davut'un nasıl düştüğünü okuyanlar şöyle soruyorlar: "Tanrı neden gökler tarafından onurlandırılan bir kişinin yaşamında böyle karanlık bir sayfa açtı?" Tanrıtanımazlar Davut'un karakterine işaret ederek, "İşte Tanrı'nın yüreğine uygun bir adam!" diyorlar.

Böylece Tanrı'ya ve onun sözüne hakaret ediliyor ve birçokları tanrısallık adı altında günaha giriyor. {1GS 413.3}

Ne var ki Davut'un öyküsü günaha prim vermemektedir. Davut Tanrı'nın ardından giderken O'nun yüreğine uygun bir kişiydi. Günah işlediği zaman tövbe edip Rab'be dönene dek yüreği Tanrı'dan ayrıldı. "Ancak, Davut'un bu yaptığı Rab'bin hoşuna gitmedi." Davut tövbe etse bile ektiği tohumu fazlasıyla biçti. Davut'a kesilen hü-küm, Tanrı'nın günahtan ne denli tiksindiğini gözler önüne sermektedir. {1GS 413.4}

Davut'un ruhu günahının bilinci ve sonuçlarıyla ezilmişti. Kullarının gözünde alçalmış ve etkisi zayıflamıştı. Artık Davut'un günahını bilen kulları, daha rahatça günah işleyebileceklerdi. Davut'un kendi ev halkı üzerindeki yetkisi de zayıflamıştı. Günahı mahkum etmesi gerekirken suçunu gizlemek için sessiz kalmıştı. Davut'un kötü örneği oğullarını da etkiledi. Tanrı bu sonucu değiştirmek için herhangi bir müdahalede bulunmadı. Böylece Davut, ağır bir şekilde azarlandı. Hiçbir tövbenin kaldıramayacağı sonuçlar doğdu. Günahının sonuçlarına bütün yaşamı boyunca utanç ve acıyla katlanmak zorunda kaldı. {1GS 413.5}

Davut'un yaşamındaki bu kötü örneğe işaret ederek kendi günahlarının suçunu hafifletmeye çalışanlar, Kutsal Kitap'a bakarak günah yolunun ağır olduğunu öğrenmelidirler. Günahın bu dünyadaki sonuçları bile acıdır ve taşınması zordur. {1GS 414.1}

Tanrı Davut'un günaha düşüşü aracılığıyla kutsadığı birçok kişinin aslında güvende olmadığını gözler önüne sermiştir. Alçakgönüllülükle Rab'be yönelenler, bu dersi almaktadırlar. Rab'bin bu denli onurlandırdığı Davut'un düşüşü, böylelerini kendilerine güven duymaktan alıkoymaktadır. Güç ve güven kaynağı olarak yalnızca Rab'be bağlananlar Şeytan'ın sahasına ilk adımı atmaktan korkmuşlardır. {1GS 414.2}

Davut günahının meyvelerini daha Tanrı onu yargılamadan önce toplamaya başlamıştı. Otuz ikinci mezmur, Davut'un yaşadığı ruh bunalımını gözler önüne sermektedir: "Sustuğum sürece kemiklerim eridi, gün boyu inlemekten. Çünkü gece gündüz elin üzerimde ağırlaştı. Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi" (Mezmur 32:3,4). {1GS 414.3}

Elli birinci mezmur da, Tanrı'nın bildirisi Davut'a geldiği zaman onun nasıl tövbe ettiğini dile getirmektedir: {1GS 414.4}

Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,

Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.

Beni huzurundan atma,

Kutsal Ruhun'u benden alma.

Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,

İstekli bir ruhla bana destek ol.

Başkaldıranlara senin yollarını öğreteyim,

Günahkârlar geri dönsün sana.

(Mezmur 51:10,11,14). {1GS 414.5}

İsrail kralı böylece günahını itiraf etti, Tanrı'nın merhameti sayesinde yeni bir bağışlanma ümidine kavuştu. Üstelik başkalarının da kendi günahından ders almasını arzuladı. {1GS 414.6}

Aftan Öte

Davut'un tövbesi içtendi. Suçunu hafif göstermek ya da yargıdan kaçmak gibi bir arzusu yoktu. Kendi içindeki kirlenmeyi görüyordu. Günahından tiksinti duydu. Bu nedenle yalnızca bağışlanmak için değil, yürek paklığına kavuşmak için dua etti. Tanrı'nın tövbe eden günahkarlara verdiği vaatte kendi affının ve kabul edilişinin kanıtlarını gördü: "Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı" (Mezmur 51:17). {1GS 414.7}

Davut günaha düştüğü halde Rab onu kaldırdı. Davut bu değişimin verdiği sevinci şöyle dile getirdi: Günahımı açıkladım sana, suçumu gizlemedim. "Rab'be isyanımı itiraf edeceğim" deyince, günahımı, suçumu bağışladın" (Mezmur 32:5). Davut kendisini alçalttı ve günahını itiraf etti. Ancak Saul azarlanmayı küçümsemiş ve yüreğini tövbesizlikle katılaştırmıştı. {1GS 415.1}

Davut'un öyküsünü anlatan bu metin insanlığın en büyük mücadelelerini ve ayartılarını, gerçek tövbenin önemini vurgulayan en etkili örneklerden biridir. Tanrı'nın günaha düşen binlerce çocuğu, çağlar boyunca Davut'un içten tövbesini ve itirafını anımsamış, yeniden ayağa kalkıp Tanrı'nın buyruklarına göre yaşayacak güce ve cesarete kavuşmuştur. {1GS 415.2}

Kendisini itiraf ve tövbe yoluyla alçaltan her kişi, Davut gibi umut bulacaktır. Rab gerçekten tövbe eden kişiyi huzurundan atmaz. {1GS 415.3}

Bölüm 72: Davut'un Oğlu Avşalom'un İsyanı

Bu bölüm 2.Samuel 13-19'a dayanmaktadır.

Peygamber Natan'ın benzetmesini dinleyen Davut, 'dört kez ödemeli' diyerek kendi fermanını vermişti. Bu nedenle babalarının günahı yüzünden oğullarının dördü düşecekti. {1GS 416.1}

İlk doğan Amnon'un utanç verici suçu Davut tarafından es geçildi. Yasa, zina eden kişinin ölümle cezalandırılmasını öngörüyordu. Ancak Amnon'un doğal olmayan günahı onu daha da günahlı kılıyordu. Bu arada kendi günahının sonuçlarına katlanan Davut, suçluyu adaletle cezalandırmaktan kaçındı. Tecavüze uğrayan kızın doğal koruyucusu Avşalom, öç tasarısını iki yıl boyunca gizledi. Ancak bir şölen sırasında sarhoş olan Amnon kardeşinin buyruğuyla öldürüldü. {1GS 416.2}

Kudüs'e dehşet içinde dönen kral oğulları Amnon'un öldürüldüğünü bildirdiler. Kral ve görevlileri acı acı ağladılar. Avşalom ise kaçtı. Davut Amnon'u cezalandırmayı ihmal ettiği için Rab olayları doğal akışına bırakmıştı. Ana babalar ya da yöneticiler günahı cezalandırmaktan kaçındığı zaman günahı günahla cezalandıran olaylara yol açarlar. {1GS 416.3}

Avşalom'un babasından soğuması işte bu noktada başladı. Avşalom'un suçunun cezalandırılması gerektiğini hisseden Davut, ona geri dönüş yolunu kapadı. Avşalom da tehlikeli düzenler kurmakla meşgul olmaya başladı. {1GS 416.4}

İki yıl geçtikten sonra Yoav babayla oğlu barıştırmaya karar verdi. Bu amaçla Tekoa adındaki bilge bir kadının yardımını istedi. Kadın kendisini Davut'a, tek tesellisi ve desteği iki oğlu olan zavallı bir dul gibi tanıttı. Bir kavgada biri diğerini öldürmüştü. Şimdi akrabalar hayatta kalan oğlun kanını istiyorlardı. Kadın şöyle dedi: "Şimdi bütün boy halkı cariyene karşı çıkıp, 'Kardeşini öldüreni bize teslim et' diyor, 'Öldürdüğü kardeşinin canına karşılık onu öldürelim. Böylece mirasçıyı da ortadan kaldırmış oluruz.' İşte geri kalan közümü de söndürecekler; yeryüzünde kocamın adını sürdürecek kimse kalmayacak." Kral bu olaydan duygulanarak oğlunun krallık koruması altında olduğunu söyledi. {1GS 416.5}

Kadın, "İzin ver de, efendim ve kralıma bir söz daha söyleyeyim" dedi. Kral, "Söyle" dedi. Kadın konuşmasını şöyle sürdürdü: "Neden Tanrı'nın halkına karşı böyle bir şey tasarladın? Kral böyle konuşmakla sanki kendini suçlu çıkarıyor. Çünkü sürgüne gönderdiği kişiyi geri getirmedi. Hepimizin öleceği kesin, toprağa dökülüp yeniden toplanamayan su gibiyiz. Ama Tanrı can almaz; sürgüne gönderilen kişi kendisinden uzak kalmasın diye çözüm yolları düşünür." Tanrı'nın günahlı insana duyduğu sevgiyi yansıtan bu yumuşak ve dokunaklı sözler kurtuluşun büyük gerçeklerini yansıtmaktadır. Kral bu ricayı geri çeviremezdi; Avşalom'un getirilmesini buyurdu. {1GS 416.6}

Davut'un Günahının Üzücü Sonuçları

Avşalom'un Kudüs'e dönmesine izin verildi, ama sarayda görünmeyecek ve babasıyla görüşmeyecekti. Güzel ve yetenekli oğlunu seven Davut, böyle bir suçun karşılıksız kalmaması gerektiğini düşü-nüyordu. Saraydan sürülen Avşalom iki yıl kendi evinde oturdu. Kız kardeşinin varlığı, ona yapılan tamir edilemeyecek kötülüğü zihninde hep canlı tutuyordu. Avşalom birçok kişinin gözünde suçlu değil kahramandı. Bu nedenle yeniden insanların gönüllerini kazanmaya çalıştı. {1GS 417.1}

Birçok kişi Avşalom'un kişisel görünümüne hayrandı. "Bütün İsrail'de Avşalom kadar yakışıklılığı için övülen kimse yoktu; tepeden tırnağa kusursuz biriydi." Davut'un, Avşalom'un Kudüs'e dönmesine izin vermesi, ama huzuruna kabul etmemesi halkın Avşalom'a sempati duymasına yol açtı. {1GS 417.2}

Davut günahından önce cesur ve kararlı bir kişiydi. Ne var ki günah onu zayıf ve kararsız bir kişi yapmıştı. Davut'un bu yapısı, oğlunun eline su döktü. {1GS 417.3}

Avşalom, Yoav'ın etkisiyle yeniden babasının huzuruna çıkmaya başladı. Düzen kurmaya devam ediyor, insanları kendi yanına çekiyor, her türlü hoşnutsuzluğu kendi lehine kullanıyordu. Her gün kent kapısında bekleyerek, kendilerin yapılan haksızlıkları dile getiren insanları dinliyordu. Onlara acıdığını belli ediyor ve yönetimin yetersizliğinden ötürü üzgün olduğunu ifade ediyordu. "Keşke kral beni ülkeye yargıç ataşa! Davası ya da sorunu olan herkes bana gelse, ben de ona hakkını versem! Biri önünde yüzüstü yere kapanmak üzere yaklaştı mı, Avşalom elini uzatıp adamı tutar, öperdi." {1GS 417.4}

İsyan Yeraltında Büyüyor

Avşalom'un etkisiyle yönetime karşı hoşnutsuzluk hızla yayılıyordu. Avşalom halkın geneli tarafından krallığın varisi olarak görüldüğünden onu tahta oturtmak için genel bir arzu oluştu. Böylelikle Avşalom, İsrailliler'in gönlünü çeldi. Ancak kral hiçbir şeyden kuşkulanmadı. Avşalom'un yönetim işleriyle böyle ilgilenmesi Davut tarafından onurlu bir görev olarak görülüyordu. {1GS 417.5}

Avşalom oymaklardan seçtiği adamlarla gizlice isyana hazırlandı. Artık hainceHilelerini gizlemek için dinsel bir görünüm ser-giliyordu. Avşalom krala şöyle dedi: "İzin ver de Hevron'a gidip Rabbe adağımı yerine getireyim" dedi, "çünkü ben kulun Aram'ın Geşur Kenti'nde yaşarken, 'Rab beni Yeruşalim'e geri getirirse, O'na Hevron'da tapınacağım' diye adak adamıştım." {1GS 418.1}

Bu sözlerden hoşnut kalan baba, oğlundaki ruhsallıkla teselli buldu ve onu kutsadı. Avşalom'un ikiyüzlülüğü yalnızca kralı aldatmaya değil halkın güvenini kazanmaya ve böylece onları Tanrı'nın seçtiği krala isyan etmeye yönelikti. {1GS 418.2}

Avşalom Hevron'a doğru yola çıktı. Yeruşalim'den çağrılan iki yüz kişi olup bitenden haberleri olmaksızın, iyi niyetle Avşalom'la birlikte gittiler. Avşalom Hevron'da bilgeliğiyle ünlü Ahitofel diye bir adamı çağırttı. Ahitofel'in desteği Avşalom'u başarıya

ulaştıracak ve etkili insanların dikkatini çekecekti. İsyan borusu çalındığı zaman Avşalom'un casusları bütün ülkede onun kral olduğunu duyurdular. Halktan birçok kişi Avşalom'un yanında toplandı. {1GS 418.3}

Davut Sonunda Uyanıyor

Bu olayların haberi Kudüs'e ulaştığı zaman Davut tahtının yakınında patlak veren isyanı gördü. Oğlu tacını ve kuşkusuz canını almaya çalışıyordu. Bu büyük tehlike Davut'u, uzun süreden beri içinde bulunduğu bunalımdan sıyırarak harekete geçmesini sağladı. Avşalom yalnızca yirmi mil kadar uzaktaydı. İsyancılar yakında Kudüs kapılarına dayanacaktı. {1GS 418.4}

Davut başkentin bu olayla yakılıp yıkılacağını düşünerek ürperdi. Kudüs'ün kanla yıkanmasına izin vermeli miydi? Sonunda kararını verdi. Kudüs'ten ayrılacak ve halkını sınayacaktı. Onlara kendisine destek vermeleri için bir fırsat tanıyacaktı. Kendisine göklerin verdiği yetkiyi korumak hem Tanrı'ya hem de halka karşı göreviydi. {1GS 418.5}

Davut keder ve alçakgönüllülükle Kudüs kapısından çıktı. Halk onu uzun ve sessiz bir cenaze alayı gibi izliyordu. Bütün kulları,

Keretliler'le Peletliler kralın yanından geçtiler. Gat'tan ardısıra gelmiş olan altı yüz Gatlı asker de kralın önünden geçti. Ancak karakterinde bencillik olmayan Davut, bu yabancıların kendi felaketine or-tak olmalarına razı değildi. Kral, Gatlı İttay'a, "Neden sen de bizimle geliyorsun?" dedi, "Geri dön ve yeni kralla kal. Çünkü sen yurdundan sürülmüş bir yabancısın. Daha dün geldin. Bugün nereye gideceğimi kendim bilmezken, seni de bizimle birlikte mi dolaştırayım? Kardeşlerinle birlikte geri dön. Tanrı'nın lütfu ve bağlılığı üzerinde olsun!" Ama İttay şöyle yanıt verdi: "Efendim ve kralım, yaşayan Rab'bin adıyla ve yaşamın hakkı için derim ki, ister yaşam, ister ölüm için olsun, sen neredeysen kulun ben de orada olacağım." Bu adamlar putperestlikten dönmüşlerdi; Tanrı'ya ve krala olan bağlılıklarını kanıtlamışlardı. Davut bu bağlılığı onayladı ve hepsi Kidron vadisini geçerek kırlara doğru ilerlediler. {1GS 419.6}

Bazı Kişiler Kriz Sırasında Davut'a Bağlı Kalıyor

Kâhin Sadok'la Tanrı'nın Antlaşma Sandığı'nı taşıyan Levililer de oradaydı. Tanrı'nın Sandığı'nı yere koydular. Bütün halk kentten çıkana dek Evyatar adaklar sundu. Bu kutsal simgenin varlığı Davut'un izleyicileri için kurtuluş ve zafer güvencesiydi. Sandığın Kudüs'ten çıkarılması Avşalom bağlılarına dehşet getirecekti. {1GS 419.1}

Sandığı gören Davut'un yüreği kısa bir süre için sevinç ve ümitle doldu. Ancak sonra başka düşünceler geldi. Tanrı'nın mirasının yöneticisi olarak Tanrı'nın yüceliği ve O'nun halkının iyiliği Davut'un önceliği olmalıydı. "Sonsuza dek yaşayacağım yer budur" dedi, "burada oturacağım, çünkü bunu kendim istedim." (Mezmur 132:14). Ne kahinin ne de kralın Tanrı'nın varlığını simgeleyen sandığı oradan alma kaldırma hakkı yoktu. Davut'un

büyük günahı önündeydi. Tanrı'nın isteğini ve O'nu simgeleyen unsurları, O'nun yönetiminin temelini ulusun başkentinden kaldırmak Davut'u aşan bir eylem olacaktı. {1GS 419.2}

Kral, Sadok'a, "Tanrı'nın Sandığı'nı kente geri götür" dedi, "Rab benden hoşnut kalırsa, beni geri getirir, sandığı ve konduğu yeri bana gösterir. Ama, 'Senden hoşnut değilim' derse, işte buradayım, bana uygun gördüğünü yapsın." {1GS 419.3}

Her Şey Karanlık Göründüğü Zaman Davut Dua Ediyor

Kahinler Kudüs'e dönerlerken yoldaki alayın üzerine koyu bir gölge düştü. Kralın kendisi kaçak olduğu gibi onu izleyenler de dışlanmışlardı. Üstelik artık Tanrı'nın sandığından bile yoksundular. Davut ağlaya ağlaya Zeytin Dağı'na çıkıyordu. Başı örtülüydü, yalın ayak yürüyordu. Yanındaki herkesin başı örtülüydü ve ağlayarak dağa çıkıyorlardı. O sırada biri Davut'a, "Ahitofel Avşalom'dan yana olan suikastçıların arasında" diye bildirdi. Davut günahının sonuçlarına bir kez daha tanık oluyordu. En başarılı siyasal önderlerden Ahitofel'in, Avşalom'un saflarına katılması, onun torunu olan Bat-şeva'ya yapılan kötülüğün öcünü almak istemesindendi. {1GS 420.1}

Bunun üzerine Davut, "Ya Rab, Ahitofel'in öğüdünü boşa çıkar" diye dua etti. Dağın tepesine çıkan kral orada eğilip dua ederek içindeki yükü O'na döktü. Alçakgönüllülükle Tanrı'nın merhametini diledi. {1GS 420.2}

Bilge ve yetenekli bir danışman olan Arklı Huşay, Davut'un sadık dostuydu. Davut, Tanrı'nın verdiği ışıkla bu adamın sarayda kendi çıkarlarına hizmet edebileceğini gördü. Huşay, Davut'un ricasıyla Kudüs'e döndü ve Ahitofel'in öğütlerini boşa çıkarmak için Avşalom'un saflarına katıldı. {1GS 420.3}

Kral Davut Bahurim'e vardığında, Saul ailesinin geldiği boydan Gera oğlu Şimi adında biri lanetler okuyarak ortaya çıktı. Bütün askerler ve koruyucular Kral Davut'un sağında, solunda olmasına karşın, Şimi Davut'la askerlerini taşlıyordu. Şimi, lanetler okuyarak, "Çekil git, ey eli kanlı, alçak adam!" diyordu. "Rab, yerine kral olduğun Saul ailesinin dökülen kanlarının karşılığını sana verdi. Rab krallığı oğlun Avşalom'a verdi. Sen eli kanlı bir adam olduğun için bu yıkıma uğradın!" {1GS 420.4}

Davut'un iyi günlerinde Şimi ona bağlılığını göstermiş ve onu onurlandırmıştı. Ama Davut'un kara gününde ona lanet ediyordu. Şeytan'ın gücüyle Tanrı'nın payladığı adama nefretini döküyordu. {1GS 420.5}

Saul'un ve ev halkının başına gelenlerden Davut sorumlu değildi. Şimi'nin hakaretlerini sabırla dinlemek için hiçbir nedeni yoktu. Avişay, "Bu ölü köpek neden efendim ve kralıma lanet okusun?" dedi, "İzin ver de gidip başını uçurayım." Ancak Davut buna izin vermedi: "Öz oğlum beni öldürmeye çalışırken, şu Benyaminli'nin yaptığına şaşmamalı" dedi, "Bırakın onu, lanet okusun, çünkü ona böyle yapmasını Rab buyurmuştur.

Belki Rab sıkıntımı görür de, bugün okunan lanetlerin karşılığını iyilikle verir." {1GS 420.6}

Davut Bu Sıkıntının Kendi Günahından Kaynaklandığını Biliyor

Sadık kulları kralın ani talihsizliğinin nedenini merak ediyorlardı. Ama kral için bu bir sır değildi. Kendisi böyle bir zamanın geleceğini hissetmişti. Tanrı'nın uzun süre kendi günahlarına karşı sabır gösterdiğini bilincindeydi. Şimdi, apar topar kaçarken, günahına sahne olan sevdiği başkenti düşünüyordu. Tanrı'nın sabrını anımsarken Rab'bin ona karşı merhametli olduğunu hissediyordu. {1GS 421.1}

Davut günahını itiraf etmiş ve Tanrı'nın sadık bir kulu olarak görevini yerine getirmeye gayret göstermişti. Krallığın gelişmesi için emek vermişti. Tanrı'nın evini yapmak için gereken malzemeleri toparlamıştı. Şimdi yılların emeğinin hain ve kayıtsız oğlunun eline geçtiğini mi görecekti? {1GS 421.2}

Davut sıkıntısının kaynağında kendi günahını görüyordu. Rab Davut'u terk etmemişti. Kendisine yapılan zalim kötülüklere ve hakaretlere rağmen alçakgönüllü, bencillikten uzak, cömert ve ezik kalmayı başarmıştı. İsrail'in yöneticisi, en alçaltıcı bu dönemde göklerin gözünde hiç bu denli büyük görünmemişti. {1GS 421.3}

Rab, Davut'un geçmesine izin verdiği deneyim sırasında ona günahı hoş görmeyeceğini öğretiyordu. Davut'un yaşamı en ağır yargılarında bile Tanrı'nın merhametli olduğunu göstermektedir. Tanrı Davut'u değnekle terbiye etti, ama onu yok etmedi. Tanrı'nın ocağı yakıp tüketmek değil, arıtmak amacıyla vardır. {1GS 421.4}

Tanrı Avşalom'a Bilgelik Vermiyor

Davut Kudüs'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra Avşalom ve ordusu İsrail'in kalesini ele geçirdi. Yeni taç giyen kralı selamlayan ilk kişilerden biri Huşay'dı. Avşalom babasının eski dostunun ve danışmanının kendi yanma geçmesinden hoşnut oldu. Başarısından emindi. Ulusun güvenini garantilemek için Huşay'ı sarayına kabul etti. {1GS 421.5}

Avşalom'un çevresinde büyük bir kuvvet vardı, ama bu insanların çoğu savaş eğitiminden yoksundular. Ahitofel ulusun büyük bir kısmının hala Davut'a bağlı olduğunu biliyordu. Davut'un çevresinde deneyimli savaşçılar ve komutanlar vardı. Ahitofel yeni kralı kutlamanın ardından bir tepkinin geleceğini biliyordu. İsyan başarısız olursa, Avşalom'un babasıyla barışmayı güvence altına almalıydı. Bunun için bütün suç danışmanı Ahitofel'in üzerine atılmalı ve en ağır cezaya o çarptırılmalıydı. {1GS 421.6}

Avşalom'un bu tasarısını engellemek için Ahitofel barışmayı olanaksız kılacak bir eylem öğütledi. Bu ilkesiz devlet adamı Avşalomun isyan suçuna bir de akrabayla cinsel ilişki suçunu eklemeyi teklif etti. Bütün İsrail'in gözü önünde babasının cariyeleriyle yatmalı böylece onun tahtına geçtiğini ilan etmeliydi. Avşalom bu kötü öneriyi yerine getirdi. Böylece Tanrı'nın Davut'a peygamberlik aracılığıyla bildirdiği korkutucu söz yerine

gelmiş oldu. “Rab şöyle diyor: ‘Sana kendi soyundan kötülük getireceğim. Senin gözünün önünde karılarını alıp bir yakınına vereceğim; güpegündüz karılarının koynuna girecek. Evet, sen o işi gizlice yaptın, ama ben bunu bütün İsrail halkının gözü önünde güpegündüz yapacağım!’” (2.Samuel 12:11,12). Bu eylemleri tasarlayan Tanrı değildi, ama gücünü geri çekerek bunların olmasına izin verdi. {1GS 422.1}

Ahitofel Tanrı’nın ışığından yoksundu, yoksa hainliğin üzerine bir de böyle bir şey önermezdi. Kirli yürekli insanlar, sanki tasarılarını engelleyecek bir Tanrı yokmuş gibi kötülük üretirler. {1GS 422.2}

Bu öneriyle isteğini yaptıran ve kendi güvenliğini korumaya alan Ahitofel şöyle dedi: “İzin ver de on iki bin kişi seçeyim, bu gece kalkıp Davut’un peşine düşeyim. Davut yorgun ve güçsüzken ona saldırıp gözünü korkutayım. Yanındakilerin hepsi kaçacaktır. Ben de yalnız Kral Davut’u öldürürüm. Sonra bütün halkı sana geri getiririm. Halkın dönmesi, öldürmek istediğin adamın ölümüne bağlıdır. Böylece halk da esenlikte olur.” Bu tasarı yürürlüğe konsaydı, Davut ke-sinlikle öldürülürdü. “Rab, Avşalom’u yıkıma uğratmak için, Ahitofelin iyi öğüdünü boşa çıkarmayı tasarlamıştı.” {1GS 422.3}

Huşay toplantıya çağrılmamıştı. Ancak grup dağıldıktan sonra babasının danışmanına saygı duyan Avşalom ona Ahitofel’in tasarısını açıkladı. {1GS 422.4}

Huşay bu tasarının Davut’un ölümüyle sonuçlanacağını gördü. Huşay Avşalom’a, “Bu kez Ahitofel’in verdiği öğür iyi değil” dedi, “Baban Davut’la adamlarının güçlü savaşçılar olduklarını biliyorsun. Kırda yavrularından yoksun bırakılmış bir ayı gibi öfkeliler. Baban deneyimli bir savaşçıdır, geceyi askerlerle geçirmez. Şu anda ya bir mağarada ya da başka bir yerde gizlenmiştir. Davut askerlerine karşı ilk saldırıyı yapınca, bunu her duyan, ‘Avşalom’u destekleyenler arasında kırım var’ diyecek. O zaman aslan yürekli yiğitler bile korkuya kapılacak. Çünkü bütün İsrailliler babanın güçlü, yanındakilerin de yiğit olduğunu bilir.” {1GS 422.5}

Huşay Başka Bir Tasarı Öneriyor

Huşay bencil ve kibirli bir kişiye çekici gelecek başka bir öneri getirdi. “Onun için sana öğüdüm şu: Dan’dan Beer-Şeva’ya kadar, kıyılardaki kum kadar olan İsrailliler çevrene toplansın, sen de savaşa katıl. O zaman gizlendiği yerlerden birinde Davut’un üstüne yürürüz; yeryüzüne düşen çiy gibi üzerine gideriz. Onu da, yanındakilerin hiçbirini de yaşatmayız. Eğer bir kente çekilirse, İsrailliler o kente halatlar getirir, tek bir taş kalmayıncaya dek kenti vadiye indiririz.” Avşalom’la İsrailliler, “Arklı Huşay’ın öğüdü Ahitofel’in öğüdünden daha iyi” dediler. Ancak Avşalom’un bu ölümcül hatasının sonucunu açıkça gören bir kişi vardı. Ahitofel isyancılarını davasının düştüğünü biliyordu. Avşalom’un sonu ne olursa olsun, kendisinin hiç şansı yoktu. Ahitofel Avşalom’u isyana sürüklemiş, ona en aşa-ğılayıcı kötülükleri öğütlemiş, babasının onurunu ayaklar altına almasını sağlamış, Davut’un öldürülmesini tasarlamış, kralla oğlunun tek barışma umudunu

ortadan kaldırmıştı. Ama şimdi Avşalom, kendisinin yerine bir başkasına kulak veriyordu. Kıskançlık, öfke ve ümitsizlikle yanan Ahitofel, "eşeğine palan vurdu; yola koyulup kentine, evine döndü. İşlerini düzene koyduktan sonra kendini astı. Ölüsünü babasının mezarına gömdüler." Rab'bi danışman olarak görmeyen bir adamın bilgeliğinin sonu işte buydu. Huşay hiç vakit kaybetmeden Davut'u uyararak Ürdün ırmağının karşı yakasına geçmesi gerektiğini haber verdi: "Geceyi kırdaki ırmağın sığ yerinde geçirme, duraksamadan karşı yakaya geç; yoksa kral da yanındakilerin tümü de yok olabilir." Kaçışının ilk gününde yaşadığı keder ve acıyla tükenen Davut o gece ırmağı geçmesi gerektiğini haber aldı, çünkü oğlu onu öldürmek istiyordu. Bu korkunç anda Davut, bir baba ve kral olarak neler hissediyordu? Davut'un yüreği bu an karanlık saatte Tanrıya bağlı kaldı ve şöyle bir ezgi söyledi: {1GS 423.1}

Ya Rab, düşmanlarım ne kadar çoğaldı, {1GS 423.2}

Hele bana karşı ayaklananlar!

Birçoğu benim için:

"Tanrı katında ona kurtuluş yok!" diyor.

Ama sen, ya Rab, çevremde kalkansın,

Onurum, başımı yukarı kaldıran sensin.

Rab'be seslenirim,

Yanıt verir bana kutsal dağından.

Yatar uyurum,

Uyanır kalkarım, Rab destektir bana.

Korkum yok

Çevremi saran binlerce düşmandan.

Ya Rab, kalk, ey Tanrım, kurtar beni!

Vur bütün düşmanlarımın çenesine,

Kır kötülerin dişlerini.

(Mezmur 3:1-7). {1GS 424.1}

Davut ve arkadaşları gece karanlığında derin ve kuvvetli ırmağı geçtiler. Şafak söktüğünde Şeria Irmağı'nı geçmeyen bir kişi bile kalmamıştı. {1GS 424.2}

Davut yanındakilerle birlikte Manahayim'e vardı. Burası İş-boşet'in krallık merkeziydi. Manahayim savaş sırasında sığınacak dağlarla ve surlarla kaplı güçlü bir kentti. Kentin durumu iyiydi ve balkın Davut'a yaklaşımı dostçaydı. {1GS 424.3}

Kızgın ve sabırsız Avşalom, babasını kısa zamanda aramaya başladı. Büyük bir ordusu vardı, ama bu ordu disiplinsiz olduğu gibi babasının deneyimli askerleriyle baş edecek durumda değildi. {1GS 424.4}

Davut, ordusunu Seruya oğlu Yoav'ın, kardeşi Avişay'ın ve Gatlı İttay'ın denetiminde üç kola ayırdı. {1GS 424.5}

İsyanı Bastıran Savaş

Manahayim duvarlarından isyancı ordusunun dizileri görülebiliyordu. Davut'un ordusu, Avşalom'un ordusunun yanında çok küçük kalıyordu. Ordu kent kapılarından çıkarken Davut sadık askerlerini yüreklendirdi, İsrail'in Tanrısının onlara zafer kazandıracağına güvenmelerini söyledi. Ancak ordusunu yöneten Yoav, kralın yanından geçerken onun şöyle dediğini işitti: "Benim hatırım için genç Avşalom'a sert davranmayın." Avişay ve İttay da kraldan aynı buyruğu aldılar. Ancak bu buyruk, kralın, isyancı Avşalom'a sadık askerlerinden daha özel bir sevgi duyduğunu ortaya koyuyordu. Davut'un askerleri bu yüzden Avşalom'a daha büyük bir kızgınlık duydular. {1GS 424.6}

Savaş meydanı Ürdün'e yakın bir yerdeydi. Avşalom'un disiplinsiz ordusu ormandaki çalıların ve yaban bitkilerinin arasında dağıldılar. İsrail ordusu Davut'un adamları önünde yenilgiye uğradı. Büyük bir kırım oldu. O gün yirmi bin kişi öldü. {1GS 425.1}

Avşalom yenik düştüğünü görünce, kaçmaya çalışırken büyük bir ağacın dallarına takıldı. Altındaki katır yürümeye devam edince Avşalom orada asılı kaldı ve düşmanlarına yem oldu. Bir asker Avşalom'u buldu, ama canını esirgeyip gördüklerini Yoav'a anlattı. Yoav'ın vicdanı hiçbir rahatsızlık duymadı. Ne de olsa Avşalom, Davut tarafından iki kez bağışlanmış, ama her seferinde krala utanmadan ihanet etmişti. Ama diğer yandan, Avşalom Yoav aracılığıyla avantaj kazanmasaydı, bu isyan hiç olmayacaktı. Yoav üç kargı aldı, sakız ağacında asılı duran ve hâlâ sağ olan Avşalom'un yüreğine sapladı. {1GS 425.2}

Tanrı'nın İsyanı Yargılaması

Böylece İsrail'de isyan çıkaranlar mahvoldu. Ahitofel kendi eliyle ölmüştü. İsrail'in kıvanç duyduğu güzel prens Avşalom ise gençliğinde can vermiş, sonsuz yargının belirtisi olarak bir çukura atılıp üzeri taşlarla örtülmüştü. {1GS 425.3}

İsyana önderlik eden kişi ölmüştü. İki ulak bu haberi krala ilettiler. {1GS 425.4}

İkinci haberci krala, "Her şey yolunda!" diye seslendi. Kralın önünde yüzüstü yere kapanarak, "Efendim ve kralıma el kaldıranları teslim eden Tanrın Rab'be övgüler olsun!" dedi. Kral, "Genç Avşalom güvenlikte mi?" diye sordu. Haberci şöyle yanıtladı: "Yoav

kralın hizmetkârı Kûşlu'yla beni gönderdiği sırada büyük bir karışıklık gördüm, ama ne olduğunu anlamadım." Kral, "Bir yana çekilip burada bekle" dedi. Ahimaas da çekilip beklemeye başladı. Tam o sırada Kûşlu geldi. "Efendim ve kralıma müjde!" dedi, "Bugün Rab sana karşı bütün ayaklananların elinden seni kurtardı." Kral, Kûşlu'ya, "Genç Avşalom güvenlikte mi?" diye sordu. Kûşlu, "Efendim ve kralım!" diye yanıtladı, "Düşmanlarının ve kötü amaçla sana karşı ayaklananların hepsinin sonu bu gencin sonu gibi olsun." {1GS 425.5}

Kral sarsıldı. Giriş kapısı üstündeki yukarı odaya çıkıp ağladı. Giderken, Zaferli ordu kente yaklaştı; zafer bağrışları tepelerde yankılanıyordu. Ancak ordu kent kapısından girerken bağrışlar son buldu ve bayraklar indi. Çünkü kral onları karşılamaya çıkmamıştı. Kapının yukarısındaki odadan kralın ağlayışı duyuluyordu: "Ah oğlum Avşalom! Ah oğlum, oğlum Avşalom!" diye inliyordu, "Keşke senin yerine ben ölseydim, oğlum! Ah oğlum Avşalom!" Yoav kızgınlıkla doldu. Tanrı onlara sevinmek için büyük bir neden vermişti. İsrail'de bilinen en büyük isyan bastırılmıştı. Ancak bu büyük zafer binlerce cesur yiğidin kanından sorumlu olan kişinin yasına dönüşmüştü. Komutan kralın huzuruna cesaretle çıkarak açıkça konuştu: "Bugün senin canını, oğullarının, kızlarının, eşlerinin, cariyelerinin canlarını kurtaran adamlarının hepsini utandırdın. Çünkü senden nefret edenleri seviyor, seni sevenlerden nefret ediyorsun: Bugün komutanlarının ve adamlarının senin gözünde değersiz olduğunu gösterdin. Evet, bugün anladım ki, Avşalom sağ kalıp hepimiz ölseydik senin için daha iyi olurdu! "Haydi kalk, gidip adamlarını yüreklendir! Rabbin adıyla ant içerim ki, gitmezsen bu gece bir kişi bile seninle kalmayacak. Bu da, gençliğinden şimdiye dek başına gelen yıkımların tümünden daha kötü olacak." Yoav'ın sert ve kaba azarını işiten kral buna gücenmedi. Komutanın haklı olduğunu görüp kapıya yöneldi. Bütün askerlere, "İşte kral kentin kapısında oturuyor" diye haber salındı. Onlar da kralın yanına geldiler. Yanından geçen cesur askerleri takdir eden sözlerle selamladı. {1GS 425.6}

Bölüm 73: Tanrı'nın Ardından Giden bir Adam

Bu bölüm 2.Samuel 24; 1.Krallar 1; 1.Tarihler 21; 28; 29'a dayanmaktadır.

Avşalom'un ölümü barışı hemen sağlamadı. Ulusun o denli büyük bir kısmı isyana karışmıştı ki Davut, oymakların daveti olmadan başkente dönüp yetkisini kuramazdı. Kralın başa geçmesi için açık bir çağrı ya da eylem yoktu. En sonunda Yahuda, Davut'u geri getirmeye kalkıştı, ama diğer oymakların kıskançlığı uyandı. Bunun ardından küçük bir isyan çıktı. Ama bu da kısa sürede yatıştırıldı ve İs-rail barışa kavuştu. {1GS 427.1}

Güç, zenginlik ve dünyasal onur insanı tehdit eder. Davut'un alçakgönüllü, sabırlı ve şefkatli çobanlığı, dağların sessizliğinde doğayla baş başa geçirdiği günler, çöl yaşamının uzun süren disiplini onu İsrail tahtına hazırlayan Rab'bin düzeniydi. Ne var ki dünyasal başarı ve onur Davut'un karakterini o denli zayıflatmıştı ki, Ayartıcıya yenik düşmüştü. {1GS 427.2}

Davut Gurur Günahını İşliyor

Putperest halklarla ilişkiler, onların ulusal törelerini izleme arzusu ve dünyasal büyüklük hırsı oluşturdu. Zaferlerini pekiştirmek isteyen Davut, yetişkin yaşa erişenleri askere alarak ordusunu büyütmeye karar verdi. Bunu gerçekleştirmek için de nüfus sayımı gerekliydi. Bu karar, hırs ve gururla alınmıştı. Nüfus sayımı, Davut'un tahta geçtiği zaman krallığın içinde bulunduğu zayıf durumla onun yö-netiminden sonraki gücü ve refahı arasındaki farkı ortaya koyacaktı. Şeytan İsrailliler'e karşı çıkıp İsrail'de sayım yapması için Davut'u kışkırttı. İsrail'in, Davut'un yönetimdeki refahı Tanrı'nın bereketiydi. Ancak krallığın askeri kaynaklarını artırmak, çevredeki uluslara İsrail'in Yahve'ye değil ordulara güvendiği izlenimini verecekti. {1GS 427.3}

İsrail halkı Davut'un orduyu büyütme tasarısını beğenmedi. Nüfus sayımı yaygın bir hoşnutsuzlukla karşılandı. Kahinlerin ve devlet yöneticilerinin yerine askerler alınacaktı. Yoav Davut'a şöyle sordu: "Ey efendim kral, bunlar hepsi senin kulların değil mi? Efendim neden bunu istiyor? Neden İsrail'i suça sürüklüyor?" Ancak kralın sözü Yoav'dan baskılı çıktı. Yoav bütün İsrail'i dolaşarak Kudüs'e döndü. {1GS 427.4}

Bu arada Davut günahını gördü. Büyük suçluluk duyarak Rab'be danıştı: "Bunu yapmakla büyük günah işledim!" dedi, "Ya Rab, lütfen kulunun suçunu bağışla. Çünkü çok akılsızca davrandım." {1GS 427.5}

Ertesi sabaha peygamber Gad Davut'a bir bildiri iletti: "Rab şöyle diyor: 'Önüne üç seçenek koyuyorum. Bunlardan birini seç de sana onu yapayım.'" Gad Davut'a gidip şöyle dedi: "Rab diyor ki, 'Hangisini istiyorsun? Üç yıl kıtlık mı? Yoksa kılıçla seni kovalayan düşmanlarının önünde üç ay kaçıp yok olmak mı? Ya da Rab'bin kılıcının ve Rab'bin meleğinin bütün İsrail ülkesine üç gün salgın hastalık salmasını mı?' Beni gönderene ne yanıt vereyim, şimdi iyice düşün." {1GS 428.1}

Davut Rab'bin Eline Düşmeyi Yeğliyor

Davut, "Sıkıntım büyük" diye yanıtladı, "İnsan eline düşmektense, Rab'bin eline düşeyim. Çünkü O'nun acıması çok büyüktür." Bunun üzerine Rab İsrail ülkesine salgın hastalık gönderdi. Yetmiş bin İsrailli öldü. Davut başını kaldırıp baktı. Elinde yalın bir kılıç olan Rab'bin meleğini gördü. Melek elini Yeruşalim'in üzerine uzatmış, yerle gök arasında duruyordu. Çula sarınmış Davut'la halkın ileri gelenleri yüzüstü yere kapandılar. {1GS 428.2}

Davut Tanrı'ya şöyle seslendi: "Halkın sayılmasını buyuran ben değil miydim? Günah işleyen benim, kötülük yapan benim. Ama bu koyunlar ne yaptı ki? Ya Rab Tanrım, ne olur beni ve babamın soyunu cezalandır. Bu salgın hastalığı halkın üzerinden kaldır." Oysa Davut'u bu harekete iten halkın günahlarıydı. Rab Avşalom'un günahı aracılığıyla Davut'u yargıladığı gibi şimdi de Davut'un hatası aracılığıyla da İsrail'in günahlarını yargılıyordu. Rab'bin meleği Gad'a, Davut'un Yevuslu Ornan'ın harman yerine gidip Rab'be bir sunak kurmasını buyurdu. Davut Rab'bin adıyla konuşan Gad'ın sözü uyarınca oraya gitti. Orada yakmalık adaklar ve esenlik adakları sunarak Rabbe yakardı. Rab sunağın üzerine gökten ateş göndererek karşılık verdi. Böylece ülke salgın hastalıktan kurtuldu. Sunağın olduğu yer kutsal ilan edildi. Orada İbrahim oğlu için bir sunak yapmıştı. Daha sonra orası tapınak bölgesi olarak belirlendi. {1GS 428.3}

Yıllar geçmiş ve Davut yaşlanmıştı. Gençliğinin gezileri, savaşlar ve son yıllarının sıkıntıları Davut'u çok yormuştu. Yaşlılık ve çelimsizlik nedeniyle krallıkta neler olup bittiğini takip edemiyordu. Bu dönemde tahtın gölgesinde yeni bir isyan patlak verdi. {1GS 428.4}

Bu kez tahta geçmeyi arzulayan kişi kralın diğer oğlu Adoniya'ydı. Adoniya çok yakışıklı, ama ilkesiz ve kayıtsız bir adamdı. Babası Davut hiçbir zaman, "Neden şöyle ya da böyle davranıyorsun?" diye ona karşı çıkmamış, Adoniya'nın gevşek bir gençlik dönemi olmuştu. Bunun sonucunda tahta Süleyman'ın geçmesini öngören Tanrı'nın yetkisine isyan ediyordu. {1GS 428.5}

Süleyman ağabeyinden daha nitelikliydi. Ne var ki, Tanrı'nın seçimi açıkça belli edilmiş olsa da Adoniya kendisine yandaş bulmakta gecikmedi. O zamana dek tahta sadık kalan Yoav, Süleyman'a komplo kurdu. {1GS 429.1}

İsyan giderek büyüdü. Komplocular büyük bir şölende toplanarak Adoniya'yı kral ilan etmeyi tasarladılar. Ne var ki kahin Sadok, peygamber Natan ve Süleyman'ın annesi Bat-şeva onların planını suya düşürdü. Durumu krala bildirdiler ve Tanrı'nın buyruğuna göre Süleyman'ın tahta geçmesini gerektiğini hatırlattılar. Davut Süleyman'ın meshedilmesine ve kral olarak ilan edilmesine ön ayak oldu. Böylece komplo bozguna uğratıldı. {1GS 429.2}

Hizmetine saygıdan ve önceden Davut'a bağlı olduğundan ötürü kahin Evyatar'ın canı bağışlandı. Ancak başkahinlik görevinden alındı. Onun yerine Sadok getirildi. Yoav ve

Adoniya bir süre için ba-ğışlandı, ama Davut'un ölümünden sonra suçlarının cezasını çektiler. Davut'un oğlunun mahkum edildiği ceza Tanrı'nın babasının günahına karşılık ilan ettiği dörtlü yargıyı tamamlamış oldu. {1GS 429.3}

Davut Tapınak İçin Para ve Malzeme Topluyor

Davut'un yönetiminin başından beri en büyük arzularından biri Rab'be bir tapınak yapmaktı. Gerekli inşaat malzemelerinden altın, gümüş, oniks, mermer ve değerli ahşap fazlasıyla toplamıştı. Şimdi de başkaları, Tanrı'nın varlığını simgeleyen sandığın yerini yapmalıydı. {1GS 429.4}

Sonunun yakın olduğunu gören kral, bu mirasın emanet alındığından emin olmak için krallığın her yanından temsilciler çağırttı. Bedensel zayıflığı yüzünden mirasın geçişine bizzat tanık olması beklenmiyordu. Ancak üzerine Tanrı'nın esini geldi. Halka son bir kez hararet ve kuvvetle seslenme olanağı buldu. Onlara tapmağı yapma arzusundan ve Rab'bin buyruğundan söz etti. Bu görevi Süleyman yürütecekti. Davut Rab'bin topluluğu İsrail'in huzurunda şöyle dedi: "Şimdi, oğlum, Rab seninle olsun; Tanrın Rab kendisine tapınak kurman için verdiği söz uyarınca, seni başarılı kılsın. Tanrın Rab seni İsrail'e önder atadığı zaman yasasını yerine getirmen için sana sağgörü ve anlayış versin. Rab'bin İsrail'e Musa aracılığıyla verdiği kurallara, ilkelere dikkatle uyarsan, başarılı olacaksın. Güçlü ve yürekli ol! Korkma, yılma!" {1GS 429.5}

Davut'un yüreği İsrail'in bütün önderlerinin Tanrı'ya bağlı kalmalarını, Süleyman'ın da Tanrı'nın yasasına uymasını diliyordu. Onlar babalarının yetkisini zayıflatan, yaşamını acılaştıran ve Tanrı'nın yüceliğine gölge düşürmesini sağlayan günahlarından kaçınmalıydı-lar. {1GS 430.1}

Davut Süleyman'a tapmak için gerekli olan incelikli talimatlar verdi. Süleyman henüz gençti; tapınak yapmak, Tanrı'nın halkını yönetmek gibi dev sorumluluklardan ürküyordu. Davut onu yüreklendirdi. Tanrı onunla olacak, onu bırakmayacak ve terk etmeyecekti. {1GS 430.2}

Davut "Oğlum Süleyman genç ve deneyimsiz" dedi, "Rab için kurulacak tapınak bütün ulusların gözünde çok büyük, ünlü ve görkemli olmalı. Onun için hazırlık yapmalıyım." Davut Tanrı'nın evi için yaptığı hazırlıkları ve topladığı malzemeleri sıralamaya başladı: "Bunları altın, gümüş gerektiren işlerde ve sanatkârların el işçiliğinde kullanılmak üzere veriyorum. Kim bugün kendini Rab'be adamak istiyor?" {1GS 430.3}

Halk bunu olumlu karşıladı. "Bunun üzerine boy başları, İsrail'in oymak önderleri, binbaşılar, yüzbaşılar ve saray yöneticileri gönülden armağanlar verdiler. Halk verdiği armağanlar için seviniyordu. Çünkü herkes Rab'be içtenlikle ve gönülden vermişti. Kral Davut da çok sevinçliydi." {1GS 430.4}

Ey atamız İsrail'in Tanrısı Rab, Sonsuzluk boyunca sana övgüler olsun! Şimdi, ey Tanrımız, sana şükrederiz, görkemli adını överiz. "Ama ben kimim, halkım kim ki, böyle gönülden armağanlar verebilelim? Her şey sendendir. Biz ancak senin elinden aldıklarımızı sana verdik. Senin önünde garibiz, yabancıyız atalarımız gibi. Yeryüzündeki günlerimiz bir gölge gibidir, kalıcı değildir. Ya Rab Tanrımız, kutsal adına bir tapınak yapmak için sağladığımız bu büyük servet senin elindendir, hepsi senindir... Oğlum Süleyman'a bütün buyruklarına, uyarılarına, kurallarına uymak, hazırlığını yaptığım tapınağı kurmak için istekli bir yürek ver." {1GS 430.5}

Davut'un Kusurları Günümüzde Günaha Mazeret Oluşturamaz

Kral tapınağı yapmak ve süslemek için büyük bir hevesle zengin malzemeler topladı. Tapınağın avlularında çağlar boyunca çınlayacak görkemli ezgiler besteledi. Şimdi ise yüreği Rab'den zevk alıyordu. İsrail'in önderleri kendi varlıklarından hazineye katkıda bulunarak bu malzemeleri çoğalttılar. Sonuçta bunları halka kazandıran Tanrı'nın kendisiydi. Bu yüzden insan değil, Rab yüceltilmeliydi. Tanrının Ruhu onların yüreklerine verme arzusunu koymuştu. Tanrı'nın sevgisi insanların yüreklerini doldurmasaydı, tapınak asla yapılamazdı. {1GS 430.6}

Ölümünün yaklaştığını hisseden Davut'un yüreği hala Süleyman ve İsrail'le birlikteydi. İsrail'in refahı kralın sadakatine ve dürüstlüğüne bağlı olacaktı. "Herkes gibi ben de yakında bu dünyadan ayrılacağım. Güçlü ve kararlı ol. Tanrın Rab'bin verdiği görevleri yerine getir. Onun yollarında yürü ve Musa'nın yasasında yazıldığı gibi Tann'nın kurallarına, buyruklarına, ilkelerine ve öğütlerine uy ki, yaptığın her şeyde ve gittiğin her yerde başarılı olasın. O zaman Rab bana verdiği şu sözü yerine getirecektir: 'Eğer soyun nasıl yaşadığına dikkat eder, candan ve yürekten bana bağlı kalarak yollarımda yürürse, İsrail tahtından senin soyunun ardı arkası kesilmeyecektir'" (1.Krallar 2:1-4). {1GS 431.1}

Davut'un günaha düşmesi belki büyük olmuştu. Ama ardından gelen tövbesi, ateşli sevgisi ve güçlü imanı bu kusurlarını örtmüştü. Davut'un mezmurları suçluluğun derinliğinden Tanrıyla beraberliğin yüceliğine yükselir. Davut'un yaşamı, günahın yalnızca utanç ve keder getirdiğini, ama Tanrı'nın sevgisinin ve merhametinin en derinlere inebildiğim gösterdi. {1GS 431.2}

İman tövbe eden kişiyi Tanrı'nın oğullarıyla paydaşlığa getirecektir. {1GS 431.3}

Sonu Beklentisiyle

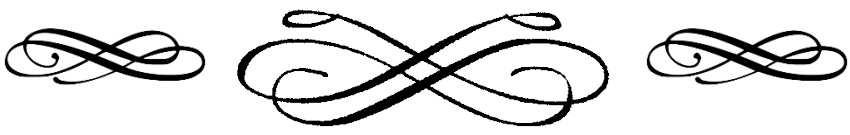

`